LABİRENT'İN YAZARI

Kate MOSSE

TAPINAK

Hayaletler, düellolar, cinayetler, talihsiz bir aşk ve komplolar... Tutkuyla okunacak bir roman.
DAILY MAIL

ALTIN KİTAPLAR

LABİRENT'İN YAZARI

Kate MOSSE

TAPINAK

"Hayaletler, düellolar, cinayetler, talihsiz bir aşk ve komplolar... Tutkuyla okunacak bir roman."
DAILY MAIL

ALTIN KİTAPLAR

Kate

MOSSE

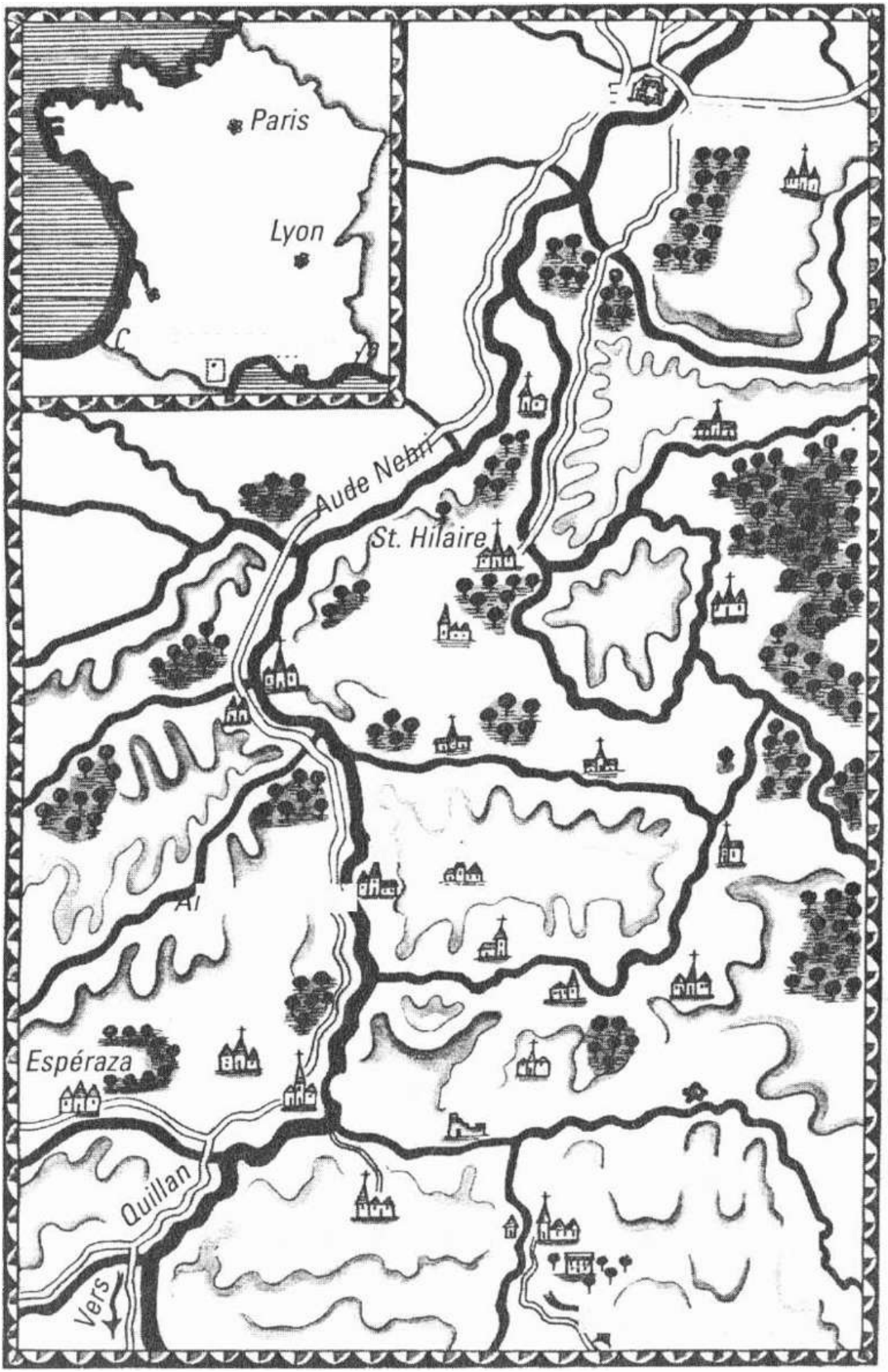
TAPINAK

TÜRKÇESİ

F Ü S U N D O R U K E R

Harika annem Barbara Mosse'a ilk piyanom için...

Ve her zaman olduğu gibi, geçmiş, bugün ve gelecekteki her şey için sevgili Greg'e...

Paris
Lyon
Aude Nebri
St. Hilaire
Espéraza
Quillan
Vers

CARCASSONNı

V^TaCİtâ

Bordeaux

•arcassonneMarsji,

Limoux

t ; ı p

'ef *Kaplıcalar]*

Montazels.

Arques

Couiza

Coustaussa

Rennes-les-Bains

<p Rennes-le Château,

Domaine de la Cada

V Vers

L

Sougraigne

İÇİNDEKİLER

Giriş • 11

Birinci Bölüm • 17

İkinci Bölüm ® 69

Üçüncü Bölüm © 125

Dördüncü Bölüm a 181

Beşinci Bölüm *9* 219

Altıncı Bölüm ® 289

Yedinci Bölüm m 333

Sekizinci Bölüm • 407

Dokuzuncu Bölüm *9* 441

Onuncu Bölüm • 519

On Birinci Bölüm *9* 545

On İkinci Bölüm *9* 605

Son Söz *9 629*

Nota ® 638

Yazarın Notu *9* 641

Teşekkür ® 642

S E P U L T U R E

Si par une nuit loıırde et sombre

Eğer karanlık, kasvetli bir gecede

Un bon chretien, par charite

İyiliksever bir Hıristiyan,

Derriere quelque vieıix decombre

Sizin övgüye layık cesedinizi

Enterre votre corps vante,

Antik kalıntılar ardına gömerse...

Al'beure ou les chastes etoiles

İffetli yıldızların gözleri

Ferment leurs yeux appesantis,

Ağır kapaklarının kapanmasına izin

L'araignee y fera ses toiles,

verir.

Et la vipere ses petits;

Örümcek ağlarını orada örer;

Yılan yumurtalarını oraya bırakır.

Vous entendrez toute l'annee

Gelip geçen mevsimler boyunca

Sur vur votre tete condamnee

Lanetli kafanızda

Les cris lamentables des loups

Uğursuz haykırışları yankılanır.

Et des sorcieres fameliques,

Kurtların ve sıska cadıların,

Les ebats des vieillards lubriqıes

İhtiyar çapkınların

Et les complots des noirs filous.

Ve işbirlikçilerin kirli entrikalarının...

CHARLES BAUDELAIRE, 1857

8

L'âme d'cıutrui est une foret obscure oü il faıt marcher avec precaution.

Bir başkasının ruhu, insanın çok dikkatli yürümesi gereken karanlık bir ormandır.

Mektup, 1891

Claude Debussy

Gerçek tarot, simgeseldir; başka bir dil konuşmaz ve başka işaretler vermez.

The Pictorial Key to the Tarot, 1910

Arthur Edvvard Waite

GİRİŞ

Mart 1891

2 5 M A R T I 8 9 I Ç A R Ş A M B A

Bu öykü bir kemikler kentinde, ölümün daracık sokaklarında başlıyor.

Mezarların, taş meleklerin yer aldığı ve daha bedenleri mezarlarında soğumadan önce unutulmuşların hayaletlerinin dolaştığı; Paris'in Montmartre Mezarlığı'nın sessiz bulvarlarında, yürüyüş yollarında ve çıkmaz sokaklarında geçiyor.

Bu öykü, kapıdaki gözleyiciler ve bir başkasının kaybından kâr etmek için buraya gelmiş olan Paris'in yoksullarıyla başlıyor. Dik dik bakan dilenciler, keskin gözlü eskiciler, çelenk üreticileri, eski adak biblosu satıcıları, kâğıt çiçek yapan genç kızlar, siyah tenteleri ve kirli camlarıyla bekleyen arabalarla devam ediyor.

Öykü bir defin oyunuyla başlıyor. *Le Figaro* gazetesinde çıkan küçük bir ilan; yeri, günü ve saati bildirdiği halde çok az kişi gelmişti. Koyu renk tül peçeleri, jaketatayları,<*> cilalı çizmeleri ve mart yağmurundan korunmak için gösterişli şemsiyeleriyle küçük bir grup vardı.

Açık mezarın kenarında ağabeyi ve annesiyle birlikte duran Leonie'nin göz alıcı yüz hatlarını siyah tül gizliyordu. Rahibin dudaklarından döku-

len günahların bağışlanmasını isteyen obosit sözleri, Leonie'yle birlikte oradaki herkesin yüreklerini, duygularını harekete geçirememişti. Rahip, kolasız beyaz kravatı, ucuz tokalı ayakkabıları ve yağlı cildiyle Paris'in kuzey kesimindeki On Sekizinci Bölge'de bulunan bu toprak parçacığına kadar gelmiş olan yalanları ve aldatma öykülerini elbette bilmiyordu.

(*) Arkası yırtmaçlı, etekleri uzun ve ön köşeleri yuvarlakça kesilmiş olan resmi ceket.

Kate M o s s e

Leonie'nin gözleri kupkuruydu. Tıpkı rahip gibi o da bu yağmurlu öğleden sonrasında oynanan oyunların farkında değildi. Bir cenazeye, kısa sona ermiş bir yaşamın bitiş noktasına katılmak üzere buraya geldiğini düşünüyordu. Şimdiye dek hiç karşılaşmadığı bir insana, ağabeyinin sev-gilisine son görevini yapıp, saygısını göstermek için buradaydı. Kederli ağabeyine destek olmak amacındaydı.

Leonie'nin gözleri; solucanların, örümceklerin yaşadığı nemli topra-

ğa indirilmekte olan tabuta dikildi. Oysaki ani bir hareketle başını çevirip, çok sevdiği ağabeyi Anatole'e baksaydı; yüzündeki ifadeyi fark edip çok şaşırabilirdi. Çünkü, genç adamın yüzünde bir kaybın üzüntüsü yerine bir rahatlama vardı.

Üstelik Leonie başını hiç oynatmadığı için mezarlığın uzak köşesindeki servi ağacının altında yağmurdan korunmaya çalışan gri silindir şapkalı, redingotlu adamı da fark etmiyordu. Herhangi bir Parisli güzel kızın saçını düzeltip, tülün altından gözlerini kaldırıp ilgiyle bakacağı türden bir erkeğe benziyordu. Özenle dikilmiş deri eldivenlerin içindeki iri, güçlü elleri, maun bastonun gümüş tepeliğinde duruyordu. Bu eller bir genç kızın belini kavramak, sevgilisini kendine çekmek, solgun bir yanağı okşamak için yaratılmış gibiydi.

Yüzünde gergin bir ifadeyle etrafa bakarken, parlak mavi gözlerinin içindeki gözbebekleri kara iğne delikleri gibi parlıyordu.

Tabutun kapağına inen toprağın boğuk sesi ve rahibin son sözleri kasvetli havada yankılanıyordu.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına... Âmin."

Rahip son kez haç çıkarıp, sonra da gitti.

Âmin. Demek böyle.

Leonie daha bu sabah Monceau Parkından koparılmış hatıra gülünü elinden bıraktı. Siyah eldivenli parmaklarının arasından kayan beyaz gül, soğuk havada usul usul dönerek aşağıya düştü.

Bırakın ölüler rahat olsun. Bırakın ölüler uyusun.

Yağmur şiddetini artırırken mezarlığın yüksek oyma demir kapıları-

nın ötesinde; Paris'in çatıları, kuleleri ve kubbeleri, gümüş bir sise gömül-14

Tapınak

müştü. Sis; Clichy Bulvarfndan gelen fayton gürültülerini ve Saint-Lazare Garından yola çıkan trenlerin tiz çığlıklarını bastırıyordu.

Cenaze törenine katılanlar mezarlıktan ayrılmaya başladılar. Leonie, ağabeyinin koluna dokunurken, Anatole usulca elini okşayıp başını eğdi.

Birlikte mezarlıktan çıkarlarken Leonie artık bunun bir son olmasını diliyordu. İşkence ve acıyla geçen birkaç kasvetli ayın ardından belki her şeyi artık geride bırakabileceklerdi.

Gölgelerden sıyrılıp belki yeniden yaşama dönebilirlerdi.

Ama şimdi Paris'in birkaç yüz kilometre güneyinde bir şeyler kıpır-dıyordu.

Bir tepki, bir bağlantı, bir sonuç... Gözde kaplıca kasabası Rennes-les-Bains'in1"» üzerindeki çok eskilerden kalma kayın ormanlarında hafif bir esinti, yaprakları kımıldatıyordu. Uzaktan bir müzik sesi geliyor, ama tam olarak anlaşılmıyordu.

Son.

Nihayet sözcükler rüzgârla dağılıyor ve Paris'teki bu mezarlıkta masum bir kızın bir hareketiyle taş tapınağın içinde bir şeyler harekete geçiyordu.

Domaine de la Cade'ın çoktan unutulmuş, otlar bürümüş patikalarında bir şey uyanıyordu. Öylesine bakan biri bunu, akşamüstü solgunluğunda bir ışık oyunu sanabilir; ama kısacık bir an için olsa bile alçı heykellerin soluk alıp, hareket ettiğini, içini çektiğini sanabilirdi.

Ve nehrin kuru yatağında, toprağın ve taşların altına gömülü kartların üzerindeki portreler bir an için sanki canlanıyordu. Uçup giden şekiller, izlenimler, renklerden fazlası yoktu aslında. Bir öneri, bir yanılsama, bir vaat... Taş basamağın dönüş yerinde havanın bir hareketi ve ışığın kırılması. Mekân ile zaman arasındaki kaçınılmaz ilişki.

Aslında bu öykü, Paris'in bir mezarlığındaki kemiklerle değil; bir iskambil destesiyle başlıyor.

Şeytanın resim albümü.

(*) R e n n e s Kaplıcaları

15

BİRİNCİ BÖLÜM

Paris

Eylül 1891

1

PARIS,

16 EYLÜL I 8 9 I Ç A R Ş A M B A

Leonie Vernier, küçük gece çantasını sımsıkı tutmuş, sabırsızca aya-

ğını yere vurarak Garnier Sarayının merdiveninde bekliyordu.

Nerede kaldı bu adam?

Alacakaranlık Opara Meydam'nı ipeksi mavi bir ışığa boğmuştu.

Leonie kaşlarını çattı. Sinirinden köpürüyordu. Neredeyse bir saattir, kararlaştırdıkları gibi operanın çatısını süsleyen bronz heykellerin ruhsuz bakışları altında ağabeyini bekliyordu. Gelen geçenlerin küstah bakışla-rına tahammül etmek zorunda kalmıştı. Atlı arabaları, yolcularını indiren tenteleri yüksek özel faytonları, hava koşullarına açık kamu taşıtlarını, dört tekerleklileri, tek atlı arabaları izlemekten sıkılmıştı. Siyah ipek silindir şapkalar ve Maison Leoty ya da Charles Worth modaevlerinden çıkma gece elbiseleri sürekli yanından geçip gidiyordu. Görmek ve görülmek isteyenlerin oluşturduğu son derece zarif bir gala gecesi seyircisi operaya giriyordu.

Ama Anatole görünürde yoktu.

Bir an Leonie, onu görür gibi oldu. Tıpkı ağabeyi gibi uzun boylu, geniş omuzlu, ölçülü adımlarla yürüyen bir beyefendi ileride duruyordu.

Uzaktan bakarken ağabeyinin ışıltılı kahverengi gözlerini, düzgün siyah **19**

bıyığını gördüğünü sanmış ve el sallamayı düşünmüştü. Ama adam başını çevirince başkası olduğunu fark etmişti.

Leonie gözlerini Opera Caddesi'ne çevirdi. Kırılgan bir monarşiden kalma ürkek bir kralın gece eğlencelerine güvenli bir yoldan gitmesi için açılan cadde, Louvre Sarayı'na kadar uzanıyordu. Sokak fenerleri alacakaranlıkta parlıyor, kafelerin ve barların pencerelerinden sıcak sarı ışıklar yola vuruyordu. Gaz lambalarının alevleri titreyip cızırdıyordu.

Gün geceye dönerken hava bir kentin akşamüstü gürültüsüyle doluyordu. *Entre chierı et loıp* (gün batarken)... Kalabalık sokaklarda tekerlek ve koşum takımlarının sesleri yankılanırken, Capucines Bulvarı'ndaki ağaçlardan kuşların cıvıltıları geliyordu. Seyyar satıcıların ve seyislerin kaba haykırışlarıyla operanın merdiveninde kâğıt çiçekler satan kızların tatlı sesleri, bir kuruş karşılığında beyefendilerin ayakkabılarını parlatma-ya hazır çocukların tiz çığlıklarına karışıyordu.

Haussmann Bulvarı'na giden bir otobüs, Leonie ile Garnier Sarayı'nın görkemli cephesi arasından geçerken üst katta biletleri toplayan biletçinin ıslık sesleri duyuluyordu. Göğsüne bir Tonquin madalyası iliştirilmiş sarhoş bir ihtiyar asker, askeri bir marş söyleyerek sağa sola salınıyordu. Hatta Leonie, bir ara altın payetlerle süslü kostümü, siyah maskeli fötr şapkası altında beyaza boyanmış yüzüyle dolaşan bir palyaço bile gördü.

Beni burada nasıl bu kadar bekletebilir?

Akşam çanları çalmaya başlayıp sokak taşlarında yankılanan gü-

rültülü seslere karıştı. Çan sesleri Saint-Gervais'den mi, yoksa yakındaki başka bir kiliseden mi geliyordu?

Leonie belli belirsiz omzunu silkti. Gözleri önce düş kırıklığı, ardından neşeyle parladı.

Daha fazla bekleyemezdi. Eğer Mösyö Wagner'in *Lohengrin* operasını izlemek istiyorsa, tüm cesaretini toplayıp içeriye yalnız başına girmesi gerekiyordu.

Girebilir miydi?

Gerçi yanında kavalyesi yoktu, ama neyse ki biletini yanına almıştı.

Cesaret edebilir miydi?

20

Tapınak

Tereddüt ederek, biraz düşündü. Paris galası yapılıyordu ve Anatole geciktiği için böyle bir geceye gidemeyecek miydi?

Opera binasının içinde kristal avizeler ışıldarken, böylesine parlak ve zarif bir geceyi kaçırmaması gerektiğini anladı.

Leonie kararını vermişti. Merdivenden yukarı koştu, cam kapılardan geçip kalabalığa karıştı.

Perdenin açılmasına iki dakika kaldığını bildiren zil sesi duyuldu.

Büyük, koşar adımlarla geçerken bir an için jüpoıiuyla ipek çorapları göründü; aynı ölçüde beğeni ve hayranlık dolu gözlerle izlendi. On yedi yaşındaki Leonie artık çocuk değildi, güzel bir kadın olma yolundaydı, ama yine de çocuksu görüntüsünü tümüyle yitirmemişti. Ressam Mösyö Moreau ve Rafael öncesi dönemi dostlarının gözdesi olan nostaljik cilt rengine ve günün modası yüz hatlarına sahip olduğundan şanslı sayılırdı.

Ama Leonie'nin bu görüntüsü aldatıcıydı; uysal değil azimli, alçakgö-

nüllü değil cesur, çekingen bir ortaçağ kadını değil çağdaş tutkulara sahip bir kızdı. Anatole, ona

Rossetti'nin *La Damoiselle Elıe* (Mutlu Genç Kız) adlı şiirini çağrıştırdığını söyleyerek takılırken, Leonie aslında şiirdeki kıza tıpatıp benzediğinin farkındaydı. Hayalet kopyası olabilirdi, ama yine de o değildi. Leonie, dört elementten su, toprak ya da hava değil, ateşti.

Beyaz mermeri andıran yanakları kızarmış, bakır renkli bukleleri çıplak omuzlarına dökülmüştü. Upuzun kumral kirpiklerin çevrelediği ışıltılı yeşil gözleri öfke ve cesaretle parlıyordu.

Ama geç kalmayacağına söz vermişti.

Elinde, sanki bir kalkanmış gibi tuttuğu el çantası, diğerinde yeşil ipek tuvaletinin eteğiyle Leonie, mermer zeminde hızla ilerlerken daha ağırbaşlı kadınların eleştiren bakışlarına hiç aldırış etmedi. Gülkurusu mermer sütunlar, altın yaldızlı heykeller ve kornişler arasından görkemli merdivene doğru koşup, hızla basamakları tırmandı; etek ucundaki yapay incilerle gümüş boncuklar ise basamaklara çarpıyordu. Sımsıkı saran korsesinin içinde soluk soluğa kalmıştı ve kalbi çok hızlı ayarlanmış bir metronom gibi çarpıyordu.

21

Kate Mosse

Yine de Leonie hiç yavaşlamadı. Biraz ileride görevlilerin Büyük Salon'un kapılarını kapatmak üzere harekete geçtiklerini fark edince son bir enerji patlamasıyla kendini giriş kapısına attı.

Biletini yer göstericiye uzatarak, "İşte biletim, ağabeyim de birazdan gelecek," dedi.

Adam kenara çekilerek geçmesine izin verdi.

Seslerin yankılandığı Büyük Fuaye'nin mermer girinti ve çıkıntıla-rından sonra salon çok sessizdi. Kalın halılar ve kırmızı kadife kaplı koltuklar; fısıltıları, selamlaşmaları, sağlık ve aileler hakkındaki konuşmaları adeta yutuyordu.

Orkestranın yerleştiği çukur bölümden nefesli sazların tanıdık gamları, arpejleri ve notalar tıpkı bir sonbahar dumanı gibi yükseliyordu.

Başardım.

Leonie kendini toplayıp, giysisini düzeltti. La Samaritaine modaevin-den daha bugün gelmiş olan yepyeni tuvalet hiç giyilmemişliğin sertliğini taşıyordu. Uzun yeşil eldivenlerini dirseklerinin üzerine kadar çekip teni-nin bir kısmının görünmesine izin vererek sahneye doğru yürüdü.

Anatole'ün besteci bir arkadaşı ve komşusu Achille Debussy sayesinde koltukları ön sıranın tam ortasındaydı. Yanlarından geçerken sağında ve solunda siyah silindir şapkalar, tüylerle süslü başlıklar ve payetli yelpazeler gözüne ilişti. Beyaz saçlı, kızarmış ve morarmış yüzleriyle aşırı pudralı dul kadınlar dikkatini çekti. Hafifçe başını eğip içten bir gülümsemeyle herkesi selamlayarak geçti.

Havada garip bir gerginlik vardı.

Leonie daha dikkatli bakmaya başladı. Büyük Salon'da ilerledikçe bir terslik olduğu duygusu biraz daha güçlendi. İnsanların yüzlerinde tuhaf bir tedirginlik vardı; sanki alttan bir şeyler kaynıyor, etrafa sıkıntılı bir bekleyiş yayılıyordu.

Ensesinde bir karıncalanma hissetti. İzleyiciler adeta diken üstünde oturuyorlardı. Kaçamak bakışlardan, güvensiz yüz ifadelerinden bu açıkça okunuyordu.

Saçmalama.

22

Tapınak

Anatole'ün bir akşam yemeğinde, Prusyalı sanatçıların eserlerinin Paris'te sergilenmesinin bir grup tarafından protesto edildiğini anlatan gazete haberini okuduğunu anımsadı, ama burası Garnier Sarayı idi; Clichy ya da Montmartre'ın kuytu bir çıkmaz sokağı değildi.

Operada neler olabilir ki?

Leonie oturanların etekleriyle dizleri arasından zorlukla geçip koltu-

ğuna yerleşti ve derin bir soluk aldı. Toparlandıktan sonra, etrafındakilere baktı. Sağ tarafında mücevherlerle bezenmiş orta yaşlı bir kadın ve sulan-mış gözleri gür beyaz kaşlarıyla gölgelenmiş kocası oturuyordu. Erkeğin koyu renk lekeli elleri, gümüş sapının tam altında yazılı bir bant bulunan bastonun üstüne yerleşmişti. Sağ tarafında, Anatole'ün bir tarla hendeği gibi boş duran koltuğundan sonra orta yaşlı, çatık kaşlı, asık suratlı, sakallı dört erkek oturuyordu. Hepsinin elleri sıradan şimşir ağacı bastonlarının üzerindeydi. Oldukça dikkatli gözlerle sahneyi izliyorlardı. Oturuşlarında ise tedirgin edici bir hava vardı.

Hepsinin bu sıcak ortamda deri eldiven giymesi, Leonie'nin dikkatinden kaçmadı. İçlerinden biri dönüp ona bakınca, Leonie yanakları kızararak, gözlerini karşıya, üst kemerden ahşap sahneye inen görkemli perdelerin kırmızı ve altın sarısı kıvrımlarına dikti.

Geç kalmamış olabilir miydi? Ya başına kötü bir şey geldiyse?

Aniden beliriveren bu sevimsiz fikri aklından çıkarmak istercesine başını salladı.

Çantasından yelpazesini çıkarıp, sert bir el hareketiyle açtı. Ağabeyi için ne kadar bahane ararsa arasın, büyük ihtimalle kötü bir zamanlama dışında bir şey olmamıştı.

Son günlerde sık sık yaşandığı gibi.

Montmartre Mezarlığındaki kasvetli olaydan bu yana Anatole gitgide biraz daha güvenilmez oluyordu. Bir kez daha o gün zihninde canlanırken Leonie'nin kaşları çatıldı. O günü bir türlü unutamıyor, her defasında tekrar tekrar yaşıyordu.

Mart ayında her şeyin biteceğini ummuştu, ama ağabeyinin davranış-

ları hâlâ düzelmemişti. Günlerce ortadan yok oluyor; gecenin geç saatle-23

rinde eve geliyor; dostlarından, tanıdıklarından uzak duruyor ve kendini yalnızca işine veriyordu.

Ama bu gece geç kalmayacağına söz vermişti.

Orkestra şefi sahnede yerini alırken Leonie'nin düşünceleri dağıldı.

Ani ve şiddetli bir alkış patlaması tıpkı bir yaylım ateşi gibi salonu doldurdu. Genç kız, kaygılı ruh haline hiç de uymayan bir biçimde hevesle alkışlıyordu. Yan tarafındaki dört erkek hiç kıpırdamamış; ucuz, biçimsiz bastonlarını tutan elleri hareket etmemişti. Eğer müzikten keyif almaya-caklarsa neden geldiler diye merak etti. Bazen insanlar fazlasıyla saygısız olabiliyorlardı. Böylesine bir küstahlığı kabullenmezdi, bir an, keşke bu kadar yakın oturmasaydık, diye geçirdi aklından.

Orkestra şefi eğilerek seyircileri selamladı ve sahneye döndü.

Alkışlar sona erdikten sonra Büyük Salon'a sessizlik çöktü. Orkestra şefi batonunu ahşap kürsüye vurunca, salonun mavi gaz lambaları titreyerek loşlaştı. Herkes bir beklentiyle sahneye, orkestra şefine bakıyordu.

Orkestra üyeleri sırtlarını dikleştirdi, kimi arşelerini, kimi nefesli sazlarını kaldırdı.

Şef, batonunu havaya kaldırdı. Mösyö Wagner'in *Lohengrin* operasının açılış notaları Garnier

Sarayı'nın görkemli salonunu doldururken Leonie soluğunu tutmuştu.

Yanındaki koltuk hâlâ boştu.

2

OO

Müzikle birlikte üst balkonlardan da ıslıklar ve yuh.'-lamalar yükselmeye başladı. Seyircilerin büyük bir bölümü ilkönce bu gürültülere hiç aldırış etmeden sanki çok olağan bir durummuş gibi davrandı. Ama sesler gittikçe yükselerek daha rahatsız edici bir hal aldı. Artık balkondan ve ön koltuklardan da sesler duyuluyordu.

Leonie protestocuların ne söylediklerini tam olarak anlayamıvordu.

Gözlerini orkestraya çevirerek, fısıltıları, ıslıkları duymazlıktan gelmeye çalıştı, ama uvertür çalarken, sinsi ve belirsiz bir huzursuzluk yukarıdan aşağıya, sağdan sola tüm salonu sarıyordu. Daha fazla dayanamayıp yan koltukta oturanlara doğru eğildi.

"Kim bunlar?" diye fısıldadı.

Yaşlı kadın soruyu duyunca kaşlarını çattı ama yine de yanıtladı.

Yelpazesinin ardına gizlenerek, "Kendilerine *Abonnes* adını veriyor-lar," dedi. "Fransız bestecileri dışında hiç kimsenin eserlerinin çalınmasını istemiyorlar. Kendilerini müzik milliyetçileri olarak tanımlıyorlar. İlkeleri bakımından onlara biraz yakınlık duyuyorum ama tepkilerini böyle gös-termemeleri gerekir."

Leonie başını sallayarak teşekkür etti ve koltuğuna yaslandı. Huzursuzluk gitgide büyüyordu, ancak yaşlı kadının serinkanlı yaklaşımı ona güven vermişti.

Uvertürün son notaları duyulurken protestonun şekli değişti. Perde yükselip, Anvers'teki eski bir nehrin kıyısında duran onuncu yüzyıl Töton **25**

Kate Mosse

şövalyeleri korosu ortaya çıkınca birinci balkondan daha şiddetli sesler duyuldu. Sekiz dokuz erkek ayağa firlayıp ıslık çalmaya, yuhalamaya, ağır tempoyla alkışlamaya başladılar. Ön ve üst sıralarda bir hoşnutsuzluk dalgası dolaşıyor, ama diğer itiraz patlamaları arasında yok oluyordu. Protestocuların sözleri daha rahat duyulmaya başlanınca, gittikçe yükselen gürültü arasında sözler açıkça anlaşılıyordu.

"Boche! Boche/"<*>

Artık protestocuların sesleri sahnedekilere kadar ulaşıyordu. Koro ile diğer sanatçılar arasındaki kaçamak bakışlar, yüzlerindeki korku ve kararsızlık ifadesi Leonie'nin dikkatinden kaçmamıştı.

"Boche! Boche! Boche!"

Gösterinin kesilmesini istemiyordu ama bu durumun heyecan verici olduğunun da farkındaydı. Olağan koşullar altında yalnızca, Anatole'ün okuduğu *Le Figaro* gazetesinin haberlerinden duyabileceği bir olayı yaşı-

yordu.

İşin doğrusu Leonie günlük yaşamının kısıtlamalarından, uzak akrabaların, babasının eski dostlarının iç karartıcı evlerine yapılan sıkıcı ziyaretlerde annesine eşlik etmekten bıkmıştı. Annesinin yeni arkadaşı olan ve kendisine sanki hâlâ kısacık eteklerle gezen küçük bir kız çocuğuymuş

gibi davranan o eski askerle sohbet etmek de canını sıkmaya başlamıştı.

Anatole'e anlatacağım öyküye bir bakın.

Ama protesto gösterisinin havası değişiyordu.

Sanatçılar, ağır sahne makyajının altında solmuş yüzleriyle sahnede şarkı söylemeyi sürdürüyorlardı. Daha doğrusu ilk şişe sahneye atılıncaya kadar şaşırmamışlardı; şişe Kral Heinrich rolündeki bas şarkıcının tam yanından geçmişti.

Bir an için sanki orkestra susmuş; öylesine derin ve boşlukta kalan bir sessizlik salona dolmuştu. Şişe ağır çekimdeymiş gibi sert beyaz sahne ışıklarında yeşil pırıltılar saçarak uçarken, seyircilerin tümü soluğunu tutmuştu. Şişe boğuk bir sesle branda bezinden dekora çarpıp orkestra çukuruna yuvarlandı.

(*) F r a n s a ^ a . A l m a n l a r ı aşağılamak için kullanılan tanım.

26

Tapınak

Bir anda her şey eski haline döndü. Sahnede ve salonda kıyamet kop-ili. Gürültüler gittikçe arttı. Ardından ikinci şişe izleyicilerin üzerinden uçup sahneye düştü. Kan, çürük meyve ve pis sokak kokulan ön koltuklara yayılırken, orada oturan kadınlardan biri çığlık atıp, eliyle ağzını kapadı.

"Boche! Boche! Boche!"

Leonie'nin yüzündeki gülümseme yerini korkuya bırakmıştı. Midesinde kelebekler kanat çırpıyordu. Artık macera olmaktan çıkmış, çirkin, korkutucu bir hal almıştı. Midesi bulanıyordu. Sol tarafında oturan dört erkek aniden tek vücut gibi ayağa fırladı; tempoyla el çırpıp domuz, inek ve keçi seslerine benzer seslerle ortalığı inletmeye başladı. Söyledikleri Prusya karşıtı nakarat salonun her yanına yayılırken adamların yüz ifadeleri acımasızdı.

"Tanrı aşkına otur yerine be adam!"

Gür sakallı, gözlüklü beyefendinin soluk yüzü zamanını mürekkep hokkaları, balmumu mühürler ve

belgeler arasında geçirdiğini gösteriyordu. Elindeki konser programıyla protestoculardan birinin sırtına vurdu.

"Gerçekten," dedi yanındaki arkadaşı. "Otursana!"

Protestocu arkasını dönüp, bastonunu son hızla adamın parmaklarına indirince, Leonie soluksuz kaldı. Misillemenin hızı ve şiddetiyle şaşkı-

na dönen adam haykırdı ve elindeki program yere düştü. Yarasından kan fışkırmaya başlayınca arkadaşı ayağa fırladı. Protestocunun bastonunu elinden kapmaya çabalarken, özellikle topuzuna yerleştirilmiş bir çivi dikkatini çekti, ama sert eller onu geriye itince yere düştü.

Orkestra şefi müziğe devam etmeye çalışıyordu; ama çevrelerini korkulu bakışlarla süzerken tempoyu kaçırdılar. Anlaşılan tüm bunlar olurken sahne arkasında bir karar alınmıştı. Siyah giysili, gömlek kollan dirseklerine kadar sıvanmış sahne görevlileri bir anda sahneye doluşup sanatçıları ateş hattından uzaklaştırdılar.

Yöneticiler perdeyi indirirken, çok hızlı çekildiğinden karşı ağırlıklar yükselirken tehlikeli bir biçimde birbirine çarptılar. Ağır perde önce havada sallandı ve dekorun bir parçasına takılıp yanda kaldı.

27

Kate Mosse

Gürültüler daha da şiddetlendi.

Önce locadakiler kaçmaya başladılar. Tüyler ve altın bezeli ipek giysiler içindeki burjuvazi, aceleyle çıkış kapılarına yöneliyordu. Onları görünce salondan ayrılma isteği milliyetçi protestocuların çoğunun bulunduğu üst katlara, ardından balkonlara ve ön koltuklara yayıldı. Leonie'nin arkasındaki sıralar da birer birer boşalıyordu. Büyük Salon'un her köşesinden, ka-panan koltukların tıkırtısı duyuluyor, çıkış kapılarının ağır kadife perdeleri sertçe kenara çekilirken pirinç halkalar takırdıyordu.

Ama protestocular gösteriyi durdurma amacına henüz ulaşamamış-

lardı. Sahneye; şişeler, taşlar, tuğlalar, çürük meyveler fırlatmaya devam ettiler. Orkestra elemanları değerli notalarını ve çalgılarını alıp, iskemlelerin, ahşap nota ayaklıklarının oluşturduğu engellerin arasından sahnenin altına doğru kaçmaya başladılar.

Sonunda perdenin arasından görünen tiyatro binasının yöneticisi sü-

kûnet çağrısında bulundu. Adam ter içindeydi ve gri bir mendille yüzünü siliyordu.

"Hanımefendiler, beyefendiler, lütfen sakin olun. Lütfen!"

İri yapılı bir adamdı, ama ne sesinden, ne de duruşundan otorite sezili-yordu. Şiddetlenen kargaşaya

bir düzen getirebilmek için çabalarken, sürekli kollarım sallayan adamın gözlerindeki korku dolu bakışı fark etti Leonie.

Pek yararı olmadı, çok geç kalmıştı.

Bu kez bir şişe yerine üzerine çiviler çakılmış bir tahta parçası sahneye doğru uçtu ve yöneticinin gözünün üstüne çarptı. Adam eliyle yüzünü kapatıp geriye doğru sendeledi. Parmaklarının arasından kan fışkırırken, yere düştü ve bir bez bebek gibi sahneye yığıldı.

Bu görüntü Leonie'nin cesaretini tümüyle kırmıştı.

Buradan çıkmalıyım.

Korku ve dehşet içinde çevresine amaçsızca bakarken etrafındaki kalabalık ile önündeki kargaşanın arasına sıkıştığını fark etti. Sıraların üs-tünden atlayarak kaçabileceğini düşünüp koltukların sırtına tutundu, ama giysisinin boncuklarla süslü eteği kendi koltuğunun altındaki cıvatalara **28**

Tapınak

takılmıştı. Umudunu iyice yitiren Leonie, eğilip, titreyen parmaklarıyla eteğini kurtarmaya çabaladı.

Şimdi salonu yeni bir protesto haykırışı dolduruyordu.

"Kahrolsun!"

Başını kaldırıp baktı.

Şimdi ne olacak? Haykırış salonun her köşesine yayılmış gibiydi.

"Kahrolsun! Hücum!"

Bir şatoyu saran haçlı askerleri gibi protestocular bastonlarını, sopalarını sallayarak ilerliyorlardı. O sırada bir bıçağın pırıltısı göze çarpınca Leonie ani bir korku dalgasıyla titredi. Evet, protestocular sahneye saldı-

racaklardı ve Leonie de tam yollarının üzerindeydi. Salonda Paris sosyete-sinin maskesinden geriye ne kalmışsa çatlayıp yarıldı ve paramparça oldu.

Kapana kısılanları histeri dalgası sararken, kaçmak isteyen avukatlar, gazeteciler, ressamlar, düşünürler, bankacılar, kamu görevlileri, kibar fa-hişeler, evli kadınlar umutsuzca kapılara doğru atılıyorlardı.

Herkes kendini kurtarsın.

Milliyetçiler sahneye yaklaşırken, bir ordu disipliniyle koltukların, korkulukların üzerinden atlıyor, orkestra çukurunu dolduruyor, sahneye tırmanıyorlardı. Leonie giysisini tüm gücüyle çekiştirdi ve kumaşı yırta-rak nihayet kendini kurtarmayı başardı.

"Almanlar! Alsace Fransız'dır! Lorraine Fransız'dır!"

Protestocular sahne gerisindeki perdeyi yırtıp dekorları tekmelemeye başladılar. On dokuzuncu yüzyılın saldırganları, onuncu yüzyılın yapma ağaçlarını, nehrini, kayalarını, taşlarını ve hayal ürünü askerlerini paramparça ettiler. *Lohengrirı* dünyası savaşa yenik düşerken; sahne kırık tahtalar, yırtık perdeler ve tozla dolmuştu.

Sonunda milliyetçilere karşı direniş gösterenler ortaya çıktı. Bir grup idealist genç erkekle eski gösterilerden deneyim kazanmış olanlar nasıl olduysa birleştiler ve milliyetçileri sahneye doğru kovaladılar. Salonu binanın arkasından ayıran kapı kırılınca, kulise girip dekorların arasından ilerlediler ve Prusya karşıtı göstericileri püskürtmeye çalışan sahne görev-lileriyle birleştiler.

29

Kate Mosse

Korkudan yerinden kıpırdayamayan Leonie olup biteni dehşet içinde izliyordu. Henüz çocuk denecek yaşta, üzerine birkaç beden büyük gelen ödünç kıyafetiyle yakışıklı bir genç, kendini protestocuların elebaşısının üzerine attı. Kollarını adamın boynuna dolayıp onu yere indirmeye çalıştı, ama bir anda kendini yerde buldu. Çelik burunlu çizme midesine inince acıyla haykırdı.

"Çok yaşa Fransa! Kahrolsun!"

Kan tutkusu hepsini sarmıştı. Şiddet artarken Leonie, protestocuların gözlerinin heyecan ve öfkeyle büyüdüğünü fark etti. Yanakları kızarmış, ateş basmıştı.

Başka bir opera çalışanı da sahneden aşağıya atılınca Leonie geriledi.

Adamın bedeni terk edilmiş orkestra çukurunda takla atıp, pirinç korkulu-

ğa takıldı. Kolu ve omzu yerinden çıkmış, sarkıyordu. Gözleri açıktı.

Geri gitmelisin. Geri git.

Şimdi dünya kan, kırık kemik ve et içinde boğuluyor gibiydi. Çevresinde, erkeklerin yüzündeki nefret ifadesinden başka bir şey göremiyordu.

Donup kaldığı yerden bir buçuk metre kadar ötede paltosuyla ceketinin düğmeleri açılmış bir adam elleri ve dizleri üzerinde sürünüyordu. Sahnenin ahşap zemininde ilerlerken ardında kanlı el izleri bırakmıştı.

Sonra adamın tam arkasında bir silah havaya kalktı.

Hayır!

Leonie uyarmak için bağırmak istedi, ama yaşadığı şok yüzünden sesi çıkmıyordu. Silah aşağıya inip, adama dokundu. Ayağı kayan adam yan tarafına yattı. Saldırgana bakıp bıçağı görünce kendini

korumak için elini kaldırdı, ama bıçak bedeniyle buluştu. Bıçak çekilip tekrar göğsüne saplanırken adam acıyla haykırıyordu.

Adamın bedeni Champs-Elysees Bulvarı'nda bulunan kulübedeki kukla gibi sarsıldı ve kollan, bacakları sallanarak, bir anda hareketsizleşti.

Leonie, ağladığını fark edince şaşkınlığa düştü. Ardından şimdiye dek tanımadığı bir korku dalgası ruhunu sardı.

"Lütfen, geçmeme izin verin," diye haykırdı.

30

Tapınak

Omuzlarıyla itip yol açmak istedi ama bunu başaramayacak kadar ufak tefek ve zayıftı. Çıkış kapısıyla arasında bir insan kalabalığı vardı.

Koltukların arasındaki yol, kan kırmızısı minderlerle kaplanmıştı. Sahnenin altında gaz lambaları, yere saçılmış notaların üzerine kıvılcımlar saçıyordu. Ahşap sahne yanmaya başlarken, turuncu, sarı renkler bir anda yerini kızıl alevlere bıraktı.

"Yangın! Yangın!"

Böylece salonu başka bir panik dalgası sardı. Beş yıl önce Opera Comique binasındaki yangın, salonu cehenneme çevirip seksen kişinin ölümüne yol açmıştı.

"Bırakın geçeyim!" diye bağırdı Leonie. "Yalvarıyorum."

Kimse onu duymuyordu. Yer; programlar, tüylü başlıklar, opera dür-bünleriyle kaplanmıştı. Eski bir tapınaktaki kuru kemikler gibi hepsi ayaklar altında kırılıyordu.

Önündeki insanların dirseklerinden ve enselerinden başka bir şey göre-meyen Leonie santim santim ilerlemeye, çatışmanın en yoğun olduğu yerden uzaklaşmaya çabalıyordu.

Tam yanındaki yaşlı kadının tökezleyip düşmekte olduğunu fark etti.

Ayaklar altında ezilecek.

Leonie elini uzatıp kadının dirseğini tutunca, kolalı kumaşın altında incecik, sıska kemikli bir kol olduğunu fark etti.

"Ben yalnızca müzik dinlemek istemiştim," diye ağlıyordu kadın.

"Fransız, Alman benim için hiç fark etmez. Günümüzde bu gibi şeyleri yaşamak... Bir kez daha tekrarlanmasını görmek..."

Yaşlı kadının ağırlığıyla sendeleyerek ilerlemeye devam ettiler. Her adımda taşıdığı yük biraz daha ağırlaşıyor gibiydi. Kadın neredeyse bayı-

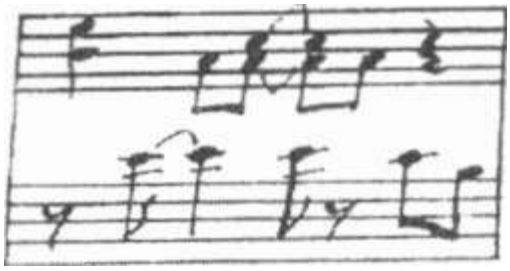
lacaktı.

"Geldik artık," diye bağırdı Leonie. "Lütfen deneyin, lütfen." Yaşlı kadını ayakta tutmak için olanca gücüyle çabalıyordu. "Kapıya yaklaştık.

Neredeyse güvendeyiz."

Sonunda operanın tanıdık üniformalı görevlisi gözüne ilişti.

31

Kate Mosse

"Tanrı aşkına bana yardım edin. Buraya. Çabuk!" diye haykırdı.

Yer gösterici derhal harekete geçti. Tek kelime etmeden yaşlı kadını kucağına alıp Büyük Fuaye'ye çıkarırken genç kızı yükünden kurtardı.

Leonie'nin dizleri çözüldü, yorgunluktan bitmişti, ama kendini zorladı. Birkaç adım daha atmalıydı.

Birdenbire bileğine bir el yapıştı.

"Hayır!" diye haykırdı. "Hayır!"

Barikatlar, yangın ve kavgacı kalabalığın arasında kapana kıstırılmak istemiyordu. Körlemesine yumruğunu salladı ama boşa gitti.

"Dokunmayın bana!" diye bağırdı. "Bırakın beni!"

32

3

OO

"Leonie, benim. Leonie!"

Tanıdık ve güven verici bir erkek sesiydi. Ve yine tanıdık sandal ağacı saç yağı ve Türk tütünü

kokusu.

Anatole mü? Burada mı?

Güçlü eller belinden kavrayarak onu kalabalığın arasından çekip çıkardı.

Leonie gözlerini açtı. "Anatole!" diye bağırarak kollarını boynuna doladı. "Neredeydin? Bunu nasıl yaparsın?" Kucaklayışı saldırıya döndü ve öfkeli yumruklarını göğsüne indirdi. "Uzun süre bekledim ama sen gelmedin. Beni nasıl yalnız başıma bırakıp..."

"Biliyorum," diye yanıtladı aceleyle. "Bana kızmaya hakkın var, ama şimdi sırası değil." Leonie'nin öfkesi geldiği gibi uçup gitti. Bitkinlikten başı ağabeyinin omzuna düştü.

"Ben gördüm."

"Biliyorum, *petitep"* dedi usulca saçlarını okşayarak. "Ama askerler geldi bile. Çatışmanın ortasında kalmamak için hemen burdan gitmeliyiz."

"Yüzleri nefret doluydu, Anatole. Her şeyi yakıp yıktılar. Sen gördün mü? Gördün mü?"

Leonie kapıldığı histeri dalgasının midesinden boğazına doğru yükseldiğini hissetti. "Çıplak elleriyle onlar..."

"Daha sonra anlatırsın!" dedi Anatole sertçe. "Şimdi buradan uzaklaşmalıyız. Gidelim."

(*) Küçüğüm

Leonie hemen kendini topladı. Derin bir soluk aldı.

"Akıllı kız," dedi Anatole, kararlı bakışlarının yeniden gözlerine yerleştiğini görünce. "Hadi çabuk!"

Anatole uzun boyunu ve güçlü bedenini kullanarak salondan kaçan kalabalığın arasında kendilerine yol açtı.

Kadife perdelerin arasından kargaşanın içine ilerliyorlardı. El ele balkonları geçip görkemli merdivenden aşağıya koştular. Şampanya şişeleri, ters dönmüş buzluklar ve programların saçıldığı mermer zemin ayaklarının altında tıpkı buz pisti gibi olmuştu. Kayıp sendelediler ama yere düşmeden cam kapılara geldiler ve Opera Meydanı'na çıktılar.

Aynı anda tam arkalarından kırılan cam sesleri geldi.

"Leonie, bu taraftan!"

Eğer Büyük Salon'da gördüğü manzara kötüyse, sokaklar daha berbat olmalıydı. *Aborines* adını kullanan protestocular Garnier Sarayı'nın mer-divenlerini de ele geçirmişlerdi. Ellerinde sopalar, şişeler ve bıçaklarla üç sıra halinde şarkı söyleyerek duruyorlardı. Aşağıda Opera Meydam'nda kısa, kırmızı ceketli, altın rengi miğferli, diz çökmüş askerler tüfeklerini protestoculara doğrultmuş, ateş emrini bekliyorlardı.

"Ne kadar kalabalıklarmış!" diye bağırdı Leonie.

Anatole yanıt vermeden, onu Garnier Sarayı'nın *barok* cephesinin önündeki kalabalığın arasından geçirdi. Köşeye ulaşınca Scribe Sokağı'na dalıp ateş hattından uzaklaştılar. Birbirinden ayrılmamak için parmakları kenetlenmiş, hızla akan bir nehrin üzerindeki çöpler gibi kalabalığın arasında itiş kakış yürüyorlardı.

Leonie artık kendini güvende hissediyordu. Ne de olsa Anatole ya-nındaydı.

Sonra tek bir silah sesi duyuldu. Bir an için insan kalabalığı durakladı, sonra tekrar ilerlemeyi sürdürdü. Leonie ayakkabı bağlarının açıldığını, erkek çizmelerinin bileklerine çarptığını ve yırtık eteğini ezdiğini hissetti.

Dengesini yitirmemek için çabalıyordu. Arkalarından yaylım ateşi başla-mıştı. Tek sabit nokta Anatole'ün başıydı.

"Sakın beni bırakma," diye haykırdı.

Arka taraftan bir patlama sesi havada yankılanınca, kaldırım taşları sarsıldı. Dönüp bakan Leonie, Opera Meydanı'ndan mantara benzer gri bir **34**

Tapınak

dumanın göğe doğru yükseldiğini gördü. Ardından ikinci patlama kaldı-

rımı tekrar sarstı. Hava sanki katılaşmış ve üzerine katlanmıştı.

"Toplar patlıyor!"

"Hayır hayır, bunlar tabanca."

Leonie bağırdı ve Anatole'ün elini biraz daha sıkı tuttu. Nereye doğru gittiklerini bilmeden, zaman kavramını yitirmiş; gürültü, kan ve tozları olabildiğince arkada bırakmaları gerektiğini söyleyen hayvansal bir içgü-

düyle hiç durmadan ilerlemeye çalışıyorlardı.

Kolları, bacakları iyice yorulmuştu ve kendini çok bitkin hissediyordu, ama adım atamayacak hale gelene dek koşmaktan vazgeçmedi.

Yavaş yavaş çevrelerindeki kalabalık seyreldi ve kendilerini çatışmadan, patlamalardan, tüfek

namlularından uzakta, sakin bir sokakta buldular.

Bacakları yorgunluktan çözülmek üzereydi, gecenin serinliğinde tüm bedeni ıslanmış gibiydi.

Sonunda duraklayıp dengesini sağlamak için bir elini duvara dayadı.

Kalbi deliler gibi çarpıyor, nabzı kulaklarında çınlayarak atıyordu.

Anatole de durup duvara yaslandı. Leonie kendini bırakınca bakır rengi bukleleri, ipek iplikler gibi sırtının ortasına kadar indi, ağabeyinin koruyucu kollarının omzuna sarıldığını hissetti.

Soluklarını düzene sokmak için derin derin nefes aldı. Paris sokaklarının duman isiyle kirlenmiş eldivenlerini çıkarıp yere attı.

Anatole geniş alnından çıkık elmacıkkemiklerine kadar inmiş gür siyah saçlarını elleriyle geriye doğru düzeltti. Saatlerce eskrim salonlarında antrenman yapmasına karşın onun da soluklan düzensizdi.

Çok garip ama sanki gülümsüyor gibiydi.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Yalnızca derin soluklarının sesi duyulurken, serin eylül havasına beyaz bulutlar üfler gibiydiler. Sonunda Leonie doğruldu.

"Niçin geç kaldın?" diye sorarken sanki son bir saatin olaylarını hiç yaşamamış gibiydi.

Anatole duyduklarına inanamayarak ona baktı, ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Konuşmaya çabalarken de havayı boğuk kahkahalarla dolduruyordu.

35

Kate Mosse

"Böyle bir anda bile beni azarlıyor musun *petitel"*

Leonie, ona ters bir bakış attı ama dudaklarının bir gülüşle kıvrıldı-

ğını da hissetti. Kendini tutamadan gülmeye başladı ve kahkahalar tüm bedenini sardı. Gözyaşları, kirlenmiş güzel yanaklarından aşağıya süzü-

lüyordu.

Anatole ceketini çıkarıp kardeşinin çıplak omuzlarına sardı.

"Gerçekten de sen olağandışı bir yaratıksın," dedi genç adam. "Aslın-da olağanüstü!"

Kendi perişan görüntüsünü, Anatole'ün şık, zarif haliyle kıyaslayan Leonie'nin yüzünde acı bir gülümseme dolaştı. Lime lime olmuş yeşil tu-valetine baktı. Sökülen eteği, ardında bir duvağın ucu gibi uzanırken; cam boncukların bir kısmı kırılmış, bir kısmı da ipliklerinden sarkıyordu.

Paris sokaklarında paldır küldür koşuşturmalarına karşın Anatole, son derece kusursuz görünüyordu. Gömleğinin kolları beyaz ve ütülüydü, kolası bile bozulmamış yakası dimdik duruyor, mavi yeleğinde bir tek leke bile göze çarpmıyordu.

Bir adım geriye çekilip duvardaki tabeladan sokağın adını okudu.

"Caumartin Sokağı. Harika. Yemeğe ne dersin? Sanırım acıkmışsındır."

"Açlıktan ölüyorum."

"Biraz uzakta bir kafe biliyorum. Alt katı La Grande-Pinte kabaresi oyuncularının ve hayranlarının uğrak yeri. Ama üst katta son derece saygın özel odalar var. Sence uygun mu?"

"Mükemmel."

Anatole gülümsedi. "Öyleyse tamamdır. İlk kez seni uyku saatinden çok sonra eve götüreceğim." Sırıtarak devam etti. "Annemin seni bu durumda görmesini istemem. Beni asla affetmez."

36

4

OO

Marguerite Vernier, yanında General Georges Du Pont ile birlikte Cambon ile Sainte-Honore caddelerinin köşesinde faytondan indi.

Kavalyesi, faytoncunun ücretini öderken Marguerite akşam serinli-

ğine karşı etolüne biraz daha sarındı ve memnuniyetle gülümsedi. Ünlü pencereleri en ince Britanya dantelinden perdelerle örtülmüş Voisin, kentin en iyi lokantasıydı. Buraya getirmesi, Du Pont'un ona olan ilgisinin arttığını gösteriyordu.

Kol kola Voisin Lokantası'na girdiler. Onları, kibar sohbetlerin alçak sesleri karşıladı. Georges'un göğsünü kabartıp, başını dikleştirdiğini hissediyordu. Salondaki her erkeğin kendisini kıskandığına emin olduğunu biliyordu. Usulca kolunu okşayınca Du Pont da hareketine karşılık verip, son iki saati nasıl geçirdiklerini anımsatarak, bir sahiplenme duygusuyla ona baktı. Marguerite gülümsedi ve

usulca dudaklarını aralayınca, erke-

ğin boynundan kulaklarına kadar kızardığını fark edip keyiflendi. Güzel gülüşü ve dolgun dudakları güzelliğini doruğa çıkarıyordu. Davet ve vaat taşıyan bir güzellik...

Du Pont, elini ensesine atıp sert beyaz yakasını çekiştirerek kravatını gevşetti. Son derece ağırbaşlı ve kibardı; özenle dikilmiş ceketi, altmış

yaşına gelip de, ordudaki en parlak yıllarının fiziksel görüntüsünü yitirdi-

ğini gizliyordu. Yaka iliğindeki renkli kurdeleler Sedan ve Metz çarpış-

malarında aldığı madalyaları gösteriyordu. Çıkık midesini biraz daha belirginleştireceğinden, yelek giymek yerine koyu kırmızı bir kuşak takmayı yeğlemişti. Kır saçlı, özenle düzeltilmiş gür bıyıklı Georges artık önemli bir diplomattı ve herkesin bunu bilmesini istiyordu.

Onu memnun etmek için Marguerite gümüş rengi boncuklarla süslenmiş mor menevişli ipek bir elbise giymişti. Giysinin bol kolları ve bol eteği dikkatleri incecik beline daha fazla çekiyordu. Yüksek yakası cildinin pek az görünmesine izin verdiği halde, Marguerite her nasılsa çok baştan çıkarıcı görünüyordu. Özenle taranıp mor tüylerle süslenmiş topuzu; ince ve beyaz ensesini daha da güzelleştirmişti. Kusursuz cildinin içinde parlak kahverengi gözleri ışıldıyordu.

Marguerite, ilk gençlik çağlarından ziyade kırklı yaşlarında oldu-

ğundan lokantadaki tüm süslü kadınların kıskançlığını kabartmıştı.

İnanılmaz bir yüz ve beden güzelliği, üstelik parmağında yüzük olmayışı hepsinin adalet ve ahlak duygularını incitmişti. Böyle bir ilişkinin Voisin gibi bir yerde gözler önüne serilmesi doğru muydu?

Kendi istekleri dışında kimsenin lokantaya girmesine izin vermeyen, Scylla ile Charybdis adlı ön büroda oturan iki kadının arkasındaki gölgelerden, tıpkı müşterileri gibi saygın görünümlü, kır saçlı patron ortaya çıktı. General Du Pont eski bir müşteriydi, en iyi şampanyayı ısmarlardı, bol bahşiş bırakırdı. Ancak, son zamanlarda pek sık gelmiyordu. Değerli müşterilerini Cafe Paillard ya da Cafe Anglais'ye kaptırdıklarından kor-kuyorlardı.

"Beyefendi sizi tekrar görmek büyük bir onur. Yabancı bir ülkede göreve gönderildiğinizi düşünmeye başlamıştık."

Georges utanmış gibiydi. Ne kadar da tutucu, diye düşündü Marguerite, ama bu özelliğinden dolayı ona sevgisi azalmadı. Daha önce birlikte olduğu erkeklerin çoğuna oranla çok daha kibardı, daha cömertti ve gereksinimleri daha yalındı.

"Kabahat benim," dedi kara kirpiklerinin ardından. "Onu kendime saklıyordum."

38

Tapınak

Patron güldü. Parmaklarını şaklattı. Vestiyer görevlisi Marguerite'in kiirk etolünü ve Georges'un bastonunu alırken, iki erkek hava durumundan ve Cezayir'deki son olaylardan söz ettiler. Prusya karşıtı bir gösteri söylen-

ıileri vardı. Marguerite düşüncelere daldı. Gözlerini en güzel meyvelerin sunulduğu ünlü masaya dikti. Gerçi mevsim, çilek için biraz geçti ve Georges erken uyumayı yeğlediğinden, tatlı servisine kadar kalmayacaklarını biliyordu.

İki erkek sohbeti tamamlarken Marguerite iç çekişini başarıyla gizledi. İçerideki tüm masalar doluydu, ama o oldukça sakin ve rahattı. Herhalde oğlu burasını modası geçmiş olarak tanımlardı, ama Marguerite çoğu zaman böyle yerlere dışarıdan/bakmak zorunda kaldığından, bunu l)u Pont'un yanındayken çok keyifli ve güvende olmanın bir işareti gibi görüyordu.

Sohbet sona erince patron elini kaldırdı; hemen yanlarına gelen şef garson, onları mum ışığıyla aydınlatılmış salondaki müşterilerin bakışla-rından ve mutfak kapısından uzakta bir masaya götürdü. Marguerite şef garsonun terlediğini, kısa kesilmiş bıyığının altında üstdudağının parladı-

ğını görünce, yorumlarını çok önemsedikleri Georges'un elçilikte nasıl bir görevi olduğunu merak etti.

"Beyefendi, hanımefendi, bir aperitif ister misiniz?" diye sordu şarap garsonu.

Georges dönüp Marguerite'e baktı. "Şampanya?"

"Harika olur."

"Bir şişe Cristal," derken sanki lokantanın en pahalı markasını ısmarladığının Marguerite'in kulağına gitmesini istemiyormuş gibi arkası-

na yaslandı.

Şef garson uzaklaşınca, Marguerite masanın altından ayağını uzatıp Du Pont'un ayağına dokundu ve tedirginlikle kıpırdamasını keyifle izledi.

"Marguerite, cidden," dedi adam, ama itirazın hiçbir anlamı yoktu.

Kadın ayakkabısını çıkarıp, ayağını usulca bacağına dayadı. İncecik ipek çorabının üstünden pantolonunun dikişini hissediyordu.

39

Kate Mosse

"Paris'in en iyi kırmızı şarap mahzeni burada," dedi Du Pont gırtla-

ğını temizlemek istermiş gibi. "Burgundi, Bordeaux şarapları yıllara göre en doğru biçimde sıralanmıştır. Önce en önemli bağların ürettiği şaraplar, ardından diğerleri ve hatta burjuvaların bile içtikleri gelir."

Baş ağrısına neden olduğundan Marguerite kırmızı şarap sevmiyor-du, şampanyayı yeğliyordu, ama Georges'un ısmarladığı her şeyi içmeye hazırdı.

"Sen çok akıllısın Georges," diyerek bir an susup çevresine bakındı.

"Bize güzel bir masa buldun. Burası bir çarşamba gecesi için oldukça kalabalık."

"Kiminle konuşacağını bilmek önemlidir," derken aldığı iltifattan memnun olduğu görülüyordu. "Daha önce buraya gelmedin mi?"

Marguerite başını salladı. Titiz ve ayrıntıcı Georges biriktirdiği bilgileri sergilemeyi seviyordu. Tüm Parisliler gibi Marguerite de Voisin Lokantası'nın tarihini biliyordu, ama bilmiyormuş gibi davranmayı yeğle-di. Burası, Paris Komünü döneminin acı dolu günlerinde Komüncülerle hükümet güçleri arasındaki en şiddetli çekişmelere tanık olmuştu. Şimdi müşterilerini Paris'in bir ucundan diğerine taşımak için faytonlarla iki tekerlekli arabaların beklediği yerde, yirmi yıl önce demir yatak başları, ters çevrilmiş tahta el arabaları, ot minderler ve mermi sandıklarından oluşan barikatlar vardı. Marguerite, kahraman kocası Leo ile yönetici sını-

fa karşı eşit durumdaki ortaklar gibi birleşip, kısa ve onurlu bir süre barikatların üzerinde onurlu bir şekilde durmuştu.

"Louis Napolyon'un, Sedan çatışmasındaki utanç verici yenilgisin-den sonra," diye bayat öyküyü anlatmaya başladı Georges. "Prusyalılar Paris'e yürümeye başladılar."

"Evet," diye mırıldanırken, kendi gözlerimle tanık olduğum olaylar hakkında tarih dersi verdiğine göre acaba kaç yaşında olduğumu sanıyor, diye düşündü.

"Kuşatma ve bombardıman uzayınca elbette yiyecek kıtlığı baş gösterdi. Komüncülere ders vermenin tek yolu buydu. Ama aynı zamanda **40**

Tapınak

kaliteli lokantaların bir kısmı da açılamıyordu. Yeterli yiyecek yoktu, l'aris sokaklarında güvercinler, kediler, köpekler, yani hiçbir canlı görün-müyordu. Hatta hayvanat bahçesindeki hayvanlar bile kesilmişti."

Marguerite gülümseyerek sözlerini sürdürmesini istedi. "Evet, Georges."

"O gece Voisin, müşterilerine ne yemek sundu dersin?"

"Aklıma bir şey gelmiyor," dedi Marguerite gözleri iri iri açılmış, abartısız bir masumiyet ifadesiyle.

"Düşünemiyorum bile. Yılan olabilir mi?"

"Hayır," dedi adam neşeli bir kahkaha atarak. "Bir tahminde daha bulun."

"Oooh, ne diyebilirim Georges. Timsah mı?"

"Fil," dedi adam zafer kazanmışçasına. "Fil hortumlarından hazırlanmış bir yemek. Gerçekten harika. Çok harika. İnanılmaz bir yaratıcı-

lık, değil mi?"

"Oh, evet," diye onaylayıp gülerken, 1871 yazının anılarının çok farklı olduğunu düşünüyordu. Haftalarca açlık çekmişler, çılgın, idealist, tutkulu kocasına destek olmuş, sevgili oğlu Anatole için yiyecek aramıştı.

Tuileries Bahçesi'nden geceleri çalman kestane ve böğürtlenler, sert kahverengi ekmekler de cabası...

Leo kaçmış ve yaklaşık iki yıl boyunca arkadaşları tarafından saklanmıştı, ama sonunda ele geçirilmiş ve idam mangası karşısında can ver-mekten kıl payı kurtulmuştu. Bir hafta boyunca Marguerite, Paris'teki tüm karakolları ve mahkemeleri araştırdıktan sonra davasının görülüp hüküm giydiğini öğrenmişti. Belediye binasının duvarına asılan listede, adının yanında cezası; Fransa'nın Pasifik'teki sömürgesi Yeni Kaledon-ya'ya sürgün olduğu yazıyordu.

Komüncüler için çıkarılan af, Leo için çok geç kalmıştı. Bir kızının dünyaya geldiğini bile öğrenemeden okyanusu aşan gemide ölmüştü.

"Marguerite?" dedi Du Pont terslenerek.

Çok uzun bir süredir sesinin çıkmadığını fark eden Marguerite yüz ifadesini değiştirdi.

41

Kate Mosse

"Anlattıklarının ne kadar olağanüstü olduğunu düşünüyordum," dedi aceleyle. "Üstelik o tarihte Voisin Lokantasının aşçısının böyle bir yemek hazırlaması ne kadar yetenekli ve yaratıcı olduğunu da gösteriyor. Tarihin yazıldığı yerde oturmak harika bir şey," diyerek durakladı ve ekledi. "Ve seninle beraber."

Georges kibirle gülümsedi. "Karakterin gücü her şeyi yener," dedi.

"Kötü bir durumu kişinin kendi yararına çevirmesinin her zaman bir yolu vardır, ama günümüzün gençleri bunu pek bilmezler."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Gözlerini gölgeleyen hiddete karşın Du Pont kibar bir tavırla ayağa kalktı. Marguerite başını

çevirince uzun boylu, koyu renk gür saçlı, yüksek alınlı, aristokrat bir erkeğin karşılarında durduğunu fark etti. Ürkütü-

cü mavi gözlerinin tam ortasında iğne deliğini andıran simsiyah gözbe-bekleriyle ona bakıyordu.

"Beyefendi?" dedi Georges sertçe.

Adamın görünüşü, Marguerite'in aklında eski bir anının uçuşmasına yol açtı, ama onu tanımadığından kesinlikle emindi. Aşağı yukarı aynı yaştaydılar; üzerindeki geleneksel siyah ceket pantolondan oluşan gece kıyafeti kusursuzdu ve güçlü, etkileyici fiziğine çok yakışmıştı. Geniş

omuzları her istediğini elde etmeye alışkın biri olduğunu gösteriyordu. Sol elindeki altın mühür yüzüğüne bakarken, kim olduğu hakkında bir ipucu bulmaya çalışıyordu. İpek silindir şapkası, beyaz gece eldivenleri ve beyaz kaşmir atkısının elinde olması, ya şimdi geldiğini ya da gitmek üzere oldu-

ğunu gösteriyordu.

Bakışlarıyla adeta kendisini soyduğunu hisseden Marguerite'in yanakları kızardı. Göğüslerinin arasında, korsesinin sımsıkı bağlarının altında ter tanecikleri belirdi.

' "Bağışlayın, ben..." dedi Du Pont'a doğru kaygılı bir bakış atarak.

"Acaba sizinle..." Adam başını özür dilercesine eğdi. "Oturabilir miyim?"

Biraz yumuşayan Du Pont bir baş hareketiyle izin verdi.

"Madam Vernier, ben oğlunuzun bir arkadaşıyım," dedi ve yelek cebinden bir kartvizit çıkardı. "Victor Constant, Tourmaline Kontu."

42

i

Tapınak

Marguerite bir an duraksadıktan sonra kartı aldı.

Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama çok önemli bir konuda Vernier ılı İnmen görüşmem gerekiyor. Bir süredir taşradaydım, kente bu akşam

. t• •iKİıııı ve oğlunuzu evde bulacağımı umuyordum ama..." Omzunu silke-

ıck durakladı.

Marguerite çok erkek tanımıştı. Bir dakika önce tanıştıklarıyla nasıl konuşup, nasıl iltifat edip, onları nasıl büyüleyeceğini çok iyi biliyordu ıııı.ı l)iı adamı çözemiyordu.

I il indeki karta bir göz attı. Gerçi Anatole işlerinden fazla söz etmez-411. ama böylesine saygın bir ismi ne bir müşteri, ne de bir dost olarak duy-HIllŞİU.

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz Madam Vernier?"

Marguerite bir an bu adamla aralarında bir çekim hissederek ürper-

<lı I ler ikisi de keyifliydi. Sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi, ada-llıııı gözleri kısıldı.

"Korkarım bilmiyorum beyeî%ndi," derken sesini düzgün çıkarmaya çabalıyordu. "Belki kartınızı onun işyerine bırakırsanız..."

Constant başını eğdi. "Tabii... İşyeri nerede?"

"Montorgueil Sokağı'nda. Kapı numarasını hatırlamıyorum."

Constant bakışlarını ondan ayırmadan, "Pekâlâ," dedi sonunda.

Rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim. Eğer kendisini aradığımı oğlunuza söylerseniz çok memnun olurum."

Ani bir hareketle uzanıp Marguerite'in kucağında duran elini alıp dudaklarına götürdü. Marguerite eldivenin üzerinden adamın soluğunu ve bıyıklarını hissederken, bedeninin istem dışı verdiği tepkiyle adeta yakayı cleverdiğini düşündü.

"Hoşça kalın Madam Vernier. Generalim."

Sertçe selam verdi ve masadan ayrıldı. Garson kadehlerini doldururken Du Pont patladı.

"Terbiyesiz, küstah serseri," diye homurdandı arkasına yaslanırken.

"Son derece kaba. Kendini ne sanıyor bu alçak herif, sana böyle hakaret etmeye hakkı var mı?"

43

Kate M o s s e

"Hakaret mi? Ne diyorsun Georges?"

"Herif gözlerini senden ayırmadı."

"Cidden Georges, hiç fark etmedim. Benimle ilgilenmiyordu," dedi kötü bir sahne yaşanmasını önlemek için. "Benim adıma kaygılanma."

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Du Pont ani bir şüpheyle.

"Tanımadığımı söyledim," diye yanıtladı Marguerite, sakin bir sesle.

"Adam, benim adımı biliyordu," diye ısrar etti Du Pont.

"Belki seni gazetelerdeki fotoğraflarından tanıyordur Georges. Seni ne kadar çok kişinin tanıdığının farkında değil misin? Herkes için ne kadar tanıdık bir yüz olduğunu unutuyorsun."

Marguerite, bu özenli iltifat karşısında adamın gevşediğini hissetti.

Konuyu sonlandırmak için Constant'ın pahalı kartvizitini bir ucundan tutarak masanın ortasındaki mumun alevine yaklaştırdı. Bir an sonra kart alev alıp yanmaya başladı.

"Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Marguerite uzun kirpiklerini kaldırdı, bakışlarını tekrar alevlere dikti ve kartın kül oluşunu izledi.

"İşte," dedi eldivenlerinin ucundaki külleri sigara tablasına silkerek.

"Unutuldu bile. Eğer bu kont, oğlumun iş yapmak istediği biriyse, görüş-

menin saat dokuz ila beş arasında bürosunda yapılması daha doğru olur."

Georges başıyla onayladı. Gözlerindeki kuşkunun silindiğini gören Marguerite rahatladı.

"Gerçekten oğlunun bu gece nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Elbette biliyorum," diye gülümserken gizli bir şakayı paylaşır gibiydi. "Ama sağduyulu davranmak her zaman daha iyidir. Dedikoducu kadınlardan hoşlanmam."

Du Pont tekrar başını salladı. Erkeğinin onu düşünceli ve güvenilir olarak tanıması Marguerite'in işine gelirdi.

"Çok doğru, çok doğru."

"Aslında Anatole, Leonie'yi operanın galasına götürdü. Wagner'in son eserinin galasına."

44

Tapınak

"Lanet olası Prusya propagandası," diye homurdandı Georges. "İzin verilmemeli."

"Sanırım galadan sonra da kardeşini yemeğe götürecektir."

"Hiç kuşkusuz La Cafe de la Place Blanche gibi berbat bohem yerlerden birine giderler. Tıka basa sanatçılar ve benzerleriyle dolu." Parmaklarını masaya vurdu. "Rochechouart Bulvarı'ndaki öteki yerin adı neydi?

()rasının kapatılması gerekir."

"Le Chat Noir," dedi Marguerite.

"Bunların hepsi avantacı," dedi Georges yeni konuya ısınarak. "Tuva-lin üzerine birkaç nokta koyuyorlar ve sanat diyorlar. Bir erkek için nasıl bir meslek bu? Ya şu sizin apartmanda oturan Debussy denilen terbiyesiz adam? İşte onun gibi insanlar. Bence hepsi kırbaçlanmalı,"

"Achille bir bestecidir, hayatım," diye çıkıştı usulca.

"Hepsi asalak. Her zaman suratları asık. Gece gündüz piyanonun gürültüsünden durulmuyor. Babasının onu niye dövmediğini anlamıyo-

ı um. Belki biraz akıllanır."

Marguerite gülüşünü gizledi. Achille ile Anatole aynı yaşta oldukla-

ıııdan bu disiplin yönteminin artık eskidiğini biliyordu. Üstelik Madam Debussy çocuklarını küçükken epey pataklamıştı, ama anlaşılan pek iyi sonuç vermemişti.

"Bu şampanya gerçekten çok lezzetli Georges," dedi Marguerite konuyu değiştirmek için. Uzanıp parmaklarını tuttu ve elini çevirip tırnaklarını avucuna batırdı. "Sen çok düşüncelisin," derken gözlerindeki acı ifadesinin zevke dönüşmesini izliyordu. "Şimdi Georges, yemek siparişi verecek misin? Uzun zamandır burada oturuyoruz ve çok acıktım."

45

5

OO

Leonie ile Anatole, Le Bar Romain adlı lokantanın ikinci katında sokağa bakan özel bir odadaki masaya geçtiler.

Leonie, ağabeyine ceketini geri verdi ve odanın yanındaki küçük lavaboda elini yüzünü yıkayıp saçlarını düzeltmeye gitti. Gerçi üzerindeki giysilerin elden geçirilmeye ihtiyacı vardı, ama etek ucunu iğneleyince pek de kötü görünmemişti.

Aynayı kendine doğru eğip görünüşüne baktı. Paris sokaklarındaki gece koşuşturmasından sonra cildi parlıyor, mumların ışığında zümrüt yeşili gözleri ışıldıyordu. Artık tehlike geçtiği için Leonie yaşadıklarını tıpkı bir öykü gibi aklında parlak, cesur renklere boyuyordu. Adamların suratlarındaki öfke ifadesini ve ne kadar korkmuş olduğunu daha şimdiden unutmuştu.

Anatole önce iki kadeh Madeira şarabı ve ardından da kuzu pirzola ile beyaz kremalı patatesten oluşan basit yemekle içmek için bir şişe kır-mızı şarap ısmarladı.

"Eğer hâlâ doymamış olursan, armut suflesi de var," dedi kardeşine, garsonu gönderince.

Yemeklerini yerken, Anatole kendisini buluncaya dek olup bitenleri anlattı Leonie.

"Şu *abonnes* çok garip bir grup," dedi Anatole. "Hedefleri Fransız topraklarında yalnızca Fransız müziğinin çalınmasını sağlamak. 1860

46

Tapınak

\ ılımla *Tannhauser* operasını sahnede taşlamışlardı. Aslında herkes onla-

ı m **.ısıl** derdinin müzik olmadığını biliyor."

"Öyleyse niçin?"

"Katıksız şovenizm."

Anatole iskemlesini biraz geri itip ince, uzun bacaklarını uzattı ve vrleğinin cebinden sigara tabakasını çıkardı. "Paris'in bir kez daha Wag-

ııcı 'i kucaklayacağını sanmıyorum. Hiç olmazsa şimdilik."

Leonie bir an düşündü. "Achille niye sana opera biletlerini armağan (ili? Kendisi Mösyö Wagner'in hayranı değil mi?"

"Hayranıydı," dedi Anatole tütünü sıkıştırmak için sigarasını tabaka-mın gümüş kapağına vururken. "Ama artık değil." Ceketinin cebinden lııı kutu kibrit çıkarıp çaktı. "'Harika bir günbatımı yanlışlıkla harika bir atak gibi algılanıyor,' diyor bizim Achille, Wagner için." Alaycı bir gülüş-

le kafasına vurdu. "Özür dilerim. Artık ona Claude Achille dememizi isliyor."

Debussy olağanüstü değilse bile parlak bir piyanist ve besteciydi.

Ailesiyle birlikte Berlin Sokağı'nda Vernier'lerle aynı apartmanda yaşıyordu. Konservatuvarın hem baş belası, hem de en başarılı öğrencisiydi. Yine de yakın dost çevresinde Debussy'nin karmaşık aşk yaşamı gitgide artan mesleki ününden daha fazla ilgi çekiyordu. Şu anda en gözde hanım arkadaşı yirmi dört yaşındaki Gabrielle Dupont'du.

"Bu kez çok ciddi," diye sırrını açıkladı Anatole. "Gaby, müziğin onun için ilk sırada olduğunu anlıyor ve bu ona çok çekici geliyor. Her salı akşamı Mösyö Mallarme'nin salonuna gitmesini hoşgörüyle karşılıyor.

Onun dehasını anlamayan Academie'nin sürekli sızlanmalarına karşılık lııı durum Debussy'nin moralini yükseltiyor. Academie'dekilerin tümü çok yaşlı ve aptal."

Leonie kaşlarını kaldırdı. "Ben Achille'in tüm talihsizliklerini kendisinin yarattığına inanıyorum. Ona destek olacak herhangi birine çok çabuk bağlanıyor. Çok sivri dilli ve her an saldırmaya hazır. Vahşi, kaba ve zor bir adam olmak için elinden geleni yapıyor."

Sigarasından bir nefes çeken Anatole itiraz etmedi.

"Dostluğumuzu bir yana bırakırsak," diye devam etti Leonie kahve-sine üçüncü kaşık şekeri atıp karıştırırken. "Onu eleştirenlere sempati duyduğumu itiraf ediyorum. Bana göre onun besteleri biraz belirsiz, yapı-

landırılmamış ve... sanki biraz huzur kaçırıcı. Oradan oraya geziniyor.

Dinlerken sık sık melodinin ortaya çıkmasını beklediğimi fark ediyorum.

Sanki suyun altından dinler gibiyim."

Anatole gülümsedi. "Önemli olan da bu zaten. Debussy kişilerin nota anahtarı fikrini unutması gerektiğini söylüyor. Müzik aracılığıyla, madde ve ruh dünyaları, görünen ve görünmeyen arasında bir bağ kurmaya çalı-

şıyor ve bunu asla geleneksel yöntemlerle başaramaz."

Leonie yüzünü buruşturdu. "Bu sözler zeki görünmek isteyenlerin ettiği anlamsız laflara benziyor."

Anatole sözünü kesmesine aldırış etmedi. "Bildirme ve tanımlama yerine; anımsama, telkin ve ayrıntıların müzikle daha güçlü, daha gerçek-

çi olduğuna inanıyor. Uzak anıların değerinin ve gücünün bilinçli, belli fikirleri aştığını düşünüyor."

Leonie sırıttı. Ağabeyinin arkadaşına karşı sadakatine hayranlık duyuyordu, ama Anatole'ün şu anda Achille'den duyduklarını kelimesi kelimesine tekrarladığının da farkındaydı. Arkadaşının eserlerini ne kadar tutkuyla destekliyorsa da, aslında Offenbach'tan, Folies Bergere orkestra-sından, Debussy, Dukas ya da konservatuvardaki diğer sanatçıların yarattıklarından daha fazla hoşlandığını biliyordu.

"Sırlarımızı açıkladığımıza göre," diye ekledi Anatole. "Geçen hafta Chaussee d'Antin Sokağı'na geri dönüp Achille'in *Cinq Poenıes* adlı yapı-

tının bir kopyasını aldığımı itiraf etmeliyim."

Leonie'nin gözleri hiddetle parladı. "Anatole, anneme söz vermiş-

tin."

Genç adam omzunu silkti. "Biliyorum ama elimde değildi. Fiyatı çok uygundu ve Bailly yalnızca yüz elli kopya bastığından bu çok iyi bir yatı-

rım olacak."

"Paramızı daha dikkatli harcamalıyız. Annem senin sağduyulu olmanı bekliyor. Daha fazla borcun altına giremeyiz." Bir an duraksayıp sordu. "Gerçekten ne kadar borcumuz var?"

Bakışları Leonie'ye kilitlendi.

"Cidden Leonie. Bizim evin giderleri senin ilgilenmen gereken bir konu değil."

"Ama..."

"Aması yok," dedi Anatole sertçe.

Leonie suratını asarak ona sırtını döndü. "Bana çocukmuşum gibi davranıyorsun!"

Genç adam güldü. "Evlenince kendi evinin bütçesi hakkındaki soru-larla kocanı çıldırtabilirsin... Ama yine de sana söz veriyorum, bugünden sonra senin iznin olmadıkça bir tek kuruş bile harcamayacağım."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

"Gerçekten bir tek *kuruş* bile harcamam," diye takıldı.

Leonie biraz daha öfkeyle baktı yüzüne ve sonra teslim oldu. "Seni bu sözünden sorumlu tutarım."

Anatole parmağıyla göğsünde bir haç işareti yaptı. "Şerefim üzerine."

Bir an birbirlerine gülümsediler ve Anatole'ün yüzündeki dalgacı ifade kayboldu. Uzanıp kız kardeşinin küçük beyaz elini tuttu.

"Şimdi ciddi olmak gerekirse, *petite,* kötü zamanlama nedeniyle bu akşam seni bu olayların içinde yalnız bıraktığım için kendimi bağışlamı-

yorum. Sen, beni bağışlayabilir misin?"

Leonie gülümsedi. "Her şeyi unuttum bile."

"Hak ettiğimden daha bağışlayıcısın. Üstelik çok cesur davrandın.

Çoğu kız böyle bir durumda aklını kaçırırdı. Seninle gurur duyuyorum."

Arkasına yaslanıp bir sigara daha yaktı. "Ama ara sıra bu akşamın anıları canlanabilir. Yaşanan şok, olay sona erdikten sonra ortaya çıkarmış."

"Ben korkak değilim," dedi Leonie kesin bir ifadeyle. Özgüveni artmış, kendini daha cesur, adeta

daha uzun boylu hissediyordu. Hiçbir şekilde korkuya teslim olmamıştı.

49

F: 4

Kate Mosse

Şömine rafındaki saat çalarak, saat başını bildirdi.

"Ama bu arada Anatole, şimdiye dek senin bir gösteriyi kaçırdığına hiç tanık olmadım."

Anatole bir yudum konyak içti. "Her şeyin bir başlangıcı vardır."

Leonie'nin gözleri kısıldı. "Neden geciktin?"

Genç adam ağır ağır geniş karınlı kadehi masaya bıraktı ve bıyığının balmumu sürülmüş uçlarını çekiştirdi.

Dürüst davranmadığının kesin bir işareti.

Genç kızın gözleri biraz daha kısıldı. "Anatole?"

"Şehir dışından gelen bir müşteriyle randevum vardı. Saat altıda gelecekti ama gecikti ve işimiz tahmin ettiğimden uzun sürdü."

"Ama üzerinde gece giysilerin vardı? Yoksa Garnier Sarayı'nda benimle buluşmadan önce eve mi gittin?"

"Gece giysilerimi büroya götürmeyi akıl etmiştim."

Anatole ani bir hareketle yerinden kalkıp odanın öteki ucuna gitti ve çanı çalarak sohbeti yarıda kesti. Leonie'nin daha fazla soru sormasına fırsat kalmadan garsonlar içeri girip masayı temizlediler.

"Seni eve götürme zamanı geldi," dedi genç adam eliyle dirseğinden tutup ayağa kalkmasına yardım ederken. "Seni arabaya bindirince dönüp hesabı öderim."

Birkaç dakika sonra dışarı çıkmışlardı.

"Benimle birlikte eve gelmiyor musun?"

Anatole, kardeşini bir arabaya bindirip kapının kilidini kapattı.

"Chez Frascati'ye uğrayıp birkaç el kâğıt oynamayı düşünüyorum."

Leonie hafif bir panik dalgası hissetti.

"Anneme ne söyleyeceğim?"

"Annem çoktan yatmıştır."

"Ya yatmamışsa?" diye ısrar etti genç kız ayrılış anını geciktirmeye çalışarak.

Anatole usulca elini öptü. "O zaman, beni beklememesini söylersin."

50

Tapınak

Uzanıp arabacının parasını verdi. "Berlin Sokağı," dedi ve kapının kenarına vurdu. "İyi uykular *petite*. Kahvaltıda görüşürüz."

Kırbaç şakladı. Nal ve koşum sesleri arasında atlar harekete geçerken, lambalar arabanın iki yanına çarptı. Leonie camı indirip dışarıya eğildi. Sigarasının dumanı havaya süzülürken Anatole tıslayan gaz lambasının sarı ışığında ona bakıyordu.

Gecikmesinin sebebini bana neden açıklamadı?

Araba, Caumartin Sokağı'ndaki Saint Petersbourg Oteli'nin ve Analı ıle'ün okuduğu Fontanes Lisesinin önünden geçip Saint-Lazare Soka-

ğı'ndaki kavşağa yaklaşırken Leonie hâlâ arkasına bakıyordu.

Son gördüğü şey ağabeyinin izmaritini sokağa fırlatıp Le Bar Romain'e f'.eı i dönüşü oldu.

51

6

OO

Berlin Sokağı'ndaki ev sessizdi.

Leonie anahtarıyla kapıyı açıp eve girdi. Yolu görebilmesi için bir gaz lambası açık bırakılmıştı. Anahtarını içinde mektup ya da kartvizit bulunmayan boş gümüş tepsinin yanındaki seramik kâseye attı. Annesinin kürk etolünü bir yana itip holdeki iskemleye oturdu. Kirli ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp acıyan parmaklarına masaj yaparken bir yandan da Anatole'ün kaçamak davranışını düşünüyordu. Eğer utanılacak bir şey yapmadıysa ona neden geç kaldığını açıklamalıydı.

Koridora bir göz atınca annesinin yatak odası kapısının kapalı oldu-

ğunu gördü. İlk kez olarak hayal kırıklığına uğradı. Genellikle Marguerite'in dostluğunu sıkıcı, sohbet konularını sınırlı ve sıradan bulurdu, ama bu gece biraz sohbet etmek onu sevindirecekti.

Lambayı alıp salona girdi. Berlin Sokağı'na bakan büyük salon evin ön tarafını tümüyle kaplıyordu. Üç pencere de kapalıydı ama tavandan yere inen sarı patiska perdeler örtülmemişti.

Lambayı masaya bırakıp ıssız sokağa baktı. İliklerine kadar üşüyordu. O an kentin herhangi bir yerinde bulunan Anatole'ün güvende olmasını diledi.

Sonunda neler yaşanabileceği düşüncesi beynini sarmaya başladı.

Uzun gece boyunca kendisine destek vermiş olan yüksek moral, yerini **52**

Tapınak

korkuya bırakmıştı. Tüm bedeninin, kaslarının, duyularının tanık olduğu sahneler gözünün önünde canlanırken yenik düştüğünü hissediyordu.

Kan, kırılan kemikler ve nefret...

Leonie gözlerini kapattı, ama sanki bir fotoğraf makinesiyle ölüm-süzleştirilmiş gibi her sahne teker teker canlanıyordu. Pislik ve çürük meyvelerden amatörce yapılmış bombaların kokusu. Göğsüne bıçak sapla-nan adamın donuk gözleri, ölümle yaşam arasındaki, hareketsiz bırakan lek bir saniye...

Kanepenin arkasında yeşil, yün bir şal asılıydı. Şalı omuzlarına ört-lii, lambayı kıstı ve ayaklarını altına alıp en sevdiği koltuğa yerleşti.

Birdenbire alt kattan müzik sesi duyuldu. Leonie gülümsedi. Achille yine piyanosunun başındaydı. Şömine rafındaki saate baktı.

Gece yarısını geçiyor.

Berlin Sokağı'ndaki tek uyanık kişinin kendisi olmadığı fikri Leonie'yi rahatlatmıştı. Achille'in varlığında onu sakinleştiren bir yön vardı. Koltuğa biraz daha gömülürken dinlediği parçayı tanıdı, *La Damoiselle Elue.* Anatole, sık sık Debussy'nin bu parçayı Leonie'yi düşünerek bestelediğini söylerdi. Bu iddianın doğru olmadığını biliyordu. Achille, parçanın sözlerinin Rossetti'nin bir şiirinden alındığını ve bu şiirin de Mösyö Poe'nun *Kuzgun* adlı şiirinden esinlenilmiş olduğunu söylemişti.

Anatole'ün iddiası doğru olsun ya da olmasın, Leonie bu müziği çok seviyordu ve havada uçuşan notaları gece yarısındaki ruh haliyle çok uyumluydu.

Hiçbir uyarı olmadan aniden bambaşka bir anı zihninde canlandı.

Cenaze sabahı... Şimdi olduğu gibi Achille yine durmadan piyano çalıyordu ve alt kattan gelen siyah beyaz notalar neredeyse Leonie'yi çıldırta-caktı. Cam kâsenin içinde yüzen tek palmiye yaprağı... Evin her köşesine sinen iç bayıltıcı ölüm ve ayin kokusu, kapalı tabutun içindeki cesedin tatlı kokusunu gölgelemek için yakılan ödler ve mumlar...

Geçmişle şu anı birbirine karıştırıyorsun.

Sonraki günlerde daha ışıklar dünyayı şekillendirmeden önce Ana-lole evden çıkmaya başlamıştı. Çoğu gece herkes yattıktan sonra eve dönü-

yordu. Bir keresinde bir haftadan fazla ortadan kaybolmuş ve hiçbir açıklama yapmamıştı. Leonie sonunda nerede olduğunu soracak cesareti toplamış ve ağabeyinden fazla üstüne gelmemesi yanıtını almıştı. Gecelerini rulet masalarında geçirdiğini düşünüyordu. Uşakların dedikodusundan, gazete sütunlarında gürültü koparan isimsiz yazılara maruz kaldığını duymuştu.

Üstündeki yükün çok ağır geldiği belliydi. Yanakları çökmüş, teni-nin rengi solmuştu. Kahverengi gözleri donuklaşmış, sürekli kan çanağı gibiydi, dudakları ise kuruyup çatlamıştı. Böylesine bir çöküşü önlemek için Leonie elinden geleni yapmaya hazırdı.

Ancak Malesherbes Bulvarı'ndaki ağaçların yaprakları yeşerince, Monceau Parkı pembe beyaz çiçekler ve leylaklarla dolunca, ona saldırılar birdenbire son bulmuştu. Bundan sonra Anatole'ün morali ve sağlığı düzelmişti. Eski, bildiği ve sevdiği ağabeyi haline geri dönmüştü. Haber-sizce yok olmalar, kaçamak davranışlar, yarı yalan yarı doğru sözler bir daha yaşanmamıştı.

Bu akşama kadar.

Leonie yanaklarının ıslandığını fark etti. Soğuk parmaklarıyla göz-yaşlarını silip şalına biraz daha sıkı sarındı.

Şimdi martta değil, eylüldeyiz.

Ama Leonie'nin yüreği hâlâ kırıktı. Ağabeyinin yalan söylediğini biliyordu. Pencerede nöbet tutarken Achille'in müziğinin adeta ninni gibi kendisini yarı uykuya sürüklemesine izin veriyor, Anatole'ün anahtarla kapıyı açmasını bekliyordu.

7

OO

17 EYLÜL SALI

Hanımefendiyi uykuda bırakan Anatole küçük kiralık odadan sessizce çıktı. Pansiyonda kalanları rahatsız etmemek için ayakkabılarını giymeden daracık, tozlu, ahşap merdivenden aşağıya indi. Her sahanlıkta bir gaz lambası yanıyordu. Bir kat, sonra bir kat daha inip sokağa açılan kapı-

ya ulaştı.

Henüz şafak sökmemişti ama Paris uyanıyordu. Uzaklardan mal dağıtım arabalarının gürültüleri kulağına çalındı. Taş döşeli sokaklardan geçen tahta arabalar Faubourg Montmartre'm kafelerine ve barlarına süt ve taze ekmek taşıyordu.

Durup ayakkabılarını giydi ve yola koyuldu. Feydeau Sokağı'nda kendi ayak seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Derin düşüncelere dalmış halde Saint-Marc Sokağının köşesine doğru yürürken, Panorama Pasajı'ndan geçip yolu kısaltmayı düşünmüştü. Yürürken ne kimseyi görü-

yor, ne de duyuyordu.

Beyninde düşünceler dönüp duruyordu. Yaptıkları plan başarılı ola-

ı .ık mıydı? Kuşku uyandırmadan, kimseye görünmeden Paris'ten çıkabilecek miydi? Son saatlerdeki tüm tartışmalara karşın Anatole şüphelerin-den kurtulamamıştı. Bundan sonraki davranışlarının ona başarı ya da başarısızlık getireceğini biliyordu. Leonie şimdiden şüphelenmeye başla-55

mıştı ve çabalarının başarılı olması için kardeşinin desteğine gerek duyduğundan operaya gecikmesine yol açan olaylara küfrediyordu. Ayrıca *Aboıınes'n'm* şimdiye dek görülmüş en şiddetli, en kanlı protestoyu sergilemek için bu akşamı seçmesi de olağanüstü bir talihsizlikti.

Derin bir soluk alırken serin eylül sabahının kokusunu, kentin buhar, is ve dumanlarıyla birlikte ciğerlerine çekti. Leonie'yi yalnız bırakmanın verdiği suçluluk duygusunu, sevgilisinin kollarında geçirdiği güzel saatlerde unutmuştu. Ama şimdi göğsünde keskin bir sızı gibi aynı duygu geri dönmüştü.

Onunla barışmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı.

Zaman sanki onu, evin yoluna doğru sırtından iter gibiydi. Adımlarını sıklaştırırken, geçirdiği güzel gecenin, sevgilisinin aklına ve bedenine sinen kokusunun, saçlarının dokusunun anıları benliğini sarmıştı. Bitmeyen gizlilik ve belirsizlikten yorulmuştu. Paris'ten ayrılınca artık dolap çevirmeye, gerçekten nereye gittiğini gizlemek için kurguladığı hayal ürü-

nü *rulet* masaları, afyonkeşhaneleri ya da kötü ünlü evler öykülerine gerek kalmayacaktı.

Gazetelerin saldırısı altında kalması ve kendini savunamaması çok rahatsız ediciydi. Constant'ın bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Adının lekelenmesi, annesiyle kız kardeşinin durumunu da etkiliyordu.

Konu açığa çıkınca duruşunu onarmak için yeterli zamanı olacağına inanıyordu.

Bir köşeyi dönerken, sert bir sonbahar rüzgârı arkasından esince, ceketine biraz daha sarındı ve atkı giymediğine pişman oldu. Saint-Marc Sokağı'nı geçerken aklı şu anda değil; gelecek günlerdeydi.

Bu yüzden arkasından gelen ayak seslerini hemen fark etmedi. İki çift ayak hızla yaklaşıyordu. Birden neler olduğunu anladı. Üzerindeki gece kıyafeti onu kolay bir hedef haline getirmişti. Silahsızdı, koruyucuları yoktu ve herhalde kumar masalarından kazandıklarını da cebinde taşıyan biri gibi görünüyordu.

Anatole hızını artırırken, ardından gelen ayak sesleri de hızlandı.

56

Tapınak

Hedef alındığından emin olarak, Panorama Pasajı'na girdi. Kapıla-nın açmakta olan kafelerin bulunduğu süt ve ekmek dağıtan arabaların oluşturduğu trafiğin aktığı Montmartre Bulvarına bir an önce ulaşırsa pıvende olacağını düşündü.

Henüz sönmemiş birkaç gaz lambasının ışığında pullar, adak biblol.ııı, hediyelik eşyalar satan dükkânların ve vitrininde altın yaldız süsleri I ararmış eski bir dolabın durduğu antikacının önünden geçti.

Adamlar onu izliyordu.

Anatole ani bir korkuya kapıldı. Elini cebine atıp kendini savunacak İm şey aradı, ama silah yerine geçecek hiçbir şey yoktu.

Koşma arzusunu güçlükle bastırıp biraz daha hızlı yürümeye baş-

ladı Başını dik tutmak, her şey yolundaymış gibi davranmak daha iyi olacaktı. Onlar saldırıya geçmeden pasajdan tanıkların bulunduğu sokağa yıkabileceğine inanmalıydı.

Şimdi artık, koşan birilerinin ayak sesleri geliyordu. Gravürcü Stern'in vitrinine bir hareket, bir ışık kırılması yansıyınca anında geri dönen Ana-lule, kafasına inecek yumruktan kurtulmayı başardı. Darbeyi sol gözünün Il/rı ine aldı ama bir yumruk indirmeyi de becerdi. Yün kasketli saldırgan vli/iitıü siyah bir mendille gizlemişti. Adam homurdandı ve tam o sırada **başka** biri Anatole'ü arkasından yakalayıp onu savunmasız bıraktı. Mide-me inen ilk yumruk soluğunu kesti, ardından yüzüne bir tane isabet etti.

iııgdeki bir boksör gibi sağlı sollu yumruk yağmuru altında başı bir yandan bir yana savrulurken; ağrılar, sancılar bütün bedenini sarmaya başla-mıştı.

Anatole kaşının kanadığını hissetti, ama biraz yana eğilip en kötü d,ııbelerden sıyrıldı. Onu tutan adamın yüzü de bir atkıyla örtülmüştü, başı açıktı ve kafa derisi kırmızı kabarcıklarla kaplanmıştı. Anatole dizini ı aldırıp, ayağını adamın kavalkemiğine olanca hızıyla vurdu. Bir an için ellei ı gevşeyince Anatole gömleğinin açık yakasından tutup adamı kapı-

nın yanındaki keskin köşeli sütunlara doğru savurdu.

Kendini ileri doğru atmayı denedi, ama aynı anda öteki adam başı-

nın yan tarafına sıkı bir yumruk salladı. Tökezleyerek dizlerinin üzerine düşerken adamın kaburgalarına bir yumruk indirdi ama çok etkili değildi.

57

Adamın kenetlenmiş elleri Anatole'ün ensesine doğru inince, darbenin şiddetiyle öne doğru sendeledi ve tökezleyerek yere kapaklandı. Burnu çelik kaplı bir çizme bacağına tekme savurunca yüzüstü yere düştü. Ellerini başının üstünde birleştirip, dizlerini çenesine çekerek boş yere saldı-

rıdan korunmaya çabaladı. Birbiri ardına kaburgalarına, böbreklerine, kollarına darbeler inerken, ilk kez saldırının asla sona ermeyeceğini düşündü.

"Hey!"

Anatole, pasajın ucunda, gölgelerin arasında bir ışık görür gibi oldu.

"Hey! Sen! Neler oluyor orada?"

Bir an için sanki zaman durdu. Saldırganlardan birinin sıcak soluğu-nu ve fısıltısını duyabiliyordu.

"Bir ders."

Ardından adamın elleri yaralı bedeninde dolaşıp yeleğinin cebine ulaştı ve sert bir çekişle babasının cep saatini zincirinden kopardı.

Sonunda Anatole konuşmayı başardı.

"Buraya! Buradayım!"

Kaburgalarına inen son tekmeyle Anatole'ün bedeni acıdan iki bük-lüm olurken, saldırganlar gece bekçisinin titrek ışığının ters yönünde koşarak kaçtılar.

"Buradayım!" diye bağırdı Anatole tekrar.

Ayaklarını sürüyerek yürüyen birinin yaklaştığını duydu. Yere çarpan cam ve metal seslerinden sonra ihtiyar bekçinin kendisine baktığını fark etti.

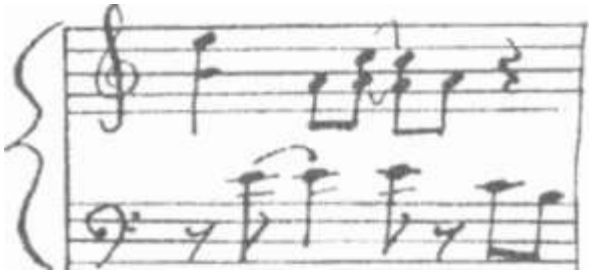
"Beyefendi, burada neler oldu?"

Anatole, ihtiyar bekçinin yardımıyla doğrulup oturdu.

"Ben iyiyim," derken soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu. Bir eliyle gözünü yoklayınca kanadığını fark etti.

"Çok kötü hırpalanmışsınız."

"Önemli değil," diye ısrar etti. "Bir sıyrık."

Tapınak

"Beyefendi, soyuldunuz mu?"

Anatole hemen yanıtlamadı. Derin bir soluk aldı ve ayağa kalkması ıia yardım etmesi için elini ihtiyar bekçiye uzattı. Ani bir sancı sırtında ve bacaklarında dolaştı. Bir an durup dengesini sağladı ve dikleşti. Ellerine bakınca avuç içlerinin gözünden akan kanla kaplandığını ve eklem yerle-rinin çatladığını gördü. Ayak bileğinin üstü ise yarılmış ve yara, pantolonuna sürtüyordu.

Bir an kendini topladı ve giysilerini düzeltti.

"Çok şey aldılar mı efendim?"

Elleriyle yoklayınca cüzdanıyla sigara tabakasının hâlâ cebinde oldu-

ğunu görüp şaşırdı.

"Anlaşılan yalnızca saatimi almışlar," dedi. Gerçekleri algılamaya başladıkça, sözcükler sanki çok derinlerden geliyormuş gibi konuşması epey uzun sürmüştü. Rasgele bir soygun değildi. Aslında kesinlikle soygun değildi; adamın dediği gibi bir ders verilmişti.

Bu fikri aklından uzaklaştırıp cüzdanından biraz para çıkardı ve ihtiyar adamın sigaradan sararmış parmaklarının arasına yerleştirdi. "Yardımına karşılık dostum."

İhtiyar bekçi avucundaki paraya baktı. Geniş bir gülümseme yüzünü kapladı. "Çok cömertsiniz beyefendi."

"Ama bu olaydan kimseye söz etmenin gereği yok, dostum. Şimdi bana bir araba bulabilir misin?"

İhtiyar bekçi elini şapkasına götürüp selam verdi. "Nasıl istersiniz, beyefendi."

Leonie nerede olduğunu şaşırıp sıçrayarak uyandı.

Bir an için salonda yünlü bir şala sarınmış halde niçin bir koltukta oturduğunu anımsayamadı. Gözlerini yırtık giysisine çevirince her şeyi hatırladı. Garnier Sarayı'ndaki isyan... Anatole ile yediği akşam yemeği...

Gece boyunca Achille'in çaldığı ninniler... Şömine rafındaki Sevres saate baktı.

Beşi çeyrek geçiyordu.

Çok üşüyordu. Hafif bir mide bulantısıyla koridorda yürürken Anatole'ün oda kapısının da kapalı olduğunu görünce rahatladı.

Kendi yatak odası koridorun sonundaydı. Sevimli, havadar, mavi ve pembe renklerle zevkli döşenmiş oda, aslında yatak odalarının en küçü-

ğüydü. Odada yalnızca; bir karyola, bir dolap, bir şifoniyer, mavi porselen ibrik ile leğenin durduğu el yıkama yeri, tuvalet masası ve üzerinde goblen yastığıyla aslan ayaklı küçük bir tabure vardı.

Leonie kirlenmiş gece elbisesini çıkarıp yere attı. Sonra da iç eteğini çözmeye başladı. Giysinin dantel etek ucu, grileşmiş, kirlenmiş ve yer yer yırtılmıştı. Onarırken hizmetçi epey zorlanacaktı. Beceriksiz parmaklarıyla korsenin bağlarını üzerinden sıyırabilecek kadar çözüp iskemlenin üstüne fırlattı. Dün geceden kaldığı için buz gibi soğumuş olan suyla yüzünü yıkadı ve geceliğini giyip yatağına girdi.

60

Tapınak

Birkaç saat sonra uşakların güriiltüsüyle uyandı.

Acıktığını hissedip hemen kalktı, perdeleri ve panjurları açtı. Gün ışığı dünyayı tekrar canlandırmıştı. Dün geceki heyecanlı olaylardan sonra penceresinden gördüğü Paris'in hiç değişmemesine şaşırmıştı. Saçlarını fırçalarken gecenin izlerini aynadaki aksinde aradı ve göremeyince hayal kırıklığına uğradı.

Beyaz pamuklu geceliğinin üzerine kalın mavi brokar sabahlığını giyip kuşağını çift fiyonkla bağladı ve kahvaltıya gitmek için koridora çıktı.

Salona girerken taze kahve kokusu geliyordu. Annesiyle Anatole'ün sesini duyan Leonie, olduğu yerde kaldı. İkisi de kahvaltı sofrasındaydı.

Leonie genellikle yalnız başına kahvaltı ederdi.

Saat çok erken olmasına karşın annesinin saçı ve makyajı kusursuzdu. Marguerite'in koyu renk saçları her zamanki gibi özenle topuz taranmış, yanakları ve boynuna pudra sürülmüştü. Sırtı pencereye dönük oturuyordu, ama hiçbir şeyi affetmeyen sabah ışığında gözlerinin ve ağzının kenarında ilerleyen yaşının çizgileri fark ediliyordu. Sarı fiyonklu, pembe, ipek bir gecelik giymişti. Herhalde kendini beğenmiş Du Pont'un yeni bir armağanıydı.

Cömert davrandığı sürece ona tahammül etmek zorundayız.

Bu düşüncesinden dolayı suçluluk duyarak masaya yaklaştı ve annesinin yanağını her zamankinden daha büyük bir sevgiyle öptü.

"Günaydın, anne," dedi ve ağabeyine baktı.

Yüzünü görünce gözleri kocaman açıldı. Anatole'ün sol gözü şişip kapanmış, bir eli beyaz bandajla sarılmış, çenesinde ise yeşil ve mor ezik izleri vardı.

"Anatole ne?..."

Anatole hemen atılarak, "Ben de tam anneme dün akşam Garnier Sarayı'ndaki protestolara nasıl yakalandığımızı anlatıyordum," dedi ve kız kardeşine sert bir bakış attı. "Birkaç yumruk yediğim için ne kadar talih-sizim."

61

Kate Mosse

Leonie şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Le Figaro gazetesinin ilk sayfasında yazıyor," dedi Marguerite kusursuz tırnaklarıyla gazeteyi işaret ederek. "Ne olduğunu düşününce!

Ölebilirdin Anatole! Tanrıya şükür seni korumak için ağabeyin yanındaydı Leonie. Burada yazdığına göre birkaç ölü varmış."

"Telaşlanma anne. Doktor, beni muayene etti," dedi Anatole. "Görün-düğü kadar kötü değil."

Leonie konuşmak için ağzını açtı ve Anatole'ün uyaran bakışını fark edince tekrar kapattı.

"Yüzden fazla kişi gözaltına alınmış," diye devam etti Marguerite.

"Ölen insanlar, patlamalar!... Üstelik Garnier Sarayı'nda. Sorarım size; Paris dayanılmaz bir yer oldu artık. Kentte yasalar işlemiyor. Gerçekten, artık dayanamıyorum."

"Sizin dayanamayacağınız bir şey yok ki, anne," dedi Leonie sabır-sızca. "Siz orada değildiniz. Ben iyiyim. Ve Anatole..." Bir an durup ağabeyine uzun uzun baktı. "Anatole de iyi olduğunu söyledi size. Yalnızca kendinizi üzüyorsunuz."

Marguerite acıyla gülümsedi. "Bir annenin böyle olaylarda nasıl üzüldüğünü bilemezsin."

"Bilmek de istemem," diye mırıldandı Leonie bir dilim ekmeğin üzerine tereyağı ile kayısı reçeli sürerken.

Bir süre sessizce kahvaltı ettiler. Anatole, Leonie'nin soran bakışla-rını görmezlikten geldi.

Hizmetçi tepside bir mektupla içeri girdi.

"Bana bir şey var mı?" diye sordu Anatole tereyağı bıçağıyla işaret ederek.

"Hiçbir şey yok, hayatım."

Marguerite şaşkın bir ifadeyle krem rengi kalın zarfi eline aldı. Postane mührünü inceledi.

Leonie, annesinin renginin değiştiğini fark etti.

"İzin verirseniz," dedi Marguerite ve çocuklarının itiraz etmesine firsat vermeden masadan kalktı.

62

Tapınak

Annesi salondan çıkınca Leonie, ağabeyine döndü.

"Neler oldu sana?" diye tısladı. " *Annem* dönmeden önce anlat hemen."

Anatole kahve fincanını masaya bıraktı. "Ne yazık ki, Chez Frascati'deki krupiye ile bir sorun yaşadım. Beni soymaya çalıştığını biliyordum ve konuyu müdüre anlatmak gibi bir hata yaptım."

"Ve?..."

"Ve," diye içini çekti Anatole. "Kısacası dışarı çıkarıldım. Birkaç yüz metre ileride iki haydut bana saldırdı."

"Kulüpten mi gönderilmişlerdi?"

"Sanırım evet."

Leonie, ağabeyinin anlattıklarından daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. "Oraya borcun var mı?"

"Biraz ama..." Omzunu silkti ve yeni bir tedirginlik ifadesi yüzünde dolaştı. "Bu yıl yaşadıklarımdan sonra, bir hafta kadar ortalıkta görün-

ınezsem daha iyi olacak diye düşünüyorum," diye ekledi. "Bütün bu patırtı ınutuluncaya kadar Paris'ten uzaklaşmalıyım."

Leonie'nin yüzü asıldı. "Sen gidersen çok üzülürüm. Ayrıca nereye gideceksin?"

Anatole dirseklerini masaya dayayıp fısıldayarak, "Bir fikrim var *petite,* ama yardımın gerekiyor," dedi.

Anatole'ün birkaç gün için bile olsa uzaklara gideceği fikri dayanılır gibi değildi. Evin içinde annesi ve can sıkıcı Du Pont ile yalnız kalmak...

İkinci fincan kahvesini doldurup, üç kaşık şeker attı.

Anatole usulca koluna dokundu. "Bana yardım eder misin?"

"Elbette, her istediğini yaparım ama ben..."

O anda anneleri kapıda göründü. Anatole geri çekilip parmağını dudaklarına götürdü. Marguerite'in pembe ojeli tırnakları mektubun ciddi krem rengi kâğıdı üzerinde çok parlak görünüyordu.

Leonie'nin yanakları kızardı.

"Hayatım, bu kadar kızarma," dedi Marguerite masaya yaklaşırken.

"Neredeyse cilveli tezgâhtar kızlara benziyorsun."

"Özür dilerim anne," diye yanıtladı Leonie. "Ama Anatole de, ben de endişelendik... Belki de kötü bir haber aldığınızı düşündük."

Marguerite sesini çıkarmadan elindeki mektuba baktı.

"Kimden gelmiş?" diye sordu sonunda Leonie, annesinin yanıt vermediğini görünce. Sanki Marguerite çocukların orada olduğunu unutmuş

gibiydi.

"Anne?" dedi Anatole. "Size bir şey getireyim mi? İyi misiniz?"

Marguerite iri kahverengi gözlerini kaldırdı. "Teşekkürler hayatım, ama istemem. Yalnızca biraz şaşırdım."

Leonie içini çekti. "Şu mektup kimden geliyor?" diye yineledi aptal bir çocukla konuşurcasına sözcüklerin üzerine basa basa.

Marguerite sonunda kendini topladı. "Mektup, Domaine de la Cade'

dan geliyor," dedi sakin bir sesle. "Isolde yengenizden. Ağabeyim Jules'ün dul karısından."

"Nee?" diye bağırdı Leonie. "Hani ocak ayında ölen dayım mı?"

"Vefat eden. 'Ölen' lafı çok bayağı," diye düzeltti annesi, ama pek de önemsemediğini hissetti Leonie. "Ama evet, doğru bildin."

"Bunca zaman sonra niye mektup yazmış?"

"Daha önceleri de birkaç kez yazmıştı," dedi Marguerite. "Evlendik-leri zaman yazmıştı, sonra Jules'ün ölümünü ve cenaze törenini anlatmak için yazmıştı." Bir an duraklayıp devam etti. "O mevsimde sağlığım bu yolculuğa çıkmaya engel oldu ve gidemediğim için hâlâ üzülüyorum."

Mevsim ya da koşullar ne olursa olsun annesinin çocukluğunu geçir-diği Rennes-les-Bains dışındaki eve asla geri dönmeyeceğini, Leonie çok iyi biliyordu. Marguerite ile ağabeyinin arası soğuktu.

Öykünün ana hatlarını Anatole'den dinlemişti. Marguerite'in babası Guy Lascombe çok genç yaşta, alelacele evlenmişti. Altı ay sonra karısı, oğlu Jules'ü dünyaya getirirken yaşamını yitirince de, Lascombe derhal oğlunu bir bakıcıya bırakmış, zamanı gelince eğitmenler tutmuş ve Paris'e geri dönmüştü. Oğlunun eğitim ve evin diğer giderlerini karşılamış, Jules belirli bir yaşa gelince de oldukça iyi bir maaş bağlamış, ama pek yakından ilgilenmemişti.

64

Tapınak

Büyükbaba Lascombe yaşamının ilerleyen yıllarında tekrar evlense ile yine eski hovarda yaşamını sürdürmüştü. Nazik karısıyla minik kızını, lıiles ile birlikte yaşamaları için Domaine de la Cade'a göndermiş ve ancak canı istediği zamanlar onları ziyarete gitmişti. Çok seyrek de olsa çocukluk konusu açıldığında Marguerite'in yüzündeki acı ifadeden annemin pek mutlu bir dönem geçirmediğini Leonie anlıyordu.

Büyükbaba Lascombe ile karısı, bir yolculuk sırasında arabaları dev-

ıılıiıce yaşamlarını yitirmişti. Vasiyet okununca Guy'ın her şeyi oğlu lıiles'e bıraktığı, kızına bir tek *kuruş* bile ayırmadığı ortaya çıkmıştı.

Ilıiıiun üzerine Marguerite derhal Paris'e kaçmış ve 1865 şubatında radikal bu idealist olan Leo Vernier ile evlenmişti. Jules, krallık taraftarı oldu-

ğundan kardeşler arasında bu tarihten sonra hiç iletişim kurulmamıştı.

Leonie içini çekti. "Öyleyse niçin tekrar mektup yazıyor size?"

Marguerite okuduklarına inanamıyormuş gibi tekrar elindeki kâğıda baktı.

"Aslında seni davet ediyor Leonie. Dört hafta için oraya gitmeni istiyor."

"Ne?" diye bağırdı Leonie. Neredeyse annesinin elinden mektubu kapıp alacaktı. "Ne zaman?"

"Hayatım, lütfen."

Leonie kulak asmadı. "Isolde yenge böyle bir davet için herhangi bir açıklama yapmamış mı?"

Anatole bir sigara yaktı. "Belki de merhum kocasının ailevi görevlenin yerine getirmeyişini telafi etmek istiyor."

"Olabilir," dedi Marguerite. "Ama mektupta davetin ardında böyle bir niyetin yattığını gösteren hiçbir iz yok."

Anatole güldü. "İnsanlar bu gibi konuları pek yazıya dökmezler."

Leonie kollarını kavuşturdu. "Şimdiye dek tanıştırılmadığım biriyle bu kadar uzun zaman geçirmek için yapılan bu daveti kabul etmemi ılıişünmek bile çok saçma. Aslında," diye ekledi kavgacı bir tavırla. "Eski pimlerden söz eden yaşlı dul bir kadınla kırların ortasına gömülmekten

«laha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Aksine, Isolde oldukça gençtir," dedi Marguerite. "Jules'den yaşça çok küçüktü. Sanırım en fazla otuzundadır."

Bir an için kahvaltı sofrasını sessizlik kapladı.

"Neyse, bu daveti kesinlikle reddedeceğim," dedi Leonie.

Marguerite masanın karşı tarafında oturan oğluna baktı. "Anatole sen ne dersin?"

"Ben gitmek istemiyorum," dedi Leonie inatla.

Anatole gülümsedi. "Hadi ama Leonie, bir dağ gezisi bu. Bence çok uygun. Kent yaşamından ne kadar sıkıldığını ve biraz dinlenmek istediği-ni söylüyordun."

Leonie hayretle ağabeyine baktı. "Evet öyle dedim ama..."

"Hava değişikliği moralini düzeltir. Ayrıca Paris'in havası dayanılır gibi değil. Bir gün yağışlı ve rüzgârlı, ertesi gün adeta Cezayir çölü gibi yakıyor insanı."

"Doğru söylüyorsun ama..."

"Ve bana bir macera yaşamak istediğini de söylemiştin. İşte böyle bir fırsat karşına çıktı ama kabul etmeyecek kadar ürkek davranıyorsun."

"Ama Isolde yenge çok geçimsiz bir insan olabilir. Hem kırların ortasında nasıl zaman geçirebilirim? Herhalde yapacak hiçbir şey yoktur."

Leonie meydan okurcasına annesine baktı. "Anne, siz Domaine de la Cade'dan her zaman nefretle söz ettiniz."

"Bu, çok zaman önceydi," dedi Marguerite sakin bir sesle. "Belki artık değişmiştir."

Leonie başka bir sorun ileri sürdü.

"Ama yolculuk günler sürecek. Bu kadar uzun bir yolculuğa tek başı-

ma çıkamam."

Marguerite bakışlarını kızına dikti. "Hayır, elbette olmaz. Ama dün akşam General Du Pont birkaç haftalığına Marne Vadisi'ne gitmemizi önerdi. Eğer bu öneriyi kabul edersem..." Bir an durup oğluna baktı.

"Leonie ile Midi bölgesine kadar gitmeni isteyebilir miyim Anatole?"

"Birkaç gün işten uzak kalabilirim."

"Ama anne," diye itiraz etti Leonie.

Ağabeyi onu duymamış gibi devam etti. "Doğrusunu isterseniz ben de birkaç gün kentten uzaklaşmayı düşünüyordum. Böylece yaşadıkları-

mı/, hepimizi memnun edecek bir şekle girer. Ve eğer evden çok uzakta olmak seni kaygılandırıyorsa *petite,"* diyerek suç ortağı gülüşüyle karde-

şine baktı. "Belki Isolde yenge beni de davet edebilir."

Leonie sonunda ağabeyinin mantığını çözebilmişti. "Öyle mi?" dedi yalnızca.

"Bir iki hafta işten uzak kalabilir misin?" diye sordu Marguerite.

"Küçük kardeşim için her şeyi yaparım," dedi Anatole ve Leonie'ye gülümsedi. "Eğer bu daveti kabul edersen, senin emrinde olurum."

Leonie birden heyecanlanmaya başladı ve ilk kıpırtılarını kalbinde hissetti. Temiz hava solumak, kırlarda özgürce yürüyebilmek... Eleştiril-meden ya da sitem edilmeden istediği zaman istediği kitabı okuyabil-mek...

Anatole yalnızca bana ait olacak.

Ağabeyi ile işbirliği içinde olduğunun anlaşılmaması için konuyu biraz daha düşünüyormuş gibi yaptı. Annesinin Domaine de la Cade'dan hoşlanmaması Leonie'nin de hoşlanmayacağı anlamına gelmiyordu. Yan fo/le Anatole'ün hırpalanmış yakışıklı yüzüne baktı. Her şeyin geride kaldığını düşünmüştü. Ama dün gece yaşananlar geride kalmadığını gös-Irı iyordu.

"Pekâlâ," derken kanın beynine hücum ettiğini hissetti. "Eğer Ana-lole benimle birlikte gelirse ve ben oraya yerleşene dek kalırsa, bu teklifi kabul edebilirim." Dönüp annesine baktı. *"Anne,* lütfen Isolde yengeye na/ik davetini sevinerek kabul ettiğimi -ettiğimizi- bildirir misiniz?"

"Ona bir telgraf çekip önerdiği tarihleri onayladığımızı söyleyece-p.mı."

Anatole sırıtarak kahve fincanını kaldırdı, "Geleceğe," dedi.

Leonie karşılık vererek, "Geleceğe," dedi ve güldü. "Ve Domaine de la Cade'a."

67

İKİNCİ BÖLÜM

Paris

Ekim 2007

9

OO

PARİS

26 EKİM 2007 CUMA

Tren son hızla Paris'in Eurostar terminaline doğru yol alırken, Mere-

.lilh Martin camdaki yansımasına bakıyordu. Siyah saçlar, bembeyaz bir vıı/. Yüzü solunca hiç de iyi görünmüyordu.

Sonra saatine baktı.

Dokuza çeyrek var. Tanrıya şükür, neredeyse geldik.

Evlerin gri arka cepheleri, küçük kasabalar, karanlığın içinde artık ilaha sık görülmeye başlanmıştı. Vagon boş sayılırdı. Ütülü beyaz gömlekleri ve gri takım elbiseleriyle birkaç Fransız işkadını ve sırt çantalarına ıl uyanarak uyuyan iki öğrenci. Bilgisayar tuşlarının hafif çınlaması, cep telefonlarıyla yapılan kısık sesli görüşmeler; Fransız, İngiliz, Amerikan gazetelerinin son baskılarının hışırtısı. Koridorun diğer tarafında belli ki hafta sonu için evlerine dönen çizgili gömlekli, jilet gibi ütülenmiş

paııtolonlu dört avukat. Bir sahtekârlık davası hakkında yüksek sesle soh-l>ei eden dörtlünün masası cam şişeler ve plastik bardaklarla kaplıydı.

Bira, şarap, bourbon.

Meredith'in gözleri defalarca okuduğu halde yine plastik masanın üzerinde duran parlak otel

broşürüne takıldı.

71

Kate M o s s e

L'HÖTEL DOMAINE DE LA CADE

RENNES-LES-BAINS

11190

Güzel Languedoc bölgesinde, pitoresk Rennes-Les-Bains kasabasının yukarısındaki koruda kurulu Domaine de la Cade Oteli, on dokuzuncu yüzyıl görkemi ve zarafetinin örneği olmakla birlikte, yirmi birinci yüzyıl müşterilerinin beklediği tüm rahatlık ve dinlence olanaklarına sahiptir. Otel, 1897'deki yangında kısmen hasar gören orijinal eski konak *binasının yerine inşa edilmiştir. 1950'lerden bu yana otel olarak hizmet verdikten sonra yeni yönetim altında 2004 yılındaki geniş çaplı yenileme çalışmaları sonrasında tekrar açılmıştır. Şu anda güneybatı Fransa'nın en önde gelen otelleri arasında yer almaktadır.*

Fiyatlar ve tesisin ayrıntıları için lütfen yanlara bakınız.

Aynı bilgiler Fransızca olarak tekrarlanmıştı.

Harika görünüyordu. Pazartesi günü orada olacaktı. Bunca ucuz uçuş

ve otelden sonra kendine birkaç gün için beş yıldızlı, lüks yaşam armağan edecekti. Broşürü, rezervasyon makbuzunun durduğu plastik dosyaya koyup çantasına yerleştirdi.

Uzun, ince kollarını başının üzerine doğru esnetip boynunu oynattı.

Kendini hiç bu kadar yorgun hissettiğini anımsamıyordu.

Meredith, Londra'daki otelinden öğlen ayrılmış, Wigmore Hail ya-kınındaki bir kafede öğle yemeğini yemiş, son derece sıkıcı bir konsere gitmiş ve Waterloo İstasyonu'nda bir sandviç atıştırıp terli ve yorgun bir halde trene binmişti.

Bütün bunların üstüne bir de gardan ayrılmaları gecikmişti. Yolculu-

ğun ilk bölümünde notlarını kaydetmek yerine pencereden akıp giden yeşil İngiliz kırlarını yarı uyur vaziyette izlemişti. Ardından tren Manş Denizi'nin altındaki beton tünele girmişti. Ortam çok sıkıcıydı ama en azından **72**

Tapınak

ı c|> lelefonu gürültüleri kesilmişti. Otuz dakika sonra kuzey Fransa'nın ılıi/, kahverengi manzarası karşılarındaydı.

Dağ evi tarzında çiftlik evleri, minik kasabalar, hiçbir yere gitmiyor i'il>ı görünen upuzun çiftlik yolları... Sonra biraz daha büyük kasabalar, za-nı.uıla ot bürümüş cüruf yığınları... Sonra Charles de Gaulle Havalimanı,

luınliyö denilen dış mahalleler, Fransa'nın başkentinin dışında sessizce ılınan sevimsiz, iç karartıcı, sadece kiralık, çok katlı konutlar...

Meredith arkasına yaslanıp düşüncelere daldı. On dokuzuncu yüz-yıl bestecisi Achille-Claude Debussy ve yaşamındaki kadınlar üzerine yazacağı yaşamöyküsü için dört haftalık İngiltere ve Fransa araştırma H'/ısini neredeyse yarılamıştı. Yıllarca araştırıp planladıktan sonra, hiçbir

•onuca ulaşamadığını düşündüğü sırada karşısına bir fırsat çıkmıştı. Altı uy "iıce kurulan küçük bir yayınevi, kitabı için oldukça düşük bir teklifte bulunmuştu. Gerçi önerilen avans yüksek sayılmazdı, ama Meredith de ıiıil/ik eleştirisi alanında pek ünlü sayılmazdı. Ama önerdikleri ücret Avıiıpa'ya gitme düşlerini gerçekleştirmeye yetiyordu. Meredith herhangi hıı Debussy anı kitabı değil, *en önemli* kitabı, *en önemli* yaşamöyküsünü **VH/.ınaya** kararlıydı.

İkinci şansı, Raleigh Durham dışındaki özel bir kolejde ilkbahar ılımcıiıinde yarızamanlı öğretmenlik işi bulmaktı. Kendisini evlat edinen ıiilrıiin yaşadığı yere yakın olduğundan çamaşırhane, yiyecek alışverişi ve İr İr lbn faturaları gibi giderleri oldukça azalacaktı. Ayrıca burası mezun olıluğu Kuzey Carolina Üniversitesi'ne de uzak sayılmazdı.

On yıl boyunca üniversite eğitiminin giderleri için aldığı borçlan ödemek Meredith'i epey borca sokmuştu. Ama piyano dersi vererek kazandığı 1'nıaya yayınevinin ödediği avansı eklemiş ve düzenli maaş beklentisiyle ıiiiıı cesaretini toplayıp Avrupa biletini almıştı.

Yazı taslağının nisan ayının sonunda yayınevine teslim edilmesi ge-

ırkiyordu. Şimdilik planlarının gerisinde kalmamıştı. Hatta planlarının ılı-ı isinde bile sayılırdı. İngiltere'de on gün geçirmişti. Fransa'da kalacağı ıkı haftanın büyük bir kısmını da Paris'te geçirecek, ama birkaç gün için (Miıieybatıdaki küçük Rennes-les Bains kasabasına gidip Domaine de la

• .nli' Oteli'nde kalacaktı.

Bu kaçamağın resmi nedeni, Paris'e geri dönmeden önce Debussy'nin ilk karısı Lilly hakkında bir ipucunu araştırmaktı. Eğer tek neden birinci Bayan Debussy'yi araştırmak olsaydı bunca zahmete girmezdi. Elbette bu konudaki ipuçları oldukça zayıftı ve kitabı için pek de önemli ayrıntılar değildi. Üstelik, Rennes-les-Bains'e gitmek için ayrıca kişisel bir nedeni vardı.

Meredith çantasının iç cebinden üzerinde kırmızı harflerle KATLA-MAYINIZ yazan büyük bir zarf çıkardı. Köşesi yenmiş, kıvrılmış birkaç eski sepya fotoğrafın yanı sıra bir nota sayfası vardı. Notalardan önce fotoğraflardaki artık tanıdık gelen yüzlere bir kez daha baktı. Sarı kalın kâğıda elle

yazılmış yalın melodi 4/4'lük ölçülü, la majör anahtarındaydı.

Adı ve tarihi, eski tip eğik elyazısıyla tepesine yazılmıştı: *Tapınak 1891.*

Her mezürü, her sekizlik notayı, her armoniyi artık ezbere biliyordu.

Bu notalar ve yanındaki üç fotoğraf Meredith'in öz annesinden kalan tek mirastı. Bir aile yadigârı, bir tılsımdı.

Gezi belki de hiç ilginç olmayabilirdi. Aradan çok uzun zaman geçin-ce öyküler eskir. Ancak, Meredith şu andaki durumundan daha kötü olamayacağını biliyordu. Öz ailesinin geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyor ve gerçekten bir şeyler öğrenmeyi çok istiyordu. Bir uçak bileti bu bilgiye değerdi.

Meredith trenin yavaşlamakta olduğunu fark etti. Yan tarafta rayların sayısı artarken Gare du Nord'un ışıkları da yaklaşıyordu. Vagonun havası tekrar değişti. Paylaşılan bir yolculuğun sonunda gerçek dünyaya dönmek, bir amaca yönelmek isteğiyle kravatlar yerleştiriliyor, paltolar giyiliyordu.

Fotoğrafları, nota kâğıdını ve diğer belgeleri toplayıp çantasına yerleştirdi. Bileğindeki lastik tokayla saçlarını atkuyruğu biçiminde topladı, parmaklarıyla kâküllerini düzeltti ve koridora çıktı.

Çıkık elmacıkkemikleri, parlak kahverengi gözleri, ufak tefek ya-pısıyla yirmi sekiz yaşındaki bir akademisyenden çok bir lise son sınıf öğrencisine benziyordu. Amerika'da bir barda içki içmek istediği zaman kimliğini göstermek zorunda kalıyordu. Rafa uzanıp ceketiyle sırt çanta-74

sini alırken, yeşil bluzuyla Banana Republic pantolonu arasından bronz, düz midesi görününce karşı tarafta oturan dört erkeğin gözlerinin üzerinde dolaştığını hissetti.

Meredith ceketini giydi.

"İyi yolculuklar beyler," dedi gülümseyerek ve kapıya doğru yürüdü.

Platforma adım attığı anda bir ses duvarıyla karşılaştı. Bağıran, koştu-

ı«in, el sallayan insanlar... Herkes telaş içindeydi. Hoparlörlerden anonslar duyuluyor, bir sonraki trenin kalkışı adeta çan seslerinin gürültüsü ile bildiriliyordu. Trenin derin sessizliğinden sonra çok farklı bir ortamda buldu kendini.

Meredith, Paris'in görüntüsünü, kokularını, ruhunu içine çekerek gü-

lümsedi. Daha şimdiden kendini farklı biri gibi hissediyordu.

Çantalarını omzuna asıp istasyon binasındaki işaretleri izleyerek tak-

ı kuyruğuna girdi. Önündeki adam bir yandan bağırarak cep telefonuyla konuşuyor, bir yandan da

parmaklarının arasındaki Gitane sigarasını sallıyordu. Vanilya kokulu mavi beyaz duman bulutları, gece göğüne doğru yükselirken, karşıdaki binaların panjurlarını ve parmaklıklarını gölgeli-yordu.

Şoföre Dördüncü Bölge, Marais semti Temple Sokağı'ndaki otelin ad-h Miii verdi. Kent merkezine yakınlığından dolayı bu oteli seçmişti. Eğer

/.ııııanı olursa sıradan bir turist gibi gezebileceği Pompidou merkezi ile l'u ıisso Müzesi yakındaydı; konservatuvar da uzak sayılmazdı. Debussy ii, ııı ziyaret etmesi gereken çeşitli konser salonları, arşivler ve özel adresler dr buradaydı.

Şoför sırt çantasını bagaja yerleştirdi, yolcu kapısını çarparak kapattı w direksiyona geçti. Taksi, çılgın Paris trafiğine ani bir hamleyle katılırken Meredith koltukta geriye doğru savruldu. Kollarıyla çantasına sarıldı vı lıı/.la yanından geçen kafeleri, bulvarları, motosikletleri ve sokak lam-lul.ıı ıııı izlemeye başladı.

Debussy'nin ilham perilerini, metreslerini, sevgililerini, karılarını M.ıı u- Vasnier, Gaby Dupont, Therese Roger, ilk karısı Lilly Texier, d im im E m m a B a r d a c - ve sevgili kızı Chouchou'yu yakından tanıdığını lıı .ediyordu. Hepsinin yüz hatları, öyküleri; tarihler, referanslar ve mü-

zikle birlikte zihninde canlanıyordu. Yaşamöyküsünün ilk taslağı hazırdı ve artık şekillenmeye başlaması da onu memnun ediyordu. Geriye sadece öyküye biraz daha renk, biraz on dokuzuncu yüzyıl havası katmak kalmıştı.

Ara sıra Debussy'nin yaşamının kendi gündelik yaşamından daha gerçek olduğu duygusuna kapılıyordu. Bu fikri aklından uzaklaştırdı.

Odaklanmak iyiydi. Eğer teslim tarihine sadık kalmak istiyorsa bir süre daha dayanmak zorundaydı.

Taksi ani bir frenle durdu.

"Axial-Beaubourg Oteli. *İşte."*

Meredith parayı ödeyip otele girdi.

Oldukça modern bir binaydı. Paris'te karşılaşacağını sandığından çok farklı olarak, sanki New York'ta bir butik otele adım atmış gibiydi.

Hiç de Fransız havası yok.

Dümdüz çizgiler, camlar, stilize ve minimalist bir dekor... Lobi; siyah beyaz kareli, açık yeşil ya da kahverengi üzerine beyaz çizgili kocaman koltuklar ve aralarına serpiştirilmiş dumanlı cam sehpalarla dekore edilmişti. Duvarlardaki krom raflara sanat dergileri, *Vogue* ve *Paris-Match* gibi güncel dergiler sıralanmıştı. Tavandan aşağıya inanılmaz büyüklükte avizeler sarkıyordu.

Fazla özenti.

Küçük lobinin uzak köşesinde bir grup kadınla erkeğin içki içtiği bir bar göze çarpıyordu. Arduvaz taşı tezgâhta parlak kokteyl karıştırıcıları duruyor; mavi neon lambalarının altındaki aynaya şişelerin görüntüleri yansıyordu. Buzların tıkırtısıyla tokuşturulan kadehlerin sesleri yankıla-nıyordu.

Meredith, İngiltere'de kullandığı kredi kartının limitinin dolmuş

olabileceğini düşündüğünden, cüzdanından farklı bir kart çıkartıp resepsiyona yaklaştı. Gri takımlı görevli becerikli ve güler yüzlüydü. Yıllardır konuşmadığından paslanmış Fransızcasının anlaşılabilmesi Meredith'i sevindirdi.

76

Tapınak

İyi bir işaret olmalı.

Çantalarına yardım edilmesini istemedi. Kablosuz internet bağlantısı-

ıım şifresini not edip, dar asansörle üçüncü kata çıktı ve karanlık koridorda yılı liyüp odasını buldu.

Otel odası oldukça küçük ama temizdi; kahverengi, krem ve beyaz iniklerle döşenmişti. Kat görevlisi yatağın yanındaki lambayı açık bırakmışı ı. Meredith eliyle çarşafları yokladı. Kaliteli çarşaflar, rahat bir yatak.

< ir içi gereksinimi yoktu ama oldukça geniş bir dolap da vardı. Çantasını yatağın üzerine bırakıp dizüstü bilgisayarını çıkardı ve cam masaya yerli şi ıı ip prize taktı.

Pencereye yaklaşıp tül perdeleri ve panjurları açtı. Trafik gürültüsü İm .ıııda odaya doldu. Sokakta gençler, şaşırtıcı derecede ılık bir ekim ge-

ı i sinin keyfini çıkarıyordu. Meredith pencereden dışarı sarktı. Dört tarafı ıl.ı görebiliyordu. Karşı köşede kepenkleri kapalı bir mağaza vardı. Açık kulelerden, barlardan, pastanelerden müzik sesleri yayılıyordu. Turuncu nk.ık lambaları ile neon ışıkları, her şeyi aydınlatıyor ya da bir siluete dönüştürüyordu. Gece sesleri...

Dirseklerini siyah dövme demir korkuluğa dayayıp çevresini izlerken, **ış.ı**^ıya inip onlara katılacak enerjiye sahip olmayı istediğini düşündü.

(lıperdiğini hissedip kollarını ovuşturdu.

İçeri dönüp eşyalarını dolaba yerleştirdi ve banyoya geçti. Odanın kuşesinde oldukça tuhaf bir akordeon kapıyla gizlenmiş, beyaz fayanslı yıııe minimalist tarzda döşenmiş bir banyoydu. Duş alıp bornozunu giydi, uyağına kalın yün çoraplarını geçirip, mini bardan bir kadeh kırmızı şarap doldurup elektronik postalarını inceledi.

İnternet bağlantısı hızlıydı ama önemli bir posta yoktu. Birkaç arkadaşı işlerinin nasıl gittiğini sormuş ve annesi Mary iyi olup olmadığını ıırrak etmişti. Bir konser reklamı vardı. Meredith içini çekti. Yayıncısından hiçbir haber yoktu. Anlaştıkları avansın bir bölümünün eylül sonunda hesabına yatması gerekiyordu ama yola çıkmadan önce para henüz gelmeni işli. Ekimin sonu yaklaştığı için artık tedirgin olmaya başlamıştı. Birkaç kr/ hatırlatmış ve her seferinde her şeyin yolunda olduğu yanıtını almıştı.

I'aı asal durumu şimdilik pek kötü sayılmazdı. Kredi kartları vardı ve çok **77**

Kate M o s s e

gerekli olursa Mary'den biraz borç alabilirdi. Yine de paranın yatmış olması onu rahatlatacaktı.

Meredith bağlantıyı kesti. Şarabını bitirip dişlerini fırçaladı ve bir kitap alıp yatağa girdi.

Ancak beş dakika kadar okuyabildi.

Paris gürültüleri duyulmaz oldu. Meredith başucu lambasını bile söndürmeden uykuya dalarken Edgar Allan Poe'nun okunmaktan eskimiş

kitabı yastığın kenarında terk edilmiş duruyordu.

78

10

o

o

27 EKİM PAZAR

Ertesi sabah Meredith uyandığında, güneş çoktan içeri dolmuştu.

Hemen yatağından fırladı. Siyah saçlarını tarayıp atkuyruğu biçimin-di topladı; kot pantolonunu, yeşil kazağını ve ceketini üzerine geçirdi.

< ll/.danının, haritasının, not defterinin, güneş gözlüğünün ve fotoğraf ma-lı meşinin çantasında olup olmadığını kontrol ederken, yeni güne heyecanla (».ıslıyordu. Odadan çıkıp basamakları ikişer ikişer

atlayarak lobiye indi.

Güneşli, temiz, harika bir sonbahar günüydü. Kahvaltı etmek için tam k.ıışıdaki kafeye yöneldi. Yapay mermer, ama sevimli, yuvarlak masalar

. ıhah güneşini yakalamak için kaldırıma sıralanmıştı. Kafenin içi cilalı koyu kahverengi ahşapla kaplıydı. Kafe boyunca upuzun bir çinko tezgâh ıı/anıyor; siyah beyaz giysili, orta yaşlı iki garson kalabalık lokantada şa-

• niıcı bir hızla servis yapıyordu.

Meredith kaldırımdaki son boş masaya yerleşti. Tam yanındaki masada daracık deri pantolonlu, yelekli dört genç oturuyor, sürekli sigara, su ve ı .presso içiyorlardı. Sağ tarafındaki masada oturan incecik ve şık giyimli İm hanım minik beyaz fincanlardan *cafe noissette* (fındık aromalı kahve) vndııınluyordu. Meredith meyve suyu, sütlü kahve, ekmek, tereyağı, reçel ve çörekten oluşan bir kahvaltı ısmarladı. Çantasından Hemingway'in ünlü kumaş kaplı not defterlerinin taklidi olan defterini çıkardı. Bu yolculuk u,!!! Harnes&Nobles kitabevinden özel olarak aldığı altılı paketin üçüncü-

sünü kullanmaya başlamıştı bile. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün her şeyi not ediyor; daha sonra önemli noktaları dizüstü bilgisayarına aktarıyordu.

Bugün büyük kamu alanları ve konser salonları dışında kalan, Debussy için önemli olan özel mekânları ziyaret edecek, birkaç fotoğraf çekip ne kadar ilerlediğine bakacaktı. Eğer zamanını boşa harcadığını hissederse başka bir plan yapacaktı ama şimdilik mantıklı bir yol gibi geliyordu.

Debussy'nin 22 Ağustos 1862'de dünyaya geldiği St. Germain-en-Laye artık başkentin banliyö bölgesi içinde kalmıştı. Yine de Debussy tam bir Parisli sayılırdı; elli beş yıllık ömrünü, Berlin Sokağı'ndaki çocukluğunu geçirdiği evden 25 Mart 1918'de ya da Almanların Paris'i bombalamaya başlamasından dört gün sonra öldüğü Bois du Boulogne Bulvarı'ndaki eve kadar bu kentte geçirmişti. Meredith herhalde hafta sonuna doğru Debussy'nin mezarının bulunduğu On Altıncı Bölge'deki Passy Mezarlığı'nı ziyaret edecekti.

Derin bir soluk aldı. Paris'te, Debussy'nin yaşadığı kentte, kendini evinde gibi hissediyordu. Yola çıkarken her şey öylesine hızlı gelişmişti ki, gerçekten burada olduğuna inanamıyordu. Manzaranın keyfini çıkarıp, her şeyin merkezinde bulunduğunu hissederek bir süre sessizce oturdu.

Sonra haritasını çıkarıp masaya serdi. Haritanın köşeleri renkli bir örtü gibi aşağıya sarkıyordu.

Atkuyruğundan sıyrılmış birkaç tel saçını kulağının arkasına sıkış-

tırıp haritayı inceledi. Listesindeki ilk adres Debussy'nin anne babası ve kardeşleriyle birlikte 1860'ların başından yirmi dokuz yaşına basana dek yaşadığı Berlin Sokağı'ndaki evdi. Bu evin biraz

ötesinde Debussy'nin de katıldığı, ünlü salı toplantılarının yapıldığı sembolist şair Stephane Mallerme'nin evi vardı. Birinci Dünya Savaşı sonrasında Almanca isim taşıyan birçok sokak gibi bu sokağın da adı değiştirilip Liege Sokağı olmuştu.

Meredith çizgiyi parmağıyla takip ederek Debussy'nin 1892 ocağında sevgilisi Gaby Dupont ile birlikte kiraladığı mobilyalı dairenin bulunduğu Londra Sokağı'na geldi. Ardından On Yedinci Bölge'deki küçük Gustave-80

Tapınak

I)ı>r<5 Sokağı'ndaki eve, daha sonra da Gaby'nin onu 1899 yılbaşında terk ı ıii)',ı Cardinet Sokağı'ndaki eve. Debussy bu adreste ilk karısı Lilly ile İmlikte beş yıl daha yaşamış ve sonra bu ilişki de sona ermişti.

Mesafe ve planlama açısından Paris gezilmesi kolay bir şehirdi. Debussy'nin yaşamı, Europe Meydanı çevresinde adeta bir yıldız gibi açılan,

'.rkı/inci ve Dokuzuncu bölgelerle sınırlandığı ve Saint-Lazare Garı'na İmkan sokaklarda geçtiği için işler daha da kolaydı.

Haritadaki adresleri siyah kalemiyle işaretledi, ortaya çıkan şekle Imkıı ve en uzaktaki noktadan başlayıp oteline doğru dönmeye karar verdi.

Eşyalarını toplarken haritayı doğru çizgilerinden katlamaya özen gös-irıdi. Kahvesini bitirince, kazağına yapışmış çöreğin kırıntılarını silkeledi, p.ıt inaklarını teker teker yalarken başka bir şey daha ısmarlama dürtüsüne

• mlııkla karşı koydu. İnce görünümüne karşın Meredith özellikle artık kimsenin yememesi gereken hamur işleri, ekmek, çörek gibi yiyeceklere bayılırdı. Hesabı ödemek için on euro'luk bir banknot ve bahşiş olarak da lıı az bozuk para bırakıp yola koyuldu.

Concorde Meydanı'na ulaşması on beş dakika bile sürmedi. Kuzeye ıloıiiip bir Roma tapınağını andıran Madeleine Sarayı adı verilen olağa-

ıiisiü görünümlü kilisenin önünden geçti ve Malesherbes Bulvan'na saptı.

Ilı ş dakika sonra sola Velasquez Bulvarı'ndan Monceau Parkı'na doğru viltümeye başlamıştı. Anacaddedeki trafik gürültüsünden sonra, çıkmaz

.ıık.ık ürkütücü bir sessizlik içindeydi. İhtiyar bir adamın ellerini çağrıştı-

ı.m alacalı bulacak gövdeli çınar ağaçları kaldırımları süslüyordu. Birçokunun gövdesine harfler kazınmıştı. Başını kaldırıp parka bakan ruhsuz ve kibirli görünümlü beyaz elçilik binalarına baktı. Bulunduğu yeri daha iyi anımsamak için birkaç fotoğraf çekti.

Monceau Parkı'nın girişindeki tabela, yaz ve kış aylarındaki farklı

.ıı,ılış ve kapanış saatlerini gösteriyordu. Siyah dövme demir kapılardan yemyeşil parka girince; Lilly, Gaby, hatta Debussy'nin kendi kızıyla el ele bu yollarda dolaştığını görür gibi oldu. Etekleri toza bulanmış upuzun beyaz, yazlık giysileriyle yürüyen, çiçek tarhlarının yanına serpiştirilmiş

yeşil metal banklara geniş kenarlıklı şapkalarıyla oturan kadınlar; aske-81

ri üniformalı emekli generaller, dadılarının gözetleyen bakışları altında ahşap çemberler çeviren koyu renk gözlü diplomat çocukları... Ağaçların arasında bir Yunan tapınağı biçiminde saçma bir binanın sütunları gözü-

ne çarptı. Biraz ötede yürüyüş yolundan bir çitle ayrılmış taş bir piramit, bir buz deposu ve İlham Perileri'nin mermer heykelleri duruyordu. Park boyunca açık kahverengi midilliler heyecanlı, sevinçli çocukları çakıllı yollarda taşıyordu.

Meredith çok fazla fotoğraf çekti. Giysiler ve cep telefonları dışında Monceau Parkı yüz yıl önceki halinden hiç de farklı değildi. Her şey çok canlı, çok berraktı.

Yarım saat kadar mutlu bir biçimde parkta dolaştıktan sonra dışarı çıkınca kendini kuzey tarafındaki metro istasyonunun kapısında buldu.

Karmaşık yeni sanat desenli MONCEAU LİGNE NO: 2 tabelası sanki Debussy'nin yaşadığı yıllardan kalmış gibiydi. Birkaç kare daha fotoğraf çekip trafiğin hızla aktığı kavşağı geçti ve On Yedinci Bölge'ye girdi. Parkın yirminci yüzyıl başı zarafetinden sonra bu mahalle oldukça iç karartıcı göründü gözüne. Dükkânlar ucuz görünümlüydü, binaların hiçbir özelliği yoktu. Cardinet Sokağı'nı ve yüz yıl önce Debussy ile Lilly'nin yaşadığı apartmanı kolayca buldu. Hayal kırıklığı. Dışarıdan bakınca son derece yalın, kişiliksiz bir binaydı. Karakteristik bir özelliği yoktu. Oysa Debussy mektuplarında evinden sevgiyle söz etmiş, duvarları süsleyen suluboya ve yağlıboya tabloları uzun uzun anlatmıştı.

Bir an için kapı zilini çalıp herhangi bir katı görebilmek için birilerini ikna etmeyi düşündü. Ne de olsa Debussy yaşamını değiştiren, *Pelleas et Melisande* adlı tek opera yapıtını burada yazmıştı. Üstelik Debussy'nin piyano öğrencilerinden birinin annesi olan Emma Bardac ile birlikte olmak için kendisini terk edeceğini öğrenen karısı Lilly yine burada kendini vurmuştu. Lilly ölmemişti ama cerrahlar mermiyi çıkaramamışlardı. Meredith, kadının yaşamı boyunca Debussy'nin bir anısını bedeninde taşıma-sının öykünün en dokunaklı ve en kötü tarafı olduğunu düşünüyordu.

Metalik diyafona dokunmak için elini kaldırdı, ama sonra vazgeçti.

Meredith mekânların ruhuna inanırdı. Belirli koşullar altında geçmişin bir yankısının kalmış olabileceğini düşünürdü. Ama bu kentte çok uzun **82**

/aman geçmişti. Binanın tuğlaları ve harcı değişmese bile, yüz yıllık kalabalık insan yaşamından

sonra çok fazla hayalet, çok fazla ayak izi, çok la/la gölge bulunacaktı.

Sırtını Cardinet Sokağı'na dönüp haritasını açtı ve Claude Debussy Meydanı'nı aramaya başladı. Bulduğu zaman uğradığı hayal kırıklığı daha ila büyük oldu. Son derece çirkin, hantal altı katlı binalarla köşede bir m ıı/.cu dükkânı. Üstelik etrafta hiç kimse yoktu. Adeta terk edilmişti.

Monceau Parkı'ndaki; yazarların, ressamların, mimarların zarif heykelle-

ı ıııı düşününce, Paris'in en ünlü çocuklarından birini böylesine özensiz bir biçimde onurlandırması Meredith'i öfkelendirmişti.

Tekrar trafiğin yoğun olduğu Batignolles Bulvarı'na döndü. 1890'lardaki Paris hakkında okuduğu her şey geniş caddelerin dışında bu semtin oldukça tehlikeli bir yer olduğuna işaret ediyordu. Kaçınılması gereken bölgeler arasındaydı.

Gaby ile Debussy'nin 1892 ocağında ilk evlerini kiraladıkları Londra

'.okağı'nda yürürken geçmişi biraz hissetmek istiyor ama içinde hiçbir duy-

>' ıı uyandırmadığını fark ediyordu. Kapı numaralarını izleyip Debussy'nin rvının olması gereken noktaya ulaştı. Bir an durup numarayı doğru anım-ayıp anımsamadığını defterinden kontrol etti ve kaşlarını çattı.

Şanslı günümde değilim.

Son yüz yıl içinde Saint-Lazare Garı aradığı binayı yutmuş gibiydi.

Millikçe genişleyen istasyon, çevresindeki sokakları işgal etmişti. Eski (/.illileri bugün ile birleştirecek hiçbir işaret yoktu. Fotoğraf çekmeye bile iletmezdi. Sadece arada bir boşluk vardı.

(,'evresine bakınınca sokağın karşı tarafında Le Petit Chablisien adlı

!• Ilçiik lokantayı fark etti. Yemeğe, daha doğrusu bir kadeh şaraba ihtiyacı vnıdı.

Karşıya geçti. Günün mönüsü kaldırıma yerleştirilmiş karatahtaya

. ı/ılıııştı. Büyük pencereler yarım dantel perdelerle örtülü olduğundan **ı r ı ısı** görünmüyordu. Eski tip kapı tokmağını itince tiz bir zil sesi çınladı.

Ii.i l ı girdiği anda kolalı beyaz önlüğü beline bağlamış yaşlı bir garson onu k Algıladı.

"Yemek mi yiyeceksiniz?"

Meredith başını salladı ve köşedeki tek kişilik masaya yerleşti. Kâğıt masa örtüsü, ağır gümüş çatal bıçak takımı ve bir sürahi su kendisini bekliyordu. Günün yemeğini ve bir kadeh Fitou şarabı ısmarladı.

Acı sosta pişmiş, içi pembe dana filetosu harikaydı. Camembert peyniri tam kıvamındaydı. Yemeğini yerken Meredith duvarlardaki siyah beyaz fotoğraflara baktı. Semtin eski günlerdeki görüntüsü, kapının önüne sıralanmış siyah bıyıklı, kolalı beyaz yakalı, gururla kameraya bakan garsonlar, tam ortada yine en yeni giysileriyle patron ile karısı. Amsterdam Caddesi'nde eski bir tramvay fotoğrafi, Saint-Lazare Garı'nın ön binasındaki ünlü Saatler Kulesi.

Aralarında tanıdık gelen bir fotoğraf da vardı. Meredith gülümsedi.

Mutfağa açılan kapının üzerinde; bir kadın, daha genç bir erkek, bukleli saçlı küçük bir kızın olduğu Debussy'nin en bilinen fotoğraflarından biri asılıydı. 1885 yılında henüz yirmi üç yaşındayken Roma'da Medici Villası önünde çekilen resimde belirgin çatık kaşlı karanlık ifadesiyle hemen öne çıkıyordu. Alnının üzerinde, kısa kesilmiş kıvırcık siyah saçları ve yeni çıkmaya başlayan bıyıklarıyla hemen tanınabiliyordu. Meredith bu resmi kitabının arka kapağında kullanmayı tasarlamıştı.

Kredi kartının şifresini tuşlarken, "O da bu sokakta oturmuştu," dedi garsona. Fotoğrafı işaret etti. "Claude Debussy. İşte orada."

Garson ilgisizce omzunu silkti ama bahşiş miktarını görünce gülümsedi.

84

10

o

o

Günün geri kalanı planlandığı gibi geçti.

Meredith listesindeki diğer adresleri dolaştı. Saat altıda oteline dön-

ılııjiıinde Debussy'nin Paris'te yaşamış olduğu evlerin tümünü gözden geçirmişti. Duş yapıp beyaz kot pantolonuyla açık mavi kazağını giydi.

Mıjital kamerasıyla çektiği fotoğrafları dizüstü bilgisayarına yükledi.

I leklronik postalarını kontrol etti, para hâlâ gelmemişti. Daha sonra otelin k ırşısındaki kafede hafif bir akşam yemeği yiyerek, otel barında, kötü gibi l'oı iindüğü halde şaşırtıcı derecede hoşuna giden yeşil bir kokteyl ile günü ululandırdı.

Odasına çıkınca tanıdık bir ses duyma ihtiyacıyla evi aradı.

"Merhaba Mary, benim."

"Meredith!"

Annesinin sesindeki duygusallık, Meredith'in gözlerinin yaşarmasına yol açtı. Birdenbire kendini tek başına, evinden çok uzaklarda hissetti.

Bir süre sohbet ettiler. Meredith son görüşmelerinden bu yana yaptığı İn i şeyi, Paris'e geldikten sonra dolaştığı yerleri anlatıyordu, ancak konuş-

tuk lan her dakikanın dolar olarak yazdığının da farkındaydı.

Karşı tarafta uzun bir sessizlik oldu. "Öteki proje nasıl gidiyor?" diye lordu Mary.

"Şu anda onu hiç düşünmüyorum. Paris'te daha yapacak çok işim var.

Malla sonundan sonra Rennes-les-Bains'e gidince o projeyle ilgilenece-fllın."

"Kaygılanacak bir şey yok," dedi Mary. Aceleyle söylediği sözlerle konunun aklından hiç çıkmadığını gösteriyordu. Meredith'in geçmişini arama gereksinimini her zaman desteklemişti. Ama Meredith, ortaya çıkacakların Mary'yi korkuttuğunu biliyordu. Kendisi de aynı duyguları taşıyordu. Ya öz annesinin tüm yaşamını gölgeleyen hastalık, genetikse?

Meredith'te de aynı belirtiler görülmeye başlanırsa?

"Kaygılanmıyorum zaten," dedi biraz terslenerek ve der demez kendini suçlu hissetti. "Ben iyiyim. Aslında daha çok, heyecanlıyım. Nasıl gittiğini sana bildireceğim. Söz veriyorum."

Birkaç dakika daha sohbet edip vedalaştılar.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," yanıtı binlerce kilometre öteden geldi.

Pazar sabahı Meredith, Garnier Sarayı'ndaki Paris Operasına doğru yola çıktı.

1989'da Bastille Meydanı'nda yeni beton bir opera binası hizmete açıl-dığından Garnier Sarayı artık yalnızca bale gösterileri için kullanılıyordu.

Ama Debussy'nin döneminde gösterişli barok bina, görmek ve görülmek için tek adresti. 1891 eylülündeki ünlü Wagner karşıtı ayaklanmanın ya-

şandığı saray, aynı zamanda Gaston Leroux'nun *Operadaki Hayalet* romanının arka planını

oluşturmuştu.

Louvre Müzesi'ni arayan turistlerin arasından geçip Opera Bulvarı'na varması on beş dakikasını aldı. Bina on dokuzuncu yüzyıldan kalmaydı ama her yönden gelen arabaların, kamyonların, otobüslerin, motosikletle-rin ve bisikletlerin oluşturduğu trafik tümüyle yirmi birinci yüzyıla aitti.

Sonunda gözünü karartıp araçların arasından geçerek meydanın tam ortasındaki Garnier Sarayı'na ulaştı.

Sarayın gösterişli ön cephesi, görkemli korkulukları, gül pembesi mermer sütunları, altın yaldızlı heykelleri, oymalı altın sarısı ve beyaz çatısı, ekim güneşinde parlayan yeşil bakır kubbesi karşısında adeta büyülenmişti.

Binanın inşa edildiği boş, bataklık araziyi zihninde canlandırmaya çalıştı.

86

Tapınak

Korna çalan arabalar ve kamyonlar yerine, faytonları, upuzun giysili ka-dınları, silindir şapkalı adamları düşlemek istedi ama başaramadı. Gürültü öylesine fazlaydı ki, geçmişin yankılarının duyulmasını önlüyordu.

Pazar günü olmasına karşın, bir hayır kurumu için konser verilece-

ğinden operanın geç saatlere kadar açık olduğunu öğrenince çok sevindi.

İçeriye adımını attığı anda tarihi merdivenlerin ve balkonların sessizliği onu kucakladı. Büyük Fuaye tam da resimlerde gördüğü gibiydi. Mermer

/.emin, devasa bir katedralin orta yolu gibi uzanıyordu. İleride cilalı bakır kubbenin altında Görkemli Merdiven yükseliyordu.

Çevresine bakınarak ilerliyordu. Buraya girmesine izin var mıydı?

Spor ayakkabıları mermerlerin üzerinde gıcırdarken, salon kapılarının açık olduğunu görüp, içeri girdi. Ünlü altı tonluk avizeyi ve Chagall'ın yaptığı tavanı gözleriyle görmek istiyordu.

Aşağıda, ön tarafta bir dörtlü prova yapıyordu. Meredith en arka sıraya oturdu. Bir an için, belki de bir sanatçı olan, geçmişten gelen bir hayaletin içeri girip yanına oturduğunu hissetti. Bu duygu öylesine güçlüydü ki, neredeyse dönüp bakacaktı.

Tekrarlanan notaların sesleri boş salonda yankılanırken Meredith defalarca aynı şeyi yapmış olduğunu anımsadı. Kulis kapısında elinde kemanı ve arşesiyle bekliyordu. Seyircinin karşısına çıkmadan önce midesine kramplar giriyor, yarı adrenalin yarı korku duygusunu yeniden yaşıyordu.

Kemanın tellerine ve arşeye en ince akort ayarları yapılırken, siyah, uzun polyester orkestra eteğine

reçine tozu yağıyordu.

Meredith sekiz yaşındayken, onların yanına, sonsuza dek yaşamak üzere gelişinden bir yıl sonra, Mary ona ilk kemanını almıştı. Artık hafta sonlan "gerçek" annesine gitmeyecekti. Yaşamın ona sundukları karşı-

sında şaşkına dönmüş küçük kızı yatağının üzerinde bir keman kutusu bekliyordu. Çok küçük yaşta çok fazla şey görmüş bir kızdı o.

Sunulan fırsatı iki eliyle yakalamıştı. Müzik onun tek kaçış yoluydu.

Yetenekli olduğu kadar, çabuk öğrenip çok da sıkı çalışıyordu. Dokuz ya-

şındayken, Walker's Point'ta Milwaukee Bale Stüdyosu'nda şehirdeki tüm okulların katıldığı bir gösteride çalmıştı. Kısa bir süre sonra da piyanoya başlamıştı. Müziğin tüm yaşamını etkilemesi uzun sürmemişti.

Profesyonel bir müzisyen olma düşü ilkokuldan başlayıp lisenin son sınıfına kadar sürmüştü. Öğretmenleri ve Mary, konservatuvara başvurdu-

ğu takdirde kabul edileceğine inanarak onu hep desteklemişlerdi.

Ama son anda Meredith sınavı verememişti. O günden sonra da yeterince iyi olmadığına kendini inandırmış, başarılı bir müzisyen olacak yapıya sahip olmadığını düşünmüştü. Daha sonra New York Üniversitesi İngilizce Bölümü'ne başvurmuş ve kabul edilmişti. Değerli arşesini gevşetip kemanını kırmızı ipek örtüsüne sardıktan sonra yerine yerleştirmişti ve mavi kadife astarlı kutusuna kaldırmıştı. Altın rengi reçine parçasını özel bölmesine koymuş ve üniversiteye gitmek üzere Milwaukee'den ayrılırken kemanını dolabında bırakmıştı.

Üniversitede çok sıkı çalışıp iyi dereceyle mezun olmuştu. Hâlâ ta-tillerde piyano çalıyor, Bili ile Mary'nin arkadaşlarının çocuklarına ders veriyordu, ama artık hepsi bu kadardı. Keman kutusu dolabın içindeki yerinden kıpırdamamıştı.

Bu dönemde hata yaptığını hiç düşünmemişti.

Ama son yıllarda öz ailesiyle ilgili küçük bağlantılara ulaşırken, mü-

zik konusunda verdiği kararı sorgulamaya başlamıştı. Şimdi yirmi sekiz yaşında Garnier Sarayı'ndaki koltukta otururken, müzik yaşamı ile ilgili neler olabileceğini düşünürken, pişmanlık duygusu bir yumruk gibi yüre-

ğini sıkıyordu.

Müzik bitti.

Orkestra çukurunda birileri güldü.

Gerçek yaşam geri döndü. Meredith ayağa kalkıp, içini çekerek, saç-

larını geriye attı ve sessizce dönüp dışarı çıktı. Debussy'yi aramak için operaya gelmiş ama yalnızca kendi yaşamının hayaletlerini canlandırmayı başarmıştı.

Dışarıda hava çok sıcaktı.

Kapıldığı melankoliden sıyrılmaya çalışarak opera binasının yanından yürüyüp kısa yoldan Haussmann Bulvarı'na ve oradan Sekizinci Bölge'de-ki Paris Konservatuvarı'na ulaşmak amacıyla Scribe Sokağı'na girdi.

88

Tapınak

Etraf kalabalıktı. Sanki tüm Paris halkı güneşli günün keyfini çıkarmak için sokaklara dökülmüştü. Güçlükle kendine yol açıp yürüyebili-yordu. Adeta bir karnaval havası vardı. Köşede bir sokak çalgıcısı şarkı söylüyor; öğrenciler ucuz yemekler ya da indirimli giysilerin broşürlerini dağıtıyor; bir hokkabaz elindeki makarayı iki çubuğun arasına gerilmiş

ipten yukarı atıp sonra tekrar yakalıyor; adamın biri de bir bavul açmış, saat ve boncuk satıyordu.

Cep telefonu çaldı. Meredith duraklayıp çantasını karıştırırken, arkasından gelen kadının sürdüğü bebek arabası bileğine çarptı.

"Özür dilerim hanımefendi."

Meredith özür dilercesine elini kaldırdı. "Hayır hayır, hata benim.

Üzgünüm."

Telefonu buldu ama artık çalmıyordu. Kenara çekilip cevapsız çağrılar listesini tuşladı. Belli belirsizce anımsadığı, Fransa'ya ait bir numaraydı.

Tekrar arama düğmesini tuşlayacağı anda biri eline bir kâğıt sıkıştırdı.

"Sizsiniz, değil mi?"

Meredith şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Efendim?"

Güzel bir kız ona bakıyordu. Üzerinde bir yelekle, bol cepli bir pantolon vardı; kızılımsı sarı saçları mısır püskülü biçiminde örülüp bir bandan-ayla bağlanmıştı. Paris sokaklarında sık rastlanan yeniçağ gezginlerinden ve hippilerinden birine benziyordu.

Genç kız gülümsedi. "Resmin size benzediğini söyledim," diye yineledi İngilizce olarak. Meredith'in eline tutuşturduğu kâğıdı işaret etti. "Ön taraftaki şu resim."

Meredith broşüre baktı. Tarot falı, el falı ve medyumluk ilanını, başın-da taç olan bir kadın imgesi süslüyordu. Sağ elinde bir kılıç, sol elinde ise bir terazi vardı. Uzun eteğinin ucunda bir dizi müzik notası yer alıyordu.

"Aslında siz olabilirsiniz," diye ekledi genç kız.

Resmin tepesinde Roma rakamıyla on bir yazdığını Meredith zor da olsa seçebildi. Altında ise "*Adalet*" yazıyordu. Daha yakından baktı. Doğ-

ruydu. Kadının resmi gerçekten ona benziyordu.

"Pek benzemiyor," dedi ve yalan söylediği için yanakları hafifçe kı-

zardı. "Her neyse, yarın buradan ayrılıyorum yani..."

"Yine de sizde kalsın," diye ısrar etti genç kız. "Haftanın yedi günü açığız, üstelik yerimiz tam şurada. Beş dakikalık bir yol."

"Teşekkür ederim ama bana göre değil," dedi Meredith.

"Annem çok iyidir."

"Anneniz mi?"

"Tarot falına bakar," diye gülümsedi kız. "Kartları yorumlar. Kesinlikle gelmelisiniz."

Meredith bir an için cevap verecek gibi oldu, ama sonra vazgeçti. Tartışmaya girmenin anlamı yoktu. Kâğıdı alıp daha sonra çöpe atmak daha kolay olurdu. Zoraki bir gülümsemeyle broşürü kot ceketinin iç cebine yerleştirdi.

"Siz de bilirsiniz, tesadüf diye bir şey yoktur," diye ekledi kız. "Her şeyin bir nedeni vardır."

Meredith tek taraflı sohbeti daha fazla uzatmamak için gülümsedi ve kızın yanından ayrıldı. Cep

telefonu hâlâ elindeydi. Köşeye gelince durakladı. Genç kız yerinden kıpırdamadan ona bakıyordu.

"Gerçekten de ona çok benziyorsunuz," diye seslendi. "Buradan yalnızca beş dakika uzakta. Gerçekten, gelmeniz gerekiyor."

10

o

o

Meredith cebindeki el ilanını tümüyle unutmuştu. Cep telefonundan arayan kişi otel rezervasyonunu onaylayan Fransız turizm acentesiydi. Ha-vayollarını arayıp ertesi gün için uçuşunu onaylattı.

Bütün gün yürümüş, sonunda ayakları ağrıyarak saat altıda oteline dönmüştü. Çektiği fotoğrafları dizüstü bilgisayarına yükledi ve son üç gündür tuttuğu notları aktarmaya başladı. Saat dokuz buçukta otelin kar-

şısındaki kafeden bir sandviç aldı, odasında yiyerek çalışmaya devam etti.

Saat on birde işi bitmiş, her şeyi güncellemişti.

Yatağına uzanıp televizyonu açtı. Kanallar arasında dolaşıp CNN'in lamdık sesini aradı ama FR3'te bulanık bir Fransız polisiye filmi, TFl'de *Komiser Colombo* dizisi ve Antenne2'de sanat filmi taklidi yapan por-nodan başka bir şey bulamadı. Televizyondan vazgeçip, ışığı söndürmeden önce biraz kitap okudu.

Yarı karanlık odanın huzurlu havasında ayaklarını ütülü çarşaflara gömmüş, ellerini başının üzerinde kavuşturmuş yatıyordu. Gözlerini tavana dikip öz ailesi hakkında bildiği çok az şeyi öğrendiği hafta sonunu düşünmeye başladı. Bunları da Mary anlatmıştı.

2000 yılı aralık ayında Milwaukee'de Pfister Oteli. Doğum günü, düğün, özel kutlamalar gibi önemli aile olaylarında hep Pfister Oteli'nde akşam yemeği yerlerdi. Ama bu kez Mary hem Meredith'in doğum günü, hem Şükran Günü kutlaması, hem de biraz Noel alışverişi için hafta sonunu geçirmek üzere oda ayırtmıştı.

Zarif, mütevazı on dokuzuncu yüzyıl atmosferi; renkleri,///! *de siecler)* tarzı, altın yaldızlı kornişler, sütunlar, demir korkuluklar ve cam kapılarda zarif beyaz tül perdeler... Bili ile Mary'yi beklemek için Meredith tek başı-

na lobideki kafeye inmişti. Rahat bir kanepeye yerleşip bir barda içtiği ilk yasal içkisini ısmarlamıştı:

Sonoma Cutter Chardonney şarabının kadehi 7,50 dolardı ama değerdi doğrusu. Hafif yağlı ve sarı renkli şarap, hâlâ ahşap fıçının kokusunu taşıyordu.

Bunu anımsamak ne kadar garip.

Dışarıda kar yağıyordu. Beyaz gökten durmaksızın inen beyaz kar tanecikleri dünyayı sessizliğe bürüyordu. Bar tezgâhında kırmızı mantolu, şapkası kaşlarına kadar indirilmiş yaşlı bir kadın oturuyor, barmene sü-

rekli bağırıyordu. "Konuş benimle! Niçin benimle konuşmuyorsun?" Tıpkı T. S. Elliot'ın *Çorak Ülke* adlı yapıtındaki kadın gibi. Miller Genuine Draft birası içen diğer bir iki müşteri ve önlerinde Sprecher Amber ve Rivervvest Stein şişeleri duran iki delikanlı da tıpkı Meredith gibi o çılgın kadını görmezlikten geliyorlardı.

Sevgilisinden yeni ayrılmış olan Meredith üniversiteden uzakta ol-duğu için memnundu. Görevinden uzun süreli izin almış bir matematik profesörüydü ve New York Üniversitesi'ni ziyarete gelmişti. Ne olduğunu anlamadan birlikte olmaya başlamışlardı. Barda otururken genç kızın yü-

zünden geriye atılan bir saç buklesi... Piyano çalarken tabureyi paylaşmak, gecenin geç saatlerinde loş kütüphanede omzuna atılmış bir el... Sonu olmayan bir ilişkiydi. İkisi de farklı şeyler istiyordu. Bu yüzden, Meredith'in kalbi kırılmamıştı. Ayrıca, seks yaşamları harikaydı ve devam ettiği sürece eğlenceli bir ilişki olmuştu.

Yine de eve dönmüş olmak daha güzeldi.

Karla kaplı soğuk hafta sonunu konuşarak geçirdiler. Meredith öz annesinin yaşamı, erken ölümü gibi konularda öğrenmek istediği ama dinlemekten de korktuğu tüm soruları Mary'ye sordu. Evlat edinilmesinin koşulları, annesinin intiharı gibi acı veren anıları, cildinin altında cam kırıkları gibi taşıyordu.

(*) Yüzyıl sonu, y i r m i n c i yüzyıl başı.

92

Tapınak

Aslında konunun temelini biliyordu. Öz annesi Jeannette lise son si-ni Ha bir maç sonrası partisinde hamile kaldığını artık yapılacak hiçbir şey kalmayana dek fark etmemişti. İlk birkaç yıl boyunca Jeannette'in annesi I ouisa onlara destek vermişti. Ama erken yaşta kanserden ölünce Mere-tiıth'in yaşamındaki güvenilir tek kişi de yok olmuş ve işler hızla kötüye V.ıtıneye başlamıştı. Her şey dibe vurunca Jeannette'in uzak bir akrabası olan Mary işe el koymuş ve güvenliği için Meredith'in annesine geri dön-memesine karar verilmişti. İki yıl sonra Jeannette kendini öldürünce aralarındaki ilişki resmileştirilmiş ve Mary ile kocası Bili, küçük Meredith'i evlat edinmişlerdi. Gerçi kendi soyadını taşıyor, Mary'ye de adıyla hitap etmeyi sürdürüyordu ama onu annesi olarak kabul etme özgürlüğüne sahip olduğunu da biliyordu.

Pfister Oteli'nde Mary, ona fotoğrafları ve nota kâğıdını vermişti. Bi-

ı ıiıci fotoğraf köy meydanında asker üniformasıyla duran genç bir adama aitti. Siyah kıvırcık saçlı, karşısındakinin gözlerinin içine bakan bir adam.

Isını yoktu ama fotoğrafın arkasında 1914 tarihi, fotoğrafçının adı ve yerin Kennes-les-Bains kasabası olduğu yazılıydı. İkinci fotoğrafta eski tip giysiler içinde küçük bir kız vardı. Yine ne isim, ne yer, ne de tarih yazılıydı.

İ Içüncü fotoğraftaki kadının, büyükannesi Louisa Martin olduğunu hemen anlamıştı Meredith. Büyük bir piyanonun önünde oturan kadının fotoğrafı, giysilerine bakılırsa 1930'ların sonunda ya da 1940'ların başında çekilmişti. Mary, Louisa'nın belirli bir üne sahip bir konser piyanisti olduğunu açıklamıştı. Zarftaki piyano parçasının notaları adeta onun imzası gibiydi.

I ler konserin sonunda çalardı.

Fotoğrafa ilk kez bakarken, Louisa'nın müzisyen olduğunu bilseydim acaba müzikten yine de vazgeçer miydim, diye düşünmüştü. Yanıtını bilmiyordu. Öz annesi Jeannette'in piyano çaldığını ya da şarkı söylediğini anımsamıyordu. Yalnızca haykırmalar, ağlamalar ve ardından gelenler...

Meredith müziğin yaşamına sekiz yaşındayken girdiğini sanıyordu.

Yüzeyin altında keşfedilmeyi bekleyen bir şeyin bulunduğunu öğrenmek öyküyü tümüyle değiştirmişti. 2000 yılının aralık ayındaki karlı hafta sonunda Meredith'in dünyası yerinden oynamıştı. Fotoğraflar,

onu günün birinde aramaya gideceğinden emin olduğu bir geçmişe bağ-

lamıştı.

Yedi yıl sonra işte bunu yapıyordu. Yarın sayısız kez düşünü kurdu-

ğu Rennes-les-Bains'de olacaktı. Orada bulabileceği bir şeyler olduğunu umuyordu.

Cep telefonuna göz attı. Saat on iki otuz üç. Gülümsedi.

Yarın değil bugün.

Sabah uyandığında gece benliğini saran kaygılar yok olmuştu. Kentten uzaklaşmaya can atıyordu. Herhangi bir biçimde bir şeyler elde edemese bile dağlarda bir otelde kalıp dinlenmek tam da aradığı şeydi.

Toulouse uçağı öğleden sonra kalkacaktı. Paris'te yapmaya niyetlendiği her şeyi yapmıştı ve bu yüzden yola çıkarken yeni bir girişimde bulunmak istemiyordu. Bir süre yatağında kitap okudu, her zaman gittiği kafede güneşin altında kahvaltı etti ve turistik yerleri görmek için yola çıktı.

Rivoli Sokağı'nda tanıdık sütunların gölgeleri altında, sırt çantalı öğ-

rencilerin ve *Da Vinci Şifresi* peşinde dolanan turist gruplarının arasından kendine bir yol açmaya çalıştı. Louvre Piramidi'ni ziyaret etmeyi aklından geçirdi ama girişteki kuyruğu görünce vazgeçti.

Tuileries Parkı'nda yeşil nietal bir iskemleye otururken, keşke daha ince giyinseydim, diye düşündü. Ekim sonu için son derece sıcak ve nemli bir havaydı. Bu kenti seviyordu ama bugün trafiğin egzoz dumanlan ve sokak kafelerinin sigara dumanları havayı iyice kirletmiş gibiydi. Nehre gidip Bateau Mouche ile bir gezi yapmayı düşündü. Sol Yaka'daki, Paris'e gelen tüm Amerikalılar için adeta bir tapınak gibi kabul edilen efsane Sha-kespeare&Co kitapçısını dolaşmayı düşündü, ama yeterli enerjisi yoktu.

Aslında turist gibi gezmek istiyor ama turistlerin arasına karışmak istemiyordu.

Gezebileceği yerlerin çoğu kapalı olduğundan yine Debussy'ye döndü ve 1890'larda adı Berlin Sokağı olan adresteki çocukluk evini bir kez daha görmeye karar verdi. Ceketini beline bağladı, haritaya ihtiyaç duymadan sokakları geçerek yürümeye başladı. Beş dakika sonra durmuş, eliyle gözlerini gölgeleyerek sokak tabelasına bakıyordu.

Kaşlarını çattı. Hiç farkında olmadan Chaussee d'Antin Sokağı'na gelivermişti. Debussy'nin döneminde Trinite Meydanı yakınında, sokağın ıist kısmında kötü bir üne sahip Grande Pinte kabaresi bulunuyordu. Biraz ileride on yedinci yüzyıldan kalma ünlü Hötel Dieu vardı. Şu anda durduğu yerde ise Edmond Bailly'nin büyük bir üne sahip gizli öğretiler kitapçısı olmalıydı. Yüzyılın başlarındaki şaşaalı günlerde şairler, gizli güçlerle uğraşanlar, besteciler mistisizmin ve alternatif dünyaların yeni fikirlerini tartışmak için burada buluşurlardı. Bailly'nin kitapçı dükkânında, huysuz genç Debussy kendini ifade etmekte hiç zorlanmamış olmalıydı.

Meredith binaların kapı numaralarını kontrol etti.

Ama hemen hevesi kırıldı. Olması gerektiği yerde duruyordu ama gö-

ıccek hiçbir şey yoktu. Hafta sonu boyunca hep bu sorunla karşılaşmıştı.

Yeni binalar eskilerin yerini almış, yeni sokaklar genişlemiş, zamanın acımasız ilerleyişi eski adresleri yutuvermişti.

Chaussee d'Antin Sokağı'ndaki 2 numaralı bina şimdi hiçbir özelliği olmayan modern, beton bir yapıydı. Kitapçı dükkânı yoktu. Duvarda bir levha bile görünmüyordu.

Duvarın girintisindeki daracık bir kapı dikkatini çekti. Sokaktan ba-kıldığında kolay fark edilmiyordu. Üzerinde elle yazılmış rengârenk bir tabela vardı.

TAROT FALI BAKILIR.

Altında ise daha küçük harflerle, "Fransızca ve İngilizce" yazılıydı.

Eli, kot ceketinin cebine gitti. Bir gün önce karşılaştığı genç kızın verdiği ve şimdiye dek varlığını unuttuğu el ilanı, katlayıp koyduğu yerde duruyordu. Çıkarıp üzerindeki resme baktı. Oldukça bulanık, kötü bir fo-tokopi idi ama aradaki benzerlik yadsınamazdı.

Resimdeki kadın bana benziyor.

Meredith tabelaya tekrar baktı. Şimdi kapı açıktı. Sanki başını çevirdiği anda biri dışarı çıkıp kilidi açık bırakmıştı. Bir adım daha yaklaşıp içeriye bir göz attı. Küçük holün mor duvarları gümüş yıldızlar, aylar ve astrolojik simgelerle süslenmişti. Tavandan sarkan kristal ve cam süsler ışığı yansıtıyordu.

Meredith kendini topladı. Astroloji, kristal küreler, fallar hiç ona göre değildi. Gerçi Mary her sabah günün ilk kahvesini içerken dikkatle astroloji köşesini okurdu, ama Meredith bunlarla hiç ilgilenmezdi. Bu, Mary için adeta bir ayin gibiydi.

Bu konular ona çok uzaktı. Geleceğin önceden yazılmış olması, orada öylece kişiyi beklemesi fikri

çılgınlık gibi geliyordu. Fazla kaderci bir anlayıştı, sanki yaşamınızın sorumluluğunu başka birine verir gibiydi.

Kendine kızarak kapıdan geri çekildi. Niçin hâlâ burada duruyordu?

Yürüyüp gitmeliydi. El ilanını aklından çıkarmalıydı.

Aptallık bu. Batıl inanç.

Yine de bir şey yürüyüp gitmesini engelliyordu. Elbette ilgi duyuyordu ama buna duygusal bir ilgi yerine akademik bir ilgi denebilirdi.

Resmin kendisine benzemesi? Adresin karşısına çıkıvermesi? İçeri girmek istiyordu.

Tekrar kapıya yaklaştı. Holden yukarı çıkan dar merdivenin basamakları kırmızı ve yeşile boyanmıştı. Merdivenin bittiği yerde sarı tahta boncukların gölgelediği bir kapı daha vardı. Açık mavi bir kapı.

Ne kadar çok renk var.

Bazı insanların müziği beyinlerinde renk olarak algıladıklarını bir yerde okumuştu. Simeztezi mi? Sineztezi mi? Böyle miydi?

İçerisi serindi. Kapının üzerindeki eski vantilatörden serin hava ya-yılıyordu. Miskin ekim havasında toz tanecikleri uçuşuyordu. Eğer *fin de siecle* bir atmosfer görmek istiyorsa, yüz yıl önce burada sunulmuş bir deneyimden daha iyi ne olabilirdi ki?

Aslında araştırma sayılırdı.

Bir an içinde her şey dengelendi. Bina adeta soluğunu tutmuş bekliyor, izliyor gibiydi. Meredith, el ilanını sanki bir tılsımmış gibi tutarak içeri girdi. İlk basamağa adımını attı ve yukarı tırmandı.

Yüzlerce kilometre güneyde, Rennes-les-Bains'in yukarısındaki kayın ormanında ani bir esinti yaşlı ağaçların bakır rengi yapraklarını hışırdatıyordu. Ardından, bir piyano üzerinde dolaşan parmaklar gibi eskilerden kalma bir iç çekiş sesi duyuldu.

Son.

Basamakların her dönüşünde ışık değişiyordu.

96

13

o o

DOMAINE DE LA CADE

"Evet, peder, nezaketinize teşekkür ederim. Görüşmek üzere."

Julian Lavvrence ahizeyi bir dakika elinde tutup yerine bıraktı. Yanık ı ileli ve zinde bedeniyle elli yaşından daha genç gösteriyordu. Cebinden sigara paketini çıkardı. Zippo çakmağını çakıp Gauloise sigarasını yaktı.

Vanilya kokulu duman esintisiz havada kıvrılarak yükseldi.

Bu akşamki tören için tüm hazırlıklar tamamdı. Yeğeni Hal duruma ıygun davrandığı takdirde her şey yolunda gidecekti. Genç çocuğa sempati duyuyordu ama Hal'in kasabadaki herkese babasının geçirdiği kaza hakkında sorular sorması pek de doğru değildi. Ortalığı karıştırıyordu.

I laita adli tabibe gidip ölüm belgesindeki ölüm nedenini bile sorgulamıştı.

(Mayla ilgilenen Couiza'daki polis Julian'ın arkadaşıydı ve olayın tek tanığı köyün ayyaşı olduğundan her şey kolaylıkla halledilmişti. Hal'in soruları ise ciddi bir şüphe olarak değil, üzgün bir evladın anlaşılabilir tepkileri olarak algılanmıştı.

Yine de Hal'in çekip gitmesi Julian'ı memnun edecekti. Gerçi gün ışığına çıkarılacak bir şey yoktu ama Hal her taşın altına bakıyordu ve Rennes-les Baiıs gibi küçük bir kasabada er geç dedikodular başlayacaktı.

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Julian, cenazeden sonra Hal'in Domaine de la Cade'dan ayrılıp İngiltere'ye dönmesini istiyordu.

Julian ile kardeşi Seymour, yani Hal'in babası dört yıl önce birlikte burayı satın almışlardı. Kardeşinden on yaş büyük olan Seymour emekli olduktan sonra sıkılmaya başlamış ve kâr öngörüleri, kayıt defterleri ve işi büyütme konularına adeta tutkuyla bağlanmıştı. Julian'ın ilgilendiği konular ise daha farklıydı.

İlk kez 1997'de bu bölgeye geldiğinde genel olarak Rennes-les-Bains ve özellikle Domaine de la Cade hakkındaki söylentiler ilgisini çekmişti.

Bölgenin tümü efsaneler ve gizemlerle doluydu. Gömülü hazineler, komp-lolar, gizli dernekler hakkında uydurma öyküler, Tapınak Şövalyeleri'nden ve Katharlardan Vizigotlara, Romalılar ve Keltlere kadar giden söylentiler vardı. Julian'ın hayal gücünü harekete geçiren öykü ise daha yakın tarih-liydi. Geçen yüzyılın sonlarına tarihlenen yazılı kayıtlar arazide aforoz edilmiş bir tapınağın varlığından da üzerine bir tür hazine haritası çizilmiş

bir tarot kartı destesinden ve bir yangınla tapınağın bir bölümünün yok olduğundan söz ediliyordu.

Couiza ile Rennes-le-Château bölgesi, MS beşinci yüzyılda Vizigot İmparatorluğu'nun merkeziydi. Bunu herkes biliyordu. Tarihçiler ve ar-keologlar çok uzun zamandır Vizigotların Roma'yı talan

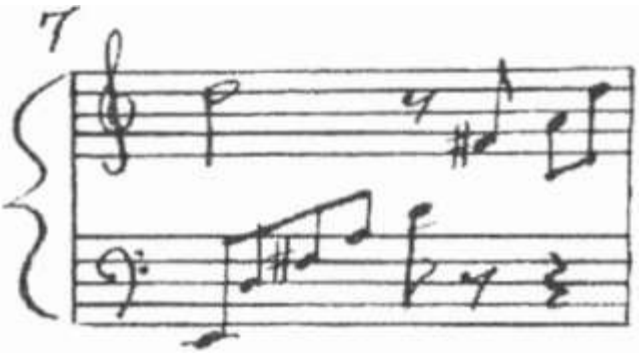
ettikten sonra efsanelere konu olmuş hazineleri, Fransa'nın güneydoğusuna getirmiş

olduklarını düşünüyorlardı. Bu noktada kanıtlar bitiyordu. Julian araştır-dıkça Vizigot hazinesinin büyük bir kısmının burada olduğuna daha fazla inanmaya başlamıştı. Üstelik tarot kartlarının orijinalleri de işin anahtarıydı.

Julian zamanla bu konuya takıntılı hale gelmişti. Kazı için izin aldı ve tüm parasıyla kaynaklarını araştırmaya yatırdı. Ancak, Vizigot mezarlarında kılıçlar, kemer tokaları, kupalar dışında özel bir şey bulamamıştı.

Kazı izninin süresi bitince de yasadışı olarak işini sürdürdü. Tıpkı bir kumarbaz gibi bağımlı olmuştu ve her an yeni bir şeyler bulabileceğine inanıyordu.

Dört yıl önce otel satılığa çıkınca teklif vermek için Seymour'ı ikna etmişti. Aralarında büyük farklılıklar olmasına rağmen iyi bir girişim-98

Tapınak

• I. bulunmuş olmaları doğrusu oldukça ironikti. Seymour'ın işletmenin riiıılıik işleriyle daha fazla ilgilenmeye başladığı son birkaç aya kadar da ııtlaklık iyi yürümüştü. Ne var ki Seymour hesapları görmek istiyordu.

Bahçeye vuran güneş Domaine de la Cade'ın çalışma odasının yüksek l'imnelerinden içeriye doluyordu. Julian başını kaldırıp masasının arka-mdaki tabloya baktı. Yan yatmış sekiz rakamına benzeyen eski bir tarot imgesi sonsuzluğun simgesiydi.

"Hazır mısınız?"

Julian başını çevirince üzerinde siyah takım elbisesi ve kravatıyla ka-l ı n l a duran yeğenini gördü. Gür saçları alnından geriye doğru taranmıştı.

N ıı mili yaşların sonlarında, geniş omuzları ve düzgün cildiyle Hal, amcanım üniversite yıllarındaki sporcu görünümünü çağrıştırıyordu. Özellikle dr futbol ve tenis takımlarının mavi formaları içindeki halini.

Julian eğilip sigarasını pencere kenarındaki cam tablada söndürdü ve viskisinin son yudumunu içti. Cenaze töreninin sona erip işlerin normale ılnmnesi için sabırsızlanıyordu. Çevrede dolaşan Hal'in varlığından sıkıl-mıştı.

"Hemen geliyorum," dedi. "İki dakika."

99

14

o o

PARİS

Meredith merdivenleri tırmandı, boncuklu perdeyi kenara çekip parlak mavi kapıyı açtı.

Hol o kadar dardı ki, kollarını uzatmadan duvarlara dokunabiliyordu.

Sol tarafında çoğunu tanımadığı parlak renkli burç simgeleri vardı. Sağ

tarafta ise oymalı altın yaldız çerçeveli eski bir ayna asılıydı. Bir an aynadaki yansımasına baktı ve dönüp karşısındaki kapıyı tıklattı.

"Merhaba? Kimse yok mu?"

Yanıt yok.

Bir an bekleyip biraz daha hızlı tıklattı.

Yine yanıt yok. Tokmağı yokladı. Kapı açıldı.

"Merhaba!" diye seslendi içeri girerken. "Kimse yok mu? Merhaba?"

Oda küçük ama capcanlıydı. Duvarlar sanki bir çocuk yuvası gibi sarı, kırmızı, yeşile boyanmış; mor, mavi ve gümüş üçgenler, çizgiler ve zikzaklarla bezenmişti. Kapının tam karşısındaki pencerenin lila rengi tül perdesinden içeri ışık doluyordu. Meredith pencereden on dokuzuncu yüzyıldan kalma binanın açık renk taş duvarlarını, siyah dövme demir korkuluklarını, yüksek panjurlu balkonlarını, sardunyalar, mor ve turuncu menekşelerle dolu saksılarını görebiliyordu.

Odanın ortasında, üzeri daireler ve farklı astrolojik simgelerle süslenmiş siyah beyaz kareli örtünün altından ayakları görünen, küçük, dört köşe **100**

Tapınak

bir masa vardı. İki tarafındaki iskemlelerin oturulacak yerleri tıpkı bir Van Gogh tablosunu andırıyordu.

Binanın içinde başka bir kapının çarptığını ve yaklaşan ayak seslerini duydu. Heyecandan yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyordu.

Odanın öteki ucundaki bambu paravanın ardından bir kadın ortaya çıkın-ca, Meredith davet

edilmeden içeri girdiği için utandı.

Kırklı yaşlarda, bir gömlek ve haki pantolon giymiş, omuzlarına inen düzgün kesimli saçları hafif kırlaşmış, güleç yüzlü kadın hiç de Meredith'in hayalinde canlandırdığı bir tarot falcısına benzemiyordu.

"Kapıyı çaldım," dedi Meredith çekinerek. "Kimse yanıt vermeyince içeri girdim. Umarım sakıncası yoktur."

Kadın gülümsedi. "Sakıncası yok."

"İngiliz misiniz?"

Yine gülümsedi. "Doğru tahmin ettiniz. Umarım fazla beklemedi-niz."

Meredith başını salladı. "Yalnızca birkaç dakika."

Kadın elini uzattı. "Adım Laura."

Tokalaştılar. "Ben de Meredith."

Laura bir iskemle çekti ve işaret etti. "Lütfen oturun."

Meredith durakladı.

"İlk gelişte tedirgin olmanız doğaldır," dedi Laura. "Çoğu kişi çekinir."

Meredith cebinden el ilanını çıkarıp masaya bıraktı.

"Nedeni ilk kez geliyor olmam değil. Sokakta bir kız birkaç gün önce bunu vermişti. Buradan geçerken..." Tekrar duraksadı. "Bir çeşit araştırma diyebilirsiniz. Zamanınızı boşa harcamanızı istemem."

Laura el ilanına baktı, tanışıklık ifadesi yüzünde dolaştı. "Kızım sizden söz etti."

Meredith'in gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Aradaki benzerlik," dedi Laura, *Adalet* adlı kartın üzerindeki resme bakarak. "Tıpatıp size benzediğini söyledi."

Bir an Meredith'in bir şeyler söylemesini bekledi ama ses çıkmayınca yerine oturdu. "Paris'te mi yaşıyorsunuz?" diye sordu karşısındaki iskemleyi işaret ederek.

"Yalnızca ziyaret için buradayım."

Laura a gülümsedi. "İlk defa fal baktırdığınız konusundaki düşüncemde haklı olabilir miyim?"

"Evet," dedi Meredith iskemlenin ucuna ilişerek.

Açık bir mesaj, burada kalmayacağım.

"Pekâlâ," dedi Laura. "El ilanını okuduğunuza göre yarım saatlik fa-lın otuz, bir saatliğin ise elli euro olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

"Yarım saat yeterlidir."

Birdenbire ağzı kurumuştu. Laura sanki yüzündeki her çizgiyi, her ay-rıntıyı, her gölgeyi okumak istercesine büyük bir dikkatle ona bakıyordu.

"Nasıl isterseniz. Gerçi sizden sonra başka randevum yok; eğer fikri-nizi değiştirirseniz devam edebiliriz. Sormak istediğiniz özel bir şey var mı, yoksa genel olarak bakmamı mı yeğlersiniz?"

"Dediğim gibi benim için bir araştırma. Bir yaşamöyküsü üzerinde çalışıyorum. Bu sokakta, daha doğrusu tam burada sık sık adı karşıma çıkan çok ünlü bir kitapçı dükkânı varmış. Bu rastlantının bana çekici geldiğini söyleyebilirim," diye gülümserken biraz gevşemeye çabalıyordu.

"Gerçi kızınız... kızınızdı değil mi?... Tesadüf diye bir şeyin olmadığını söylemişti."

Laura gülümsedi. "Anlıyorum. Geçmişin bir izini bulmayı umuyorsunuz."

"Tam üstüne bastınız," dedi Meredith rahatlayarak.

Laura başını salladı. "Pekâlâ. Bazı müşteriler belirli bir yorumlama biçimini tercih ederler. Çoğunlukla araştırmak istedikleri işle ilgili bir sorun, bir ilişki, verilecek önemli bir karar gibi özel konuları vardır. Bazıları ise daha genel bir yorumu yeğler."

"Genel yorum olabilir."

Laura gülümsedi. "Tamam. Şimdi hangi desteyi kullanmak istediğinize karar vereceksiniz."

Meredith özür dilercesine baktı. "Üzgünüm ama bu konuda hiçbir bilgim yok. Siz benim yerime seçebilirsiniz."

Laura masanın bir tarafında hepsi kapalı olarak sıralanmış farklı desteleri işaret etti. "Böyle bir başlangıç biraz kafa karıştırıcı olabilir ama **102**

Tapınak

sizin seçmeniz daha iyi olacak. Herhangi bir destenin size yakın gelip gelmediğine bir bakın."

"Pekâlâ," dedi Meredith omzunu silkerek.

Laura en yakınındaki desteyi alıp kartları yelpaze gibi masanın üzerine serdi. Kartların arkası koyu lacivert üzerine altın rengi uzun kuyruklu yıldızlarla süslenmişti.

"Çok güzel," dedi Meredith.

"Bu, çok sevilen, Evrensel Waite Tarot destesidir."

Bir sonraki destenin arkası ise kırmızı beyaz desenliydi. "Bir bakı-

ma bu kartlara klasik deste denir," dedi Laura. "Adı Marsilya Tarotu'dur.

On altıncı yüzyıldan kalmadır. Doğrusunu isterseniz günümüz için biraz fazla sadedir ama ara sıra kullanırım. Soruculaların çoğu modern desteleri yeğler."

"Özür dilerim, sorucu nedir?" diye sordu Meredith merakla.

"Özür dilerim," diye sırıttı Laura. "Sorucu fal baktıran, soruları soran kişiye denir."

"Doğru."

Meredith öteki destelere baktı ve diğerlerinden daha küçük olan desteyi işaret etti. Kartların arkası koyu yeşildi ve üzerleri incecik altın ve gümüş çizgilerle bezenmişti.

"Bu nedir?"

Laura gülümsedi. "Bousquet Tarot."

"Bousquet mi?" diye tekrarladı Meredith. Hızla aklından belli belirsiz bir anısı geçti. Bu isme bir yerlerde rastladığından emindi. "Deseni hazırlayan sanatçının adı mı?"

Başım salladı Laura. "Hayır, desteyi basan matbaacının adı. Hiç kimse hazırlayan sanatçının ya da sipariş veren kişinin adını bilmiyor. Tek bildiğimiz şey 1890'ların sonuna doğru güneydoğu Fransa'dan gelmiş

olduğu."

Meredith ensesinde bir ürperti hissetti.

"Güneydoğunun tam olarak neresinden?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Sanırım Carcassonne bölgesinde bir yer."

"Orasını biliyorum," dedi Meredith bölge haritasını gözlerinin önün-de canlandırarak. Rennes-les-Bains, bölgenin tam ortasında kalıyordu.

Laura'nın büyük bir ilgiyle kendisine baktığını hissetti.

"Bir şey mi var?"

"Yoo, bir şey yok," dedi Meredith aceleyle. "Bu ismin tanıdık geldiği-ni düşündüm." Gülümseyerek devam etti. "Özür dilerim, lafınızı kestim."

"Orijinal kart destesinin ya da en azından bir kısmının daha da eskiye dayandığını söyleyecektim. Bu imgelerin ne kadar otantik olduğundan emin değiliz, çünkü Büyük Arkana'nın bazı özellikleri, onların daha sonra eklendiğine ya da en azından değiştirildiğine işaret ediyor. Desenler ve bazı karakterlerin giysileri *yirminci yüzyıl* stilini andırıyor ama küçük arkana daha klasik."

Meredith kaşlarını çattı. "Büyük Arkana, küçük arkana nedir?" diye gülümsedi. "Üzgünüm ama bu konuda hiç bilgim yok. Devam etmeden önce birkaç soru sorabilir miyim?"

"Elbette," diye güldü Laura.

"Pekâlâ, en basitinden başlayalım. Her destede kaç kart var?"

"Birkaç çağdaş istisna dışında standart bir tarot destesinde büyük ve küçük arkana olarak ayrılan yetmiş sekiz kart vardır. *Arcana* Latince 'gizler' anlamına gelir. Birden yirmi bire kadar numaralanmış olan kartların hepsi ve numarasız *Joker* Büyük Arkana tarot destesidir. Hepsinin alegorik bir imgesi ve aynı zamanda gayet açık aydınlatıcı bir anlamı vardır."

Meredith el ilanındaki *Adalet* resmine baktı.

"Örneğin bunun gibi mi?"

"Kesinlikle. Geri kalan elli altı kart küçük arkanayı oluşturur. Tıpkı oyun kâğıtları gibi dört gruba ayrılır, ama fazladan bir fotoğraflı kart da-ha vardır. Standart tarot destesinde kral, kraliçe, şövalyeden sonra bir de prens vardır. Prensten sonra on gelir. Farklı destelerde bu gruplara tılsım, kupa, asa, kılıç gibi farklı isimler verilir. Daha genel bir tanımla standart iskambil destesinin karo, kupa, sinek ve maça gruplarının karşılığıdır."

"Anlıyorum."

"Uzmanların çoğu bugün kullandığımız kartlara benzeyen en eski tarot kartlarının on beşinci yüzyılın ortasında kuzey İtalya'da ortaya çık-104

tığı konusunda birleşiyor. Ne var ki, modern tarotun canlandırılması, son yüzyılın ilk yıllarında İngiliz gizli güçler uzmanı Arthur Edward Waite yeni bir deste ortaya çıkarınca gerçekleşmiş. Onun buluşu, yetmiş sekiz karta bireysel ve simgesel bir manzara yaratmak olmuş. Ondan önce küçük

arkana kartlarında yalnızca rakamlar varmış."

"Bousquet destesi nasıl?"

"Dört grubun saray kartları da fotoğraflı. Çizim tarzı kartların on altıncı yüzyılın sonlarından kaldığını gösteriyor. Kesinlikle Waite öncesi. Ama Büyük Arkana çok farklı. Dediğim gibi karakterlerin giysileri 1890'ların Avrupa tarzı."

"Nasıl oluyor?"

"Matbaacının Bousquet'nin üzerinde çalışmak için tüm bir desteye sahip olmadığı, bu nedenle Büyük Arkana'yı fotoğraflandırdığı ya da elinde var olan kartların stilini ve karakterini kopyaladığı düşünülüyor."

"Nereden kopyalamış olabilir?"

Laura omzunu silkti. "Bulabildiği kartlardan ya da herhangi bir kitapta gördüğü orijinal desteden kopyalamış olabilir. Dediğim gibi, ben uzman değilim."

Meredith altın ve gümüş çizgili koyu yeşil sırtlı kartlara baktı. "Her kimse harika bir iş çıkarmış."

Laura tılsım grubunu astan krala kadar bir yelpaze gibi açtı ve Büyük Arkana destesinden birkaç kart ekledi.

"İki stil arasındaki farkı görüyor musunuz?"

Meredith başıyla onayladı. "Elbette. Ama yine de özellikle renkleri birbirine çok benziyor."

Laura kartlardan birini işaret etti. "Bousquet Tarot'un başka bir özelliği daha var. Saray kartlarının adı kral ve kraliçe yerine *Mösyö* ve *maîtresse* olarak değiştirilmiş. Ayrıca Büyük Arkana'da da bazı bireysel değişiklikler yapılmış. Örneğin II numaralı karta genellikle azize adı verilir. Buradaki adı ise *la pretress*. Aynı figür *Les Amoureux* ya da âşıklar diye bilinen VI numaralı kartta da görünüyor. Ayrıca *Le Diable* denilen XV numaralı karta bakarsanız, aynı kadın figürünün şeytanın ayağına zincirlenmiş olduğunu görürsünüz."

"Bu durum olağandışı mı?"

"Destelerin birçoğu VI ve XV numaralı kartları birbirine bağlar, ama genellikle II numaralı kartı bağlamaz."

"Yani birisi bağımsız olarak ya da sipariş üzerine bu kartları bireysel-leştirmek için epey uğraşmış," dedi Meredith yüksek sesle düşünerek.

Laura başını salladı. "Doğrusunu isterseniz bu destenin Büyük Arkana'sındaki resimlerin gerçek insanlara ait olup olmadığını ben de merak ediyorum. Bazılarının yüzündeki ifade çok canlı."

Meredith el ilanındaki *Adalet* kartı imgesine baktı.

Onun yüzü tıpkı benimki gibi.

Bir an karşısında oturan Laura'ya baktı ve kendisini Fransa'ya getiren özel araştırma konusundan söz etmeyi düşündü. Birkaç saat içinde Rennes-les-Bains'e gideceğini söylemek istedi. Ama Laura tekrar konuşmaya başlamış ve o anı kaçırmıştı.

"Bousquet Tarot ayrıca geleneksel bağlantılara da saygı duyar. Örne-

ğin kılıçlar bir hava grubudur ve akıl ile zekâyı simgeler; ateş grubu olan asalar, enerji ile çatışmayı simgeler; kupalar, su ve duygularla bağlantılıdır.

Tılsımlar ise..." Altın paraları andıran şekiller arasında tahtında oturan kral resmine parmağıyla vurarak devam etti. "Fiziksel gerçeği, hazineyi simgeleyen toprak grubudur."

Meredith adeta hepsini belleğine kazımak istercesine imgelere baktı ve başını sallayıp yeterli olduğunu Laura'ya belirtti.

Laura masayı temizleyip, yalnızca Büyük Arkana'yı bıraktı ve üç sıra halinde en küçükten en büyüğe doğru kartları sıraladı. Numarası olmayan *Joker,* yani joker kartını tek başına en üste yerleştirdi.

"Ben Büyük Arkana'yı bir yolculuk gibi görmeyi yeğlerim," dedi Laura. "Bunlar yaşamın değiştirilemeyen, karşı durulamayan, ölçülemeyen önemli konularıdır. Böyle dizilince, üç sıranın gelişmenin üç farklı yönünü nasıl simgelediği açıkça belli oluyor. Bilinç, bilinçaltı ve yüksek bilinç."

Meredith'in kuşkucu yönleri ortaya çıkmaya başlamıştı.

Bu noktada gerçekler sona eriyor.

106

Tapınak

"Her sıranın başında güçlü bir imge var. *Le pagad,* yani büyücü birinci

• ııanın başında. *Laforce* ya da güç ikinci sıranın başında. En son sıranın başında ise XV numaralı kart olan *Le diable* ya da şeytan var."

Şeytanın çarpık bedenine bakarken Meredith'in aklına belli belirsiz bii şeyler geldi. Şeytanın ayağına zincirlenmiş kadın ve erkeğin yüzlerini t.tıir gibiydi. Sonra aklındakiler yok oldu.

"Büyük Arkana'yı böyle dizmenin avantajı, *Joker'* in cahillikten ay-dınlanmaya giden yolculuğunu göstermesinin yanı sıra kartlar arasında belirgin dikey bağlantılar kurmasıdır," diye sözlerini

sürdürdü Laura.

Böylece gücün, büyücünün oktavı; şeytanın da gücün oktavı olduğunu görebilirsiniz. Başka bağlantılar da derhal göze çarpıyor. *Büyücü* ile gücün başlarının üzerinde sonsuzluk işareti var. Ayrıca şeytan da sihirbazı çağ-

ı iştiran bir biçimde kolunu yukarı kaldırmış."

"Aynı kişinin iki ayrı yönü gibi."

"Olabilir," dedi Laura. "Tarot aslında modeller ve kartlar arasındaki ilişkiler üzerine kurulmuştur."

Meredith tam anlamıyla dinlemiyordu. Laura'nın söylediği bir söz oıiıı tedirgin etmişti. Bir an düşünüp, buldu.

Oktavlar.

"Bu ilkeleri genellikle müzik tanımlarıyla mı açıklıyorsunuz?"

"Bazen," dedi Laura. "Aslında sorucuya bağlı. Tarotun nasıl yorum-lanacağını açıklamanın birçok yolu var ve müzik de bunlardan biri. Niçin sordunuz?"

Meredith omzunu silkti. "Çünkü ben bu alanda çalışıyorum. Herhangi bir biçimde bunu algılayıp algılamadığınızı merak ettim." Bir an duraklayıp devam etti. "Ama bu konuda size hiçbir şey söylemediğimden eminim."

Laura'nın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. "Bu fikir sizi lahatsız mı etti?"

"Bunu fark etmiş olmanız mı? Yoo, hayır," diye yalan söyledi. Şu anda yaşadığı duygular hoşuna gitmiyordu. Yüreği belki de kim olduğu **107**

hakkında bir şeyler öğrenebileceğini söylüyordu. Bu nedenle Laura'nın her şeyi doğru yapması gerekirdi. Ama bir yandan da aklı bunun saçmalık olduğunu söylüyordu.

Meredith, *Adalet* kartını işaret etti. "Eteğinin çevresinde müzik notaları var. Garip değil mi?"

Laura gülümsedi. "Kızımın dediği gibi tesadüf diye bir şey yoktur."

Komik olduğunu düşünmediği halde Meredith de gülümsedi.

"Tüm fal bakma sistemleri tıpkı müzik gibi belirli modeller içinde ilerler," diye açıkladı Laura. "Paul Foster Case adında bir Amerikalı iskambil kâğıdı falcısı vardı. Büyük Arkana kartlarının özelliklerini müzik skalasına bağlayan bir kuram geliştirmişti."

"Bu konuyu araştırmak isterim."

Laura kartları topladı. Kısa bir süre, ama hiç gözlerini kırpmadan Meredith'in gözlerinin içine baktı. Meredith kapıldığı kaygı, kuşku ve umudun gözlerine yansıdığını düşünüyordu.

"Başlayalım mı?" diye sordu Laura.

Bu sözleri beklediği halde Meredith'in yüreği hop etti.

"Elbette, niçin olmasın?"

10

o

o

"Bousquet destesini mi kullanalım?" diye sordu Laura. "Siz bu desii-vle aranızda bir bağ hissediyorsunuz."

Meredith kartlara baktı. Kartların arkası Mary'nin Chapel HilPdeki rvıiıı çevreleyen ormanı çağrıştırıyordu. Yaz ve sonbahar renkleri bir ara-

ılavdı. Büyüdüğü Milwaukee'nin sessiz kenar mahallelerinden ne kadar laikliydi.

Başını salladı. "Pekâlâ."

Laura diğer desteyle birlikte el ilanını da masadan kaldırdı.

"Daha önce konuştuğumuz gibi genel bir yorum yapacağım. Büyük w küçük arkanaların tümünü birlikte Kelt Haçı biçiminde, on kartla kendi yöntemimle açacağım. Şu anda hangi noktada olduğunuz, yakın geçmi-ini/.de neler olduğu ve geleceğin neler getirebileceği hakkında mükemmel İm genel görünüm sunacak."

Ve tekrar çılgın dünyaya döndük.

Ama artık Meredith de öğrenmek istiyordu.

"Bousquet Tarot kartlarının yayınlamdığı on dokuzuncu yüzyılın

•onlarında tarot falı hâlâ gizemini koruyordu ve özel yorumcularla seç-

kinlerin denetimi altındaydı," diye gülümsedi Laura. "Günümüzde her

'•y çok farklı. Modern yorumcular insanlara kendilerini ve yaşamlarını değiştirmeleri için güç, gerekli gereçler ya da cesaret vermeye çalışıyorlar.

I ger sorucular gizli motivasyonları ya da bilinçaltı davranış biçimleriyle yli/.leşirlerse, yorum daha değerli olabiliyor."

Meredith başını salladı.

"Kötü tarafi ise neredeyse sonsuz yorum çeşitlemesinin olması. Ör-neğin bazıları, Büyük Arkana kartlarının hayatınızın sizin kontrolünü/, dışındaki bir duruma bağlı olduğunu, buna karşılık küçük arkana kartlarının kaderinizin sizin elinizde olduğunu gösterdiğini söyler. Başlamadan önce ben yorumu *kesin olacak* değil, *olabilir* diye gördüğümü açıklamak isterim."

"Pekâlâ."

Laura kart destesini masaya bıraktı. "Kartları çok iyi karıştırın Meredith. Acele etmeyin ve karıştırırken neyi öğrenmek istediğinizi, bugün sizi buraya getirenin ne olduğunu düşünün. Bazıları gözlerini kapatmanın yararı dokunduğunu söylüyor."

Açık pencereden gelen hafif esinti, daha önceki nemli havadan sonra ferahlatmıştı. Meredith uzanıp kartları aldı ve karıştırmaya başladı.

Sürekli tekrarladığı harekete kendini bırakırken ağır ağır şimdiki zaman bilincinden uzaklaşmaya başladı.

Anı, imge, yüz ifadesi parçacıkları; sepya ve gri tonlarında aklında dolaşarak eriyip gitti. Çok güzel, çok kırılgan ve hasar görmüş annesi...

Piyanonun önünde oturan büyükannesi Louisa... Sepya tonlu fotoğraftaki askeri üniformalı, ciddi ifadeli genç adam.

Hiç tanımadığı ailesi...

Bir an için kendini ağırlığını yitirmiş, adeta yüzüyormuş gibi hissetti.

Masa, iki iskemle, renkler ve kendisi tümüyle farklı bir açıdan görünüyordu.

"Pekâlâ. Hazır olunca gözlerinizi açın." Laura'nın sesi çok uzaktan gelir gibiydi. Bir notanın bittikten sonraki sesi gibi işitilen, ama duyulma-yan bir ses.

Oda önce bulanık sonra daha parlak renklerle onu karşılayınca Meredith gözlerini kırptı.

"Şimdi desteyi masaya bırakın ve sol elinizle üçe ayırın."

Meredith söyleneni yaptı.

"Önce ortadakini, sonra üsttekini ve ardından alttakini alarak desteyi birleştiriri." Dediklerini yapana kadar Laura'nın bekleyeceğini hissediyordu. "Pekâlâ, ilk çekeceğiniz karta biz gösterge kartı diyoruz. Bu yorumla-110

ma şeklinde bu kart sorucuyu, yani sizi, şu anda olduğunuz kişiyi temsil ediyor. Kartın üzerindeki imgenin cinsiyeti önemli değil, çünkü her kart hem erkek hem dişi niteliklerini taşıyor."

Meredith destenin ortasından bir kart çekip yüzü yukarı gelecek şekilde önüne koydu.

"La Fille d'Epees," dedi Laura. "Kılıçların kızı. Kılıçlar hava ve zekâ grubudur. Bousquet destesinde kılıçların kızı güçlü bir figürdür, bir dü-

şünürdür. Ama başkalarıyla çok sıkı bağlan yoktur. Bunun nedeni belki gençliği, çünkü bu kart genellikle genç birine işaret eder ya da verdiği kararlara... Bazen de bir yolculuğun başlangıcına işaret eder."

Meredith kartın üzerindeki resme baktı. Narin, ufak tefek kadının üzerinde dizlerine kadar inen kırmızı bir elbise vardı, düz siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Bir dansçıyı andırıyordu. İki eliyle kılıcı tutuyor ama ne tehdit ediyor ne de tehdit altındaymış gibi görünüyordu. Daha çok bir şeyi koruyan bir görünümü vardı. Tam arkasında bir dağın sivri doruğu beyaz bulutların süslediği koyu mavi göğe doğru yükseliyordu.

"Aktif bir karttır," dedi Laura. "Olumludur. Kılıçlar grubunun içindeki az sayıdaki olumlu karttan biridir."

Meredith başını salladı. Bunu görebiliyordu.

"Bir kart daha çekin," dedi Laura. "Çektiğiniz kartı *kılıçların kızı* kartının sol tarafına koyun. Bu kart şu anda sizin içinde bulunduğunuz durumu gösteriyor. Şu anda çalıştığınız ya da yaşadığınız ortamı, işinizin sizin üzerinizdeki etkisini anlatıyor."

Meredith kartı söylenen yere koydu.

"Kupa onlusu," dedi Laura. "Kupa, su ve duygu grubudur. Bu da olumlu bir karttır. Bir döngünün bitip, bir başkasının başladığına işaret eder. Sizin bir eşikte durduğunuzu, şu andaki başarılı, tatmin edici du-rumunuzdan çıkıp, bir değişiklik yapmaya hazır olduğunuzu gösteriyor.

Zamanın değişeceğini söylüyor."

"Nasıl bir eşik bu?"

"İş ya da kişisel yaşamınız, ya da her ikisi birden olabilir. Biraz daha yorumlayınca daha açıkça anlaşılacaktır. Bir kart daha çekin."

Meredith üçüncü kartı çekti.

"Bunu gösterge kartının altına, sağına doğru koyun. Bu kart yolunuza çıkabilecek engelleri simgeliyor. İlerlemenize, değişiklik yapmanıza ya da hedefe ulaşmanıza engel olabilecek koşulları ve hatta insanları gösteriyor."

Meredith kartı çevirip masaya yerleştirdi.

"Le pagad," dedi Laura. "I numaralı kart, büyücü. *Pagad* genellikle Bousquet destesinde kullanılan eski bir sözcüktür ve diğer destelerde kullanılmaz."

Meredith resme dikkatle baktı. "Bu kart bir insanı mı simgeliyor?"

"Genellikle evet."

"Güvenilecek biri mi?"

"Koşullara bağlı. Adından anlaşılacağı gibi büyücü, sizin yanınızda olabilir de, olmayabilir de. Çoğu zaman değişimin katalizatörü gibi davranır ama bu kartta daima bir hile belirtisi vardır; muhakeme ile önseziyi dengeler. *Büyücü;* su, hava, ateş ve topraktan oluşan tüm elementlerin ve destedeki dört grubun kontrolünü elinde tutar. Görünümü, bunların bece-rilerini dil ya da bilgiyle sizin yararınıza kullanabilecek birini çağrıştırır.

Aynı şekilde bu becerileri kullanarak herhangi bir biçimde yolunuza engeller koyabilir."

Meredith karttaki resmin yüzüne dikkatle baktı. Delici mavi gözleri vardı.

"Yaşamınızda böyle bir rol üstlenecek birini tanıyor musunuz?"

Meredith başını salladı. "Aklıma kimse gelmiyor."

"Belki günlük yaşamınızda olmayan, ama sizin üzerinizde etkisi olan geçmişinizden gelen biri de olabilir. Yanınızda olmadığı halde üzerinizde olumsuz bir etki yaratan biri de olabilir. Belki de tanışacağınız biridir. Ya da tanıdığınız ama şimdiye kadar yaşamınızda önemli bir rol oynamamış

biridir."

Meredith karta dikkatle bakarken imgenin içerdiği çelişkileri düşünüp bir anlam çıkarmaya çabalıyordu. Hiçbir şey ya da hiç kimse gelmiyordu aklına.

Bir kart daha çekti. Bu kez tepkisi farklı oldu. Bir sıcaklığın, bir duygunun benliğini kapladığını hissetti. Bir aslanın yanında duran genç

hıı kızın resmiydi. Başının üzerindeki sonsuzluk simgesi bir taç gibi gö-

ıllniiyordu. Eski modaya uygun, kabarık kollu yeşil ve beyaz bir giysisi v.ıulı. Bakır rengi bukleleri sırtından incecik beline kadar dökülüyordu.

Meredith her zaman Debussy'nin *La Damoiselle Elue,* Mutlu Genç Kız melodisini yarı Rossetti yarı Moreau imgesi olarak düşlemişti.

Laura'nın daha önce söylediklerini anımsayınca bu imgenin gerçek luı kişiye ait olduğunu düşündü. Kartın üzerindeki ismi okudu: *Güç.* VIII numaralı kart. Gözleri o kadar yeşil, o kadar canlıydı ki.

Kesme bakarken bunu ya da benzerini bir fotoğrafta, bir tabloda ya da luı kitapta gördüğünden emin oldu. Çılgınlık. Elbette olamazdı. Ama yine de bu fikir aklına takıldı.

Meredith karşısında oturan Laura'ya baktı.

"Bana bu kartı anlatın," dedi.

10

o

o

"VIII numaralı kart olan *Güç,* aslan burcunun simgesi ile bağlantılı-

dır," dedi Laura. "Çekilen dördüncü kart sorucunun genellikle bilinçaltın-da olan, farkına varmadığı, fal baktırma kararını etkileyen tek bir baskın soruya işaret eder. Güçlü bir yönlendiricidir. Sorucuya yol gösteren bir şeydir."

Meredith hemen itiraz etti. "Ama olaylar böyle gelişmedi ki!"

Laura elini kaldırdı. "Evet, tesadüf olduğunu söylemiştiniz bana. Kı-

zım elinize bir ilan tutuşturmuş, bugün buraya gelmişsiniz, boş vaktiniz varmış... Ama başka bir nedeni daha olabilir mi? Şu anda karşımda otur-manızın bir nedeni olabilir mi?" Bir an duraklayıp devam etti. "Kapının önünden geçip gidebilirdiniz. İçeri girmeyi seçmeyebilirdiniz."

"Belki. Bilmiyorum." Biraz düşünüp devam etti. "Sanırım."

"Bu kartla arasında bağlantı kurmak istediğiniz belirli bir kişi ya da bir durum var mı?"

"Aklıma gelmiyor ama belki de..."

"Evet?"

"Kızın yüzü. Tam olarak çıkaramıyorum ama yüzü tanıdık gibi geliyor."

Laura'nın kaşlarını çattığını fark etti.

"Ne oldu?"

Laura gözlerini masada açık duran dört karta dikti. "Kelt Haçı biçiminde yapılan yorumlar çoğunlukla düzgün sıralı bir modeli izler."

114

Tapınak

Meredith, Laura'nın sesindeki kararsızlığı fark etmişti. "Gerçi yorumun h,ısındayız ama ben, hangi olayların geçmişe, hangilerinin bugüne ve luıgilerinin geleceğe ait olduğunu hep açıkça görebiliyordum." Bir an durakladı. "Ama burada her nedense zaman çizgisi karışıyor. Sanki olaylar bıılanıklaşıyormuş gibi sıralama ileri geri zıplıyor. Olaylar, geçmişle bugün arasında gidip geliyor."

Meredith öne eğildi. "Neden söz ediyorsunuz? Çektiğim kartları yo-

ı ııuılayamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Laura aceleyle. "Tam olarak değil." Tekrar durakladı.

Doğrusunu isterseniz Meredith, kartların ne dediğinden emin değilim."

omzunu silkerek devam etti. "Devam edersek her şey yerine oturacaktır."

Meredith nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Laura'nın daha açık olmasını istiyordu ama gerekli yanıtları almak için hangi soruları soracağını bilmediğinden sesini çıkarmadı.

Sonunda sessizliği bozan Laura oldu.

"Bir kart daha çekin. Beşinci kart, yakın geçmişinizi simgeleyecek."

Meredith, tılsımların sekizini ters olarak açtı ve Laura'nın sıkı çalış-

ına ve yeteneklerin bazen yeterince yararlı olmadığı hakkındaki önerisine surat astı.

Yakın gelecekle bağlantılı olan altıncı kart, kılıçların sekizi de ters olarak açıldı. Meredith tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Laura'ya bir göz attı ama ortaya çıkmaya başlayan düzene özel bir ilgi gösterdiğini belli etmedi.

"Bu kart, açıkça harekete geçildiğini gösterir," dedi Laura. "Sıkı ça-lışmanın ve projelerin semeresini göreceğinize işaret eder. İşler ilerlemeye başlıyor. Bazı açılardan tüm sekizlerin en iyimseridir." Bir an durup, Meredith'e baktı. "Sanırım işle bağlantılı olarak önerdiklerimin sizin için bir anlamı vardır."

Meredith başıyla onayladı. "Şu anda bir kitap yazmaktayım. Yani evet, bence bir anlamı var." Duraklayıp devam etti. "Ama... ama kart ters açıldığına göre anlamı değişiyor mu?"

"Ters açılması biraz gecikmeyi belirtir. Bir proje beklerken, enerjinin dağıldığını gösterir."

Örneğin Rennes-les-Bains'e gitmek için Paris'ten ayrılmak gibi, diye düşündü Meredith. Meslek yerine özel yaşamı öne çıkarmak gibi.

"Ne yazık ki, bunun da anlamı var," dedi acı bir gülüşle. "Acaba bu kartı yoldan sapmamak ya da başka konularla uğraşmamak için bir uyarı olarak yorumlamak mı gerekir?"

"Herhalde," dedi Laura. "Ama bazen gecikme kötü olmayabilir. Doğru zamanlama sizin için en iyisi olacaktır."

Meredith, Laura'nın tekrar bir kart çekmesini söylemeden önce onun çektiği karta gösterdiği ilginin azalmasını beklediğini, kendisini izlediğini hissetti.

"Bu kart şu andaki ya da yakın gelecekteki olayların nasıl bir ortamda gerçekleşeceğini simgeleyecek. Bunu altıncı kartın yukarısına koyun."

Yedinci kartı çeken Meredith onu gösterilen yere yerleştirdi.

Kararmış gökyüzünün altında uzun, gri bir kule resmiydi. Tek bir şimşek çizgisi resmi ikiye ayırır gibiydi. Karta karşı aniden antipati duyan Meredith titredi. Hepsinin saçmalık olduğuna kendini inandırmaya çabalarken bir yandan, keşke bunu çekmeseydim, diye düşünüyordu.

"La Tour," diye okudu kartın adını. *"Kule,* iyi bir kart değil mi?"

"Hiçbir kart için iyi ya da kötü denmez," dedi Laura, ama yüz ifadesi farklı bir mesaj veriyordu. "Yorumun neresinde ortaya çıktığına ve çevresindeki kartlarla olan ilgisine bağlıdır. *Kule*, geleneksel olarak dramatik bir değişime işaret eder. Aynı zamanda kaos ve yıkım anlamına da gelir."

Bir an başını kaldırıp Meredith'e baktı, sonra bakışlarını tekrar karta çevirdi. "Olumlu tarafından bakılınca buna özgürleşme kartı diyebiliriz.

Hayallerimiz, kısıtlamalarımız, sınırlarımız yıkılır ve bizi yeni bir başlangıç için özgür kılar. İsterseniz bir esin ışıltısı diyebilirsin. Olumsuz olarak nitelendirmek gerekmez."

"Elbette, bunu anlıyorum," dedi Meredith sabırsızlanarak. "Peki buradaki anlamı ne? Şu anda... şu anda böyle yorumlamıyorsunuz, değil mi?"

Laura gözlerinin içine baktı. "Çelişki. Ben çelişki olarak görüyorum."

"Nelerin arasında bir çelişki var?" diye sordu Meredith.

116

Tapınak

Bunıı ancak siz bilebilirsiniz. Daha önce söz ettiğiniz gibi, kişisel ve mesleki gereksinimleriniz arasında bir çelişki olabilir. Aynı şekilde insanlann sizden beklentileriyle sizin onlara verebildikleriniz arasındaki tutarsızlık bir çeşit yanlış anlamaya yol açabilir."

Bilinçaltına gömdüğü bir düşüncenin bilinçli olarak aklına gelmesini önlemeye çabalayan Meredith, sesini çıkarmadı.

Ya geçmişim hakkında her şeyi değiştirecek bir bulguya ulaşırsam?

Bu kartın özellikle bağlantılı olabileceği bir şey aklınıza geliyor mıi'" diye sordu Laura usulca.

"Ben..." diye söze başladı ve sustu. Sonra, "Hayır," dedi, ama yanıt-

ı ııken istediği kadar kararlı görünmediğini hissediyordu. "Dediğiniz gibi, ı,nk laikli şeylere işaret edebilir."

Bundan sonra ne geleceğini merak ederek bir kart daha çekti.

Benliği simgeleyen kart, kupa sekizlisiydi.

"Dalga geçiyorsun," diye mırıldanıp bir sonraki kartı aceleyle çekti.

K ılıçların sekizlisi.

Laura'nın soluğunu tuttuğunu duydu.

Bir oktav daha.

"Tüm sekizlerin gelme ihtimali yüzde kaçtır?"

Laura hemen yanıtlamadı. "Bu durum biraz olağandışı," dedi sonun-du.

Meredith açılan kartları inceledi. Oktavlar yalnızca Büyük Arkana kanları ya da sekizler arasında bağlantı kurmuyordu. Aynı zamanda bu,

\ıldlet resmindeki elbisenin eteğindeki notaları ve *Güç* kartındaki kızın yeşil gözlerini de belirtiyordu.

"Tüm kartların açılma olasılığı eşittir," dedi Laura, ama Meredith, onun aslında böyle düşünmediği

halde söylemesi gerektiğine inandığı için İm açıklamayı yaptığını anlamıştı. "Aynı sayı ya da resmin olduğu dört kartın açılma olasılığı diğer kombinasyonlarla aşağı yukarı aynıdır."

"Peki daha önce hiç böyle bir durumla karşılaştınız mı?" diye ısrar mı Meredith konuyu kapatmasını istemeyerek. "Aynı sayının dördünün birden açılması? Gerçekten?... Bir de *Kule* kartı var, yani XVI numara. Bu da sekizin iki katı."

Laura isteksizce başını salladı. "Pek hatırlamıyorum."

Meredith parmağıyla karta vurdu. "Kılıçların sekizlisi neye işaret ediyor?"

"Engelleme. Birinin ya da bir şeyin sizi engellediğini gösteriyor."

"Yani *büyücü kartı* gibi mi?"

"Belki ama..." Laura duraklayıp sözcüklerini özenle seçti. "Burada paralel öyküler var. Bir yanda iş ya da özel yaşamınızda ya da ikisinde birden önemli bir projenin derhal sonuçlanacağının açık kanıtı var. Ne dersiniz?"

Meredith kaşlarını çattı. "Devam edin."

"Bunun yanı sıra bir yolculuğun ya da koşulların değişmesinin ipuç-

ları var."

"Pekâlâ, bunlar uygun gibi diyelim, ama..."

Laura sözünü kesti. "Bir şey daha olmalı. Pek açık değil ama bir şey daha var, hissediyorum. Son açtığınız kart... Keşfedeceğiniz ya da öğrene-ceğiniz bir şeyi gösteriyor."

Meredith'in gözleri kısıldı. Şimdiye kadar bunun zararsız bir eğlence olduğunu düşünmeye çalışmıştı. Hiçbir anlamı olmadığına kendini inandırmıştı. Öyleyse yüreği niçin durmadan atıyordu?

"Unutmayın Meredith," dedi Laura ısrarla. "Kart çekip yorumlayarak fal bakma sanatı nelerin kesin olarak gerçekleşeceğini ya da gerçekleş-

meyeceğini göstermez. Daha çok olasılıkları görmeye; bilinçaltındaki motivasyon ve arzuların herhangi bir davranış modeli oluşturup oluştur-mayacağını keşfetmeye yöneliktir."

"Biliyorum."

Yalnızca zararsız bir eğlence.

Ama Laura'nın gerginliği, yüzündeki yoğun dikkat ifadesi, konuyu çok ciddi bir hale getiriyordu.

"Tarot falı özgür iradeyi kısıtlamak yerine artırmalıdır. Çünkü yapı-

lan yorumlar bize kendimiz ve karşımızdaki sorunlar hakkında daha fazla bilgi verir. Daha iyi kararlar vermek için kendini özgür hissedersin. Hangi yoldan yürüyeceğine karar verirsin."

Meredith başıyla onayladı. "Anlıyorum."

118

Tapınak

Birdenbire falın sona ermesini istedi. Son kartı çek, Laura'nın söyleyı ı eklerini dinle ve buradan çek git.

"Bunu unutmamaya gayret edin."

Laura'nın sesindeki ciddi uyarıyı algılıyordu. Artık o anda iskem-leden kalkıp gitme dürtüsüne karşı koymaktan başka yapacağı bir şey I almamıştı.

"Sonuncu, yani onuncu kart yorumu tamamlayacak. En üste, sağ tarafa koyacaksınız."

Meredith'in eli bir an destenin üzerinde dolaştı. Teniyle, kartların arkasındaki yeşil, gümüş ve altın renkler arasındaki görünmez bağlantı aıkı ortaya çıkmıştı.

Sonra kartı çekti ve çevirdi.

Dudaklarının arasından istemsiz bir ses yükseldi. Masanın öteki tara-ftnda Laura'nın yumruğunu sıktığını gördü.

"Adalet" dedi Meredith sakin bir sesle. "Kızınız benim ona benzedi-eıını söylemişti," diye ekledi. Oysa bunu daha önce de belirtmişti.

Laura göz göze gelmekten kaçındı. " *Adalet* ile bağlantılı olan değerli laş opaldir," dedi. Meredith, Laura'nın adeta kitaptan bir bilgi aktarır gibi konuştuğunu düşündü. "Bu kartla bağlantılı renkler ise safir ve topazdır.

Astrolojik işaret ise terazi burcudur."

Meredith bir an güldü.

"Ben terazi burcuyum. Doğum günüm 8 Ekim."

Laura, bunu öğrendiğine hiç şaşırmamış gibi tepki göstermedi.

"Bousquet destesinde *Adalet* çok güçlü bir karttır," diye devam etti.

Eğer Büyük Arkana'yı *Joker'* in mutlu cahillikten aydınlanmaya giden yolculuğu olarak kabul ederseniz, *Adalet* yolun tam yarısında durur."

"Bunun anlamı nedir?"

"Genellikle dengeli bir görüşe sahip olma talimatı diye yorumlanır.

Sorucu yoldan sapmamaya, durumu adil ve uygun bir biçimde algılamaya özen göstermelidir."

Meredith gülümsedi. "Ama baş aşağı duruyor." Ne kadar sakin oldu-

ğuna kendisi de şaşırıyordu. "Ters oluşu her şeyi değiştirmez mi?"

Laura bir an yanıt vermedi.

"Değiştirmez mi?" diye yineledi Meredith.

"Baş aşağı durması bazı haksızlıklar olabileceği konusunda uyardığı anlamına gelir. Örneğin önyargı, taraf tutma ya da hukuksal açıdan adaletin yerine getirilmemesi gibi. Kişinin yargılandığı ya da suçlandığı gibi durumlarda öfkeye kapıldığına da işaret eder."

"Sizce bu kart beni mi simgeliyor?"

"Bence evet," dedi Laura sonunda. "Bunun nedeni en son kart olarak çekilmesi değil. Aranızdaki fiziksel benzerlik de tek neden değil." Tekrar durakladı.

Meredith ona baktı. "Laura?"

"Pekâlâ, sizi simgelediğine inanıyorum ama bu arada size yapılan bir haksızlığı gösterdiğini düşünmüyorum. Daha çok kendinizi bir yanlışı düzeltmeye çalışırken bulacağınızı düşünüyorum." Başını kaldırıp Meredith'in yüzüne baktı. "Sanırım daha önce de bunu hissetmiştim. Açı-

lan kartların işaret ettiklerinin ardında belli öykülerin yattığı duygusuna kapılmıştım."

Meredith masada açık duran on karta baktı. Laura'nın sözleri beyninde dönüp duruyordu.

Olasılıkları görmek, bilinçaltındaki motivasyonları ve arzuları keş-

fetmek.

Buz mavisi gözleriyle büyücü ile şeytan birbirinin oktavı gibiydi. Art arda çıkan sekizler; tanımanın, başarının rakamı.

Meredith uzanıp dördüncü ve sonuncu kartları eline aldı. *Güç* ve *Adalet*.

Her nasılsa birbirleriyle ilgiliymiş gibi görünüyorlardı.

"Bir an için anladığımı sanmıştım," derken Laura'dan çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Sanki daha derin bir anlamı var gibiydi."

"Ya şimdi?"

Meredith başını kaldırdı. Uzun bir süre bakıştılar.

"Artık yalnızca imgeler, modeller ve renkler..."

Sözcükler havada asılı kaldı. Laura birden, açılan kartları daha fazla görmek istemiyormuş gibi hemen topladı.

"Bunları almalısınız," dedi Laura. "Kendi kendinize çözümlemelisi-niz."

120

Tapınak

Meredith yanlış duymuş gibi şaşkınlıkla baktı. "Anlamadım?"

Ama Laura kartları uzatıyordu. "Bu deste size ait."

Yanlış anlamadığını fark edince itiraz etmeye çabaladı.

"Ben alamam..."

Laura masanın altına eğilip siyah ipek bir kumaş çıkardı ve kartları sardı. "İşte," diyerek Meredith'e doğru itti. "Başka bir tarot geleneği. Çoğu kişi, insanın kendi parasıyla kart almaması gerektiğine inanır. Kendiniz için en uygun destenin hediye edilmesini beklemeniz gerektiğini düşü-

nür."

Meredith başını salladı. "Laura, bunu asla kabul edemem. Ayrıca bu kartlarla ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum."

Ayağa kalkıp ceketini giydi.

Laura da ayağa kalktı. "İhtiyacınız olduğunu düşünüyorum."

Bir an için yine gözleri birbirine kenetlendi.

"Ama istemiyorum."

Eğer kabul edersem, geri dönüşü olmayacak.

"Bu deste size ait," dedi Laura ve durakladı. "Bence benliğinizin derinliklerinde bunu siz de hissediyorsunuz."

Meredith bir an odanın üstüne üstüne geldiğini hissetti. Renkli duvarlar, masanın desenli örtüsü, yıldızlar, güneşler, aylar yanıp sönüyor, büyüyor, küçülüyor, şekil değiştiriyordu. Ayrıca beyninde müziği andıran ritmik bir ses yankılanıyordu. Belki de ağaçları hışırdatan rüzgârdı.

Nihayet...

Meredith bu sözcüğü kendisi söylemiş gibi net bir şekilde duydu.

Öylesine keskin, öylesine yüksekti ki, birinin odaya girdiğini düşünerek arkasına baktı. Kimse yoktu.

Geçmişle bugün arasında bir yer değiştirme var.

Kartları almak istemiyordu ama Laura'nın kararlı ifadesini görünce kabul etmediği takdirde odadan çıkamayacağını anladı.

Kartları aldı. Bir tek söz söylemeden arkasını döndü ve koşarak merdivenden aşağıya indi.

121

10

o

o

Meredith, kartları sanki her an patlayıp kendisini de beraberinde gö-

türecek bir bomba gibi elinde tutarak, saatin kaç olduğunu hiç düşünmeden Paris sokaklarında dolaştı. Kartları istemiyordu ama onlardan kurtulmayı başaramayacağını da biliyordu.

Saint-Gervais Kilisesi'nde çanlar çalmaya başlayınca saatin bir oldu-

ğunu anlayıp, Toulouse uçağını kaçırmak üzere olduğunu fark etti.

Bir anda kendini toplayıp hemen taksi çevirerek, eğer son hızla gider-lerse iyi bir bahşiş vereceğini söyledi ve gürültüyle trafiğe karıştılar.

Temple Sokağı'na on dakikada vardılar. Meredith, şoföre taksimet-reyi çalışır vaziyette bırakmasını söyleyip dışarı fırladı, lobiyi hızla geçip merdiveni tırmandı. Gerekli eşyalarını sırt çantasına tıktı, dizüstü bilgisayarını ve şarj aletini kapıp odadan fırladı. Yanına almadığı eşyalarını resepsiyona emanet edip hafta sonunda birkaç günlüğüne geri döneceğini söyledi. Taksiye atladı ve Orly Havaalanı'na doğru yola çıktılar.

Uçağın kalkışına on beş dakika kala yetişti.

Bu süreyi adeta zihnini otomatik pilota alarak geçirmişti. Benliğinin becerikli, düzenli yönü ortaya çıkmıştı, ama bedeni hareket ederken aklı hâlâ başka yerdeydi. Yarı anımsanan cümleler, anlaşılan kimi fikirler, farkına varılmayan belirsizlikler... Laura'nın tüm sözleri...

Bunlar, kendimi nasıl hissettiriyor?

Ancak güvenlik kapısından geçerken, küçük odadan aceleyle çıktığı için Laura'ya para ödemediğini anımsadı. Ani bir utanç duygusuna kapıldı.

122

Tapınak

En az bir ya da iki saate yakın kalmıştı. Defterine, Rennes-les-Bains'e va-rınca Laura'ya hemen parasını göndereceğine dair notunu aldı.

Geleceği kartlarda görme sanatı.

Uçak havalanırken, çantasından not defterini çıkarıp, anımsadığı her şeyi yazmaya başladı. Bir yolculuk. Pek güvenilmeyen, mavi gözlü büyücü ile şeytan. Kendisi bir adalet dağıtıcısı. Çıkan tüm sekizli kartlar.

Uçak, kuzey Fransa'nın mavi göğünde Massif Central Dağları'nın üzerinden güneşi kovalayarak güneye doğru ilerlerken, Meredith bir yandan kulaklığından Debussy'nin *Süite Bergamasque* adlı yapıtını dinliyor, bir yandan da küçük defterin çizgili sayfalarını sözcükler ve şekillerle dolduruyordu. Laura'nın sözleri, sanki müzikle savaşan bir cins halka gibi beyninde dönüp duruyordu.

Geçmişle bugün arasında bir şeyler kayıyor.

Bu arada kartlar, istenmeyen bir konuk gibi başının üzerindeki bagaj dolabında duruyordu.

Şeytanın resim albümü.

123

UÇUNCU BOLUM

Rennes-Les-Bains

Eylül 1891

18

o

o

PARİS

17 EYLÜL 1891 PERŞEMBE

Isolde Lascombe'un daveti kabul edilince, Anatole derhal yola çıkmak için harekete geçti.

Kahvaltının ardından telgraf çekmeye ve ertesi gün için tren biletlerini almaya gitti. Böylece Marguerite ile Leonie birlikte alışverişe çıkabildiler.

Taşrada geçirilecek bir ay için bu gerekliydi. La Maison Leoty'den aldıkları pahalı iç çamaşırları siluetini değiştirince, Leonie kendini yetişkin gibi hissetmeye başladı. La Samaritaine mağazasından Marguerite, kızına yeni bir çay elbisesi ve sonbaharda kırda yürüyüş yapmak için uygun giysiler aldı. Leonie, annesinin sıcak ve sevecen davrandığı halde sanki aklı başka yerdeymiş gibi uzak olduğunun da farkındaydı. Marguerite alışverişi Du Pont'un kredisi karşılığında yapıyordu ve belki de kasım ayında Leonie, Paris'e döndüğünde karşısında yeni bir baba görecekti.

Genç kız kapıldığı heyecanı biraz da bir gece önce yaşadığı olaylara bağlıyordu. Anatole ile konuşmaya, davetin onun tam da ihtiyaç duyduğu bir zamana rastlamasını tartışmaya vakti olmamıştı.

Öğle yemeğinden sonra güzel havanın keyfini çıkarmak için Marguerite ile Leonie, yakındaki elçiliklerde yaşayan çocukların en sevdiği oyun yeri olan Monceau Parkı'nda yürüyüşe çıktılar. Tilki tilki saat kaç oynayan küçük oğlanların haykırışları çevreye yayılıyordu. Saçları kurdeleli, ka-127

Kate Mosse

bank, beyaz eteklikli kızlar dadılarının ve koyu renk tenli korumalarının gözetiminde seksek oynuyorlardı. *Seksek,* Leonie'nin çocukluğunda en sevdiği oyunlardan biriydi ve bir süre durup, yerdeki kareye çakıltaşını atıp zıplayan kızları izlediler. Annesinin yüz ifadesinden, geçmişi duygulanarak anımsadığım fark eden Leonie bu fırsattan yararlanıp bir soru sordu.

"Niçin Domaine de la Cade'da mutsuzdunuz?"

"O ortamda asla kendimi rahat hissetmemiştim *hayatım,* hepsi bu."]

"Ama niçin? Orada yaşayanlardan mı? Mekânın kendisinden mi?"

Marguerite her zamanki gibi konuyu kapatmak için omzunu silkmek-le yetindi.

"Ama bir nedeni olmalı," diye ısrar etti Leonie.

Marguerite içini çekti. "Üvey ağabeyim garip, yalnızlığı seven bir adamdı," dedi sonunda. "Küçük kız kardeşinin dostluğunu istemediği gibi babasının ikinci karısının varlığından sorumlu olmak da hoşuna gitmiyordu. Kendimizi hep istenmeyen konuklar gibi hissettik."

Leonie bir an düşündü. "Benim orada olmaktan hoşlanacağımı düşü-

nüyor musunuz?"

"Ah evet, bundan eminim," dedi Marguerite aceleyle. "Evin çevresi çok güzeldir. Üstelik aradan geçen otuz yıl içinde daha da güzelleştirilmiştir."

"Ya ev nasıldır?"

Marguerite yanıtlamadı.

"Anne?"

"Aradan çok zaman geçti," dedi kesin bir dille. "Her şey değişmiş

olabilir."

Yola çıkacakları 18 Eylül Cuma sabahı hava nemli ve rüzgârlıydı.

Leonie midesinde sanki kelebekler uçuşuyormuş gibi erkenden uyandı. Yolculuk günü gelmişti ve şimdiden arkasında bırakacağı dünyayı özlemeye başlamıştı. Kentin gürültüsü, karşıdaki evlerin çatılarına sıralanan serçeler, komşuların ve dükkân sahiplerinin tanıdık yüzleri insanın içine işleyen bir tılsıma bulanmış gibiydi.

Tapınak

Anatole de benzer duygulara kapılmış gibi, oldukça tedirgin görü-

nüyordu. Dudakları kısılmış, gözleri tetikte, pencerenin önünde durmuş

İMiypıyla dışarıya bakıyordu.

Hizmetçi arabanın geldiğini haber verdi.

Anatole, "Hemen ineceğimizi arabacıya söyle," dedi.

"Bu kılıkta mı yola çıkacaksın?" diye dalga geçti Leonie, ağabeyinin gri t akım elbisesi ve

redingotuna bakarak. "Sanki işyerine gidiyormuş gibi hlı halin var."

"Bu izlenimi vermek istedim zaten," dedi Anatole sertçe, kız kardeşine doğru yürürken. "Paris'ten uzaklaşınca, daha spor bir şeyler giyeceğim."

Bunu akıl edemediği için utanan Leonie'nin yanakları kızarmıştı.

Elbette."

Anatole silindir şapkasını aldı. "Acele et *petite*. Treni kaçırmak istemeyi/.."

Sokakta bavulları faytona yüklenirken, "Saint-Lazare," diye seslendi Anatole, arabacıya. Rüzgârın uğultusunu bastırıp sesini duyurmaya çalışarak, "Saint-Lazare Garı," diye tekrarladı.

Leonie, annesine sarılıp, mektup yazacağına söz verdi. Marguerite'in kızarmış gözlerini görünce şaşırdı, ama kendi gözleri de yaşardı. Sonuç olarak Berlin Sokağı'ndaki ayrılış sahnesi Leonie'nin hiç tahmin etmediği kadar duygusal geçmişti.

Araba yola çıktı. Amsterdam Sokağı'nın köşesine gelince Leonie camı aşağıya indirip tek başına kaldırımda duran Marguerite'e seslendi.

"Hoşça kal anne!"

Arkasına yaslanıp mendiliyle yaşaran gözlerini kuruladı. Anatole usulca elini tuttu.

"Biz yanında olmadan da annemin iyi olacağından eminim," dedi Anatole.

Leonie burnunu çekti.

"Du Pont onunla ilgilenecektir."

"Sanırım arabacıya yanlış söyledi. Tren, Montparnasse Garı'ndan kalkmıyor mu?" diye sordu ağlama duygusundan sıyrılınca.

"Birileri görürse bizim batı banliyösüne doğru gittiğimizi düşünsün istedim. Tamam mı?"

Leonie başını salladı. "Anlıyorum. İzini kaybettiriyorsun."

Anatole sırıtarak parmağıyla burnuna vurdu.

Saint-Lazare Garı'na gelince bavulları başka bir arabaya yüklediler.

Anatole arabacıyla sohbet eder gibi görünüyordu ama hava soğuk ve nemli olmasına karşın Leonie

onun ter içinde kaldığının farkındaydı. Yanakları kızarmış, ter damlacıkları şakaklarından süzülüyordu.

"Hasta mısın?" diye sordu kaygıyla.

"Hayır değilim," dedi aceleyle ve ekledi. "Ama bu... aldatmacalar si-nirlerimi zorluyor. Paris'ten uzaklaşınca iyi olurum."

"Eğer bu davet tam zamanında gelmeseydi, ne yapacaktın?" diye sordu Leonie merakla.

Anatole omzunu silkti. "Başka bir şey düzenlerdim."

Leonie devam etmesi için bekledi ama genç adam daha fazla konuş-

madı.

"Annem senin Chez Frascati'ye olan borçlarını biliyor mu?" diye sordu epey sonra.

Anatole yanıtlamaktan kaçındı. "Biri gelip sorarsa, bizim Saint-Germain-en-Laye tarafına gittiğimizi söyleyecek. Debussy'nin ailesi oradan geldiğine göre..." İki eliyle kız kardeşini omzundan tutup yüzünü kendine çevirdi. "Şimdi *petite,* tatmin oldun mu?"

Leonie çenesini kaldırdı. "Evet."

"Başka soru yok, değil mi?"

Genç kız özür dilercesine gülümsedi. "Denerim."

Montparnasse Garı'na varınca Anatole parayı arabacıya adeta fırlattı ve kendisini sanki av köpekleri kovalıyormuş gibi hızla istasyona daldı.

Leonie, ağabeyinin Saint-Lazare Garı'nda görünmek istediğini, ama burada dikkat çekmemeyi yeğlediğini anladı.

Gara girince trenlerin hareket saatlerini gösteren tabelayı aradı ve düşünmeden saatini çıkarmak için elini yeleğinin cebine attı.

"Saatini mi kaybettin?"

"Saldırı sırasında çalındı," dedi üzerinde durmadan.

Tapınak

Platform boyunca yürüyüp kendilerine ayrılan koltukları aradılar.

Trenin uğrayacağı istasyonların listesini okudu Leonie; Laroche, Tonnerre, Dijon, Mâcon, akşamüstü saat altıda Lyon-Perranche, ardından Valence, Avignon ve sonunda Marsilya.

Ertesi gün Marsilya'dan Carcassonne'a giden sahil trenine, pazar sabahı ise Carcassonne'dan yola çıkıp Rennes-Les-Bains e en yakın tren istasyonu olan Couiza-Montazels'e giden trene bineceklerdi. Yengenin ta-rifine göre Corbieres Dağlarının eteğinde yer alan Domaine de la Cade'a ise kısa bir araba yolculuğuyla ulaşacaklardı.

Anatole bir gazete alıp arkasına saklandı. Leonie gelip geçenleri izliyordu. Silindir şapkalar, gri takım elbiseler, geniş, uzun etekli hanımefendiler... İnce yüzlü, pis parmaklı bir dilenci birinci sınıf vagonun camını indirip nöbetçiler kovalayıncaya kadar sadaka istedi.

Keskin bir düdük sesi ve buharlı lokomotiften yükselen ilk duman...

Kıvılcımlar saçıldı. Metal metale sürtündü, siyah baca tekrar duman püs-kürdü ve tekerlekler dönmeye başladı.

Son.

Perondan uzaklaşan tren hız kazanmaya başladı. Arkasına yaslanan Leonie, beyaz dumanlar arasında geride kalan Paris'i seyrediyordu.

131

19

o o

COUIZA

20 EYLÜL PAZAR

Fransa boyunca yaptıkları üç günlük yolculuk Leonie'nin hoşuna gitmişti. Ekspres tren Paris'in iç karartıcı dış mahallelerini geride bırakınca Anatole'ün keyfi yerine gelmiş, kız kardeşine eğlenceli öyküler anlatmış, beraber kâğıt oynamışlar, dağlarda nasıl vakit geçireceklerini konuşmuş-

lardı. Cuma akşamı saat altıdan sonra Marsilya'da trenden inmişlerdi.

Ertesi gün sahil boyunca Carcassonne'a doğru yol almışlar ve geceyi asık suratlı çalışanların hizmet ettiği, sıcak suyu olmayan kötü bir otelde geçir-mişlerdi. Sabahleyin Leonie baş ağrısıyla uyanmıştı ve pazar sabahı *araba* bulmak zor olduğu için az kalsın treni kaçıracaklardı.

Kıvrılarak güneye inen nehri izleyen demiryolu, gümüş renkli Au-de Vadisi'nde Pirene Dağları'na doğru yol alıyordu. Bir süre karayolunun yanından giderlerken dümdüz ova oldukça ıssız görünmüştü. Ama sonra sağda ve solda asma bahçeleri, parlak sarı başlarını doğuya doğru eğmiş

ayçiçeği tarlaları göze çarpmaya başlamıştı. Uzaklarda bir tepenin üzerinde birkaç evden oluşan

sevimli bir köyden geçtiler. Sonra, bir kilise kulesinin çevresine toplanmış kırmızı kiremitli evlerin oluşturduğu başka bir köyden geçtiler. Demiryoluna yakın köylerin çevresi pembe japongülleri, begon-viller, leylaklar, lavanta çiçekleri ve yabanıl gelinciklerle sarılmıştı. Ceviz ağaçlarının dallarından yeşil dikenli kabuklarıyla cevizler sarkıyordu.

132

Tapınak

Uzaklardaki altın ve bakır renkli ağaç siluetleri sonbaharın yaklaşmakta olduğu haberini veriyordu.

Tarlalarda çalışan işçilerin kolalı mavi önlükleri adeta cilalanmış gibi parlıyor, yakalarındaki, kol ağızlarındaki nakışlar göze çarpıyordu. Ka-dınlar kızgın güneşten korunmak için geniş kenarlı şapkalar giymişlerdi.

Aman vermeyen rüzgârda, böylesine geç bir hasat döneminde çalışan erkeklerin meşinleşmiş yüzlerinden kaderine boyun eğmiş bir ifade okunuyordu.

Tren, Limoux adlı önemli bir kasabanın istasyonunda on beş dakika bekledi. Bundan sonra arazi dikleşerek, sarp kayalarla dolmaya başladı; ovalar yerini Hautes Corbieres Dağlan'nın *bitki* örtüsüne, makilerine bı-

raktı. Nehrin üzerindeki demiryolundan ilerleyen tren bir virajı dönünce, uzaklarda sıcaktan parlayan mavi beyaz Pirene Dağları göründü.

Leonie soluğunu tuttu. Dağlar görkemli bir duvar gibi yükseliyor, yeryüzünü adeta cennete dönüştürüyordu. Muhteşem, değişmez bir manzara. Böylesine bir doğal ihtişam ile karşılaştırılınca, Paris'in insan yapı-

mı binaları önemini yitirmişti. Mösyö Eiffel'in ünlü metal kulesi, Baron Haussmann'ın geniş bulvarları ve hatta Mösyö Garnier'nin opera binası hakkındaki tartışmalar bir anda silinmişti. Toprak, hava, ateş ve suyun yarattığı çok farklı bir manzaraydı karşısındaki. Dört element tıpkı bir piyanonun tuşları gibi gözlerinin önüne serilmişti.

Tren gitgide yavaşlayarak yol alıyordu. Leonie camı indirip Midi'nin havasını yanaklarında hissetti. Gri granit zirvelerin gölgesinde yeşil, kahverengi, koyu kırmızı ağaçlıklı tepeler yükseliyordu. Trenin sallanması ve demir rayların üzerindeki tekerleklerin tekdüze sesiyle, gözlerinin kapanmak üzere olduğunu hissetti.

Ani bir fren sesi Leonie'yi uyandırdı.

Gözlerini açtı ama bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Kuca-

ğında duran gezi rehberini ve yanındaki Anatole'ü fark edince rahatladı.

Paris'te değil, Midi bölgesinde ilerleyen bir trendeydi.

Tren yavaşlıyordu.

133

Kate M o s s e

Uykulu gözlerle kirli pencereden dışarı baktı. İstasyondaki tahta levhanın üzerindeki yazıyı okumak oldukça güçtü. Sonra istasyon müdü-

rünün ağır güney aksanlı sesi duyuldu. "Couiza-Montazels. *Altı dakika kalıyoruz."*

Yerinde doğrulup ağabeyinin dizini dürttü.

"Anatole, geldik. Uyan artık."

Kapıların, Concerts Lamoureux salonundaki alkış sesleri gibi bir gü-

rültüyle açılıp, yeşile boyalı vagonun kenarına çarpan sesi duyuldu.

"Anatole," diye seslendi tekrar uyuyormuş numarası yaptığını düşünerek. *"Coıiza'ya geldik."*

Pencereden dışarı sarktı.

Mevsimin sonu olmasına karşın bir grup hamal, yüksek arkalıklı ah-

şap yük arabalarına yaslanmış bekliyordu. Çoğunun kepleri geriye atılmış, yelek düğmeleri çözülmüş, gömlek kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı.

Leonie elini kaldırdı. "Lütfen bir hamal," diye seslendi.

Birkaç *sent* kazanma umuduyla içlerinden biri öne atıldı. Leonie eşyalarını toplamak için geri çekildi.

Bir anda kompartımanın kapısı açıldı. "İzin verin, matmazel."

Koridorda duran adam kompartımandan içeri bakıyordu.

Adama, "Yo, gerek yok, biz hallederiz..." diye söze başladı ama Anatole'ün hâlâ uyuduğunu, bavulların üst rafta durduğunu fark eden adam davet edilmeden içeri girdi.

"Israr ediyorum."

Leonie, adamdan hoşlanmamıştı. Gömleğinin kolalı yüksek yakası, kruvaze yeleği ve silindir şapkası bir beyefendi olduğunu gösteriyordu ama yine de doğru olmayan bir şeyler vardı. Bakışları fazla cüretkâr, fazla küstahtı.

"Teşekkür ederim ama gerek yok," dedi Leonie. Adamın nefesi brendi kokuyordu. "Ben yapabilirim..."

İzin vermesini beklemeden adam raftan bavulları ve kutuları indirmeye başlamıştı bile. Anatole'ün askılı bavulunu yere bırakırken, üzerindeki isminin baş harflerine dikkatle baktığını fark etti.

134

Tapınak

Ağabeyinin hâlâ kıpırdamadığını görünce hayal kırıklığıyla, onu kolundan sertçe çekiştirdi.

"Anatole, uyan artık!"

Sonunda Anatole uyanma belirtileri gösterdi. Gözkapakları kıpırdadı, sanki bir tren kompartımanında olduğuna inanamıyormuş gibi uykulu gözlerle çevresine bakındı. Gözleri kız kardeşine takılınca gülümsedi.

"Uyuyakalmış olmalıyım," dedi uzun beyaz parmaklarıyla briyantinli siyah saçlarım düzeltirken. "Üzgünüm."

Adam Anatole'ün büyük sandığını gürültüyle yere bırakırken Leonie irkildi. Sonra adam tekrar içeri uzanıp genç kızın lake kaplı dikiş kutusunu aldı.

"Dikkat edin, çok değerlidir," dedi Leonie sertçe.

Adamın gözleri, Leonie'nin üzerinde ve kutunun kapağındaki altın L.V. harflerinde dolaştı.

"Elbette, kaygılanmayın."

Anatole ayağa kalktı. Bir anda kompartıman küçülmüş gibiydi. Bavul rafının altındaki aynaya baktı, gömleğinin yakasını düzeltti, yeleğini ve manşetlerini yerleştirdi. Sonra eğilip zarif bir hareketle şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu aldı.

"İnelim mi?" dedi Leonie'ye kolunu uzatırken.

Ama birden eşyalarının trenden indirilmiş olduğunu fark etti. Yanlarında duran adama baktı.

"Teşekkür ederim beyefendi. Size minnettarız."

"Önemli değil. O şeref bana ait Mösyö..."

"Vernier. Anatole Vernier. Bu da kız kardeşim Leonie."

"Charles Denarnaud emrinizdedir." Eliyle şapkasına dokunarak selam verdi. "Couiza'da mı kalacaksınız? Eğer öyleyse büyük bir sevinçle sizi..."

Düdük sesi bir daha duyuldu.

"Quillan ve Esperaza yolcuları trene binsin!"

"Biraz geri çekilelim," dedi Leonie.

"Couiza'da kalmayacağız," dedi Anatole lokomotifin gürültüsü arasın-da sesini duyurmak için bağırarak. "Ama yakındayız. Rennes-les-Bains."

Denarnaud gülümsedi. "Benim yaşadığım kasaba."

135

Kate M o s s e

"Harika. Domaine de la Cade'da kalacağız. Biliyor musunuz?"

Leonie hayretle ağabeyine bakıyordu. Ağzını sıkı tutması için bunca baskı yaptıktan sonra, Paris'ten ancak üç gün uzaklıkta bir yerde bir yabancıya tüm planlarını açıklıyordu.

"Domaine de la Cade," diye tekrarladı Denarnaud dikkatle. "Evet, bilirim."

Lokomotiften duman ve gürültüler çıkarken Leonie geriye çekildi vc Denarnaud tekrar trene bindi.

"Nezaketiniz için tekrar teşekkür ediyorum," dedi Anatole.

Denarnaud aşağıya eğildi; iki erkek kartvizitlerini birbirine verip istasyonu duman doldururken tokalaştılar.

Anatole biraz geri çekildi. "İyi birine benziyor."

Leonie'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. "Planlarımızı hiç kimseye söy-lememek konusunda yol boyunca konuştun ve şimdi..."

Anatole sözünü kesti. "Dostça davranmak istedim."

İstasyon kulesindeki saat çalarak yeni saati bildirdi.

"Ne de olsa hâlâ Fransa'dayız," dedi Anatole ve kardeşine baktı. "Bir şey mi oldu? Ben bir şey mi yaptım? Yoksa bir şey yapmadım mı?"

Leonie içini çekti. "Sinirli ve terliyim. Konuşacak kimse olmaması çok sıkıcıydı. Üstelik beni bu

sevimsiz adamla yalnız bıraktın."

"Oh, Denarnaud kötü biri değil," diye itiraz etti kardeşinin parmaklarını sıkarken. "Yine de uykuya dalmak gibi işlediğim iğrenç suç için özür dilerim."

Leonie suratını buruşturdu.

"Hadi gel *küçüğüm.* Bir şeyler yiyip içince kendini daha iyi hissede-ceksin."

136

20

o

o

İstasyon binasının gölgesinden çıkınca güneşin tüm sıcaklığını üzerlerinde hissettiler. Aynı anda dört bir yandan gelen rüzgârla savrulan kahverengi toz bulutları yüzlerine çarptı. Leonie yeni güneş şemsiyesini açmak için epey uğraştı.

Anatole bavulları için hamalla konuşurken, genç kız çevresini inceledi. Daha önce hiç bu kadar güneye inmemişti. Daha doğrusu Paris'in dışındaki Chartres semtine gitmek ya da çocukluğunda Marne Nehri kıyı-

sında piknik yapmak dışında kentten hiç uzaklaşmamıştı. Burası farklı bir Fransa idi. Bazı yol tabelaları, aperitif içki, mobilya cilası ya da öksürük ilacı ilanları yabancı gelmiyordu ama geri kalanını tanımıyordu.

İstasyon binası doğruca misket limonu ağaçlarının çevrelediği küçük ve kalabalık bir sokağa açılıyordu. Yanık, esmer tenli, ablak yüzlü kadınlar, arabacılar, demiryolu işçileri, çıplak bacaklı, kirli ayaklı bakımsız çocuklar... Üzerinde kısa bir ceketi olan bir adam koltuğunun altına bir somun ekmek sıkıştırmıştı. Siyah giysili bir başkasının saçları ise tıpkı bir öğretmen gibi kısa kesilmişti. Gürültüyle yanlarından geçen tek atlı bir araba odun kömür yüklüydü. Kendini, Offenbach'ın eski geleneklerin sürdürüldüğü, zamanın durduğu *Hoffmann'ın Masalları* adlı yapıtından bir sahneye adım atmış gibi hissediyordu.

"Limoux Caddesi'nde oldukça iyi bir lokanta varmış," dedi elinde *La Depeche de Toulouse* adlı yerel gazeteyle yanına gelen Anatole. "Ayrıca bir telgrafhane, bir telefon kulübesi ve bir postane varmış. Bunlar Rennes-les-137

Bains'de de bulunduğundan uygarlıktan tümüyle uzaklaşmış sayılmayız."

Tabakasından bir sigara çıkarıp tütünü sıkıştırmak için kutunun kenarına vurup kibritle yaktı. "Ama korkarım araba bulmak gibi bir lüksümüz yok, ya da en azından bu mevsimde ve üstelik bir pazar gününde."

Grand Cafe Guilhem, köprünün öteki tarafındaydı. Büyük bir şem-siyenin altına dövme demir ayaklı mermer masalar, oturma yerleri hasır örgülü, dik sırtlı iskemleler sıralanmıştı. Kırmızı toprak saksılar içinde sardunyalar, bira fıçısı büyüklüğündeki ahşap saksılara dikilmiş küçük ağaçlar yemek yiyenleri gözlerden biraz olsun uzak tutuyordu.

"Cafe Paillard sayılmasa da, fena değil," dedi Leonie.

Anatole gülümsedi. "Özel odalar olacağını sanmıyorum ama teras oldukça güzel görünüyor, değil mi?"

İyi bir masaya oturdular ve Anatole yemekleri sipariş edip patronla sohbete daldı. Leonie dikkatini sokağı gölgeleyen alacalı gövdeli Napolyon'un yürüyen ağaçlan denilen, çınar ağaçlarına verdi. Yalnızca Limoux Caddesi'nin değil, görebildiği kadarıyla, yakındaki sokakların da asfaltlanmış olmasına şaşırmıştı. Herhalde yakındaki termal kaplıca kuruluşları ve oralara gidip gelen gerek *kamu,* gerekse özel araç trafiğinin yoğun olması yüzünden yollar asfaltlanmıştı.

Anatole peçetesini açıp dizlerine yerleştirdi.

Garson hemen içecekleri getirdi. Bir sürahi su, Anatole için büyük bir bardak soğuk bira ve bir testi yerel şarap. Ardından yemekleri geldi.

Ekmek, katı pişmiş yumurta, kurutulmuş et, tuzda yatırılmış domuz eti, yerel peynirler ve bir dilim jelatinli tavuklu börekten oluşan yemek olduk-

ça doyurucuydu.

"Hiç de fena değil," dedi Anatole. "Daha doğrusu şaşırtıcı derecede lezzetli."

Leonie yemek arasında izin isteyip kalktı ve on dakika sonra masaya döndüğünde Anatole'ü yan masadakilerle sohbete dalmış buldu. Bir bankacı ya da avukat görünümündeki siyah silindir şapkalı, koyu renk takım elbiseli, sıcağa karşın kolalı yakalı ve kravatlı yaşlıca bir beyefendinin karşısında, kumral, gür bıyıklı daha genç bir delikanlı oturuyordu.

"Doktor Gabignaud, Mösyö Fromilhague," dedi Anatole. "Kız karde-

şin Leonie'yi tanıştırayım."

İki erkek ayağa kalktı ve şapkalarını kaldırıp selamladı.

"Doktor Gabignaud, bana Rennes-les-Bains'teki çalışmalarını anlatı-

yordu," dedi Anatole, Leonie iskemlesine yerleşirken. "Doktor Courrent'in yanında üç yıl çalıştığınızı söylemiştiniz değil mi?"

Gabignaud başıyla onayladı. "Doğru, üç yıl. Rennes-les-Bains'deki şifalı banyolar hem bölgenin en eskisidir, hem de sular farklı özelliklere sahip olduğundan diğer termal kuruluşlarına oranla daha fazla sayıda hastalığı tedavi edebiliyoruz. Aralarında suyun sıcaklığı elli iki derece olan şılalı sular da var."

"Her ayrıntıyı bilmeleri gerekmez Gabignaud," diye homurdandı Fromilhague.

Doktorun yüzü kızardı. "Ah, evet. Neyse. Başka yerlerdeki benzer kuruluşları da dolaşmak şansını elde ettim," diye devam etti. "Lamalou-les-Bains'te birkaç hafta Doktor Privat ile birlikte çalışmak onuruna ulaştım."

"Lamalou bölgesini pek tanımam."

"Beni şaşırtıyorsunuz Matmazel Vernier. Beziers'in biraz kuzeyinde, Romalılardan kalma çok sevimli bir kaplıca kasabasıdır." Doktor sesini biraz alçalttı. "Yine de biraz kasvetli bir yerdir. Tıp çevrelerinde daha çok tedavisiyle tanınır."

Mösyö Fromilhague elini masaya şiddetle vurunca kahve fincanları gibi Leonie de yerinden sıçradı. "Gabignaud, bazen ne dediğinin farkında değilsin!"

Genç doktor kıpkırmızı kesildi. "Beni bağışlayın Matmazel Vernier.

Sizi incitmek istememiştim."

Şaşkına dönen Leonie gözlerini Mösyö Fromilhague'a dikti. "Emin olun Doktor Gabignaud, alınmadım."

Gülmemeye çalışan Anatole'e baktı.

"Yine de Gabignaud, böyle bir ortam için hiç de uygun bir sohbet konusu değil."

"Elbette, elbette," diye kekeledi doktor. "Doktor olarak ilgim bazen bu gibi konuların herkesin..."

"Kaplıca için mi Rennes-les-Bains'e gidiyorsunuz?" diye sordu Fromilhague yapmacık bir nezaketle.

Anatole başını salladı. "Yengemizin kent dışındaki evinde kalacağız.

Domaine de la Cade."

Leonie, doktorun gözlerinin şaşkınlıkla irileştiğini fark etti.

Yoksa kaygı mı?

"Yengeniz mi?" dedi Gabignaud. Leonie, doktoru yakından izliyordu.

"Daha doğrusu ölen dayımızın karısı," derken Anatole de doktorun tavrındaki garipliği hissetmişti. "Jules Lascombe, annemizin ağabeyi idi.

Henüz amcamızın eşiyle tanışmak onuruna erişmedik."

"Bir sorun mu var Doktor Gabignaud?" diye sordu Leonie.

"Hayır hayır. Sorun filan yok. Özür dilerim. Lascombe'un bu kadar yakın akrabaları olduğunu bilmiyordum. Çok sakin bir yaşam sürerdi ve hiç söz etmedi... Doğrusunu isterseniz Matmazel Vernier, oldukça ileri yaşta evlenmeye karar vermesi hepimizi şaşırtmıştı. Onu müzmin bir be-kâr olarak tanıyorduk. Üstelik böylesine kötü üne sahip bir eve bir hanım getirmek, neyse..."

Leonie dikkat kesildi. "Kötü ün mü?"

Ama Anatole başka bir soruya geçmişti bile. "Lascombe'u tanır mıy-dınız Gabignaud?"

"Tanışıyorduk ama yakından tanıdığımı söyleyemem. Sanırım evliliğinin ilk yıllarında yaz mevsimlerini burada geçirmişlerdi. Kasaba yaşamını yeğleyen Madam Lascombe bazen aylarca Domaine'den uzak kalırdı."

"Lascombe'un özel doktoru değil miydiniz?"

Gabignaud başını salladı. "Öyle bir onura erişemedim. Toulouse'da kendi doktoru vardı. Yıllardır sağlığı iyi değildi ama yılbaşında yakalandığı kötü bir soğuk algınlığı nedeniyle hızla çöktü. Tam olarak iyileşmeyeceği anlaşılınca ocak ayının sonunda yengeniz Domaine de la Cade'a döndü ve birkaç gün sonra da öldü. Elbette bazı söylentiler vardı."

"Gabignaud!" diye sözünü kesti Fromilhague. "Dilini tut!"

Genç doktor tekrar kızardı.

Fromilhague hoşnutsuzluğunu göstermek için garsonu çağırdı, hesabı isteyerek iki masa arasındaki sohbeti kesmiş oldu.

Tapınak

Anatole cömert bir bahşiş bıraktı. Fromilhague parayı masaya atıp ayağa kalktı. "Matmazel Vernier, Vernier," dedi ve sertçe şapkasını kaldı-

rıp ikisine de selam verdi. "Haydi Gabignaud, yapacak işlerimiz var."

Doktorun tek söz söylemeden onu takip etmesi Leonie'yi şaşırtmıştı.

"Lamalou'dan niçin söz edilmiyor?" diye sordu Leonie iki adam uzaklaşınca. "Ayrıca Doktor Gabignaud, Mösyö Fromilhague'un böylesine zorbalık etmesine niçin izin veriyor?"

Anatole sırıttı. "Lamalou, ataksi, yani frengi tedavisinde en yeni yöntemlerin kullanılmasıyla ün kazanmış bir yerdir," diye yanıtladı. "Davranışlarına bakılırsa Gabignaud'nun onun himayesine gereksinimi var.

Böylesine küçük bir kasabada başarılı olmak için birinin desteğini alman gerekir." Bir an için gülüp devam etti. "Sorarım sana!"

Leonie bir an düşündü. "Ama Domaine de la Cade'da kalacağımızı söylediğim zaman Doktor Gabignaud niçin bu kadar şaşırdı? Üstelik evin kötü bir ünü olması da ne demek?"

"Gabignaud çok geveze ve Fromilhague da dedikodudan hoşlanmıyor.

Hepsi bu."

Leonie başını salladı. "Hayır, hepsi bu kadar değil," diye itiraz etti.

"Mösyö Fromilhague onun konuşmasına izin vermemeye kesin kararlıydı."

Anatole omzunu silkti. "Fromilhague çabuk öfkelenen bir adama benziyor. Gabignaud'nun bir kadın gibi gevezelik etmesinden hoşlanmıyor."

Leonie bu kırıcı sözlere karşı dilini çıkardı. "Canavar!"

Anatole bıyığını sildi, peçetesini masaya bıraktı, iskemlesini geri iterek ayağa kalktı.

"Hadi gidelim. Biraz zamanımız var. Couiza'nın güzelliklerini biraz tanıyalım."

141

10

o

o

PARİS

Yüzlerce kilometre kuzeyde, Paris'te her şey sakindi. Yoğun alışve-rişle geçen sabah saatlerinin ardından hava toz, çürümüş meyve ve sebze kokusuyla ağırlaşmıştı. Seyisler ve Sekizinci Bölge'nin satıcıları, artık gitmişti. Süt arabaları, seyyar satıcılar ve dilenciler arkalarında çöplerle bir günün daha süprüntülerini bırakarak uzaklaşmışlardı.

Vernier ailesinin Berlin Sokağı'ndaki evi, gitgide soluklaşan akşa-müstünün mavi ışığında sessizdi. Eşyalar beyaz örtülerle kaplanmış, so-kağa bakan salonunun yüksek pencereleri kapatılmış, sarı patiska perdeler çekilmişti. Kaliteli, çiçekli duvar kâğıdının her gün güneş gören yerleri solmuştu. Toz tanecikleri üstleri örtülmemiş birkaç parça eşyanın üzerinde uçuşuyordu.

Masanın üzerindeki cam vazoda unutulmuş güllerin kokuları yok olmuş, boyunları bükülmüştü. Belli belirsiz, pek de buraya ait olmayan ek-

şimsi bir koku vardı. Biraz çarşı, biraz da Türk tütünü, denizden bu kadar uzak bir yere çok yabancı bu koku; iki pencerenin arasındaki şöminenin önünde durmuş, raftaki Sevres saatin porselen kadranını başıyla gölgeleyen erkeğin gri giysileriyle gelmişti.

Güçlü kuvvetli bedeni, geniş omuzları, yüksek alnı onu bir sanatsever-den çok bir macera sever gibi gösteriyordu. Kömür karası gözbebeklerini **142**

Tapınak

çevreleyen keskin mavi gözlerinin üzerinde koyu renk, seyrek kaşları göze çarpıyordu.

Marguerite, maun yemek masası iskemlelerinden birinde dimdik oturuyordu. Boynunda sarı ipek bir fiyonkla bağlanmış pembe geceliği beyaz omuzlarına yayılmıştı. Bir ressamın tablosundaki gibi geceliğin kumaşı iskemlenin sarı minderinden ve kolçaklarından sarkıyordu. Ancak; gözlerindeki korku ifadesi bambaşka bir resme aitti. Üstelik kollan tablo asmak için kullanılan ince bir telle arkasından bağlanmıştı.

Tıraşlı kafası kırmızı döküntüler ve sivilcelerle kaplı ikinci bir adam iskemlenin ardında nöbet tutuyor ve efendisinin emirlerini bekliyordu.

"Peki, nerede o?" diye sordu adam soğuk bir sesle.

Marguerite dikkatle adama baktı. Daha önce karşılaştıklarında bir an için kapıldığı çekicilik duygusu nedeniyle adamdan nefret ediyordu. Tanı-

dığı tüm erkeklerin arasında yalnızca kocası Leo Vernier onun duygularını böylesine ani bir biçimde uyandırmayı başarmıştı.

"Siz lokantadaydınız," dedi Marguerite. "Chez Voisin'de."

Adam aldırış etmedi. "Vernier nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Marguerite tekrar. "Yemin ediyorum. İstediği zaman gelip gider. Bazen hiçbir şey söylemeden günlerce ortadan kaybolur."

"Oğlunuz böyledir... evet... ama kızınız yanında bir koruyucu olmadan istediği gibi dolaşmaz. Eve giriş çıkış saatleri düzenlidir ama o da evde yok."

"Arkadaşlarıyla birlikte."

"Vernier de onunla birlikte mi?"

"Ben..."

Adam soğuk bakışlarını boş dolaplarda, eşyaları gizleyen örtülerde gezdirdi.

"Eviniz ne kadar zaman boş kalacak?"

"Dört hafta kadar. Aslında şimdi General Du Pont'u bekliyorum,"

derken sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. "Her an beni almak için buraya gelecektir ve..."

Arkasında duran adam saçlarından yakalayıp başını geriye çekince, sözcükler çığlığının arasında kayboldu.

"Hayır!"

Bıçağın soğuk ucu cildine dayandı.

"Eğer hemen giderseniz, hiçbir şey söylemem. Size söz veriyorum.

Beni bırakın ve gidin."

Adam eldivenli elinin tersiyle yanağını okşadı.

"Marguerite, hiç kimse gelmeyecek. Aşağıdaki piyanodan ses gelmiyor. Yukarıdaki komşular hafta sonu için taşraya gitmişler. Hizmetçiyle uşağın da gidişini izledim. Her ikisi de senin Du Pont'la birlikte gitmiş

olduğunu düşünüyor."

Adamın ne kadar çok bilgi sahibi olduğunu anlayınca korkmaya başladı.

Victor Constant bir iskemle çekip o kadar yakınına oturdu ki Marguerite adamın soluğunu yüzünde hissetti. Soluk yüzündeki bıyığının altından dolgun dudakları kıpkırmızı görünüyordu. Sanki bir yırtıcı hayvanın, bir kurdun yüzü gibiydi. Üstelik bir lekesi de vardı. Sol kulağının arkasında küçük bir şiş görünüyordu.

"Arkadaşım..."

"Saygıdeğer generale ancak bu akşam saat sekiz buçukta birlikte olabileceğinizi belirten bir not iletildi." Şömine rafındaki saate bir göz attı.

"Beş saatten fazla var. Yani gördüğün gibi acele etmemiz için hiçbir neden yok. Ayrıca geldiği zaman neyle karşılaşacağı da sana bağlı. Sağ ya da ölü.

Benim için hiç önemli değil."

"Hayır!"

Bıçağın ucunu şimdi gözünün altına bastırıyordu.

"Korkarım *sevgili* Marguerite, güzelliğin olmazsa, bu dünyada kolay tutunamazsın."

"Ne istiyorsunuz? Para mı? Anatole'ün size borcu mu var? Onun borcunu kapatabilirim."

Adam güldü. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Ayrıca sizin maddi durumunuz, nasıl demeli, oldukça riskli görünüyor. Üstelik sevgilin ne kadar cömert olursa olsun, oğlunu iflas mahkemelerinden kurtarmak için para harcamak istemeyecektir."

Constant bıçağı yüzüne biraz daha bastırırken, yapmak zorunda ol-duğu hareketten pişmanlık duyuyormuş gibi başını usulca sallıyordu. "Her neyse, sorun para değil. Vernier bana ait bir şeyi aldı."

144

Tapınak

Adamın sesindeki farklılığı sezen Marguerite mücadele etmeye başladı. Kollarını kurtarmak istedi ama bu, bağları sıkıştırmaktan başka işe yaramadı. Bileğindeki tel etini kesince, kıpkırmızı kan, mavi halıya süzülmeye başladı.

"Yalvarıyorum," diye yakardı Marguerite, sakin bir şekilde konuşma-ya çabalayarak. "Bırakın onunla konuşayım. Sizden aldığı her neyse, geri vermesi için ikna edebilirim. Size söz veriyorum."

"Ah, ama artık çok geç," dedi adam parmaklarını usulca yanağında dolaştırırken. "Merak ediyorum,

acaba benim kartımı ona verdiniz mi *sevgili* Marguerite?" Siyah eldivenli eli kadının beyaz boğazında durdu.

Biraz daha bastırdı. Marguerite boğulacağını düşünerek elini kolunu sal-lamaya, boynunu çekerek kurtulmaya çalıştı. Hareketindeki şiddet kadar gözlerindeki zevk ve zafer ifadesi de dehşet vericiydi.

Adam birdenbire onu bıraktı.

Marguerite soluk almaya çalışarak iskemleye yığıldı. Gözleri kızarmış, boğazı çirkin koyu kırmızı lekeler içinde kalmıştı.

"Vernier'nin odasından başla," dedi adamına. "Günlük tuttuğu defterini ara." Elleriyle defterin boyutunu gösterdi. "Şu kadar filan olması gerekir."

Adam salondan çıktı.

"Şimdi," dedi sanki olağan bir sohbeti sürdürüyormuş gibi. "Oğlun nerede?"

Marguerite gözlerinin içine baktı. Kendisini nasıl cezalandıracağından korkarak kalbi deliler gibi çarpıyordu. Ama daha önce de kötü muameleye maruz kalmış ve atlatmayı başarmıştı. Bir kez daha yapabilirdi.

"Bilmiyorum."

Bu kez adam ona vurdu. Yumruğunu yanağına indirince, başı geriye gitti. Yanağı yarılan Marguerite'in soluğu kesildi. Ağzı kanla doldu. Çenesini aşağıya eğip, kucağına tükürdü. Boynundaki ipek kumaşın çekildiğini ve sarı fiyongu açan deri eldivenlerin cildine sürtündüğünü hissetti. Adamın solukları hızlanmıştı. Beden ısısını hissedebiliyordu.

Öteki eliyle geceliğin eteğini dizinden yukarıya doğru sıyırıyordu.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadı.

"Saat daha üç bile olmadı," dedi adam, alaycı bir nezaketle bir buk-lesini kulağının arkasına yerleştirirken. "Seni konuşmaya ikna etmem için yeterince uzun zaman var. Sonra Leonie'yi düşün Marguerite. Ne kadar güzel bir kız. Benim zevkime göre, biraz başına buyruk ama ona ayrıcalık tanımayı öğrenebilirim gibi geliyor."

İpek geceliği omuzlarından sıyırdı.

Daha önceleri birçok kez yapmak zorunda kaldığı gibi Marguerite dinginleşti, kendi içine kapandı.

Adamın imgesini aklından sildi. Şu anda en yoğun hissettiği şey, kapıyı açıp adamın içeri girmesine izin verirken kalbinin hızla çarpmış olmasından kaynaklanan utançtı.

Seks ve şiddet eski dosttu. Çok kez tanık olmuştu. Komündeki ba-rikatlarda, arka sokaklarda, daha sonraları katıldığı sosyete salonlarının saygın cilasının altında... Arzu yerine nefretle dürtülenen ne kadar çok erkek vardı. Marguerite bundan yararlanmıştı. Kızının benzer bir yaşam sürmemesi için güzelliğini, çekiciliğini sonuna kadar kullanmıştı.

"Vernier nerede?"

İskemlenin arkalığındaki bağı çözüp onu yere yatırdı.

"Vernier nerede?"

"Bilmiyor..."

Yerinden kıpırdamasına izin vermeden şiddetle tekrar tekrar vurdu.

"Oğlun nerede?"

Marguerite bilincini yitirirken, yalnızca çocuklarını nasıl koruyabile-ceğini düşünüyordu. Adama bir şeyler söylemeliydi.

"Rouen," diye yalan söyledi kanlı dudaklarının arasından. "Birlikte Rouen'e gittiler."

146

o o

RENNES-LES-BAINS

Saat dördü çeyrek geçe, Couiza'nın görülecek her yerini gezdikten sonra Anatole ile Leonie istasyonun önünde durmuş; arabacının bavullarını *kamu taşıtma* yüklemesini izliyorlardı.

Carcassonne bölgesinde Leonie'nin gözüne çarpan bu kamu taşıtı, Bois de Boulonge Bulvarı'nda dolaşan siyah deri koltuklu, üstü açık lando-lardan tümüyle farklı, son derece rustik bir araçtı. Kırmızı rengi ve boylu boyunca uzanan karşılıklı iki ahşap sırasıyla daha çok bir çiftlik arabasını andırıyordu. Minder olmadığı gibi, üstlerindeki ince metal çerçeveye gerilmiş bir parça koyu renk branda tente dışında dört tarafı tümüyle açıktı.

İki gri atın kulak ve gözlerinin üstüne böcekleri uzak tutmak için işlemeli saçaklar takılmıştı.

Öteki yolcuların arasında Toulouse'lu yaşlı bir adamla oldukça genç karısı ve şapkalarının altında alçak sesle durmadan konuşan, iki yaşlı kız kardeş vardı.

Grand Cafe Guilhem'de öğle yemeği yerken tanıştıkları Doktor Gabignaud'nun da aynı arabaya binecek olması Leonie'yi sevindirdi. Ama Mösyö Fromilhague doktoru yanından ayırmayınca genç kız

hayal kırık-lığına uğradı. Birkaç dakikada bir yeleğinin cebinden saatini çıkarıyor, çalışmadığından kuşkulanarak parmağıyla vuruyor ve yerine koyuyordu.

"Anlaşılan adamın çok önemli işleri var," diye fısıldadı Anatole.

"Dikkat etmezsek arabayı sürmeye bile kalkabilir!"

Herkes yerleşince arabacı yerine geçti. Bavulların üzerine oturup bacaklarını iki yana açtı ve istasyon binasındaki saate baktı. Saat buçuğu çalınca, kamçısını şaklattı ve araba harekete geçti.

Birkaç dakika içinde Couiza'dan çıkıp batıya doğru iki yanı yüksek tepelerle çevrili nehir vadisinde yol almaya başlamışlardı. Yılın büyük bir bölümünde adeta Fransa'yı cezalandıran soğuk kış ve yağmurlu ilkbahar, burada bir cennet yaratmıştı. Güneşten çatlamış topraklar yerine, yemyeşil bereketli ovalar, çam, meşe, fındık, Akdeniz cevizi ve kayın ağaçlarıyla kaplı tepeler görünüyordu. Yolun kenarındaki eski tahta levha Coustaussa köyüne geldiklerini belirtiyordu.

Anatole'ün yanında oturan Gabignaud çevreyi tanıtıyordu. Tekerlek gürültüleri ve koşum takımlarının takırtıları arasında Leonie sohbetin ancak bir kısmını duyabiliyordu.

"Şu nedir?" dedi Anatole.

Leonie, ağabeyinin parmağıyla işaret ettiği yere baktı. Sağ tarafta kayaların üzerinde, epey yüksekte kızgın güneşte parlayan birkaç evden oluşan minicik bir dağ köyü vardı.

"Rennes-le-Château," diye yanıtladı Gabignaud. "İnanılmaz gibi geliyor ama burası Vizigotlar döneminde bölgenin eski başkenti olan Rhedae imiş."

"Niçin çökmüş?"

"Şarlman, Albigen'lere karşı sürdürülen haçlı seferleri, İspanyol hay-dutlar, veba, tarihin acımasız ilerleyişi... Şimdi artık unutulmuş bir dağ

köyü ve Rennes-les-Bains'in gölgesinde kalıyor." Bir an duraksayıp devam etti. "Cure, yani kasabanın papazı, cemaati için çok çalışıyor. Oldukça ilgi çekici bir adam."

Anatole daha iyi duyabilmek için eğildi. "Neden?"

"Çok bilgili, son derece hırslı ve güçlü bir adam. Evinden neden uzaklaşmadığı ve böylesine yoksul bir köye kendini niçin hapsettiği konusunda epey söylenti var."

"Belki böyle bir yerde daha yararlı olacağını düşünüyordur."

"Köy halkı onu çok seviyor. Onlara çok iyiliği dokundu."

"Yalnızca dinsel açıdan mı yoksa başka konularda da mı?"

"Her ikisinde de. Örneğin buraya geldiğinde Sainte Marie-Madeleine Kilisesi harabe halindeydi. Çatıdan yağmur giriyordu; farelere, kuşlara, yabanıl kedilere terk edilmişti. 1889 yazında belediye ona yenileme çalış-

maları ve özellikle eski mihrabın değiştirilmesi için iki bin beş yüz frank verdi."

Anatole'ün kaşları hayretle kalktı. "Çok büyük bir para!"

Gabignaud başını salladı. "Bunlar yalnızca kulaktan kulağa yayılanlar. Ayrıca Cure çok kültürlü bir adam. Birçok arkeolojik buluntunun da ortaya çıktığı söyleniyor. Elbette bunlar dayınızın ilgisini çekmiş."

"Ne gibi?"

"Tarihi bir sunak parçası sanırım. Ayrıca bir çift Vizigot sütunu, Dalle des Chevaliers denilen eski bir mezar taşı, Merovenj ya da Vizigot döneminden kalma olduğu söyleniyor. Bu döneme ilgi duyan Lascombe o tarihte Rennes-les-Château'nun yenileme çalışmalarının erken aşamaları-

na katılmıştı ve sonunda Rennes-les Bains'e de ilgi duydu."

"Adeta bir tarihçi kadar bilgilisiniz," dedi Leonie.

Gabignaud'nun yanakları mutluluktan kızardı. "Yalnızca bir hobi Matmazel Vernier, hepsi bu."

Anatole sigara tabakasını çıkardı. Doktor bir sigara aldı. Anatole eliyle siper yaparak kibrit çakıp sigaralarını yaktı. "Bu örnek rahibin adı nedir?" diye sordu dumanını üflerken.

"Sauniere. Berenger Sauniere."

Yol düzleşince atlar biraz hızlandı. Gürültü gitgide arttığından konuşmak mümkün değildi. Leonie sohbetin kesilmesine aldırış etmedi.

Aklından bin bir türlü fikir geçiyordu; Gabignaud'nun gevezeliği sırasında önemli bir noktayı öğrendiğini hissediyordu.

Neydi bu nokta?

Kısa bir süre sonra arabacı atları yavaşlattı ve koşum takımı gürültüle-ri, arabanın iki yanındaki henüz yanmayan lambaların takırtıları arasında anayoldan ayrılıp Salz Nehri Vadisi'ndeki yolu izlemeye başladılar.

Kate Mosse

Leonie cesaret edebildiği kadar dışarı sarkıp gökyüzü, kayalar ve ağaçlardan oluşan olağanüstü manzaraya baktı. Şato gölgelerindeki yıkık nöbetçi kulübesini çağrıştıran iki görüntünün aslında doğal kaya yapısı olduğunu fark etti. Tarihöncesinden kalma orman burada yolun kenarı-

na kadar uzanıyordu. Leonie, İngiliz yazar Rider Haggard'ın kaybolmuş

Afrika krallıkları eğlencelerinden birindeki bir kâşif gibi, gizli bir yere girmekte olduklarını düşünüyordu.

Şimdi yol, tıpkı bir yılan gibi nehrin kıvrımlarını izleyerek dolana dolana gidiyordu. Her taraf verimli, bereketli ve yeşildi; zeytin yeşili ile deniz yeşili, apsent kadehinin yeşil rengini siliyordu. Çam ve meşe ağaçlarının yaprakları esintiyle havalanınca, daha koyu renkler arasında güneş ışığın-da pırıl pırıl parlıyordu. Ağaçların yukarısında tepeler, zirveler; yekpare taş anıtların, dolmenlerin ve doğal heykellerin tarihten kalma siluetleri göze çarpıyordu.

Salz Nehrinin bazen güneşte ışıldayarak, bazen gözden kaybolarak sürekli kendilerine eşlik ettiğini duyuyordu Leonie. Tıpkı bir *cache-cache,* yani saklambaç oyunu gibi, taşların üzerinden aşan, salkımsöğütlerin karışık dalları altından kovalayan nehir, bir rehber gibi onları ulaşacakları yere götürüyordu.

1 3

rfifm

5 '

Atlar alçak bir köprünün üzerinden gürültüyle geçti ve yavaşladı. Leonie, yolun ilerisindeki dönemeçten görünen Rennes-les-Bains'e bakıyordu.

Beyaz boyalı, üç katlı binanın tabelası Otel Reine olduğunu gösteriyordu.

Yanındaki süslenmemiş, biraz ürkütücü görünüşlü yapıların ise termal kaplıca olduğunu tahmin etti.

Anacaddeye girerken *araba* iyice yavaşladı. Sağ tarafta dağın gri yamacı yükseliyordu. Solda ise evler, oteller, pansiyonlar sıralanmıştı. Duvarlara ağır metal çerçeveli gaz lambaları gömülmüştü.

İlk izlenimi beklediği kadar kötü değildi. Kasabanın zarif, çağdaş ve zengin bir görünümü vardı. Geniş, temiz taş basamaklar doğal halinde bırakıldığı halde temiz ve yürünebilir yola kadar uzanıyordu. Sokağın iki yanındaki geniş ahşap saksılara dikilmiş defne ağaçları, ormanı kasabaya taşımış gibiydi. Düğmeleri ilikli redingotlu bir beyefendi, güneş şemsiyesi taşıyan iki hanımefendi ve *tekerlekli iskemle* iten üç hemşire gözüne çarptı.

Beyaz dantel yakalı ve kabarık etekli küçük kızlar dadılarının yanında yürüyorlardı.

Arabacı anacaddeden döndü ve atları durdurdu.

"Peron Meydanı. Lütfen. Son durak."

Misket limonu ağaçlarının çevrelediği küçük meydanın üç tarafına binalar sıralanmıştı. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığı sanki yerde bir dama tahtası görüntüsü yaratıyordu. Atlar için bir yalak vardı ve şık **151**

görünümlü kasaba evleri son yaz çiçekleriyle dolu saksılarla süslenmişti.

Çizgili tenteli küçük kafede iyi giyimli hanımlar ve beyler oturuyordu.

Köşede küçük bir kilisenin girişi göze çarpıyordu.

"Ne kadar güzel bir manzara," diye mırıldandı Anatole.

Arabacı aşağıya atladı ve bavulları indirmeye başladı.

"Lütfen hanımlar, beyler. Perou Meydanı. Son durak."

Yolcular teker teker aşağıya indiler. Birlikte yolculuk etmekten başka ortak noktası olmayan kişiler yapmacık bir tavırla vedalaştılar. Mösyö Fromilhague şapkasıyla selam verip uzaklaştı. Anatole'ün elini sıkan Gabignaud kartını vererek, birlikte bir akşam kâğıt oynamayı ya da Limoux veya Quillan'daki müzikli gecelerden birinde görüşmeyi umduğunu belirtti. Ardından şapkasıyla Leonie'yi selamlayıp hızlı adımlarla meydanı geçip gitti.

Anatole kolunu kardeşinin omzuna attı.

"Korktuğum kadar umutsuz görünmüyor."

"Aslında çok sevimli bir yer."

O sırada gri-beyaz üniformalı salon hizmetçisi bir genç kız, soluk soluğa meydanın sol köşesinden çıkageldi. Baştan çıkarıcı dudakları, koyu kahverengi gözleri, balıketi vücuduyla oldukça güzel görünüyordu. Beyaz şapkasının kenarından siyah saçları uçuşuyordu.

"Aa! Acaba bizim karşılama komitemiz mi?" dedi Anatole.

Genç kızın arkasından, gömleğinin açık yakasından kırmızı fuları görünen geniş, sevimli yüzlü bir delikanlı geliyordu.

"İşte," diye ekledi Anatole. "Eğer yanılmıyorsam, kızın geç kalması-

nın nedeni belli oldu."

Hizmetçi kız saçlarını düzeltmeye çalışarak onlara doğru koşup reverans yaptı.

"E'fem Vernier? Matmazel. Madam, sizleri Domaine de la Cade'a götürmem için beni gönderdi. Sizlerden özür dilememi istedi, çünkü arabayla ilgili bir sorun çıktı. Tamir ediliyor ama madam belki yürüyerek daha çabuk gideceğimizi düşünüyor..." Hizmetçi kız kuşkuyla Leonie'nin dana derisi çizmelerine baktı. "Eğer sakıncası yoksa..."

Anatole kızı baştan aşağıya süzdü. "Ya sen kimsin?"

"Marieta, efem."

"Çok iyi. Arabanın tamir edilmesi için ne kadar beklememiz gerekiyor, Marieta?"

"Bilmiyorum. Bir tekerleği kırıldı."

"Pekâlâ, Domaine de la Cade ne kadar uzakta?"

"Pek uzak değil."

Anatole, kızın arkasında soluk soluğa duran delikanlıya baktı. "Ve bavullarımız daha sonra getirilecek öyle mi?"

"Pascal getirecek, efem," dedi kız.

Anatole, kız kardeşine döndü. "Başka bir seçeneğimiz olmadığına göre yengemizin önerdiği gibi yürümemiz gerekiyor."

"Ne?" dedi Leonie şaşkınlıkla. "Ama sen yürümekten nefret edersin!" Yaralandığını anımsatmak için parmağıyla kendi kaburgalarına dokunarak, "Üstelik senin için çok zor olmaz mı?" dedi.

"Ben iyiyim," diyerek omzunu silkti Anatole. "Sıkıcı olduğunu düşü-

nüyorum, ederim ama ne yapabiliriz ki? Beklemektense, yürümeyi yeğ-

lerim."

Anatole'ün sözlerini onaylama olarak alan Marieta, reverans yaptı ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Leonie ağzı açık kızın arkasından bakakaldı. "Şuna bak..."

Anatole başını arkaya atarak güldü. "Rennes-les-Bains'e hoş geldin."

Leonie'nin elini tuttu. "Hadi *petite.* Yoksa çok geride kalacağız!"

Marieta onları evlerin arasındaki gölgeli dar geçide soktu. Eski kemerli taş köprüye gelince parlak güneş yine göründü. Çok aşağılarda sular düz kayaların üzerinden akıyordu. Işık, yükseklik, boşluk duygusuyla başı dönen Leonie'nin bir an soluğu kesildi.

"Leonie, acele et!" diye seslendi Anatole.

Hizmetçi kız nehri aşıp sağa döndü ve ağaçlı yamaçtan yukarı dimdik tırmanan daracık patikaya daldı. Leonie ile Anatole tırmanış için güçlerini toplayarak tek sıra halinde onu izlediler.

Taşların, dökülen yaprakların örttüğü, ışığın yer yer parladığı patika gitgide dikleşip yükselerek ormanın derinliklerine doğru gidiyordu. Bir süre sonra patika daha geniş toprak bir köy yoluna dönüştü. Leonie ku-ru toprakta tekerlek ve nal izlerini açıkça görebiliyordu. Ağaçlar yoldan

uzakta olduğundan güneşin solmakta olan ışıkları çalı ve ot kümelerinin arasında parlıyordu.

Leonie dönüp, geldikleri yöne baktı. Aşağıda Rennes-les-Bains'in kırmızı ve gri dik çatıları hâlâ görülüyordu. Arabadan indikleri meydanı ve otelleri seçebildi. İpek gibi yumuşacık akan yeşil ve gümüş rengi su, sonbahar yapraklarının kızıllığını yansıtıyordu.

Biraz indikten sonra bir düzlüğe ulaştılar.

Bir taşra malikânesinin taş sütunları ve kapıları tam karşılarındaydı.

Çam ve porsuk ağaçlarının gölgelediği demir parmaklık göz alabildiğince uzanıyordu. Arazinin haşin ve ürkütücü bir havası vardı. Leonie ürperdi.

Macera sevdası bir an için yok oldu. Annesinin Domaine de la Cade'da ge-

çen çocukluğundan isteksizce söz edişi aklına geldi. Bir yandan da Doktor Gabignaud'nun öğle yemeğinde söylediklerini anımsıyordu.

Böylesine kötü ürıe sahip bir yer.

"Cade nedir?" diye sordu Anatole.

"Ardıç çalısının yerel adı, efem," diye yanıtladı hizmetçi.

Leonie, ağabeyine baktı ve kararlılıkla ilerleyip demir parmaklıkların arkasındaki bir tutuklu gibi ellerini korkuluğa dayadı. Kızarmış yanağını soğuk demire dayayıp, parmaklığın ardındaki bahçeye baktı.

Etraf, yaşlı ağaçların arasından zorlukla süzülen güneş ışığına karşın koyu yeşil bir gölge içindeydi. Mürver ağaçları, fundalar ve bir zamanların zarif çitleri bakımsız ve renksizdi. Arazinin ihmal edilmiş ve artık konuk beklemediğini gösteren bir görüntüsü vardı.

Kapıdan içeriye doğru uzanan geniş çakıllı yolun ortasındaki kuş ban-yosu kuru ve boştu. Leonie'nin sol tarafında yuvarlak, taş süs havuzunun üzerinde paslanmış metal bir çerçeve yükseliyordu. Havuz da boştu. Sağ

taraftaki ardıç çalıları hiç budanmamıştı. Biraz daha ilerideki portakal serası kalıntısının camları kırılmış, çerçeveleri bükülmüştü.

Öyle bakımsız görünüyordu ki, buraya tesadüfen gelse, terk edilmiş

olduğunu düşünürdü. Sağa doğru bakınca parmaklıkların üstündeki gri arduvaz tabelanın harfleri taştaki derin çizikler yüzünden güçlükle okunuyordu. Adeta pençe izleri gibiydi.

DOMAİNE DE LA CADE.

Ev, hiç de konuklarını kucaklayacakmış gibi görünmüyordu.

24

OO

"Bu evin başka bir yolu daha var sanırım?" diye sordu Anatole.

"Evet, efem," diye yanıtladı Marieta. "Ana giriş arazinin kuzey tarafında. Merhum beyefendi, Sougraigne Yolu'ndan buraya kadar yol yaptırdı.

Ama Rennes-les-Bains kasabasını dolaşıp tepeye tırmanan yol yürüyerek bir saat kadar sürüyor. Eski orman yolundan daha uzun."

"Peki, hanımefendi bizi orman yolundan getirmeni mi söyledi Marieta?"

Kızın yanakları kızardı. "Sizi orman yolundan getirmememi de *söylemedi*," dedi kendini savunarak.

Marieta önlüğünün cebindeki büyük pirinç anahtarı ararken, sabırla beklediler. Kilit açılırken bir hayli takırdadı ve hizmetçi kız kapının sağ

kanadını açtı. İçeri girince aynı takırtılarla kapattı.

Tedirginlik ve heyecan Leonie'nin midesinin kasılmasına neden ol-muştu. Pek az kullanıldığı belli olan dar yeşil patikada Anatole'ün ardından yürürken kendisini bir öykü kahramanı gibi hissediyordu. Arasından bir kemerli kapı açılmış olan yüksek şimşir çite ulaştılar. Ne var ki Marieta kemerin altından geçmek yerine düz devam edip onları geniş bir araba yoluna çıkardı. Burası bakımlıydı, ayrıkotları ya da yosun görünmüyordu, iki yanında dallarından meyveleri sarkan *kestane* ağaçları sıralanmıştı.

Sonunda Leonie evi gördü.

155

Kale Mosse

"Oooo," dedi hayranlıkla.

Ev gerçeklen görkemliydi. Heybetli olduğu kadar; hem güneşten olabildiğince yararlanması hem de vadiyi güneyden ve batıdan görebilmesi için ö/enle tasarlanarak inşa edilmişti. Üç katlı evin yumuşak eğimli bir çatısı, beyaz kireç badanalı duvarlarına sıralanmış kepenkli pencereleri vardı. Birinci katın tüm pencereleri kıvrımlı taş korkuluklu balkonlara açılıyordu. Tüm binayı, yaprakları adeta cilalanmış gibi parlayan alev kır-mızısı ve yeşil sarmaşıklar sarmıştı.

Biraz daha yaklaşınca, en üst katı çevreleyen duvarın üzerindeki sekiz yuvarlak çatı penceresi göründü.

Acaba annem bir zamanlar bu pencerelerden aşağıya bakmış mıdır?

Geniş yarım daire biçimindeki taş merdiven kuzguni siyaha boyanmıştı ve pirinç tokmaklı, süslü çift kanatlı kapıya doğru yükseliyordu.

Üzerinde yuvarlak bir taş kemer, iki yanında süs kirazı ağaçlarının durdu-

ğu büyük saksılar vardı.

Anatole ile hizmetçinin ardından Leonie merdiveni tırmanıp büyük zarif hole girdi. Zemin kırmızı ve siyah çinilerle dama tahtası gibi kaplanmış, sarı ve yeşil çiçeklerle süslü açık krem rengi duvar kâğıtları hole ferahlık hissi vermişti. Tam ortadaki maun masanın üzerindeki geniş cam kâsede beyaz güller görünüyordu. Özenli cilalanmış ahşap masa, odanın tasarımına samimi bir hava veriyordu.

Duvarlara; askeri üniformalı bıyıklı erkeklerle kabarık etekli kadınların portrelerinin yanı sıra hafif puslu, klasik kır manzaralarının olduğu tablolar sıralanmıştı. Karşıdaki büyük merdivenin sol tarafındaki piyanonun kapağı tozlu gibiydi.

"Madam, sizi öğleden sonra kullanılan terasta karşılayacak," dedi Marieta.

Konukları camlı kapılardan geçirip hanımeli ve asmaların gölgelediği güneye bakan terasa çıkardı. Ev boyunca uzanan teras bakımlı, çiçekli bahçeye açılıyordu. Uzaktaki atkestanesi ve çam ağaçlan sınırı gösteriyordu; beyaz boyalı ahşap ve cam kameriye güneşte ışıldıyordu. Daha yakında ise bir süs gölünün durgun suları parlıyordu.

156

Tapınak

"Bu taraftan matmazel, efem."

Marieta, konukları, geniş sarı tentenin gölgelediği uç tarafa doğru gö-

mülü. Üç kişilik bir masa hazırlanmıştı. Beyaz keten masa örtüsü, beyaz labaklar, gümüş çatal bıçak takımı, ortadaki vazoda Parma menekşeleri, pembe ve beyaz sardunyalar, mor Pirene zambakları göz alıyordu doğrusu.

"Hanımefendiye sizin burada olduğunuzu bildireceğim," dedi hizmet-

çi kız ve evin içinde gözden kayboldu.

Leonie taş parmaklığa yaslandı. Sıcaktan yanakları kızarmıştı. Eldivenlerini çıkardı ve şapkasını sallayarak serinlemeye çalıştı.

"Bize tam bir daire çizdirdi," dedi Leonie.

"Efendim, anlayamadım?"

Leonie bahçenin uzak köşesindeki yüksek şimşir çiti işaret etti. "Eğer kemerin altından geçseydik, bahçeden yürüyüp gelecektik. Ama kız bizi ön kapıya getirmek için tüm araziyi dolaştırdı.

Anatole hasır şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp taş duvarın üzerine koydu.

"Ama harika bir ev ve uzaktan görmek keyifliydi."

"Ama bizi karşılayan ne araba ne de kâhya vardı," diye devam etti Leonie. "Bence çok tuhaf."

"Bahçe bir harika."

"Bu taraf evet ama arka taraftaki arazinin tümü berbat. Terk edilmiş.

Portakal serası, bakımsız çiçek tarhları..."

Anatole güldü. "Berbat mı? Leonie abartıyorsun! Doğanın istediği biçimde göründüğünü söyleyebilirim ama daha fazlası biraz..."

Genç kızın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Fazlasıyla ot bürümüş. Yörede Domaine'e kuşkuyla bakmalarına şaşırmamak gerekir."

"Ne diyorsun sen?"

"Nereye gideceğimizi söylediğin zaman tren istasyonundaki küstah Mösyö Denarnaud'nun yüzündeki ifadeye dikkat ettin mi? Ya zavallı Doktor Gabignaud? Mösyö Fromilhague'ın onu azarlaması ve konuşmamasını emretmesi... bence çok gizemli."

"Hiç de değil," dedi Anatole sıkılmış bir halde. "Şu çok sevdiğin Mösyö Poe'nun korkunç öykülerinden birinin içine mi düştüğümüzü dü-

şünüyorsun?" Yüzünü buruşturarak devam etti. "Onu canlı olarak mezara gömdük," diye alıntı yaptı titreyen bir sesle. "Sana söylüyorum, o kadın şimdi kapısız duruyor! Senin Madeleine rolüne karşılık ben de Roderick Usher olabilirim."

"Kapının kilidi paslanmıştı," dedi Leonie inatla. "Uzun zamandır kimse oradan geçmemiş. Dinle beni Anatole, bunlar çok tuhaf."

Arkalarından yumuşak, berrak ve sakin bir kadın sesi duyuldu.

"Böyle düşündüğünüz için üzgünüm ama yine de hoş geldiniz."

Anatole'ün soluğunu tuttuğunu duydu Leonie.

Sözlerinin işitilmesinden utanarak arkaya dönerken yüzü alev alev ya-nıyordu. Kapıda duran kadının sesi görünümüne uygundu. Zarif, özgüvenli, ince ve uzun boylu. Yüz hatları kusursuz, cildi göz kamaştırıcıydı. Tepesine toplanmış gür sarı saçlarının bir tek teli bile yerinden oynamamıştı. En çarpıcı yönü ise açık gri, neredeyse ay taşı rengindeki gözleriydi.

Leonie'nin eli derhal bir türlü tarandığı gibi durmayan asi buklelerine gitti.

"Yengen, ben..."

Gözlerini toz içindeki yolculuk giysilerine çevirdi. Karşısındaki kadının giyimi kusursuzdu. Modaya uygun kabarık kollu, yüksek yakalı krem bluzunun altına beli sımsıkı oturan, ön tarafı düz, arkası büzgülü bir etek giymişti.

Isolde yaklaştı. "Sen Leonie olmalısın," diyerek ince uzun parmaklı elini uzattı. "Sen de Anatole olmalısın."

Anatole yarım bir reveransla Isolde'ün elini dudaklarına götürdü.

"Yenge," diye gülümsedi, kara kirpiklerinin ardından bakarak. "Bü-

yük bir zevk."

"Bu zevk bana ait. Ve lütfen Isolde deyin. Yenge samimi değil ve kendimi yaşlı hissettiriyor."

"Hizmetçiniz bizi arka kapıdan getirdi," dedi Anatole. "Havanın da sıcak olması kız kardeşimi biraz rahatsız etti." Kolunu açarak evi ve **158**

Tapınak

I»alizeleri işaret etti. "Eğer ödülümüz buysa, yolculuğumuzun sıkıntıları ş i m d i d e n çok geride kaldı demektir."

[solde aldığı iltifat karşısında başını eğip Leonie'ye döndü.

"Arabanın durumunu açıklamasını Marieta'ya tembih etmiştim ama o **çok** çabuk telaşlanır. İlk izlenimleriniz güzel olmadığı için üzgünüm. Ama önemli değil. Artık buradasınız."

Leonie sonunda konuşmayı başardı. "Isolde yenge, lütfen kabalığım ıı^ın beni bağışlayın. Aslında bağışlanacak gibi değil ya."

Isolde gülümsedi. "Bağışlanacak bir şey yok. Haydi oturun. Önce İngiliz usulü çay içelim, sonra Marieta size odalarınızı gösterir."

Yerlerine oturunca gümüş bir çaydanlık, bir sürahi dolusu limonata, ardından da tuzlu ve tatlı tabakları masaya getirildi.

Isolde eğilip çay servisi yaparken hafif bir sandal ağacı ve Doğu kokusu terasa yayıldı.

"Ne kadar güzel kokuyor," dedi Anatole çay kokusunu içine çekerken.

"Ne çayı bu?"

"Lapsang souchong ve mineçiçeği çaylarını kendim karıştırıyorum.

Bence, şu anda moda olan ağır İngiliz ve Alman çaylarından daha ferahlatıcı."

Parlak sarı limon dilimlerinin durduğu beyaz porselen tabağı Leonie'ye uzattı. "Annenin, senin adına davetimi kabul ettiğini belirten telgrafı çok zarifti. Onunla tanışmayı da çok isterim. Beni ilkbaharda ziyaret eder mi acaba?"

Annesinin Domaine'den hoşlanmadığını ve burayı asla evi olarak görmediğini düşündü Leonie ama kibar davranması gerektiğini anımsayarak beyaz bir yalan söyledi.

"Annem çok sevinecektir. Bu yılın başında kötü hava nedeniyle bir süre hasta yattı, yoksa Jules dayıya son görevini yapmak üzere mutlaka gelirdi."

Isolde gülümseyerek Anatole'e döndü. "Gazetede Paris'te sıcaklığın sıfırın altına düştüğünü okudum. Doğru olabilir mi?"

Anatole'ün gözleri parladı. "Dünya buzla kaplanmış gibiydi. Seine Nehri dondu ve evsiz o kadar çok insan öldü ki, yetkililer spor salonlarını, poligonları, okulları sığınacak yer haline getirdiler. Hatta Mösyö Eiffel'in görkemli kulesinin gölgesinde, Champs-de-Mars'taki Art Liberaux Sarayı'nda bir yatakhane bile açtılar."

"Ya eskrim salonları?"

"Eskrim salonları mı?" diye sordu Anatole şaşırarak.

"Özür dilerim," dedi Isolde. "Şu kaşının üzerindeki yara izi. Senin eskrim yapıyor olabileceğini düşündüm."

Leonie söze karıştı. "Dört gece önce Garnier Sarayı isyanında Anatole saldırıya uğradı."

"Leonie lütfen," diye itiraz etti Anatole.

"Yaralandın mı?" diye sordu Isolde aceleyle.

"Birkaç ezik ve kesik, hepsi bu kadar," diyerek Leonie'ye ters bir ba-kış attı.

"İsyanların haberi buraya kadar geldi mi?" diye sordu Leonie. "Paris gazetelerinde *Abonnes'* lerin tutuklanması dışında başka bir haber yok gibiydi."

Isolde bakışlarını Anatole'den ayırmadı.

"Peki, soyuldun mu?"

"Saatimi, babamdan kalan saati çaldılar. Başka bir şey almadan önce müdahale edildi."

"Yani sıradan bir sokak saldırısı?" diye yineledi Isolde, kendini buna inandırmaya çalışarak.

"Doğru. Başka bir şey değil. Talihsizlik."

Bir an masaya gergin bir sessizlik çöktü.

Ardından ev sahibesi olarak görevini anımsayan Isolde, Leonie'ye dön-dü. "Annen çocukluğunda bir süre Domaine de la Cade'da kalmış değil mi?"

Leonie başını salladı.

"Burada tek başına büyümek herhalde kendini yalnız hissettirmiştir,"

dedi Isolde. "Arkadaşlık edeceği başka çocuk yoktu sanırım."

Annesinin Domaine de la Cade'da yaşamaktan mutlu olduğu numarasını yapmak zorunda kalmadığı için sevinen Leonie hiç düşünmeden konuyu değiştirdi.

"Burada mı kalacaksınız, yoksa Toulouse'a mı döneceksiniz?"

Bunu duymak Isolde'u şaşırttı. "Toulouse mu? Korkarım ben..."

"Leonie," dedi Anatole sertçe.

Genç kızın yanakları kızardı ama bakışlarını ağabeyinden kaçırmadı.

"Annem galiba Isolde'ün Toulouse'dan geldiği konusunda bir şey söylemiş-

ti diye hatırlıyorum."

"Doğrusu ben alınmadım Anatole," dedi Isolde. "Ama ben Paris'te büyüdüm."

Leonie, ağabeyine aldırış etmediğini belirterek ona doğru eğildi. Da-yısıyla nasıl tanıştıklarını öğrenmeyi çok istiyordu. Bildiği kadarıyla bu umulmadık bir evlilikti.

"Merak ediyordum da," diye söze başladı ama Anatole lafa karışınca, fırsatı kaçırdı.

"Rennes-les-Bains ile bir bağlantınız var mı?"

Isolde başını salladı. "Kocam parti vermeyi sevmezdi ve onun ölü-

münden sonra ev sahibesi olarak görevlerimi ne yazık ki ihmal ettim."

"Eminim insanlar durumunuzu anlayışla karşılıyordur," dedi Anatole.

"Kocama yaşamının son haftalarında komşularımızın çoğu oldukça nazik davrandı. Bundan önce de zaten sağlığı pek iyi değildi. Ölümünden sonra halledilmesi gereken bir sürü iş vardı ve Domaine de la Cade'da belki de çok az kalabildim. Ama..." Durakladı ve her zamanki sakin gülüm-semesiyle Leonie'yi de sohbete kattı. "Eğer keyif alacaksanız, cumartesi akşamı sizin gelişiniz şerefine bir iki

konuk için bir akşam yemeği daveti hazırlayabilirim. Hoşunuza gider mi? Çok büyük bir parti değil elbette ama birileriyle tanışmış olursun."

"Harika olur," dedi Leonie ve öteki konuları unutup Isolde'ü sorgulamaya başladı.

Çay saati çok keyifli geçti. Isolde özenli, dikkatli ve sevimli bir ev sahibesiydi ve Leonie çok keyif aldı. Keçi peyniri sürülüp sarmısak 161

F: 11

Kate Mosse

doğranmış kalın kabuklu beyaz ekmek dilimleri, ançüez ezmesi sürülüp karabiber serpilmiş kızarmış ince ekmekler, büyük bir tabak dolusu füme jambon ve yarımay şeklinde kesilmiş olgun incirler... Altın rengi hamur üzerinde bir raventli tartın yanında karadut ve kiraz kompostosu dolu mavi bir seramik kâse. Uzun saplı gümüş kaşığıyla bir kap dolusu krema.

"Bunlar nedir?" diye sordu Leonie beyaz sert krema kaplı mor renkli bonbonların durduğu tabağı işaret ederek. "Çok lezzetli görünüyorlar."

"Pirene incisi, *schönanthaus*«'» özü katılmış kristalize şeker. Sanırım sen seversin Anatole. Ve bunlar da..." diyerek başka bir tabağı gösterdi Isolde. "Ev yapımı çikolata kreması. Jules'ün aşçısı gerçekten harika. Ka-dın neredeyse kırk yıldır bu aileye hizmet ediyor."

Sesindeki kırgınlığı fark edince, Isolde'ün de tıpkı annesi gibi kendini Domaine de la Cade'ın sahibi yerine, istenmeyen bir konuk gibi hissedip hissetmediğini merak etti Leonie.

"Sen gazetede mi çalışıyorsun?" diye sordu Isolde, Anatole'e dönüp.

Anatole başını salladı. "Epeydir çalışmıyorum. Gazetecilik yaşamı bana uygun değil. Aile içi kavgalar, Cezayir sorunu, Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki son seçim krizi gibi beni hiç ilgilendirmeyen konularla uğraşmak zorunda kalmaktan hoşlanmadığım için vazgeçtim. Ara sıra *La Reme Blanche* ve *La Revue Contemporaine* için yorumlar yazıyorum ve edebi çabalarımı daha az ticari alanlarda sürdürüyorum."

"Anatole, koleksiyoncular, antikacılar için yayımlanan bir derginin editörler kurulunda yer alıyor," dedi Leonie.

Isolde gülümsedi ve dikkatini tekrar genç kıza verdi. "Davetimi kabul ettiğin için çok sevindiğimi tekrar söylemek isterim. Paris'in hareketli yaşamından sonra taşrada bir ay geçirmenin çok sıkıcı gelebileceğinden korkmuştum."

"İnsan Paris'te de sıkılabilir," diye yanıtladı Leonie en sevimli haliyle.

"Sık sık, son derece sıkıcı akşam toplantılarında imparatorluk zamanında (*) Sarcanthus. melisa-limon otu f a m i l y a s ı n d a n bir bitki.

lıcr şeyin çok daha iyi olduğundan söz eden yaşlı dulların ve kız kuru-larının şikâyetlerini dinlemek zorunda kalıyorum. Kitap okumayı böyle toplantılara yeğlerim!"

"Leonie *bir kitap kurdudur*," diye gülümsedi Anatole. "Sürekli elinde bir kitap vardır. Ne var ki, çoğunlukla okuduklarını fazla heyecanlı bulurum. Hiç benim zevkime göre değil. Hayalet öyküleri, gotik korku romanları..."

"Burada harika bir kütüphanemiz olduğu için çok şanslıyız. Rahmetli kocam tarihe meraklıydı ve daha az rastlanan..." En uygun sözcüğü arar gibi durakladı Isolde. "Daha özel konularda kitaplar okurdu." Yine durakladı. Leonie ona merakla baktı ama bu konuların ne olduğunu Isolde açıklamadı. "Kütüphanede birçok birinci baskı ve az bulunan kitaplar var," diye devam etti Isolde. "Birçoğunun senin de hoşuna gideceğini düşünüyorum Anatole. Senin için ise Leonie, çok sayıda roman ve *Le Petit JournaTm* eski sayıları var. Kendi kütüphaneniz gibi kullanabilirsiniz."

Saat neredeyse yediye geliyordu. Upuzun kestane ağaçlarının gölgesi bahçeye yayılmış, güneşin son ışıkları yalnızca terasta kalmıştı. Isolde masanın üzerindeki küçük çanı çaldı.

Marieta derhal yanlarında belirdi.

"Pascal, bavulları getirdi mi?"

"Epey oluyor, madam."

"Çok iyi. Leonie seni Sarı Oda'ya yerleştirdim. Anatole, sen de evin ön tarafındaki Anjou Süitinde kalacaksın. Kuzeye bakar ve sevimli bir odadır."

"Çok rahat olduğundan eminim."

"Çay saatinde karnımızı doyurduğumuza göre, yolculuğun verdiği yorgunluktan kurtulmak için erken yatmak isteyeceğinizi düşündüm.

(tıun için akşam yemeği planlamadım. Herhangi bir isteğiniz olursa zili çalmaktan çekinmeyin. Ben akşamları saat dokuzda, salonda bir içki almayı âdet edindim. Bana katılırsanız, çok sevinirim."

"Teşekkür ederim."

"Evet, teşekkür ederim," diye atıldı Leonie.

Hep birlikte masadan kalktılar.

"Güneş batmadan önce bahçeleri dolaşmayı, bir sigara içmeyi düşü-

nüyordum," dedi Anatole.

Leonie, Isolde'ün sakin gri gözlerinin bir an parladığını fark etti.

"Eğer sorun olmayacaksa, Domaine'i keşfetmeyi sabaha bırakmanı öneririm. Biraz sonra hava kararacak. Daha ilk gece arazide seni bulma-ları için bir arama grubunu yola çıkarmak istemem."

Bir an kimsenin sesi çıkmadı. Özgürlüğüne getirilen kısıtlamaya itiraz etmek yerine sanki aralarında özel bir şaka yapılmış gibi Anatole'iin gülümsemesi Leonie'yi şaşırttı. Isolde'ün elini tutup dudaklarına götürdü.

Kusursuz nezaket, kusursuz kibarlık.

Yine de.

"Elbette Isolde, nasıl isterseniz," dedi Anatole. "Emrinizdeyim."

25

O O

Ağabeyi ve Isolde'le vedalaşan Leonie, Marieta'nın ardından merdiveni çıkıp ev boyunca uzanan koridorda yürümeye başladı. Hizmetçi kız, ona tuvaleti ve tam ortasında kocaman bakır bir küvetin durduğu banyoyu gösterip yatak odasına götürdü.

"Burası Sarı Oda, matmazel," dedi Marieta ve Leonie'nin geçmesi için geride durdu. "İbrikte sıcak su var. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, her şey harika görünüyor."

Hizmetçi başıyla selamlayıp dışarı çıktı.

Dört hafta boyunca evi olarak kabul edeceği odaya sevgiyle baktı Leonie. Arazinin güneyine bakan, rahat ve güzel bir odaydı. Açık pencereden, terastaki masayı toplayan uşakların sesleri geliyordu.

Pembe ve mor çiçekli duvar kâğıtları, perdelerle ve yatak takımıyla uyumluydu ve ağır maun mobilyaların koyu rengine karşın odaya ferahlık hissi veriyordu. Baş ve ayakucunun oymaları dikkatle cilalanmış karyola Leonie'nin şimdiye dek gördüğü en büyük yataktı ve odanın ortasında tıpkı bir Mısır mavnası gibi duruyordu. Aslan ayaklı dolabın üzerinde pirinç bir şamdan, bir bardak ve sinekleri uzak tutmak için ağzı işlemeli beyaz bir peçeteyle örtülmüş bir sürahi duruyordu. Dikiş kutusu, resim kâğıtları ve boya malzemeleri yan yana yerleştirilmişti. Resim sehpası da dolaba dayanmıştı.

Leonie yüksek gardıroba yaklaştı. Karyola gibi Mısır tarzı oymalı gardırobun kapaklarındaki iki uzun ayna tüm odayı yansıtıyordu. Sağ

kapağını açınca eteklerinin, öğleden sonra giysilerinin, gece giysilerinin ve ceketlerinin sırayla askılara asıldığını gördü. Bavulları açılıp yerleştirilmişti.

Gardırobun yanındaki şifoniyerin lavanta kokulu çekmecelerine; iç çamaşırları, fanilaları, korseleri, bluzları, çorapları özenle katlanıp yerleş-

tirilmişti.

Kapının karşısındaki duvarda yer alan şöminenin üzerinde maun çerçeveli bir ayna asılıydı. Tam ortadaki altın yaldız süslü Sevres saat Paris'teki evin salonunda duran saate benziyordu.

Leonie elbisesini, pamuklu çoraplarını, kombinezonunu ve korsesini çıkarıp koltuğun üzerine attı. Sıcak suyu el yıkama leğenine döküp yüzü-

nü, kollarını ve göğsünü yıkadı. Kapının arkasındaki ağır pirinç askıya asılmış mavi kaşmir sabahlığını giyip uzun kanatlı üç pencerenin önünde duran tuvalet masasına oturdu.

Tokaları teker teker çıkarınca, bakır renkli asi saçları ince beline döküldü ve aynayı kendine doğru çevirip, sırtından bir ipek yumağı gibi sarkıncaya kadar saçlarını fırçaladı.

Gözucuyla bahçeye bakarken, bir hareket dikkatini çekti. "Anatole,"

diye mırıldanırken, Isolde'ün evden çıkmaması konusundaki sözlerine al-dırış etmemesinden korkuyordu.

Bir yandan da aldırış etmemesini umuyordu.

Bu gereksiz düşünceyi aklından uzaklaştırıp, saç fırçasını tuvalet masasına bıraktı ve ortadaki pencereye yaklaştı. Günün son ışıkları gökyüzü-

ne veda ediyordu. Gözleri karanlığa alışınca bu kez uzakta, süs havuzunun ötesindeki yüksek şimşir çitin yanında başka bir hareket dikkatini çekti.

Şimdi bir insanın varlığını açıkça görüyordu. Şapkasız adam, sinsi adımlarla yürüyor, sanki takip ediliyormuş gibi sık sık durup arkasına bakıyordu.

Bir ışık oyunu mu?

166

Tapınak

Adam gölgelerin arasında kayboldu. Leonie aşağıdaki vadiden kilisenin çan sesini duyduğunu sandı ama ince, hüzünlü o tek notanın devamını işitmek için kendini zorlayınca kulağına yalnızca kırların sesleri geldi.

Ağaçların arasında fısıldayan rüzgâr ve kuşların alacakaranlık korosu...

Ardından gece avına hazırlanan bir baykuşun tiz çığlığı yükseldi.

Çıplak kollarının ürperdiğini hissedince pencereyi kapatıp geri çekildi. Bir an durakladı ve perdeleri de örttü. Aşağıda gördüğü kişi herhalde içkili bir bahçıvan ya da yasak olmasına karşın kısa yol diye bahçeden geçen cesur bir çocuktu. Ama bu olayın sevimsiz, hatta ürkütücü bir yanı vardı. Daha doğrusu tanık olduğu için tedirgindi. Gördüklerinden rahatsız olmuştu.

Odanın sessizliği kapının hızla vurulmasıyla bozuldu.

"Kim o?" diye seslendi.

"Benim," dedi Anatole. "Giyinik misin? Gelebilir miyim?"

"Bekle, geliyorum."

Leonie sabahlığın kuşağını bağladı, saçlarını düzeltirken ellerinin titrediğini fark edip şaşırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Anatole içeri girerken. "Korkmuş gibi bir halin var."

"Ben iyiyim," diye terslendi Leonie.

"Emin misin, *petitel* Yüzün bembeyaz."

"Sen bahçede mi dolaşıyordun?" diye sordu aniden. "Az önce?"

Anatole başını salladı. "Sen gittikten sonra terasta birkaç dakika daha kalıp bir sigara içtim. Ne

oldu?"

"Ben..." diye söze başladı Leonie ve tekrar düşünüp vazgeçti. "Boş

ver. Önemli değil."

Anatole koltuğun üzerindeki giysileri yere atıp, oturdu.

Belki de seyislerden biridir.

Anatole cebinden sigara tabakasını ve Vestas kibrit kutusunu çıkarıp sehpanın üzerine koydu.

"Burada içme," diye sızlandı Leonie. "Senin içtiğin tütün kötü kokuyor."

Anatole omzunu silkti ve öteki cebinden küçük mavi bir kitap çı-

kardı.

"Bak sana vakit geçirmene yardımcı olacak bir şey getirdim."

Odayı geçip kitabı kardeşine verdi ve tekrar yerine oturdu.

"işte," dedi Anatole. *"Dağların Cinleri, Uğursuz Ruhları ve Hayaletleri."*

Leonie onu dinlemiyordu. Gözleri tekrar pencereye doğru kaydı. Gör-düğü kişinin hâlâ bahçede olup olmadığım merak ediyordu.

"İyi olduğundan emin misin? Yüzün çok solgun."

Leonie, Anatole'ün sesiyle kendine geldi. Elindeki kitaba bakarken nereden geldiğini düşünüyordu.

"Ben iyiyim," dedi utanarak. "Bu kitap da neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok. Oldukça ürkütücü görünüyor ama tam sana göre!

Kütüphanede tozlu rafların arasında buldum. Audric Baillard adlı yazarı, Isolde cumartesi akşamı yemeğe davet etmeyi planlıyor. Domaine de la Cade'dan söz eden bölümler var. On yedinci yüzyıldaki din savaşlarına kadar gidiyor ve bu bölgeye özgü her türlü cin, kötü ruh ve hayalet hakkında öyküler var." Gülümseyerek kardeşine baktı.

Leonie'nin gözleri kuşkuyla kısıldı. "Bu iyilik nereden çıktı?"

"Bir ağabey en iyi niyetiyle kız kardeşine herhangi bir iyilik yapamaz mı?"

"Bazı ağabeyler elbette yapar. Ama sen?"

Anatole teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, kitap okumak başını derde sokmanı önler diye düşündüğümü itiraf ediyorum."

Leonie bir yastık fırlatırken Anatole kaçmaya çalıştı.

"Iskaladın," diye güldü. "Çok kötü bir atıştı." Sehpanın üzerindeki tabakasıyla kibrit kutusunu aldı ve birkaç adımda dışarı çıktı. "Mösyö Baillard hakkında ne düşündüğünü öğrenmek isterim. Isolde'ün bir gece içkisi teklifini kabul etmeyi düşünüyorum. Birazdan gideceğim. Sen ne dersin?"

"Bu akşam yemek hazırlanmaması sence garip değil mi?"

168

Tapınak

Anatole kaşlarını kaldırdı. "Karnın aç mı?"

"Şey, hayır ama yine de..."

Anatole parmağını dudaklarına dayadı. "Öyleyse sus," diyerek kapıyı açtı. "Keyifle oku *petite*. Daha sonra ayrıntılı bir rapor isteyeceğim."

Anatole odasına doğru ilerlerken, gittikçe azalan ıslık ve ayak seslerini dinledi Leonie bir süre.

Ardından bir kapı açılıp kapandı. Eve bir kez daha huzur çöktü.

Leonie yerdeki yastığı alıp yatağa uzandı. Dizlerini göğsüne çekip lahatça yerleşti ve kitabı açtı.

Şömine rafındaki saat buçukta çaldı.

169

25

O O

PARİS

Gözde sokaklar ve bulvarlar alacakaranlığa gömülmüştü. Yoksul mahalleler, apartmanların, gecekonduların labirent gibi sokakları hava kirliliğinde soluk almaya çabalıyordu.

Sıcaklık birden düşmüş, hava soğumuştu.

Binalar, insanlar, tramvaylar, landolar tıpkı hayaletler gibi gölgelerin arasından çıkıp tekrar kayboluyorlardı. Amsterdam Caddesi'ndeki kafelerin tenteleri iplerinden kurtulmaya çabalayan bağlı atlar gibi sert rüzgârda, inip kalkıyordu. Geniş bulvarlardaki ağaçların dallan hızla sallanıyordu.

Dokuzuncu Bölge'nin kaldırımlarında ve Monceau Parkı'nın yeşil patikalarında yapraklar dans

ediyordu. Seksek, kovalamaca oynayanlar yoktu, çocuklar şimdi elçilik binalarının içindeydiler. Posta İdaresi'nin yeni telgraf telleri titriyor, tramvay rayları ıslık çalıyordu.

Yedi buçukta sis yerini yağmura bıraktı. Demir talaşı gibi soğuk ve gri yağmur damlacıkları gitgide şiddetle inmeye başladı. Uşaklar panjurları kapattılar. Sekizinci Bölge'de hâlâ sokakta dolaşanlar, yaklaşan fırtınadan korunmak için Royale Sokağındaki Cafe Weber'e sığınıp boş

kalmış birkaç masa için bir yandan münakaşa edip, bir yandan bira ve apsent ısmarlıyorlardı. Gidecek evi olmayan dilenciler ve *eskiciler* köprülerin altına sığındılar.

170

Tapınak

Berlin Sokağı'nda Marguerite Vernier, evindeki kanepede yatıyordu.

Bir kolu başının altına kıvrılmış, diğeri bir yaz günü kayıkla gezen, düşlere dalmış küçük bir kız gibi aşağıya, halıya sarkmıştı. Yalnızca dudaklarının maviliği, boynunda çirkin bir kolye gibi duran mor bereler ve bileklerindeki pıhtılaşmış kan izleri uyumadığını gösteriyordu.

Tosça gibi, Emma Bovary gibi, Prosper Merimee'nin talihsiz kahramanı Carmen gibi Marguerite de ölürken hâlâ güzeldi. Görevini tamamla-yan kırmızı kan lekeli bıçak, cansız parmaklarından kaymış gibi halının üzerinde, elinin yanında duruyordu.

Victor Constant onun varlığıyla ilgilenmiyordu. Ondan öğrenebileceği-ni umduğu her şeyi öğrendikten sonra kadının artık bir değeri kalmamıştı.

Şömine rafındaki saatin tik takları dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Tek bir mum ışığı dışında her yer karanlıktı.

Constant pantolonunu ilikledi, bir sigara yaktı ve uşağının Vernier'nin komodininde bulduğu günlüğü incelemek için yemek masasına oturdu.

"Bana bir brendi getir."

Constant sarı saplı Nontron bıçağıyla sicimi kesti, kahverengi yağlı kâğıdı açıp koyu mavi defteri ortaya çıkardı. Deftere Vernier'nin bir yıl boyunca her gün yaptıkları kaydedilmişti. Sık gittiği kumarhaneler; iki sütun biçiminde yazılmış ve ödendiği zaman üstü silinmiş kumar borçları; yılın ilk aylarında bir yardakçı olmaktan çok bir kitap alıcısı olarak gizli güçlerle uğraşanlarla kurduğu kısa süreli ilişki; bir şemsiye ya da La Chaussee d'Antin Sokağı'ndaki Edmond Bailly'nin kitapçı dükkânından aldığı sınırlı sayıda basılmış *Cinq Poemes* adlı kitap gibi bazı alışverişler...

İç sıkıcı günlük ayrıntılarıyla ilgilenmeyen Constant aradığı bilgiye ulaşmasını sağlayacak tarihleri ya da referansları bulmak için sayfalara bir göz atıp hızla çeviriyordu.

Constant, sevdiği tek kadınla Vernier arasındaki ilişkinin ayrıntılarını arıyordu. Bırakın kadının adını

yüksek sesle söylemeyi, aklına getirmeye bile gücü yoktu henüz. Geçen yılın 31 Ekim'inde kadın ona aralarındaki ilişkinin sona ermesi gerektiğini söylemişti. Bundan öncesi ise gerçekten çok özel bir ilişkiydi. Constant onun isteksizliğini utangaçlığına vermiş

ve baskı yapmamıştı. Ama gerçekleri öğrenince yaşadığı şok bir anda **171**

kontrol edilemez bir öfkeye dönüşmüştü ve neredeyse kadını öldürecekti.

Yan binadaki komşuların, kadının çığlıklarını duyacağından çekinerek öldürmemişti.

Gitmesine izin vermişti. Ne de olsa ona acı vermek istemezdi. Onu seviyordu, ona tapıyordu, ona hayrandı. Ama ihaneti dayanılacak gibi de-

ğildi. Kadın ilişkiyi bu duruma getirmişti.

O geceden sonra kadın Paris'ten gitmişti. Kasım ve aralık ayları boyunca Constant sürekli onu düşünmüştü. Onu çok seviyordu ama buna rağmen kadın onu aldatmıştı. Bedeni ve aklı sürekli olarak birlikte ge-

çirdikleri zamanı; onun kokusunu, narin zarafetini, yanında oturuşunu, sevgisine minnettar oluşunu anımsatıyordu. Ne kadar utangaç, ne kadar uysal, ne kadar kusursuzdu. Bu düşüncelerin ardından terk edilmenin acısı aklına gelince öfkesi biraz daha şiddetlenip vahşileşiyordu.

Onun anılarını silmek için Constant zengin ve uygar alışkanlıkları olan her beyefendinin yapacağı gibi kumarhanelere, gece kulüplerine dadanmış ve hastalığının belirtilerini azaltmak için laudanum'"» içmeye başlamıştı. Uzaktan da olsa onu andıran bir dizi fingirdek kız, onun iha-netinin bedelini bedenleriyle ödeyen fahişeler girmişti yaşamına. Constant çok yakışıklıydı. İstediği zaman çok cömert olabiliyordu. Nasıl baştan çıkaracağını biliyordu ve iştahının ne denli ahlakdışı olduğunu fark edene kadar kızlar da istekli oluyorlardı.

Hiçbir şey onu rahatlatmıyordu. Kadının ihanetinden sonra çektiği ıstırabı azaltmıyordu.

Üç ay boyunca Constant onsuz yaşamayı başardı. Ocak ayının sonunda ise her şey değişiverdi. Seine Nehri'nin üzerindeki buzlar erimeye başlarken, artık dul olan kadının Paris'e geri döndüğü ama yeni bir sevgilisi olduğu dedikoduları kulağına çalındı. Anlaşılan ondan sakındıklarını başka bir erkeğe veriyordu.

Constant'ın acısı daha çok büyümüş, öfkesi artmıştı. İkisinden de intikam alma isteği beynini kemiriyordu. Kendisine çektirdiği acı kadar onun da kanlar içinde aynı acıyı çektiğini görmek istiyordu. İhanetinden dolayı onu cezalandırmak yaşamındaki tek amaç haline gelmişti.

(*) Ağrı kesici olarak da kullanılan bir tür uyku ilacı.

Tapınak

Rakibinin adını öğrenmesi kolay oldu. Vernier ile kadının sevgili oldukları gerçeği her sabah gün doğarken aklına gelen ilk düşünceydi. Geceyi karşılamak için ay doğarken de aklından çıkan son düşünce oluyordu.

Ocak yerini şubata bırakırken Constant cezalandırma ve intikam alma sürecini başlattı. Önce Vernier'nin temiz adını yok etmeye kararlıydı.

Taktiği çok basitti. Daha az saygın gazetecilerin kulağına yavaş yavaş dedikodular anlatılıyordu. Sahte mektuplar rüşvet alan ellerde dolaşıyordu.

Paris'in saygın yüzeyinin altında kümelenen, sürekli ihanet korkusu içinde yaşayan gizli hipnotizmacı grupların yeni üyeleri ve yardakçılarının labi-rentine dedikodular yayılıyordu. Haber kırıntıları, alacakaranlık fısıltıları, imzasız iftiraların yayımlanması...

Hepsi yalandı ama inanılır yalanlardı.

Ne var ki, Vernier'ye karşı sürdürdüğü savaş çok iyi gitse bile, Constant huzura kavuşamamıştı. Düşlerine karabasanlar karışıyor, gündüzleri bile birbirine sarılmış sevgililerin imgeleri gözlerinin önünden gitmiyordu. Hastalığı ilerledikçe uykusuzluğa yol açıyordu. Gözlerini kapattığında kendini karabasanların içinde buluyor, ya kırbaçlanıyor ya da bir haça çivileniyordu. Bedenini yerde yatarken, elindeki kayayla ezilmiş Korint-lıos Kralı Sisyphus gibi ya da Prometheus gibi bağlanmış ve sevdiği kadın üzerine eğilmiş karaciğerini sökerken görüyordu.

Mart ayında bazı kararlar aldı. Kadının ölümüyle birlikte Constant bir çeşit huzura kavuştu. Cimetiere de Montmartre'da tabutun ıslak toprağa indirilmesini uzaktan izlerken, omzundan bir yükün kalktığını hissetmişti. Bundan sonra da Vernier'nin yaşamının kendi acısının ağırlığıyla çökmesini büyük bir memnuniyetle izlemişti.

İlkbahar yerini temmuz ve ağustos sıcaklarına bıraktı. Constant bir süredir huzur içindeydi. Eylül ayı gelmişti. Tesadüfen bazı dedikodular kulağına çalınmaya başladı; Haussmann Bulvarı'nda mavi bir şapkanın altından sarı saçlar gördü, altı ay önce Montmantre'da toprağa gömülen bir tabutun boş olduğu fısıltıları etrafta dolaşıyordu. Garnier Sarayı'ndaki isyanın yaşandığı gece Constant iki adamını Vernier'yi sorguya çekmeleri için gönderdi ama kayda değer bir bilgiye ulaşamadan birileri müdahale etmişti.

Günlüğün sayfalarını bir kez daha çevirip tekrar 16 Eylül tarihine geldi. Sayfa boştu. Vernier, operadaki isyanı ve Panorama Pasajı'nda uğra-dığı saldırıyı yazmamıştı. Günlüğün son yazısı iki gün öncesinin tarihini taşıyordu. Constant sayfayı çevirip bir kez daha okudu. Büyük, özgüvenli harflerle tek bir sözcük vardı.

"Son."

Soğuk bir öfkenin bedenini sardığını hissediyordu. Üç harf alay eder-cesine önündeki sayfada dans ediyordu. Dayandığı bunca şeyden sonra, bir aldatmacanın kurbanı olduğunu keşfetmek, acısını daha çok artırmıştı.

Vernier'yi aşağılamanın kendisine huzur vermeye yeteceğini düşünmek ne kadar aptalcaydı. Şimdi Constant ne yapması gerektiğini biliyordu.

Onları avlayacak ve öldürecekti.

Uşak yanına bir bardak brendi bıraktı. "General Du Pont biraz sonra gelebilir," diye mırıldandı ve tekrar pencereye yaklaştı.

Zamanın geçtiğinin farkına varan Constant, defterin sarılı olduğu kahverengi kâğıdı eline aldı. Günlüğün evde olmasına şaşırmıştı. Eğer geri dönmeyecekse, Vernier niçin günlüğünü burada bırakmıştı? Acaba yola çok acele mi çıkmıştı? Yoksa Paris'ten çok uzun süre ayrı kalmamayı mı planlamıştı?

Constant içkiyi bir yudumda bitirdi ve kadehi şömineye fırlattı. Kadeh binlerce parlak, sivri parçaya bölündü. Uşak irkildi. Odanın havası bir an bu hareketin şiddetiyle titredi.

Constant ayağa kalkıp iskemleyi masanın kenarına yerleştirdi. Şö-

mine rafına yaklaşıp Sevres saatin cam kapağını açtı. Saati sekiz buçuğa ayarladı. Ardından mekanizması duruncaya kadar saati mermer rafın kenarına vurdu. Yere çöküp ön yüzü aşağıya gelecek şekilde brendi kadehinin kırıklarının yanına yerleştirdi.

"Şampanyayı aç ve iki kadeh getir."

Uşak söyleneni yaptı. Constant kanepeye yaklaştı. Saçlarından tutup Marguerite Vernier'nin başını yukarı kaldırdı. Bir mezbahanın tatlı metalik kokusunu alıyordu. Kadının çevresindeki açık renkli yastıklar koyu kırmızıya boyanmıştı; göğsündeki kan lekesi serada yetişip erken olgunlaşmış bir çiçek gibiydi.

Marguerite'in ağzına biraz şampanya akıttı. Kadehi dudaklarına değdirip hafif bir ruj izi oluşmasını sağladı ve yarıya kadar doldurup ya-kındaki sehpanın üzerine bıraktı. İkinci kadehe de biraz şampanya koydu ve şişeyi yan olarak yere yatırdı. Şişe ağır ağır boşalırken, baloncuklar lıalıya yayılıyordu.

"Dördüncü Güç'ün sürüngen yoldaşları bu akşam kendileri için bir haber olduğunu öğrendiler mi?"

"Evet, mösyö." Bir an için uşağın yüzündeki ifade değişti. "Hanımefendi... öldü mü?"

Constant yanıtlamadı.

Uşak haç çıkarırken Constant büfeye yaklaşıp çerçeveli bir fotoğrafi eline aldı. Fotoğrafin ortasında Marguerite oturuyor, iki çocuğu da arkasın-da ayakta duruyordu. Fotoğrafin çekildiği stüdyonun adını ve tarihini okudu. Ekim 1890. Kızın saçları omuzlarına dökülmüştü. Hâlâ bir çocuktu.

Uşak öksürdü. "Rouen'e mi gidiyoruz beyefendi?"

"Rouen mi?"

Efendisinin bakışlarını fark edince sinirle parmaklarını oynatmaya başladı.

"Bağışlayın beni beyefendi ama Madam Vernier, kızıyla oğlunun Rouen'e gittiklerini söylememiş miydi?"

"Ah. Evet, tahmin ettiğimden daha fazla cesaret... yüreklilik... gösterdi. Ama Rouen mi? Oraya gittiklerini hiç sanmıyorum. Belki de gerçekten bilmiyordu."

Fotoğrafı uşağa uzattı.

"Dışarı çıkıp kızı soruştur. Birileri bu kızı hatırlayacak ve konuşacaktır. Konuşan birileri hep vardır." Soğuk bir gülümsemeyle devam etti.

"Kız, bizi Vernier ile fahişesine götürecektir."

175

25

O O

DOMAINE DE LA CADE

Leonie çığlık attı. Olduğu yerde doğrulurken kalbi deliler gibi çarpı-

yordu. Mum sönmüş, oda karanlığa gömülmüştü.

Bir an Berlin Sokağı'ndaki salonda olduğunu sandı. Sonra yan tarafa bakınca Mösyö Baillard'ın kitabının yastığın üzerinde durduğunu fark edip nerede olduğunu hatırladı.

Bir karabasan.

İblisler ve ruhlar, hayaletler ve pençeli yaratıklar, örümceğin ağını ördüğü antik kalıntılar; hayaletlerin boş gözleri...

Leonie yatak başına yaslanıp nabzının yavaşlamasını bekledi. Gri bir göğün altında taş bir tapınak, eski bir armalı kalkanın üzerine yerleştirilmiş solmuş çelenkler... Çoktan kokuşmuş ve onurunu yitirmiş bir aile arması...

Ne kadar karanlık düşler.

Nabzının yavaşlamasını bekliyordu ama beynindeki çekiç sesleri gitgide şiddetleniyordu.

"Matmazel Leonie? Bir şeye ihtiyacınız var mı diye sormam için madam beni gönderdi."

Marieta'nın sesini duyunca rahatladı.

"Matmazel?"

Leonie kendini topladı ve seslendi. "Girin."

176

Tapınak

Kapıda bir tıkırtı oldu, hizmetçinin sesi tekrar duyuldu. "Özür dilerim matmazel, kapı kilitli."

Leonie kapıyı kilitlediğini anımsamıyordu. Üşümüş ayaklarını ipek *terliklerine* soktu ve kapıyı açmak için koştu.

Marieta başını eğerek onu selamladı. "Madam Lascombe ile Senyör Vernier, kendilerine katılıp katılmayacağınızı sormak için beni gönderdiler."

"Saat kaç?"

"Neredeyse dokuz buçuk."

Ne kadar geç.

Leonie gözlerini ovuşturarak uyanmaya çalıştı. "Elbette gelirim. Hemen geleceğimi onlara söyler misin?"

İç çamaşırlarını giydi, pek süslü olmayan bir gece elbisesini üzerine geçirip, saçlarını topladı. Kulaklarının arkasına ve bileklerine biraz kolonya sürüp salona indi.

İçeri girince Isolde ile Anatole ayağa kalktılar. Isolde'ün yüksek yakalı turkuvaz rengi, kısa kollu, Fransız malı, siyah cam boncuklarla süslenmiş

giysisi göz alıcıydı.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi Leonie ve önce Isolde'ü, ardından ağabeyini öptü.

"Neredeyse senden umudumuzu kesecektik," dedi Anatole. "Ne içersin? Biz şampanya içiyoruz... Ah özür dilerim Isolde, bu şampanya değildi.

Aynısından ister misin? Ya da başka bir şey?"

Leonie'nin kaşları çatıldı. "Şampanya değil mi?"

Isolde gülümsedi. "Seninle dalga geçiyor. Şampanya değil ama ona çok benzeyen *blanquette de Limoux* adlı yerel bir şarap, daha tatlı, daha hafif ve susuzluğu gideriyor. Artık çok keyifle içtiğimi itiraf etmeliyim."

"Teşekkürler," dedi Leonie kadehini alırken. "Mösyö Baillard'ın kitabını okurken dalmışım ve Marieta kapıyı çaldı. Saat dokuzu geçmiş."

Anatole güldü. "Çok sıkıcı olduğu için mi seni uyuttu?"

Leonie başını salladı. "Tam tersine. Büyüleyiciydi. Anladığım kadarıyla, Domaine de la Cade ya da şimdi evin ve arazinin bulunduğu yer çok uzun zamandır birçok batıl inancın ve yerel efsanenin merkeziymiş. Ge-177

çeleri dolaşan hayaletler, şeytanlar, ruhlar... En sık rastlanan öyküler kötü zamanlarda kırlarda dolaşıp hayvanları ve çocukları kaçıran, yarı iblis yarı yabanıl hayvan olan, siyah ve korkunç yaratık üzerine."

Anatole ile Isolde bakıştılar.

"Mösyö Baillard'a göre," diye devam etti Leonie. "Bu nedenle tepelerin, göllerin çoğunun adı doğaüstü geçmişlerine işaret ediyormuş. Tabe Dağı'nda bir gölden söz ediyor; adı Şeytan Gölü ve doğrudan cehennemle temas kurduğunu söylüyor. Şeytan Gölü'nün içine bir taş atarsanız, sudan kükürtlü gazlar yükselip korkunç fırtınalara yol açıyormuş. Çok kurak geçen 1840 yazına ait bir öykü var. Yağmur yağmasını isteyen Montsegur köyünden bir değirmenci Tabe Dağı'na tırmanmış ve gölün içine canlı bir kedi atmış. Hayvan debelenince şeytanı çok kızdırmış ve iki ay boyunca hiç durmadan yağmur yağmış."

Anatole arkasına yaslanıp kolunu koltuğun arkalığına uzattı. Şöminede güzel bir ateş yanıyordu.

"Ne kadar da saçma bir batıl inanç," dedi Anatole. "Böyle bir kitabı sana verdiğime pişman oldum."

Leonie yüzünü buruşturdu. "Alay edebilirsin ama bu öykülerin gerçek bir yanı vardır."

"Doğru söyledin Leonie," dedi Isolde. "Merhum kocam, Domaine de la Cade hakkındaki efsanelerle yakından ilgilenirdi. Özellikle Vizigotlar dönemiyle ilgilenirdi ama Mösyö Baillard ile gecenin geç saatlerine kadar çok çeşitli konulardan söz ederlerdi. Kardeş köyümüz olan Rennes-les-Château'nun rahibi de bazen onlara katılırdı."

Uç erkeğin kitaplara gömülmüş hali Leonie'nin gözlerinde canlandı ve Isolde'ün kendini dışlanmış hissedip hissetmediğini merak etti.

"Abbe Sauniere," dedi Anatole. "Öğleden sonra Couiza'dan gelirken Gabignaud ondan söz etmişti."

"Ayrıca..." diye ekledi Isolde, "Mösyö Baillard'ın yanında Jules'ün hep temkinli davrandığını da söylemem gerekir."

"Temkinli mi? Nasıl yani?"

Isolde ince beyaz elini salladı. "Belki de *temkinli* doğru bir sözcük değil. Neredeyse önünde saygıyla eğilirdi. Aslında ne demek istediğimden **178**

Tapınak

pek emin değilim. Mösyö Baillard'ın yaşına ve bilgisine saygı duyduğu gibi, bilgeliğine de hayrandı."

Anatol kadehleri doldurdu ve bir şişe daha getirmeleri için zili çaldı.

"Baillard bu yöreden mi?"

Isolde başını salladı. "Rennes-les-Bains'de mobilyalı bir lojmanda ka-lıyor ama esas evi başka yerde. Sanırım Sabarthes bölgesinde. Olağanüstü

.ima aynı zamanda içine kapanık bir adam. Geçmiş deneyimleri hakkında ağzı sıkı ve ilgi alanları çok geniş. Yerel gelenek ve göreneklerin dışında Albigen Heretikler konusunda da uzman." Isolde bir an güldü. "Bir keresinde Jules, betimlemeleri çok canlı olduğundan Mösyö Baillard'ın neredeyse ortaçağdaki savaşlara tanık olduğunun bile düşünüleceğini söylemişti."

Herkes gülümsedi.

"Belki yılın en uygun mevsimi değil ama şato kalıntılarını görmek ister misin?" diye sordu Leonie'ye. "Elbette hava izin verirse."

"Çok hoşuma gider."

"Cumartesi akşamı yemekte seni Mösyö Baillard'ın yanına oturturum, bu dağların efsaneleri, batıl inançları ve şeytanları hakkında istediğin her soruyu ona sorarsın."

Mösyö Baillard'ın öykülerini anımsayan Leonie başını salladı. Anatole sessizleşti. Sanki sohbetin arasına hiç kimse fark etmeden değişik bir hava girivermişti. Bir süre için yalnızca saatin tik takları ve şöminedeki alevlerin hışırtısı duyuldu.

Leonie'nin bakışları pencerelere doğru kaymıştı. Gece olunca kepenkleri kapatılmıştı ama ardındaki karanlığı algılayabiliyordu. Sanki yaşıyor, soluk alıyordu. Rüzgâr evin köşelerinde ıslık çalıyordu ama Leonie gecenin mırıldandığını, ormanın eski ruhlarını uyandırdığını düşünüyordu.

Yumuşak ışıkta tüm güzelliği ve dinginliğiyle oturan Isolde'e baktı.

O da bunu hissediyor mu?

Isolde'ün ifadesi sakin, heyecansızdı. Aklından geçenleri Leonie'nin okuyabilmesi olanaksızdı. Kocasının yokluğu acı vermiyor gibiydi. Evin taş duvarlarının ötesinde neler bulunabileceği hakkında kaygılı olduğu ya da korktuğunu gösteren bir belirti yoktu. Leonie kadehindeki *b!anquette* şarabına baktı ve içip bitirdi.

Saat buçuğu çaldı.

Isolde cumartesi akşamı vereceği yemeğin davetiyelerini yazacağını söyleyerek çalışma odasına çekildi. Anatole tepsiden küt, yeşil Benedictine şişesini alıp biraz daha oturacağını ve bir puro içeceğini söyledi.

Leonie, ağabeyine iyi geceler öpücüğü verip salondan çıktı. Koridorda yürürken, günün anılarına daldığından adımları pek de düzgün değildi.

Yaşadıklarının bazıları ona zevk vermiş bazıları meraklandırmıştı. Anatole'ün en sevdiği şekerin Pirene İncisi olduğunu Isolde'ün tahmin etmesi ne kadar kurnazcaydı. Üçü de birbirinin dostluğundan hoşlanmış gibiydi.

Yaşayabileceği maceraları, evi dolaşmayı ve hava uygun olursa araziyi gezmeyi düşledi.

Elini merdiven korkuluğuna atarken piyanonun kapağının baştan çı-

karırcasına açık durduğunu fark etti. Siyah ve beyaz tuşlar yeni cilalanmış

gibi mum ışığında ışıldıyordu. Piyanonun maun gövdesi parlıyordu.

Gerçi Leonie çok yetenekli bir piyanist değildi, ama yine de el değme-miş tuşların davetine karşı koyamadı. Bir skala, bir arpej ve bir akor çaldı.

Akordu yapılmış, özenle korunmuş gibi, piyanonun tatlı, yumuşak bir sesi vardı. Parmaklarının istediği yere gitmesine izin verip minör anahtarda eski, hüzünlü bir parça çaldı. Melodinin la, mi, do,

re notalarından oluşan tek bir mezürü holün sessizliğinde yankılandı ve duyulmaz oldu. Hüzünlü, davetkâr, kulağa hoş gelen bir sesti.

Leonie parmaklarının tersiyle oktavları tırmanıp parçayı bitirdi ve ardından odasına gitti.

Saatler geçti. Leonie uyudu. Mumlar teker teker söndü. Gri duvarların dışında, bahçeler, arazi, göl, kayın ormanı beyaz ay ışığında sessizlik içindeydi. Her şey hareketsizdi.

Ama yine de...

180

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rennes-Les-Bains

Ekim 2007

25

O O

RENNES-LES-BAINS

29 EKİM 2007 PAZARTESİ

Meredith'in uçağı Toulouse Blagnac Havaalanı'na tahmini varış saatinden on dakika önce indi. Saat dört buçukta kiralık aracını almış, otoparktan çıkış yolunu arıyordu. Spor ayakkabıları, kot pantolonu ve büyük sırt çantasıyla tıpkı bir öğrenciye benziyordu.

Kent dışındaki yolda iş çıkış saati trafiği, sanki silahların olmadığı *Grand Theft Auto* filmindeki kadar yoğundu. Her taraftan üzerine doğru gelen araçlardan ürkerek direksiyonu sımsıkı tuttu, klimayı açtı ve gözlerini ön cama dikti.

Otoyola çıkınca trafik sakinleşti ve Meredith radyoyu açacak kadar güven kazandı. Önceden

ayarlanmış klasik müzik istasyonunun sesini yükseltti. Her zamanki gibi Bach, Mozart, Puccini ve hatta biraz Debussy.

Carcassonne'a kadar hiçbir yere sapmadan yol aldı, otuz dakika sonra Mirepoix ve Limoux üzerinden gitmek için otoyoldan ayrıldı. Couiza'da sola, Arques tarafına döndü, dönemeçli yolda on dakika gidip tekrar sağa saptı. Saat altı olduğunda heyecan ve beklentisi artmıştı; bunca zamandır üzerinde düşündüğü kasabaya neredeyse ulaşıyordu.

Rennes-les-Bains kasabası hakkında ilk izlenimleri cesaret vericiydi.

Tahmin ettiğinden daha küçüktü ve anacaddesi -anacadde demek biraz abartmak oluyordu- ancak iki aracın geçebileceği genişlikteydi, ama yine **183**

Kate Mosse

de sevimli bir görüntüsü vardı. Sokaklarda hiç kimsenin olmaması bile Meredith'i tedirgin etmedi.

Çirkin bir taş yapının ve giriş kapısındaki metal tabelada JARDIN

DE PAUL COURRENT, duvarında LE PONT DE FER yazan güzel bir bahçenin önünden geçti. Ani bir fren yaparak biraz ileride duran mavi Peugeot'ya çarpmaktan son anda kurtardı.

Önünde birkaç araba sıralanmıştı. Meredith radyoyu kapattı, daha iyi görebilmek için pencereyi açtı. Biraz ileride yol kapalı yazılı sarı tabelanın yanında birkaç işçi duruyordu.

Peugeot'nun sürücüsü arabadan inip bağırıp çağırarak işçilere yaklaştı. Meredith biraz bekledi ve öteki sürücülerin de indiğini görünce, o da indi ve Peugeot'nun geri dönen sürücüsüyle karşılaştı. Ellili yaşların sonlarında, şakaklarına kır düşmüş, biraz kilolu bir adamdı. İstediğini yaptırmaya alışkın bir insanın görünümü ve duruşu vardı. Meredith'in ilgisini çeken nokta ise adamın giyim tarzıydı. Siyah ceket, siyah pantolon, kravat ve cilalı ayakkabılarıyla son derece resmi görünüyordu.

Arabanın plakasına göz atınca bu bölgeye ait olduğunu anladı.

"Ne olmuş?" diye sordu adam yaklaşınca.

'Ağaç kırılmış," dedi adam ilgisizce.

Adam İngilizce yanıtladığı için Meredith biraz kızdı, çünkü Fransızca aksanı hiç de kötü sayılmazdı.

"Peki işin ne kadar süreceğini söylediler mi?" diye terslendi.

"En azından yarım saat," dedi adam arabasına binerken. "Midi'de bunun anlamı üç saat bile olabilir. Hatta yarın."

Gitmek için sabırsızlanır gibiydi. Meredith yaklaşıp elini kapıya dayadı. "Başka bir yol var mı?"

Bu kez adam çelik mavisi dik bakışlı gözleriyle ona baktı.

"Couiza'ya geri dönüp Rennes-les-Château üzerinden tepeleri aşmak gerekir," dedi. "Akşamın bu saatinde en az kırk dakika sürer. Ben bekleyeceğim. Karanlıkta yolu bulmak sorun olabilir." Önce Meredith'in eline, sonra yüzüne baktı. "Eğer izin verirseniz?"

Meredith'in yanakları kızardı. "Yardımınız için teşekkür ederim,"

diyerek geriledi. Adamın kaldırıma yanaşıp park etmesini ve inip anacad-184

dede geldikleri yönde yürümesini izledi. Tartışmaya girilecek bir adam değil, diye düşünürken niçin bu kadar kızdığını anlamıyordu.

Bazı sürücüler dar yolda zorlukla dönüp geldikleri yöne gitmeye başladılar. Meredith bir süre bekleyip, düşündü. Ne kadar kaba davransa da adam iyi bir öğüt vermişti. Tepelerde yolunu kaybetmenin bir anlamı yoktu.

Kasabayı yürüyerek keşfetmeye karar verdi. Kiralık arabayı mavi Peugeot'nun arkasına park etti. Atalarının Rennes-les-Bains'den geldiklerin-den emin olmadığı gibi, 1914 yılındaki o asker fotoğrafı belki de rastlantı olarak burada çekilmiş olabilirdi. Ama elindeki pek az ipucundan yalnızca biriydi. Hemen aramaya başlayabilirdi.

Yan koltuğun üzerinde duran çantasına uzandı, dizüstü bilgisayarı-

nın çalınması fikrini aklına bile getirmek istemiyordu. Küçük bavulunun durduğu bagajın kilidini kontrol etti. Arabayı sağlama alınca birkaç adım yürüyüp, Station Thermale et Climatique yazan kaplıca binasına ulaştı.

Kapının üzerinde elle yazılmış kâğıtta, kaplıcanın 1 Ekim'den 30

Nisan 2008 tarihine kadar kış nedeniyle kapalı olduğu yazılıydı. Meredith kâğıda bakakaldı. Bütün yıl açık olacağını varsaydığından önceden telefon etmeyi akıl etmemişti.

Elleri cebinde bir süre kapının önünde durdu. Karanlık pencereler binanın tümüyle boş olduğunu gösteriyordu. Gerçi Lilly Debussy'nin izini arama fikrinin, aslında buraya gelmek için bir bahane olduğunu itiraf ediyordu; ama yine de eski kaplıcadan umutluydu. Eski kayıtlar, yüzyılın başından kalma fotoğraflar Rennes-les-Bains'in bölgedeki en çok rağbet gören yerlerden biri olduğuna işaret ediyordu.

Meredith, kapalı kepenklerine bakarken; 1900 yazında nekahet dö-

nemi için Lilly'nin buraya gönderildiğinin ya da üniformalı genç askerin buraya geldiğinin kanıtları kaplıcada olsa bile, şimdilik bunlara ulaşamayacağını biliyordu.

Belediye başkanı ya da herhangi birini kendisini içeri alması için ikna etmesi olasıydı ama Meredith pek umutlu değildi. Daha önce düşünmediği için kendine kızarak geri dönüp sokakta yürümeye başladı.

Kaplıca binalarının sağ tarafında Allee des Bains de la Reine yazan bir sokak vardı. Aniden çıkan rüzgâra karşı ceketine sarınarak, suyu bo-

şaltılmış büyük havuzun yanından geçti. Havuzun içi ve çevresi bakımsız görünüyordu. Çatlamış mavi karolar, zemin tahtalarının soyulan pembe boyası, kırık beyaz şezlonglar... Havuzun daha önce kullanıldığına inanmak bile zordu.

Nehrin kıyısına kadar yürüyen Meredith, burada bir tek insan bile göremezdi. Çamurlu arazinin üzerindeki çok sayıdaki lastik izi, lisedeki maç sonrası partilerinin, çamurlu arazinin lastik izleriyle dolup taştığı ertesi sabahlarını çağrıştırıyordu. Patikanın kenarında eğrilmiş, iç karartıcı görünümlü metal banklar; altında ahşap bir bank olan taç biçiminde paslanmış bir metal pergola vardı. Yıllardır kullanılmamış gibiydi. Meredith yukarı doğru bakınca güneşten korunmak için tentenin asıldığı metal çengelleri fark etti.

Alışkanlığından vazgeçmeden çantasından kamerasını çıkarıp birkaç kare fotoğraf çekti. Loş ışığa göre ayarlarını yaptı ama fotoğraflardan so-nuç alacağından emin değildi. Lilly'yi üzerinde beyaz bluzu, siyah eteği, geniş kenarlı şapkasıyla bu banklardan birine oturmuş, Debussy ile Paris'i düşlerken gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Sepya renkli fotoğraftaki genç askeri, nehir kıyısında kolunda bir kızla hayal etmek istedi ama başaramadı. Mekân yanlıştı. Her yer harabeye dönmüş ve terk edilmişti.

Dünya sanki yürüyüp gitmişti.

Hiç tanımadığı, hayal ettiği bir geçmişin özlemine kapılarak ağır ağır nehir kıyısında yürüdü. Kıvrımlı yol nehri geçen düz, beton bir köprüye ulaştı. Karşıya geçmeden önce durakladı. Öteki tarafın daha az kullanıldığı belliydi. Yabancı bir kasabada çantasında değerli bir dizüstü bilgisayar ve kamerayla başıboş dolaşmak pek akıllıca değildi.

Üstelik hava kararıyor.

Yine de bir şeylerin kendisini çektiğini hissetti Meredith. Keşfetme ya da macera yaşama isteği, diye düşündü. Kasabayı yakından tanımak istiyordu. Modern kafeleri ve arabaları olan anacaddeyi değil, yüzlerce yıldır burada olan gerçek yeri öğrenmeliydi. Eğer bu kasabayla arasında

bir bağ varsa, burada geçirdiği kısacık zamanı boşa harcamış olmayacaktı.

Çantasını göğsüne çapraz asıp nehrin öte yanına geçti.

Karşı yakanın atmosferi farklıydı. İnsanlardan ya da modadan etkilenmeyen daha dayanıklı bir ortamda olduğunu hissetti. Yontulmamış, sivri tepeler tam önünde dimdik yükseliyordu. Çalıların ve

ağaçların alacalı yeşilleri, kahverengileri, bakır tonları günbatımının renklerini taşıyordu.

Çekici olması gerekirken her nasılsa bu manzaranın rahatsız edici bir larafı vardı. Gerçek yüzü, sanki bütün o renklerle gizlenmişti ve yalnızca ikiboyutluymuş gibi, yani bir resim gibi görünüyordu.

Kararmaya başlayan bu ekim akşamında Meredith uzamış yabangülleri, basılıp düzleşmiş otlar ve rüzgârın getirdiği çöpler arasında dikkatle ilerlemeye çalıştı. Yukarıdaki yoldan geçen bir arabanın farları dağların kasabayla birleştiği gri kaya yamacı bir an için aydınlattı.

Motor sesi azaldı ve tekrar sessizlik çöktü.

Meredith patikanın sonuna kadar yürüdü ve dağ tarafına giden yolun altındaki siyah tünelin ağzına ulaştı.

Bir çeşit yağmur suyu kanalı mı?

Elini soğuk tuğla duvara yaslayıp öne eğildi ve içeri bakarken taş

kemerin altına hapsolmuş nemli havanın cildine fısıldadığını hissetti. Bir huniden geçer gibi dar kanala giren su burada daha hızlı akıyordu. Sivri kayaların üzerinden aşarken beyaz damlacıklar tuğla duvarlara çarpıyordu.

Üzerinde bir tek kişinin durabileceği daracık bir çıkıntı vardı.

içeri girmek pek akıllıca değil.

Yine de başını eğdi, sağ eliyle dengesini sağlamak için tünelin nemli duvarına tutundu ve karanlığa doğru bir adım attı. Bir anda nemli hava, su ve yosun kokusu burnuna doldu. Üzerinde durduğu çıkıntı kaygandı. Biraz daha, biraz daha ilerledi; morumsu alacakaranlık yalnızca bir ışıltı halinde kalıp nehrin kıyısını göremeyinceye kadar yürüdü.

Eğimli duvara çarpmamak için başını eğip dikkatle suya baktı. Koşuş-

turan minik siyah balıklar, akıntının hızıyla düzleşmiş yeşil otlar, alttaki taşlara çarpan dalgaların oluşturduğu, danteli andıran beyaz köpükler...

Suyun sesi ve hareketiyle adeta uyuşarak yere çömeldi. Gözleri oda-

ğını yitirdi. Köprünün altı gizli, saklanılabilecek bir yerdi. Burada kolayca geçmişi çağırabilirdi. Akan suya bakarken, kısa pantolonlu, çıplak ayaklı

küçük oğlanların ve bukleli saçları saten kurdelelerle süslenmiş küçük kızların köprünün altında saklambaç oynadıklarını hayal edebiliyordu.

Nehrin öbür yakasından çocuklarını çağıran yetişkinlerin seslerini bile duyabiliyordu.

Neler oluyor?

Bir an için kendisine doğru bakan bir yüz gördüğünü sandı. Gözleri kısıldı. Sessizliğin daha da derinleştiğinin farkındaydı, sanki içinden ya-

şam sökülüp alınmış gibiydi. Ama sonra yüreğinin çarptığını, duyularının keskinleştiğini fark etti. Bedenindeki tüm sinirler gerilmişti.

Bu, yalnızca benim görüntüm.

Bu kadar kolay etkilenmemeliyim diyerek suya bir kez daha baktı.

Bu kez kuşkusu kalmamıştı. Suyun altından bir yüz ona bakıyordu.

Ama bu bir yansıma değildi. Gerçi Meredith kendi yüz hatlarının da imgenin içinde olduğunu hissediyordu; ama upuzun saçları akıntıyla dağılan, Ophelia gibi biri, ona bakıyordu. Suyun altındaki gözler ağır ağır açıldı ve Meredith'in bakışlarını yakaladı. Yeşil camı andıran gözler suyun değişen tüm renklerini içeriyordu.

Meredith çığlık attı. Şaşkınlıkla gerileyince neredeyse dengesini yiti-riyordu; ellerini uzatıp arkasındaki duvara tutundu. Bir kez daha bakmaya kendini zorladı.

Hiçbir şey yok.

Aşağıda hiçbir şey yoktu. Ne yansıma ne bir hayaletin suratı; yalnızca akıntının hızıyla taşların ve tahta parçalarının değişen şekilleri. Taşların üzerinden akan su, aşağıdaki otları dans ettiriyordu.

Artık Meredith bir an önce tünelden çıkmak istiyordu. Islak zeminde ayaklan kayarak açık havaya ulaşana dek zorlukla yürüdü. Bacakları titriyordu. Çantasını omzundan sıyırıp kuru otların üstüne attı ve yere oturup çenesini dizlerine dayadı. Yukarıdaki yoldan kasabanın dışına doğru giden arabanın farları parladı.

Başlıyor mu?

Meredith'in en büyük korkusu öz annesini pençesine alan hastalığın bir gün kendisinde de görülmesiydi. Başka kimsenin görmediği, duymadığı hayaletler, sesler...

Derin soluklar alıp vermeye başladı.

Ben o değilim.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı. Giysilerini silkeledi, spor ayakkabı-

larının altındaki çamuru ve otları temizledi, ağır çantasını omzuna yerleş-

tirip köprüden patikaya giden yolu izledi.

Yaşadığı sarsıntıdan sıyrılamamıştı ama bu kadar ürkek olduğu için bir yandan da kendine kızıyordu. Çok eskiden alışkanlık edindiği, kötü anı-

lardan kurtulmak için iyilerini çağırmak tekniğini uyguladı. Jeannette'in ağlamasının acı veren anıları yerine Mary'nin sesini işitti. Sıradan annelik işleri. Çamura bulanmış, pantolonunun dizleri yırtılmış, kolları bacakları çizikler içinde eve geldiğinde bu sesleri çok duymuştu. Eğer Mary şu anda burada olsaydı, her zamanki gibi Meredith'in kendi başına dolaşmasından, üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmasından kaygılanırdı.

Eskisi gibi, eskisi gibi.

İçi ev özlemiyle doldu. İki hafta önce Avrupa'ya gelişinden bu yana ilk kez en sevdiği koltukta elinde güzel bir kitapla kıvrılmış olmayı istedi.

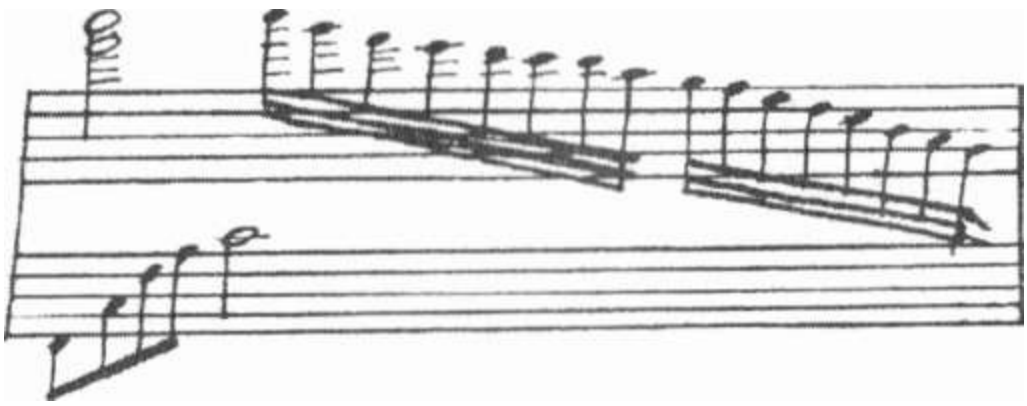
Beşinci sınıftayken bir dönem okula gitmediği günleri; Mary'nin diktiği eski battaniyeye sarınmış, güven içinde oturduğu anları düşündü. Şimdi Fransa'nın unutulmuş bir köşesinde anlamsız bir şeyi kovalamaktansa, evde olmayı yeğlerdi.

Üşümüştü ve mutsuzdu. Saate bakmak için cep telefonunu çıkardı; telefon sinyal vermiyordu ama saati görebiliyordu. Arabadan indiğinden bu yana on beş dakika geçmişti. Omuzları çöktü. Herhalde yol daha açılmamıştı.

Allee des Bains de la Reine patikasından geri dönmek yerine nehir kıyısındaki evlerin arkasından yürümeyi yeğledi. Bulunduğu yerden uzun kolonlarla patikanın üzerine yükseltilmiş yüzme havuzunun altını görebiliyordu. Eski binaların planı bu açıdan daha net görülüyordu. Payandaların arasındaki gölgelerde dolaşan bir kedinin parlak gözlerini gördü. Rüzgârın taşıdığı çöpler, kâğıt parçaları, soda şişeleri tellere ve tuğlalara takılmıştı.

Nehir sağa doğru kıvrıldı. Biraz ileride, yukarıdaki sokaktan suyun yanındaki patikaya kadar nehir boyunca inen duvarda bir kemer vardı.

Sokak lambaları yanmıştı ve taşların oluşturduğu havuzda çiçekli mayolu, **189**

boneli yaşlı bir kadının yüzdüğünü görebiliyordu. Havlusu dikkatle katlanıp patikaya bırakılmıştı. Meredith, suyun yüzeyinden yükselen buharı fark etmediği için bir an titredi. Kadının yanında zayıf, esmer, buruşuk bedenini kurulayan yaşlı bir adam vardı.

Serin bir ekim akşamını böyle geçirmek istemezdi, ama yaşlı çiftin cesaretine de hayran kalmıştı. Yüzyılın başında Rennes-les-Bains'in çok canlı bir tatil yeri olduğu şaşaalı günlerini hayal etmeye çabaladı. Tekerlekli banyo kulübeleri, eski moda mayolar içinde hanımefendiler, beyefendiler sıcak tedavi edici suya giriyorlar, uşakları ve hemşireleri nehrin kıyısında onları bekliyor.

Başaramadı. Perdenin kapanıp yöneticinin ışıklarını söndürdüğü bir tiyatro gibi Rennes-les-Bains de böyle hayaller için fazla harap bir görü-

nüm almıştı.

Korkuluğu olmayan daracık bir merdiven, nehrin iki yakasını birleş-

tiren mavi boyalı metal bir yaya köprüsüne çıkıyordu. Daha önce gördüğü tabelayı anımsadı: LE PONT DE FER. Kiralık arabasını tam da buraya bırakmıştı.

Meredith merdivenden çıktı. Uygarlığa geri dönüş.

25

O O

Meredith'in tahmin ettiği gibi yol henüz açılmamıştı. Arabası bıraki ı ğ ı yerde, mavi Peugeot'nun arkasında duruyordu. Birkaç araba daha onlara katılmıştı.

Anacaddeden Paul Courrent Bahçesi'ni geçip ışıklara doğru yürüdü ve dağın yamacına giden dik bir yokuşa saptı. Kasabanın bu kadar tenha görünmesine karşın yolun sonundaki otopark dolu sayılırdı. Önemli noktaları gösteren ahşap tabelayı okudu: L'Homme Mort, La Cabanasse, La Source de la Madeleine ve komşu köy Rennes-le-Château'ya'*' giden köy yolu.

Yağmur yağmıyordu ama hava nemliydi. Her şey boğuk ve sessiz gö-

rünüyordu. Meredith çıkmaz sokaklara, evlerin parlak ışıklı pencerelerine bakarak biraz daha yürüdü ve tekrar anacaddeye döndü. Tam karşısındaki belediye binasının mavi-beyaz-kırmızı bayrağı akşam rüzgârıyla dalgalanıyordu. Sola dönünce kendini Deux Rennes Meydanı'nda buldu.

Bir an durup çevresine bakındı. Sağ taraftaki pizzacının sokaktaki ahşap masalarından yalnızca birkaçını İngiliz turistler doldurmuştu. Bir masadaki erkekler futbol ve müzisyen Steve Reich'ten söz ediyordu. Siyah saçları modaya uygun kısacık kesilmiş bir kadın, sarı saçları omzuna dökülmüş bir diğeri ve kestane renkli bukleleri savrulan üç kadın ise bir şişe şarabı paylaşırken polisiye roman

yazarı lan Rankin'in en son yapıtını (*) Rennes Şatosu.

konuşuyorlardı. İkinci masayı işgal eden öğrenciler ise pizza yiyip bira iç-

mekteydiler. Delikanlılardan birinin sırtında mavi metallerle süslü deri bir ceket vardı. Diğeri, ayağının dibinde bir şişe açılmamış Pinot Grigio şarabı duran koyu renk saçlı arkadaşına Küba'yı anlatıyordu ve daha genç görü-

neni kitap okuyordu. Grubun son üyesi olan saçları pembe röfleli genç kız sanki fotoğraf çekiyormuş gibi parmaklarını kare biçiminde birleştirmiş

içinden bakıyordu. Kendi öğrencilerini anımsayan Meredith gülümseyerek yanlarından geçerken genç kız karşılık verdi.

Meydanın uzak köşesinde diğer binaların çatılarından daha yüksek, tepesinde bir çan olan *clochemur'ü* görünce kiliseyi bulduğunu fark etti.

Taş döşeli yoldan Saint-Celse ve Saint-Nazaire kiliselerine yaklaştı.

Kuzey ve güney rüzgârlarına açık olan sundurmada bir lamba yanıyordu.

Birbiriyle uyumsuz, iki boş masa vardı.

Kapının yanındaki ilan tahtası tören günleri, düğünler ve cenazeler dışında kilisenin her sabah saat ondan günbatımına kadar açık olduğunu bildiriyordu. Ne var ki, içerisi aydınlık olmasına karşın kapı kilitliydi.

Meredith saatine baktı. Altı buçuk. Herhalde geç kalmıştı.

Arkasını dönünce karşı duvarda, Birinci Dünya Savaşında yaşamını yitiren Rennes-les-Bains askerlerinin listesini gördü.

A ses Glorieıvc MortsP

Sepya fotoğraftaki askeri düşünerek ölüm ne zamandan beri görkemli oldu diye merak etti. Peki, cepleri taşlarla doldurup, Michigan Gölü'ne giren öz annesine ne demeli? Yaptığı fedakârlığa değer miydi?

Yaklaşıp tüm listeyi okurken Martin adını bulmayı beklemenin anlamsız olduğunun bilincindeydi. Çılgınlıktı. Mary'nin anlattığı kadarıyla Martin adının Louisa'nın annesinin soyadı olduğunu biliyordu. Daha doğ-

rusu Louisa'nın doğum kimliğinde BABASI BİLİNMİYOR yazıyordu. Yine de Meredith atalarının

Birinci Dünya Savaşını izleyen yıllarda Fransa'dan Amerika'ya göç ettiklerini biliyordu. Yaptığı bunca araştırmadan sonra fotoğraftaki askerin Louisa'nın babası olduğundan neredeyse emindi.

Yalnızca bir isme gereksinimi vardı.

(*) Görkemli ölenlerin anısına.

192

Tapınak

Gözüne bir şey takıldı. **BOUSQUET** adı listede yazılıydı. Bagajdaki çantasında duran tarot kartlarıyla aynı isim. Aynı aile olabilir mi? Kontrol edilmesi gereken başka bir nokta daha. Okumaya devam etti. En altta pek sık rastlanmayan bir isim vardı: **SAINT-LOUP.**

İsim listesinin yanında 1872-1915 yılları arasında bölge rahipliği yapan Henri Boudet adına bir taş plaket ve bir siyah metal haç yer alıyordu.

Meredith bunu düşündü. Eğer fotoğraftaki asker bu bölgeden geliyorsa llenri Boudet onu tanıyor olabilirdi. Ne de olsa küçük bir kasabaydı ve tarihler birbirini tutuyordu.

Hepsini not etti. Araştırmanın birinci kuralı, hatta ikinci ve üçüncü kuralı her şeyi not etmektir. Hangi ipucunun daha sonra gerekli olacağını önceden kestiremezsiniz.

Haçın altında İmparator Constantine'in ünlü sözleri yazılıydı. *"Bu işaretle fethedeceksin."* Meredith bu sözlerle daha önce de defalarca karşı-

laşmıştı a m a bu kez sözler, başka düşüncelerin aklına üşüşmesine yol açtı.

"Bu işaretle fethedeceksin," diye mırıldanırken aklına neyin takıldığını çözmeye çalıştı ama bulamadı.

Kilisenin giriş kapısının önünden geçip, mezarlığa girdi. Tam karşı-

sında başka bir savaş anıtı daha vardı. Sanki bir tek anıt onların fedakârlığı için yetersizmiş gibi aynı isimlere bir iki tane daha eklenmiş, bazıları farklı yazılmıştı.

Kuşaklar boyu erkekler, babalar, kardeşler, oğullar, bunca yaşam...

Meredith kasvetli alacakaranlıkta kilisenin yanındaki çakıllı yoldan ağır ağır yürüdü. Sanki mezarlardaki taş melekler, haçlar, yanından geçerken ona bakıyormuş gibiydi. Ara sıra durup bir taşın üzerinde yazanları okudu. Bazı isimler defalarca tekrarlanıyordu. Fromilhague ve Sauniere, Denarnaud ve Gabignaud gibi yörenin tanınan aileleri granit ve mermer taşlarla hatırlanıyordu.

Mezarlığın uzak köşesinde nehir vadisine bakan noktada metal çerçe-ve üzerine oyulmuş LASCOMBE-BOUSQUET AİLESİ yazan süslü bir aile mezarının önünde durdu.

193

Kate Mosse

Gitgide kararan ışıkta, eğilip Lascombe ve Bousquet ailelerini önce evlilik ve doğum şimdi de ölümde birleştiren tarihleri okudu. Guy Lascombe ile karısı 1864 ekiminde ölmüşlerdi. Lascombe soyunun sonuncusu olan Jules 1891 ocak ayında ölmüştü. Bousquet'lerin son üyesi Madeleine Bousquet ise 1955 yılında yaşama veda etmişti.

Ensesinde tanıdık bir ürpertinin dolaştığını hissederek doğruldu. La-

ııra, ona yalnızca bir tarot destesi ve Bousquet adıyla ilgili tesadüfü değil daha fazlasını da vermişti. Okuduğu tarihle bağlantılı bir şey biliyordu ama o zaman pek üzerinde durmamıştı.

Birden anladı. Sürekli 1891 yılı karşısına çıkıyordu. Kendi açısından bu tarih önemliydi, çünkü ondaki müzik notasının üzerinde de yazılıydı.

Sanki kâğıdı elinde tutuyormuş gibi parçanın adını ve tarihini açıkça gö-

rebiliyordu.

Ama bir şey daha vardı. Mezarlığa adım attığından bu yana aklından geçen her şeyi bir kez daha gözden geçirdi. Yalnızca yıl değil, ay ve gün de sıkça tekrarlanmıştı.

Ani bir heyecanla mezarların arasından geriye doğru yürüyüp taşlan okudu ve haklı olduğunu gördü. Hafizası onu yanıltmıyordu. Defterini çı-

karıp dört kişinin de aynı tarihte ölmüş olduğunu not etti.

Hepsi 31 Ekim 1891 tarihinde ölmii§.

Arka tarafta *kilisedeki* küçük çan çalmaya başladı.

Meredith dönüp kilisenin pencerelerinden yayılan ışığa bakarken, gökte yıldızların parlamaya başladığını fark etti. Birtakım mırıltılar kula-

ğına çalındı. Kilisenin kapısı açılınca sesler biraz yükseldi ve kapı tekrar kapandı.

Sundurmaya dönünce iki ahşap masadan birinin üzerinde selofana sarılmış demetler, buketler, kırmızı saksılarda çiçekler gibi çeşit çeşit armağanlar durduğunu gördü. Kalın kırmızı bir örtü serilmiş olan ikinci masanın üstünde ise büyük bir taziye defteri açılmıştı.

Meredith deftere bakmaktan kendini alamadı. Bugünün tarihi altına doğum ve ölüm tarihleri yazılmıştı. SEYMOUR FREDERICK LAVVRENCE.

15 EYLÜL 1938 - 24 EYLÜL 2007.

Saat geç olmasına karşın cenaze töreni başlamak üzereydi. Kalabalığa karışmamak için hızlı adımlarla Deux Rennes Meydanı'na döndü. Şimdi meydan kalabalıklaşmıştı. Her yaştan insan alçak sesle konuşarak dolaşı-

yordu. Blazer ceketli erkekler, açık renkli, ütülü elbiseleri içinde kadınlar, güzel giysilerine bürünmüş çocuklar... Mary bunlara "en iyi pazar giysileri" adını verirdi.

Pizzacının gölgesinde dururken dikkat çekmeden; yas tutanların kilisenin yanındaki papaz evine birkaç dakika için girip, dışarıdaki taziye defterini imzalamalarını izledi. Sanki tüm kasaba halkı buradaydı.

"Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu kadın garsona.

"Saygın birinin cenazesi, hanımefendi."

Kısa siyah saçlı, zayıf bir kadın duvara dayanmış duruyordu. Hiç kıpırdamıyordu ama gözleriyle her yanı kolaçan ediyordu. Sigarasını yakmak için kolunu kaldırınca, bluzunun kolları kaydı ve Meredith, kadının bileklerindeki kalın, kırmızı yara izlerini gördü.

Birinin kendisine baktığını hissetmiş gibi kadın başını çevirip doğru-ca ona baktı.

"Önemli biri miydi?" dedi Meredith, bir şeyler söylemek ihtiyacı hissederek.

"Çok saygın ve sevilen biri," diye yanıtladı kadın İngilizce.

Elbette. Açıkça belli oluyor.

"Teşekkürler," diye utanarak gülümsedi Meredith. "Aklıma gelmemişti."

Kadın bir an daha baktı ve başını çevirdi. Kilisenin çanı ince sesiyle çalmaya devam etti. Kapalı tabutu taşıyan dört adam papaz evinden çıkarken kalabalık geri çekildi. Tam arkalarından yirmili yaşların sonlarında, gür kahverengi saçlı, siyah giysili bir delikanlı göründü. Kendini kontrol etmeye çalışan gencin yüzü bembeyaz kesilmiş, çenesi sımsıkı kapanmıştı.

Yanındaki adam da siyahlar içindeydi. Meredith'in gözleri büyüdü.

Bu, mavi Peugoet'nun sürücüsüydü ve her şeyi kontrol altında tutuyormuş

gibi görünüyordu. Daha önceki tepkisinden dolayı suçluluk duydu.

Adamın kaba davranmasına şaşmamak gerekir.

Meredith, tabutun papaz evinden kiliseye kadar süren kısa yolculuğu-nu izledi. Cenazeye katılanlar önlerinden geçerken karşı kafedeki turistler ayağa kalktılar. Öğrenciler sohbeti kesti ve ellerini önlerinde kavuşturup kalabalığın geçmesini beklediler.

Kilisenin kapısı gürültüyle kapandı. Çan sesi akşam havasında bir yankı bırakarak sustu. Meydanda her şey normale döndü. İskemleler çekildi, insanlar kadehlerini, peçetelerini aldılar ve sigaralarını yaktılar.

Meredith o sırada anacaddeden güneye doğru giden bir araba gördü.

Ardından birkaç araba daha geçti. Anlaşılan yol açılmıştı. Artık oteline gitmek istiyordu.

Binadan dışarı doğru bir adım atınca manzaranın yalnızca ayrıntıla-rını değil, tamamını gördü. Birdenbire atası olan genç askerin fotoğrafının, tam burada, Pont Vieux Köprüsü'ne doğru uzanan evlerin çevrelediği, çınar ağaçlarının arasından ormanlık tepelerin göründüğü noktada çekildiğini fark etti.

Meredith çantasındaki zarfi çıkarıp fotoğrafa baktı.

Tıpatıp aynı.

Meydanın doğusundaki kafe ile oda-kahvaltı sunan pansiyonun tabelaları yeniydi, ama manzaranın geri kalanı fotoğrafla aynıydı. 1914 yılında savaşa gitmeden önce genç bir adam bu noktada durmuş ve objektife gö-

lümsemişti. O askerin, büyükbabasının büyükbabası olduğundan emindi.

Çalışmaların sonucundan mutlu, yeni bir hevese kapılarak arabasına doğru yürüdü. Buraya geleli ancak bir saat olmuştu ama bir şeyler bulmuş-

tu. Hem de kesin bir şey bulmuştu.

f?

W

30

o

o

Meredith arabayı çalıştırdı, Deux Rennes Meydanı'ndan geçerken, çoktan ölmüş atasının ağaçların

arasında durduğu yerden sanki kendisine gülümsediğini görecekmiş gibi fotoğrafın çekildiği noktaya dikkatle baktı.

Kısa sürede küçük kasabayı ardında bırakıp ışıklandırılmamış anayo-la çıktı. Ağaçlar karanlıkta garip, değişen şekiller alıyordu. Ara sıra karanlığın içinden bir ev ya da ahır görünüyordu. Dirseğiyle kapının kilidine bastı ve mekanizmanın çalıştığını görünce rahatladı.

Ağır ağır broşürdeki haritada gösterilen yolu izledi. Arkadaşlık etmesi için radyoyu açtı. Kırların sessizliği mutlak gibiydi. İki tarafı ormanlarla kaplıydı, gökte ise birkaç yıldız parlıyordu. Ne bir araba, ne bir hayvan, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Broşürde işaretlenmiş olan Sougraigne Yolu'nu görünce sola saptı.

Gözlerini ovuştururken araba kullanamayacak kadar yorulduğunu hissetti.

Kenardaki çalılar, telgraf direkleri titriyor, sallanıyor gibiydi. Birkaç kez farların ışığında yolun kenarında birinin yürüdüğünü görür gibi oldu ama yaklaşınca bir tabela ya da yol kenarlarındaki İsa heykellerinden biri ol-duğunu anladı.

Odaklanmaya çabaladı ama yorgunluktan, düşünceleri oraya buraya kayıyordu. Tarot falı, Paris'teki taksi yolculuğu, buraya kadar gelişi ve duygularının altüst olduğu çılgıncasına geçen gün enerjisini tüketmişti.

Çok yorgundu. Tek düşüncesi sıcak bir duş ve bir bardak şarapla akşam yemeğiydi. Sonra deliksiz bir uyku.

Tanrım!

Meredith frene bastı. Yolun tam ortasında biri duruyordu. Uzun kırmızı pelerinli kapüşonunu başına örtmüş bir kadın. Meredith panikle bağırırken, yüzünün ön cama bembeyaz yansıdığını gördü. Çarpmayı ön-lemenin bir yolu olmadığını bildiği halde direksiyonu kırdı. Adeta ağır çekilmiş bir film gibi tekerleklerin yoldan ayrıldığını hissetti. Darbeye karşı kendini hazırlamak için ellerini havaya kaldırdı. En son gördüğü şey kendisine dik dik bakan bir çift yeşil gözdü.

Yo o! Olamaz!

Araba savruldu. Arka tekerlekler doksan derece dönüp yolda kaydı ve bir hendeğe ancak birkaç santim kala durdu. Davullar çalınıyormuş gibi sesler geliyordu. Kulaklarında kendi nabzının çınladığını anlaması birkaç dakika sürdü.

Meredith gözlerini açtı.

Sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi direksiyonu sımsıkı tutmuş oturuyordu. İçinde güçlü bir korku

dalgasıyla dışarı çıkmak zorunda olduğunu anladı. Birine çarpmış olabilirdi. Birini öldürmüş olabilirdi.

Kapı kilidini açmak için biraz uğraştı ve sonra bacakları tireye titreye arabadan indi. Ön tekerleklerin altına sıkışmış bir insan göreceğinden korkarak ağır adımlarla oraya doğru yürüdü.

Ama hiçbir şey yoktu. Ne düşüneceğini bilmeden, sağa, sola, arkaya geldiği yöne ve farların bir nokta halinde karanlığın içinde kaybolduğu yere doğru baktı.

Hiçbir şey yoktu ve etraf oldukça sessizdi. Hiçbir yaşam belirtisi görünmüyordu.

"Hey?" diye seslendi. "Kimse var mı? İyi misiniz? Hey?"

Kendi sesinin yankısından başka bir şey duyulmuyordu.

Şaşkınlıkla eğilip arabanın ön tarafını inceledi. Hiçbir ezik yoktu.

Eliyle kaportayı yoklayarak arabanın çevresinde döndü ama tertemizdi.

Tekrar arabaya bindi. Birini gördüğünden kesinlikle emindi. Karanlığın içinden doğruca kendisine bakan biriydi. Hayal mi görmüştü? Dikiz aynasına bakınca hayaleti andıran kendi yansımasını gördü. Ardından karanlığın içinden öz annesinin umarsız yüzü ortaya çıktı.

Ben delirmiyorum.

198

Tapınak

Gözlerini ovuşturdu, kendine birkaç dakika daha tanıdı ve arabayı ça-I ısı irdi. Olanlardan ya da *olmayanlardan* yaşadığı korkudan kurtulmak ve serin havayla sakinleşmek için camı kapatmadan ağır ağır ilerledi. Temiz hava onu uyanık tutacaktı.

Otelin tabelasını görünce rahatladı. Sougraigne Yolu'ndan ayrılıp dimdik yamaca tırmanan tek arabanın geçeceği genişlikteki yokuşa saptı.

Birkaç dakika sonra iki taş sütunun arasındaki çift kanatlı oymalı demir kapıya ulaştı. Duvardaki gri arduvaz tabelada DOMAINE DE LA CADE

OTELİ yazıyordu.

Otomatik kapı yavaşça açılırken, sessizliğin içinde çakıllara sürtünen kapının garip tıkırtısıyla ürperdi. Orman adeta canlıydı, soluk alıyor ve onu izliyordu. Sanki bir düşman gibiydi. İçeri girince sevinecekti.

İki yanında nöbetçiler gibi dizilmiş *kestane ağaçları* arasındaki uzun yolu geçti. Bahçeler karanlığın derinliğine doğru uzanıyordu. Son virajı dönünce otel karşısına çıktı.

Bu gece yaşadıklarından sonra binanın hiç beklenmedik güzelliği aklını başından almıştı. Son derece zarif üç katlı binanın beyaz badanalı duvarlarını kaplayan alev kırmızısı ve yeşil sarmaşıklar, farların ışığında cilalanmış gibi parlıyordu. Giriş katındaki korkulukları, en üstteki eski hizmetçi bölümünün yuvarlak pencereleriyle binanın inanılmaz bir güzelliği vardı. Orijinal *öğretmen evinin* ve konağın bir kısmının yangında kül olduğuna inanmak zordu. Her şey tümüyle otantik görünüyordu.

Meredith otelin önünde park edecek yer buldu ve çantalarını alıp kavisli laş merdivenden yukarı çıktı. Yolda az kalsın yaşayacağı kazanın midesinde bıraktığı acı duygu tümüyle silinmemişti ama tek parça halinde buraya kadar gelebildiğine memnundu. Bir de nehirde gördüğü manzara vardı.

"Yalnızca yorgunluk," dedi kendi kendine.

Geniş ve şık lobiye girer girmez kendini daha iyi hissetti. Zemin siyah ve kırmızı karolarla dama tahtası gibi döşenmiş, duvarlar sarı, yeşil çiçekli duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Ana kapının solunda, yüksek sürme pencerelerin arasındaki taş şöminenin iki tarafına, minderleri kabartılmış bir çift kanepe yerleştirilmişti. Her taraftaki aynalar ve camlar; avizelerin, altın yaldızlı çerçevelerin ve cam apliklerin ışığını yansıtıyordu.

Tam karşıdaki tırabzanları özenle cilalanmış, avizelerin yumuşak ışığında parlayan geniş merdivenin sağında, alışılmış otel bankosunun yerine aslan ayaklı büyük bir ahşap masa göze çarpıyordu. Duvarlar eski siyah-beyaz ve sepya fotoğraflarla süslenmişti. Birinci Dünya Savaşı yerine Napolyon savaşlarına katılan üniformalı askerler ve kabarık kollu geniş

etekli kadınlarla aile fotoğrafları ve Rennes-les-Bains'in geçmiş yıllara ait manzaraları... Meredith gülümsedi. Burada kalacağı birkaç gün içinde incelemesi gereken çok şey vardı.

Resepsiyona yaklaştı.

"Hoş geldiniz madam."

"Merhaba."

"Domaine de la Cade'a hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mıydı?"

"Evet. Martin adına."

"Otelimize ilk defa mı geliyorsunuz."

"Evet."

Meredith formu doldurdu, gün içinde kullandığı üçüncü kredi kartının bilgilerini verdi. Otelin ve arazinin haritası ile çevre haritasını ve ucunda kırmızı bir ponpon bulunan üzerinde Sarı Oda yazılı eski tip pirinç anahtarı aldı.

Sanki biri gelip tam arkasında durmuş gibi ensesinde ani bir ürperti hissetti. Birinin soluk alıp verdiğini duyar gibiydi. Omzunun üstünden arkaya baktı. Kimse yoktu.

"Odanız birinci kattadır Madam Martin."

"Efendim?" diyerek görevliye döndü Meredith.

"Odanızın birinci katta olduğunu söyledim. Asansör, kapının tam karşısında," diye devam etti kadın. "Ya da isterseniz merdivenden çıkıp sağa dönebilirsiniz. Son yemek siparişini saat dokuzda alıyoruz. Bir masa ayırmamı ister misiniz?"

Meredith saatine baktı. Sekizi çeyrek geçiyor. "Harika. Sekiz buçuk olur mu?"

"Elbette hanımefendi. Teras barı gece yarısına kadar açık ve girişi kütüphanedendir."

"Harika. Teşekkür ederim."

200

Tapınak

"Bavullarınızı çıkarmak için birinin yardım etmesini ister misiniz?"

"Yoo, ben taşırım, teşekkürler."

Boş lobiye bir kez daha bakıp geniş, görkemli merdivenden birinci **kata** çıktı. Aşağıya bakınca merdivenin gölgesinde bir kuyruklu piyanonun durduğunu gördü. Güzel bir piyanoydu ama yeri biraz garipti. Kapağı kapalıydı.

Koridorda yürürken odalara numara yerine isim verilmiş olmasına riildü. Anjou Süiti, Mavi Oda, Blanche de Castille, IV. Henri.

Otel, tarihi kimliğinin altını çiziyor.

Odası koridorun sonundaydı. Yeni bir otele her gidişinde olduğu gibi tatlı bir heyecana kapılarak ağır anahtarla kapıyı açıp, ayağının ucuyla itti **ve** elektrik düğmesini çevirdi.

Yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti.

Odanın tam ortasında kocaman bir maun karyola vardı. Şifoniyer, gardırop ve iki komodin de aynı koyu kırmızı ahşaptan yapılmıştı. Dolabın kapağını açıp, mini barı, televizyonu ve uzaktan kumandaları buldu.

Masanın üzerine parlak renkli dergiler, otel rehberi, oda servisi mönüsü **ve** bölgenin tarihini anlatan broşürler sıralanmıştı. Küçük kitap rafında ise eski kitaplar göze çarpıyordu. Her zamanki macera romanları, klasikler, Esperaza'daki şapka müzesinin rehberi, yöre tarihini anlatan birkaç kitap...

Pencereye yaklaşıp panjurları açınca nemli toprak ve gece havasının ağır kokusu odaya doldu. Karanlık çim bahçe, sanki kilometrelerce uza-

ğa kadar gidiyordu. Bir süs havuzuyla bakımlı bahçeyi ormandan ayıran yüksek çiti zor da olsa görebildi. Otelin arka tarafında, yani otoparktan, çarpılan araba kapılarının gürültüsünden uzakta olmaktan memnundu, ama yine de aşağıdaki terastan ahşap masaların, iskemlelerin ve ısıtıcıların sesi geliyordu.

Paris'te yaptığı gibi giysilerini bavulunda bırakmak yerine bu kez hepsini çekmecelere ve dolaba yerleştirdi. Diş fırçasını, makyaj malzemelerini banyodaki raflara koydu ve duşu açıp şık Molton Brown sabunlarının keyfini çıkardı. Yarım saat sonra kendini çok daha iyi hissederek, büyük beyaz bornoza sarınmış, cep telefonunu şarja takmış, dizüstü bilgisayarını açmıştı. İnternete bağlanamadığını fark edince resepsiyonu aradı.

"Merhaba, ben Bayan Martin. Sarı Oda'dayım. Elektronik postaları-

ma bakmak istiyorum ama internete bağlanamıyorum. Acaba bana şifreyi verebilir misiniz ya da hattı açabilir misiniz?" Almacı omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp şifreyi not etti. "Tamam, teşekkürler. Anladım."

CONSTANTINE şifresini yazarken rastlantıya şaşırdı. Bağlantı kurulunca Mary'ye her günkü elektronik postasını atıp otele vardığını, fotoğraflardan birinin çekildiği yeri bulduğunu ve bildireceği başka şeyler olursa yine haber vereceğini yazdı. Banka hesabına bakıp, sonunda yayınevinin parayı yatırdığını görünce rahatladı.

Nihayet...

Gelen elektronik postalar arasında iki üniversite arkadaşının Los Angeles'ta yapılacak düğününün davetiyesi vardı ama gidemeyecekti.

Mihvaukee'ye dönmüş eski bir okul arkadaşının yöneteceği konsere ise katılacağını bildirdi.

Tam bilgisayarı kapatırken, Domaine de la Cade'da 1897'de yaşanan yangınla ilgili bir şeyler bulup bulamayacağını merak etti. Otel broşüründe yazanlardan başka bir bilgiye ulaşamadı.

Sonra arama motoruna LASCOMBE adını yazdı.

Jules Lascombe hakkında bazı yeni bilgilere rastladı. Amatör tarih-

çiydi, Vizigot dönemi, yerel folklor ve batıl inançlar uzmanı sayılabilirdi.

Hatta Bousquet Matbaası tarafından basılmış birkaç kitabı bile vardı.

Meredith dikkatle bakarak başka bir bağlantıya geçti ve yeni bilgiler ekrana yansıdı. Bölgenin çok tanınmış bir ailesi olan Bousquet'ler, Rennes-les-Bains'in en büyük çok katlı mağazasının ve önemli bir matbaanın sahibiydiler. Ayrıca Jules Lascombe'un birinci kuzeni oldukları için ölü-

münden sonra Domaine de la Cade onlara miras kalmıştı.

Meredith sayfanın altına doğru inince aradığını buldu.

Bousquet Tarot seyrek rastlanan bir destedir ve Fransa dışında pek kullanılmaz. Bu destenin ilk örnekleri 1890'ların sonuna doğru Fransa'nın güneybatısındaki Rennes-les-Bains dışında yer alan Bousquet Matbaası tarafından basılmıştır.

202

Tapınak

On yedinci yüzyıldan kalma bir destenin örnek alındığı söylenir ve en özgün yönü her dört gruptaki saray kartları için Maître," Maîtresse,'"1

Fils-•> *ve* Fille *adlarının, döneme ait giysi fotoğraflarının ve ikonografinin kullanılmasıdır. İlk basılı destenin nerede olduğu ve çağdaş olan Büyük Arkana kartlarının ressamının kim olduğu bilinmiyor.*

Odanın sessizliğini bozan telefonun ziliyle Meredith yerinden sıçradı.

Gözlerini ekrandan ayırmadan uzanıp almacı aldı.

"Efendim. Evet benim."

Lokanta görevlisi kendisine ayrılmış olan masayı isteyip istemediğini soruyordu. Bilgisayarın saatine bakınca sekiz kırk olduğunu gördü.

"Aslında odaya bir şeyler getirtmeyi düşünüyordum," dedi ve oda servisinin saat altıda son bulduğunu öğrendi.

Meredith bir an kararsız kaldı. Gerçi önemli olup olmadığını ya da nereye varacağını bilmiyordu ama şu anda bazı bilgilere ulaştığından araştırmayı bırakmak istemiyordu. Bir yandan da açlıktan ölüyordu. Öğle yemeği yememişti ve midesinin boş olması işini zorlaştırıyordu.

Nehir kıyısında ve yolda gördüğü çılgın sanrılar bunun için yeterli kanıt sayılabilir.

"Hemen geliyorum."

Bilgileri kaydetti ve bilgisayarını kapattı.

(*) Erkek öğretmen.

(**) Kadın öğretmen.

(***) Erkek evlat.

(****) Kız evlat.

203

31

o o

"Neyin var senin?" dedi Julian Lawrence sert bir sesle.

"Neyim mi var?" diye bağırdı Hal. "Neyin var senin derken ne demek istiyorsun? Yani önce babamı toprağa vermiş olmanın dışında, neyim olduğunu mu merak ediyorsun?"

Peugeot arabasının kapısını büyük bir gürültüyle çarpıp merdivenlere doğru yürürken, kravatını çözüp cebine tıkıştırdı.

"Bağırma," diye tısladı amcası. "Başka bir olay daha istemiyoruz. Bu gece yeterince olay yaşadık." Arabayı kilitleyip yeğeninin peşinden, otelin arkasındaki çalışanlara ait otoparktan arka girişe doğru yürüdü. "Ne halt etmeye çalışıyordun sen? Hem de tüm kasaba halkının gözü önünde?"

Uzaktan bakınca siyah giysileri ve cilalı ayakkabılarıyla resmi bir ak-

şam yemeğine giden baba oğullara benziyorlardı. Yalnızca yüz ifadeleri ve Hal'in sıkılı yumrukları birbirine karşı duydukları nefreti gösteriyordu.

"Aslında her şey bu yüzden değil mi?" diye bağırdı Hal. "Yalnızca buna önem veriyorsun. Şöhretin. İnsanların ne düşündüğü..." Eliyle kafası-

na vurdu. "O tabutun içindekinin senin kardeşin ve benim babam olduğu gerçeği vicdanını sızlatmıyor mu? Hiç sanmıyorum!"

Lawrence uzanıp yeğenini omzundan tuttu.

"Bak Hal," dedi daha yumuşak bir sesle. "Üzüntünü anlıyorum. Herkes anlıyor. Gayet doğal. Ama insanları asılsızca suçlamanın bir yararı yok. Doğrusu işleri daha da kötüye götürüyor. Bazıları, bu suçlamaların doğru olduğunu düşünebilirler."

Hal omzunu kurtarmaya çalışırken, amcası omzunu biraz daha sıktı.

"Kasaba halkı, emniyet, belediye başkanı, herkes senin kaybın için üzülüyor. Üstelik baban burada çok sevilen bir insandı. Ama eğer devam edersen..."

Hal öfkeyle ona baktı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Amcasının elini itip omzunu kurtardı. "Tehdit mi ediyorsun söyle?"

Julian Lavvrence'ın gözlerindeki şefkat, aile sevgisi aniden yok oldu.

Bunun yerini öfke ve aşağılama aldı.

"Saçmalama," dedi soğuk bir sesle. "Tanrı aşkına kendini topla biraz.

Sen yirmi sekiz yaşındasın, şımarık bir lise çocuğu değilsin!"

Doğruca otele girdi.

"Bir içki iç, düşün biraz," dedi omzunun üstünden. "Sabahleyin ko-nuşuruz."

"Konuşacak bir şey yok," dedi Hal, amcasının yanından geçerken.

"Ne düşündüğümü biliyorsun. Söyleyeceklerin ya da yapacakların benim I ikrimi değiştirmeye yetmez."

Sağa dönüp bara doğru yürüdü. Amcası aralarındaki cam kapı kapa-

ııncaya kadar bekledi. Sonra resepsiyona yaklaştı.

"İyi akşamlar Eloise. Her şey yolunda mı?"

"Bu akşam çok sakin," diye gülümsedi kadın sempatiyle. "Cenazeler her zaman zordur, değil mi?"

Julian gözlerini çevirdi. "Bir bilseydin." Elini masaya uzattı. "Mesaj var mı?"

"Yalnız bir tane," dedi kadın beyaz bir zarf uzatırken. "Kilisede her şey yolunda gitti, değil mi?"

Julian başını üzüntüyle salladı. "Bu koşullar altında ne kadar iyi olabilirse."

Zarfın üzerindeki elyazısına baktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Quillan'da bulunmuş bir Vizigot gömü odasıyla ilgili beklediği haber gelmişti. Julian bu bilginin Domaine de la Cade'da sürdürdüğü kazılarla bağ-

lantılı olmasını umuyordu. Quillan kazı alanı mühürlendiğinden envanter henüz açıklanmamıştı.

"Bu zarf ne zaman geldi Eloise?"

"Saat sekizde Mösyö Lawrence. Elden getirdiler."

Parmaklarıyla masada tempo tutarken, "Harika," dedi. "Teşekkürler Eloise. İyi akşamlar. Bana ihtiyacınız olursa, büromda olacağım."

"Pekâlâ," diye gülümsedi kadın ama Julian arkasını dönmüştü bile.

mm

î ü

25

O O

Saat ona çeyrek kala Meredith'in yemeği bitmişti.

Lobiden geçerken çok yorulduğunu ama henüz yatmak için erken ol-duğunu düşünüyordu. Aklında bunca şey varken zaten uyuyamazdı.

Ön kapıdan dışarıdaki karanlığa baktı.

Kısa bir yürüyüş nasıl olurdu?... Yollar aydınlatılmıştı, ama ıssız ve sessizdi. Kırmızı renkli Abercrombie&Fitch ceketini ince bedenine daha sıkı sardı ve yürüyüş fikrinden vazgeçti. Üstelik son günlerde epey fazla yürümüştü.

Bir de az önce yaşadıkları vardı.

Meredith bu düşünceyi de aklından çıkardı. Terastan sesler geliyordu.

Gerçi barları pek sevmezdi ama odasına çıkıp yatmak istemediğinden, başka seçeneği yoktu.

Koridoru süsleyen porselen ve seramik vitrinlerini geçip barın cam kapısını açtı. Bardan çok kütüphaneye benziyordu. Tüm duvarlara yerden tavana yükselen cam kapaklı kitaplıklar sıralanmıştı. Bir köşede yüksek raflara ulaşmak için özenle cilalanmış bir merdiven duruyordu.

Tıpkı bir erkekler kulübü gibi alçak sehpaların çevresine deri koltuklar yerleştirilmişti. Rahat ve

samimi bir havası vardı. İki çift, bir aile ve birkaç yalnız erkek masalara dağılmıştı.

Boş bir masa bulamayan Meredith bar taburesine yerleşti. Anahtarını ve broşürü tezgâha bırakıp bar mönüsünü eline aldı.

Barmen gülümsedi. *"Kokteyller ön sayfada, şarap listesi arkada."*

Meredith listeyi çevirip bardakla servis yapılan şarapların isimlerini okudu ve mönüyü tezgâha bıraktı.

"Bu bölgenin bir şarabı var mı? Siz ne tavsiye edersiniz?"

"Beyaz mı, kırmızı mı, roze mi?"

"Beyaz."

"Domaine Begude Chardonnay şarabını deneyin," dedi başka bir ses.

İngiliz aksanı ve birinin kendisiyle konuşuyor olması Meredith'i şaşırttı. Dönüp birkaç tabure ötede oturan adama baktı. Yanındaki taburede iyi kesimli ceketi duruyordu; yakası açık kolalı beyaz gömleği, siyah pantolonu ve ayakkabıları tümüyle bitkin görünümüne hiç de uymuyordu.

Kıvırcık, gür siyah saçları yüzüne dökülmüştü.

"Özel bir bağın üretimi. Limoux'nun biraz kuzeyindeki Cepie bölgesinden. Kalitelidir."

Genç adam dinleyip dinlemediğini anlamak ister gibi Meredith'e baktı ve ardından gözlerini tekrar kırmızı şarap kadehine dikti.

Masmavi gözler.

Meredith adamı hatırlamıştı. Deux Rennes Meydanı'ndaki cenaze töreninde tabutun arkasında yürürken onu görmüştü. Her nedense onun hakkında bir şey biliyor olmak konuşmasını zorlaştırmıştı. Sanki istemediği halde onu gözetlemiş gibiydi.

Genç adama bakıp, "Pekâlâ," dedi ve barmene döndü. *"Lütfen."*

"Pekâlâ hanımefendi. Hangi odada kalıyorsunuz?"

Meredith anahtarlığını barmene gösterdi ve tekrar genç adama döndü.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Sohbet edip etmeyeceklerinden emin olamadığından Meredith taburesinde huzursuzca kıpırdandı. Genç adam şarap konusunda onun adına karar vermişti ve adam birdenbire dönüp siyah deri ve ahşap tezgâhın üzerinden elini uzattı.

"Bu arada benim adım Hal."

Tokalaştılar. "Ben de Meredith. Meredith Martin."

Barmen, Meredith'in önüne bir bardak altlığı yerleştirdi ve koyu sarı şarap dolu kadehi bıraktı. Faturayla kalemi de belli etmeden uzattı.

208

Tapınak

Hal'in kendisini izlediğini bilerek, Meredith şarabın tadına baktı.

Hafif, limon tadında, hafta sonlarında ve özel günlerde Bili ile Mary'nin açtığı beyaz şarabı çağrıştıran bir tadı vardı.

"Harika. İyi bir seçim."

Barmen, Hal'e baktı. *"Bir kadeh daha alır mısınız?"*

Hal başını salladı. "Teşekkürler Georges." Dönüp genç kadına baktı.

"Evet, Meredith Martin. Amerikalısınız."

Sözler ağzından çıkarken, dirseklerini tezgâha dayayıp parmaklarını

.isi saçlarında dolaştırdı. Acaba biraz sarhoş mu, diye düşündü Meredith.

"Özür dilerim, aptalca bir laftı."

"Önemli değil," diye gülümsedi. "Evet, Amerikalıyım."

"Yeni mi geldiniz?"

"Birkaç saat önce." Bir yudum daha içince alkolün midesine inişini hissetti. "Ya siz?"

"Babam..." Yüzünde umarsız bir ifadeyle durakladı. "Amcam buranın sahibi," diye bitirdi cümlesini. Meredith, Hal'in babasının cenazesini gördüğünü anladı ve onun adına biraz daha üzüldü. Doğruca kendisine bakmasını bekledi.

Hal, "Üzgünüm, pek iyi bir gün sayılmaz," diyerek kadehini bitirdi ve barmenin bıraktığı dolu kadehi

aldı. "İş için mi yoksa gezmek için mi buradasınız?"

Meredith kendini gerçeküstü bir tiyatro sahnesinin içinde gibi hissetti.

Genç adamın niçin bu kadar dalgın olduğunu biliyor ama bildiğini söyle-yemiyordu. Yabancı biriyle havadan sudan konuşmaya çabalayan Hal ise tüm ipuçlarını kaçırıyordu.

"Her ikisi birden," dedi Meredith. "Ben yazarım."

"Gazeteci mi?" dedi Hal çabucak.

"Hayır, bir kitap hazırlıyorum. Besteci Claude Debussy'nin yaşamöy-küsü."

Genç adamın gözlerindeki kıvılcımın kaybolduğunu ve aynı donuk bakışın geri döndüğünü fark etti. Böyle bir tepki beklemiyordu.

"Burası çok güzel," dedi Meredith etrafına bakarak. "Amcanız uzun süredir mi burada?"

Hal içini çekti. Sıktığı yumrukları öfkesini gösteriyordu.

"Babamla amcam burasını 2003 yılında aldılar. Bu hale getirmek için bir servet harcadılar."

Meredith ne demesi gerektiğini bilmiyordu ama Hal de işi kolaylaş-

tırmıyordu.

"Babam mayıs ayında artık sürekli kalmak için buraya geldi. Otelin günlük işletilmesiyle yakından ilgilenmek istiyordu... Babam..." Meredith genç adamın sesindeki duygusallığı hissedebiliyordu. "Dört hafta önce bir trafik kazasında öldü." Zorlukla yutkundu. "Bugün cenazesi kaldırıldı."

Olayın açığa kavuşmasıyla rahatlayan Meredith ne yaptığını düşünmeden uzanıp Hal'in elini tuttu.

"Çok üzüldüm."

Omuzlarındaki gerginliğin biraz azaldığını gördü. Bir süre sessizlik içinde el ele oturdular ve Meredith şarabını içmek bahanesiyle elini çekti.

"Dört hafta mı? Epey uzun zaman..."

Hal ona baktı. "Bazı sorunlar oldu. Otopsi gecikti. Ancak geçen hafta cenazesini bize verdiler."

Meredith başını sallarken sorunun ne olduğunu merak ediyordu. Hal sesini çıkarmadı.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu genç kadın sohbeti sürdürmek amacıyla.

Hal başını salladı. "Londra'da. Yatırım bankasında çalışıyorum ama kısa bir süre önce istifa ettim." Duraklayıp devam etti. "İşimden bıkmıştım.

Bu olaydan önce yani. Haftada yedi gün, günde on dört saat çalışıyordum.

İyi para kazanıyorsun ama harcamak için zamanın olmuyor."

"Burada başka akrabalarınız var mı? Yani Fransa'nın bu bölgesinde?"

"Hayır. Hepsi İngiltere'de."

Meredith bir an düşünüp sordu. "Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Hal omzunu silkti.

"Londra'da mı kalacaksınız?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

210

Tapınak

Meredith şarabını yudumladı.

"Debussy," dedi Hal birdenbire sanki ne söylediğini şimdi kavramış

gibi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi utanarak itiraf ediyorum."

Genç adamın sohbet etmek için çaba gösterdiğini fark eden Meredith gülümsedi.

"Bilmeniz için bir neden yok ki."

"Fransa'nın bu bölgesiyle ne bağlantısı var?"

Meredith gülümseyerek, "Çok az," dedi. "1900 ağustosunda bir arkadaşına yazdığı mektupta karısı Lilly'yi ameliyattan sonra iyileşmesi için Pirenelere gönderdiğini söylemiş. Satır aralarını okuyunca bir kürtaj olduğu anlaşılıyor. Hiç kimse öykünün her iki sonucunu da kanıtlayamadı.

Lilly gerçekten bu bölgeye geldi mi, geldiyse ne kadar kaldı bilinmiyor, çünkü ekim ayında yine Paris'teymiş."

Hal yüzünü buruşturdu. "Olabilir. Şimdi inanmak zor ama o dönemde Rennes-les-Bains çok popüler bir tatil yeriymiş."

"Doğru," diye onayladı Meredith. "Özellikle Parisliler tercih edermiş.

Üstelik pek çok hastalığın tedavisi yapılıyormuş. Bazı yerlerde romatizma, Lamalou gibi yerlerde de frengi tedavisi bile yapılıyormuş."

Hal kaşlarını kaldırdı ama konuyu sürdürmedi. "Biliyor musunuz çok fazla çaba harcıyorsunuz," dedi sonunda. "Lilly Debussy belki burada bulunmuştur diye buraya kadar gelmiş olmanız... Gerçekten bu nokta çok mu önemli?"

"Dürüst olmak gerekirse hayır," derken aslında kendini savunduğunu fark edince şaşırdı. Sanki Rennes-les-Bains'e gerçek geliş nedeni acı verir biçimde birden ortaya çıkıvermiş gibiydi. "Ama başka kimse değinmediğinden, araştırmak için iyi bir nokta olabilir. Bir kitabın diğerlerinden farklı olmasını sağlayabilir," dedi ve durakladı. "Üstelik Debussy'nin ya-

şamının ilgi çeken bir dönemine rastlıyor. Tanıştıkları zaman Lilly Texier yirmi dört yaşında bir mankenmiş. Bir yıl sonra 1899'da evlenmişler. Debussy yapıtlarının çoğunu dostlarına, sevgililerine, meslektaşlarına ithaf etmiş ve Lilly'nin adı da birçok şarkısında geçiyor." Meredith gevezelik ettiğinin farkındaydı ama öyküye öyle dalmıştı ki, duramıyordu. Adama biraz daha yaklaştı. "Bence Debussy'nin tek operası olan *Pelleas et Meli-211*

sande' ın 1902'deki ilk gösterimine kadar geçen kritik yıllarda Lilly onun yanındaydı. Bu tarihte Debussy'nin serveti, ünü ve statüsü değişti. Başarıya ulaştığında Lilly oradaydı. Bu nedenle önemli olduğunu düşünüyorum."

Soluk almak için durunca konuşmaya başladıklarından bu yana Hal'in ilk kez gülümsediğini gördü.

"Özür dilerim," dedi suratını buruşturarak. "Konuya dalıp gitmek gibi bir niyetim yoktu. Herkesin benim kadar ilgileneceğini düşünmek kötü bir alışkanlık."

"Herhangi bir konuya böylesine tutkuyla bağlanmak bence harika,"

dedi Hal usulca. Ses tonundaki değişikliği sezince Meredith, ona baktı ve mavi gözlerini kendisine diktiğini fark etti. Yanaklarının kızarmaya başladığını hissedip utandı.

"Aslında araştırma süreci yazmaktan daha çok hoşuma gidiyor," dedi aceleyle. "Tüm bu zihinsel kazı çalışmaları... Eski yazıları, mektupları, notaları incelemek, geçmişten bir anı, bir resmi canlandırmaya çalışmak...

Geriye doğru bakarak farklı bir zaman ve mekânın derinliğine inmek ve yeniden yaratmak..."

"Dedektiflik yapmak gibi."

Meredith aklının başka yerde olduğunu düşünerek dikkatle ona baktı ama Hal sözlerini sürdürdü.

"Ne zaman bitirmeyi umuyorsunuz?"

"Önümüzdeki nisan ayında biteceğini umuyorum. Elimde çok fazla malzeme var. *Cahiers Debussy* ve

Oeuvres completes de Claude Debussy adlı yapıtlarda yayımlanan tüm bilimsel makaleler ve hakkında yazılan tüm yaşamöykülerinin notları. Bunların dışında Debussy çok mektup yazan biriydi. G/7 *Blas* adlı bir günlük gazetede yazıyor, *La Revue Blanche* adlı dergi için de birçok eleştiri yazısı kaleme alıyordu. Yani aklınıza ne gelirse, hepsini okudum."

Çok zor bir zaman geçirmekte olan genç adamın yanında susmadan konuştuğunu anlayınca suçluluk duygusuna kapıldı. Duyarsızlığı için özür dilemek istedi ama içinden bir şey bunu yapmasını önledi. Hal'in çocukça yüz ifadesi Meredith'e birini anımsatmıştı. Belleğini zorladı ama kim ol-duğunu bulamadı.

212

Tapınak

Bir yorgunluk dalgası bedenini sardı. Kendi bunalımlı düşüncelerine dalmış olan Hal'e baktı. Sohbeti sürdürecek enerjisi kalmamıştı. İyi geceler dileme zamanı gelmişti.

Taburesinden inip eşyalarını topladı.

Hal hemen başını kaldırdı. "Gidiyor musunuz?"

Meredith özür dilercesine gülümsedi. "Çok uzun bir gündü."

"Haklısınız," ayağa kalkıp devam etti. "Bakın belki çok garip gibi gelecek ama... belki... eğer yarın buralardaysanız, belki birlikte çıkabiliriz.

Ya da bir içki için buluşabiliriz."

Meredith hayretle gözlerini kırptı.

Sevimli, çekici ve dosta ihtiyaç duyduğu açıkça belli olan Hal'den hoşlanmıştı. Ama bir yandan da öz ailesi hakkında özel olarak bilgi edin-meye odaklanması gerekiyordu. Bu işi yaparken yanında birini sürüklemek istemiyordu. Ayrıca hiç tanımadığı biriyle çıkmaması gerektiğini söyleyen Mary'nin uyarıcı sesini de duyar gibiydi.

"Eğer işiniz çoksa..." diye söze başladı Hal.

Sesindeki hayal kırıklığı Meredith'in karar vermesini sağladı. Laura'nın fal baktığı süre dışında, haftalardır kimseyle yüz yüze sohbet etmemişti.

"Elbette, neden olmasın," deyiverdi bir anda.

Bu kez Hal'in gülümsemesi yüz ifadesini tamamen değiştirdi. "Harika."

"Ama sabah erken işe başlayıp biraz araştırma yapmak istiyorum."

"Ben de sizinle gelebilirim. Belki yardımım dokunur. Bu bölgeyi çok iyi bilmiyorum ama beş yıldır

gelip gidiyorum."

"Çalışmalarım sıkıcı olabilir."

Hal omzunu silkti. "Can sıkıntısı şu anda bana bir şey ifade etmiyor.

Görmek istediğiniz yerlerin listesi var mı?"

"Plansız hareket etmeyi düşünmüştüm," dedi ve devam etti. "Rennes-les-Bains'deki eski kaplıca binalarından bir şeyler öğrenebileceğimi varsaymıştım. Ama kış dolayısıyla hepsi kapalı. Eğer belediyeye gidersem belki birinin yardımı olur diye düşünüyorum."

213

Kate Mosse

Hal'in yüzü değişti. "Hiçbiri işe yaramaz," dedi sertçe. "Kafanızı bir taş duvara vurmaktan farksız."

"Üzgünüm," dedi Meredith hemen. "Size anımsatmak istememiştim ama..."

Hal başını salladı. "Hayır hayır, özür dilerim. Sorun olan benim." İçi-ni çekip tekrar gülümsedi. "Bir fikrim var. Lilly Debussy'nin dönemiyle ilgilendiğinize göre, Rennes-le-Château'daki müzede yararlanacak bir şeyler bulabilirsiniz. Ben bir kez gittim ve bu bölgenin o yıllardaki yaşamıyla ilgili epey bilgi verdiğini anımsıyorum."

Meredith heyecanlandı. "Kulağa iyi geliyor."

"Saat onda resepsiyonda buluşalım mı?"

Meredith bir an durakladı ve yeterinden fazla temkinli davrandığına karar verdi.

"Pekâlâ, saat onda."

Hal ayağa kalkıp, ellerini ceplerine soktu. "İyi geceler."

Meredith başını salladı. "Yarın görüşürüz."

-- " s

214

25

O O

Meredith odasına döndüğünde uyuyamayacak kadar gergindi. Aralarındaki konuşmayı aklından geçirip karşılıklı olarak neler söylediklerini anımsamaya, satır aralarını yorumlamaya çabaladı.

Dişlerini fırçalarken aynadaki yansımasına baktı ve genç çocuk için derin bir üzüntü duyduğunu hissetti. Ne kadar da kırılgan görünüyordu.

Herhalde Meredith'e ilgi filan duymamıştı, sadece biraz dostluğa gereksinimi vardı.

Yatağa girip ışığı söndürünce oda yumuşak bir karanlığa gömüldü.

Kolları, bacakları ağırlaşıp uykuya dalıncaya kadar bekledi.

Ama hemen aklına, suyun içinde gördüğü yüz, yoldaki garip deneyim geliverdi. Daha da kötüsü öz annesinin ağlayan, duyduğu seslere kendisini rahat bırakmaları için yalvaran, ıstırap çeken güzel yüzü zihninde canlanmıştı.

Meredith'in gözleri açıldı.

Hayır. Kesinlikle olamaz. Geçmişin beni huzursuz etmesine izin vermeyeceğim.

Buraya annesini her zamandan daha gerçekmiş gibi canlandırmaya değil, onun gölgesinden kurtulmaya ve kim olduğunu öğrenip ailesini bulmaya gelmişti. Çocukluk anılarını aklından silip, gün boyu beyninde taşıdığı tarot imgelerini canlandırdı. *Deli* ve *Adalet.* Ayaklarına umutsuzca zincirlenmiş âşıklar ve mavi gözlü şeytan.

Laura'nın söylediklerini anımsayıp düşünceleri karttan karta gezin-meye başladı. Gözleri ağırlaştı. Şimdi solgun yüzlü, sonsuza dek göğsüne bir mermi saplanmış Lilly Debussy'yi düşünüyordu. Suratını asıp, sigara içerek piyano çalan Claude Debussy. Chapel HiU'de terasta sallanan koltuğunda oturmuş kitap okuyan Mary. Deux Rennes Meydanfnda *çınar* ağaçlarının çerçevelediği yerde çekilen asker fotoğrafı.

Meredith, bir araba kapısının çarpılıp, ardından çakılların üzerinde birinin yürüdüğünü, sonra bir baykuş çığlığı ve ara sıra sıcak su boruları-

nın takırdadığını duydu.

Otel sessizliğe gömülüp, gece siyah kollarını binaya sardı. Domaine de la Cade arazisi soluk ay ışığının altında uykuya daldı.

Saatler geçti. Gece yarısı, sabahın ikisi ve dördü...

Meredith birdenbire uyandı, karanlıkta gözleri irileşti. Bedenindeki sinirlerin tümü uyanmış titriyordu. Tüm kasları, sinirleri bir keman teli gibi gerilmişti.

Biri şarkı söylüyordu.

Yoo hayır şarkı değil. Piyano çalıyordu. Üstelik çok yakında.

Yatağın içinde doğruldu. Oda soğuktu. Köprünün altında hissettiği, bedenini delen aynı soğuk. Karanlık da değişmişti, yoğunluğu azalmış, parçalanmıştı. Karanlığın, ışığın, gölgelerin gözlerinin önünde kırıldığını hisseder gibiydi. Tüm pencereler sımsıkı kapalı olmasına karşın bir yerden bir esinti geliyordu; ona dokunmadan omuzlarından, ensesinden geçiyor, bastırıyor, fısıldıyordu.

Odada biri var.

Olanaksız olduğunu söyledi kendine. En azından bir şeyler duyardı.

Yine de ayakucunda birinin durduğunu hissediyordu. Karanlıkta parlayan iki göz. Ter damlacıkları, kürekkemiklerinin ve göğüslerinin arasından süzüldü.

Adrenalin bedenini sardı.

Haydi. Yap şunu.

216

Tapınak

Üçe kadar saydı ve büyük bir cesaretle, dönüp lambayı yaktı.

Karanlık dağıldı. Uyumadan önce gördüğü eşyalar onu karşıladı. Her şey yerli yerindeydi. Dolap, masa, pencere, şömine rafı olması gereken yerdeydi. Banyo kapısının yanındaki boy aynası ışığı yansıtıyordu.

Hiç kimse yok.

Meredith maun yatak başına yaslandı. Rahatlama duygusu bedenini sardı. Komodinin üzerindeki saate bakınca dört kırk beş olduğunu gördü.

Aynaya yansıyan şey bir çift göz değil, çalar saatin yanıp sönen ışığıydı.

Yalnızca olağan bir karabasan.

Bugün yaşadıklarından sonra böyle bir karabasanı beklemesi gerekirdi.

Serinlemek için örtüleri üzerinden attı ve bir süre tabuttaki bir ölü gibi ellerini göğsünde birleştirip yattı ve sonra yataktan kalktı. Hareket etmeli, bir şeyler yapmalıydı. Mini bardan bir şişe soda alıp pencereye yaklaştı ve ay ışığıyla yıkanan sessiz bahçeye baktı. Hava değişmiş, aşağı-

daki teras yağmurla parlamıştı. Ağaçların üzerinde durgun havada incecik bir sis bulutu dolaşıyordu.

Kötü düşüncelerini kovmak istercesine sıcak elini soğuk pencereye yasladı. Kalkıştığı işten ilk kez kuşkulanmıyordu. Ya herhangi bir şey bulamazsa? Bunca zamandır, elinde birkaç fotoğraf ve bir nota kağıdıyla Rennes-les-Bains'e gelmek fikri onu motive etmişti.

Ama şimdi buradaydı ve ne kadar küçük bir yer olduğunu görünce emin olmuştu. İsimlerini bile bilmeden öz ailesini burada aramak aslında çılgınlıktı. Kendinizi iyi hissetmenizi sağlayacak bir filmden çıkmış aptal bir düştü.

Gerçek yaşam değil.

Meredith orada ne kadar durduğunun, düşündüğünün, pencereden bakarak konuyu anlamlandırmaya çalıştığının farkında değildi. Ayak parmakları soğuktan hissizleşmeye başlayınca dönüp saate baktı. Rahatlayarak içini çekti. Beş buçuk. Yeterince zaman öldürmüş, gecenin hayaletlerini, iblislerini, sudaki yüzü, yoldaki görüntüyü, kartlardaki ürkütücü imgeleri zihninden kovalamıştı.

217

Kate Mosse

Bu kez yatağa yatınca oda huzur doluydu. Karanlığın içinden ona bakan gözler, parlayan bir varlık yoktu; yalnızca elektrikli saatin yanıp sönen rakamları vardı. Gözlerini kapattı.

Fotoğraftaki asker eriyip önce Debussy, sonra Hal oldu.

22

p-3 n

F i ff

4 L - 4 -

H

s

218

BEŞİNCİ BOLUM

Domaine de la Cade

Eylül 1891

25

O O

21 EYLÜL 1891 PAZARTESİ

Leonie esneyerek gözlerini açtı. Soluk, ince kollarını başının üzerine uzattı ve geniş yastıkların üzerinde doğruldu. Dün gece *blanquette de Limoux* şarabından fazla içmişti, belki de bu yüzden deliksiz uyumuştu.

Sabah ışığında Sarı Oda sevimli görünüyordu. Bir süre yerinden kalkmadan, kırların derin sessizliğini bozan seslere kulak verdi. Kuşların şafak şarkıları, ağaçlardaki rüzgâr... Gri bir Paris sabahında Saint-Lazare Garı'ndan gelen metal gürültüleriyle uyanmaktan çok daha keyifliydi.

Saat sekizde Marieta kahvaltı tepsisini getirdi. Pencerenin önündeki masaya bırakıp perdeleri açtı ve güneş ışığı odayı doldurdu. Leonie, eski, kanatlı pencerelerden parlak mavi gökyüzündeki uçuşan mor ve beyaz bulutları görebiliyordu.

"Teşekkürler Marieta. Ben hallederim."

"Pekâlâ, matmazel."

Leonie örtüleri açtı ve yataktan çıkarak terliklerini giydi. Kapının arkasına asılı mavi kaşmir sabahlığını giyip dün geceden kalma suyla yüzünü yıkadı ve yatak odasında tek başına kahvaltı ettiği için kendini yetişkin gibi hissederek pencerenin önündeki masaya oturdu. Sadece Du Pont, annesini ziyarete geldiğinde evde bu şekilde kahvaltı edebiliyordu.

Buharı tüten demliğin kapağını açınca taze çekilmiş kahve kokusu tıpkı lambasından çıkan cin gibi odaya doldu. Ayrıca bir sürahi köpüklü **221**

sıcak süt, bir kâse beyaz küp şeker ve bir gümüş şeker maşası vardı. Ütülü beyaz keten peçeteyi kaldırınca, sıcak beyaz ekmek dilimleri ve bir tabak tereyağını gördü. Ayrıca üç çeşit reçel ile ayva ve elma kompostosu da vardı.

Kahvaltısını ederken bir yandan da bahçeyi seyrediyordu. Yamaçların arasındaki vadide, ağaçların tepelerinde beyaz bir sis bulutu vardı. Eylül güneşinde dingin görünen bahçelerde bir gece önceki rüzgârın izi kalmamıştı.

Leonie düz bir yün etek ve yüksek yakalı bir bluz giyip, dün gece Anatole'ün getirdiği kitabı eline aldı. Kütüphaneyi gezmek, tozlu kitap yığınlarını, cilalı kitap sırtlarını kendi gözleriyle görmek istiyordu. Pek ihtimal vermiyordu ama biri onu sorgularsa Isolde'ün kendi evlerindeymiş

gibi davranmalarını söylediğini ve Mösyö Baillard'ın kitabını geri götür-düğünü söyleyecekti.

Kapıyı açıp koridora çıktı. Ev halkının geri kalanı herhalde uyuyordu.

Her yer sessizdi. Ne kahve fincanlarının tıkırtısı ne Anatole'ün sabah ıslığı duyuluyordu. Alt kattaki hol de terk edilmiş gibiydi ama hizmetçilerin bölümüne giden kapının ardından sesler ve mutfaktan tencere tıkırtıları duyuluyordu.

Evin güneybatı köşesindeki kütüphaneye, salon ile çalışma odasının arasındaki dar, kısa koridordan ulaşılıyordu. Bir gün önce evi dolaşmaya fazla zamanları olmadığından, Anatole'ün burayı keşfetmiş olmasına şa-

şırdı.

Aydınlık ve havadar koridorun iki duvarına cam vitrinler asılmıştı.

İlk vitrine Marsilya ve Rouen porselenleri; ikincisine eski küçük bir zırh, iki süvari kılıcı, Anatole'ün en sevdiği eskrim silahı olan bir meç ve bir misket tüfeği; diğerlerinden daha küçük olan üçüncüsüne ise mavi kadife üzerine askeri madalyalar ve kurdeleler yerleştirilmişti. Hangi nedenle ki-me verildiği belli değildi ama Jules dayıya ait olduklarını varsaydı.

Kütüphanenin kapısını açıp içeri girdi. Balmumu, bal, mürekkep, tozlu kadife ve mürekkep kurutma kâğıtlarının kokusu huzur ve dinginlik veriyordu. Tahmin ettiğinden çok daha büyüktü, güneye ve batıya açılan pencereleri vardı. Altın rengi ve mavi ağır brokar perdeler tavandan yere kadar iniyordu.

Tapınak

Odanın ortasındaki oval halı topuk seslerini yutuyordu. Tam ortada en büyük kitapları bile taşıyacak ölçülerde büyük bir masa vardı. Üzerinde ayrıca bir mürekkep hokkası, kalem, boş kâğıtlar ve kurutma kâğıtları duruyordu.

Leonie araştırmaya en uzak köşeden başlamaya karar verdi. Kitapların sırtlarındaki isimleri okudu, parmaklarını deri ciltlerde dolaştırdı, ilgisini çekenleri bir süre yakından inceledi.

İşlemeli çifte kuşaklı, Tours'ta basılmış, koyu yeşil ve altın renkli sayfaları, incecik kâğıdıyla gravürleri koruyan güzel bir dua kitabına rastladı. İç kapağında ölen dayısı Jules Lascombe'un kayıt tarihiyle birlikte adını okudu.

Bir sonraki bölümde Maistre'nin *Voyage autour de ma chambre* adlı yapıtının ilk baskısına rastladı. Anatole'ün evdeki tertemiz kitabına karşılık buradaki yıpranmış ve köşeleri kıvrılmıştı. Başka bir rafta, sanki birbirini yok etmek üzere bir araya getirilmiş dini ve ateşli din karşıtı ya-pıtları buldu.

Çağdaş Fransız edebiyatına ayrılan bölümde Zola'nın *Rougon-Macqu-art* dizisinin romanlarının yanı sıra Flaubert, Maupassant ve Huysmans'ın yapıtları da sıralanmıştı. Birçoğu Anatole'ün boş yere onu okumaya zorladığı entelektüel açıdan önemli kitaplardı. Hatta Stendhal'in *Kırmızı ve Siyah* adlı romanının ilk baskısı bile göze çarpıyordu. Bazı çeviri yapıtlar da vardı ama Baudelaire'in Edgar Ailen Poe'dan yaptığı çeviriler dışındakiler ilgisini çekmedi. Madam Radcliff ya da Mösyö La Fanu'dan hiçbir şey yoktu.

Iç sıkıcı bir koleksiyon.

Kütüphanenin uzak köşesi yöre tarihine ayrılmıştı. Herhalde Anatole, Mösyö Baillard'ın kitabını burada bulmuştu. Ana bölümden daracık rafların bulunduğu köşeye geçince ruhu canlandı. Ama girintinin nemli havası boğazını kurutuyordu.

"B" harfine gelene kadar sıkışık sıralanmış kitaplara baktı. Hiç boş

yer olmadığını görünce şaşırdı ama elindeki ince kitabı bulunması gerekti-

ğine inandığı yere sıkıştırdı. Görevini tamamlayınca kapıya yöneldi.

Kapının sağ tarafında herhalde çok daha değerli yapıtların yerleş-

tirildiği üç dört camlı vitrini fark etti. Bir pirinç raya bağlanmış ahşap merdiveni iki eliyle tutup olanca gücüyle çekti. Merdiven gıcırdadı ama kolayca hareket etti. Orta yere doğru çekip, ayaklarını sağlamlaştırdı ve tırmanmaya başladı. Tafta iç eteği hışırdayarak bacaklarına sarılmıştı.

En üst basamağın bir altındakinde durdu. Dizlerinden destek alarak vitrine dikkatle baktı. Vitrinin içi karanlıktı ama iki yüksek pencereden gelen ışığa karşı ellerini siper edince kitapların sırtlarındaki isimleri okumaya başardı.

Eliphas Levi'nin *Dogme et riteııl de la haute magie* adlı yapıtı en baş-

taydı. Yanında *Traite Methodiqıte de Science Occulte* duruyordu. Üstteki rafa ise Papus, Court de Gebelin, Etteilla ve MacGregor Mathers imzalı kitaplar sıralanmıştı. Bu yazarların yapıtlarını okumamıştı ama gizli güç-

lerle ilgilendiklerini, bozguncu olarak algılandıklarını biliyordu. Adları sık sık gazetelerde ve dergilerde yer alıyordu.

Leonie tam aşağıya inecekken, gözüne büyük boyutlu, siyah deri ciltli, ötekilerden daha gösterişsiz bir kitap takıldı. *Tarot* başlığının altına amcasının adı altın kabartma harflerle yazılmıştı.

35

O O

PARİS

Dumanlı şafak belli belirsiz sökerken Sekizinci Bölge, Lisbonne Sokağı'ndaki polis karakolunda, sinirler iyice gerilmişti.

Madam Marguerite Vernier olduğu saptanan kadının cesedi bir gece önce, 20 Eylül Pazar akşamı saat dokuzdan hemen sonra ortaya çıkmıştı.

Le Peîit Journal gazetesi muhabiri, Berlin ile Amsterdam sokaklarının köşesindeki yeni telefon kulübesinden arayıp haber vermişti.

Ölen kadının General Du Pont adlı bir savaş kahramanıyla bağlantısı olması nedeniyle Müdür Laboughe, kent dışındaki evinden göreve çağrıl-mıştı.

Laboughe huysuzlanarak içeriye girdi ve gazetelerin erken baskıla-rını Müfettiş Thouron'un masasına bıraktı.

Carmen Cinayeti! Savaş Kahramanı Gözaltında! Aşıkların Kavgası Bıçaklamayla Sonuçlandı!

"Bunların anlamı nedir?" diye gürledi Laboughe.

Thouron saygıyla onu selamlayıp, öteki gazeteleri daracık, havasız odadaki tek boş iskemlenin üzerinden kaldırırken, Laboughe'un öfkeli gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Yer boşalınca müdür ipekli silindir şapkasını çıkarıp oturdu ve ellerini bastonuna dayadı. Ahşap iskemle adamın ağırlığı altında gıcırdadı.

"Pekâlâ Thouron?" diye sordu, müfettiş masasına dönünce. "Bunca ay-rıntıyı nasıl öğrenmişler? Senin adamlarından biri gevezelik mi etmiş?"

Müfettiş Thouron, güneşin doğuşunu kendi yatağından izleme lüksü-

ne asla sahip olamamıştı. Yoğun mesai saatleri gözlerinin altında yarımay biçiminde kara gölgeler bırakmıştı. Bıyığı aşağıya sarkmış, çenesinde sakalları çıkmaya başlamıştı.

"Sanmıyorum efendim," dedi. "Biz gittiğimizde zaten gazeteciler oradaydı."

Laboughe beyaz gür kaşlarının altından dik dik ona baktı. "Biri mi haber vermiş?"

"Öyle gibi görünüyor."

"Kim?"

"Kimse konuşmuyor. Benim jandarmalardan biri, iki akbabanın arasındaki konuşmaya tanık olmuş. En az iki gazetenin bürosuna, pazar akşamı yaklaşık saat yedide Berlin Sokağı'na bir muhabir göndermenin uygun olacağını söylemiş."

"Adres tam mı verilmiş? Daire numarası filan?"

"Yine açıklama yapmadılar ama öyle olduğunu düşünmüyorum efendim."

Müdür Laboughe mavi damarlı yaşlı ellerini bastonunun fildişi tepeliğinde birleştirdi. "Ya General Du Pont? Marguerite Vernier ile ilişkisi olduğunu inkâr ediyor mu?"

"Etmiyor ama bu konuda özen göstermemizi rica etti."

"Sen de güvence verdin mi?"

"Evet efendim. General onu öldürmediğini söylüyor. Muhabirlerin sorularına da benzer açıklama yapılmış. Öğle saatindeki konserden çıkarken kendisine, o gün saat beşte gerçekleşmesi planlanan buluşmanın daha geç saate ertelendiğini bildiren bir not verildiğini iddia ediyor. Kırlarda birkaç gün geçirmek üzere bu sabah Marne Vadisi'ne yolculuğa çıkacaklarmış.

Evdeki hizmetçilere izin verilmiş. Anlaşılan ev yolculuk süresince boş

kalacak biçimde düzenlenmiş."

"Bu not kâğıdı hâlâ Du Pont'un elinde mi?"

Thouron içini çekti. "Hanımefendinin şöhretine saygı duyduğundan, yırtıp konser salonunun dışında attığını söylüyor." Thouron dirseklerini masaya dayayıp yorgun parmaklarını saçlarında dolaştırdı. "Dediği yere hemen birini yolladım ama anlaşılan o bölgedeki çöpçüler şaşırtıcı dere-

ı ede çalışkan davranmışlar."

"Kadının ölümünden önce samimi bir ilişkinin kanıtları var mı?"

Thouron başını salladı.

"Adam ne diyor?"

"Bunu öğrenince çok sarsıldı ama soğukkanlılığını korudu. İlişkiye firenin kendisi olmadığını söylüyor. Eve gelince sokakta muhabirlerle kar-

şılaştığını ve onun cesedini bulduğunu iddia ediyor."

"Geldiğini görenler var mı?"

"Saat sekiz buçukta gelmiş. Daha önce gelip gelmediği bilinmiyor.

Ama o gelmediğini iddia ediyor."

Laboughe başını salladı. "General Du Pont... Çok iyi bağlantıları var.

I ler zaman böyle insanlar sorun olur." Gözlerini dikip Thouron'a baktı.

' İçeri nasıl girmiş?"

"Anahtarı var."

"Evde başka kimse var mı?"

Thouron masanın üzerindeki kâğıtları karıştırırken neredeyse mü-

rekkep hokkasını devirecekti. Aradığı zarfi bulup içindeki tek sayfayı çıkardı.

"Hizmetçilerden başka annesiyle birlikte yaşayan oğlu Anatole Vernier var. Yirmi altı yaşında, bekâr, daha önce gazetecilik yapmış; artık *daha çok edebiyatla ilgileniyor,* şu anda ender bulunan kitaplar hakkındaki bir derginin yönetim kurulunda." Notlarına göz attı. "Ayrıca Leonie adında, on yedi yaşında bekâr kız kardeşi de bu evde yaşıyor."

"Annelerinin öldüğü onlara bildirildi mi?"

Thouron içini çekti. "Ne yazık ki hayır. Onları bulamadık."

"Neden bulamadınız?"

"Şehir dışına çıkmışlar. Adamlarım komşuları sorguya çekti ama kimsenin bilgisi yok. Cuma sabahı gitmişler."

Müdür Laboughe'un beyaz kaşları burnunun üzerinde bitişti. "Vernier adı niçin tanıdık geliyor?"

"Birkaç nedeni olabilir efendim. Babaları Leo Vernier bir komüncüy-dü. Tutuklandı, mahkemeye çıkarıldı ve sınır dışı edildi. Sürgüne gittiği gemide öldü."

Laboughe başını salladı. "Hayır, daha yakın tarihli olmalı."

"Bu yıl içinde oğul Vernier'nin adı birkaç kez gazetelerde geçti. Kumar oynama, afyon kullanma, fahişelerle birlikte olma suçlamaları yapıldı ama kanıtlanamadı. Hiçbir kanıt olmadan suçlanıyor."

"Bir çeşit karalama kampanyası mı?"

"Benim burnuma da böyle bir koku geliyor efendim."

"Kimin yaptığı bilinmiyor sanırım?"

Thouron başını sallayarak onayladı. "Özellikle *La Croix* gazetesi sık sık ondan söz etti. Champs de Mars'ta bir düelloya tanık olarak karıştığı iddia edildi... Düellonun yeri, tarihi ve kişilerin adları verildi. Vernier başka bir yerde olduğunu kanıtladı. Ama bu iftiraların ardında kimin olduğunu bilmediğini söyledi."

Laboughe, ses tonundan bir şeyler sezdi. "Ona inanmıyor musun?"

Müfettiş kuşkulu görünüyordu. "Bu gibi kişilere ismini bilmedikleri insanlar pek sık saldırmazlar. Geçen şubat ayının on ikisinde Arsenal Kütüphanesi'nden ender bulunan bir elyazmasının çalınmasına karıştığı öne sürüldü."

Laboughe elini dizine vurdu. "İşte bu! Bu nedenle adı tanıdık geldi."

"Mesleği nedeniyle Vernier, kütüphanenin düzenli ve güvenilir bir ziyaretçisiydi. Şubat ayında isimsiz bir ihbarın ardından son derece değerli, gizli güçlerle ilgili bir yapıtın kaybolduğu ortaya çıktı." Thouron notlarına bir kez daha göz attı. "Robert Fludd adlı bir yazara aitmiş."

"Hiç duymadım."

"Vernier ile olayın bağlantısı kurulamadı. Sonunda, hırsızlık, kütüphane güvenliğinin yetersiz oluşuna

bağlanıp, konu kapatıldı."

228

Tapınak

"Vernier şu gizli öğreticilerden biri mi?"

"Öyle gibi görünmüyor ama işi gereği koleksiyon yapıyor."

"Sorgulandı mı?"

"Sorgulandı ve bu olaya karışmadığını kanıtladı. Böyle suçlamalarla kendisine kötülük etmek isteyen birilerini tanıyıp tanımadığı sorulunca, ummadığını söyledi. Konuyu kapatmaktan başka seçeneğimiz kalmadı."

Laboughe öğrendiklerini sessizce sindirdi.

"Vernier'nin gelir kaynakları nelerdir?"

"Düzenli bir kazancı yok, ama geliri yine de pek az sayılmaz," diye yanıtladı Thouron. "Çeşitli kaynaklardan yılda on iki bin frank gelir elde ediyor." Tekrar kâğıda baktı. "Derginin yönetim kurulu üyeliğinden altı bin frank alıyor. Bürosu Montorgueil Sokağı'nda. Bazı gazete ve dergilere yazı yazarak kazanıyor ve hiç kuşkusuz *rulet* masalarından ve kâğıt oyunlarından da kazançlı çıkıyor."

"Herhangi bir miras beklentisi var mı?"

Thouron başını salladı. "Tutuklanan bir komüncü olarak babasının mal varlığına el konulmuştu. Baba Vernier tek çocuktu ve anne babası epey önce ölmüştü."

"Ya Marguerite Vernier?"

"Halen araştırıyoruz. Komşuları, yakın akrabalardan habersiz, ama yine de bakacağız."

"Du Pont, Berlin Sokağı'ndaki evin giderlerine katkıda bulunuyor mu?"

Thouron omzunu silkti. "Bulunmadığını söylüyor ama bu konuda pek dürüst olmadığını düşünüyorum. Vernier'nin de böyle bir talebi olup olmadığı konusunda fikir yürütmek istemem."

Laboughe kımıldayınca iskemle de gıcırdadı. Müdürü bulguları gözden geçirirken Thouron sabırla bekledi.

"Vernier'nin evli olmadığını söylemiştin," dedi Laboughe sonunda.

"Metresi var mı?"

"Bir kadınla ilişkisi vardı. Kadın mart ayında öldü ve Cimetiere de Montmartre Mezarlığı'na

gömüldü. Hastane kayıtları ölümünden iki hafta önce Maison Dubois adlı klinikte bir ameliyat geçirdiğini gösteriyor."

Laboughe memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Kürtaj mı?" diye sordu.

"Olabilir efendim. Oradaki kayıtlar bulunamadı. Görevliler çalındı-

ğını öne sürüyorlar. Yine de klinik, giderlerin Vernier tarafından ödendi-

ğini onaylıyor."

"Mart ayında dedin, değil mi?" dedi Laboughe. "Yani Marguerite Vernier'nin öldürülmesiyle bağlantılı olamaz?"

"Hayır efendim," diye yanıtladı müfettiş ve ekledi. "Bence eğer Vernier bir karalama kampanyasının kurbanı olmuş ise, belki bu iki olayın bağlantısı vardır."

Laboughe homurdandı. "Hadi Thouron. Birine iftira atmak onurlu bir insanın yapacağı bir iş değildir. Ama iftiradan cinayete gitmek?"

"Haklısınız, *sayın müdür,* normal koşullar altında sizinle aynı fikri paylaşırdım. Ama burada kötü niyetlerin gitgide arttığını düşünmeme neden olan başka bir olay daha var."

Müfettişin açıklamalarını tamamlamadığını fark eden Laboughe içi-ni çekti. Cebinden siyah lületaşı piposunu çıkarıp, tütünü gevşetmek için masanın kenarına vurdu ve bir kibrit çakıp yaktı. Berbat, ekşimsi bir koku daracık odayı doldurdu.

"Gerçi şu anda üzerinde çalıştığımız olayla bir ilgisi olup olmadığından emin değilim ama Vernier, eylülün on yedisinde sabahın erken saatlerinde Panorama Pasajı'nda bir saldırıya uğradı."

"Garnier Sarayı'ndaki ayaklanmanın ertesi sabahı mı?"

"Yeri biliyor musunuz efendim?"

"Mağazaların ve lokantaların olduğu şık bir pasaj. Gravürcü Stern'in dükkânı da orada."

"İşte orası efendim. Vernier'nin sol gözünün üstünde kötü bir yara açıldı ve epey hırpalandı. Bu olay İkinci Bölge'deki meslektaşlarımıza ismini vermeyen biri tarafından bildirildi. Adı geçen beyefendiyle ilgilendiğimizi bildikleri için onlar da bize aktardılar. Pasajın gece bekçisi sorguya çekilince olaya tanık olduğunu ama kimseye bundan söz etmemesi için Vernier'nin kendisine yüklü miktarda para verdiğini itiraf etti."

"Olayı takip ettiniz mi?"

"Etmedik efendim. Saldırı kurbanı Vernier olayı rapor etmemeyi seç-

tiğinden, yapacağımız pek bir şey yoktu. Bunun bir ipucu olabileceğini düşündüğüm için size söyledim."

"Neyin ipucu?"

"Düşmanlığın şiddetlenmesinin," diye yanıtladı Thouron sabırla.

"Eğer öyleyse Thouron, niçin Vernier'nin kendisi değil de Marguerite Vernier morgda yatıyor? Hiç anlamı yok."

Müdür Laboughe piposunu içerek arkasına yaslandı. Thouron sessizce onu izleyerek sabırla bekledi.

"Du Pont'un suçlu olduğunu düşünüyor musunuz müfettiş? Evet mi, lıayır mı?"

"Daha fazla bilgi toplayıncaya kadar bir yargıya varmak istemiyorum, efendim."

"Evet evet," diye elini sabırsızlıkla salladı Laboughe. "Ama içgüdüleriniz ne diyor?"

"Doğrusunu isterseniz Du Pont'un aradığımız kişi olduğunu düşün-müyorum. Aslında kolay bir açıklama gibi geliyor. General oradaydı.

Geldiği zaman Marguerite Vernier'yi ölü olarak bulduğunu yalnızca onun ağzından duyuyoruz. Salonda iki şampanya kadehi ama şöminede bir viski kadehinin kırıkları var. Birbirine uymayan çok şey var." Thouron derin bir soluk alıp en doğru sözcükleri aradı. "Örneğin basına haber verilmesi.

Eğer âşıkların kavgası kontrolden çıktıysa, gazeteleri arayan kimdi? Du Pont'un kendisi mi? Hiç sanmıyorum. Hizmetçilerin tümü izinliydi. Yalnızca üçüncü bir kişi bunu yapmış olabilir."

Laboughe başıyla onayladı. "Devam edin."

"Ayrıca zamanlama da önemli. Ölen kadının oğlu ile kızı kent dışında ve ev bir süreliğine kapatılmış." İçini çekti. "Bilemiyorum efendim. Her şey önceden planlanmış gibi duruyor."

"Du Pont'a tuzak mı kuruldu?"

"Bu noktayı da düşünmeliyiz efendim. Eğer suçlu oysa, niçin randevuyu erteledi? Etrafta bulunmamaya özen göstermez miydi?"

Laboughe başını salladı. "Özellikle Du Pont gibi saygın ve sayısız madalya kazanmış bir savaş kahramanını mahkemeye çıkarmamayı yeğlerim Thouron." Duraklayıp müfettişin gözlerine baktı. "Elbette sizin kararınızı etkilemek istemem. Eğer onun suçlu olduğuna inanıyorsanız..."

"Elbette efendim. Ben de bir vatan kahramanını yargılamanın çok sıkıntılı olacağını düşünüyorum."

Laboughe gazete manşetlerine bir göz attı. "Öte yandan Thouron, bir kadının öldürülmüş olduğunu da unutmamalıyız."

"Evet efendim."

"Önceliğimiz Vernier'yi bulup annesinin cinayete kurban gittiğini ona bildirmek olmalı. Geçtiğimiz yıl boyunca başına gelen çeşitli olaylar hakkında şimdiye dek polisle konuşmaya yanaşmadıysa bile, herhalde bu trajedi konuşmasını sağlayacaktır." Laboughe kımıldayınca iskemle yine gıcırdadı. "Nerede olduğu hakkında hiçbir iz yok mu?"

Thouron başını salladı. "Kız kardeşiyle birlikte dört gün önce Paris'ten ayrıldığını biliyoruz. Amsterdam Sokağı'nda bekleyen arabacılardan biri Berlin Sokağı'ndan Vernier kardeşlerin tanımına uyan bir erkekle bir kızı geçen cuma sabahı saat dokuzu biraz geçe, Saint-Lazare Garı'na götürdü-

ğünü söyledi."

"Saint-Lazare Garı'na girdikten sonra onları gören olmuş mu?"

"Hayır efendim. Saint-Lazare Garı'ndan kalkan trenler Versailles, Saint-Germain-en-Laye gibi batı banliyölerine gider, aynı zamanda Ca-en'e giden gemilere de yolcu taşır. Ayrıca yolda herhangi bir istasyonda inip başka bir trene aktarma yapmış olabilirler. Adamlarım araştırmayı sürdürüyorlar."

Laboughe'un bakışları piposuna dikilmişti. İlgisini yitirir gibiydi.

"Sanırım demiryolları yetkilileriyle de görüştünüz?"

"Ana hat ve ara istasyonlarla görüşüldü. Ile-de-France boyunca haber gönderildi. Daha ileriye gitmiş olabileceklerini düşünerek Manş Denizi'ni geçen gemilerin yolcu listelerini de inceliyoruz."

Müdür zorlanarak ayağa kalktı. Piposunu ceketinin cebine yerleştirdi, silindir şapkasıyla eldivenlerini aldı ve tüm yelkenleri açılmış bir gemi gibi kapıya doğru ilerledi.

232

Tapınak

Thouron da ayağa kalktı.

"Du Pont'u bir kez daha ziyaret edin," dedi Laboughe. "Gerçi her şeyi çok doğru yorumladığınızı düşünüyorum ama yine de bu talihsiz olayın en göze çarpan adayı o."

Laboughe bastonuyla yere vurarak ağır ağır kapıya doğru ilerledi.

"Ve müfettiş?..."

"Müdür bey?"

"Beni bilgilendirin. Bu olaydaki gelişmeleri *Le Pelit Journal* gazetesinin sayfaları yerine sizden öğrenmek istiyorum. Dedikodular beni ilgilendirmiyor Thouron. Böyle şeyleri gazetecilere ve roman yazarlarına bırakın. Anlatabildim mi?"

"Açıkça anlaşıldı efendim."

233

43

O O

DOMAINE DE LA CADE

Vitrinin kilidindeki minik pirinç anahtar önce kımıldamadı ama Leonie biraz zorlayınca sonunda döndü. Camlı kapağı açıp ilgisini çeken kitabı çıkardı.

Merdivenin cilalı üst basamağına oturup *Les Tarots* adlı kitabın kalın cildini açarken etrafa toz, eski kâğıt ve antikçağ kokusu yayıldı. İçinde kitap sayılmayacak kadar ince bir elyazması vardı. En fazla sekiz sayfaydı ve kenarları elle kesilmiş gibi pürüzlüydü. Krem rengi kalın kâğıt antika sayılmazdı ama çok da yakın tarihli değildi. Sözcükler rahatça okunan eğik elyazısıyla yazılmıştı.

Birinci sayfada dayısı Jules Lascombe'un adı, altında kitabın başlığı *Les Tarots* ve altında ara başlığı *Tiiliin Öte Yanından ve Müzikle Bağlantılı Kartlarla Fal Bakma Sanatı* yer alıyordu. Yazıların altında ise yan yatmış

sekiz rakamını andıran, iplik yumağına benzeyen bir şekil vardı. Sayfanın en altında herhalde dayısının kitabı yazdığı yıl olan 1870 tarihi göze çar-pıyordu.

Annemin Domaine de ta Cade'dan kaçışından sonra ve Isolde'ün ge-lişinden önce.

İlk fotoğraflı sayfayı bir tabaka yağlı yumuşak kâğıt koruyordu. Leonie kâğıdı çevirdi ve elinde olmadan irkildi. Siyah beyaz bir şeytan cesur ve küstah ifadeyle sayfadan ona bakıyordu. Bedeni kamburdu; çirkin, çar-234

Tapınak

pik omuzlan, uzun kollan, el yerine de pençeleri vardı. Kafası bedenine oranla çok büyüktü ve insan bedeninin gülünç bir taklidi gibiydi.

Leonie dikkatle bakınca yaratığın kaşlarının arasında neredeyse görülmeyecek kadar küçük

boynuzları fark etti. Cildi sevimsiz bir tüy tabakasıyla kaplıydı. En kötü olanı ise şeytanın üzerinde durduğu mezara zincirlenmiş olan bir kadınla bir erkek figürüydü.

Gravürün altında Roma rakamlarıyla XV okunuyordu.

Leonie sayfanın en altına baktı. Ne ressamın adı, ne de bu yapıtın kaynağı ya da kökeni hakkında bilgi vardı. Yalnızca tek bir sözcük, büyük harflerle özenle yazılmış bir isim vardı: ASMODEUS.

Daha fazla bakmak istemediği için sayfayı çevirdi. Kitabın konusunu açıklayan uzun metin sık aralıklarla yazılmıştı. Atlayarak okurken bazı sözcükler gözüne takıldı. Şeytanlar, tarot kartları ve müzik sözcükleri korkunun müthiş kıvılcımlarıyla nabzını hızlandırmıştı. Biraz daha rahat okumak için son basamakları atlayarak merdivenden indi, kitabı odanın ortasındaki masaya yerleştirip öykünün içine daldı.

Tapınağın içindeki yassı döşeme taşlarının üstünde, o gün kendi elim-le siyaha boyadığım ve şimdi hafif parlak görünen bir kare var.

Karenin dört köşesinde pusula noktaları gibi müzik notaları var. C

(do) kuzeye, A (la) batıya, D (re) güneye ve E (mi) doğuya bakıyor. Karenin içine başka bir boyutta yürümek için bana güç ve yaşam nefesi verecek kartlar yerleştirildi.

Duvardaki tek lambayı yakınca, oda soluk beyaz bir ışıkla doldu.

Bir anda tapınağın içi atmosferden gelen temiz havayı boğan bir sisle kaplanır gibi oldu. Rüzgâr da varlığını gösterdi, yoksa taş odanın içinde mırıldanan notaları, uzakta çalan bir piyanonun sesi gibi nasıl yerleştire-bilirdim.

Alacakaranlıkta kartlar sanki canlanmıştı ya da bana öyle geldi.

Hapsoldıkları boyalardan kurtulan imgeler biçimlendi ve bir kez daha yeryüzünde yürümeye başladı.

Bir hava akımı yalnız olmadığım duygusunu verdi. Artık tapınağın içinin varlıklarla dolduğundan emindim. Ruhlar, ama insan ruhu olup ol-235

Kate Mosse

maçlıklarını söyleyemem. Tüm doğa kuralları yok oldu. Varlıklar çevrem-deydi. Şimdiki benliğimle geçmiş ve gelecek benliklerim de yanımdaydı.

Omuzlarıma, enseme dokundular, alnıma değdiler, hiç dokunmadan beni çevrelediler ama gitgide yaklaştılar. Havada uçar gibi olduklarından onların uçup kaçan varlıklarından hep emin oldum. Yine de kütleleri ve ağırlıkları var gibiydi. Özellikle başımın üstünde hiç bitmeyen bir hareketin yanı sıra fısıltılar, iç çekişler ve ağlayışların ahenksiz gürültüsü vardı ve bu nedenle sanki bir yük altındaymışım gibi boynumu eğmek zorunda kaldım.

Nedenini bilmiyorum ama sanki benim erişmemi engellemek istiyor-larmış gibi geldi. Kare taşa ulaşanıazsam ölümcül bir tehlike altında olacağımı biliyordum yalnızca. Bir adım atınca, güçlü bir rüzgâr gibi üzerime geldiler, beni geriye ittiler; eğer böyle tanımlayabilirsem, hem kafamın içinde hem dışında çığlıklar, uğultularla korkutucu bir melodi yarattılar.

Titreşimlerin, tapmak binasını ve çatısını yıkacağından korkmaya başla-dım.

Boğulmakta olan bir adamın umarsızca sahile atılması gibi tüm gü-

cümü toplayıp kendimi karenin ortasına attım. Tıpkı cehennemden gelen diğer dostları gibi görünmeyen ama iblis olduğu açıkça anlaşılan tek bir yaratık üzerime atıldı. Doğaüstü pençelerini ensemde, sırtımda, balığı an-dıran soluğunu cildimde hissettim ama bir tek çizik bile yoktu.

Kendimi korumak için kollarımı başımın üstüne kaldırdım. Şakaklarımdan aşağıya ter akmaya başladı. Kalbim ritmini yitirmeye başlayınca, çaresizliğim artmaya başladı. Titreyerek, cesaretimin son kırıntılarını toplayıp, bir kez daha soluksuz kalmış bedenimi öne gitmeye zorladım.

Müziğin sesi yükseliyordu. Tırnaklarımı yerdeki taşların çatlaklarına göm-düm ve bir mucize oldu, işaretlediğim kareye ulaşmayı başardım.

Bir anda korkunç bir sessizlik odaya doldu, beraberinde cehennemin ve denizin derinliklerinin kokusunu getirdi. Kartların adlarını saymaya başladım: Joker, Kule, Güç, Adalet, Mahkeme... Kartların ruhlarını bana yardımcı olmaları için mi çağırıyordum yoksa kareye ulaşmamı engelleyen onlar mıydı? Sesim sanki bedenimden değil benim dışımda bir yerden geliyordu; önce alçaktı ama gittikçe güçlendi, yükseldi ve tapmağı doldurdu.

Tapınak

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, yabanıl bir hayvanın kemiklerimin üstünde dolaşan pençeleri gibi bir sürtünme sesiyle cildimin altından, içimden, benliğimden bir şey çekildi. O an içeriye hava doldu ve ayıflayan kalbimin üzerindeki baskı azaldı.

Öylece yere düştüm, neredeyse kendimden geçiyordum ama notaların hılincindeydim. Yazdığım dört notanın rengi solarken, ruhların fısıltıları ve iç çekişleri gitgide zayıfladı ve sonunda duyamaz oldum.

Gözlerimi açtım. Kartlar bir kez daha uyku durumuna geri döndü.

Mihrabın duvarlarındaki fotoğraflar yine hareketsizleşti. Tapmağı bir boş-

luk ve huzur duygusu sarınca, her şeyin sona erdiğini anladım. Karanlık beni sarmaladı. Ne kadar baygın kaldığımı hatırlamıyorum.

Olanca yeteneğimle müziği notalara döktüm. Avuçlarımdaki işaretler, kızıl lekeler solmadı.

Leonie hafifçe ıslık çaldı. Sayfayı çevirdi. Yazının devamı yoktu.

Bir süre kitabın son satırlarına bakarak oturdu. Olağanüstü bir öy-küydü. Müziğin ve mekânın gizli güçlerle etkileşimi kartların üzerindeki imgeleri canlandırmış ve eğer doğru anladıysa, öteki tarafa geçmiş olanları bu tarafa çağırmıştı. Kapağın üzerindeki başlığın açıkladığı gibi *tülün öte tarafından* gelmişlerdi.

Ve bunları dayım yazmış.

Leonie ailesinde böylesine yazı yazabilen birinin olmasının ve ondan hiç söz edilmemesinin çok şaşırtıcı olduğunu düşünüyordu.

Yine de...

Leonie durakladı. Giriş bölümünde dayısı yazılanların gerçek oldu-

ğunu öne sürmüştü. Arkasına yaslandı. "Başka bir boyutta yürüme gücü,"

derken neyi kastediyordu? "Geçmiş ve gelecek diğer benliklerim," derken ne demek istemişti? Ayrıca ruhlar bir kez çağrıldıktan sonra geldikleri yere geri dönmüşler miydi?

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Tam arkasında biri duruyormuş

duygusuna kapılarak hızla dönüp baktı. Bakışları şöminenin iki yanındaki girintilerin gölgelerinde, masaların, perdelerin tozlu köşelerinde dolaştı.

Bu ruhlar hâlâ arazide miydi? Bir gece önce bahçede dolaşırken gördüğü-

nü sandığı kişi aklına geldi.

Bir önsezi mi? Yoksa başka bir şey mi?

Hayal gücünün kendisini yönetmesine izin verdiği için dalga geçerek başını salladı ve dikkatini tekrar kitaba verdi. Eğer dayısının yazdıkları gerçekse, öykü-kurgu değilse, acaba tapınak hâlâ Domaine de la Cade arazisinde miydi? Ruhları çağırmak için gerekli olan C, D, E, A notaları arazinin Cade olan ismiyle aynı olduğundan burada bulunduğunu varsayıyordu.

Acaba hâlâ duruyor mu?

Leonie düşünmeye devam etti. Dayısının tanımladığı biçimdeki bir yapının arazide olup olmadığını keşfetmek zor değildi. Taşrada bu kadar büyük bir arazinin kendi tapınağı ya da aile mezarı olması doğaldı.

Annesi bundan söz etmemişti ama zaten çocukluğunun geçtiği yeri hiç anlatmazdı. Isolde de söz etmemişti ama dün geceki sohbette böyle bir konu açılmamıştı ve üstelik merhum kocasının ailesinden kalan arazi hakkındaki bilgisinin kısıtlı olduğunu da itiraf etmişti.

Eğer tapınak hâlâ duruyorsa, ben onu bulurum.

Koridordan gelen bir ses Leonie'nin dikkatini çekti.

Kitabı hemen kucağına sakladı. Böyle bir kitap okurken görülmek istemezdi. Utanmıyordu ama bu onun özel macerasıydı ve kimseyle paylaşmak istemiyordu. Anatole'ün dalga geçeceğini biliyordu.

Ayak sesleri azaldı ve Leonie koridorun uzak tarafında bir kapının kapandığını duydu. *Les Tarots* adlı kitabı alıp almamayı düşünerek ayağa kalktı. Kendi evleriymiş gibi davranmalarını söyleyen Isolde'ün, kitabı ödünç almasına itiraz edeceğini sanmıyordu. Gerçi kitap kilitli bir vitrinde duruyordu ama Leonie toz, zaman ve güneşe karşı koruma altına alındı-

ğından emindi. Yoksa anahtar niçin kilidin üzerinde bırakılsın?

Leonie ödünç aldığı kitapla birlikte kütüphaneden çıktı.

* \

l l m

1 *u* *

238

43

O O

PARİS

Victor Constant gazeteyi katlayıp yanındaki koltuğa koydu.

Carmerı Cinayeti: Polis Kurbanın Oğlunu Arıyor!

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Carmen Cinayeti." Onlara yaptığı bunca yardımdan sonra gazetecilerin böylesine basmakalıp laflar etmesi doğrusu ıııcitmişti. Marguerite Vernier ile Bizet'nin öfkeli, kusurlu kahramanı birbirine hiç benzemiyordu ama bu opera, Fransız halkının bilincine oldukça güçlü kazınmıştı. Bir asker ile bir bıçak söz konusu olunca öykü hemen yazılıvermişti.

Gazete sütunlarında birkaç saat içinde Du Pont bir numaralı zanlı olmaktan masum kurban olmaya geçivermişti. Başlangıçta polis müdürünün onu cinayetle suçlamaması gazetecilerin ilgisini çekmiş ve farklı zanlılar aramaya başlamışlardı. Constant'ın çabaları sayesinde de artık Anatole'ü gündeme getiriyorlardı. Gerçi henüz zanlı sayılmazdı ama nerede olduğunun bilinmemesi kuşku uyandırıyordu.

Polisin bu trajediyi bildirmek için henüz iki kardeşi bulamadığı söyleniyordu. Masum bir insanı bulmak bu kadar zor muydu?

Müfettiş Thouron, Vernier'nin zan altında olmadığını ne kadar ısrarla söylerse, dedikodular o kadar zehirli oluyordu. Vernier'nin Paris'te olmaması,

.ıslında cinayet gecesinde evde olduğu söylentilerini kuvvetlendiriyordu.

Gazetecilerin tembelliği Constant'ın işine geliyordu. Onlara iyi am-balajlanmış bir öykü sunarsanız, biraz değiştirip okurlarına aktarırlar.

Aldıkları bilgiyi kanıtlamak ya da bilginin doğruluğundan emin olmaya çabalamak gibi bir girişimleri olmaz.

Vernier'den nefret eden Constant, sersem herifin kurnazca davrandı-

ğını kabul ediyordu. Cüzdanı kalın, casus ve muhbir ağı geniş olan Constant bile bütün gece uğraşmasına karşın Vernier ile kız kardeşinin nereye gittiğini öğrenememişti.

Marsilya Ekspresi Paris'in dış mahallelerinden geçerken ilgisizce pencereden dışarı baktı. Constant aslında şehir dışına pek yolculuk yapmazdı. Doğa manzaralarından, güneşin parlak ışığından ya da çirkin gri gökyüzünün her tarafı griye boyamasından nefret ederdi. Yabanıl doğayı sevmezdi. İşlerini yapay olarak ışıklandırılmış sokakların alacakaranlığın-da, eski tip yağ kandilleriyle aydınlatılmış gizli odaların yarı karanlığında sürdürmeyi yeğlerdi. Temiz havadan, ferah yerlerden hoşlanmazdı. Tüyler ve yelpazeler taşıyan kızların parfümüyle dolmuş tiyatro koridorlarını, özel kulüplerin özel odalarını yeğlerdi.

Sonunda Vernier'nin kentten ayrılırken ördüğü karışıklık ağını çözmeyi başarmıştı. Birkaç ***sou*** karşılığında yüreklendirilen komşular önce kesin olarak bir şey bilmediklerini iddia etmişler ama yeterli bilgi kırıntı-

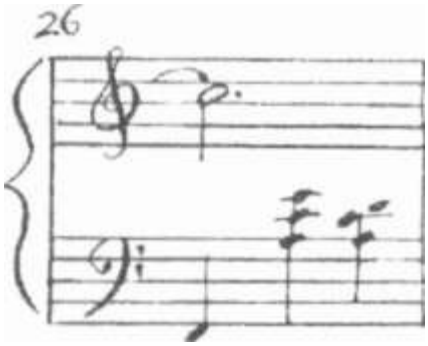
larını duyduklarını anımsamışlardı. Böylece Constant, Vernier kardeşlerin Paris'ten kaçarken kurdukları yapboz bulmacayı tamamlayabilmişti.

Vernier'lerin Berlin Sokağı'ndaki evine yakın olan Le Petit Chablisien adlı lokantanın patronu, ortaçağdan kalma Carcassonne kentiyle ilgili bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu itiraf etmişti.

Constant'ın uşağı, elindeki para kesesiyle cuma sabahı onları Saint-Lazare Garı'na götüren arabacıyı bulduğu gibi, buradan Montparnasse Ga-rı'na götüren ikinci arabanın sürücüsünü de bulmuştu ve Sekizinci Bölge jandarmalarının bu bilgiye henüz ulaşamadığından emindi.

Gerçi büyük bir kanıt değildi ama güneye giden trene bir bilet alması için yeterliydi. Eğer Vernier kardeşler Carcassonne'da kalıyorlarsa iş kolaylaşacaktı. Metresinin yanında olup olmaması önemli

değildi. Kadının **240**

Tapınak

şimdi hangi ismi kullandığını bilmiyordu. Onu tanıdığı zamanki adı artık Montmarte Mezarlığı'nda bir mezar taşına kazılıydı. Yolun sonu...

Hızlı tren akşamüstü Marsilya'ya varacaktı. Ertesi gün Marsilya'dan

< 'arcassonne'a giden sahil trenine binecek ve avını bekleyen bir örümcek gibi ördüğü ağın tam ortasında oturacaktı.

Er ya da geç insanlar konuşacaktı. Her zaman konuşurlardı. Fısıltılar, söylentiler... Leonie Vernier göz alıcı bir kızdı. Midi bölgesinin siyah saçlı, kömür karası gözlü, esmer tenli halkı arasında böylesine beyaz bir cilt ve bakır rengi bukleleri anımsamak kolaydı.

Belki biraz zaman alacaktı ama onları bulacağından emindi.

Constant eldivenli eliyle Vernier'nin saatini cebinden çıkardı. Adı platinle yazılmış, altın kaplama son derece seçkin bir saatti. Vernier'nin bir eşyasına sahip olmak ona keyif veriyordu.

Göze göz...

Kadının bir zamanlar kendisine gülümsediği gibi Vernier'ye de gü-

liiinsediğini düşününce yüz ifadesi sertleşti. Rakibinin bakışları altında kadının giysilerinden arınmış imgesi işkence çeken aklında bir anda belirdi. Daha fazla dayanamadı.

Oyalanmak için deri bavulunun içinde bir şeyler aradı. Parmakları, kalın deri kının içine gizlenmiş Marguerite Vernier'nin yaşamını elinden alan bıçağa dokundu. Nicholas Klimm'in *The Sııhterranean Voyage* ve Svvedenborg'un *Heaven and Hell* adlı kitaplarını çıkardı ama ikisinden de keyif almayacağını hissetti.

Bir kez daha aradı ve Robert Fludd'ın *Chiromancy* adlı kitabını okumaya karar verdi.

Başka bir anı eşyası... Tam da ruh haline uyan bir yapıt...

241

F: 16

43

O O

RENNES-LES'-BAINS

Leonie kütüphaneden çıkınca koridorda Marieta ile karşılaştı ve kitabı arkasına sakladı.

"Matmazel, ağabeyiniz bu sabah Rennes-les-Bains'i ziyaret etmeyi planlandığını size bildirmem için beni yolladı. Kendisine eşlik etmenize sevineceğini söyledi."

Leonie bir an için durakladı. Tapınağı bulmak için Domaine arazisini araştırmayı planlamıştı. Ama bu keşif gezisi şimdilik bekleyebilirdi. Anatole ile kasabaya yolculuk ise beklemezdi.

"Lütfen ağabeyime teşekkürlerimi bildir. Birlikte gitmekten mutlu olacağımı söyle."

"Pekâlâ Matmazel. Araba saat on buçukta hazır olacak."

Basamakları ikişer ikişer atlayıp odasına çıktı ve açıkta bırakıp hizmetçilerin ilgisini çekmek için *Les Tarots'* u saklayacağı uygun bir yer aradı. Dikiş kutusu gözüne takıldı. Sedef kapağını açıp kitabı iplik, iğne, kumaş parçaları, yüksük karmaşasının en altına yerleştirdi.

Hole indiği zaman Anatole görünürde yoktu.

Evin arkasındaki terasa çıkıp ellerini taş korkuluğa dayayıp bahçeye baktı. Bulutların arasından süzülen güneş ışıkları, gölgeyle aydınlık arasındaki kesin kontrastta çevresini görmesini zorlaştırıyordu. Leonie temiz **242**

Tapınak

havayı içine çekti. Sürekli is, sıcak demir ve duman kokan Paris havasından ne kadar farklıydı.

Bahçıvanla yardımcısı çiçek tarhlarında çalışıyor, kısa çalıları ve I idanları tahta sopalara bağlıyorlardı. Şarap rengini andıran sonbahar yaptıklarıyla dolmuş bir tahta el arabası vardı yanlarında. Yaşlı adam kısa kahverengi bir ceket ve bere giymiş, boynuna kırmızı bir mendil bağlamıştı. On bir, on iki yaşından fazla göstermeyen yardımcısı şapkasızdı ve yakasız bir gömlek giyiyordu.

Leonie merdivenden aşağıya indi. Yaklaşınca bahçıvan başındaki sonbahar rengindeki beresini çıkarıp kirli parmaklarının arasında tuttu.

"Günaydın."

"Günaydın, matmazel," diye mırıldandı.

"Güzel bir gün."

"Fırtına geliyor."

Beyaz bulutların süzüldüğü masmavi göğe kuşkuyla baktı Leonie.

"Çok dingin görünüyor."

"Zamanını bekliyor."

Bahçıvan ona doğru eğilince eski mezar taşlarını andıran kararmış, çarpık dişleri göründü.

"Fırtına şeytan işidir. Hep eski işaretler verir. Dün gece gölün üstünde müzik çalıyordu."

Soluğunun çürük ve ekşi kokusunu duyan Leonie hiç düşünmeden geriledi, ama yaşlı adamın samimiyetinden de etkilenmişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu sertçe.

Bahçıvan haç çıkardı. "Şeytan buralarda dolaşır. Barrenc Gölü'nden ne

/aman çıksa birbirini kovalayan şiddetli fırtınaları ülkeye yayar. Merhum efendi gölü doldurmaları için adam gönderdi ama şeytan geldi ve onlara islerini bırakmazlarsa Renns-les-Bains'in suyla boğulacağını söyledi."

"Bunlar saçma batıl inançlar. Ben asla!..."

"Nasıl ya da niçin olduğunu söyleyemem ama bir pazarlık yapıldı ve adamlar işi bıraktı. Ama şimdi doğal düzen tekrar bozuldu. Bütün işaretler var. Şeytan gelip kendine ait olanı alacak."

"Doğal düzen mi?" deyiverdi Leonie bir anda. "Ne demek istiyorsun?"

"Yirmi bir yıl önce merhum patron şeytanı uyandırdı," diye homurdandı. "Hayaletler mezardan çıkınca müzik çalar. Nasıl ve niçin olduğunu söylemek bana düşmez. Rahip geldi."

"Rahip mi? Hangi rahip?"

"Leonie!"

Ağabeyinin sesini duyunca biraz suçluluk biraz rahatlamayla arkaya baktı. Anatole terasta durmuş el sallıyordu.

"Araba geldi," diye seslendi.

"Ruhunuzu bedeninize yakın tutun matmazel," dedi bahçıvan fısıltıy-la. "Fırtına patlayınca ruhlar dolaşmak için serbest kalır."

Leonie tarihleri aklından hesapladı. Bahçıvan yirmi bir yıl önce de-mişti, yani 1870 yılı. Bedenini bir titreme sardı. *Les Tarots* adlı kitabın ilk sayfasında bu tarihi okuduğunu anımsıyordu.

Ruhlar dolaşmak için serbest kalır.

Bahçıvanın sözleri bu sabah okuduklarını doğruluyordu. Leonie başka bir soru sormak için ağzını açtı ama yaşlı adam beresini kafasına yerleştirip işine dönmüştü bile. Bir an durakladı ve uzun eteklerini tutup ağabeyinin beklediği yere doğru koştu.

Evet, oldukça ilgi çekiciydi, ama aynı zamanda tedirgin ediciydi.

Ancak Anatole ile geçireceği zamanı hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecekti.

"Günaydın," diyerek kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu ve baştan aşağıya süzdü. "Biraz çekidüzen iyi olmaz mı?"

Leonie bahçede koşarken çamur lekeleriyle kaplanmış çoraplarına baktı ve sırıtarak eteğini düzeltti.

"İşte, son derece saygın bir görünüm."

Anatole biraz hayal kırıklığıyla, biraz da eğlenerek başını salladı.

Evin içinden geçip arabaya bindiler.

"Yoksa daha şimdiden dikiş dikmeye mi başladın?" diye sordu koluna takılmış kırmızı iplik parçasını fark edince. "Ne kadar da çalışkansın!"

Leonie iplik parçasını yere attı. "Dikiş kutusunda bir şey arıyordum,"

derken prova bile etmediği yalanı yanakları kızarmadan söyledi.

Arabacı kırbacını şaklattı ve araba öne atılıp ilerledi.

244

Tapınak

"Isolde bizimle birlikte gelmek istemedi mi?" diye sordu koşum ta-kımlarının gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağırarak.

"Evle ilgili bazı işleri varmış."

"Ama cumartesi akşamı yemek daveti yapılacak değil mi?"

Anatole ceketinin cebini yokladı. "Elbette. Postacı rolünü oynayıp davetiyeleri dağıtacağımıza söz verdim."

Gece esen rüzgâr kayın ağaçlarının gümüş renkli gövdelerinden minik dalları ve yaprakları düşürmüştü, ama Domaine de la Cade'dan aşağıya inen yolda fazla düşmediğinden hızla yol aldılar. Meşin gözlükleri takılı atlar düzgün yürüyorlardı ama arabanın iki yanındaki lambalar sürekli çarpıyordu.

"Dün gece gök gürültüsünü duydun mu?" diye sordu Leonie. "Ne kadar garipti. Kuru gürültüler, ani patlamalar ve durmadan uğuldayan rüzgâr."

Anatole başını salladı. "Anlaşılan özellikle yaz aylarında yağmur yağmadan da gök gürültülü fırtınaların olması doğal. Belki de durmadan birbirini izleyen fırtınalar bile oluyordur."

"Sanki gök gürültüsü tepelerin arasındaki vadiye sıkışmıştı. Sanki öfkelenmişti."

"Acaba bunun nedeni içtiğin *blanquette* olmasın?"

Leonie dilini çıkardı. "Hiç etkilemedi," dedi ve durakladı. "Bahçıvan bana hayaletler ortaya çıktığı zaman fırtınaların koptuğunu söyledi. Yoksa tam tersi miydi? Emin değilim."

Anatole kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Leonie dönüp arabacıya seslendi.

"Barrenc Gölü'nü biliyor musunuz?" Tekerleklerin gürültüsü arasında sesini ancak bağırarak duyurabiliyordu.

"Evet matmazel."

"Buraya uzak mı?"

"Uzak değil. *Turistler* için görülecek bir yer ama ben oraya gitmem."

Kırbacıyla sık ağaçların arasındaki boşlukta, sanki dev bir el yapmış

gibi duran üç dört taş anıtı işaret etti. "Orada şeytanın koltuğu var. Bir sabah yürüyüşünden daha uzak olmayan yerde de Şeytan Gölü ve Boynuzlu Dağ var."

Leonie korkularını yenmek için bu konunun üzerine gidiyordu. Yine de yüzünde bir zafer ifadesiyle dönüp ağabeyine baktı.

"Görüyorsun işte. Her yerde şeytanların ve hayaletlerin kanıtı var."

Anatole güldü. "Kesinlikle batıl inanç, *petite.* Pek kanıt sayılmaz."

Araba onları Perou Meydanı'nda indirdi.

Anatole, Isolde'ün davetiyelerini bir *son* karşılığında dağıtacak kü-

çük bir çocuk buldu ve dolaşmaya başladılar. Önce kaplıcaya doğru giden Gran'Rue boyunca yürüdüler. Küçük bir kafede mola verdiler ve Leonie bir fincan sert kahve içerken, Anatole bir kadeh tatlı apsent yudumladı.

Redingotlu, yürüyüş giysili beyefendiler, hanımefendiler yanlarından geç-

ti. Bir hemşire bir bebek arabasını itiyordu. Uzun saçları kırmızı ve mavi kurdelelerle süslenmiş kız çocukları, kısa pantolonlu, elinde bir çemberle bir değnek olan küçük bir oğlan geçti.

İğne iplikten bakır tencerelere, kapan ve ağlardan av tüfeklerine kadar her şeyin satıldığı kasabanın en büyük dükkânı olan Magasins Bousquet'yi ziyaret ettiler. Cumartesi günü için Isolde'ün Domaine de la Cade'a gön-derilmesini istediği şeylerin listesini, Anatole kardeşine uzattı ve sipariş

vermesini izledi.

Leonie çok keyiflendi.

Kasabanın mimarisine hayran kaldılar. Nehrin sol yakasındaki binaların çoğu yoldan göründüğünden çok daha büyüktü; birkaç kat yüksekliğindeki evler nehir vadisine inşa edilmişti. Bir kısmı ise bakımsızdı, boyaları dökülüyordu ve sanki geçen zaman, üstlerine büyük bir yük dayamış gibi duvarları çarpılmış, yana eğilmişti.

Nehrin kıvrıldığı noktada kaplıcanın terasları ve Hötel de la Reine'in arka balkonları görünüyordu. Modern mimarisi, havuzlan ve geniş pencereleriyle otel binasının görkemi manzaraya hâkimdi. Teraslardan suyun kenarına inen dar merdivenlerin altında küçük, özel banyo kulübeleri göze çarpıyordu. Bilim ve ilerlemenin bir göstergesi ve fiziksel arınma arayan çağdaş hacıların tapınağıydı.

Kanatlı beyaz şapkası, başında büyük bir deniz kuşu gibi duran bir hemşire, bir hastanın tekerlekli iskemlesini itiyordu. Suyun kıyısında **246**

Tapınak

A İlce des Bains de la Reine'in kenarında, taç biçimindeki demir pergola güneşten korunma sağlıyordu. Küçük seyyar tezgâhında, kollan güneşten yanmış, başına açık renk eşarp bağlamış bir kadın birkaç *cent* karşılığında bardakla elma suyu satıyordu. Yanında da elleri yara bere içinde, kendisine birkaç beden büyük bir gömlek giymiş bir oğlan, tahta bir aletin metal dişlerinin arasında kırmızı ve kahverengi benekli elmaların suyunu sıkı-

yordu.

Anatole sıraya girip iki bardak aldı. Anatole'e çok tatlı geldi, ama I ı-onie harika olduğunu söyleyip kendi bardağını bitirince ağabeyinin bardağının dibinde kalanı da içti ve çekirdekleri mendiline tükürdü.

Nehrin öte yakası tümüyle farklıydı. Suyun kenarına kadar inen sık ağaçların arasında, dik yamaçta birkaç küçük ev görünüyordu. Burada To-

ılouse, Perpignan ve Bordeaux'nun kentli orta sınıfının hastalıkları ya da hayali hastalıklarından para kazananlar, hizmetçiler ve dükkân sahipleri yaşıyordu. Özel, üstü kapalı bir yoldan ulaşılan şifalı banyonun demir zengini, buhar saçan sıcak suyunda oturan hastaları gördü Leonie. Kollarında havlularla bir dizi hemşire ve uşak, suyun kıyısında durmuş sabırla hastaların çıkmasını bekliyordu.

Kasabayı yeterince dolaştıktan sonra Leonie yorulduğunu ve çizmelerinin ayağını sıktığını söyleyerek sızlandı. Postane ve telgraf bürosunu geçip Perou Meydanı'na geri döndüler.

Anatole meydanın güneyindeki sevimli kafeye oturmayı önerdi.

"Şuraya oturalım mı?" diye sordu bastonuyla kaldırımdaki tek boş

masayı işaret ederek. "Yoksa içeride mi oturmak istersin?"

Rüzgâr binaların arasında *sanki kovalamaca* oyunu oynuyor, daracık yollarda fısıldayarak esiyor, tenteleri havalandırıyordu. Leonie esintiyle uçuşan altın sarısı, bakır ve koyu kırmızı yapraklara, sarmaşık kaplı binaların duvarlarına vuran güneşin narin ışıklarına baktı.

"Dışarıda," dedi. "Çok güzel. Harika."

Anatole gülümsedi. "Acaba *cers* dedikleri rüzgâr bu mu?" dedi karşı-

sına otururken. "Sanırım kuzeybatıdan esiyor. Isolde dağlardan geldiğini söylemişti. Bir de Akdeniz'den gelen *marin* rüzgârı varmış." Peçetesini silkerek açtı. "Yoksa o *mistral* miydi?"

Leonie omzunu silkti.

Anatole *ev yapımı börek,* bir tabak domates, bir *kalıp* badem ve balla tatlandırılmış yerel keçi peyniri ile bir dağ rozesi şarap ısmarladı.

Leonie ekmeğin ucundan koparıp ağzına attı.

"Bu sabah kütüphaneye baktım. Çok ilginç kitaplar var. Bu nedenle dün akşam seni görebildiğimize şaşırdım diyebilirim."

Anatole kahverengi gözleriyle sertçe baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin ilgini uzun süre çekecek çok fazla kitap olduğunu ve bunca kitabın arasında Mösyö Baillard'ın kitabını nasıl bulabildiğine şaşırdığımı söylemek istiyorum." Leonie'nin gözleri kısıldı. "Sen ne demek istediğimi sanmıştın?"

"Hiçbir şey," diye yanıtlarken Anatole bıyığının ucunu kıvırıyordu.

Kaçamak yanıtı fark eden Leonie çatalını bıraktı. "Şimdi sen söyleyince aklıma geldi. Dün akşam yemeğinden önce odama geldiğinde kitap koleksiyonu hakkında hiçbir şey söylememen de çok ilginçti doğrusu."

"Hangi kitaplar?"

"Örneğin *beaııx livres* koleksiyonu." Tepkisini görebilmek için bakış-

larını yüzüne dikti. "Sonra gizli güçlerle ilgili kitaplar. İçlerinden bazıları zor bulunan yapıtlar."

Anatole hemen yanıtlamadı. "Şey, antika kitapların çok sıkıcı ol-duğunu söylemiştin," dedi sonunda. "Seni sıkmak istemedim."

Leonie güldü. "Tanrı aşkına Anatole, neyin var senin? Senin bana söylediklerinden bildiğim kadarıyla bunların bir kısmı oldukça ahlaksız olarak kabul ediliyormuş. Hatta Paris'te bile. Böyle bir yerde karşılaşaca-

ğımı ummuyordum. Üstelik senin hiç söz etmemen de bence..."

Anatole sigarasını içerek yanıt vermeden oturdu.

"Eeee?" dedi Leonie.

"Eee, ne?"

"Bu kitaplarla neden ilgilenmiyorsun?" Durup soluk aldı. "Ayrıca da-yımızın niçin bu tür kitaplardan bu kadar geniş bir koleksiyonu var? Isolde bunu anlatmadı."

"Aslında anlattı," dedi Anatole sertçe. "Sen Isolde'ü eleştirmeye kararlısın. Anlaşılan ondan hoşlanmıyorsun."

Leonie'nin yanakları kızardı. "Eğer böyle bir izlenime kapıldıysan yanılıyorsun. Isolde'ün sevimli biri

olduğunu düşünüyorum." Sözünü kes-mesini önlemek için sesini yükselterek devam etti. "Beni tedirgin eden Isolde değil, mekânın kendisi. Özellikle kütüphanedeki gizli güçlerle ilgili k Kapları göz önüne alınca."

Anatole içini çekti. "Onları fark etmedim. Olayı büyütüyorsun. Bence en yalın açıklama senin tanımınla Jules dayının oldukça liberal bir zevki olduğu biçimindedir. Belki de satın aldığı zaman kitapların çoğu evdey-di."

"Bir kısmı çok yeni," diye ısrar etti Leonie.

Onu kışkırttığını biliyor ve geri çekilmek istiyordu ama kendini bir lıı ı Iü kontrol edemiyordu.

"Anlaşılan sen bu tip kitaplar hakkında uzmansın," dedi Anatole kuş-

kuyla.

Anatole'ün soğuk ses tonu karşısında Leonie irkildi. "Hayır, ama ben ile bunu demek istiyordum, yani uzman olan sensin! Bu nedenle bu kolek-siyondan hiç söz etmemen beni şaşırttı."

"Buradaki kitaplar ya da buradaki her şeyle ilgili bir gizem bulmaya niçin bu kadar kararlı olduğunu gerçekten anlamıyorum."

Leonie öne eğildi. "İster itiraf et ister etme Anatole ama Domaine'in garip bir yönü var." Bir an durakladı. "Doğrusunu istersen, kütüphaneye girmiş olduğundan bile kuşkuluyum."

"Yeter artık!" derken sesi uyarıyla boğuklaşmıştı. "Bugün içine hangi şeytanın girdiğini anlamıyorum."

"Beni eve biraz gizem katmak istemekle suçluyorsun. Böyle davrandığımı itiraf ederim. Ama sen de tam tersini yapmaya kararlı görünüyorsun."

Anatole bu konuşmadan artık sıkılmıştı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun! Isolde ikimizi de samimiyetle karşıladı. Onun durumu da pek iyi sayılmaz. Uzun zamandır burada çalışanlar, sanırım onu evin hanımı rolünü üstlenmek isteyen bir yabancı olarak görüyorlardır. Anladığım kadarıyla Lascombe sık sık evden uzak kalırmış ve sanırım uşaklar evi yönetirmiş. Böyle şeyler söylememelisin."

Fazla ileri gittiğini anlayan Leonie, geri adım attı. "Ben yalnızca..."

Anatole dudaklarının kenarlarını silip peçetesini masaya attı. "Dün akşam ilgini çekecek bir kitap bulmak istemiştim. Tanımadık bir evde yabancılık çekmeni istemedim. Isolde sana nazik davrandı ama sen her şeyde bir kusur bulmaya çalışıyorsun."

Leonie'nin münakaşa etme arzusu uçup gitti. Daha doğrusu tartışma yaratmak için neden bu kadar istekli olduğunu bile anımsamıyordu.

"Sözlerim seni incittiyse özür dilerim ama..." diye söze başladı ancak geç kalmıştı.

"Söylediğim hiçbir şey senin bu çocukça bozgunculuğunu durdurma-yacak!" dedi Anatole sertçe. "Bu nedenle bu sohbeti sürdürmenin hiçbir yararı yok." Çantasıyla şapkasını aldı. "Hadi, araba bekliyor."

"Anatole lütfen," diye yalvardı ama ağabeyi meydanı geçmeye başla-mıştı. Pişmanlık ve kırgınlık arasında kalan Leonie'nin onu izlemekten başka çaresi yoktu. Dilini tutmuş olmayı her şeyden çok istiyordu.

Rennes-les-Bains'den uzaklaşırken, incindiğini hissetti. Kabahat onun değildi. Belki başında o hatalıydı ama zarar vermek gibi bir niyeti yoktu.

Anatole gereksiz yere kendini hakarete uğramış gibi görmeye kararlıydı.

Üstelik bu bahanelerin ardında daha sinsi bir fikir yatıyordu.

Bana karşı Isolde'ü savunuyor.

Bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra son derece haksız bir davranıştı.

Daha da kötüsü bu fikir Leonie'nin kıskançlığa kapılmasına yol açmıştı.

43

O O

Domaine de la Cade'a dönüş yolculuğu sıkıntılı geçti.

Leonie surat astı. Anatole onunla hiç ilgilenmedi ve eve gelince arka-ma bile bakmadan arabadan inip gözden kayboldu. Leonie upuzun, sıkıcı ve yalnız bir öğleden sonrayla baş başa kaldı.

Kimseye görünmeden hızla odasına çıktı ve yüzükoyun yatağına uzandı. Ayakkabılarını çıkarıp yere attı ve sanki nehrin üzerindeki bir salda yatıyormuş gibi ayaklarını aşağıya sallandırdı.

"Canım sıkıldı."

Şömine rafındaki saat ikide çaldı.

Leonie işlemeli yatak örtüsünün ince, parlak ipliklerini çekerek Rum-pel.stiltskin'em yaraşır bir yığın oluşturdu. Saate baktı.

İkiyi iki geçiyor. Zaman ilerlemiyordu.

Yataktan kalkıp pencereye yaklaştı, perdeyi açıp dışarı baktı. Çimler

,illin sarısı ışıkla kaplanmıştı.

Her tarafta yaramaz rüzgârın yarattığı hasarın izleri vardı. Yine de bahçe düzgün görünüyordu. Belki biraz yürümek iyi gelirdi. Bahçede do-laşabilirdi.

Gözleri dikiş kutusuna takılınca, elini malzemelerin altına sokup siyah kitabı aradı.

Elbette...

(*) Her şeyi altına çevirebilen masal cücesi.

Tapınağı aramak için çok iyi bir firsattı. Günü geçirmek için sabahle-yin yaptığı plana geri dönüş... Hatta belki tarot kartlarını bile bulabilirdi.

Kitabı kutudan çıkardı ve bu kez tek kelime atlamadan okudu.

Bir saat sonra yeni yünlü ceketini, sağlam yürüyüş ayakkabılarını giymiş, şapkasını başına yerleştirmiş terastan aşağıya iniyordu.

Etrafta kimse görünmüyordu ama açıklama yapmamak için hızla yü-

rümeye başladı. Evden görülmeyecek noktaya gelene dek neredeyse koşar adımlarla zakkum ve ardıç çalılarının önünden geçti. Yüksek şimşir çitin aralığından geçtikten sonra yavaşladı ve soluk aldı. Şimdiden terliyordu.

Başını kaşındıran şapkasını çıkarınca temiz havanın saçlarında dolaşma-sından keyif alarak eldivenlerini ceplerine tıktı. Hiç kimsenin gözetimi altında olmadan, kendi kendinin efendisi olarak yalnız kalmak hoşuna gitmişti.

Ormanın kenarında ürkmenin ilk belirtilerini hissederek durakladı.

Sessizlik elle tutulacak kadar yoğundu, eğreltiotlarının ve düşen yaprakların kokusu havayı doldurmuştu. Omzunun üstünden geldiği yöne baktı ve ormanın loşluğuna girdi. Az sonra ev gözden kayboldu.

Ya dönüş yolunu bulamazsam?

Leonie gökyüzüne baktı. Eğer çok uzun kalmazsa ve hava bozmazsa batıya, batan güneşe doğru yürüyüp eve ulaşacaktı. Üstelik burası özel bir arazinin içinde, bakımı yapılan bir ormandı. Bilinmeyene doğru bir gidiş

sayılmazdı.

Paniğe kapdmaya gerek yok.

Devam etmek için kendini ikna edince Leonie bir macera romanı-

nın kahramanı gibi hissederek uzamış otların örttüğü patikada yürümeye başladı. Kısa sürede patikanın çatalına ulaştı. Sol taraf ihmal edilmiş gibi görünüyordu. Şimşir ve defne ağaçlarından sular damlıyordu. Meşelerin ince tüylü yaprakları ve Akdeniz çamlarının yorgun ve kavrulmuş sivri iğneleri zamanın istenmeyen yükü altında eğilmiş gibiydi. Sağ taraftaki patika daha sıradandı.

Eğer bu arazide çoktan unutulmuş bir tapınak varsa, evden uzakta, ormanın içinde olması gerekmez miydi?

Leonie soldaki gölgeli patikaya saptı. Pek sık kullanılmadığı belliydi.

Bahçıvanların el arabalarının yeni açılmış izleri yoktu, düşen yapraklar toplanmamıştı, anlaşılan son zamanlarda kimse buradan geçmemişti.

Yokuş yukarı yürüyordu. Taşlar, engebeli arazi, iki yandaki çalılardan dökülen dallar patikayı neredeyse görünmez hale getiriyordu. Sanki doğa ıı/erine kapanıyormuş duygusuna kapıldı. Patikanın yukarısında, loş ışıkta demir karası bir dantel gibi birbirine girmiş alıç, porsuk ve ormanaltı çalı-

larıyla kaplı dik bir toprak set vardı. Leonie göğsünde bir çarpıntı hissetti.

I ler dal, her kök terk edilmişlikten söz ediyordu. Hayvanlar bile karanlık oı manı terk etmişti. Ne kuşlar ötüyor ne de çalıların arasındaki yuvalarına giden tavşanlar, tilkiler, fareler göze çarpıyordu.

Patikanın sağında toprak dik bir uçurum biçimini aldı. Leonie, ayağıyla yerinden oynattığı taşların aşağıya düşerken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Korkusu artmaya başladı. Bahçıvanın ve Mösyö Baillard'ın kitabında iddia ettiği gibi burada hayaletlerin ya da ruhların dolaştığını düşünmek için çok geniş bir hayal gücüne gerek yoktu.

Yokuşun sonunda bir tarafından uzaktaki dağların göründüğü düzlüğe erişti. Bir sel yatağı üzerinde küçük bir taş köprü vardı; ilkbaharda eriyen kar sularının şiddetli akışıyla açılmış olan kanal şimdi kupkuruydu.

Alçak ağaçların tepesinden görünen uzak dünya bir fotoğraf gibi gözlerinin önünde açılmıştı. Bulutlar sonsuz gibi görünen gökte koşturuyor, tepelerin kıvrımları ve çukurlarında bir yaz sonu öğleden sonrasının sıcak **sisi** süzülüyordu.

Leonie derin bir soluk aldı. Uygarlıktan, nehirden, Rennes-les-Bains'in gri ve kırmızı çatılı evlerinden, Hötel de la Reine'den, çan kulesinin ince çizgisinden harika bir şekilde uzaklaşmış

gibiydi. Ormanın sessizliğinde; kafelerin, barların gürültüsünü, mutfaklardaki tıkırtıları, Perou Meydam'nda sırasını bekleyen sürücülerin haykırışlarını, Gran'Rue üzerindeki iki tekerlekli arabaların koşum takımlarının takırtısını hayal edebiliyordu.

Kilise çanının incecik sesini rüzgâr bulunduğu yere kadar taşıyordu.

Saat şimdiden üç olmuş.

Sesin yankısı kaybolana dek bekledi. Kapıldığı macera hissi sesle birlikte yok oldu. Bahçıvanın sözleri aklına geldi.

Ruhunuzu yakın tutun.

Keşke bahçıvana ya da başka birine yolu sorsaydı. Her zaman her şeyi kendi başına halletmeyi yeğlediğinden, yardım istemekten nefret ederdi.

Hepsinden çok kitabı yanına almadığına pişman oldu.

Ama artık geri dönemeyecek kadar uzağa geldim.

Leonie yanlış yolda olduğu kuşkusunu yenmeye çalışarak kararlılıkla yürümeyi sürdürdü. İçgüdüleri bu yöne gitmesini söylemişti. Ne haritası vardı, ne de yolun tarifini almıştı. Domaine arazisinin bir haritasını istemeyi önleyen gururu ve öngörü eksikliği nedeniyle kendine kızdı. Ama kütüphanede böyle bir harita gözüne ilişmemişti.

Nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Düşse ya da yolunu kaybetse, kimse onu nerede arayacağını bilemezdi. Geldiğim yola işaret koymalıydım, diye geçirdi içinden. Kâğıt parçaları ya da Hansel ile Gretel'in yaptığı gibi beyaz çakıllarla evin yolunu işaretleyebilirdi.

Kaybolman için hiçbir neden yok.

Leonie ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Anlaşılan kuşlar bile ormanın bu kadar içine gelmiyordu. Geç tarihte olgunlaşan tohumlarla yüklü yabanıl ardıç çalılarının çevrelediği ağaçlıklı bir açıklıkta buldu kendini.

Çarpık gölgeler görüş alanına girip çıkıyordu. Ağaçların yeşil" örtüsü altında ışık kalınlaşıyor ve tanıdık, güvenli dünyayı bilinmeyen çok eski tarihli bir şeyle değiştiriyordu. Ağaçların, yabangüllerinin, yakacak çalıların arasına hiçbir uyarı yapmadan bir sis bulutu yerleşmişti. Nemli hava tüm sesleri boğuklaştırırken, mutlak ve delinmez bir dinginlik hüküm sürü-

yordu. Leonie sisin soğuk parmaklarının bir atkı gibi boynuna sarıldığını, tıpkı bir kedi gibi eteğinin altından bacaklarına tırmandığını hissetti.

Birdenbire, ağaçların arasından tahta, toprak ya da ağaç kabuğundan olmayan bir şey gözüne çarptı. Altı ya da sekiz kişi alabilecek büyüklükte, çatısı dimdik yükselen, kemerli giriş kapısının üzerinde taş bir haç bulunan minik bir tapınak duruyordu karşısında.

Leonie soluğunu tuttu.

Buldum.

254

Tapınak

Tapmağın çevresi patikayı gölgeleyen, kökleri ihtiyar bir adamın elleri gibi kıvrılmış yamuk yumuk porsuk ağaçlarıyla kaplıydı. Çamurun içinde hiçbir iz yoktu. Böğürtlenler ve yabangülleri fazla büyüyüp uzamıştı.

Gurur ve beklentiyle ileri doğru birkaç adım attı. Çizmelerinin altın-da yapraklar hışırdadı, ince dallar kırıldı. Bir adım daha... Şimdi kapının önünde duruyordu. Başını kaldırıp yukarı baktı. Ahşap kemerin üstünde simetrik ve kusursuzca sivrilmiş antik siyah harflerle iki dize yazılmıştı.

Aıci lo tems s'en

Va res l'Eternitat.

Leonie dizeleri iki kez yüksek sesle okurken, sözcüklerin tanımadık seslerini ağzında yuvarladı. Cebinden kurşunkalemini çıkarıp bir kâğıt parçasına yazdı.

Arkasından bir ses geldi. Bir hışırtı mı? Bir yabanıl hayvan mı? Bir dağ kedisi mi? Sonra sanki bir geminin güvertesine bir halat sürtünüyor-

ıııuş gibi daha farklı bir ses duyuldu. Bir yılan mı? Özgüveni uçup gitmişti.

Ormanın karanlık gözleri üstüne gelir gibiydi. Kitapta okudukları, ürkü-

tücü bir açıklıkla aklına geldi. Önseziler, akıldan çıkmayanlar, iki dünya arasındaki tülün çekildiği yer...

Bir an tapınağa girmek istemedi. Ama korumasız bir biçimde ağaçla-rın arasındaki açıklıkta tek başına kalmaktan daha iyiydi. Kanı beyninde zonklarken, uzanıp kapının üstündeki ağır metal halkayı

tuttu ve içeri doğru itti.

Önce hiçbir şey olmadı. Bir daha itti. Bu kez yerinden çıkan bir meta-lin sürtünme sesi geldi kulağına ve kilit açıldı. İnce omzunu kapıya dayadı ve tüm gücüyle itti.

Ağır ağır, titreyerek açıldı.

255

40

o o

Leonie tapınağın içine girdi. Soğuk havayla birlikte toz ve yüzyıllar boyunca yakılmış tütsülerin kokusu onu karşıladı. Bir koku daha vardı.

Burnunu büzüştürdü. Karaya vurmuş bir balıkçı teknesinin tuzlu gövdesi gibi deniz ve balık kokuyordu.

Ellerinin titremesini durdurmak için yumruklarını sıktı.

işte burası.

A n a kapının sağında, batı tarafında iki metre yüksekliğinde, iki buçuk metre eninde ve ancak altmış santim derinliğinde günah çıkarma yeri vardı. Koyu renk ahşaptan yapılmıştı ve Paris'teki kilise ve katedral-lerden farklı olarak hiçbir süslemesi yoktu. Konuşma ızgarası kapalıydı.

Koltuklardan birinin önünde tek bir mor perde sarkıyordu. Bölmenin öteki tarafındaki perde yerinde yoktu.

Kapının hemen solunda ise içinde kutsal suyun durduğu *kâse* vardı.

Leonie irkildi. Kırmızı-beyaz mermer kâse, sırıtan bir iblis heykelinin sır-tında duruyordu. Kabarcıklarla kaplı kırmızı bir cildi, pençeye benzeyen elleri ayakları, kötü bakışlı delici mavi gözleri vardı.

Seni tanıyorum.

Les Tarots adlı kitabın ilk sayfasındaki gravürün aynısıydı.

Sırtındaki yüke karşın yüzündeki küstah ifadesi silinmemişti. Canlanmasından korkar gibi Leonie usul usul yaklaştı. Aradan geçen yıllar içinde sararmış bir kartın üzerindeki yazıyı okudu: ASMODEE, MAÇON

AU TEMPLE DE SALOMON, DEMON DU COUROUX.

256

Tapınak

"Asmodeus, Süleyman'ın tapınağını inşa eden gazap iblisi," dedi yüksek sesle. Üşümüş parmaklarının üstünde yükselerek içine baktı. Kutsal su kâsesi kuruydu. Mermere bazı harfler kazınmıştı. Parmaklarıyla harfleri ı/ledi.

'Bu işaretle sen onu fethedeceksin" diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı. "O" kimdi acaba? Şeytan Asmodeus'un kendisi mi?

Başka bir soru aklına takıldı. Hangisi daha önce yapılmıştı, kitaptaki lotoğraf mı yoksa *iblis heykeli* mi? Hangisi orijinal, hangisi kopyaydı?

Tüm bildiği, kitabın 1870 tarihini taşıdığıydı.

Yünlü eteği döşeme taşlarının toz tabakasında kıvrımlar çizerken aşağıya eğilip, heykelin kaidesinde herhangi bir tarih ya da işaret olup olmadığına baktı. Yaşını ya da kökenini gösteren hiçbir ipucu bulamadı.

Ama Vizigot döneminden kalma değil.

Belki Isolde biliyordur, diye düşündü, biraz daha araştırmak için gör-düklerini aklına yazdı ve ayağa kalkıp orta bölüme doğru baktı. Tıpkı bir ilkokul sınıfı gibi tapınağın güney tarafında karşıya doğru bakan, ikişer kişilik üç ahşap sıra vardı. Herhangi bir süs, bir oyma, diz çökmek için bir minder görünmüyordu. Yalnızca her sıranın önüne ayak dayamak için uzun bir tahta yerleştirilmişti.

Duvarların beyaz boyası kabarmış dökülüyordu. Kemerli pencerelerde renkli cam yoktu ama içeri giren ışık odayı ısıtmaya yetmiyordu. Tapı-

nağın ibadet haçı; ahşap haçların oluşturduğu çerçevelere yerleştirilmiş, belki fotoğraf bile sayılmayacak, daha çok madalyonu andıran; Leonie'nin eğitimsiz gözüne bile fazla basit görünen çizimlerden oluşuyordu.

İsteksiz bir gelin gibi orta bölüme doğru ağır ağır yürürken, kapıdan uzaklaştığı için tedirgin oluyordu. Bir an arkasında biri varmış duygusuna kapılıp dönüp baktı.

Yine kimse yok.

Dar orta aralığın sol tarafına kötü niyetli çocuklara benzeyen küçük boyda alçı aziz heykelleri sıralanmıştı. Ahşap levhalara siyah harflerle yazılmış isimleri okumak için durakladı: Saint-Antonie, Mısırlı Ermiş, ön-lüğü Pirene Dağlan'nın çiçekleriyle dolu Sainte-Germaine, elinde asasıyla topal Saint-Roch. Bu yörede önemsenen azizler olduğunu varsaydı.

Sunağa en yakın yerde zayıf, ufak tefek, dizine kadar inen kırmızı bir elbise giymiş, siyah saçları omuzlarına dökülen bir kadın heykeli vardı.

İki eliyle tuttuğu kılıç, tehdit etmekten çok savunmaya yönelik olduğunu gösterir gibiydi.

I leykelin altındaki kartta *kılıçların kızı* yazıyordu.

Leonie düşünceli bir şekilde baktı. Kılıçların kızı. Acaba Sainte Jeanne d'Arc'ın bir simgesi olabilir mi?

Bir ses daha çalındı kulağına. Yüksek pencerelere doğru baktı. Tatlı kestane ağaçlarının dalları çivi gibi camlara çarpıyordu. Kuşların kasvetli şarkılarının sesi.

Orta bölümün sonunda durup çömeldi ve dayısının tarif ettiği siyah kareyi ve yazdığına inandığı C, A, D, E harflerini aradı. En küçük bir iz bile yoktu ama döşeme taşlarına kazınmış bir yazı gözüne takıldı.

"Fııjhi, poudes; Escapa, ııon," diye okudu ve not etti.

Doğrulup sunağa doğru yürüdü. Hatırladığı kadarıyla *Les Tarots'takı* tarife tamamen uyuyordu; yalnızca boş bir masa, mum, gümüş haç, dua kitabı, ilahi kitabı gibi hiçbir dinsel eşya yoktu. Tavanı Garnier Sarayı'nın gösterişli çatısı gibi parlak gök mavisine boyalı, sekizgen bir mihraba yerleştirilmişti. Sekiz panelin her biri rengi solmuş, yatay pembe çizgilerle süslenmiş duvar kâğıdıyla kaplanmış ve kırmızı, beyaz ardıç çiçekleri ve mavi yuvarlakların yer aldığı kuşaklarla birbirinden ayrılmıştı. Kâğıt kaplı panellerin her bağlantı yerinde altın rengine boyanmış alçı sopalar ya da asalar vardı.

Her birinin içine ise tek bir imge boyanmıştı.

Nereye bakmakta olduğunu fark eden Leonie irkildi. Sekiz tablo da tarot kartlarından alınmıştı ve sanki imgeler kartlardan çıkıp duvara yerleşmiş gibi görünüyordu. Bunların altında, *Joker, Büyücü, Başrahibe, Aşıklar, Güç, Adalet, Şeytan, Kule* adları, sararmış kartlara siyah mürek-keple yazılmıştı.

Kitapta da aynı sıralama var.

Leonie başını salladı. Dayısının yazdıklarının gerçeklere dayandığı-

nın daha iyi kanıtı olabilir mi? Biraz daha yaklaştı. Sıra başka bir soruya gelmişti: Dayısının kitabında anlatılan yetmiş sekiz karttan yalnızca neden **258**

Tapınak

İm sekizi seçilmişti? Heyecana kapılarak kartların adlarını not etmeye baş-

l.ıdı ama cebinde bulduğu kâğıt parçasında fazla yer kalmamıştı. Üzerine not alabileceği bir şey

bulmak için gözleriyle etrafı araştırdı.

Sunağın taş ayaklarının altında bir kâğıdın köşesini gördü ve çekip çı-

kardı. Ağır sarı parşömen kâğıda yazılmış piyano notaları. Diyezi, bemolü olmayan, tiz ve bas anahtarında dört dörtlük ölçüde bir melodi. Dayısının kKabının kapağındaki yazı aklına geldi. Bir melodi yazdığını söylüyordu.

Kâğıdı düzeltip notaları okumaya çalıştı ama çok basit olmasına karsın melodiyi bir türlü yakalayamadı. Kullanılan notaların sayısı pek fazla değildi, ilk bakışta çocukluğundaki piyano derslerinde çalışmak zorunda kaldığı dört parmak egzersizlerini anımsatıyordu.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Şimdi düzeni görebiliyordu (' A-D-E (do-la-re-mi). Aynı notalar belirli bir sırayla devam ediyordu. Çok güzel. Kitapta belirtildiği gibi, ruhları çağıran müzik.

O anda başka bir fikir aklında beliriverdi.

Eğer notalar buradaysa, kartlar niçin burada olmasın?

Leonie bir an durakladı ve nerede bulduğunu anımsamak için kâğıdın lizerine tarihi ve "tapınak" adını yazıp cebine attı. Ardından taş tapınağı araştırmaya başladı. Parmaklarını tüm tozlu girintilere soktu, gizli bölmeler aradı ama hiçbir şey bulamadı. Bir deste kâğıdın saklanabileceği hiçbir eşya yoktu.

Eğer burada değilse, nerede olabilir?

Sunağın arkasına geçti. Artık gözleri loş ışığa alıştığından, mihrabın sekiz paneli arasına gizlenmiş küçük bir kapının dış hatlarını seçebildi.

Eliyle yoklayınca belli belirsiz bir girintinin bir zamanlar kullanıldığını gösteren bir açıklığa işaret ettiğini algıladı. Eliyle sertçe itti ama hiçbir hareket olmadı. Son derece sıkı kapanmıştı. Eğer burada bir kapı varsa, artık kullanılmıyordu.

Doğrulup ellerini beline dayadı. Kartların burada olmadığı gerçeğini kabullenmek istemiyordu ama saklanabilecek her yeri aramıştı. Bir kez da-ha kitabı okuyup yanıtı orada aramaktan başka çaresi kalmamıştı. Küçük tapınağı gördükten sonra yazıdaki gizli anlamları daha kolay çözebilirdi.

Eğer gerçekten varsa...

Pencereye doğru bir göz attı. Işık azalıyordu. Ağaçların arasından süzülen ışık yerini karanlığa bırakıyordu. Alçı heykellerin gözlerinin kendisini izlediği duygusuna kapılırken, tapınağın atmosferi de değişmeye başlamıştı.

Bir yerden hava akımı hissetti. Benliğinin içinden yükselen bir mü-

zik duyar gibi oldu. Arkasında, kendisini çevreleyen, hiç dokunmadan yanından geçen, ama gittikçe yaklaşan bir hareket vardı. Bir yandan da fısıltıların, iç çekişlerin, ağlamaların sessiz gürültüsünü hissediyordu.

Kalbi deliler gibi atmaya başladı.

Yalnızca benim hayal gücüm.

Farklı bir ses geldi kulağına. İçinden ve dışından gelen tüm sesleri silip attığı gibi bunu da duymazlıktan gelmeyi denedi. Ama ses tekrar geldi.

Bir sürtünme, bir ayak sürüme sesi. Sunağın arkasındaki döşeme taşları üzerinde tırnakların ya da pençelerin sürtünme sesi.

Leonie şimdi kendini buraya izinsiz girmiş gibi hissediyordu. Tapına-

ğın ve tozlu taş koridorlarında yaşayanların sessizliğini bozmuştu. Duvarlardaki boyanmış imgelere, nöbet tutan aziz heykellerinin gözlerinin içine bakmıştı. Arkasını dönerken Asmodeus'un kötü mavi gözleri üzerindeydi.

Kitaptaki iblis tanımları olanca canlılığıyla aklına geldi. Kara kanatlardan, üzerine gelen varlıklardan dayısının nasıl dehşetle söz ettiğini anımsadı.

Avuçlarımdaki işaretler tıpkı kızıl lekeler gibi hiç solmadı.

Leonie ellerine bakınca yayılan kırmızı lekeler gördü ya da gördüğü-

nü sandı. Soluk cildi üzerinde yan yatmış sekiz rakamı biçiminde izler.

Bütün cesaretini yitirdi.

Eteklerini tutup kapıya doğru atıldı. Kısa orta bölüm boyunca yürürken Asmodeus'un kötü bakışları onunla alay eder gibiydi. Dehşet içinde tüm gücüyle açmak için ittiği kapı daha sıkı kapandı. Heyecan içinde, kapının içeri doğru açıldığını anımsadı. Kapı kolunu tutup çekti.

Artık ayak sesleri duyduğundan emindi. Döşeme taşları üzerinde kayan pençeler, tırnaklar onu kovalıyordu. İblisler tapmağın kutsallığını korumak için serbest kalmıştı. Gitgide kararan ormana doğru sendeleyerek atılırken gırtlağından bir hıçkırık yükseldi.

260

Tapınak

Kapı eski menteşeleri üzerinde gıcırdayarak kapandı. Ağaçların alacakaranlığında kendisini beklediğini düşündüğü şeylerden artık korkmuyordu. Tapınağın içindeki doğaüstü dehşetle kıyaslayınca dışarıdakiler hiç kalırdı.

Leonie eteklerini tutup koşarken şeytanın gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu biliyordu. Ruhların ve hayaletlerin kendi bölgelerini, izinsiz gi-renlere karşı nasıl koruduğunu tam zamanında anımsamıştı. Soğuk havada koşarken şapkası başından düştü. Yarı sendeleyerek, yarı tökezleyerek patikaya ulaştı, kuru derenin üzerinden, günbatımının çöktüğü ormandan geçti ve güvenli bahçelere vardı.

Fıjhi, poudes; Escapa non.

Bir an için bu sözcüklerin anlamını çözdüğünü düşündü.

261

41

o o

Leonie iliklerine kadar üşümüş bir halde eve gelince Anatole'ü holde beklerken buldu. Yokluğu fark edildiği gibi, büyük endişeye de yol açmıştı.

Isolde, ona sarıldı ve sanki sevgi gösterisinden utanmış gibi çarçabuk kollarını geri çekti. Anatole önce ona sarıldı, sonra sertçe sarstı. Cezalandır-ma isteğiyle, başına bir kötülük gelmediği için rahatlama ikilemi arasında kalmıştı. Tek başına arazide dolaşmaya gitmesine neden olan sabahki tartışma hakkında hiç konuşulmadı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu. "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin?"

"Bahçede dolaşıyordum."

"Dolaşmak mı? Neredeyse hava karardı!"

"Saatin farkında değildim."

Anatole, kız kardeşini soru yağmuruna tuttu. Kimseyi görmüş müy-dü? Domaine arazisinin sınırlarının dışına çıkmış mıydı? Olağandışı bir şey duymuş ya da görmüş müydü? Böylesine baskıcı sorgulama karşısında tapınakta onu saran korku gittikçe azalmaya başlamıştı. Leonie toparlandı ve kendini savunmaya geçti. Anatole'ün olayı büyütme kararlılığı, genç kızı tam tersini yapıp önemsiz göstermeye itmişti.

"Ben çocuk değilim," diye karşılık verirken Anatole'ün bu davranışla-rına sinirlendiğini belli etti. "Başımın çaresine bakabilirim."

"Hayır bakamazsın!" diye bağırdı Anatole. "Yanızca on yedi yaşındasın."

262

Tapınak

Leonie bakır rengi buklelerini savurdu. "Sanki birileri beni kaçırmaya kalkışmış gibi konuşuyorsun!"

"Saçmalama!" dedi Anatole. Leonie o anda Isolde ile gizlice bakış-

ıklarını fark etti.

Leonie gözlerini kısarak, "Ne?" dedi ağır ağır. "Böylesine aşırı tepki göstermene neden olacak bir şey mi var? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Anatole cevap verecekken Isolde'ün araya girmesine izin verdi.

"Eğer kaygılanmamız sana aşırı gibi geliyorsa üzgünüm. Elbette istediğin gibi gezip dolaşabilirsin. Ama günbatımında vadiye yabanıl hayvanların indiğini bildirenler var. Rennes-les-Bains'e yakın yerlerde kurtlar görülmüş."

Bu açıklamaya itiraz edeceği anda tapmağın döşeme taşlarının üze-

ı indeki pençe seslerini anımsadı ve titredi. Maceranın ne zaman başka bir şeye dönüştüğünü kesin olarak bilmiyordu ama koşmaya başladığı zaman yaşamının tehlikede olduğu duygusuna kapılmıştı. Tehlikenin ne olduğu-nu bile bilmiyordu.

"Bak, hastalanmışsın!" diye bağırdı Anatole.

"Anatole, tamam," dedi Isolde usulca koluna dokunarak.

Anatole'ün hemen susması Leonie'yi şaşırttı.

Anatole ellerini beline dayayıp, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle arkasını döndü.

"Ayrıca dağlardan kötü havanın yaklaşmakta olduğu uyarısı da ya-pıldı," dedi Isolde. "Senin fırtınaya yakalanacağından korktuk."

Ani bir gök gürültüsü sözlerini yarıda kesti. Üçü birden pencerelere doğru baktı. Karabulutlar dağların üzerinde koşturuyordu. Bir odun ate-

şinin dumanını andıran beyaz bir sis uzaklarda, vadilerin arasında asılı duruyordu. Daha yakından gelen gök gürültüsü camları titretti.

"Gel," dedi Isolde, Leonie'nin kolundan tutarak. "Sana sıcak bir banyo hazırlatayım. Sonra yemek yeriz ve salonda şömineyi yakarız. Belki kâğıt oynarız? Bezik, yirmi bir, ne istersen..."

Leonie birden ellerindeki kırmızı lekeleri anımsadı. Soğuktan beyaz-lanmış avuçlarına baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Cildinde hiçbir kırmızı leke yoktu.

Hizmetçiyle birlikte odasına gitti.

Akşam yemeğinin hazır olduğunu bildiren zil çalarken, Leonie aynada yüzünü inceliyordu. Tuvalet masasının önündeki tabureye oturup gözlerini kırpmadan aynaya baktı. Parlak gözleri biraz endişeli görünüyordu. Cildine kazınan korkunun izlerini açıkça görebiliyor ve Isolde ya da Anatole'ün bunu görüp görmeyeceğini merak ediyordu.

Zaten gergin olan sinirlerini biraz daha germek istemiyordu, ama sonunda nakış kutusundan *Les Tarots'* u çıkardı. Kararsız bir şekilde sayfaları çevirip aradığı bölümü buldu.

Bir hava akımı yalnız olmadığım duygusunu verdi. Artık tapmağın içinin varlıklarla dolduğundan emindim. Ruhlar, ama insan ruhu olup olmadıklarını söyleyemem. Tüm doğa kuralları yok oldu. Varlıklar çevrem-deydi. Şimdiki benliğimle geçmiş ve gelecek benliklerim de yanımdaydı...

Havada uçar gibi olduklarından onların uçup kaçan varlıklarından hep emin oldum... Özellikle başımın üstünde hiç bitmeyen bir hareketin yanı sıra, fısıltılar, iç çekişler ve ağlayışların ahenksiz gürültüsü vardı...

Leonie kitabı kapattı.

Yaşadığı deneyime tıpatıp uyuyordu. Acaba daha önce okuduğu sözcükler bilinçaltına yerleşmiş ve duygularıyla tepkilerini yönlendirmiş

olabilir miydi? Yoksa dayısının yaşadığına benzeyen bir deneyim mi ge-

çirmişti? Aklına başka bir fikir geldi.

Gerçekten Isolde bu konuda hiçbir şey bilmiyor mu?

Annesinin de, Isolde'ün de burada tedirgin edici bir şeyler olduğu duygusuna kapıldıklarından hiç kuşkusu yoktu. Kendilerine özgü davranışlarıyla buranın atmosferini, huzursuzluk duygusunu ima etmişler ama **264**

Tapınak

.ıçıkça belirtmemişlerdi. Leonie parmaklarını bitiştirip derin düşüncelere daldı. Anatole ile Domaine de la Cade'a ilk ayak bastıkları gün kendisi de

.1 vıii duyguya kapılmıştı.

Hâlâ bu konuyu düşünerek nota kâğıdını kapağının altına koyup kitabı dıkıs kutusuna yerleştirdi ve aceleyle aşağıya indi. Korkusu azaldığından, merakı artmış ve daha fazlasını keşfetmek istiyordu. Isolde'e sormak istediği sorular arasında evlenmeden önce kocasının neler yaptığı hakkında bilgisi olup olmadığı da vardı. Belki annesine mektup yazıp çocukluğunda onu korkutan belirli olaylar yaşayıp yaşamadığını sorabilirdi. Nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama bu mekânın korkuları, ormanı, gölü ve ılıiiyar ağaçları esir tuttuğunu düşünüyordu.

Dışarı çıkıp yatak odasının kapısını kapatırken tekrar tapınağa gitme-sinin yasaklanmasından çekinerek bu macerasından kimseye söz etmemesi gerektiğini düşündü. En azından şimdilik macerası

gizli kalmalıydı.

Gece ağır ağır Domaine de la Cade'a çökerken bir bekleyişi ve izle-nildiği duygusunu da beraberinde getirdi.

Uzaklardan gelen gök gürültüleri arasında akşam yemeği sorunsuz geçti. Leonie'nin arazide dolaşması konusu bir daha açılmadı. Bunun yerine Rennes-les-Bains'den, yakındaki diğer kasabalardan, cumartesi gecesi verilecek davetten, gelecek konuklardan, yapılacak ne kadar çok iş oldu-

ğundan ama her şeyin keyifle yapılacağından söz ettiler.

Tatlı, olağan, günlük sohbetler...

Yemekten sonra salona geçince hepsinin ruh hali değişti. Duvarların ötesindeki karanlık canlı gibiydi. Fırtınanın patlaması adeta rahatlatıcı oldu. Gökyüzü homurdanmaya, sarsılmaya başladı. Parlak yıldırım zikzakları karabulutların arasından gümüş rengi göğü bölüp geçti. Gök gürül-lüleri vadiler arasında yankılanarak kayalardan, dallardan sekip geçti.

Sanki gücünü toplamak için bekliyormuş gibi duran rüzgâr, evi olanca gücüyle sarstı ve saatlerdir beklenen yağmuru getirdi. Dolu damlaları pencerelere çarparken evin içinde korkuyla oturanlar, duvarlardan aşağıya inen suların sahili döven dalgalara benzediğini düşünüyorlardı.

Leonie ara sıra müzik sesi duyar gibi oldu. Yatak odasında sakladığı kâğıttaki notaları sanki rüzgâr çalıyordu. İhtiyar bahçıvanın uyarıları ak-lına gelince titredi.

Anatole ile Isolde bir süre duvarların ardındaki fırtınaya aldırış et-miyormuş gibi görünmeye çabaladı. Şöminede keyifli bir ateş yanıyordu.

Lambaların tümü yakılmış ve uşaklar yedek mumlar getirmişlerdi. Olabildiğince rahattılar ama Leonie yaşadıklarının etkisiyle, duvarların eğilmesinden, yer değiştirmesinden ve çökmeye başlamasından korkuyordu.

Koridorda rüzgârla bir kapı açılıp çarpmaya başladı ve hemen kapatılıp kilitlendi. Leonie evin içinde dolaşıp tüm kepenkleri kontrol eden uşakların seslerini duyuyordu. Eski çerçevelerdeki ince camların patlama olasılığı bulunduğundan bütün perdeler çekilmişti. Üst kattan ayak sesleri ve su damlalarını tutmak için yerleştirilen kovaların tıkırtıları duyuldu.

Isolde çatıdaki kiremitlerin arasından yağmurun sızdığını söylemişti.

Salonda kâh oturup, kâh dolaşıp sohbet ettiler, biraz şarap içtiler, olağan akşam işleriyle kendilerini oyalamaya çalıştılar. Anatole ateşi har-ladı, kadehlerini doldurdu. Isolde solgun parmaklarını kucağında bitiştirip oynattı. Leonie bir ara perdeyi açıp kepenklerin arasından dışarı baktı.

Şimşeklerin ani ışığında bahçede ehlileştirilmemiş atlar gibi eğilip kalkan ağaçlardan başka bir şey göremedi. Sanki rüzgâra direnen, gıcırdayan yaşlı ağaçlar yardım dileniyordu.

Saat onda Leonie bezik oynamalarını önerdi. Isolde ile karşılıklı oyun masasına yerleştiler. Anatole elinde sigarası ve brendi kadehiyle şömine rafına dayanıp onları izledi.

Çok az konuştular. Fırtınaya aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışırken, hepsi de en kötüsünün geçtiğini belirten rüzgâr ve yağmurdaki değişikliklere kulak vermişti. Sanki fırtına bir uyarı içeriyormuş, daha başka tehlikeler taşıyormuş gibi Isolde'ün yüzünün gitgide solduğunu fark etti Leonie. Zaman ağır ağır akarken Isolde soğukkanlılığını korumak için çabalar gibiydi. Midesi ağrıyormuş gibi sık sık ovuşturuyordu. Elleriyle giysisinin kumaşını çekiştiriyor, oyun kartlarının köşelerini kıvırıyor, yeşil çuha örtüyle oynuyordu.

Cîök gürültüsü tam tepelerinde patladı. Isolde'ün gri gözleri irileşince, Anatole hemen ona yaklaştı. Leonie ani bir kıskançlık dalgasına kapıldı.

N.ııki orada oturduğunu unutmuş gibiydiler.

"Biz güvendeyiz," diye mırıldandı Anatole.

"Mösyö Baillard'ın kitabında geçen bu yörenin efsanelerine göre, dünya düzeni bozulunca şeytan bu fırtınaları gönderiyormuş," dedi Le-nnie. "Olayların doğal düzeni bozulunca. Bu sabah bahçıvan da benzer şeyler söyledi. O gece gölün üstünde müzik sesi duyulduğunu ve..."

"Leonie, *bu kadar yeteri"* dedi Anatole sertçe. "Bütün bu masallar, ı inler, iblisler, lanetler, çocukları korkutmak için uydurulmuş."

Isolde tekrar pencereye doğru baktı. "Daha ne kadar sürecek? Daya-nabileceğimi sanmıyorum."

Anatole usulca elini omzuna koydu ve hemen geri çekti, ama Leonie bu hareketi fark etmişti.

Onunla ilgilenmek istiyor. Onu korumak istiyor.

Kıskançlık dolu fikirleri aklından uzaklaştırdı.

"Fırtına biraz sonra diner," dedi Anatole. "Yalnızca rüzgâr esiyor."

"Yalnızca rüzgâr değil. Bir şey hissediyorum... Kötü bir şey olacağını hissediyorum," diye fısıldadı Isolde. "Sanki o geliyormuş gibi. Bize yaklaşıyormuş gibi."

"Isolde, hayatım," dedi Anatole sesini alçaltarak.

Leonie'nin gözleri kısıldı. "O mu?" diye tekrarladı. "Kim o? Kim geliyor?"

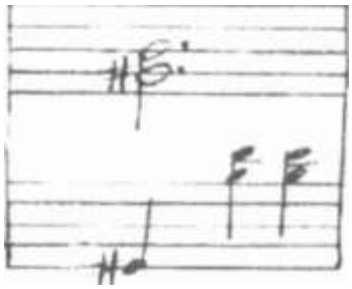
İkisi de onunla ilgilenmedi.

Yeni bir rüzgâr dalgası kepenkleri takırdattı. Gökler gümbürdedi.

"Eminim bu soylu, eski ev bundan daha kötü fırtınalar atlatmıştır," derken Anatole sesine neşe katmaya çalışıyordu. "Hepimiz ölüp gömüldükten sonra bile uzun yıllar daha sapasağlam kalacağına bahse girerim. Korkacak bir şey yok."

Isolde'ün gri gözleri telaşla parladı. Leonie, ağabeyinin sözlerinin tam ters bir etki yarattığını anladı. Bu sözler sakinleştirmek yerine korkularını artırmıştı.

267

Kate Mosse

Ölmüş ve gömülmüş.

Bir saniyeden kısa bir süre için Leonie, şeytan Asmodeus'un şöminenin alevleri arasından kendisine baktığını hissedip irkildi.

Öğleden sonrayı nasıl geçirdiğini Anatole'e itiraf etmeye hazırlandı.

Neler gördüğünü ve duyduklarını açıklayacaktı. Ağabeyine doğru dönün-ce, onun Isolde'e şefkat ve kaygıyla baktığını gördü ve tanık olduğundan utandı.

Hiçbir şey söylemedi.

Ama rüzgâr dinmiyor, huzursuz hayal gücü de onu rahat bırakmıyordu.

268

43

O O

Leonie ertesi sabah uyanıp kendini yatak odası yerine Domaine de la Cade'ın salonundaki kanepede

bulunca çok şaşırdı.

Güzel bir sabahın ilk ışıkları perdelerin arasından odaya doluyordu.

Şöminedeki ateş sönmüştü. Oyun kâğıtları ile bardaklar bir gece önce bı-

lakıldığı gibi masanın üzerinde duruyordu.

Bir süre sessizliği dinleyerek oturdu. Yağmur ve rüzgârın uğultusun-dan sonra ortalık sessizleşmişti. Eski ev artık gıcırdayıp homurdanmıyordu. Fırtına geçmişti.

Leonie gülümsedi. Dün gecenin korkuları, hayalet ve şeytan düşünceleri güzel sabah ışığında oldukça saçma geliyordu. Bir süre sonra açlık onu kanepeden kalkmaya zorladı. Parmak ucunda kapıya kadar yürüyüp dışarı çıktı. Hava soğuktu ve her taraf nem kokuyordu ama dün geceden larklı olarak hava tazelenmişti. Evin ön tarafını uşakların bölümünden ayıran kapıdan geçip taş döşemeli, uzun koridora çıkınca terliklerinin ince tabanından zeminin soğukluğunu hissetti. Koridorun sonunda başka bir kapının ardından, konuşma sesleri, tencere tava takırtıları ve birinin ıslık sesi geliyordu.

Leonie mutfağa girdi. Hayal ettiğinden daha küçüktü. Duvarları kireç boyalı, tavandaki siyah ahşap kirişlerden bakır tencereler sarkan sevimli bir yerdi. İki tarafına taş banklar yerleştirilecek kadar büyük bir bacanın altındaki kararmış ocakta kocaman bir tencere kaynıyordu.

Aşçı beklenmedik konuğa doğru dönerken, elindeki uzun saplı ahşap küreği bırakmadı. Mutfağın ortasındaki üstü çizik ahşap masada kahvaltı eden öteki uşaklar ayağa kalkarken iskemle ayaklan taşların üzerinde gı-

cırdadı.

"Lütfen kalkmayın," dedi Leonie aceleyle. "Biraz kahve isteyecektim.

Mümkünse yanında da bir dilim ekmek."

Aşçı başını salladı. "Hemen bir tepsi hazırlarım, matmazel. Kahvaltı salonuna mı istersiniz?"

"Evet, teşekkür ederim. Aşağıya inen oldu mu?"

"Hayır, matmazel. İlk siz geldiniz."

Sesi kibardı ama sohbetin sonunun geldiğini belirtiyordu.

Yine de Leonie dışarı çıkmadı. "Fırtına zarar vermiş mi?"

"Düzeltilemeyecek bir şey olmamış," dedi aşçı.

"Sel filan basmamış değil mi?" Köyden gelen yolun bozulması durumunda cumartesi gecesi düzenlenecek davetin ertelenmesinden korkuyordu.

"Rennes-les-Bains'den kötü bir haber gelmedi. Kızlardan biri Aletles-Bains'de toprak kayması olduğunu duymuş. Posta arabası Limoux'da bekliyormuş." Aşçı ellerini önlüğüne kuruladı. "Başka bir şey yoksa matmazel, bana izin verir misiniz? Bu akşam için hazırlamam gereken çok şey var."

Leonie'nin gitmekten başka çaresi kalmamıştı. "Elbette."

Mutfaktan çıkarken holdeki saatin yediyi çaldığını duydu. Pencereden dışarı bakınca beyaz bulutların ardındaki pembe gökyüzünü gördü.

Bahçede ağaçlardan dökülen yapraklan ve ince dalları toplama işi çoktan başlamıştı.

Bundan sonraki birkaç gün sakin geçti.

Leonie evde ve bahçede dolaşmak için özgürdü. Odasında kahvaltı ettikten sonra sabahları istediği gibi oyalanıyordu. Ağabeyi ile Isolde'ii bazen öğle yemeğine kadar görmüyordu. Öğleden sonraları ise hava izin verince Isolde ile bahçede dolaşıyorlar ya da evin içinde vakit geçiriyorlardı. Isolde nazik, zeki ve eğlenceli bir insandı. Piyanoda birlikte Rubenstein düetlerini çalarken yeteneklerini sergilemek yerine eğlenmeyi

yeğliyorlar, akşamları kâğıt oyunları oynuyorlardı. Leonie zaman zaman kılap okurken zaman zaman da göle bakan küçük yüksek burundan evin bir tablosunu yapıyordu.

Dayısının kitabı ve tapınaktan aldığı nota kâğıdı aklından çıkmıyordu ama bir daha onlarla ilgilenmedi. Arazide dolaşırken de ayaklarının kendisini terk edilmiş Vizigot tapmağına giden, otlar bürümüş patikaya götürmesine bilinçli olarak izin vermiyordu.

Yemek davetinin yer aldığı 26 Eylül sabahı güneş parlayarak gökyü-

zünde yükseliyordu.

Leonie kahvaltısını bitirirken, Rennes-les-Bains'den beklenen dağıtım

.11 abalarından birincisi Domaine de la Cade'ın önünde durdu. Arabacı ço-

ı ık aşağıya atlayıp iki büyük buz kalıbı indirdi. Kısa bir süre sonra gelen başka bir arabadan et, peynir, taze süt ve krema siparişleri indirildi.

Neredeyse evin bütün odalarında uşaklar cila yapıyor, keten örtüleri 111 i î ley ip katlıyor, ihtiyar kâhyanın gözetiminde küllükleri ve bardakları ortaya çıkarıyorlardı.

Saat dokuzda Isolde odasından çıkıp Leonie'yi bahçede yürüyüşe çı-

kardı. Nemli toprağa karşı ayakkabılarını korumak için kalın lastik galoş-

lar giyip bahçe makaslarını aldılar ve masaları süslemek için çiy taneleri hâlâ üzerinde duran çiçekleri kestiler.

Saat on birde eve döndüklerinde dört tane bahçıvan sepetini doldurmuşlardı. Kahvaltı salonunda onları taze kahve bekliyordu ve Anatole de gazetenin ardından keyifle selam verdi.

Öğleye kadar Leonie, Isolde'ün istediği biçimde hazırladığı isim kartla-

ı ıiıı yazmayı bitirdi. Masa hazırlanınca kartları yerleştirmek için Isolde'den söz almıştı.

Saat birde artık yapacak bir şey kalmamıştı. Hafif bir öğle yemeğinden sonra Isolde, birkaç saat dinlenmek için odasına çekileceğini söyledi.

Anatole de mektup yazmak için odasına gidince Leonie'nin de onları taklit etmekten başka çaresi kalmadı.

Odasına çıkınca dikiş kutusunda, mavi ve kırmızı ipliklerin altında duran *Les Tarots* kitabını düşündü ve tapınağı aramaya gidişinden bu yana **271**

birkaç gün geçmesine karşın kitabın gizemine kapılıp huzurunu bozmaya niyeti yoktu. Ayrıca ince bir kitabın uzun süre oyalamayacağını da biliyordu. Ayrıca aklı oldukça karışık ve beklenti doluydu.

Gözleri yerde duran boyalara, fırçalara, resim sehpasına ve kâğıtlara takıldı. Annesine karşı bir sevgi dalgasına kapılarak ayağa kalktı. Zamanını iyi kullanıp ekim sonunda eve döndükleri zaman ona bir armağan verebilirdi.

Domaine de la Cade'daki mutsuz çocukluk anılarını yok etmek için mi?

Leonie, hizmetçiyi çağırıp fırçalarını yıkamak için bir tas su ve masaya örtmek için kalın bir örtü istedi. Paletini çıkarıp koyu kırmızı, koyu sarı, koyu mavi, sarı ve yosun yeşili, biraz da siyah boya sıktı. Kalın resim kâğıdını sehpaya yerleştirdi.

Esinlenmek için bir süre bekledi. Ne çizeceğine kesin karar vermeden, incecik siyah çizgilerle bir figür çizmeye başladı. Boya fırçası kâğıdın üzerinde kayarken, aklı akşam davetinin heyecanına takılmıştı. Resim sanki Leonie olmadan şekillenir gibiydi. Rennes-les-Bains sosyetesini acaba nasıl bulacaktı? Konukların hepsi Isolde'ün nazik davetini kabul etmişti.

Kendini sırasıyla mavi, kırmızı ve Le Samaritaine'den aldığı yeşil tuvaletin içinde iltifatları kabul ederken hayalinde canlandırdı. Gece eldivenlerini aklından geçirdi, kiminin boyunu, kiminin boncuk işlemelerini beğendi.

Bakır rengi saçlarının yüzüne çok yakışan sedef taraklar ya da gümüş to-kalarla tepesine toplandığını düşündü. Kıyafetini tamamlamak için hangi kolye, bilezik ve küpeyi seçeceğine karar verdi.

Gölgeler bahçede uzamaya başlarken, keyifli zaman geçirmiş ve bu arada kâğıdın üzerindeki renkler imgeyi canlandırmıştı.

Marieta resim malzemelerini toplamak için gelip gittikten sonra Leonie ne çizdiğini fark edip şaşkına döndü. Hiç düşünmediği halde tapınağın duvarında gördüğü *Güç* adını taşıyan tarot imgesini çizmişti. Aradaki tek fark fotoğraftaki kızın bakır rengi bukleleri ve üzerindeki yeşil giysinin aslında Berlin Sokağı'ndaki evin dolabında asılı duruyor olmasıydı.

Tarot imgesine kendini katmıştı.

Yeteneğinden duyduğu gurur ve seçtiği konunun ilginçliği arasında kalıp, resmi ışığa doğru döndürdü. Şimdiye dek yaptığı tüm fotoğrafların **272**

Tapınak

k.ıiakterleri, betimlemeyi denediği kişiye çok az benzerdi. Ama bu kez

.n.ıdaki benzerlik oldukça fazlaydı.

Güç mü?

Kendini böyle mi görüyordu? Bunu iddia edemezdi doğrusu. Resmi bıiaz daha inceledi ve sonunda şömine rafındaki saatin arkasına yaslayıp aklından çıkardı.

Saat tam yedide Marieta kapıyı tıklattı.

"Matmazel?" dedi aralık kapıdan başını uzatarak. "Giyinmenize yardım etmem için Madam Isolde gönderdi beni. Ne giyeceğinize karar verdiniz mi?"

Leonie kararlılıkla başını salladı. "Kare yakalı yeşil tuvalet ve dan-lelli, nakışlı jüpon."

"Pekâlâ, matmazel."

Marieta giysileri özenle taşıyıp yatağın üzerine bıraktı. Becerikli parmaklarıyla Leonie'nin korsesini arkadan bağlayıp, öndeki kancalarını laktı. Sağa sola dönüp kendini aynada inceleyen Leonie gülümsüyordu.

Hizmetçi kız bir iskemleye tırmanıp önce jüponu ardından giysiyi I .eonie'nin başından aşağıya geçirdi. Güneşin ışıklarıyla parlamış gibi aşağıya inen yeşil ipek, cildini ürpertti.

Marieta aşağıya atladı, kopçaları taktı, yere çömelip eteğini yerleştirirken Leonie de giysinin kollarını düzeltti.

"Saçınızı nasıl taramamı istersiniz, matmazel?"

Leonie tuvalet masasına oturdu. Başını sağa sola eğdi ve bir avuç ba-kır bukleyi eline alıp tepesine topladı. "İşte böyle..."

Saçlarını bıraktı ve küçük kahverengi deri mücevher kutusunu açtı.

"Kutuda incilerle bezenmiş tokalarım var, takmayı düşündüğüm küpe ve kolyeye uyuyor."

Marieta hızlı ve özenli çalışıyordu. Platin yapraklı ve incili kolyenin kopçasını kapattı ve geriye çekilip taradığı saça baktı.

Leonie boy aynasında kendini uzun uzun seyrederken gördüğünden memnun kalarak gülümsedi. Gece elbisesi özel bir akşam yemeği daveti için ne çok sade, ne de çok süslüydü. Ten rengine ve bedenine çok yakışmıştı.

Gözleri parlak ve ne çok soluk ne de çok kırmızı olan cildi pürüzsüzdü.

Aşağıdan kapı zilinin sesi geldi. Ön kapı açıldı ve ilk konuklar içeri girdi.

İki kız bakıştı.

"Hangi eldiveni tercih edeceksiniz, yeşil mi beyaz mı?"

"Manşetinde boncuklar olan yeşil eldiven," dedi Leonie. "Dolabın üstündeki şapka kutularından birinin içinde aynı renkte bir yelpaze var."

Hazır olunca şifoniyerin üstündeki gece çantasını aldı ve yeşil ipek ayakkabılarını giydi.

"Bir tablodan çıkmış gibisiniz, matmazel," dedi Marieta. "Çok gü-

zelsiniz."

Odadan çıkınca karşılaştığı gürültüler Leonie'yi sardı ve olduğu yerde bir süre kalakaldı. Balkonun kenarından aşağıdaki hole baktı. Bu gece için kiralanmış üniformaları içinde uşaklar çok şık görünüyor, davete bir anlam katıyorlardı. Yüzüne çarpıcı bir gülümseme yerleştirdi, giysisinin kusursuzluğundan emin olarak midesinde kelebekler uçuşurken aşağıya, konukların yanına indi.

Salon kapısında Pascal yüksek sesle onu anons etti ama tam içeri girerken cesaretlendirmek için hafifçe göz kırparak yarattığı etkiyi bozdu.

Isolde şöminenin önünde durmuş hasta görünen genç bir kadınla ko-nuşuyordu. Bakışlarıyla Leonie'yi yanına çağırdı.

"Matmazel Denarnaud, yeğenim Leonie Vernier'yi tanıştırayım. Merhum kocamın kız kardeşinin kızı."

"Memnun oldum," dedi Leonie sevimli bir tavırla.

Kısacık sohbette Matmazel Denarnaud'nun, Couiza'ya geldikleri gün bavullarını trenden indirmeye yardım eden beyefendinin bekâr kız kardeşi olduğunu öğrendi. Leonie'nin uzaktan kendisine baktığını gören Denarnaud elini kaldırıp selamladı. Daha uzak bir kuzeninin Rennes-les-Château rahibinin evinde kâhya olarak çalıştığını da öğrendi. Yine kalabalık bir aile, diye düşündü Leonie, iki akşam önce Isolde'ün akşam yemeğinde Abbe Sauniere'nin on kardeşi olduğunu anlatmasını anımsayarak.

Sohbet etme girişimleri soğuk bir bakışla karşılandı. Herhalde Matmazel Denarnaud, Leonie'den yaşça pek büyük değildi ama ağır brokar **274**

Tapınak

giysisi en azından annesi yaşındaki ağırbaşlı kadınlara daha uygundu ve **eski** moda, eteğin arkasına yerleştirilen yastık ise Paris'te yıllardır hiç gö-

lülnemişti. Genç konukla ev sahibesi arasındaki tezat bundan daha açık olamazdı. Isolde sarı saçlarını bukleler biçiminde tepesinde toplamış ve ıiıci taraklarla tutturmuştu. Leonie dokusundaki kristal ve metalik iplikleri göze çarpan, altın rengi tafta ve fildişi ipek giysisinin Charles Worth'ün en son koleksiyonuna ait olduğunu fark etmişti. Boynuna taktığı aynı kumaş-

la ıı tasma kolyenin tam ortasında inci bir broş vardı. Konuşup dolaşırken giysisi ışığı yansıtıp parlıyordu.

Pencerenin yanında Doktor Gabignaud ile sigara içip sohbet eden Anatole'ü görünce Leonie rahatladı. İzin isteyip yanlarına gitti. Sandal ağacı sabunu, saç yağı ve yeni ütülenmiş ceket kokusu burnuna çarptı. Onu görünce Anatole'ün de yüzü güldü.

"Leonie!"

Kolunu kız kardeşinin beline sarıp kendine çekti. "Bu gece çok çekici görünüyorsun." Geriye doğru bir adım atıp doktoru da sohbete kattı. "Gabignaud, kız kardeşimi hatırlıyor musunuz?"

"Elbette," diyerek selamladı doktor. "Matmazel Vernier. Ağabeyinizin sözlerine kendi övgülerimi de ekleyebilir miyim?"

Leonie'nin yanakları kızardı. "Oldukça kalabalık bir parti."

Anatole diğer konukları tanıttı. "Mösyö Fromilhague'ı hatırlıyor musun? Denarnaud ile onun evini idare eden kız kardeşi de burada."

Leonie başını salladı. "Isolde tanıştırdı."

"Merhum dayımızın arkadaşı, Rennes-les-Château'nun rahibi Berenger Sauniere," diyerek uzun boylu, kaslı, yüksek alınlı, güçlü yüz hatları ile uzun siyah rahip giysisi tezat oluşturan adamı işaret etti.

"Sevimli bir adam gibi görünüyor," diye devam etti Anatole. "Ama boş

laflardan hoşlanmıyor." Doktora döndü. "Benim havadan sudan sohbetim yerine Gabignaud'nurı tıbbi araştırmalarına daha fazla ilgi gösterdi."

Gabignaud gülümseyerek Anatole'ü onayladı. "Sauniere, her konuda çok bilgili bir adam. Öğrenmek iştahı dinmiyor. Sürekli soru soruyor."

Leonie bir süre rahibe bakıp sordu.

"Yanındaki hanımefendi k i m ? "

"Madam Bousquet, merhum amcamızın uzak bir akrabası," derken Anatole sesini alçalttı. "Eğer Lascombe evlenmemiş olsaydı, Domaine de la Cade ona miras kalacaktı."

"Yine de yemek davetini kabul etmiş?"

Anatole başını salladı. "Madam Bousquet ile Isolde arasında çok samimi bir dostluk olduğu söylenemez ama birbirlerine kibar davranıyorlar.

Birbirlerini davet ediyorlar. Hatta Isolde ona hayranlık duyuyor."

Leonie biraz uzakta duran zayıf, uzun boylu adamı fark etti ve daha iyi görebilmek için yan döndü. Geleneksel siyah gece kıyafetinin yerine beyaz bir takım elbise giymişti. Ceket cebindeki mendili ve yeleği ise sarıydı.

Yüzü kırışık ve cildi neredeyse yaşlılıktan iyice solmuştu, ama Leonie, adamın pek de yaşlı olmadığını tahmin etti. Çok şey görmüş, büyük acılar çekmiş birinin benliğini saran derin bir hüzün havası vardı.

Anatole dönüp kardeşinin ilgisini çeken kişiye baktı. Eğilip kulağına fısıldadı. "Şu adam Rennes-les-Bains'in en ünlü konuğu, Audric Baillard.

Senin çok ilgini çeken garip kitabın yazarı." Gülümseyerek devam etti.

"Anlaşılan oldukça tuhaf biri. Gabignaud, nereye giderse gitsin hep aynı şekilde giyindiğini anlattı. Hep açık renk takım elbise giyip, sarı kravat takıyormuş."

Leonie, doktora dönüp alçak sesle sordu. "Niçin böyle yapıyor?"

Gabignaud gülümsedi ve omzunu silkti. "Sanırım ölen arkadaşları-

nın anısını taşıyor Matmazel Vernier. Emin değilim ama galiba savaşta ölmüşler."

"Yemekte ona kendin sorarsın *petite*," dedi Anatole.

Konuklan yemeğe davet eden gong çalana dek sohbet devam etti.

Isolde, Mösyö Fromilhague'ın eşliğinde konuklarını salondan koridora çıkardı. Anatole, Madam Bousquet'ye eşlik ediyordu. Mösyö Denarnaud'nun kolunda yürüyen Leonie, Mösyö Baillard'ı gözüyle takip ediyordu.

Abbe Sauniere ile Doktor Gabignaud Matmazel Denarnaud ile en arkadan geliyorlardı.

Kırmızı ve altın sarısı ödünç üniforması içinde harika görünen Pascal konuklar yaklaşırken kapıları açtı. Derhal övgü mırıltıları yükseldi. Yemek **276**

Tapınak

.akınunu hazırlığın çeşitli aşamalarında görmüş olan Leonie'nin bile gözlen kamaşmıştı. Üç katlı beyaz mumlar görkemli kristal avizeyi canlandırırken, uzun oval masa taze zambaklarla süslenmiş, üç gümüş şamdanla aydınlatılmıştı. Büfenin üzerinde kubbeli kapakları zırh gibi parlayan

••ervis tabakları duruyordu. Mumların ışığı, Lascombe ailesinin atalarının duvarlardaki fotoğraflarının üzerinde gölge oyunları yapıyordu.

Dört hanım ve altı erkeğin bulunması masanın düzenini biraz bozdu.

Masanın bir ucuna yerleşen Isolde'ün solunda Anatole, sağında ise Mösyö I romilhague vardı. Matmazel Denarnaud ile Doktor Gabignaud da Fro-

ımlhague'dan sonra yerlerini aldılar. Isolde'ün karşısında oturan Audric llaillard'ın sağına Leonie yerleşti. Bir uşak iskemlesini çekerken gülümseyerek teşekkür etti.

Öteki tarafa Anatole'den sonra Madam Bousquet, Charles Denarnaud ile Abbe Sauniere sıralanmışlardı.

Uşaklar geniş, ayaksız kadehlere bol miktarda *blanguette de Limoux* şarabı doldurdular. Fromilhague, Denarnaud'nun kız kardeşini adeta görmezlikten gelip, tüm dikkatini ev sahibesine vermişti. Leonie bunun kaba bıı davranış olduğunu düşündü ama adamı da pek suçlamadı. Aralarında geçen kısacık sohbette kadının ne kadar sıkıcı olduğunu anlamıştı.

Madam Bousquet ile biraz sohbet eden Anatole ise şimdi Mösyö Fromilhague ile edebiyat hakkında ateşli bir tartışmaya girişmişti. Çok güçlü lıkirlere sahip olan Fromilhague, Mösyö Zola'nın *L'Argent* (Para) adlı son yapıtını can sıkıcı ve ahlaksız olarak niteliyordu. Ayrıca Zola'nın Guy de Maupassant gibi eski yazar dostlarını da lanetliyordu. Söylentilere göre ya-

şamına kendi eliyle son vermeyi denemiş olan Maupassant şimdi Paris'te Doktor Blanche'ın akıl hastanesinde yatıyordu. Anatole bir insanın yaşamı ile çalışmalarını ayrı ayrı değerlendirmek gerektiğini boş yere kabul ettirmeye çabalıyordu.

"Yaşamdaki ahlaksızlık sanatın da değerini düşürür," oldu Fromilhague'ın inatçı yanıtı.

Masadakilerin çoğu tartışmaya katıldı.

"Hiç sesiniz çıkmıyor Matmazel Leonie," dedi kulağının dibinde bir ses. "Edebiyat sizi ilgilendirmiyor mu?"

Leonie dönüp Audric Baillard'a baktı. "Okumayı çok severim ama böyle bir ortamda kişinin fikirlerini duyurabilmesi çok zor."

Adam gülümsedi. "Ah, evet."

"Üstelik itiraf ederim ki," diye devam etti Leonie hafifçe kızararak.

"Çağdaş edebiyatın büyük bir kısmını yorucu buluyorum. Sayfalarca fikirler, kelime oyunları sürüp gidiyor ama hiçbir olay yok!"

Baillard'ın gözlerinde bir gülümseme dolaştı. "Anlaşılan sizin hayal gücünüzü öyküler harekete geçiriyor."

Leonie gülümsedi. "Ağabeyim Anatole hep bana çok basit zevklerim olduğunu söyler. Sanırım haklı. Okuduğum en heyecanlı roman *Otranto Şatosu* idi. Ayrıca Amelia B. Edvvards'ın hayalet öykülerine ve Mösyö Poe'nun yazdığı her şeye bayılırım."

Baillard başını salladı. "Poe çok yeteneklidir. Sorunlu bir adam ama insan doğasının karanlık taraflarını çok iyi yakalıyor, öyle değil mi?"

Leonie bu sohbetten keyif almaya başladı. Paris'te sayısız sıkıcı ak-

şam toplantısına katılmıştı ama konukların büyük bir kısmı onun düşüncelerinin dinlemeye değer olmadığına inanıp pek yüz vermemişti. Mösyö Baillard ise çok farklıydı.

"Aynı fikirdeyim. Mösyö Poe'nun en sevdiğim öyküsü, her okuyuşum-da karabasanlar görmeme yol açan *Gammaz Yürek'* tir. Öldürüp cesedini ahşap döşemenin altına sakladığı adamın kalp atışlarının sesiyle çıldıran bir katilin öyküsü. Harika!"

"Suçluluk çok güçlü bir duygudur," dedi yaşlı adam alçak sesle.

Leonie bu düşüncesini açıklamasını bekleyerek ona baktı ama Baillard devam etmedi.

"Biraz küstahça davranıp size bir soru sorabilir miyim Mösyö Baillard?"

"Elbette."

"Sizin giyiminiz oldukça..." İncitmemek için devam etmedi.

Baillard gülümsedi. "Geleneklere aykırı mı? Herkesin üniformasını giymiyorum, değil mi?"

"Üniforma mı?"

"Günümüzde akşamları erkeklerin kullandığı üniforma," dedi gözleri muzipçe parlayarak.

278

Tapınak

Leonie içini çekti. "Şey, evet... Ağabeyim sizin savaşta ölen arkadaşla-rınızı anımsamak için sürekli olarak sarı rengi kullandığınızı söyledi."

Audric Baillard'ın yüzüne hüzün çöktü.

"Doğrudur," dedi sakin bir sesle.

"Sedan Çarpışması'na mı katıldınız?" diye sordu Leonie ve durakladı.

"Yoksa... Babam Kömün için savaşmış. Onu hiç tanımadım. Sürgüne gönderilmiş ve..."

Audric Baillard kısa bir an elini tuttu. Leonie eldivenin üzerinden adamın kâğıt inceliğindeki cildini hissetti. O anda Leonie neler olduğunu anlayamadı ama hissettiği hüzün birdenbire sözcüklere döküldü.

"İnançlarınız uğruna savaşmak her zaman doğrudur değil mi Mösyö Baillard?" dedi alçak sesle. "Bunu hep merak etmişimdir. Yakın çevre-nizdekiler için bunun bedeli ağır olsa bile mi?"

Baillard, genç kızın parmaklarını sıktı. "Her zaman," dedi alçak sesle.

"Ve ölenleri her zaman hatırlamak gerekir."

Bir an için odadaki gürültü azaldı. Konuşma sesleri, gülüşmeler, bardakların, gümüş çatal kaşıkların tıkırtısı duyulmaz oldu. Leonie, adama baktı ve adamın soluk, vakur gözlerinde parlayan bilgelik ve deneyimle içine çekildiğini hissetti.

Baillard gülümsedi. Gözleri kırışınca samimi hava bozuldu.

"Dindar Hıristiyanlar, Kathar inananları kendilerini tanımaları için giysilerine sarı bir haç iliştirmeye zorlanmışlardı." Parmaklarıyla ceketinin cebindeki ayçiçeği sarısı mendili okşadı. "Ben de bunu bir anı olarak ta-kıyorum."

Leonie başını yana eğdi. "Onlar için derin duygular besliyorsunuz Mösyö Baillard," dedi gülümseyerek.

"Bizden önce ölenler gitmiş sayılmazlar Matmazel Vernier," diyerek elini göğsüne vurdu. "Burada yaşarlar." Gülümseyerek devam etti. "Babanızı hiç tanımadığınızı söylemiştiniz ama yine de içinizde

yaşıyor değil mi?"

Leonie gözlerinin yaşardığını hissedince şaşırdı. Sesine güvenemediğinden yalnızca başını salladı. Doktor Gabignaud'nun sorduğu soruya yanıt vermek zorunda kalması bir bakıma rahatlamasını sağladı.

279

43

O O

Yemekler ardı ardına masaya getirildi. Adeta eriyip kemiğinden ay-rılan taze alabalık, kuşkonmaz, yatağında servis edilen minik kuzu pir-zolaları. Erkeklere Jules Lascombe'un harika mahzeninden sert bir yerel kırmızı şarap olan Corbieres, hanımlara Tarascon bölgesinin soğan kabuğu rengindeki yarı tatlı beyaz şarabı sunuldu.

Dinsel inançlar, politika, Kuzey-Güney, taşra ya da kent yaşamı hakkında sohbetler ve tartışmalar havayı doldurdu. Leonie masanın öbür tarafındaki ağabeyine baktı. Kahverengi gözleri ışıldayan, kara saçları parlayan Anatole kendini bulmuş, hem Madam Bousquet hem de Isolde'ü büyülüyordu. Bu arada gözlerinin altındaki koyu renk gölgeler de dikkatinden kaçmadı. Mumların dans eden ışığında, kaşının üstündeki yara izi biraz daha belirginleşmişti.

Audric Baillard ile yaptığı sohbetin benliğinde uyandırdığı güçlü duy-gulardan kendini sıyırması biraz zamanını almıştı. Derindeki duygularını beklenmedik bir anda böylesine açıklıkla dile getirmenin verdiği çekin-genlik ve utanç, yerini niçin böyle davrandığı merakına bıraktı. Kendini toplayınca aynı sohbeti sürdürmek için sabırsızlıkla bir fırsat bekledi. Ne var ki, Mösyö Baillard, Cure Berenger Sauniere ile derin bir tartışmaya dalmıştı. Öbür yanındaki Doktor Gabignaud her dakikayı konuşmayla dol-durmaya kararlı gibiydi. Ancak tatlı servisinin başlaması beklediği fırsatı yarattı.

280

Tapınak

"Isolde, sizin çeşitli konularda uzman olduğunuzu söylemişti Mösyö Haillard. Yalnızca Albigenler değil, Vizigot tarihi ve Mısır hiyeroglifleri de ilgi alanınıza giriyormuş. Burada geçirdiğim ilk gece, sizin *Diables et i'.sprits Malefiques et Phantömes de la Montagnes* adlı kitabınızı okudum.

Fvin kütüphanesinde buldum."

Baillard gülümseyince, Leonie onun sohbete geri dönmekten memnun kaldığını hissetti.

"Jules Lascombe'a ben armağan etmiştim."

"Bunca öyküyü bir tek ciltte toplamak epey uzun zamanınızı almıştır."

"Pek uzun sürmedi," dedi adam. "Önemli olan yöreye ve bu topraklarda yaşayanlara kulak vermektir. Çoğunlukla mitoloji ya da efsane olarak kayıtlara geçen öykülerdeki ruhlar, cinler ve yaratıklar bölgenin karakterine tıpkı kayalar, dağlar ve göller gibi dokunmuştur."

"Elbette," dedi Leonie. "Ama yine de açıklanamayan bazı gizemler olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Oc, matmazel, *ieu tanben.* Ben de inanıyorum."

Leonie'nin gözleri irileşti. "Occitanl" dilini konuşuyorsunuz demek?"

"Anadilimdir."

"Öyleyse Fransız değilsiniz."

Gülümseyerek yanıtladı. "Hayır değilim."

"Isolde, hizmetçilerin evde Fransızca konuşmalarını istiyor ama o kadar çok Occitan dilinde konuşuyorlar ki, artık onları azarlamaktan vazgeçmiş."

"Occitan bu toprakların dilidir. Aude, Ariege, Corbieres, Razes ve daha uzaklarda İspanya ile Piedmont'da konuşulur. Şiirlerin, öykülerin ve halk geleneklerinin dilidir."

"Öyleyse siz buralısınız Mösyö Baillard?"

"Sayılır," diye yanıtladı sorusunu pek ciddiye almadan.

Tapınağın kapısının üzerinde okuduğu sözcükleri belki tercüme ede-bileceğini düşünürken, kapana kısılmış bir hayvanın sürtünmesini andıran döşeme taşlan üzerindeki pençe seslerini anımsadı.

(*) O r t a ç a ğ d a kuzey İspanya ve güney Fransa'da konuşulan g ü n ü m ü z Katalancasına benzeyen bir dil.

Titreyerek sordu. "Peki bu öyküler gerçek mi Mösyö Baillard? Kötü ruhların, hayaletlerin, şeytanların öyküleri gerçek mi?"

"Gerçek mi?" diye yineledi uzun bir dakika bakışlarını kaçırmadan.

"Bunu kim bilebilir matmazel? Bazıları bir boyutu diğerinden ayıran tülün neredeyse görünmeyecek kadar ince ve saydam olduğuna inanıyor. Bazı-

ları ise neye inanıp neye inanmayacağımıza ancak bilim yasalarının karar vereceğini düşünüyor." Bir an duraklayıp devam etti. "Bana kalırsa yakla-

şımlar zaman içinde değişiyor. Bir yüzyılda gerçek olarak kabul edilenler başka bir yüzyılda sapkın fikirler olarak görülüyor."

"Mösyö Baillard," dedi Leonie duraksamadan. "Sizin kitabınızı okurken efsanelerin doğal yapıyı izleyip izlemediğini merak ettim. Öykülerdeki *Şeytan Koltuğu* ya da *Şeytan Gölii* buralarda anlatılıyor muydu yoksa öyküler buraya bir karakter vermek için mi gelişti?"

Gülümseyerek başını salladı. "Son derece derin bir soru matmazel."

Baillard alçak sesle konuşuyordu ama adamın açık ve derin sesi kar-

şısında Leonie tüm diğer seslerin yok olduğunu hissetti. "Bizim uygarlık dediğimiz şey, insanoğlunun doğal dünya üzerine kendi değerlerini zorla kabul ettirmeye çalışmasından başka bir şey değildir. Kitaplar, müzik, fotoğraf gibi bu geceki konukların tümünün ilgisini çeken şeyler ama bu girişimler aslında çevremizde gördüklerimizin ruhunu yakalamaktır. Bir anlam yaratmanın, insanlara özgü deneyimlerimizi yönetilebilir, çerçeve-lenebilir bir şeyler biçimine getirmektir."

Leonie dikkatle ona baktı. "Ama hayaletler, Mösyö Baillard ve şeytanlar," dedi ağır ağır. "Siz hayaletlere inanıyor musunuz?"

"Belki..." dedi adam yumuşak ve düzgün sesiyle. Belki.

Sanki dışarıda birine bakmak istercesine başını pencereye doğru çevirdi ve tekrar Leonie'ye döndü.

"Ancak bu kadarını söyleyeceğim. Burayı taciz eden şeytan bundan önce iki kez çağrıldı. İki defasında da yenilgiye uğratıldı." Dönüp sağına doğru baktı. "Son defasında şurada oturan dostumuzun sayesinde," dedi ve durakladı. "Başka hiçbir seçeneğin kalmaması dışında, aynı şeyleri bir kez daha yaşamak istemem."

Leonie adamın bakışlarını takip etti. "Abbe Sauniere mi?"

Baillard onu duyduğunu belli etmedi. "İnsanlar gelip eski şeylerin o/ıinü lisanlarıyla yakalamaya çalışmadan çok önce bu dağlar, bu vadiler, bu kayalar ve onlara yaşam veren ruh burada vardı. Sözünü ettiğiniz isim-lerde bizim korkularımız yansıtılıyor."

Leonie adamın söylediklerini düşündü. "Ama sorumu yanıtladığınızdan emin değilim Mösyö Baillard."

Adam ellerini masaya dayayınca, beyaz cildi üzerindeki kahverengi yaşlılık lekelerini ve mavi damarlarını gördü Leonie. "Her şeyin içinde yaşayan bir ruh vardır. Burada yüzlerce yıllık bir evde oturuyoruz. Günü-

müz standartlarına göre, antika olduğu söylenebilir. Ama bu ev, binlerce, binlerce yıllık bir mekânda

duruyor. Bizim evren üzerindeki etkimiz bir I ışıltıdan fazla değil. Evrenin temel yapısı, karanlık ve aydınlık özellikleri insanoğlu doğa üzerinde izini bırakmaya çalışmadan binlerce yıl önce saptanmıştı. Bizden önce gidenlerin ruhları çevremizdedir, isterseniz dünyanın müziği ya da düzeni tarafından özümsenmiştir diyebilirsiniz."

Leonie birden kendini huzursuz hissetti. Elini alnına dayadı ve nemli, soğuk olduğunu fark edip şaşırdı. Oda dönüyor, sallanıyor, yer değiştiriyordu. Mumlar, sesler, dolaşan uşaklar, her şey bulanıklaşmıştı.

Sinirlerini gevşetmek ve dikkatini konuştukları konuya yoğunlaştıra-bilmek için bir yudum şarap içti.

"Müzik," diye söze başlarken sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

"Bana müzikten söz edebilir misiniz Mösyö Baillard?"

Adamın yüz ifadesini fark edince, sözcüklerin ardındaki sorulmayan soruyu her nasılsa algıladığını düşündü.

Niçin ben uyuduğum, ormana girdiğim zaman, rüzgârda müzik sesi duyuyorum?

"Müzik, seslerin ve sessizliğin düzene sokulduğu bir sanat biçimidir Matmazel Leonie. Şimdi müziği bir eğlence, bir oyalanma olarak düşü-

nüyoruz ama aslında bundan fazlasıdır. Bilginin; melodi, armoni, ritim, ses kalitesi, tınısı, dinamiği ve dokusu olarak ifade edildiğini düşünün.

Müziği, titreşimlere kişisel bir yanıt olarak açıklamak en basit yoludur."

Leonie başını salladı. "Bazı durumlarda bu dünya ile öteki dünya arasında bir bağlantı kurduğunu bir yerde okumuştum. Bir insanın bir boyut-283

tan diğerine geçmesine olanak veriyormuş. Bu iddialarda biraz doğruluk payı olduğunu düşünüyor musunuz Mösyö Baillard?"

Baillard gözlerinin içine baktı. "İnsan aklının tasarlayacağı tüm düzenler doğanın sınırları içinde zaten vardır. Yaptığımız, gördüğümüz, yazdığı-

mız, kaydettiğimiz her şey evrenin derin kalıplarının yankılarıdır. Müzik, görünmeyen dünyanın seslerle görünür hale getirilmesidir."

Leonie yüreğinin sıkıştığını hissetti. Şimdi işin özüne yaklaşıyorlardı.

Kitaptaki arkana gizlerinin yardımıyla ormanda gizlenmiş tapınağı nasıl bulduğunu anlatacağı dakikaya doğru ilerliyordu. Ancak Audric Baillard gibi bir insan bunu anlayabilirdi. Öğrenmek istediklerini ona açıklayabilirdi.

Leonie derin bir soluk aldı.

"Tarot oyununu bilir misiniz Mösyö Baillard?"

Adamın yüz ifadesi değişmedi ama bakışları keskinleşti.

Sanki böyle bir soruyu bekliyormuş gibiydi.

"Söyleyin bana matmazel," dedi sonunda. "Bu soru biraz önce konuş-

tuklarımızla bağlantılı mı yoksa tümüyle ayrı bir konu mu?"

"Her ikisi de," derken, yanaklarının yandığını hissetti Leonie. "Bunu soruyorum çünkü... çünkü kütüphanede bir kitap buldum. Çok eski bir tarzda yazılmıştı, sözcükler çok eskiydi ama yine de bir şeyler vardı..."

Bir an duraklayıp devam etti. "Gerçek anlamını çözdüğümden emin de-

ğilim."

"Devam edin."

"Gerçekleri söylediğini iddia eden bir yazı..." Yazarın kimliğini açıklamasının doğru olup olmadığını düşünerek sustu. Mösyö Baillard cümleyi tamamladı.

"Merhum dayınız tarafından yazılmıştı." Genç kızın yüzündeki şaş-

kınlığı görünce gülümsedi. "Bu kitabın olduğunu biliyorum."

"Okudunuz mu?"

Başını sallayarak onayladı.

Leonie rahatlayarak içini çekti. "Yazar, yani dayım, müziğin fiziksel dünyanın dokusuna işlenmiş olduğundan söz ediyor. Bazı notaların ruhları çağıracağını öne sürüyor. Tarot kartlarının da hem müzik hem de mekânın **284**

Tapınak

kendisiyle bağlantısı var. Resimler yalnızca iki dünya arasında iletişim kurulduğu zaman canlanıyor. Bu arazideki bir tapınaktan ve bir zamanlar burada yaşanmış olan bir olaydan söz ediliyor." Başını kaldırıp devam etti.

"Bu tür öyküleri hiç duydunuz mu Mösyö Baillard?"

Yeşil gözlerine sevecen bir şekilde bakarak karşılık verdi. "Duydum."

Söze başlarken, tapınağı arama çabasını anlatmayı düşünmüştü ama adamın araştıran, bilge bakışları altında gerçeği gizleyemeyeceğini fark etti.

"Ben... ben onu buldum," dedi sonunda. "Doğudaki ağaçların arasın-da, yüksekte bir yerde."

Kızarmış yüzünü açık pencerelere doğru çevirirken, mumlardan, sohbetten, fazla ısıtılmış odadan uzakta, açık havada olmak istediğini hissetti.

Ve sanki bir gölge arkasına yaklaşmış gibi titredi.

"Ben de orayı biliyorum," dedi adam. Kısa bir süre bekledi ve sordu.

"Sanırım bana sormak istediğiniz bir sorunuz var?"

Leonie başını çevirip yüzüne baktı. "Tapınağın kemerli kapısının üzerinde bir yazı vardı."

Yabancı gelen sözcükleri söylemekte zorlanarak okuduklarını tekrarladı.

"Aici lo lems s'en va res l'Elernitat."

Baillard gülümsedi. "Hafızanız çok kuvvetli matmazel."

"Anlamı nedir?"

"Biraz bozuk ama şu anlama geliyor: 'Burada, bu mekânda zaman, sonsuzluğa doğru yöneliyor.'"

Bir an göz göze kaldılar. Leonie'nin gözleri içtiği şarapla parlarken, Baillard'ın bakışları dingin ve bilgeceydi. Sonra adam gülümsedi. "Bana, bir zamanlar tanıdığım bir genç kızı anımsatıyorsunuz Matmazel Leonie."

"O kıza ne oldu?" diye sordu Leonie bir an için dikkati dağılarak.

Baillard hemen yanıtlamadı ama düşünceleri yüzünden okunuyordu.

"Başka bir öykü," dedi sonunda alçak sesle. "Henüz anlatılmaya hazır de-

ğil."

Leonie, yaşlı adamın anılarına gömüldüğünü gördü. Sanki cildi birdenbire şeffaflaşmış, yüzündeki çizgiler taşa kazılmış gibi derinleşmişti.

"Bana tapınağı anlatıyordunuz," dedi Baillard. "İçeri girdiniz mi?"

Leonie o günü zihninde canlandırdı. "Girdim."

"Öyleyse yerdeki yazıyı okudunuz: ' *Fujhi, poudes; Escapa, non.'* Ve şimdi bu sözcükler sizi taciz ediyor, öyle değil mi?"

Leonie'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Evet ama bunu nereden biliyorsunuz? Sözcüklerin anlamını bilmiyorum ama sürekli olarak kafamın içinde dolaşıyor."

Baillard bir an duraklayıp sordu. "Söyleyin bana matmazel, orada ne bulduğunuzu düşünüyorsunuz? Tapınağın içinde ne buldunuz?"

"Orası ruhların dolaştığı yer," derken gerçek olduğuna inanıyordu.

Baillard bir süre sessiz kaldı, ama Leonie'ye sonsuzluk kadar uzun gelmişti. "Bana hayaletlere inanıp inanmadığımı sormuştunuz matmazel,"

dedi sonra. "Çok çeşitli hayaletler vardır. Suçlu oldukları ve bağışlanmak ya da cezalarını çekmek için huzura kavuşamayanlar vardır. Ayrıca onlara haksızlık edildiği için kendi adlarına konuşacak bir adalet dağıtıcısı bula-na dek dolaşmak zorunda kalanlar vardır."

Yüzüne dikkatle bakarak sordu. "Kartları aradınız mı Matmazel Leonie?"

Başını salladı ama oda dönmeye başlayınca bu hareketine pişman oldu. "Ama bulamadım."

Kendini birden kötü hissederek sustu. Sanki fırtınalı denizde yol alan bir gemideymiş gibi midesi bulanıyordu. "Yalnızca piyanoda çalınan bir parçanın notasını buldum."

Suyun altından konuşuyormuş gibi sesi boğuklaşmıştı.

"Notayı tapınaktan aldınız mı?"

Leonie, tapınaktan koşarak ormanın alacakaranlığına çıkarken nota kâğıdını yünlü ceketinin cebine soktuğunu anımsadı. Daha sonra *Les Tarots* adlı kitabın sayfaları arasına saklamıştı.

"Evet," dedi adeta kekeleyerek. "Aldım."

"Beni dinleyin Leonie. Siz güçlü ve cesursunuz. *Forca e vertıı,* akıllı-

ca kullanıldığı zaman iyi niteliklerdir. Sevmeyi iyi biliyorsunuz." Bakışları

Anatole ve Isolde üzerinde dolaşıp tekrar genç kıza döndü. "Önünüzde büyük sınavlar olmasından korkuyorum. Sevginiz sınanacaktır. Harekete geçmeye zorlanacaksınız. Ölülerin değil, yaşayanların sizin yardımınıza gereksinimi olacak. *Eğer* gerçekten yapmanız gerekmezse, bir daha tapı-

nağa gitmeyin."

"Ama ben..."

"Les Tarots adlı kitabı kütüphaneye geri götürmenizi tavsiye ederim matmazel. Orada okuduklarınızın tümünü unutun. Birçok açıdan büyü-

leyici, baştan çıkarıcı bir kitaptır ama şimdilik bu konuyu aklınızdan çıkarmalısınız."

"Mösyö Baillard, ben..."

"Kitapta yazılanları belki de yanlış anladığınızı söylediniz. Yanlış

anlamadınız Leonie. Gayet iyi anladınız."

İsminin böyle yalın kullanıldığını duyunca bir an irkildi. "Yani yazı-

lanlar gerçek mi? Kartlar gerçekten ölülerin ruhunu çağırabiliyor mu?"

Doğrudan doğruya bir yanıt vermedi. "Ses, imge ve mekânın doğru düzenlendiği durumlarda böyle şeyler olabilir."

Leonie'nin başı dönüyordu. Binlerce soru sormak istiyor ama sözcükleri bulamıyordu.

"Leonie," diyerek onu gerçek yaşama çekti. "Gücünüzü yaşayanlar için saklayın. Ağabeyiniz için. Karısı ve çocuğu için. Onların size ihtiyacı olacak."

Karısı mı? Çocuğu mu?

Mösyö Baillard'a duyduğu güven geçici olarak sarsıldı. "Yoo, yanılı-

yorsunuz. Anatole'ün..."

Aynı anda masanın öbür ucundan Isolde'ün sesi duyuldu.

"Hanımlar kalkalım mı?"

Konuklar masadan kalkarken salon cilalı ahşap zemin üzerinde çekilen iskemlelerin tıkırtısıyla doldu.

Leonie sendeleyerek ayağa kalktı. Yeşil tuvaletinin kıvrımları su gibi aşağıya indi.

"Anlamıyorum Mösyö Baillard. Anladığımı sanmıştım ama şimdi yanıldığımı fark ediyorum." Ne kadar içtiğini algılayıp durakladı. Ayakta

durmak için harcadığı çaba fazla gibi geliyordu. Dengesini bulmak için elini adamın iskemlesinin arkalığına dayadı.

"Tavsiyeme kulak verecek misiniz?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi çarpık bir gülümsemeyle. Düşünceleri birbirini kovalıyordu. Hangi sözcüklerin yüksek sesle söylendiğini, hangilerinin karışık aklından geçtiğini artık ayırt edemiyordu.

"Ben, ben... İyi. Bunu duyduğuma sevindim. Yine de..." Daha fazla konuşup konuşmamaya karar veremediğinden biraz durakladı. "Kartların yardımına ihtiyacınız olduğu zaman bunu zaten bileceksiniz matmazel.

Beni arayabilirsiniz. Ben size yardım ederim."

Leonie bir kez daha başını salladı ve oda hızla döndü.

"Mösyö Baillard, yerdeki yazının anlamını söylemediniz bana."

"Fujhi, poudes; Escapa non, yazısı mı?"

"Evet.'

Adamın gözleri gölgelendi. "Belki kaçabilirsin, ama kurtulamazsın."

288

ALTINCI BOLUM

Rennes-ie-Château

Ekim 2007

o

o

30 EKİM 2007 SALI

Bölünmüş bir uyku sonrasında Meredith ertesi sabah baş ağrısıyla uyandı. Şarap, ağaçlarda fısıldayan rüzgâr ve çılgın düşleri bir araya gelince onu huzursuz etmişti.

Geceyi düşünmek istemiyordu. Hayaletler, görüntüler... anlamları...

< Klaklanması şarttı. Burada bir iş yapması gerekiyordu ve yalnızca bu konuda kaygılanmalıydı.

Su soğuk akıncaya dek duşun altında kaldı, birkaç ağrı kesici hap

.dip bir şişe suyla içti. Havluyla saçını kurulayıp rahat kot pantolonunu ve kırmızı kazağını giyip kahvaltıya indi. Büyük bir tabak dolusu yumurta, lambon ve baget ekmeği, dört fincan sert Fransız kahvesini midesine indirince kendini yine insan gibi hissetti.

Cep telefonu, kamerası, defteri, kalemi, güneş gözlükleri ve bölge hari-lasının çantasında olup olmadığını kontrol ettikten sonra biraz tedirginlikle Hal ile buluşmak için lobiye indi. Ön büroda kuyruk vardı. Bir İspanyol çift odada çok az havlu bulunduğundan şikâyet ediyor, bir Fransız işadamı laturasındaki ekstraları sorguluyordu. Kapıcının yakınına, Andorra'ya gidecek İngiliz turistlerin otobüsüne yüklenmek üzere bavullar yığılmıştı.

On büro görevlisi şimdiden gerilmişti. Hal ortada yoktu. Meredith, genç adamın belki de hiç görünmeyeceğine kendini hazırlamıştı. Gündüzün **291**

Kate Mosse

soğuk ışığında, alkolün verdiği cesaret de olmayınca belki bir yabancıyı davet ettiğine pişman olmuştu. Aynı zamanda gelmesini umuyordu. Pek önemli değildi aslında, ekilmek onu yıkmazdı. Yine de midesinde uçuşan kelebeklerin varlığını yadsıyamazdı.

Lobinin duvarlarındaki fotoğraflara ve tablolara bakarak oyalandı.

Tüm taşra otellerini süsleyen standart yağlıboya tablolar... Kır manzaraları, sisler arasında kuleler, çobanlar, dağlar, üzerinde durulacak fotoğraflar değildi. *Yirminci yüzyıl başı* atmosferini güçlendirmek için seçilen fotoğ-

raflar daha ilgi çekiciydi. Sepya tonlarında, kahverengi ve gri, çerçeveli portreler. Dimdik durmuş kameraya bakan sakallı ve bıyıklı erkekler.

Meredith fotoğrafların ayrıntılarından çok genel havasına bakarken bir gece önce dikkatini çeken merdivenin altına yerleştirilmiş piyanonun üzerindeki portreye gözleri takıldı. Kahverengi-beyaz tonlarda, siyah ah-

şap çerçevesinin köşeleri kırılmış fotoğrafta Rennes-les-Bains Meydanı'nı tanıdı. Bir adım daha yaklaştı. Resmin ortasında oymalı metal iskemlede siyah bıyıklı, koyu renk saçları arkaya taranmış, kucağında silindir şapkası ve bastonuyla bir adam oturuyordu. Sol arkasında duran narin, zayıf, güzel kadın iyi kesimli koyu renk ceketiyle son derece şıktı. Şapkasının arkaya atılan yarım tülünden, açık

renk saçlarının güzel bir topuz biçiminde tarandığı görünüyordu. Siyah eldivenli ince parmaklarını usulca adamın omzuna dayamıştı. Diğer tarafta kıvırcık saçları fötr şapkasının altına toplanmış, pirinç düğmeli, kadife biyeli kısa bir ceket giymiş daha genç bir kız duruyordu.

Bu kızı daha önce gördüm.

Meredith gözlerini kıstı. Genç kızın dimdik bakışları, aklında bir yankının dolaşmasına neden oldu. Buna benzer başka bir fotoğrafin gölgesi mi? Bir tablo mu? Yoksa tarot kartları mı? Ağır piyano taburesini kenara çekip yaslandı, hafizasını yokladı ama hiçbir anı ortaya çıkmadı.

Omuzlarına düşen bukleleri, küstah çenesi ve kameranın tam içine bakan gözleriyle kız çok güzeldi.

Meredith ortada oturan adama daha dikkatli baktı. Aralarında bir kan bağı olduğu açıkça görülüyordu. Ağabey kardeş olabilirler mi? Her **292**

Tapınak

ikisinin upuzun kirpikleri, dimdik bakışları, benzer biçimde baş eğişleri göze çarpıyordu. Ten rengi, açık renk saçları, hafif ilgisiz havasıyla, öteki kadın daha belirsiz gibiydi. Resimdeki kişilere yakın durmasına karşın, biraz önemsiz gibi görünüyordu. Oradaydı ama sanki orada değildi. Sanki bir anda gözden kaybolacaktı. Debussy'nin Melisande'ı gibi, başka bir zamana ve mekâna aitmiş gibi görünüyor, diye geçirdi içinden.

Yüreğinin kasıldığını hissetti. Küçükken öz annesinin yüzüne bakınca da aynı ifadeyi görürdü. Jeannette'in yüzü bazen yumuşak ve istekli, bazen öfkeli olurdu. Ama iyi gününde de, kötü gününde de fotoğraftakine benzer bir dalgınlık havası okunurdu. Sanki aklı başka yerdeydi, başkalarının gö-

remediği insanları görüyor, başkalarının işitmediği sözleri işitiyordu.

Bu kadarı yeter.

Kötü anılarının engeline takılmamaya karar verdi ve uzanıp resmi duvardan indirdi. Gerçekten Rennes-les-Bains'den çekildiğinden emin olmak, bir tarihe, kişilere ait bir bilgiye ulaşmak istiyordu.

Arkasındaki buruşuk kahverengi kâğıt resmin çerçevesinden ayrılır gibiydi ama büyük harflerle yazılmış yazı açıkça okunuyordu.

RENNES-LES-BAINS, EKİM 1891, alt satırda fotoğraf stüdyosunun adı: EDITIONS BOUSQUET. Merak, istenmeyen duygularının yerini aldı.

Altında üç isim vardı.

MATMAZEL LEONİE VERNİER, MÖSYÖ ANATOLE VERNİER, MADAM ISOLDE LASCOMBE.

Rennes-les-Bains Mezarlığı'nın uzak köşesinde, üzerinde FAMILLE

LASCOMBE-BOUSOUET yazılı mezarı anımsayan Meredith ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Şimdi duvardaki bir fotoğrafta iki isim bir kez daha bir araya gelmişti.

Fotoğraftaki iki gencin benzerlikleri düşünülünce, Vernier kardeşler olması gerektiğine karar verdi. Daha yaşlı kadının çok şey görmüş geçirmiş

gibi bir havası vardı. Sanki daha özgür bir yaşam sürmüştü. Meredith bir anda Vernier kardeşleri nerede gördüğünü anımsadı. Paris'te Debussy'nin bir zamanlar yaşamış olduğu sokaktaki Le Petit Chablisien adlı kafede **293**

hesabı öderken bir fotoğraf gözüne çarpmıştı. Ünlü besteci huysuz ve huzursuz bakıyordu. Yanında ise aynı genç adam, aynı genç kız bu kez yanlarında daha farklı daha yaşlıca bir kadınla birlikte duruyorlardı.

O zaman dikkat etmediği için kendine kızdı. Bir an kafeyi arayıp duvardaki aile resmi hakkında bilgileri olup olmadığını sormayı düşündü ve bu konuşmayı Fransızca olarak şehirlerarası yapacağını fark edince vazgeçti.

Fotoğrafa bakarken, hayalinde genç adamla genç kızın öteki fotoğraftaki gölgeleri burada parlamaya başladı. Nedenini bilmese de izlediği öykülerin her nasılsa birbiriyle bağlantılı olması gerektiğini düşündü.

Daha sonra ödünç alabileceğini düşünerek resmi duvara astı. Ağır tabureyi yerine iterken piyanonun kapağının açık olduğunu gördü. Fildi-

şi tuşlar biraz sararmış, uçları bakımsız dişler gibi çatlamıştı. Bluthner kuyruklu piyanonun on dokuzuncu yüzyılın sonlarından kalma olduğuna karar verdi.

Ortadaki do tuşuna bastı. Tuşun sesi netti. Suçluymuş gibi çevresine baktı ama kimse dikkat etmemişti. Herkes kendi işine dalmıştı. Eğer otururşa kendini zor duruma sokacağını düşünerek ayakta durup önce sol eliyle birkaç oktav, sonra da sağ eliyle bir arpej çaldı. Tuşların parmak uçlarına soğuk teması iyi gelmişti.

Sanki yuvasına dönmüştü.

Oymalı bacaklı koyu maun taburenin kırmızı kadife minderi pirinç çivilerle tutturulmuştu. Meredith için bir yabancının nota koleksiyonunu gözden geçirmek, arkadaşları odadan çıktığından, kitap raflarını karış-

tırmak gibi bir duyguydu. Taburenin kapağını açarken pirinç menteşeler gıcırdadı, ahşabın, eski müzik notalarının ve kurşunkalemin kokusu burnuna geldi.

Minderin altındaki boşlukta nota kitapları ve tek nota sayfaları özenle yerleştirilmişti. Debussy'nin *Claire de lune* ve *La Cathedrale egloutie* adlı yapıtlarının belirgin açık sarı Durand kapaklarını görünce gülümsedi. Her zaman rastlanan Beethoven ve Mozart sonatları, Bach'm *The Well-Tempe-*

red Clavier adlı yapıtının birinci ve ikinci cildi. Avrupa klasikleri, egzersiz notaları, Offenbach'ın *La Vie Parisienne* ve *Gigi* adlı eserlerinden birkaç sayfa...

"Devam edin," dedi arkasından bir ses. "Bekleyebilirim."

"Hal!"

Kapağı hafif bir gürültüyle kapatıp arkasını dönünce Hal'in gülümseyerek baktığını gördü. Bu sabah çok daha iyi görünüyordu. Gözlerinin çevresinde kaygı ve hüzün çizgileri yok olmuştu, yüzü artık o kadar soluk görünmüyordu.

"Şaşırdın mı?" dedi Hal. "Yoksa seni ekeceğimi mi sandın?"

"Yoo, hayır..." Durdu ve sırıttı. "Şey, aslında evet. Aklımdan geçti."

Hal kollarını iki yana açtı. "Gördüğün gibi tam karşında yola çıkmaya hazır bekliyorum."

Taburenin üzerinden uzanıp Meredith'i yanağından öptü. "Geciktiğim için özür dilerim." Eliyle piyanoyu işaret etti. "Çalmak istemediğinden emin..."

"Eminim," diye sözünü kesti Meredith. "Belki daha sonra."

Lobiyi geçerlerken Meredith aralarındaki yakınlığın ve genç adamın sabun ile tıraş losyonunun kokusunun ayırdına vardı.

"Onu nerede aramaya başlayacağına karar verdin mi?"

"Onu mu?" dedi Meredith. "Kimi?"

"Lilly Debussy," dedi Hal şaşırarak. "Özür dilerim ama bu sabah onu aramaya niyetli olduğunu söylememiş miydin? Biraz araştırma yapmaya-cak miydin?"

Yanıtlarken yanakları kızarmıştı. "Elbette, evet. Kesinlikle."

Yanlış sonuç çıkardığına utandı biraz. Rennes-les-Bains'de bulunmasının esas nedenini, kişisel olduğun için açıklamak istemiyordu. Ama Hal yanına geldiği anda ne düşündüğünü nasıl anlayabilirdi? Aklını okuya-mazdı ya.

"Kesinlikle," dedi tekrar. "Birinci Bayan Debussy'nin izindeyim. Eğer Lilly buraya gelmişse, nasıl, neden ve ne zaman geldiğini bulacağım."

Hal gülümsedi. "Benim arabamı alalım mı? İstediğin yere seni seve seve götürürüm."

Meredith bir an düşündü. Not alması, çevreyi incelemesi, haritayı izlemesi kolaylaşacaktı.

"Elbette, neden olmasın."

Kapıdan geçip merdivenden aşağıya inerlerken Meredith, fotoğraftaki kızın gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

45

O O

Gün ışığında araba yolu ve arazi çok farklı görünüyordu.

Bahçeyi dolduran ekim güneşi, her tarafı canlı bir renge boyamıştı.

Meredith arabanın aralık camından nemli odun ateşi kokusunu, ıslak yapraklar üzerindeki güneşi içine çekti. Biraz ileride daha alacalı bir ışık, koyu yeşil çalıları ve yüksek şimşir çiti aydınlatıyordu. Sanki her şey altın ve gümüş rengiyle çizilmişti.

"Seni arka yoldan, kırlardan Rennes-le-Château'ya götürüyorum, Cuiza'ya gidip dolaşmaktan daha kısa sürecek."

Ağaçlarla kaplı yamacı tırmanan yol kıvrımlar çiziyordu. Yeşilin, kahverenginin, kırmızının, bakırın, altının her tonu seçilebiliyordu. Parlak sarı katırtırnakları, kestane, meşe, gümüş renkli fındık ve huş ağaçları görünüyordu. Çam ağaçlarının altında sanki yola işaret konmuş gibi kocaman kozalaklar yatıyordu.

Son dönemeci geçince ormandan çıkıp geniş ovaların arasında buldular kendilerini.

Manzara Meredith'i büyülemişti.

"Burası harika. İnanılmaz bir güzelliği var."

"İlgini çekeceğini sandığım bir şeyi anımsadım," dedi Hal. Sesindeki neşe hissediliyordu. "Bu sabah amcama nereye ve niçin gideceğimi söyleyince, Debussy ile Rennes-le-Château arasındaki bir bağlantı söylentisi ol-duğunu hatırlattı. Doğrusunu istersen beklemediğim kadar yardımcı oldu."

Meredith dönüp ona baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Bu kasaba hakkındaki öyküleri herhalde biliyorsun?"

Meredith başını salladı. "Pek bilmiyorum..."

"Bu köy *Holy Blood* ve *The Holy Gıail* öykülerinin kıvılcımını ateşle-di. Şu *Da Vinci Şifresi? The Templar Legacyl* Anımsadın mı?... Hz. İsa'nın soyu?"

Meredith yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Ben daha çok biyografi, tarih, kuramlar gibi kurgu dışı şeyler okurum."

Hal güldü. "Pekâlâ, kısa bir özet. Öyküye göre Magdalalı Meryem ile Hz. İsa evlenmişler ve çocukları olmuş. Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra Meryem söylentilere göre Fransa'ya kaçmış. Akdeniz sahilindeki birçok yer gibi Marsilya da o bölgede karaya çıktığını iddia ediyor. Dokuz yüzyıl ileri gidersek, 1891 yılında Rennes-le-Château rahibi Berenger Sauniere'nin, o tarihten MS birinci yüzyıla kadar geri giden, Hz. İsa'nın soyağacını gösteren elyazması belgeler bulduğu iddia ediliyor."

Meredith donup kaldı. "Bin sekiz yüz doksan bir mi?"

Hal başıyla onayladı. "O tarihte Sauniere uzun yıllar sürecek geniş

çaplı bir onarım ve yenileme çalışmasına girişmiş. Kiliseden başlamış

ve sonunda bahçeleri, mezarlığı, evi, her yeri elden geçirmiş." Meredith, Hal'in dikkatle kendisine baktığını fark etti.

"İyi misin?"

"Evet, dedi Meredith hemen. "Özür dilerim. Devam et."

"Kan soyunu gösteren elyazmaları o zamanlar bir Vizigot sütununun içine gizlenmiş. Yöre halkının çoğu bunun başından sonuna kadar bir aldatmaca olduğunu düşünüyor. Sauniere dönemiyle çağdaş olan kayıtlar Rennes-le-Château ile bağlantılı büyük bir gizemden hiç söz etmiyor. Yalnızca Sauniere'nin servetinde büyük bir artış olduğu kayda geçmiş."

"Zenginleşmiş mi?"

Hal başını salladı. "Kilise hiyerarşisi onu kutsal eşya satışıyla suçla-mış. Daha doğrusu para karşılığı ayin yapmakla. Kilise cemaati daha iyi niyetliymiş. Bir Vizigot hazinesi bulduğunu düşünmüşler ve çoğunu kilise ve halk için harcadığından ona gücenmemişler."

"Sauniere ne zaman ölmüş?" diye sordu Meredith, Rennes-les-Bains Kilisesi'ndeki Henri Boudet'nin anıt yazıtındaki tarihleri düşünerek.

Hal mavi gözleriyle ona baktı. "Bin dokuz yüz on yedi. Her şeyini kâhyası Marie Denarnaud'ya bırakmış. Dinsel komplo teorileri ancak 1970'lerin sonuna doğru ortaya çıktı."

Meredith bu bilgileri not etti. Denarnaud adını birçok mezar taşında okumuştu.

"Amcan bu öyküler için ne düşünüyor?"

Hal dalgın bir şekilde, "Otel açısından yararlı olduğunu düşünüyor,"

dedi ve sessizliğe gömüldü.

Meredith, aralarında büyük bir sevgi olmadığına göre cenazeden sonra Hal'in niçin hâlâ burada kaldığını merak etmişti. Yüzüne bakınca böyle bir soruyu iyi karşılamayacağını düşündü.

"Ya Debussy?"

Hal düşüncelerini toplamış gibiydi. "Sauniere'nin Vizigot sütununda bulduğu ya da bulmadığı kan bağı elyazmalarını korumak için gizli bir derneğin oluşturulduğu söyleniyor. Derneğin çok ünlü liderleri varmış.

Örneğin Newton, Leonardo da Vinci ve Debussy."

Meredith öyle çok şaşırdı ki kahkahalarla gülmeye başladı.

"Biliyorum biliyorum," dedi Hal sırıtarak. "Ama sana amcamın anlattığı öyküyü aktarıyorum."

"Tümüyle saçma. Debussy yalnızca müziğiyle ilgileniyordu. Üstelik pek de girişken biri değildi. Son derece içine kapanık, küçük bir dost gru-buna çok sadık bir insandı. Onun gizli bir derneği yönettiği düşüncesi...

bence çılgınlık!" Kazağının koluyla göz kenarlarını kuruladı. "Bu tuhaf kuramı destekleyecek kanıtlar var mı?"

Hal omzunu silkti. "Geçen yüzyılın sonunda Sauniere, Rennes-le-Châ-

teau'da devlet başkanları, şarkıcılar gibi çok önemli konuklar ağırlamış. Bu durum da komplo

teorilerini ateşlemiş. Emma Calve adını duydun mu?"

Meredith bir an düşündü. "O dönemde yaşamış bir Fransız soprano ama Debussy'nin yapıtlarında önemli bir rolde sahneye çıktığını sanmıyorum," defterini çıkarıp adını not etti. "Araştırırım."

"Yani olabilir mi?"

"Yeterince uğraşırsan, herhangi bir kuram uygun gibi görünebilir.

Ama doğru olduğunu göstermez."

"Düşünür böyle söylüyor."

Sesindeki alaycı ton Meredith'in hoşuna gitmişti. "Yaşamının yarısını kütüphanelerde geçirmiş biri böyle söylüyor. Gerçek yaşam hiç bu kadar düzgün değildir. Karmakarışıktır. Bilgiler örtüşür, gerçekler birbiriyle çelişir. Bir kanıt bulursun ve sonuna kadar gideceğine inanırsın. Bir an karşına başka bir şey çıkar ve işi tersine çevirir."

Bir süre dostça bir sessizlik içinde kendi düşüncelerine daldılar. Bü-

yük bir çiftliğin önünden geçip bir tepeyi aştılar. Meredith tepenin bu tarafında manzaranın değiştiğini fark etti. Fazla yeşil değildi. Sanki bir dizi şiddetli deprem dünyanın gizli yüreğini zorla yukarı çıkarmış gibi dişleri andıran gri kayalar görünüyordu. Kırmızı toprak parçalan yara izlerine benziyordu. Daha ürkütücü, daha az konuksever bir ortamdı.

"Aslında doğanın ne kadar az değiştiğini fark ediyorsun," dedi Meredith. "Arabaları ve binaları denklemden çıkarınca, geriye on binlerce yıldır burada bulunan dağlar, uçurumlar, vadiler kalıyor."

Hal'in dikkatle dinlediğini hissetti. Arabanın içinde soluk alıp verirken göğsünün kalkıp indiğini bile fark edebiliyordu.

"Dün gece bunları görmemişim. Herhangi bir şeyin merkezi olamayacak kadar küçük ve önemsiz gibiydi. Ama şimdi..." Bir süre susup devam etti. "Yüksekten bakınca işin boyutu değişiyor. Sauniere'nin değerli bir şeyler bulmuş olabileceği fikri daha inandırıcı geliyor. Buldu ya da bulmadı demiyorum ama teorinin doğruluğunu biraz daha artırıyor."

Hal başını salladı. "Eski adı Rhedae olan Rennes-le-Château, güneydeki Vizigot İmparatorluğu'nun başkentiymiş. Beşinci, altıncı ve yedinci yüzyılın başında." Bir an bakışlarını ona çevirip tekrar yola döndü. "Ama senin mesleki bakış açından, herhangi bir şeyin keşfedilmeden kalması için çok fazla uzun bir süre gibi gelmiyor mu? Vizigotlardan ya da daha önceki Roma döneminden kalan değerli şeyler bence 1891 yılından önce ortaya çıkmış olmalıydı."

"Her zaman değil," diye yanıtladı Meredith. "Ölü Deniz ya da Lut Gö-

lü parşömenlerini düşünsene. Bazı şeyler binlerce yıl gizli kalırken, bazı-

larının ortaya çıkması çok şaşırtıcı. Rehber kitaba göre Fa köyü yakınında **300**

Tapınak

bir Vizigot gözetleme kulesinin kalıntısı ve Cassignes köyü mezarlığında yine Vizigot haçları yakın zamanda bulunmuş."

"Haç mı?" diye sordu Hal. "Onlar Hıristiyan mıymış? Bunu bilmiyordum."

Meredith başını salladı. "Garip değil mi? Vizigotlar krallarını ve soylularını kilise yanındaki mezarlıklar yerine hazineleriyle birlikte gizli mezarlara gömerlermiş. Kılıçlar, kemer tokaları, mücevherler, kemikler, içecek kupaları, haçlar... ne istersen var. Elbette bu durum eski Mısırlılar konusunda yaşanan sorunları bir kez daha ortaya çıkarıyor."

"Mezar soyguncularını caydırmanın yolları."

"Doğru. Böylece Vizigotlar nehir yataklarının altına gizli odalar in-

şa etmenin yolunu bulmuşlar. Nehre bir baraj kurup, toprağı kazıp gömü odasını inşa edene dek suyu başka yöne akıtma tekniğini geliştirmişler.

Kral ya da savaşçı, hazinesiyle birlikte güvenlik içinde gömülünce, oda mühürleniyor, çamur, kum, çakılla gizleniyor ve baraj yıkılıyormuş. Su tekrar eski yatağına dönünce kral hazinesi sonsuza dek gizli kalıyormuş."

Söylediklerinin başka bir konuda düşüncelere dalmasına yol açtığını fark eden Meredith dönüp Hal'e baktı.

Genç adamı bir türlü çözemiyordu. Son haftalarda ve özellikle bir gün (ince yaşadıkları göz önüne alındığı halde, bir an açık ve rahat bir adam gibi görünüp, bir an sonra dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuş

gibi görünen birine dönüşmesi insanı şaşırtıyordu.

Ya da belki şu anda başka bir yerde olmayı istiyordu.

Meredith gözlerini ön camdan dışarıya dikti. Eğer isterse Hal içinden geçenleri ona açıklayabilirdi. Üstelemenin anlamı yoktu.

Çıplak dağın yamacında gitgide yükseğe tırmandılar, daracık bir dö-

nemecin ardından Hal, "İşte geldik," dedi.

M

301

45

O O

Hal yolun son dönemecini alırken, Meredith dikkatle ön camdan dı-

şarı baktı.

Baş döndürücü yükseklikteki tepelerde evler ve başka binalar vardı.

Ahşap bir tabela yolculara Rennes-le-Château'ya hoş geldiniz diyordu.

Onun yeri, onun gizemleri...

Yolun kenarındaki dik çalıların arasından, fazla büyümüş sümbülleri andıran beyaz ve mor çiçekler görünüyordu.

"İlkbaharda her tarafı gelincikler kaplar," dedi Hal, onun nereye baktığını fark edince. "Görülmeye değer bir manzaradır."

Birkaç dakika sonra Haute Vadisi'nin güney tarafını gören tozlu bir otoparka girdiler. Meredith dağların, vadilerin panoramik manzarasına baktı ve ardından köyü görmek için arkaya döndü.

Otoparkın tam ortasında yuvarlak taş bir su kulesi vardı. Güneye bakan yüzündeki kare güneş saati yaz ve kış gündönümlerini gösteriyordu.

Tepesindeki yazıyı okumak için Meredith eliyle gözlerini gölgeledi.

A'ici lo t em s s'en

Va res VEternitatP

Hemen fotoğrafını çekti.

Otoparkın bir köşesindeki tabelada bir harita asılıydı. Hal alçak duvarın üzerine çıkıp Bugarach, Soularac ve Bezu tepelerini, güneydeki (*) Sonsuzluğa uzanan z a m a n .

302

Tapınak

Quillan, güneybatıdaki Esperaza, doğudaki Rennes-les-Bains ve Arques kasabalarını işaret etti.

Meredith derin soluklar aldı. Sonsuz gibi görünen gökyüzü, tepelerin silueti, çam ağaçlarının belirgin

şekilleri, yolun kenarındaki dağ çiçekleri, biraz ötedeki su kulesi... Hayranlık uyandıran, geçmişi anımsatan bir manzaraydı ve birdenbire *Kılıçların Kızı* kartının üzerindeki manzarayı anımsadı. Tarot kartları bu manzaradan esinlenerek çizilmiş olabilirdi.

"Burada, yazın açık bir günde yirmi iki köyü görebileceğimiz yazı-

yor," dedi Hal.

Gülümseyerek yere atladı ve otoparktan ayrılan çakıllı patikayı işaret etti.

"Eğer doğru anımsıyorsam, kilise ile müze şu tarafta."

"Bu nedir?" diye sordu Meredith, vadiye tepeden bakan mazgallı, alçak kuleyi işaret ederek.

"Magdala Kulesi," dedi Hal. "Sauniere onarım programının sonunda 1898-1899 yıllarında büyük terası, bahçesinin güneyindeki inanılmaz manzaralı yürüyüş yolunu inşa ettirirken, bu kuleyi de kendi kütüphanesi olarak yaptırmış."

"Herhalde orijinal koleksiyon burada değildir."

"Sanmam. Babamın Domaine de la Cade'da yaptığı gibi belirli bir ha-va yaratmak için birkaç eski kitap yerleştirmişlerdir. Quillan'daki bir *vide grenler* satışından çok sayıda kitap satın alınca kendisiyle gurur duyarak telefon etmişti."

Meredith kaşlarını çattı.

"İkinci el satış," diye açıkladı Hal.

"Tamam," diye gülümsedi Meredith. "Yani baban otelin gündelik işletmesiyle yakından ilgileniyordu, öyle mi?"

Hal yine düşüncelere daldı. "Parayı sağlayan babamdı, İngiltere'den kalkıp ara sıra buraya geliyordu. Proje amcamındı. Yeri bulan, parayı vermesi için babamı ikna eden, onarımları yöneten, tüm kararları veren amcamdı." Bir an duraklayıp devam etti. "Yani bu seneye kadar. Babam emekli olunca daha iyi bir yaşama doğru döndü. Rahatladı, kendi varlığın-303

dan keyif almaya başladı. Ocakta ve şubatta sık sık buraya geldi ve mayıs ayında tümüyle yerleşmeye karar verdi."

"Amcan bu konuda ne düşünüyordu?"

Hal ellerini ceplerine sokup gözlerini yere dikti. "Emin değilim."

"Baban emekli olup Fransa'ya yerleşmeyi daha önce de düşünmüş

müydü?"

"Hiç bilmiyorum." Genç adamın sesindeki acı ve kararsızlığı işiten Meredith ona şefkatle baktı.

"Babanın yaşamının son birkaç ayını bir araya getirmek istiyorsun,"

dedi her şeyi çok iyi anlayarak.

Hal başını kaldırdı. "Doğru. Aslında pek yakın değildik. Ben sekiz yaşındayken annem öldü ve beni yatılı okula gönderdiler. Tatillerde eve geldiğimde bile babam hep çalışırdı. Birbirimizi pek iyi tanıdığımızı söyleyemem." Durakladı. "Ama son birkaç yıldır daha fazla görüşmeye başladık. Bunu ona borçlu olduğumu hissediyorum."

Hal'in içinden geldiği gibi anlatması gerektiğini düşünerek, ne demek istediğini açıklaması için baskı yapmadı. Bunun yerine daha ciddi konulara geçmesini sağlamak için oldukça zararsız bir soru sordu.

"Emekli olmadan önce ne iş yapıyordu?"

"Yatırım bankacısıydı. Ben de hayal gücümü hiç kullanmadan üniversiteden mezun olunca onun çalıştığı şirkete girdim."

"İşinden istifa etmen için bir neden de bu muydu?" diye sordu Meredith. "Babanın Domaine de la Cade'daki hissesi sana miras olarak mı kaldı?"

"Neden yerine bahane demek daha doğru. Amcam hissemi satın almak istiyor. Bunu açıkça söylemedi ama almak istediğini biliyorum. Bir yandan da babamın benim bu işle ilgilenmemi isteyeceğini düşünüyorum.

Bıraktığı yerden devam etmemi isterdi."

"Babanla bu konuyu hiç konuştun mu?"

"Hayır. O zamanlar hiç acelesi yoktu. Bilirsin işte."

Konuşurken ağır ağır yürüyorlardı ve kendilerini dar bir sokağın üzerindeki şık bir villanın önünde buldular. Tam karşısında büyük bir taş

havuz ve bir kafe bulunan bakımlı bir bahçe vardı. Kafenin ahşap kepenkleri kapalıydı.

"Buraya ilk kez babamla on altı, on yedi yıl önce gelmiştim. Amcamla birlikte iş yapmayı düşünmelerinden çok önce yani."

Hal'in Rennes-le-Château'yu çok iyi bilmesine karşın bölgenin geri kalanını pek tanımamasının

nedenini çözen Meredith gülümsedi. Babasıyla arasında bir bağ oluşmasını sağladığından bu kasaba onun için özel bir yerdi.

"Şimdi tümüyle elden geçirilmiş, ama o zamanlar oldukça yıkık dö-

küktü. Kilise yalnızca günde birkaç saat açılırdı ve simsiyah giysileri için-de ödümü patlatan, ürkütücü görünümlü bir bekçi tarafından korunurdu.

Sauniere, şu Bethaina villasını konukları için inşa ettirmiş," dedi önünde durdukları etkileyici binayı işaret ederek. "Babamla ilk geldiğimizde halka açıktı ama darmadağınıktı. Bir odaya girince Sauniere'nin yatakta oturan balmumu heykeliyle karşılaşabiliyordunuz."

Meredith yüzünü buruşturdu. "Berbattı herhalde."

"Tüm kâğıtlar, belgeler, terasın altındaki soğuk odalarda kilitsiz vitrinlerde duruyordu."

Meredith sırıttı. "Bir arşivcinin karabasanı gibi."

Yolu bakımlı bahçeden ayıran korkuluğu işaret etti.

"Şimdi gördüğün gibi burası önemli bir turistik yer. Sauniere'nin kâhyasının yanı başında gömülü olduğu mezarlık, 2004'ün aralık ayında *Da Vinci Şifresi* zirve yapıp Rennes-le-Château'ya gelen turist sayısı astro-nomik rakamlara ulaşınca, halkın girişine kapatıldı."

Mezarlığın metal kapılarına yaklaşana kadar sessizce yürüdüler.

Meredith başını kaldırıp, kilitli kapının üzerine asılı porselen levhadaki yazıyı okudu.

"Memento homo quia pulvis es et in pulverem reverteris."

"Anlamı nedir?" diye sordu Hal.

"Topraktan toprağa," dedi Meredith. Belkemiğinden aşağıya bir ürperti dolaştı. Burasının onu tedirgin eden bir yönü vardı. Havada bir kasvet dolaşırken, ıssız sokaklar sanki onları gözetliyordu. Defterini çıkarıp Latince yazıyı kopya etti.

"Her şeyi not ediyor musun?"

"Elbette. Meslek alışkanlığı."

Gülümseyerek bakınca genç adam da gülümsedi.

Mezarlık arkalarında kalınca memnun oldu. Hal'in peşinden bir taş

çarmıhın önünden geçti, daracık bir patikadan geriye doğru dönüp, demir korkuluğun koruduğu Nötre Dame de Lourdes heykelinin önüne geldi.

Oymalı taş sütunun kaidesinde GÜNAH, CEZA VE MİSYON 1891 ya-zıyordu.

Meredith bakakaldı. Böylesine sık karşısına çıkan bir tarihten uzak kalması olanaksızdı.

"Anlaşılan içinde elyazmalarının bulunduğu Vizigot sütunu işte bu,"

dedi Hal.

"İçi boş mu?"

Omzunu silkti. "Öyle olması gerekir."

"Burada bırakmış olmaları delilik," dedi Meredith. "Eğer bu sütun komplo teoricileri ve hazine avcıları için bir mıknatıs ise, birilerinin alıp götürmesinden yetkililerin korkması gerekir."

Meredith sütunun tepesindeki heykelin uysal gözlerine, sessiz dudaklarına dikkatle baktı. Nazik yüz hatlarını incelerken önce belli belirsiz, ardından daha derin çizik izlerinin ortaya çıkmaya başladığını gördü. Sanki biri eline bir keski almış yüzeyini oyuyormuş gibi girintiler ve çıkıntılar belirmeye başladı.

Neler oluyor?

Gördüklerine inanamayarak yakınlaştı ve elini uzatıp taş heykele dokundu.

"Meredith?"

Yüzeyi dümdüzdü. Yanmış gibi parmaklarını aceleyle geri çekti. Hiç-

bir şey yoktu. Bir iz görmeyi bekleyerek avuçlarını açtı.

"Bir şey mi var?"

Yalnızca sanrılar görmeye başlıyorum.

"İyiyim," dedi kesin bir sesle. "Güneş çok parlak."

Hal'in kaygılı bakışlarını fark edince bu durumdan hoşlandığını dü-

şündü.

"Her neyse, Sauniere bulduktan sonra elyazmalarına ne oldu?"

"Tasdik ettirmek için Paris'e götürdüğü söyleniyor."

Meredith kaşlarını çattı. "Ne kadar anlamsız. Niçin Paris'e gitsin?

Bir Katolik rahibinin yapacağı en mantıklı iş doğruca Vatikan'a gitmek olmalıydı."

Hal gülmeye başladı. "Roman okumadığın anlaşılıyor!"

"Bir an için şeytanın avukatını oynuyorum ama," diye devam etti Meredith. "Karşı açıklama ancak Kilise'nin belgeleri yakacağından korkmak biçiminde olabilir."

Hal başını salladı. "En yaygın kuram bu zaten. Fransa'nın uzak bir köşesindeki bir bölge rahibinin inanılmaz bir sırra ulaşması, yani MS birinci yüzyıla kadar giden evlenme belgeleri ya da soyunun devam ettiğinin kanıtını bulması halinde Kilise'nin onu susturmak için para vermek yerine ortadan kaldırmayı yeğleyeceği kuramına babam da inanıyordu."

"İyi bir görüş."

"Ama tümüyle farklı bir kuramı daha vardı."

Sesindeki değişikliği duyan Meredith dönüp yüzüne baktı. "O kuram neydi?"

"Rennes-le-Château öyküsünün aynı dönemde Rennes-les-Bains'de olup bitenleri gizlemek için bilinçli olarak ortaya atılmış bir örtü olduğunu öne sürüyordu."

Meredith midesine bir tekme yemiş gibiydi. "Neyi gizlemek için?"

"Sauniere'nin, Domaine de la Cade'ın sahibi olan aileyle dost olduğu biliniyor. O bölgede açıklanamayan bazı ölüm olayları yaşanmış. Kurtların ya da dağ kedilerinin neden olduğu iddia edilmiş ama bir çeşit iblisin kırlarda saldırdığına dair söylentiler yayılmış."

Pençe izleri.

"1897'de evin büyük bir bölümünün yıkılmasına yol açan yangının nedeni asla bulunamadı ama bilinçli olarak çıkarıldığına dair çok sağlam kanıtlar var. Belki de Domaine de la Cade arazisinde bulunduğu varsayılan şeytandan kurtulmak için çıkarılmıştı. Ayrıca Domaine ile bağlantısı olan bir deste tarot kartından söz ediliyor. Sauniere'nin de bu olaylara karıştığı öne sürülüyor."

Boıısqıet Tarot destesi.

"Tüm bildiğim amcamla babamın bu konuda tartıştıkları."

Meredith, sakin bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Tartışma mı?"

"Babamın buraya yerleşme kararını vermesinden kısa bir süre önce, nisan ayının sonunda Londra'da onun evinde kalıyordum. Odaya girince bir konuşmanın, daha doğrusu bir tartışmanın sonuna rastladım. Tamamını duyamadım. Sauniere Kilisesi'nin daha eski tarihli bir mezarın kopyası olduğundan söz ediyorlardı."

"Ne demek istediğini babana sordun mu?"

"Konuşmak istemedi. Yalnızca Domaine de la Cade arazisinde bir Vizigot mozolesi, bir tapınak bulunduğunu ve ev yandığı zaman orasının da yok olduğunu öğrendiğini söyledi. Birkaç eski taş kalıntısından başka bir şey yokmuş."

Meredith bir an için her şeyi Hal'e anlatmak istedi. Paris'teki tarot falından, dün gece gördüğü karabasandan, şu anda odasındaki dolabın al-tında duran kartlardan söz etmeyi düşündü. Ama bir şey ona engel oldu.

Şimdilik Hal kendi şeytanlarıyla savaşıyordu. Kazayla cenaze arasında geçen dört haftalık süreyi anımsayıp kaşlarını çattı.

"Babanın ölüm sebebi neydi Hal?" diye sordu ve çok ileri gittiğini düşünerek bir an sustu. "Özür dilerim, bunu sormak küstahça bir..."

Hal ayağıyla toprağın üzerinde bir şekil çizdi. "Önemli değil. Rennes-les-Bains'e giderken, dönemeçte arabası yoldan çıkmış. Nehre düşmüş."

Duygularından arındırmak istercesine tekdüze bir sesle konuşuyordu.

"Polis kazanın nedenini anlayamadı. Açık bir geceydi. Yağmur filan yağ-

mıyordu. En kötüsü de..."

Cümlesini tamamlamadı.

Meredith usulca, "Eğer konuşmak zor geliyorsa, anlatmak zorunda değilsin," dedi ve elini sırtına dayadı.

"Kaza sabaha karşı olmuş ve araba ancak saatler sonra bulunmuş.

Çıkmaya çabaladığı için kapı yarı açıkmış. Ama hayvanların saldırısına uğramış. Bedeni ve yüzü çizik içindeydi."

Tapmak

"Çok üzüldüm."

Meredith yolun üzerindeki heykele bakarken 2007'de olan bir kazayla, bölgeyi taciz eden eski batıl inançlar arasında bağ kurmamak için kendini zorluyordu. Ama bağlantıları görmezden gelmek de imkânsızdı.

Tüm falcılık sistemleri, müziğin kendisi gibi modeller içinde çalışır.

"Eğer bir kaza olsaydı, bunu kabul edebilirdim. Ama alkol aldığını söylüyorlar Meredith. Babam asla içki içmezdi." Sesini alçaltarak devam etti. "Asla. Gerçekten ne olduğunu öğrenirsem, her şey yoluna girecek.

Yani iyi olmayacak ama en azından başa çıkabileceğim. Bu belirsizlik çok kötü. Gecenin o saatinde yolun o noktasında ne işi vardı? Bunu bilmek istiyorum."

Meredith öz annesinin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ve tırnakları-

nın altındaki kan izlerini düşündü. Sepya fotoğrafları, müzik notasını ve kendisini Fransa'nın bu köşesine gönderen benliğindeki boşluk duygusunu geçirdi aklından.

"Bilinmezlikle başa çıkamıyorum," diye yineledi Hal. "Anlıyor musun?"

Meredith ona sarılıp kendine çekti. Hal de ona sarılarak karşılık verdi. Meredith geniş omuzlarının altına rahatça sığmıştı. Tıraş losyonu ve sabun kokusunu alıyor, yumuşak yün kazağı hafifçe burnunu gıdıklıyordu.

Öfkesini, hiddetini ve bunun ardındaki umarsızlığı hissedebiliyordu.

"Evet," dedi alçak sesle. "Anlayabiliyorum."

f u

309

45

O O

D O M A I N E DE LA CADE

Julian Lavvrence çalışma odasından çıkmadan önce oda hizmetçilerinin birinci katın temizliğini bitirmelerini bekledi. Rennes-le-Château'ya kadar gidip dönmek en azından iki saat alacaktı. Epey zamanı vardı.

Hal, ona kızla beraber gideceğini söylediğinde ilkönce rahatlamıştı.

Hatta Hal'in öfkeyle çekip gitmesine neden olmadan birkaç dakika sohbet bile etmişlerdi. Acaba yeğeni olup bitenleri kabullenip günlük yaşamına dönmeye mi hazırlanıyordu? Kuşkularından kurtuluyor muydu?

Şimdilik bazı yarım kalmış işler vardı. Julian onun mirastan payına düşen hissesini almaya hazır olduğunu ima etmiş ama zorlamamıştı. Cenaze sonrasına kadar beklemeye karar vermişti ama artık sabırsızlandığını da hissediyordu.

Sonra Hal, kızın yazar olduğunu söyleyince Julian meraklandı. Son dört hafta boyunca Hal'in davranışlarını göz önüne alırsa, babasının ge-

çirdiği kazanın öyküsüne bir gazetecinin ilgisini çekmeye çalışması olası-

lığını da düşünmeliydi.

Kayıt defterini kontrol edince kızın Meredith Martin adında bir Amerikalı olduğunu ve cuma gününe kadar kalacağını öğrenmişti. Hal'i önceden tanıyıp tanımadığını bilmiyordu. Belki de yeğeni acıklı hikâyesini dinlemeye hazır olan birinden yararlanmaya çalışıyordu. Her iki şekilde de Hal'in kızı kullanarak daha fazla dert yaratmasını göze alamazdı. Söylentilerin planlarına zarar vermesini istemezdi.

Arka merdivenden üst kat koridoruna çıktı ve ana anahtarla Meredith Martin'in odasına girdi. Odayı bulduğu gibi bıraktığından emin olmak için birkaç polaroid fotoğraf çekti ve araştırmaya yatağın yanındaki komodin-den başladı. Çekmecelerde ilgisini çeken yalnızca iki uçak bileti olmuştu.

Biri cuma öğleden sonra Toulouse'tan Paris'e gidiş, diğeri ise 11 Kasım'da Amerika'ya dönüş biletiydi.

Çalışma masasının üstündeki dizüstü bilgisayarı prize takılıydı. Ka-pağını açıp çalıştırmak kolay oldu. Sisteminde koruyucu şifre olmadığı gibi, otelin kablosuz internet sisteminden yararlanmıştı.

On dakika içinde Julian son derece sıkıcı, önemsiz e-postalarının hepsini okumuş, son girdiği siteleri dolaşmış ve kaydettiği dosyaların bir kısmını gözden geçirmişti. Bir öykü peşinde koşan bir gazeteci olduğunu gösteren hiçbir ipucu yoktu. Genellikle bölgenin tarihiyle ilgiliydi. İngiltere'de yaptığı araştırmaların notları, Paris'e ait adresler, tarihler...

Julian fotoğraf dosyalarına girip tarih sırasıyla izledi. İlk birkaç tanesi Londra'da çekilmişti. Paris sokakları, önemli binalar, hatta Monceau Parkı'nın açılış ve kapanış saatlerini gösteren tabelanın bir fotoğrafi bile vardı.

Son dosyanın adı Rennes-les-Bains idi. Dosyayı açıp fotoğrafları in-celemeye başladı. Kaygılanmaya başlıyordu. Kasabanın kuzey girişindeki nehir kıyısının, araç köprüsünün ve hatta ağabeyi Seymour'ın arabasının tünelde yoldan çıktığı noktanın birkaç fotoğrafı vardı.

Kilise yakınındaki mezarlığın fotoğraflarını da çekmişti. Üstü kapalı verandadan Deux Rennes Meydanı'na bakan fotoğrafın ne zaman çekildiği belliydi. Julian parmaklarını başının arkasında bitiştirdi. Fotoğrafın sağ alt köşesinde taziye defterinin durduğu masa örtüsünün kenarı görülüyordu.

Alnı kırıştı. Meredith Martin bir gece önce Rennes-les-Bains'de cenaze töreninin ve kasabanın fotoğraflarını çekmişti.

Niçin?

Resim dosyasını kendi bellek kartına yüklerken, tüm olası masum açıklamaları aklından geçirdi ama ikna olmadı.

311

Kate Mosse

Programdan çıkıp bilgisayarı kapattı, her şeyi bulduğu gibi bıraktı ve giysi dolabına yöneldi. Birkaç polaroid fotoğraf çekip tüm giysileri ceplerine varıncaya kadar aradı ama ilgisini çekecek bir şey bulamadı.

Dolapta bir çift çizme ve bir çift LK Bennett çivili pabucun altında yumuşak siyah bir çanta duruyordu. Yere çömelip fermuarını açtı ve bir çift çorapla astara takılıp kalmış boncuklu bir bilezikten başka bir şey bulamadı. Çantanın dış ceplerinden de bir şey çıkmadı. Çantayı eline alıp baş

aşağı çevirdi ve salladı. Ağır gibi görünüyordu. Tekrar düzeltip tabanındaki kartonu çekiştirdi. Yapışkan bant açılınca başka bir göz ortaya çıktı.

Elini sokup siyah ipek kumaşla kaplanmış küçük paketi çıkardı. Kumaşın dört köşesini açtı.

Donup kaldı. *Adalet* imgesinin yüzü kendisine bakıyordu.

Bir an orijinal desteyi bulduğunu sandı ve başka bir kopya deste oldu-

ğunu fark etti. Emin olmak için desteyi yelpaze gibi açıp iki kez kesti.

Baskılı, plastik kartlar orijinal Bousquet Tarot destesi değildi. Bir an bile bunu düşünmesi aptallıktı doğrusu.

Doğrulup elindeki kartları gözden geçirirken bu destenin farklı, öz-gün bir yönü olup olmadığını kontrol etti.

Yoktu. Aşağıda, kasasında duran destenin aynısıydı. Ne imgelerde bir değişiklik vardı, ne de farklı bir sözcük.

Julian olayları anlamak için kendini zorladı. Quillan'daki Vizigotlardan kalma kazı yerinden bu sabah gelen bilginin ardından bu desteyi bulması her şeyi tersine çevirmişti. Mezardan çıkanların arasındaki bir levha, Domaine de la Cade yakınında başka gömü alanları olduğunu onaylıyordu.

Bu sabah kendi muhbiriyle konuşma fırsatı olmamıştı.

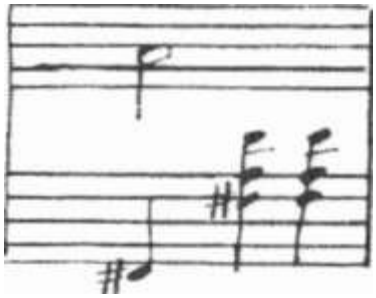
Şu anda en önemli soru Meredith Martin'in niçin bir Bousquet Tarot destesi taşıdığıydı. Üstelik

çantasının altına gizlemişti. Rastlantı olamazdı.

En azından orijinal deste ve bu kartların Domaine de la Cade ile bağlantısı hakkında bilgisi olduğunu varsaymak gerekirdi.

Başka ne olabilirdi? Yoksa Seymour, Julian'ın tahmin ettiğinden daha fazlasını Hal'e anlatmış olabilir miydi? Eğer Hal kızla burada tanışmadıy-sa, onu özel olarak çağırdıysa, amacı belki kazayı değil kartları araştırmak olabilirdi.

312

Tapınak

Julian'ın içkiye ihtiyacı vardı. Terden gömleğinin yakası, koltuk altları sırılsıklam olmuştu. Bir an için orijinal kartları elinde tuttuğunu düşünmek hile şok geçirmesine yol açmıştı.

Kopya desteyi siyah ipek kumaşa sarıp çantanın altına koydu ve çantayı dolapta bulduğu yere yerleştirdi. Odaya son bir kez göz attı. Her şey yerli yerindeydi. Herhangi bir şeyin yeri değişmişse bile, Bayan Martin oda hizmetçisinin yaptığını varsayardı. Koridora çıkıp hızlı adımlarla servis merdivenine doğru yürüdü.

Operasyonun tümü, baştan sona kadar yirmi beş dakikadan kısa sür-müştü.

313

48

Q O

RENNES-LE-CHÂTEAU

İlk ayrılan Hal oldu. Mavi gözleri biraz beklenti biraz şaşkınlıkla parlıyordu. Yüzü kızarmıştı.

Meredith de geri çekildi. Birbirlerine karşı duydukları ani yakınlaş-

manın gücü o dakikanın duygusallığı geçince ikisini de garip bir durumda bırakmıştı.

"Her neyse," dedi Hal ellerini ceplerine sokarak.

Meredith sırıttı. "Her neyse..."

Hal, patikaya dik açı yapan ahşap kapıyı itti. Kaşlarını çatarak tekrar itti. Meredith kilidin takırtısını duydu.

"Kapalı," dedi Hal. "İnanılmaz gibi ama müze kapalı. Üzgünüm. Gelmeden önce aramalıydım."

Birbirlerine baktılar ve kahkahalarla güldüler.

"Rennes-les-Bains'deki kaplıca da nisanın otuzuna kadar kapalı," dedi Meredith.

Aynı huysuz saç buklesi alnına düşmüştü. Meredith'in parmakları bukleyi geriye itmek için kaşınıyordu ama kendini zorlayıp ellerini yanın-da tuttu.

"En azından kilise açık," dedi Hal.

Meredith, Hal yanına yaklaşınca fiziksel varlığını fark etti. Hal tüm patikayı doldurur gibiydi. Kapının üzerindeki üçgen sundurmayı işaret etti.

314

Tapınak

"Şu yazı TERRIBILIS EST LOCUS İSTE Rennes-le-Château'yu saran komplo teorilerinin başka bir nedeni," dedi gırtlağını temizleyerek. "As-lında bu cümlenin anlamı 'Bu mekân huşu verir', çünkü *terribilis* sözcüğü çağdaş 'terrible'" sözcüğünden çok Eski Ahit'te geçtiği gibi kullanılmış.

Ama nasıl yorumlandığını tahmin edebilirsin."

Meredith dikkatle baktı ama üçgenin tepesindeki zor okunan yazı da-ha fazla ilgisini çekmişti. IN NOC SIGNO VINCES.'"» Yine Bizans İmpara-toru Constantine. Rennes-les-Bains'deki Henri Boudet Anıtı'nın üzerinde de aynı yazı vardı. Laura'nın masaya yaydığı kartları gözlerinin önünde canlandırdı. Büyük Arkana kartlarından biri olan *İmparator,* destede *BÜ-*

YÜCÜ ile *Başrahibe* arasında yer alıyordu. İnternette e-postalarına bakmak için kullandığı şifre de aynıydı...

"Otelin internet şifresini kim saptadı?"

Hal, konuyla ilgisiz soruya şaşırdı ama yine de yanıtladı.

"Amcam," dedi duraksamadan. "Babamın bilgisayarlarla arası iyi değildi." Uzanıp elini tuttu. "İçeri girelim mi?"

Meredith'in ilk dikkatini çeken nokta kilisenin küçüklüğü oldu. Sanki dörtte üç boyutlarında inşa edilmiş gibiydi. Perspektifleri hatalı görünü-

yordu.

Sağ taraftaki duvarda Fransızca ve kötü bir İngilizceyle yazılmış notlar vardı. Köşelere yerleştirilmiş ince gümüş rengi hoparlörlerden ilahiler yayılıyordu.

"Burasını adeta sterilize ettiler," dedi Hal alçak sesle. "Gizli cemiyet-ler ve gizemli hazineler dedikodularının etkisini yok etmek için her şeye bir Katolik mesajı yerleştirdiler. Örneğin şunun gibi." Yazılardan birini işaret etti. "Bak, *'Dans cette eglise, le tresor c'est vous*.' Bu kilisede hazine sizsiniz."

Meredith'in gözleri kapının yanındaki kutsal su kâsesine takılmıştı.

Benitier doksan santim yüksekliğinde bir şeytan heykelinin omuzlarında (*) Dehşet verici.

(**) Bu işaretle fethedeceksin.

duruyordu. Kötü kırmızı yüzü, çarpık bedeni, ürkütücü mavi gözleri vardı.

Bu şeytanı daha önce görmüştü. En azından bir imgesini görmüştü. Paris'te Laura fala başlamadan Büyük Arkana kartlarını masaya yaymıştı.

Şeytan. Bousquet Tarot destesinde XV numaralı kart.

"Asmodeus," diye açıkladı Hal. "Geleneklere göre hazinenin bekçisi, gizemlerin koruyucusu, Süleyman'ın tapınağının inşaatçısı."

Suratını buruşturmuş şeytan heykeline dokundu; soğuk ve pütürlüydü.

Şeytanın çarpık, pençe benzeri ellerine baktı ve bakışlarını açık kapıdan dışarı, bir sütunun üzerinde hareketsiz duran Nötre Dame de Lourdes heykeline çevirmekten kendini alamadı.

Başını sallayıp gözlerini duvardaki süslü frize kaldırdı. Haçın dört köşesini oluşturan dört melek tablosu ve Constantine'in sözcüklerinin Fransızcası. Solan ve dökülmeye başlayan boyalar meleklerin savaşı neredeyse yitirdiğine işaret eder gibiydi.

Altında iki şahmaranın çevçevelediği kırmızı levha üzerinde BS harfleri okunuyordu.

"Bunlar, Berenger Sauniere adının ilk harfleri olabilir," dedi Hal. "Ya da Boudet ve Sauniere ya da *Le Benitier* diye adlandırılan yakındaki bir gölde birleşen La Blanque ve Le Salz nehirleri olabilir."

"İki rahip birbirini tanıyor muydu?"

"Elbette. Boudet, genç Sauniere'nin akıl hocasıydı. Boudet'nin papaz-lığının erken döneminde Sauniere yakındaki Durban beldesinde birkaç ay kaldı ve Antoine Geliş adında üçüncü bir rahiple yakın dost oldu. Geliş

daha sonra Coustaussa beldesinin başına geçti."

"Dün oradan geçtim," dedi Meredith. "Harabe gibi görünüyordu."

"Şato yıkılmış. Çok küçük olmasına karşın köyde yaşayanlar var. En fazla bir avuç ev var. Geliş çok garip koşullar altında öldü. 1897'de Cadılar Bayramı'nda öldürüldü."

"Kimin öldürdüğü ortaya çıktı mı?"

"Hayır sanmıyorum." Hal başka heykelin önünde durdu. "Ermiş St.

Anthony, üçüncü ve dördüncü yüzyıldaki ünlü Mısırlı aziz."

Bu bilgi Meredith'in aklından geçen Geliş ile ilgili tüm fikirleri yok etti.

316

Tapınak

Ermiş. Büyük Arkana'dan bir kart daha.

Bousquet Tarot destesinin bu bölgede hazırlanmış olduğunun kanıtları gitgide artıyordu. Magdalalı Meryem'e adanmış olan bu minik kilise bile yeterliydi. Yalnızca Domaine de la Cade'ın bu işin içinde nasıl bir yer aldığından emin değildi.

Üstelik eğer varsa, ailemle bağlantısı nedir?

Meredith şu andaki konuya yoğunlaşmaya kendini zorladı. Her şeyi birbirine karıştırmanın anlamı yoktu. Eğer Hal'in babasının, Rennes-le-C'hâteau'daki olayların vadideki kardeş köyden dikkati uzaklaştırmak için yaratıldığı fikri doğruysa?... Bu kuramın mantığı vardı ama bir sonuca varmadan önce daha fazla bilgiye ulaşmalıydı.

"Yeterince gördün mü?" diye sordu Hal. "Yoksa biraz daha bakmak istiyor musun?"

Derin düşünceler arasında Meredith başını salladı. "İşim bitti."

Arabaya doğru yürürken fazla konuşmadılar. Patikanın çakılları buzlaşmış kar gibi ayaklarının altında takırdıyordu. Kiliseye girdiklerden bu yana hava serinlemiş ve odun ateşi kokusuyla ağırlaşmıştı.

Hal arabayı açtı ve omzunun üzerinden geriye doğru baktı.

"1950'lerde Bethania villasının arazisinde üç erkek cesedi bulunmuş.

Üçü de otuz kırk yaşlarındaymış, hepsi vurularak öldürülmüş ve cesetler-den birini yabani hayvanlar parçalamış. Resmi belgeler savaşta öldürül-düklerini söylüyor. Naziler Fransa'nın bu bölgesini işgal etmişti ve direniş

de epey aktifti ama yöre halkı cesetlerin daha eskiye, on dokuzuncu yüz-yılın sonlarına ait olduğuna, Domaine de la Cade yangınıyla ve büyük bir olasılıkla Coustaussa rahibi cinayetiyle bağlantısı bulunduğuna inanıyor."

Meredith arabanın üstünden ona baktı. "Yangın bilinçli olarak mı çıkarılmış? Böyle bir şey okumuştum."

Hal omzunu silkti. "Yöre tarihi bu konuda pek kesin değil ama genel kanı bilinçli çıkarıldığı yönünde."

"Eğer bu üç erkek yangın ya da cinayetle bağlantılıysa, halk onları kimin öldürdüğünü düşünüyor?"

Aynı anda Hal'in cep telefonu çaldı. Kapağı kaldırıp numaraya baktı ve bakışları sertleşti.

"Konuşmam gerekiyor. Üzgünüm."

Meredith hayal kırıklığını belli etmedi ama yapabileceği bir şey yoktu. "Elbette."

Arabaya girip, telefonla Magdala Kulesi yakınındaki çam ağacına doğru yürüyen Hal'i izledi.

Rastlantı diye bir şey yoktur. Her şey bir nedenle oluşur.

Arkasına yaslanıp, Gare du Nord İstasyonunda trenden indikten sonra başlayan olaylar dizisini düşündü. Yoo, daha sonra... Laura'nın odasına çıkan çok renkli merdivenlere adım attıktan sonrası.

Defterini çıkarıp notlarına bakarak yanıt aradı. En önemli soru, burada kovaladığı öykünün hangisi olduğuydu. Hangisi öykünün yankı-

sıydı? Rennes-les-Bains'e aile tarihini araştırmak için gelmişti. Kartların bununla bir bağlantısı var mıydı? Yoksa bu, tümüyle farklı, hiç bağlantısı olmayan bir öykü müydü? Mesleki açıdan ilginç olduğu halde kendisiyle bir bağlantısı olmayabilirdi. Meredith'in, Domaine de la Cade ile ilintisi var mıydı? Ya da Vernier'lerle?

Laura ne demişti? Sayfaları geri çevirip notlarına baktı.

"Zaman çizgisi karmaşık. Sanki olaylar bulamklaşıyormuş gibi sıralama ileri geri atlıyor. Her şey geçmişle gelecek arasında dolaşıyor."

Camdan dışarı bakınca Hal'in bir eli cebinde, diğerinde cep telefonuyla arabaya doğru yürüdüğünü gördü.

Hal bu öykünün neresinde?

"Her şey yolunda mı?"

Hal arabaya bindi. "Özür dilerim Meredith. Öğle yemeğine gitmeyi önerecektim ama yapmam gereken çok önemli bir iş çıktı."

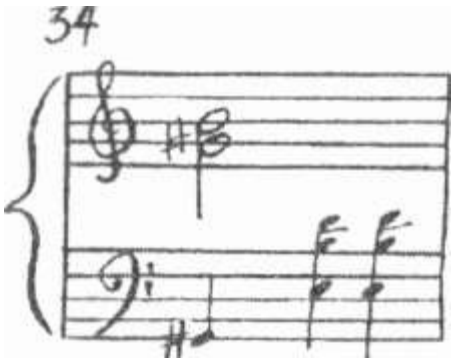
"Görünüşe göre iyi bir iş, öyle mi?"

"Couiza'da olayı araştıran polis sonunda babamın kaza dosyasını incelememe izin verdi. Haftalardır bunu istiyordum, yani bir adım attım diyebilirim."

"Harika bir şey Hal," derken boş yere umutlanmamış olmasını diliyordu.

"İstersen seni otele bırakabilirim," diye devam etti Hal. "Ya da benimle beraber gelirsin, daha sonra bir şeyler yeriz. Ama orada işimin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bu bölgede insanlar pek hızlı hareket etmiyorlar."

318

Tapınak

Meredith bir an için onunla gitmeyi aklından geçirdi. Hal'e moral desteği verebilirdi. Ama kendi başına halletmesi gerektiğini de düşündü.

Üstelik Hal'in sorunlarıyla boğulmadan önce, kendi işlerine odaklanması daha doğru olurdu.

"Herhalde işin uzun sürer. Eğer beni otele bırakabilirsen, daha iyi olur."

Bir an için Hal'in ifadesinin değişip bocalaması Meredith'i memnun etti.

"Bana bir iyilik yaptıklarına göre, belki de yalnız gitmem daha doğru olur."

"Ben de böyle düşündüm," dedi Meredith usulca eline dokunarak.

Hal arabayı çalıştırıp geri vitese taktı.

"Daha sonrası için ne dersin?" diye sordu Rennes le-Château'nun dar sokağından çıkarken. "Bir içki içmek için buluşabiliriz. Hatta akşam ye-meği bile yiyebiliriz. Eğer başka planın yoksa."

"Elbette," diye gülümsedi Meredith sakin görünerek. "Yemek fikri güzel."

319

45

O O

Julian Lawrence, Domaine de la Cade'daki çalışma odasının penceresinden yeğeninin arabayı döndürüp uzaklaşmasını izledi. Ardından dikkatini arabadan inip el sallayan kadına verdi. Şu Amerikalı kadın olmalı, diye düşündü.

Beğeniyle başını salladı. Vücudu güzel, atletik yapılı ama ufak tefek, koyu renk düz saçları omuzlarına kadar iniyor. Onunla biraz vakit geçirmek zor olmamalı.

Kadın arkasını dönünce Julian yüzünü gördü.

Tanıyor gibiydi ama tam olarak çıkaramadı. Belleğini zorlayınca anımsadı. Dün gece Rennes-les-Bains'deki trafikte karşılaştığı bilmiş ka-dın. Amerikan aksanı.

Ani bir paranoya dalgası geldi. Eğer Bayan Martin burada Hal ile birlikte çalışıyorsa ve dün gece kasabaya girişini gördüğünü ona söylemişse, yeğeni haklı olarak nerede olduğunu sorgulayabilirdi. Julian'ın geç kaldığı için öne sürdüğü mazeretin anlamsız olduğunu fark edebilirdi.

Bardağındaki içkiyi bitirdi ve ani bir karar verdi. Üç adımda çalışma odasını geçip, kapının arkasına asılı ceketini aldı. Onu lobide karşılayacaktı.

Rennes-le-Château'dan dönüş yolunda Meredith heyecana kapılmaya başlamıştı. Şimdiye dek Laura'nm armağanı bir yük gibi gelmişti ama ar-tık tarot kartları ilginç olasılıklarla doluymuş gibi görünüyordu.

320

Tapınak

Hal'in arabasının gözden kaybolmasını bekleyip, otelin ana kapısına çıkan merdiveni tırmandı. Biraz öfkeliydi. Laura fal bakarken aynı çeliş-

k i l i duygulara kapılmıştı. Umuda karşılık kuşkuculuk, beklentiye karşılık ikiyle ikiyi toplayıp beş sonucu çıkarmanın korkusu.

"Bayan Martin?"

Meredith şaşkınlıkla sesin geldiği yöne dönünce Hal'in amcasının yaklaştığını gördü. Dün gece Rennes-les-Bains'deki gergin karşılaşmadan sonra adamın kendisini tanımayacağını ummuştu. Ama şimdi adam gü-

liimsüyordu.

"Bayan Martin?" diyerek elini uzattı. "Ben Julian Lawrence. Domaine de la Cade'a hoş geldiniz demek istemiştim."

"Teşekkür ederim."

Tokalaştılar.

"Ayrıca," diyerek omzunu silkti. "Dün kasabada biraz kabalık ettiy-sem özür dilerim. Eğer yeğenimin arkadaşı olduğunuzu bilseydim, elbette kendimi tanıtırdım."

Meredith'in yanakları kızardı. "Beni anımsayacağınızı sanmamıştım Hay Lawrence. Korkarım ben de kaba davrandım."

"Hiç de değil. Eminim Hal anlatmıştır; hepimiz için oldukça zor bir gündü. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama..."

Tıpkı Hal gibi amcası da her şeyi silip yok eden bir bakışla dimdik insanın gözüne içine bakıyordu. Belki otuz yaş büyüktü ama Hal ile aynı karizmaya sahipti. Hal'in babasının da benzer biri olup olmadığını merak etti.

"Elbette, kaybınız için üzgünüm Bay Lavvrence."

"Lütfen Julian deyin. Ve teşekkür ederim. Büyük bir şoktu." Duraklayıp (levam etti. "Yeğenimden söz ederken, nereye gittiğini biliyor musunuz Bayan Martin? Bu sabah birlikte Rennes-le-Château'ya gideceğinizi ama öğleden sonra burada olacağım söylemişti. Onunla konuşmayı umuyordum."

"Evet gittik ama karakoldan bir telefon geldi. Oraya gitmeden önce beni otele bıraktı. Sanırım Couiza'ya gidecekti."

Meredith, Julian'ın yüz ifadesi değişmediği halde dikkat kesildiğini hissetti ve bu bilgiyi aktardığına pişman oldu.

"Nasıl bir işmiş?" dedi Julian.

"Pek bir şey söylemedi," dedi aceleyle.

"Yazık, onunla konuşmayı umuyordum," diyerek omzunu silkti.

"Ama bekleyebilir." Tekrar gülümsedi ama gülüşü gözlerine yansımadı.

"Otelimizde kalmaktan memnun olduğunuzu umarım. Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Her şey harika," dedi Meredith ve üst kata çıkan merdivene doğru baktı.

"Bağışlayın beni, sizi oyaladım."

"Yapmam gereken bazı işler..."

Julian başını salladı. "Ah evet. Hal yazar olduğunuzu söylemişti. Burada bir iş üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

Meredith köşeye sıkıştığını hissetti. Kapana kısılmış gibiydi.

"Pek sayılmaz. Biraz araştırma yapıyorum."

"Öyle mi?" diyerek elini uzattı Julian. "O zaman sizi tutmayayım."

Kaba görünmemek için Meredith elini sıktı. Bu kez dokunuşu rahatsız etmişti. Her nasılsa fazla samimiydi.

"Ben onunla görüşmeden önce yeğenimi görürseniz, kendisini aradı-

ğımı söylersiniz değil mi?" derken genç kadının parmaklarını biraz fazla sıkmıştı.

Meredith başını salladı. "Elbette."

Julian gitmesine izin verdi. Arkasına bakmadan dönüp lobiden çıktı.

Açık bir mesaj. Özgüvenli, kendinden emin, kontrol elinde.

Neler olup bittiğini merak eden Meredith derin bir soluk verdi. Julian'ın gittiği boşluğa baktı. Sonra adamın etkilemesine izin verdiği için kendine kızdı.

Bunu aklından çıkar.

Çevresine bakındı. Ön büro görevlisi öbür tarafa bakıyor ve bir sorunla uğraşıyordu. Lokanta bölümünden gelen sesler, müşterilerin çoğunun öğle yemeğinde olduğunu gösteriyordu. Aklından geçeni yapmak için iyi bir fırsat.

Kırmızı-siyah kareli lobiyi aceleyle geçip piyanoya yaklaştı, Anatole ve Leonie Vernier ile Isolde Lascombe'un fotoğrafını duvardan indirdi.

322

Tapınak

Fotoğrafı ceketinin altına gizleyip basamakları ikişer ikişer atlayarak üst kata tırmandı.

Ancak odasına girip kapıyı kapatınca solukları düzene girdi. Bir an durdu, gözlerini kısıp bakışlarını odada gezdirdi.

Havasında bir değişiklik vardı sanki. Belli belirsiz ama yabancı bir koku alıyordu. Kollarını bedenine sararken gördüğü karabasanı anımsadı.

Sonra başını salladı. Yapma bunu. Hizmetçi yatağı düzeltmek için girmiş-

tir. Üstelik geceleyin gördüklerine hiç benzemiyordu.

Düşlediğim, diye düzeltti sözlerini.

Yalnızca bir düş.

Odada birinin varlığına işaret eden bir şey vardı. Bir varlık, havada bir serinlik. Şimdi yalnızca...

Meredith omzunu silkti. Cila ya da temizlik malzemesi kokusu olmalıydı. Zaten pek belirgin de değildi. Gerçekten değildi. Yine de burnunu kırıştırmaktan kendini alamadı. Sahildeki durgun denizin kokusu gibi.

O j *Hu*

ESE

323

50

o o

Meredith doğruca dolaba gidip tarot destesini çıkardı ve içindeki kartlar sanki camdan yapılmış gibi siyah ipek kumaşın dört köşesini dikkatle açtı.

Kulenin tedirgin edici imgesi en üstteydi ve kasvetli gri ve yeşil fon ile ağaçlar Paris'teki bulutlu öğleden sonraya oranla burada daha canlı görünüyordu. Bir an durakladı. Laura desteyi eline tutuşturduğunda *Adalet* kartının en üstte olduğunu anımsar gibiydi. Omzunu silkti. Herhalde y anılıyordu.

Çalışma masasında yer açıp kartları bıraktı ve çantasından defterini çıkarırken fal sırasında aldığı notları bir gece önce bilgisayara geçirmiş

olmayı istedi.

On kartı dün falda çıktığı sırayla yerleştirdiği takdirde kendi düşüncelerinin dinginliği arasında daha fazla yorum yapabileceğini düşündü, ama bunu yapmaktan vazgeçti. Kendi başına kartları okumaktansa, Bousquet Tarot destesi hakkında edindiği tarihi bilgiler ışığında kartların Domaine de la Cade, Vernier kardeşler ve Lascombe ailesinin geçmişiyle nasıl bir bağlantısı olduğunu çözmek

daha fazla ilgisini çekiyordu.

Desteyi karıştırıp yirmi iki Büyük Arkana kartını ayırdı ve üç sıra biçiminde masaya dizdi. Laura'nın yaptığı gibi *Jokef* i en üste tek başına yerleştirdi. Kartların eline teması farklı gibiydi. Dün onlara dokunmak sanki kendini herhangi bir şeye bağlıyormuş gibi tedirgin etmişti. Bugün ise

-aptalca olduğunu bildiği halde- daha iyi anlamlar taşıdığına inanıyordu.

Duvardan aldığı fotoğrafi ceketinin altından çıkarıp tam karşısına yerleştirdi ve zamanın içinde donmuş siyah-beyaz figürleri inceledi. Sonra bakışlarını kartların çok renkli imgelerine çevirdi.

Bir an bakışları masmavi gözleri, gür siyah saçlarıyla tarotun tüm simgelerini kendisinde toplayan *Büyücü* kartına takıldı. Yakışıklı bir erkek ama güvenilir mi?

Başka bir fikir aklında yeşerirken ensesinde başlayan ürperti helke-ni iğinden aşağıya kadar indi. Olabilir mi? *Büyücü'* yü bir kenara bıraktı.

1 numaralı kart olan *Joker* i alıp fotoğrafa yaklaştırdı. İkisini yan yana görünce Mösyö Vernier olduğundan hiç kuşkusu kalmadı. Aynı güler yüz-lü ifade, ince beden, siyah bıyıklar...

II numaralı kart *Başrahibe* idi. Madam Lascombe açık yakalı gece tuvaleti giymiş ve nazik, solgun, dalgın bir ifadeyle ona bakıyordu. Meredith bakışlarım aşağıya kaydırınca *Şeytanın* ayaklarına zincirlenmiş

Aşıklar diye adlandırılan iki figürü gördü.

Son olarak VIII numaralı *Güç* adlı kart: Matmazel Leonie Vernier.

Meredith gülümsedi. Sanki bu kızı tanıyormuş gibi bu kartla arasında bir bağ olduğunu hissediyordu. Bir bakıma Leonie, hayalinde canlandırdığı Lilly Debussy'ye benziyordu. Gerçi Leonie daha gençti ama aynı çocukça masum bakışlar, aynı bakır rengi gür bukleler ciddi biçimde toplanmasına karşın, kartta omuzlarına kadar dökülüyordu. Kameranın objektifine aynı ifadeyle dimdik bakıyordu.

Bir algılama kırıntısı bilinçli akimin yüzeyi altında bir an dalgalandı

•una Meredith farkına varmadan önce yok oldu.

Dikkatini fal sırasında açılan diğer Büyük Arkana kartlarına verdi: *Şeytan, Kule, Ermiş, İmparator.* Hepsini teker teker incelerken kendisini bulunmak istediği noktaya yaklaştırmak yerine uzaklaştırmakta oldukları hissine kapıldı.

Arkasına yaslanınca antika iskemle gıcırdadı. Ellerini başının arkasında bitiştirip gözlerini kapattı.

Göremediğim şey nedir?

Düşüncelerinin fal baktırdığı ana kaymasına izin verdi. Laura'nın sözleri belirli bir düzen olmadan akarken birtakım modeller oluşturuyordu.

Oktavlar. Şu sekizler.

Sekiz tamamlamanın, başarılı sonuçların rakamıydı. İşe karışmalar, engeller ve çelişkiler hakkında açık bir mesaj veriyordu. Eski destelerde *Güç* ve *Adalet* kartları sekiz rakamını taşıyordu. *Adalet* ve *Büyücü* kartlarında yan yatmış sekize benzeyen sonsuzluk simgesi vardı.

Müzik her şeyi birbirine bağlıyordu. Aile geçmişi, Bousquet Tarot destesi, Vernier kardeşler, Paris'te bakılan fal, notalar... Defterini karıştırıp aradığı ismi, tarotu müzikle bağdaştıran Amerikalı iskambil kâğıdı falcı-

sının adını buldu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve bağlantının kurulmasını sabırsızlıkla bekledi. Sonunda arama kutusu ekrana geldi. Meredith, PAUL

FOSTER CASE adını yazdı. Birkaç dakika sonra sitelerin listesi ekranda göründü.

Ayrıntılı Wikipedia sayfasını açtı. Amerikalı Paul Foster Case, nehir gemilerinde piyano, vodvil sahnelerinde org çalarken 1900'lerin başların-da kartlara ilgi duymaya başlamıştı. Otuz yıl sonra Los Angeles'ta BOTA adıyla bilinen Adytum Yaratıcıları adlı kendi tarot sistemini tanıtmak için bir organizasyon kurmuştu. BOTA'nm en ayırıcı özelliği; dönemin tüm gizli öğretiler sistemleri gizlilik ve seçkinlik fikrine dayanırken, Case'in kendi felsefesini halka açıklamasıydı. Ayrıca sistemin etkileşim olanağı vardı. Öteki destelerden farklı olarak BOTA kartları siyah-beyazdı ve her kullanıcının kendi isteği doğrultusunda boyayarak kendi damgasını vurması fikrini taşıyordu. Böylece tarot kartları ABD'nin her yerine yayıldı.

Case'in başka bir buluşu ise, müzik notalarıyla belirli Büyük Arkana kartları arasında bağlantı kurmasıydı. Sanki yalnızca ikisi sıradanlığın dı-

şında duruyormuş gibi, XX numaralı *Güneş* ve IX numaralı *Ermiş* kartları dışında kalanlar belirli notalara bağlanmıştı.

Hangi kartların hangi notalarla birlikte olduğunu gösteren piyano klavyesi çizimine baktı.

Kule, Mahkeme ve *imparator* C (do) notasına bağlıydı; *Şeytan* A (la) notasıyla bağlantılıydı; D (re) notası ise *Aşıklar* ve *Güç* kartlarına bağlanmıştı; *Büyücü* ile numarasız bir kart olan *Joker* E (mi) notasıyla bağlantı-

lıydı.

C-A-D-E. Domaine de la Cade.

326

Tapınak

Kendisini kandırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini ayırmadan ekrana bakıyordu.

Belirli Büyük Arkana kartlarıyla bağlantılı olan C-A-D-E notaları hemen ortaya çıkmıştı.

Üstelik Meredith tam gözünün önünde duran başka bir bağlantıyı da fark etmişti. Kendisine miras

kalan *Tapmak 1891* adlı piyano notası-

na uzandı. Artık ezbere biliyordu: kırk beş mezür, tam ortada temponun değişmesi, stili ve karakterinin on dokuzuncu yüzyıl bahçelerini ve beyaz giysili kız çocuklarını çağrıştırması... Debussy, Satie ve Dukas'ın müzik-lerinin yankısı.

A, C, D, E notalarının üzerine kurulmuştu.

Meredith bir an elindeki işi unutup, parmaklarını hayali piyano tuşları üzerinde gezdirdi. Melodide yalnızca A, C, D, E notaları vardı. Son yarım arpej ve uçup giden son akor...

Arkasına yaslandı. Elbette her şey birbiriyle bağlantılıydı.

Ama eğer bir anlamı varsa, ne olabilir?

Bir an içinde Milvvakuee'ye lise son sınıfa, aynı şeyi defalarca yine-leyen Bayan Bridge'in ileri müzik dersine geri gitti. Dudaklarına bir gülüş

yerleşti. "Bir oktav, on iki artı bir kromatik tondan oluşur." Öğretmeninin sesi beyninde yankılanıyordu. "Yarım tonlar ve bütün tonlar diyatonik'*'

skalamn yapıtaşlarıdır. Diyatonik skalada sekiz, pentatonik skalada beş

ton vardır. Diyatonik skalamn birinci, üçüncü ve beşinci tonları temel a korların yapıtaşlarıdır ve kusursuzluğun, güzelliğin denklemidir."

Meredith anılarının düşüncelerine yol göstermesine izin verdi. Müzik ile matematik, rastlantıları değil bağlantıları araştırmak... Arama motoruna FIBONACCI yazdı. Ekranda yeni sözcükler belirdi. 1202 yılında Fibonacci adıyla bilinen Pisa'lı Leonardo rakamların bir dizi oluşturduğu bir matematik kuramı geliştirmişti. İki başlangıç değerinden sonra gelen her rakam önceki iki sayının toplamıydı.

0,1,1,2,3,5,8,13,21,34,55,89,144,233,377.

Ardışık sayı çiftleri arasındaki bağlantının altın orana ulaştığı söylenirdi.

(*) Tek sesli.

Müzikte Fibonacci ilkesi bazen akortları saptamak için kullanılırdı.

Fibonacci rakamları ayrıca doğal ortamlarda, örneğin ağaç dallarında, dalga eğrilerinde, çam kozalaklarının düzeninde gözlemlenirdi. Örneğin ayçiçeklerinde her zaman seksen dokuz tohum olurdu. Meredith gülümsedi.

Anımsıyorum.

Debussy *La Mer* adlı görkemli orkestra yapıtında Fibonacci dizi-sinden yararlanmıştı. Öncelikle ruhsal durum ve renklerle ilgilenen bir besteci olarak bilinen Debussy'nin en popüler yapıtlarının aslında matematik modelleri üzerine kurulmuş olması harika bir çelişki oluşturuyordu.

Daha doğrusu, standart Fibonacci dizisi kullanılarak yapıtları altın oranı gösteren bölümlere ayrılabiliyordu. *La Mer* adlı parçanın ilk bölümü bir Fibonacci sayısı olan elli beş mezür uzunluğundaydı ve yine Fibonacci sayıları olan 21,8,8,5 ve 13 mezür olarak bölünebiliyordu.

Meredith biraz yavaşlamak, düşüncelerini düzene sokmak için kendini zorladı.

Tekrar Paul Foster Case sayfasına geri döndü. Domaine adıyla bağ-

lantılı olan dört notanın üçü, yani C, A ve E Fibonacci sayılarıydı: *Joker* sıfırdı, *Büyücü* I ve *Güç* VIII idi.

Yalnızca D, yani kart VI *Aşıklar,* Fibonacci sayısı değildi.

Meredith parmaklarını siyah saçlarında dolaştırdı. Yani yanlış mı yorumlamıştı? Yoksa kuralı kuvvetlendiren bir istisna mıydı?

Bunu çözümlerken parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutmaya başladı. *Aşıklar,* eğer bir çift yerine ayrı bireyler olarak görülürse dizi ile uyumluydu: *Joker* sıfır ve *Rahibe* II numaralı kart idi. Gerçi altı bu diziye dahil değildi ama sıfır ile iki Fibonacci sayılarıydı.

Yine de...

Bu bağlantılar geçerli olsa bile, Bousquet Tarot destesi, Domaine de la Cade ve Paul Foster Case arasında nasıl bir bağlantı vardı? Tarihler birbirini tutmuyordu.

Case, BOTA'yı 1930'larda Avrupa'da değil, Amerika'da ortaya çıkarmıştı. Bousquet destesi 1890'lardan kalmaydı, küçük arkana kartları belki daha eskiydi. Bunların Case'in sistemine dayanıyor olması olanaksızdı.

Tapınak

Ya hepsini tersine çevirirsem ne olur?

Meredith detayları düşünmeye başladı. Case, tarot ile müziğin bağlanlısını duymuş ve bu bağlantıyı kendi sistemi için geliştirmiş olabilir miydi?

Housquet Tarot destesinden haberi var mıydı? Ya da belki Domaine de la Cade'dan? Fikirler Amerika'dan Fransa'ya değil, buradan Amerika'ya gitmiş olamaz mıydı?

Çantasından hırpalanmış zarfı alıp asker üniformalı gencin fotoğrafını çıkardı. Nasıl bu kadar kör olabilirdi? *Joker* imgesinin Anatole Vernier'ye

•ııl olduğunu görmüş ama Vernier ile askerin arasındaki benzerliği ciddiye almamıştı. Leonie ile olan benzerliğini gözden kaçırmıştı. Koyu renkli upuzun kirpikler, yüksek alın, kameranın objektifine dimdik bakan gözler.

Fotoğrafa bir daha baktı. Tarihler doğruydu. Asker üniformalı delikanlı, bu ailenin genç bir kardeşi ya da kuzeni olabilirdi. Hatta oğlu.

Ve onun sayesinde kuşaklardan geçip bana kadar geliyor.

Meredith kendini göğsünden büyük bir ağırlık kalkmış gibi hissetti.

I lal'in söylediği gibi bilmemenin yükü, gerçeğe yaklaşırken parçalanı-

yordu. Ama aynı anda beynindeki ses her şeyi olduğu gibi değil, görmek istediği gibi gördüğü konusunda onu uyardı.

Kanıtla. Gerçekler işte orda. Dene.

Her şeye ya da herhangi bir şeye ulaşmak için aceleden parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu. Arama motoruna VERNİER adını yazdı.

İşe yarar bir şey çıkmadı. İnanmaz gözlerle ekrana baktı.

Bir şeyler olması gerekir.

Bir kez daha denerken Bousquet ve Rennes-les-Bains adlarını da ekledi. Bu kez karşısına tarot kartı satan siteler, Bousquet destesi hakkın-da birkaç paragraf çıktı ama şimdiye dek bulduklarından daha fazlasını (iğrenemedi.

İskemlesinde doğruldu. İlerlemenin en kolay yolu Fransa'nın bu bölgesindeki aile arama sitelerine kayıt yaptırmak ve geçmişe doğru gidip gidemeyeceğine bakmaktı ama bu iş epey zaman alacaktı. Belki Mary yardımcı olabilirdi.

Sabırsız parmaklarla Mary'ye bir e-posta yazıp Milwakuee'deki yerel tarih web sayfalarında, seçmen listelerinde Vernier ismini aramasını istedi.

Eğer fotoğraftaki asker, Anatole yerine Leonie'nin oğluysa bu, doğru soyadını bulamadığı anlamına gelirdi. Son olarak Lascombe adını da ekledi ve öpücükler göndererek yazıyı bitirdi.

Yatağın yanındaki telefon çaldı.

Ne olduğunu anlamamış gibi bir süre telefona baktı. Bir daha çaldı.

Almacı kaptı. "Alo?"

"Meredith? Ben Hal."

Sesinden işlerin iyi gitmediğini sezmişti. "İyi misin?"

"Döndüğümü haber vermek için aramıştım."

"Nasıl gitti?"

Kısa bir süre duraksadı. "Seni görünce anlatırım. Barda bekliyorum.

Seni işinden alıkoymak istemem."

Meredith saate baktı ve altıyı çeyrek geçtiğini görünce şaşırdı. Masanın üzerinde yaptığı işlerin kanıtı olarak darmadağınık duran fotoğraflara, kartlara, etiketlenmiş internet sitelerine baktı. Kafası neredeyse patlayacak gibiydi. Çok şey bulmuştu ama hâlâ kendini karanlıkta hissediyordu.

Durmak istemiyordu ama beyninin artık erime noktasına ulaştığını da hissediyordu. Lise yıllarında geceleri Mary'nin odasına gelip, başını öptüğünü, ara verme zamanı geldiğini söylemesini anımsadı. Her şeyin iyi bir uykudan sonra daha rahatça öğrenileceğini de söylerdi.

Meredith gülümsedi. Mary genelde, daha doğrusu her zaman, haklıydı.

Bu gece daha fazla ilerleyemeyecekti. Üstelik Hal'in sesi bir dosta ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Mary bunu da takdir ederdi. Ölülere değil, yaşayanlara öncelik tanımak.

"Aslında ara verme zamanı gelmiş."

"Gerçekten mi?"

Tek sözcükte duyduğu rahatlama, Meredith'i gülümsetti.

"Gerçekten."

"İşine engel olmadığımdan eminsin, değil mi?"

"Eminim. Burada işi bitirir on dakika içinde aşağıda olurum."

Beyaz bluzunu ve en sevdiği siyah eteğini giyip banyoya girdi. Yanaklarına pudra, kirpiklerine rimel ve dudaklarına ruj sürüp saçlarını tarayarak topuz biçiminde topladı.

Aşağıya inmek üzere çizmelerini giyerken, bilgisayarından e-posta geldiğini belirten ses duyuldu.

Meredith hemen gelen Mary'nin mesajını açtı. İki satır uzunluğundaki yazıda isim, tarih ve bir adres vardı. Daha fazla bilgiye ulaşınca tekrar yazacaktı.

Meredith'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Yakaladım.

Artık meçhul bir askere ait olmayan fotoğrafi eline aldı. Arayacağı daha başka şeyler vardı ama neredeyse yaklaşmıştı. Asker fotoğrafını ait olduğu yere, öteki resmin çerçevesine yerleştirdi. Aile bir araya gelmişti.

Kendi ailesi.

İskemleye bile oturmadan eğilip yanıt verdi.

"Beni şaşırtıyorsun. Verebileceğin tüm bilgileri minnetle karşılayaca-

ğım! Seni seviyorum."

Gönder tuşuna bastı. Hal'i bulmak için aşağıya inerken hâlâ gülüm-süyordu.

331

YEDİNCİ BÖLÜM

Carcassonne

Eylül-Ekim 1891

51

o o

27 EYLÜL 1891 PAZAR

Yemek davetinin ertesi sabahı Leonie, Anatole ve Isolde geç uyandılar.

Parti çok başarılı geçmişti. Herkes aynı fikirdeydi. Domaine de la Cade'ın çok uzun zamandır sessiz kalan büyük odaları, koridorları canlanmıştı.

Uşaklar ıslık çalarak dolaşıyorlardı. Pascal'ın yüzündeki gülümseme kay-bolmuyordu. Marieta da geniş bir gülümsemeyle adeta zıplayarak koridorda yürüyordu.

Yalnızca Leonie rahatsızdı. Alışık olmadığı kadar içtiği şarap ve Mösyö Baillard'ın sözlerinin geç ortaya çıkan etkileri nedeniyle başına kötü bir ağrı saplanmıştı.

Sabah saatlerini alnında bir soğuk kompresle kanepeye uzanarak geçirdi. Öğle yemeğinde biraz kızarmış ekmek ile et suyu çorbası yiyecek kadar kendini iyi hissedince, büyük bir olayın ardından kaçınılmaz biçimde ortaya çıkan halsizliğin kurbanı olduğunu gördü. Akşam yemeği davetini o kadar uzun süre beklemişti ki, bundan sonra hevesle bekleyece-

ği başka bir şey olmayacağını düşünüyordu.

Bu arada Isolde'ün sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi her zamanki sakin tavrıyla odadan odaya dolaşmasını izliyordu. Yüz ifadesi belki de ilk kez kendini Domaine'in sahibi gibi hissettiğini gösteriyordu.

Artık o, evin sahibiydi, ev ona sahip değildi. Holden kütüphaneye, salondan terasa dolaşan Anatole de tıpkı dünya ayaklarının altına serilmiş biri gibi ıslık çalarak yürüyordu.

Leonie öğleden sonra Isolde'ün bahçede dolaşma teklifini kabul etti.

Kendini daha iyi hissettiğinden biraz yürümek hem bacaklarını çalıştırır hem de beynini boşaltırdı. Hava hâlâ dingin ve ılıktı, akşamüstü güneşi usulca yanaklarını ısıtıyordu. Keyfi yerine gelmişti.

Göle doğru yürürlerken müzik, kitaplar, son moda giysiler gibi her zamanki konulardan söz ediyorlardı.

"Bundan sonra, buradaki zamanını nasıl geçireceksin?" dedi Isolde.

"Anatole bana yöresel tarihin ve arkeolojinin senin ilgini çektiğini söyledi. Burada gezebileceğin pek çok yer var. Örneğin Coustaussa'daki yıkık şatoya gidilebilir."

"Çok sevinirim."

"Elbette kitapları da unutma. Başka kadınların mücevher ve giysi tutkusu yerine senin kitaplara tutkun olduğunu da söyledi Anatole."

Leonie kızardı. "Benim çok fazla okuduğumu düşünüyor, çünkü kendisi yeterince okumuyor! Kitapları birer nesne olarak biliyor ama sayfaların arasındaki öykülere ilgi duymuyor."

Isolde güldü. "Belki de bakalorya1'1 sınavını tekrarlamak zorunda kalmasının nedeni budur."

Leonie dikkatle yüzüne baktı. "Bunu kendisi mi söyledi?"

"Elbette hayır," dedi Isolde. "Hangi erkek başarısızlığıyla övünür?"

"Öyleyse."

"Merhum kocamla senin annen arasındaki soğukluğa karşın Jules, yeğeninin yetiştirilmesi ve eğitimi ile ilgileniyordu."

Leonie merakla Isolde'e baktı. Annesi üvey ağabeyi arasında pek fazla iletişim olmadığını açıkça söylemişti. Bu konuda ısrar etmeye niyetliydi ama Isolde konuyu değiştirdiğinden fırsat kaçmıştı.

"Carcassonne'daki Societe Musicale et la Lyre'e yakın zamanda üye olduğumu ama şimdilik hiçbir konsere katılamadığımı söylemiş miydim?

Taşrada her türlü eğlenceden uzakta olmanın senin için sıkıcı olacağının farkındayım."

"Şimdilik hayatımdan memnunum," dedi Leonie.

(*) O r t a ö ğ r e n i m i bitirme sınavı.

Isolde gülümseyerek memnuniyetini belirtti. "Önümüzdeki haftalarda Carcassonne'a bir ziyarette bulunmak zorundayım. İstersen bunu bir geziye dönüştürebiliriz. Birkaç gün kentte kalırız. Ne dersin?"

Leonie'nin gözleri neşeyle büyüdü. "Harika olur Isolde. Ne zaman?"

"Merhum kocamın avukatlarından bir mektup bekliyorum. Alır almaz yola çıkmaya hazırlanırız."

"Anatole de gelecek mi?"

"Elbette," diye yanıtladı Isolde gülümseyerek. "Senin, ortaçağdan kalma, onarımdan geçmiş Çite denilen eski kenti görmek isteyeceğini söylemişti. On üçüncü yüzyıldaki görünümünden fazla bir farkı kalmadığını söylüyorlar. İnanılmaz bir başarı. Elli yıl öncesine kadar yıkıntı halindeydi.

Mösyö Viollet-le-Duc ve adamlarının çabasıyla varoşların hepsi temizlen-miş. Artık turistler güven içinde gezebiliyorlar."

Patikanın sonuna geldiler. Önce göle, ardından suyu harika bir biçim-de gören ufak gölgeli burna doğru yürüdüler.

"Artık birbirimizi daha iyi tanıdığımıza göre, sana oldukça kişisel bir soru sormamın bir sakıncası var mı?" dedi Isolde.

"Yok hayır," dedi Leonie çekinerek. "Ama elbette soruya bağlı."

Isolde güldü. "Bir hayranın olup olmadığını merak etmiştim."

Leonie'nin yanakları kızardı. "Ben..."

"Bağışla beni, sanırım biraz ileri gittim."

"Hayır," dedi Leonie hemen. Toy ya da saf görünmek istemiyordu ama her türlü romantik aşk kavramını yalnızca kitap sayfalarından edinmişti.

"Hiç de değil. Yalnızca beni biraz şaşırttınız."

Isolde dönüp baktı. "Öyleyse? Biri var mı?"

Bir hayranı olmadığı için pişmanlık duyduğunu hissedip şaşırdı Leonie. Kitap sayfalarında ya da sahnede aşk şarkıları söyleyen karakterleri düşlemişti hep. Yaşayan, soluk alan biri şimdiye dek düşlerini süsleme-mişti.

"Bu konulara ilgi duymuyorum," dedi kesin bir dille. "Bence evlilik bir cins kölelik."

Isolde gülüşünü gizledi. "Bir zamanlar belki ama günümüzde de öyle mi? Sen gençsin. Bütün kızlar aşk hayalleri kurarlar."

"Ben değil. Annemi gördüm."

Yiyecek alacak parası olmadığı zamanları, eve gelip giden sayısız erkeği, gözyaşlarını, kötü sahneleri anımsayarak sustu.

Isolde'ün dingin ifadesi bir anda ciddileşti. "Marguerite'in durumu çok zordu. Sana ve Anatole'e rahat bir yaşam sağlayabilmek için elinden geleni yaptı. Onu acımasızca yargılamamalısın."

Leonie öfkelendi. "Onu yargılamıyorum," dedi sertçe. "Yalnızca...

kendim için böyle bir yaşam istemiyorum."

"Aşk... gerçek aşk... çok değerlidir Leonie," diye devam etti Isolde.

"Acı verir, huzursuz eder, bizleri aptala çevirir ama yaşamımıza anlam, renk ve amaç katar." Bir an durakladı. "Aşk, gündelik deneyimlerimizi olağanüstü düzeye yükseltir."

Leonie önce ona baktı, sonra bakışlarını yere indirdi.

"Aşka sırtımı dönmeme neden olan yalnızca annem değildi. Anatole'

ün de ne kadar acı çektiğini gördüm. Bütün bunlar olaylara bakışımı etkiliyor."

Isolde dönüp ona bakınca Leonie, gri gözlerinin tüm gücünü hissetti ve bakışlarına karşılık veremedi. "Bir zamanlar çok sevdiği bir kız vardı,"

diye devam etti alçak sesle. "Öldü. Geçtiğimiz mart ayında. Neden öldü-

ğünü bilmiyorum ama koşullar son derece üzücüydü." Yutkundu ve Isolde bir an bakıp, başını çevirdi. "Aylarca Anatole için kaygılandık. Ruhu kı-

rılmıştı, sinirleri paramparçaydı. Öylesine berbat durumdaydı ki, her türlü kötü işlere sığınmaya başladı. Gecelerini evden uzakta geçiriyor ve..."

Isolde onun koluna girerek, "Bir beyefendinin karakteri bizlere tehlikeli gibi gelen rahatlama biçimleri olabilir," dedi. "Bunları daha derin bir hastalığın belirtisi olarak almamalısın."

"Siz onu görmediniz!" diye bağırdı Leonie. "Kendini kaybetmiş gibiydi."

Ben de onu yitirmiştim.

"Ağabeyine duyduğu sevgi senin için bir onurdur Leonie," dedi Isolde.

"Ama belki de onun adına daha az kaygılanma zamanı gelmiştir. O zaman durumu her neyse şimdi morali düzelmiş görünüyor. Aynı fikirde değil misin?"

İsteksizce başıyla onayladı Leonie. "İlkbahardan bu yana iyileştiğini itiraf etmeliyim."

"İşte bu. Artık onu daha az, kendini daha çok düşünmelisin. Dinlenmeye ihtiyacın olduğu için benim davetimi kabul ettin. Öyle değil mi?"

Leonie başını salladı.

"Şimdi burada olduğuna göre, kendini düşünmelisin. Anatole güvenli ellerde."

Leonie Paris'ten kaçarcasına ayrılmalarını, ona yardım etmeye söz verişini, gelip giden tehdit hissini, karşılaştığı tehlikenin anısı olan kaşının üstündeki yarayı anımsadı ve bir an sonra omuzlarından bir yükün kalk-ıığını hissetti.

"Güvenli ellerde," diye yineledi Isolde kesin bir dille. "Tıpkı senin gibi."

Şimdi göle daha uzaktılar. Son derece yeşil ve huzurluydu, ıssızdı ama yine de evin görüş alanı içindeydi. Duyulan tek ses, ayaklarının altında kırılan dallar ve ara sıra otların arasında koşuşturan tavşandı. Uzaklardan kargaların sesi geliyordu.

Isolde genç kızı, köşeleri zamanla sivriliğini yitirmiş, yeniay biçiminde bir taş banka götürdü. Bir köşesine oturup yanına gelmesi için işaret etti.

"Kocamın ölümünü izleyen günlerde sık sık buraya geldim. Son derece huzur verici bir yer olduğunu düşünüyorum."

Isolde geniş kenarlı beyaz şapkasını çıkarıp yanına koydu. Leonie de şapkasıyla eldivenlerini çıkardı. Yan gözle Isolde'e baktı. Sırtı dimdik otururken altın sarısı saçları parlıyordu. Elleri kucağında duruyor, çizmelerinin ucu açık mavi pamuklu eteğinin altından görünüyordu.

"Burada tek başınıza olmak, yalnızlık duygusu vermedi mi?" diye sordu Leonie.

Isolde başını salladı. "Birkaç yıldır evliydik. Jules alışkanlıklarına bağlı bir erkekti ve çoğu zaman burada kalmıyorduk. En azından ben kalmıyordum."

"Peki şimdi burada mutlu musunuz?"

"Alıştım artık," dedi Isolde alçak sesle.

Yemek davetinin heyecanıyla Isolde hakkındaki bastırdığı merakı birdenbire ortaya çıkmıştı. Binlerce soru beynine üşüştü. Eğer Isolde kendini rahat hissetmiyorsa, niçin Domaine de la Cade'da kalmayı seçmişti sorusu bunlardan biriydi.

"Jules dayıyı özlüyor musunuz?"

Başlarının üstündeki yapraklar esintiyle hışırdadı, fısıldadı, konuşmalara kulak verdi. Isolde içini çekti.

"Çok düşünceli bir adamdı," diye yanıtladı dikkatle. "Nazik ve cömert bir kocaydı."

Leonie'nin gözleri kısıldı. "Ama aşk hakkında söylediklerinizi..."

"İnsan her zaman âşık olduğu kişiyle evlenmez," diye sözünü kesti Isolde. "Koşulların, fırsatların,

gereksinimlerin de rolü vardır."

Leonie ısrar etti.

"Nasıl tanıştığınızı merak ediyorum. Dayımın çok seyrek Domaine de la Cade'dan ayrıldığını sanıyordum."

"Jules'ün evden fazla uzaklaşmayı sevmediği doğrudur. İstediği her şey buradaydı. Kitaplarıyla oyalanırdı, arazinin bakımıyla ilgili sorumluluğunu ciddiye alırdı. Yine de babası yaşarken yaptığı gibi yılda bir kez Paris'e giderdi."

"O ziyaretlerden birinde mi tanıştınız?"

"Doğru."

Leonie'nin dikkatini Isolde'ün sözleri değil hareketleri çekti. Eli, ılık havaya karşın bluzunun yüksek dantel yakasıyla kapatılmış olan boynuna kaydı. Bu hareketin bir alışkanlık olduğunu düşündü. Üstelik unutmayı yeğlediği bir hatırayı anımsamış gibi Isolde'ün rengi solmuştu.

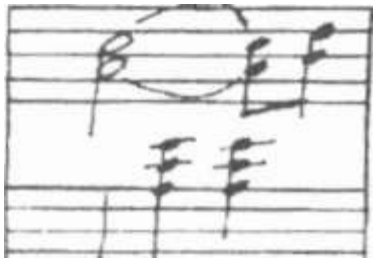
"Yani onu çok fazla özlemiyorsunuz?" diye ısrar etti Leonie.

Isolde bulmaca gibi gülüşlerinden biriyle karşılık verdi.

Bu kez Leonie'nin aklında hiçbir kuşku yoktu. Isolde'ün özlemle, sevgiyle söz ettiği erkek kocası değildi.

Sohbeti sürdürecek cesareti toplamak için Isolde'e kaçamak bir bakış

attı. Daha fazlasını öğrenmek istiyor, ama küstah görünmek de istemiyordu. Isolde tüm sırlarını paylaşır gibi göründüğü halde flört döneminden ve evliliğinden pek söz etmemişti. Ayrıca sohbet sırasında Isolde'ün birkaç **340**

kez başka bir konuyu açmaya niyetlendiğini de hissetmişti ama konunun ne olduğu hakkında hiç fikri yoktu.

"Eve dönelim mi?" diye sordu Isolde daldığı düşüncelerden sıyrılarak.

"Anatole nerede olduğumuzu merak etmiştir."

Ayağa kalktı. Leonie de şapkasıyla eldivenlerini alıp onu izledi. "Yani burada yaşamayı sürdürecek misiniz Isolde?" diye sordu, patikaya doğru yürürlerken.

Isolde yanıtlamadan önce bir dakika kadar bekledi. "Göreceğiz," dedi sonunda. "Tüm güzelliğine karşın, burası huzursuz bir yer."

341

45

O O

CARCASSONNE

28 EYLÜL PAZARTESİ

Görevli birinci sınıf vagonun kapısını açınca Victor Constant, Carcassonne'da trenden indi.

Bir, iki, üç, hop. Tilki tilki saat kaç gibi bir oyun. Hazır ol ya da olma, seni yakalamaya geldim.

Rüzgâr şiddetliydi. İstasyon görevlisine bakılırsa bu bölge, birkaç yıl-dır görülmeyen bir sonbahar fırtınası yaşayacaktı. Başka bir görevli, daha önceki fırtınalardan çok daha kötü olacağını ve önümüzdeki hafta gibi erken bir tarihte Carcassonne'u vuracağını tahmin etti.

Constant çevresine bakındı. Rayların çevresindeki ağaçlar ehlileştirilmemiş atlar gibi şahlanıyordu. Gökyüzü çelik kadar griydi. Korkutucu karabulutlar binaların üzerinden uçuyordu.

"Bu, yalnızca başlangıç," dedi ve kendi esprisine güldü.

Uşağının bavulları indirdiği yere doğru baktı. Sessizce istasyon binasından geçtiler ve uşağı bir araba ararken Constant bekledi. Canal Du Midi'deki kaptanların mavnalarını çifte halatla iskele babalarına ve hatta kıyıdaki misket limonu ağaçlarının gövdelerine bağlamalarını ilgisizce izledi. Dalgalar tuğla setlere çarpıyordu. Gazete satan kulübenin önündeki rafta duran *Depeche de Toıılouse* gazetesi fırtınanın bölgeyi bu gece vuracağını ve daha kötüsünün beklendiğini manşetine taşımıştı.

342

Tapınak

Constant on dokuzuncu yüzyıldan kalma Bastide Saint-Louis sem-

ıindeki dar sokakta kalacak bir yer buldu. Uşağını kentteki tüm otelleri, oda kiralayan evleri, pansiyonları elinde Berlin Sokağı'ndaki evden çaldığı Marguerite, Anatole ve Leonie'nin birlikte göründüğü fotoğraf ile dolaş-

mak gibi sıkıcı bir işe koşup, kendisi de Aude Nehri'nin karşı kıyısındaki ortaçağ şatosunun bulunduğu eski kente yürüyerek gitmek için yola çıktı.

Vernier'den nefret etmesine karşın, izlerini ne kadar iyi gizlediğine hayranlık duyuyordu. Aynı zamanda Vernier'nin yok olmaktaki başarı-

sının kibirli ve aptalca davranmasına yol açacağını da umuyordu. Berlin Sokağı'ndaki evin kapıcısına yüklü bir bahşiş verip Carcassonne'dan gelecek tüm mektuplara el koymasını tembih etmişti. Vernier'nin ortaya çıkmamasının nedeni herhalde annesinin ölümünden habersiz oluşuydu.

Vernier konuyu henüz öğrenmemişti ama Paris'teki ağın nasıl sıkılaştığını bilmek Constant'a büyük bir zevk veriyordu.

Vieux Köprüsü'nden nehrin öte yanına geçti. Aşağıda Aude Nehri simsiyah dalgalanıyor, düz taşların ve eğilmiş otların üzerinden hızla akıyordu. Su epey yükselmişti. Sol elinin ikinci ve üçüncü parmaklarının arasındaki su toplamış yaranın verdiği rahatsızlığı gidermek için eldivenini parmaklarına dikkatle yerleştirdi.

Çite semtine son gelişinden bu yana Carcassonne çok değişmişti.

Fırtınalı havaya karşın göstericiler ve sandviç tahtalı adamlar her sokak köşesinde turistlere broşür dağıtıyorlardı. Hata affetmeyen bakışlarıyla Marsilya sabunları, yerel bir likör olan La Micheline ve bisiklet ile pansiyon reklamları yapan zevksiz broşürü gözden geçirdi. Yazının içeriği kentin kendini yüceltmesi ve tarihin yeniden yazılışıydı. Constant ucuz kâğıdı eldivenli eliyle buruşturup yere attı.

Carcassonne'dan nefret etmesi için iyi bir nedeni vardı. Otuz yıl önce amcası onu La Cite'nin varoşlarına götürmüştü. Yıkıntıların arasında do-laşmış, çöken duvarların içinde yaşayan pis kent halkını görmüştü. Aynı gün Armes Meydanı'ndaki bir barın üst katında, gül rengi perdeli bir odada erik rakısı ve afyonla kafayı bulmuş, yine amcasının bir armağanı olarak ilk kez bir kadınla yatmıştı.

Aynı amca şimdi, herhangi bir kadın tarafından kendisine bulaştı-

rılan frengiden delirmiş ve beyninin kulağından dışarı aktığına inandığı için Lamalou-les-Bains'de bir klinikte yatıyordu. Constant onu ziyaret etmiyordu. Aynı hastalığın zaman içinde kendisinde sergileyeceği etkileri şimdiden görmek istemiyordu.

O kadın öldürdüğü ilk kişiydi. Kasıtlı bir cinayet değildi. Aslında birini öldürdüğü için değil, öldürmek bu kadar kolay olduğu için şaşkına dönmüştü. Boğazındaki elin yarattığı şiddetin mutlak bir sahipliğin ha-bercisi olduğunu algılayan kızın gözlerindeki korkuyu görmenin verdiği heyecan...

Amcasının kalın cüzdanı ve *Mairie'* deki bağlantıları olmasaydı Constant'ın sürgün ya da giyotinden kaçışı olamazdı. Kimseye belli etmeden aceleyle ayrılmışlardı.

Bu deneyimden aldığı dersler arasında paranın, tarihi tekrar yazabi-leceği, herhangi bir öykünün sonunu değiştirebileceği de vardı. İşin içine altın girince "gerçek" diye bir şey kalmıyordu. Constant dersini iyi almıştı.

Zorunluluk, borç ve bunlar işe yaramayınca korku aracılığıyla yaşamını dostları ve düşmanlarına bağlamıştı. Ancak yıllar sonra tüm derslerin bir bedeli olduğunu öğrenmişti. Ne de olsa kız intikamını almıştı. Şimdi amcasının yaşamını acı içinde geçirmesine neden olan hastalık ileride Constant'ı da süründürecekti. Ne var ki, bunu öğrendiğinde kız çoktan toprağın altında, uzanamayacağı bir yerdeydi. O kız yerine başkalarını cezalandırmıştı.

Köprüyü geçerken Marguerite Vernier'nin ölümünden aldığı zevki düşündü. Bedenini ani bir sıcaklık bastı. Marguerite en azından gelip geçici bir an için oğlu yüzünden yaşadığı aşağılanmanın anısını silmiş-

ti. Ahlaksız ellerinden geçen bunca kişiye karşın, öldürdüğü kadın güzel olunca daha keyifli oluyordu. Uğraşmaya değecek bir oyun oluyordu.

Berlin Sokağı'nda Marguerite ile geçirdiği saatlerin anısıyla tahrik olan Constant yakasını gevşetti. Neredeyse kan ile korkunun ve böyle birleşmelerin sarhoş edici kokusunu alabiliyordu. Kadının direnişinin verdiği harika duyguyu, isteksiz cildinin gerilmesini anımsarken yumruklarını sıktı.

Tapınak

Hızlı soluklar alarak kaba geçme taş döşeli Trivalle Sokağı'na indi ve kendini toplamak için bir an bekledi. Karşısındaki manzaraya küçümseyen gözlerle baktı. On üçüncü yüzyıldan kalma şatonun restorasyonu için harcanan yüzlerce, hatta binlerce frank Trivalle semtinde yaşayanları hiç etkilememişti. Otuz yıl önceki kadar yıkık dökük ve yoksuldu. Çıplak kafalı, çıplak ayaklı çocuklar pis kapı önlerinde oturuyorlardı. Zamanın eliyle itilmiş gibi tuğla ve taş duvarlar dışarı doğru şişmişti. Pis battaniyesine sarınmış bir dilenci kadın görmeyen gözlerle bakıp, yanından geçerken elini uzattı. Constant dikkat bile etmedi.

Mösyö Viollet-le-Duc'ün çirkin görünümlü yeni kilisesinin önünden S.unt-Gimer Meydanına geçti. Bir grup çocuk ve köpek peşinden koşuyor, l»ara istiyor, rehber olarak hizmetlerini sunuyordu. İçlerinden biri çok fazla yakınlaşana dek onlara aldırış etmedi. Bastonun metal başlığıyla indirdiği darbe çocuğun yanağında bir yara açtı ve sokak çocukları çetesi kaçtı.

Sol tarafta Cite'nin surlarına uzanan daracık çıkmaz sokağa girdi.

I'ıslik içindeki kaygan yolda dikkatle yürüdü. Sokağın yüzeyi zencefilli ekmek renginde çamur tabakasıyla kaplıydı. Kâğıt parçalan, hayvan pislikleri, uyuz köpeklerin bile yemediği çürük sebzeler ortalığa yayılmıştı.

Kcpenklerin arkasından görmediği gözlerin kendisini izlediğini biliyordu.

Duvarların gölgesindeki küçük bir evin önünde durdu ve bastonuyla kapıya sertçe vurdu. Vernier ile sürtüğü bulmak için burada oturan adamın yardımına gereksinimi vardı. Sabredebilirdi. Vernier kardeşlerin bu bölgede olduğunu öğreninceye kadar beklemeye hazırdı.

Tahta bir gözetleme bölmesi açıldı.

Kan çanağına dönmüş iki göz önce şaşkınlık, sonra korkuyla büyüdü.

Bölme kapandı. Sürgü çekildi ve anahtar kilitte dönünce kapı açıldı.

Constant içeri girdi.

m

345

45

O O

D O M A I N E DE LA CADE

Rüzgârlı ve değişken eylül yerini ılık ve dingin ekime bırakmıştı.

Leonie, Paris'ten ayrılalı ancak iki hafta olmuştu ama daha şimdiden evdeki günlerini anımsamakta zorlanıyordu. Eski yaşamını hiç özleme-mek onu biraz da şaşırtıyordu. Kent manzaraları, sokaklar, annesinin ya da komşularının dostlukları hiç aklına gelmiyordu.

Yemek davetinin yapıldığı geceden sonra Isolde ile Anatole büyük bir değişimden geçmiş gibiydiler. Isolde'ün gözleri artık kaygıyla bakmı-

yordu, gerçi çok çabuk yoruluyor ve sabahları odasından çıkmıyordu ama cildi pırıl pırıl parlıyordu. Davetin başarılı geçmesi, teşekkür mektuplarının içtenliği, Rennes-les-Bains halkının Jules Lascombe'un dul karısını aralarına almaya hazır olduğunu gösteriyordu.

Dingin geçen haftalarda Leonie olabildiğince açık havada dolaşıyor, bahçelerin her köşesini araştırıyor ama tapınağa giden kullanılmayan patikadan uzak duruyordu. Güneş ve erken sonbahar yağmurları dünyayı parlak renklerle boyamıştı. Parlak kırmızılar, yapraklarım dökmeyen ağaçların koyu yeşili, dalların alt taraflarındaki altın sarısı, bakır renkli kayın ağaçlarının koyu kırmızıya dönen yaprakları, geç açan katırtırnaklarının yumurta sarısı rengi... Kuş cıvıltıları, ta vadiden gelen bir köpek havlaması, saklanmaya çalışan bir tavşanın hışırdattığı çalılar, yürüdükçe çizmelerinin altında kırılan dallar, yerinden oynayan çakıllar, ağaçlardaki **346**

Tapınak

ağustosböceklerinin gitgide genişleyen korosu ile Domaine de la Cade inanılmaz bir güzelliğe sahipti. Aradan geçen zaman, ilk geldiği gece hissettiği gölgeler ile tapınağın soğukluğunu unuttukça, Leonie kendini evindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Annesinin çocukluğunda araziyi ve evi tedirgin edici bulmuş olmasını anlayamıyordu ya da kendini buna inandırmaya çalışıyordu. Ne kadar da huzurlu bir yerdi.

Günleri düzene girmişti. Sabahları resim yapıyordu. Sonbaharda kırların değişen karakterini yansıtan, geleneksel bir dizi manzara resmi yapmayı tasarlamıştı. Ama yemek davetinin olduğu gün, kendi portresini hiç beklemediği kadar büyük bir başarıyla tamamlayınca, tapınaktaki diğer yedi tarot tablosunu anımsadığı kadarıyla çizmeye karar verdi. Bunların annesinden çok birlikte geçirdikleri tatil için Anatole'e bir armağan olaca-

ğını düşünüyordu. Paris'teki galeriler, müzeler, büyük bulvarlar ve bakımlı bahçelerin doğal güzelliği şimdiye dek duygularını harekete geçirememiş-

li. Ne var ki, burada penceresinden gördüğü ağaçlar ve manzaraya karşı bir yakınlık duyuyordu. Tarot imgelerine arka plan olarak Domaine de la Cade'ın manzarasını yerleştirmeye başladı.

Tabloların bir kısmı daha kolayca ortaya çıktı. *Joker* imgesi Anatole'

ün yüz hatlarına, bedenine, ten rengine sahip olarak karakterine büründü.

Başrahibe nin zarafet ve çekiciliğini Isolde ile bütünleştirdi.

Şeytan imgesini resmetmeye kalkışmadı.

Çoğu günler öğle yemeğinden sonra ya odasında kitap okuyor ya da Isolde ile bahçede dolaşıyordu. Isolde hâlâ evliliğinin koşulları konusunda ağzı sıkı davranıyordu ama Leonie, neredeyse tüm geçmişini ortaya çıkaracak kadar bilgi kırıntısı edinmişti.

Isolde, Paris'in dış mahallelerinden birinde kendisini bir can yoldaşı gibi gören soğuk ve aksi bir kadın olan yaşlı bir akrabası tarafından büyü-

tülmüştü. Yengesinin ölümüyle özgürlüğüne ve kendini geçindirebilecek kadar paraya kavuşunca, yirmi bir yaşında kente gelip bir bankacıyla karısının yanında çalışmaya başlamıştı. Isolde'ün ölen yengesinin ahbabı olan kadın birkaç yıl önce görme yeteneğini yitirmiş ve gün boyu yanında birinin bulunmasına ihtiyaç duymaya başlamıştı. Isolde'ün işi hafifti. Yaşlı kadının mektuplarını yazıyor, gazeteleri ve yeni çıkan kitapları okuyor,

onunla birlikte konserlere, operaya gidiyordu. O yıllardan söz ederken yu-muşak ses tonu bankacıyla karısından hoşlandığını belirtiyordu. Onların sayesinde kültür, sosyete ve *moda* bilgisi edinmişti. İşten ayrılma nedenini açıklamamıştı ama Leonie bankacının oğlunun uygunsuz davranışlarının neden olduğunu düşünüyordu.

Evliliği konusunda ise daha ağzı sıkıydı. Jules Lascombe'un teklifini kabul etmesinde aşktan çok gereksinim ve fırsatın önemli bir rol oynadığı açıkça belliydi. Romantizmden çok iş ortaklığı gibiydi.

Leonie ayrıca Rennes-les-Bains'de huzursuzluk yaratan bir dizi olay hakkında daha fazla bilgi edindi. Aynı olaylara Mösyö Baillard da değin-mişti ama bunların Domaine de la Cade ile bağlantısını anlayamamıştı.

Isolde de ayrıntılara pek girmedi. Arazinin ormanlık bölümünde dinden uzaklaştırılmış minik kilisede 1870'lerde ahlaksız ve uygunsuz törenlerin düzenlendiğine dair söylentiler vardı.

Bunu duyunca Leonie duygularını gizlemekte zorlandı. Yüzü bir anda soldu ve Mösyö Baillard'ın, buradaki ruhları rahatlatmak için Abbe Sauniere'nin çağrılmasını anlattığını anımsayınca, kıpkırmızı kesildi. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama Isolde de olayı daha sonradan öğrenmişti veya ona anlatamıyor ya da anlatmak istemiyordu.

Başka bir sohbet sırasında Jules Lascombe'un kasaba halkı tarafından münzevi olarak düşünüldüğünden söz etmişti. Üvey annesinin ölümü ve üvey kız kardeşinin evden ayrılmasından sonra yalnızlığı içinde mutlu gibi görünmüştü. Isolde, herhangi bir dost istemediği gibi yaşamında bir eş bulunmasını hiç istemediğini de açıklamıştı. Ne var ki, kasaba halkı onun bekâr yaşamına güven duymamaya başlayınca, Lascombe kendini kuşkuların odağında bulmuştu. Hatta halk, kız kardeşinin birkaç yıl önce buradan niçin kaçtığını da sorgular olmuştu. Ya da gerçekten kaçıp kaç-

madığını.

Lascombe sonunda harekete geçmek zorunda kalana dek dedikodular ve imalar alıp başını gitmişti. 1885 yazında Rennes-le-Château bölgesinin yeni rahibi Berenger Sauniere, Lascombe'a, Domaine de la Cade'da bir kadının varlığının kasaba halkına güven vereceğini söylemişti.

348

Tapmak

Ortak bir arkadaşları Paris'te Isolde ile Lascombe'u tanıştırmıştı.

Lascombe genç karısına gerekli olduğu zamanlarda Rennes-les-Bains'de bulunması koşuluyla yılın büyük bir kısmını kentte geçirmesini kabul edeceğini ve hatta giderlerini karşılayacağını da söylemişti. Gerçi bunu soracak cesareti yoktu ama bu evlilikte gerçek bir karıkoca ilişkisi olup olmadığı sorusu Leonie'nin aklından geçti.

Son derece pragmatik ve romantizmden uzak bir öyküydü. Dayısıyla Isolde'ün evliliği konusunda Leonie'nin kafasındaki pek çok soru yanıtlanmıştı; ama ilk yürüyüşleri sırasında Isolde'ün özlemle söz ettiği kişinin kim olduğu hâlâ belirsizdi. O gün, bir romanın sayfalarından firlamış

büyük bir tutkuyu ima etmiş, Leonie'nin ancak düşlerini kuracağı deneyimlerin baştan çıkarıcı ipuçlarını vermişti.

Ekimin sakin geçen ilk haftalarında tahmin edilen fırtınalar patla-madı. Güneş oldukça parlaktı ama fazla ısıtmıyordu. Ilık ve hafif esinti, günlerin dinginliğini bozmuyordu. Domaine de la Cade'da kurmaya başladıkları sakin yaşamın düzenini bozacak bir şeyler olmadan keyifli zamanlar geçiriyorlardı.

Ufuktaki tek gölge annelerinden mektup gelmemesiydi. Gerçi Marguerite mektup yazma konusunda tembeldi ama şimdiye dek hiç ses çıkmaması da şaşırtıcıydı. Anatole fırtınanın patladığı gece Limoux

yakınında devrilen posta arabasında mektupların koybolduğunu söyleyerek Leonie'yi rahatlatmaya çabalıyordu. Posta müdürü sayısız mektup, telgraf ve paketin kazanın şiddetiyle Salz Nehri'ne savrulduğunu ve sel sularına kapılarak yok olduğunu anlatmıştı.

Leonie'nin ısrarları sonunda Anatole bir mektup yazmayı isteksizce kabul etti. Zarfın üzerine Berlin Sokağı'ndaki evin adresini yazarken Du I'ont'un belki de Paris'e dönmek zorunda kaldığını ve böylece mektubun Marguerite'in eline geçeceğini umuyordu.

Anatole'ün zarfi mühürleyip Rennes-les-Bains'deki postaneye götürecek çocuğa vermesini izleyen Leonie ani bir korkuya kapıldı. Bir an elini uzatıp onu durdurmak istedi ama kendine hâkim oldu. Aptallık ediyordu.

Anatole'ün alacaklılarının hâlâ peşinde olduğu düşünülemezdi.

349

Kate Mosse

Bir mektup göndermenin ne zararı olabilir?

Ekimin ikinci haftasında hava sonbahar, odun ateşlerinin ve dökülen yaprakların kokusuyla dolunca, Leonie, Isolde'e Mösyö Baillard'ı ziyaret etmeyi önerdi ya da onu Domaine de la Cade'a davet edebilirlerdi. Isolde, Mösyö Baillard'ın Rennes-les-Bains'deki evinden ayrıldığını ve Toussaint ya da Azizler Yortusu'ndan önce dönmesinin beklenmediğini söyleyince Leonie hayal kırıklığına uğradı.

"Nereye gitmiş?"

Isolde başını salladı. "Kimse bilmiyor. Dağlara gittiği düşünülüyor ama kimse emin değil."

Leonie yine de gitmek istiyordu. Gerçi Isolde ile Anatole isteksizdi ama sonunda razı oldular ve 16 Ekim Cuma günü ziyarete gitmeye karar verildi.

Kasabada keyifli bir sabah geçirdiler. Charles Denarnaud ile karşı-

laştılar ve onunla birlikte Reine Oteli'nin terasında kahve içtiler. Adamın iyi niyetli tavırlarına ve içtenliğine karşın Leonie ondan hoşlanmamış ve Isolde'ün davranışlarından da aynı şeyleri hissettiğini anlamıştı.

"Ona güvenmiyorum," diye fısıldadı Leonie. "Yapmacık bir hali var."

Isolde yanıt vermedi ama kuşkusunu onaylarcasına kaşlarını kaldırdı.

Anatole veda edip ayağa kalkınca Leonie rahatladı.

"Yani benimle ava geleceksiniz değil mi Vernier?" dedi Denarnaud, tokalaşırlarken. "Yılın bu mevsiminde çok bol yabandomuzu bulunur. Ay-rıca çulluk ve güvercin de olur."

Anatole'ün kahverengi gözleri parlamıştı. "Çok sevinirim Denarnaud ama yetenekli olmaktan çok hevesli olduğumu şimdiden söylemeliyim.

Ayrıca hazırlıksız olduğumu da utanarak belirtiyorum. Silahım yok."

Denarnaud sırtına vurdu. "Eğer siz kahvaltıyı ısmarlarsanız, silah ve cephaneyi ben temin ederim."

Anatole gülümsedi. "Anlaştık." Adamdan hoşlanmamasına rağmen ağabeyinin yüzünün güldüğünü fark eden Leonie de neşelendi.

"Hanımefendiler," diyerek şapkasını çıkardı Denarnaud. "Vernier.

Önümüzdeki pazartesi değil mi? Eğer sizin için bir sakıncası yoksa Madam Lascombe, gerekli malzemeleri önceden eve gönderebilirim."

Isolde başını salladı. "Elbette."

Ağır ağır dolaşırlarken Leonie, Isolde'ün dikkatleri üstünde topladı-

fark etti. Bakışlarda düşmanlık ya da kuşku değil, bir gözlemleme havası vardı. Isolde ciddi giysilere bürünmüş, yarım tülünü yüzüne indirm i ş t i . Kocasının ölümünden dokuz ay sonra bile hâlâ Jules Lascombe'un dul karısı olarak giyinmesinin beklenmesi Leonie'yi şaşırtmıştı. Paris'te v.ıs süresi daha kısaydı. Anlaşılan burada daha uzun süre yas tutuluyordu.

Leonie için gezintinin en sevindirici noktası Perou Meydanı'ndaki l'.cvgin fotoğrafçı oldu. Adamın yüzü kalın siyah bir kumaşın altına gizlenmiş, kutu şeklindeki fotoğraf makinesi üç ayaklı sarsak bir sephanın ıı/eı ine yerleştirilmişti. Toulouse'daki bir stüdyodan gelen fotoğrafçının foıevi Haute Vadisi'ndeki kasaba ve köylerin yaşamını kayıtlara geçirmektı Şimdiye dek Rennes-le-Château, Couiza ve Coustaussa'yı dolaşmıştı.

Rcnnes-les-Bains'den sonra Esperaza ile Quillan'a gidecekti.

"Fotoğraf çektirebilir miyiz? Burada geçirdiğimiz zamanın bir anısı olur," diye ağabeyinin kolundan çekiştirdi Leonie. "Lütfen? *Annem* için bir armağan."

Gözlerinin yaşarması genç kızı şaşırttı. Anatole'ün mektubu postala-masından bu yana ilk kez annesinin dostluğunu özlüyordu.

Belki de Anatole duygularını fark edip ricasına boyun eğmişti. Ba-rakları kaba taşların üzerinde sallanan eski metal iskemleye oturup bastonuyla silindir şapkasını dizlerine yerleştirdi. Koyu renkli ceket ve eteğiyle çok şık görünen Isolde sol arkasında durup siyah eldivenli elini hafifçe omzuna koydu. Pirinç düğmeli, kadife biyeli koyu kırmızı yürüyüş ceke-lıyle son derece cana yakın görünen Leonie diğer yanında durup doğruca kameranın içine gülümsedi.

"İşte oldu," dedi Leonie çekim bitince. "Artık sonsuza dek bugünü anımsayacağız."

Rennes-les-Bains'den ayrılmadan önce Anatole her zamanki gibi gelen mektupların beklediği postaneye gidince, Audric Baillard'ın gerçekten burada olup olmadığını merak eden Leonie, evin yolunu tuttu. Tapınaktan aldığı nota kâğıdını cebine atmıştı ve ona göstermeye kararlıydı. Ayrıca mihrabın duvarındaki tabloları kâğıda çizmeye başladığını da söyleyecekti.

351

Kate Mosse

Domaine de la Cade't saran dedikoduların daha fazlasını da öğrenmek istiyordu.

Leonie irade gücüyle Mösyö Baillard'ı dışarı çıkarabilirini^ gibi mavi ahşap kapıyı sürekli tıklatırken, Isolde sabırla bekledi. Pencerelerin kepenkleri kapatılmış, dışarıdaki çiçek saksıları yakında kendini gösterecek sonbahar soğuklarına karşı fötr kumaşla örtülmüştü. Sanki birilerinin kısa zamanda dönmesini beklemiyormuş gibi, evin kış uykusuna yatmış bir görünümü vardı.

Kapıyı bir kez daha tıklattı.

Kepenkleri kapalı eve bakarken tapınağa tekrar gitmemesi ve kartları aramaması konusunda Mösyö Baillard'ın uyarısı aklına geldi. Gerçi onunla yalnızca bir gece sohbet etmişti ama ona çok güveniyordu. Yemek davetinden bu yana birkaç hafta geçmişti. Açılmayan kapının önünde sessizce dururken, uyarılarına kulak verdiğini ona söylemeyi çok istediğini düşünüyordu.

Neredeyse tümüyle boyun eğmişti.

Ormana giden patikaya bir daha adım atmamıştı. Daha fazlasını öğ-

renmeye kalkışmamıştı. Gerçi dayısının kitabını kütüphaneye geri götürmemişti ama tekrar okumamıştı. Daha doğrusu o günden bu yana kapağını bile açmamıştı.

Mösyö Baillard'ın yokluğuyla hayal kırıklığına uğramasına karşın, uyarılarına boyun eğmeye daha fazla kararlıydı. Başka türlü davranmanın güvenli olmayacağı fikri aklından geçti.

Baillard'ın evde olmadığını anlayan Leonie dönüp Isolde'ün koluna girdi.

Yarım saat kadar sonra Domaine de la Cade'a dönünce Leonie, merdivenin altındaki piyanoya koştu ve nota kâğıdını taburenin içinde duran Bach'ın *Well-Tempered Clavier* adlı yapıtının güve yemiş kopyasının altına yerleştirdi. Bunca zamandır elinde olmasına karşın çalmaya kalkışmaması şimdi çok önemli gibi geliyordu.

O gece yatağına yatıp mumu söndürürken, *Les Tarots* adlı kitabı kütüphaneye geri götürmediğine pişman oldu. Gerçi dikiş kutusunda ip-352

liklerin, kurdelelerin altında gizliydi ama dayısının kitabının varlığı onu huzursuz ediyordu. Şeytanlar, yataklarından kaçırılan çocuklar, kötülüklerin özgür bırakıldığına işaret eden topraktaki ve taşların üzerindeki izler aklına üşüştü. Gecenin bir yarısında sekiz tarot tablosundaki imgeler üzerine geliyormuş duygusuyla uykusundan fırladı. Mumu yakıp hayaletleri kovaladı. Kendisini oraya çekmelerine izin vermeyecekti.

Artık Audric Baillard'ın uyarısının nedenini kesin olarak algılıyordu.

Tapınağın ruhları neredeyse onu alıp götüreceklerdi. Onlara bir daha böyle bir fırsat vermeyecekti.

353

F: 23

f

54

O O

Ilık hava 20 Ekim Salı gününe kadar sürdü. Ufukta gökyüzü kurşun grisiydi. Nemli ve yoğun bir sis Domaine'i soğuk parmaklarıyla sardı.

Ağaçların ancak siluetleri görünüyordu. Gölün yüzeyi dalgalıydı. Ardıçlar ve zakkumlar güneybatı rüzgârıyla eğildi.

Anatole ile Charles Denarnaud bir gün önce, daha yağmur başlamadan ava çıkmış oldukları için Leonie memnundu. Ağabeyi, omzuna ödünç tüfeklerini taşıyan bir kahverengi deri tüfek kılıfı asmış, kayış tokaları gü-

neşte parlayarak yola çıkmıştı. Öğleden sonra elinde bir askıya bağlanmış

yaban güvercinleri, güneşten yanmış yüzü ve avın heyecanıyla parlayan gözlerle eve dönmüştü.

Pencereden dışarı bakarken bugünkü havada avın pek de keyifli olmayacağını düşündü.

Kahvaltıdan sonra salona geçip kanepeye kıvrılmış, Madam Olip-hant'ın öykü kitabını okurken köyden posta geldi. Ön kapının açılmasını, alçak sesli selamlaşmaları ve çalışma odasına giden hizmetçinin taş döşemede tıkırdayan ayak seslerini dinledi.

Isolde için yaklaşan günler yılın en yoğun dönemiydi. 11 Kasım'da-ki St. Martin Yortusu bir ay kadar sonraydı. Bu tarih yıllık muhasebenin yapıldığı ve bazı arazilerde insanların işten çıkarıldığı gündü. Isolde bu tarihte kiracıların ertesi yıl için kiralarının saptandığını anlatmıştı Leonie'ye ve mülk sahibi olarak görevini yerine getirmeye kararlıydı. Aslın-da bu tek başına karar vermek yerine daha çok arazi yöneticisini dinlemek **354**

Tapınak

ve önerilerine göre hareket etmek demekti ama yine de son iki sabahtır çalışma odasına kapanıyordu.

Leonie tekrar kitabına döndü.

Birkaç dakika sonra yüksek sesler ve hiç alışık olmadığı biçimde ça-lışma odasındaki zilin çalışı kulağına geldi. Şaşkınlıkla kitabını bıraktı, terliklerini giymeden koşup salon kapısını araladı. Anatole hızla merdivenden inip çalışma odasına daldı.

"Anatole?" diye seslendi. "Paris'ten haber mi geldi?"

Anlaşılan odaya girip kapıyı sertçe kapatan ağabeyi onu duymamıştı.

Ne kadar olağandışı.

Leonie, ağabeyini görebilmek için bir süre daha bekledi ama başka bir şey olmayınca gözetlemekten yorulup kanepeye döndü. Beş dakika, on dakika geçti. Okumayı sürdürüyordu ama dikkati başka yerdeydi.

Saat on birde Marieta salona bir kahve tepsisi getirip masaya yerleştirdi. Her zamanki gibi üç fincan vardı.

"Isolde ile ağabeyim de gelecek mi?"

"Bunun aksine bir emir verilmedi bana, matmazel."

Aynı anda Anatole ile Isolde birlikte kapıda göründü.

"Günaydın *petite*," dedi ağabeyi. Kahverengi gözleri parlıyordu.

"Bir gürültü duydum," dedi Leonie ayağa fırlayarak. "Paris'ten haber alıp almadığını merak ettim."

Anatole bir an bocaladı. "Üzgünüm ama hayır. Annemden mektup yok."

"Öyleyse... ne oldu?" diye sorarken Isolde'ün de heyecanlı halini fark etti. Yüzü kızarmış, gözleri ışıldıyordu.

Isolde yaklaşıp Leonie'nin elini sımsıkı tuttu. "Bu sabah Carcassonne'

dan uzun zamandır beklediğim bir mektup geldi."

Anatole ellerini arkasında kavuşturmuş, şöminenin önünde duruyordu. "Sanırım Isolde sana bir konser için söz vermiş..."

"Yani gidiyoruz!" Leonie yerinden fırlayıp Isolde'ü öptü. "Harika bir haber!"

Anatole güldü. "Memnun olacağını umuyorduk. Gerçi böyle bir yolculuk için iyi bir zaman değil ama hava koşullarının iyi niyetine kaldık."

"Ne zaman gideceğiz?" dedi Leonie bakışlarını ikisinin arasında do-laştırarak.

"Salı sabahı yola çıkacağız. Isolde telgraf çekip avukatlarına saat ikide orada olacağını bildirdi." Duraklayıp Isolde ile bakışması Leonie'nin gözünden kaçmadı.

Bana söylemediği bir şey var.

Sinirle yüreği çarptı tekrar.

"Aslında seninle konuşmak istediğimiz bir konu daha vardı. Isolde büyük bir nezaketle burada kalış süremizi uzatmamızı istedi. Yeni yıla kadar kalabiliriz. Ne dersin?"

Leonie hayretle ağabeyine baktı. İlk anda bu öneriyi nasıl değerlendi-receğini bilemedi. Daha uzun kalırlarsa kırların keyfi azalır mıydı?

"Ama... ama senin işlerin? Dergiden o kadar uzun ayrı kalabilir misin?

İşlerini daha yakından izlemen gerekmiyor mu?"

"Dergi bensiz bir süre daha idare edebilir," dedi Anatole aldırmaz bir sesle. Isolde'ün uzattığı kahve fincanını aldı.

"Ya *annemi*" diye sordu Leonie güzel annesini Berlin Sokağı'ndaki evin salonunda tek başına otururken hayalinde canlandırınca.

"Eğer Du Pont için sakıncası yoksa, belki onu da buraya davet ederiz diye düşündük."

Leonie gözlerini Anatole'e dikti.

Annemin Paris'ten asla ayrılmayacağına ya da buraya geri dönmeyeceğine inanmıyor.

"General Du Pont'un bunu isteyeceğini sanmıyorum," dedi böyle bir davet karşısında alacakları ret yanıtının bahanesini şimdiden hazırlayarak.

"Yoksa benim dostluğumdan sıkıldığın için mi kalmak istemiyorsun?"

dedi Anatole yanına yaklaşıp kolunu omzuna atarken. "Burada ağabeyinle birkaç hafta daha birlikte olmak fikri seni sıkıyor mu?"

Gergin ve beklenti dolu bir dakika uzadı ve sonra Leonie kıkırdadı.

"Sen çok aptalsın Anatole! Elbette daha uzun kalmak isterim. Bundan daha güzel bir şey düşünemiyorum ama..."

"Ama ne?" dedi Anatole hemen.

Dudaklarındaki gülümseme silindi. "Annemden haber almak isterdim."

Anatole fincanını bırakıp bir sigara yaktı. "Eminim çok iyi vakit geçirdiğinden henüz mektup yazma firsatını bulamamıştır. Ayrıca mek-lupların Marne'a gitme zamanını da hesaplamak gerekir."

Leonie'nin gözleri kısıldı. "Onların Paris'e döndüğünü düşündüğünü sanmıştım."

"Belki de dönmüş olabilirler demiştim," dedi Anatole. Sonra yüz ifadesi tekrar aydınlandı. "Ama Carcassonne yolculuğu seni mutlu etmiyor mu?"

"Elbette ediyor."

Anatole başını salladı. "Çok iyi. Salı günü Couiza'dan sabah trenine bineceğiz. Perou Meydanı'ndan saat beşte kalkacak."

"Ne kadar kalacağız?"

"İki ya da üç gün."

Leonie'nin yüzü asıldı. "Ne kadar kısa."

"Bence çok uzun," diye gülümsedi Anatole.

Bu kez Anatole ile Isolde arasındaki samimi bakışlar Leonie'nin dikkatinden kaçmamıştı.

45

O O

Âşıklar çarşafların arasında, tek bir mumun titrek ışığında yatıyorlardı.

"Artık odana dönmelisin," dedi kadın. "Geç oldu."

Anatole daha uzun kalmaya kararlı olduğunu belirten bir şekilde ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Etraf sessiz. Herkes yatağında."

Isolde gülümsedi. "Böylesine bir mutluluğu tadacağıma hiç inanmamıştım," dedi alçak sesle. "Burada beraber olacağımızı hiç düşünmemiş-

tim." Sonra yüzündeki gülümseme silindi. Eli hiç düşünmeden boğazına gitti. "Uzun sürmeyeceğinden korkuyorum."

Anatole eğilip yara izini öptü. Şu anda bile dudaklarından kaçmak istediğini hissediyordu. Yara izi Victor Constant ile yaşadığı kısa ve şiddetli ilişkinin anısıydı.

Aralarındaki ilişkinin başlamasından aylar sonra, hatta kocasının ölümünden sonra ancak Anatole'ün kendisini boğazındaki çirkin yara izini gizleyen yüksek yakalar, eşarplar ya da tasma biçimi kolyeler olmadan görmesine izin vermişti. Yaranın öyküsünü anlatmaya birkaç hafta sonra yanaşmıştı.

Geçmişten söz etmenin Isolde'ün anılarını küllendirmeye yarayacağına inanıp, yanılgıya düşmüştü. Hiç yararı olmadığı gibi Anatole'ün huzurunu da kaçırmıştı. İlk karşılaşmalarından dokuz ay sonra, Constant'ın uyguladığı fiziksel şiddetin öyküsü hâlâ onu üzüyordu. Bir kıskançlık krizi **358**

Tapınak

geçiren Constant şömine maşasıyla isminin baş harflerini taşıyan mühür yüzüğünü ateşte kızdırmış ve sıcak metali boğazına bastırmıştı. Isolde'ün olayı ifadesiz ve sakin bir sesle anlatmasını anımsadıkça irkiliyordu. Constant onu damgalamıştı. Ayrıntıları öylesine canlı aktarmıştı ki, Anatole neredeyse yanan etin mide bulandırıcı kokusunu almıştı.

Isolde'ün Constant ile ilişkisi birkaç hafta sürmüştü. Kırılan parmakları düzelmiş, morluklar geçmiş ama otuz gün içinde Constant'ın ona verdi-

ği zararın fiziksel bir anısı olarak boğazındaki yara izi kalmıştı. Psikolojik hasarın iyileşmesi ise daha uzun sürmüştü. Narin yapısına, karakterine, zarafetine karşın Isolde'ün artık korku dolu, özgüvenden yoksun, ürkek bir kadın haline gelmesi Anatole'e acı veriyordu.

"Sonsuza dek sürecek," dedi Anatole kesin bir dille.

Elini tanıdık bedeninde aşağıya doğru kaydırdı.

"Her şey yolunda. İzin belgemiz var. Yarın Carcassonne'da Lascombe'un avukatlarıyla buluşacağız. Bu araziyle ilgili olarak senin konumunu öğrenince, son düzenlemelerimizi yapabiliriz." Parmaklarını şaklattı.

"Kolaylıkla..."

Komodine doğru uzanırken çıplak bedeninde kasları gerildi. Tabakasından iki sigara çıkarıp yaktı ve birini Isolde'e uzattı.

"Bazıları bizimle görüşmeyi reddedecektir," dedi Isolde. "Madam Bousquet, Mösyö Fromilhague."

"Herhalde," diye omzunu silkti. "Ama onların ne düşündüğünün senin için önemi var mı?"

Isolde soruyu yanıtlamadı. "Madam Bousquet'nin mağdur olması için nedeni var. Eğer Jules evlenmeseydi, arazi ona miras kalacaktı. Vasiyetna-meye karşı bile çıkabilir."

Anatole başını salladı. "İçgüdülerim bana eğer isteseydi Lascombe ölüp vasiyetname açıklandığı zaman bunu yapabilirdi diyor. Hayali itiraz-larla kaygıya kapılmadan önce ek vasiyetnamenin ne dediğine bakalım."

Sigarasından derin bir nefes çekti. "Mösyö Fromilhague'ın hemen evlen-memizden hoşlanmayacağını kabul ediyorum. Aramızda kan bağı olmadığı halde evliliğimize karşı çıkabilir ama bu konu onu ilgilendirmez ki."

Omzunu silkti. "Zamanla kabullenecektir. Her şeyden sonra Fromilhague çıkarını düşünecektir. Araziyle bağlantısını kesmek istemeyecektir."

Isolde başını sallayarak onayladı ama ikna olmaktan çok söylenenlere inanmayı seçtiği anlaşılıyordu.

"Hâlâ burada mı yaşamayı düşünüyorsun? Paris'in kalabalığı arasında kendimizi gizlemek daha iyi olmaz mı?" diye sordu Isolde.

Anatole, Isolde'ün kente geldiği zamanlar ne kadar gergin olduğunu anımsadı. Adeta kendi benliğinin bir gölgesi gibi oluyordu. Her koku, her ses, her görüntü ona acı veriyor, Constant ile yaşadığı kısacık ilişkiyi anımsatıyordu. Anatole bu koşullar altında yaşayamazdı ve onun da yaşayabileceğinden kuşkuluydu.

"Evet, eğer mümkünse, yuvamızı burada kurmamız gerektiğini dü-

şünüyorum." Elini usulca kadının hafifçe şişkinleşmiş karnına koydu.

"Özellikle senin kuşkuların doğruysa." Gözleri gururla parlayarak ona baktı. "Baba olacağıma hâlâ inanamıyorum."

"Henüz çok erken," dedi Isolde yavaşça. "Çok erken. Ama yine de yanıldığımı sanmıyorum."

Isolde elini onun elinin üzerine koydu ve bir süre sessizlik içinde yattılar.

"Marttaki yaramazlığımız için cezalandırılacağımızdan korkmuyor musun?" diye fısıldadı.

Ne demek istediğini algılamayan Anatole kaşlarını çattı.

"Şu klinik... Benim bir hamileliği sonlandırmış gibi davranmam."

"Hiç korkum yok," dedi Anatole kesinlikle.

Isolde bir kez daha sessizliğe büründü. "Başkente dönmeme kararının Victor ile bağlantısı olmadığına bana yemin eder misin?" dedi sonunda.

"Paris senin yuvan Anatole. Sonsuza dek vazgeçebilir misin?"

Anatole sigarasını söndürdü ve parmaklarını gür saçları arasında do-laştırdı.

"Bunu zaten defalarca konuştuk. Ama bir kez daha söylemem seni rahatlatacaksa, Domaine de la Cade'ın bizim için en uygun ev olacağına inandığımı söylüyorum." Çıplak göğsünde haç işareti yaptı. "Constant ile ilgisi yok. Paris'le ilgisi yok. Burada sessiz sakin bir yaşam sürebiliriz."

"Ya Leonie?"

"Onun da bizimle birlikte kalmak isteyeceğini düşünüyorum."

Isolde sessizleşti. Anatole genç kadının tüm bedeninin kaçmaya ha-zırlanır gibi hareketsiz kalıp gerildiğini hissetti.

"O adamın seni bu kadar etkilemesine niçin izin veriyorsun?"

Isolde bakışlarını kaçırınca, aklından geçenleri söylediğine pişman oldu. Constant'ın bir türlü aklından çıkmamasının onu ne kadar üzdüğü-

nü Isolde gayet iyi biliyordu. İlişkilerinin ilk günlerinde kadının yaşadığı (onstant korkusunun kendisini yetersiz görmesine yol açtığını bile söylemişti. Sanki onun geçmişindeki hayaletleri yok edecek güce sahip değildi.

Öfkesinin ortaya çıkmasına izin vermişti.

Sonuç olarak Isolde dilini tutmaya karar vermişti. Gerçi konuşmuyordu ama çektiği acıların anıları onu rahatsız etmeyi sürdürüyordu. Anatole artık kötü muamelenin yol açtığı psikolojik izlerin

iyileşmesinin fiziksel iyileşmesinden daha uzun sürdüğünü anlamıştı. Ne var ki, niçin utanç duyduğunu çözemiyordu. Isolde birkaç kez ona, Constant'ın kötü davranışları-

nın kendisini ne kadar aşağılanmış hissettirdiğini açıklamaya çabalamıştı.

Böyle bir adama âşık olabileceğini düşünmek duygularını kirletmişti.

Anatole karamsarlığa kapıldığı anlarda, Isolde'ün hatalı bir karar vermiş olduğu için gelecekte mutlu olma hakkından vazgeçtiğini bile düşünmüştü. Üstelik verdiği tüm güvencelere ve Constant'ın dikkatinden kaçmak için aldıkları tüm önlemlere, hatta Montmartre Mezarlığında oynadıkları cenaze oyununa karşın Isolde'ün kendini güvende hissetmemesi Anatole'ü üzüyordu.

"Eğer Constant bizi arıyorsa, bunu şimdiye dek duyardık. Yılın ilk aylarında kötü niyetlerini gizlemek için çaba harcamamıştı," dedi ve durakladı. "Senin gerçek soyadını biliyor mu?"

"Yo, hayır bilmiyor. Yalnızca ön adların yeterli olduğu, ortak bir dostumuzun evinde tanıştırılmıştık."

"Evli olduğunu biliyor muydu?"

Isolde başını salladı. "Taşrada yaşayan ve düşünceli davrandığım, saygınlık sınırları içinde kaldığım sürece bağımsızlığıma hoşgörü gösteren bir kocam olduğunu biliyordu. Bu konuyu konuşmamıştık. Ondan ayrılacağımı söylerken kocamın yanında olmam gerektiği bahanesini kullanmıştım."

Isolde titreyince neredeyse ölümün eşiğine geldiği geceyi anımsadı-

ğım anladı Anatole.

"Constant, Lascombe'u hiç bilmiyordu. Doğru değil mi?" diye ısrar etti.

"Jules ile tanışıklığı yoktu."

"Feydeau Sokağı'ndaki daireden başka bir adres, başka bir bağlantı da bilmiyordu değil mi?"

"Hayır." Isolde duraklayıp devam etti. "En azından benden duymadı."

"Öyleyse," dedi Anatole iddiasını kanıtlamış gibi. "Cenaze töreninden bu yana altı ay geçti. Ve bizim huzurumuzu bozacak hiçbir şey olmadı."

"Panorama Pasajı'nda senin saldırıya uğraman dışında."

Anatole'ün alnı kırıştı. "O olayın Constant ile bağlantısı yoktu," dedi aceleyle.

"Ama senden yalnızca babanın saatini aldılar," diye itiraz etti Isolde.

"Hangi hırsız para dolu cüzdanı bırakır?"

"Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. O kadar."

Eğilip kadının yanağını okşadı. "Domaine de la Cade'a geldiğimizden beri gözlerimi, kulaklarımı dört açtım. Hiçbir şey duymadım, görmedim.

Bizi bir an için bile tedirgin edecek bir şey yok. Köyde soru soran biri yok.

Arazinin çevresinde dolaşan yabancılar yok."

Isolde içini çekti. "Marguerite'ten haber gelmemesi seni kaygılandır-mıyor mu?"

Anatole'ün alnındaki çizgiler derinleşti. "Evet, kaygılandırıyor. Nerede olduğumuzu gizlemek için bunca çabadan sonra mektup yazmaya pek gönüllü değildim. Du Pont ile ilgilendiğinden yanıt vermediğini sanıyorum."

Genç adamın pek gizlemediği hoşnutsuzluğu karşısında Isolde gü-

lümsedi. "Adamın tek suçu anneni sevmek," diye usulca azarladı.

"Öyleyse niçin onunla evlenmiyor?" derken sesi istediğinden daha sert çıktı.

"Nedenini biliyorsun," dedi Isolde yavaşça. "Annen bir Komüncünün dul karısı. Du Pont geleneklere karşı çıkacak bir adam değil."

Anatole başını sallayıp içini çekti. "İşin gerçeği annemin oyalanmasını sağlıyor. Tanrı yardımcım olsun, adama duyduğum nefrete karşın annemin Paris'te yalnız olmak yerine onunla birlikte Marne'da olduğunu bilmek endişelerimi azaltıyor."

Isolde yatağın yanındaki iskemlenin üzerinde duran bornozunu alıp omuzlarına sardı.

Anatole'ün gözlerinde kaygılı bakışlar dolaştı. "Üşüdün mü?"

"Birazcık."

"Sana getirebileceğim bir şey var mı?"

Isolde elini onun koluna yasladı. "Ben iyiyim."

"Ama senin durumunda..."

Gülümseyerek sözünü kesti. "Ben hasta değilim Anatole. Benim du-rumum senin de söylediğin gibi

son derece doğal. Lütfen endişelenme."

Dudaklarındaki gülümseme silindi. "Aile konusuna geri dönersek, Carcassonne'a yapacağımız yolculuğun esas nedenini Leonie'ye söylemeliyiz diye düşünüyorum. Niyetimizi açıklamalıyız."

Anatole parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Ben de olup bittikten sonra öğrenmesinin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Bir sigara daha yaktı. Beyaz dumanlar havaya yazılan yazı gibi tavana doğru yükseldi.

"Kendisini karanlıkta bıraktığın için Leonie'nin seni bağışlayacağına gerçekten inanıyor musun Anatole?" Isolde bir an durakladı. "Ya da bizi bağışlayacağına?"

"Ondan hoşlanıyorsun değil mi? Buna çok seviniyorum."

Isolde başını salladı. "Bu nedenle onu daha fazla aldatmak istemiyorum."

Anatole sigarasından derin bir nefes çekti. "Daha önceden onu planlarımıza katmanın kendisine büyük bir yük getireceğini düşündüğümüzü anlayacaktır."

"Ben tam tersini düşünüyorum. Bence Leonie senin için her şeyi yapar, onunla paylaşacağın sırları kabul eder. Yine de..." Isolde hafifçe omzunu silkti. "Eğer kendini dışlanmış gibi görürse - k i haklıdır- ona güvenmediğimizi düşünüp öfkeye kapılabilir ve hepimizin pişman olacağı davranışlara kalkışabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Isolde elini tuttu. "O, bir çocuk değil Anatole. Artık değil."

"Yalnızca on yedi yaşında," diye itiraz etti Anatole.

"Daha şimdiden senin bana gösterdiğin yakınlığı kıskanıyor," dedi Isolde usulca.

"Saçmalık."

"Bizim - s e n i n - onu aldattığımızı öğrendiği zaman neler hissedeceği-ni hiç düşündün mü?"

"Konu aldatma değil, düşünceli davranma. Niyetimizi ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi olur."

Elini Isolde'ün karnına koyarak konunun kapandığına inandığını gösterdi.

"Çok yakında sevgilim, tüm sorunlar bitecek."

Öteki eliyle başını tuttu ve kendisine çekerek dudaklarından öptü.

Ağır ağır bornozu omuzlarından sıyırıp dolgun göğüslerini ortaya çıkardı.

Isolde gözlerini yumdu.

"Çok yakında," diye fısıldadı Anatole. "Her şey açığa çıkacak. Yaşa-mımızda yeni bir sayfa açacağız."

İ Ü =

364

45

O O

CARCASSONNE

22 EKİM PERŞEMBE

Saat sabah dört buçukta, Anatole, Isolde ve Leonie'yi taşıyan iki tekerlekli araba Domaine de la Cade'ın uzun araba yolundan aşağıya inmeye başladı. Marieta ile arabayı kullanan Pascal önde oturmuş tek battaniyeyi dizlerine örtmüşlerdi.

Gerçi araba kapalıydı ama çatlak deri tente sabah soğuğuna karşı yeterli koruma sağlamıyordu. Isolde ile ağabeyinin arasında oturan Leonie uzun siyah pelerinine sarınmış, başını örtüp sıcacık olmuştu. Bu sonbaharda ilk kez kullanılan, çenelerinden ayaklarına kadar örttükleri kürk battaniyelerden küf ve naftalin kokusu alıyordu.

Böylesine erken saatin mavi aydınlığı ve soğuk hava Leonie'ye bir maceraya atılıyormuş duygusu vermişti. Şafak sökmeden yola çıkmak, Carcassonne'da iki gün kalıp çevreyi dolaşmak, konsere gitmek, lokantalarda yemek yemek fikri çok çekici geliyordu.

Sougraigne Yolu'na doğru yamaçtan inerlerken arabanın iki yanında takırdayarak sallanan lambalar karanlığın içinde iki nokta gibi parlıyordu.

Isolde biraz kötü uyuduğunu ve hafifçe midesinin bulandığını itiraf etti.

Pek fazla konuşmadı. Anatole de sessizdi.

Yalnızca Leonie uyanıktı. Islak toprak kokusuna karışan siklamen, şimşir, karadut ve tatlı kestane ağaçlarının kokusunu içine çekiyordu. He-365

nüz tarlakuşları ya da güvercinler için çok erkendi ama gece avından dönen baykuşların çığlıkları

duyuluyordu.

Yola çok erken çıkmalarına karşın kötü hava koşulları nedeniyle tren Carcassonne'a bir saat geç vardı.

Anatole araba ararken Isolde ile Leonie beklediler ve birkaç dakika içinde Doktor Gabignaud'nun önerdiği Bastide Saint-Louis semtindeki otele doğru Marengo Köprüsü üzerinden hızla yola çıktılar.

Saint-Vincent Kilisesi yakınında, sessiz sakin Port Sokağı'nın köşesindeki otel, sade ama rahattı. Şekilli taşlarla çerçevelenmiş siyah boyalı ana giriş kapısına yarım daire biçiminde üç taş basamakla çıkılıyordu. Kaldı-

rımlar kaba taş döşeli sokaktan yüksekti. Dış duvarın önüne toprak saksı-

lar içinde süs ağaçları, nöbetçiler gibi sıralanmıştı. Pencere kenarlarındaki saksıların yeşil ve beyaz gölgeleri yeni boyanmış kepenklere düşüyordu.

Yan duvarda iri harflerle OTEL VE RESTORAN yazıyordu.

Anatole kayıt işlerini halletti ve bavulların odalara taşınmasıyla ilgilendi. Isolde, Leonie ve hizmetçi kız için birinci kattaki süit ayrılmıştı.

Anatole de tam karşısındaki tek kişilik odada kalacaktı.

Otelin restoranında hafif bir öğle yemeği yediler ve akşam yemeği için konserden önce saat beş buçukta buluşmayı kararlaştırdılar. Isolde'ün merhum kocasının Carriere Mage Sokağı'ndaki avukatlarıyla randevusu tam saat ikideydi. Anatole ona eşlik etmeyi önerdi. Giderlerken kız kardeşinden, yanında Marieta olmadan sokağa çıkmayacağına ve çıktıkları zaman da Bastide semtinin sınırını çizen nehrin öte yanına geçmeyeceğine dair söz aldı.

Yine yağmur yağıyordu. Leonie yıllardır Carcassonne'a gelen M a d a m Sanchez adlı dul hanımla sohbet ederek oyalandı. M a d a m Sanchez, Basse Ville diye adlandırdığı kentin alçaktaki yeni bölümünün tıpkı çağdaş

Amerikan kentlerindeki gibi dama tahtası sistemiyle inşa edildiğini anlattı.

Leonie'nin haritasına otelin ve kentin ana meydanının yerlerini işaretledi.

Ayrıca haritada adı geçen sokak isimlerinin çoğunun artık kullanılmadığı konusunda da uyanda bulundu.

Tapınak

"Azizlerin yerini generaller aldı," dedi Madam Sanchez. "Artık orkestrayı Sainte-Cecile Meydanı yerine Gambetta Meydanı'nda dinliyoruz.

Ama müzik hiç değişmedi!"

Yağmurun azaldığını fark edince Leonie, yolunu bulabileceği konusunda Madam Sanchez'e güvence verip izin istedi ve çevreyi dolaşmak için dışarı çıkmaya hazırlandı.

Peşinde ona yetişmeye çabalayan Marieta ile birlikte kasabanın ana meydanı olan Herbes Meydanı'na doğru yürürken, daracık sokakta el arabalarının tıkırtısı, pazarcıların ve seyyar satıcıların çınlayan sesleri doğru yolda olduğuna işaret ediyordu. Yaklaşınca çoğu tezgâhın kapanmakta olduğunu gördü. Yine de kestane kebapların ve taze ekmeklerin harika kokusunu aldı. Ahşap bir el arabasının arkasına asılmış dumanı tüten metal çanaklarda şeker ve tarçınla tatlandırılmış bir içecek satılıyordu.

Herbes Meydanı gösterişsiz ama doğru orantılı, dört tarafı altı katlı binalarla çevrelenmiş, her köşeden dar sokakların uzandığı bir meydandı.

Tam ortasında on sekizinci yüzyıldan kalma, Neptün'e adanmış süslü bir çeşme vardı. Leonie alışkanlıkla şapkasının altından gözucuyla yazıyı okudu ve çeşmenin süslerini sıradan bulup fazla ilgilenmedi.

Çınar ağaçlarının yaprakları dökülüyordu ve dallarda kalanlar da bakır, açık yeşil ve altın renkleriyle göz alıyordu. Her tarafta gelip giden yağmurdan ve rüzgârdan korunmak için parlak renklerde şemsiyeler, taze meyve, sebze, bahçe yeşillikleri ve sonbahar çiçekleriyle dolu söğüt dalından örülmüş sepetler göze çarpıyordu. Siyahlara bürünmüş yanık yüzlü kadınlar hasır örgü sepetlerde ekmek ve keçi peyniri satıyorlardı.

Meydanın bir tarafındaki binanın neredeyse tümünü büyük bir ma-

ğazanın kaplamış olması Leonie'yi hem şaşırttı hem sevindirdi. PARİS

CARCASSONNE adı tel iplerle balkonun dövme-demir parmaklıklarına asılmıştı. Saat daha henüz iki buçuk olmasına karşın, fiyatı indirilmiş, zararına satılan mallar mağazanın önündeki masalara yerleştirilmeye baş-

lanmıştı. Metal tentelerden sarkan çengellere av tüfekleri, giysiler, sepetler, her tür ev eşyaları, kızartma tavaları ve hatta fırınlar bile asılmıştı.

Anatole'e av için gerekli bir eşya alabilirim.

Bu fikir aklında bir an dolaştı ama çok az parası vardı ve kredi bulma olasılığı yoktu. Ayrıca nereden başlaması gerektiğini de bilmiyordu. Ma-

ğazadan vazgeçip *pazar* tezgâhlan arasında büyülenmiş gibi dolaşmaya başladı. Mallarını satmaya çalışan kadın ve az sayıdaki erkek satıcının hepsi güler yüzlüydü. Paris'te asla yapamayacağı biçimde, sebzeleri elledi, baharatları parmaklarının arasında ovaladı, uzun saplı çiçekleri kokladı.

Herbes Meydam'ndaki her şeyi inceleyince, yan sokakları dolaşmaya karar verdi, batıya yönelince Isolde'ün avukatlarının bulunduğu Carriere Mage Sokağı'nda buldu kendini. Üst tarafta genelinde bürolar ve moda atölyeleri vardı. Tissus Cathala atölyesinin önünde epey durakladı. Cam kapıdan içeri bakınca rengârenk kumaşlar ve dikiş malzemeleri görünü-

yordu. Girişin iki yanındaki ahşap kepenklere beyefendilerin gri çizgili takım elbiselerinden hanımefendilerin çay giysilerine ve pelerinlerine kadar, çok çeşitli çizimler tutturulmuştu.

Leonie dikiş patronlarını incelerken bir yandan da Isolde ile Anatole'ü avukatın bürosundan çıkarken görmeyi umarak sokağı inceliyordu.

Aradan epey zaman geçip onları göremeyince sokağın aşağı tarafındaki dükkânların çekiciliğine kapılarak yürüdü.

Ardında Marieta ile nehre doğru ilerlerken antika eşyalar satan birçok dükkânın vitrinine baktı. Pencereleri kırmızı, mavi, yeşil ciltli kitapların sıralandığı raflarla dolu bir kitapçı dükkânının önünden geçti. 75 numa-radaki seçkin bakkaliye dükkânından taze kavrulmuş kahvenin baştan çıkarıcı kokusu yayılıyordu. Bir an kaldırımda durup üç yüksek pencereden içeri baktı. Ahşap ve cam raflara çeşitli kahve çekirdekleri, pişirmek için gerekli cezveler, diğer aletler sıralanmıştı. Kapının üzerinde *Elie Hııc* ismi okunuyordu. Dükkânın bir tarafında çengellere asılıp kurutulan so-sisler görülüyordu. Diğer tarafta ise dağkekiği, adaçayı, biberiye demetleri sarkıyor, masanın üzerindeki kiraz turşusu ve şeker kaplı eriklerle dolu kavanozlar göz alıyordu.

Carcassonne gezisini düzenlediği için Isolde'e teşekkür etmek amacıyla bir armağan almaya karar verdi. Marieta'yı kaldırımda kaygıyla ellerini ovuştururken bırakıp Alaaddin'in mağarasını andıran dükkâna girdi ve on dakika sonra içinde en kaliteli Arabistan kahve çekirdekleri ve uzun bir kavanoz şekerli meyve bulunan beyaz bir paketle çıktı.

368

Tapınak

Marieta'nın kaygılı yüz ifadesinden, sadık köpekleri andıran davranışlarından sıkılmaya başlamıştı.

Cesaret edebilir miyim?

Leonie beklenmedik bir anda aklına gelen muzip fikirle heyecana kapıldı. Anatole onu çok kötü azarlayacaktı. Ama eğer acele ederse ve Marieta da dilini tutabilirse, Anatole bu kaçamağı öğrenmeyebilirdi. Leonie sokağı gözleriyle taradı. Kendi sınıfına mensup birçok kadın hava almak için dolaşıyordu. Gerçi alışılmış bir durum değildi ama yine de bunu ya-panlar vardı. Üstelik kimse onlara dikkat bile etmiyordu. Anatole fazla lelaşlanıyordu.

Böyle bir ortamda bir bekçi köpeğine ihtiyacım yok.

"Bunları taşımak istemiyorum," diyerek paketi Marieta'ya uzattı ve gözlerini gökyüzüne dikti. "Korkarım yağmur yine başlıyor. En iyisi sen bunları otele götür ve bir şemsiye alıp gel. Seni burada

beklerim."

Marieta'nın gözlerini endişe bürüdü. "Ama Senyör Vernier sizinle kalmam gerektiğini söylemişti."

"Gidip gelmen on dakika bile sürmez," dedi Leonie kesin bir ifadeyle.

"Onun haberi olmadan otele gidip dönebilirsin." Beyaz paketi işaret etti.

"İçinde Isolde'e aldığım kahve var ve bozulmasını istemiyorum. Üstelik yağmur yağarsa, ıslanmaktan kurtuluruz." Son noktayı da hedefe isabet ettirdi. "Eğer nezle olursam ağabeyim sana teşekkür etmeyecektir."

Paketlere bakan Marieta kararsız kaldı.

"Acele et," dedi Leonie sabırsızlıkla. "Seni tam burada bekleyeceğim."

Marieta, genç hanımefendinin ortalıktan kaybolmadığından emin olmak için kuşkulu gözlerle sık sık arkasına bakarak Carriere Mage Sokağı'na geri döndü.

Zararsız kaçamağından keyiflenen Leonie gülümsedi. Anatole'ün talimatlarının dışına çıkıp Bastide semtinden ayrılmak gibi bir niyeti yoktu.

Vicdanı rahat olarak Aude Nehri'ne kadar yürüyüp karşı yakadaki ortaçağ

şatosuna bir göz atabilirdi. Isolde'ün söz ettiği ve Mösyö Baillard'ın çok sevdiği Cite'yi görmek istiyordu.

Haritayı cebinden çıkarıp inceledi.

Çok uzak olmamalı.

369

F: 24

Kate M o s s e

Şanssızlık olup da Marieta kendisinden önce gelirse, Isolde ve Anatole ile geri dönmeyi düşünerek avukatın bürosunu aramaya çıktığını ve böylece yerinden ayrıldığını söyleyebilecekti.

Yaptığı planla mutlu bir şekilde başını dimdik tutup Pelisserie Sokağı'nı geçti. Kendini gerçek bir maceraperest gibi hissediyor ve bu duy-gudan keyif alıyordu. Üzerinde tertemiz bir Fransız bayrağı sallanan Hötel de Ville'in mermer sütunlarının önünden geçti ve haritadan eski Monas-tere des Clarisses kalıntılarının olduğunu düşündüğü yere doğru yürümeye başladı. Sağlam kalan tek kulenin tepesinde dekoratif bir kubbenin örttüğü tek bir çan vardı.

Leonie kalabalık sokaklardan çıkıp Gambetta Meydam'nın ağaçlı dinginliğine ulaştı. Bahçeleri

tasarlayan Carcassonne'lu mimar Leopold Petit'nin çalışmalarını kutsayan bir tabelaya rastladı. Parkın ortasındaki gölden, göğe doğru su fışkırtan fiskiyeler çevreye beyaz bir sis yayıyordu.

Japon tarzı bir orkestra platformunun çevresine beyaz iskemleler sıralanmıştı. İskemlelerin dağınıklığı, dondurmalı bisküvi ambalajları, ıslak puro izmaritleri, yağlı kâğıtlar konserin kısa bir süre önce bittiğini gösteriyordu.

Leonie eğilip çamurlu ayak izleriyle kaplanmış el ilanlarından birini aldı.

Gambetta Meydam'nın yeşil ve sevimli ortamından sağa dönüp hastanenin yanından geçip Vieux Köprüsü'nden panoramik bir manzara vaat eden oldukça sıkıcı bir sokağa saptı.

Üç yolun buluştuğu noktadaki çeşmenin üstünde bronz bir kadın heykeli vardı. Leonie levhayı eliyle silip yazıyı okudu. Heykelin adı La Samaritaine, Flöre ve hatta Pomone olarak geçiyordu.

Çeşmenin klasik kadın kahramanını, köprünün yanındaki Höpital des Malades'ın tepesinden izleyen bir Hıristiyan azizi olan Saint Vincent de Paul heykeli vardı. Heykelin sevgi dolu bakışları ve açık kolları, kapının yüksek taş kemerinin üzerinde renkli camlarla süslü yuvarlak bir pencere bulunan, yanındaki küçük kiliseyi de kucaklar gibiydi.

Hepsi bir araya gelince hayırseverlik, para ve refaha işaret ediyordu.

Leonie arkaya dönünce nehrin karşı yakasındaki tepenin üzerine kurulmuş La Çite denilen eski şatoyu gördü ve heyecandan nefesi kesildi.

Tahmin ettiğinden daha görkemli ve boyut olarak daha insancıldı. Cite'nin **370**

Tapınak

fotoğraflarının yer aldığı kartpostallarda Gustave Nadaud'nun ünlü sözleri yer alırdı: *"İnsan Carcassonne'u görmeden ölmemeli."* Ama şimdiye dek bu cümlenin bir reklam sloganı olduğunu varsaymıştı. Buradan bakınca gerçeğin bir yansıması olduğunu görebiliyordu.

Nehrin suyu çok yükselmiş, hatta bazı yerlerde setlerini aşıp otları ıslatmıştı, Saint-Vincent-de-Paul Kilisesi'yle hastanenin duvarlarına vuruyordu. Anatole'e verdiği sözü tutmaya kararlıydı ama kendini bir anda bir dizi taş kemerle nehri aşan köprünün üzerinde buldu.

Birkaç adım daha yürüyüp geri döneceğim.

Karşı kıyı ağaçlıktı. Dalların arasından su değirmenleri, imbikhane-Icrin düz çatıları, elle çalıştırılan makineleri olan tekstil atölyeleri görülü-

yordu. Daha farklı, daha eski bir dünyanın kalıntıları, tümüyle kırsal bir yerleşim, diye düşündü.

Başını kaldırınca köprünün tam ortasındaki lamba direğinin üstünde bir haça çivilenmiş Hz. İsa heykelini gördü. Alçak duvardaki girintide yolcular isterse oturabilir ya da atlı arabalara, el arabası sürücülerine yol vermek için çekilebilirlerdi.

Bir adım daha attı ve hiç aklında olmadığı halde Bastide semtinin güvenliğini ardında bırakıp Cite'nin romantizmine doğru ilerledi.

371

45

O O

Anatole ile Isolde mihrabın önünde duruyorlardı.

Bir saat geçmiş, tüm belgeler imzalanmıştı. Yaz mevsiminin ertele-melerinden sonra Jules Lascombe'un vasiyetnamesinin koşulları sonunda onanmıştı.

Lascombe arazisini yaşam boyu kaydıyla dul karısına bırakmıştı. Hiç beklenmedik bir şekilde karısı ikinci kez evlenirse, arazi üvey kız kardeşi, kızlık soyadı Lascombe olan Marguerite Vernier'nin oğluna kalacaktı.

Avukat kuru ve çatlak sesiyle koşulları okurken Anatole'ün kendisinden söz edildiğini algılaması uzun sürdü. Kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. Domaine de la Cade her şart altında onun ailesine kalıyordu.

Şimdi, yarım saat sonra küçük Cizvit kilisesinde rahip onları karıko-ca olarak birleştiren kısa törenin son sözlerini söylerken Anatole uzanıp Isolde'ün elini tuttu.

"Madam Vernier, *sonunda*," diye fısıldadı.

Sokaktan bulunmuş tanıklar onların açıkça sergilenen sevgi belirti-lerine gülümsediler ama bir yandan da böylesine sade bir tören olmasına üzüldüler.

Çan sesleri arasında Anatole ile Isolde sokağa çıktılar. Uzaktan gök gürültüsünün sesi geliyordu. Leonie ile Marieta'nın onları otelde bekledik-lerinden emin olarak, evlilik yaşamlarının ilk saatini baş başa geçirmek için sokak boyunca koşup ilk gördükleri kafeye daldılar.

372

Tapınak

Anatole mönüdeki en pahalı şampanya olan Cristal'den bir şişe ısmarladı. Karşılıklı armağanlarını verdiler. Anatole, karısına bir tarafında kendisinin diğer tarafında onun resminin bulunduğu bir gümüş madalyon armağan etti. Isolde de ona Panorama Pasajı ndaki saldırıda çalınan saati-nin yerine, üzerine isminin baş harfleri kazınmış altın kaplamalı bir cep saati armağan etti.

Bir saat boyunca birbirlerinin sevgi dolu dostluğu içinde şampanya içip konuşurlarken, iri yağmur damlaları pencereye vurmaya başladı.

373

45

O O

Leonie köprüden inerken bir an endişeye kapıldı. Artık Anatole'ün talimatlarına karşı gelmiyormuş gibi davranamazdı. Bu düşünceyi aklından kovdu ve Bastide üzerinde toplanmaya başlayan kara fırtına bulutlarına baktı.

"Şu anda kötü havadan uzak kalmak için nehrin öte yakasında bulunmak daha akıllıca olacak," dedi kendi kendine. Gerçekten şimdilik Basse Ville'e dönmek pek tavsiye edilmezdi. Üstelik bir maceraperest, kadın bir kâşif, sırf ağabeyi yapmamasını söylediği için araştırmalarından vazgeç-

mezdi.

Trivalle bölgesi tahmin ettiğinden daha sarsıcı, çok daha yoksuldu.

Çocukların tümü çıplak ayaklıydı. Yolun kenarında süt rengi, görmeyen gözlü bir dilenci, gri renkli bi.' kumaşa sarınmış oturuyordu. Tam yanından geçerken, pislik ve yoksulluğun siyaha boyadığı elindeki kirli çanağı uzattı. Leonie çanağa bozuk para attı ve dikkatli adımlarla iki yanına gösterişsiz evler sıralanmış taş döşeli yolda yürümeye devam etti. Boyası dökülmekte olan kepenklerin neredeyse hepsi onarılmak istiyordu. Leonie burnunu kırıştırdı. Sokak, fazla kalabalık ve ihmal kokusuyla doluydu.

Herhalde Cite'nin içi daha iyidir.

Sokak hafif bir yokuşa döndü. Binalardan uzaklaşıp açık havaya çı-

kınca, Cite'nin manzarası yeşile boyandı. Sol tarafta kırık basamaklarla çıkılan, eski gri duvarın içine oyulmuş ağır bir ahşap kapı gözüne çarptı.

Eski, harap levha burasının Fransisken manastırı olduğunu gösteriyordu.

374

Tapınak

Ya da bir zamanlar...

Leonie de, Anatole de Kilise'nin baskıcı gölgesi altında yetiştirilme-misti. Annesi özgür bir ruhtu ve Anatole; cumhuriyet taraftarı olan babası l.eo Vernier'nin din adamlarını en az aristokratlar kadar cumhuriyet düşmanı olarak gördüğünü açıklamıştı. Yine de siyasetin uzlaşmazlığı ile ilerlemenin ilkeleri uğruna tüm güzelliklerin yok edilmesini, Leonie'nin romantik hayal dünyası kabul edemiyordu. Manastırın içinde yankılanan sözcükler ona bir anlam ifade etmiyorsa bile, mimarisi hoşuna gidiyordu.

Derin düşüncelere dalan Leonie, dış duvarlarda ahşap kirişleri, tiriz-lerle bölünmüş pencereleri, hava kapalı olmasına karşın ışığı mavi, pembe ve sarı prizmalarda yakalayan baklava kesimli camlarıyla önemli bir yapı olan Maison de Montmorency'nin önünden geçti.

Trivalle Sokağı'nın tepesine ulaşınca sağa döndü. Tam karşısında Cite'nin ana girişi olan Narbonnaise Kapısı'nın kum rengi yüksek, dar kuleleri duruyordu. Kararmış gökyüzüne karşın, bazıları kırmızı kiremitli, diğerleri gri arduvaz kaplı kulelerin yer aldığı çift duvarı görünce kalbi heyecanla çarptı.

Yokuşu daha kolay tırmanmak için eteğini bir eliyle tuttu ve gayretle ilerlemeye başladı. Yaklaşınca mezarlığın yüksek duvarlarının ardından gri mezar taşlarının üzerindeki heybetli haçları ve süzülen heykelleri gö-

ründü.

Buradan sonrası otlak ve çayırdı.

Soluk almak için bir an durdu. Şatoya geniş, düz, ot bürümüş bir hendeğin üzerinden aşan taş kaplı köprüden giriliyordu. Köprünün başında küçük bir gişe kulübesi vardı. Yıpranmış silindir şapkalı, eski moda favo-rili bir adam elleri ceplerinde kapıda durmuş, Cite'ye bira fıçıları taşıyan tüccarlardan, mal getiren arabacılardan para topluyordu.

Köprünün geniş, alçak duvarının üzerinde iki askerin eşliğinde bir adam oturuyordu. Üstünde eski, mavi, Napolyon tarzı bir pelerin vardı ve dişleri kadar kara, uzun saplı bir pipoyu tüttürüyordu. Üç erkek de gülü-

yordu. Ortadaki adamın onu gördüğü anda gözlerinin büyüdüğünü fark etti. Adam küstah bir bakışla ona bakıp, başını çevirdi. Dikkatini çektiği için tedirgin olarak hızlı adımlarla yanlarından geçti.

Köprüye adım attığı anda kuzeybatıdan esen rüzgâr tüm gücüyle onu sarstı. Bir eliyle şapkasını, diğeriyle bacaklarına dolanmasını önlemek için giysisinin eteğini tutuyordu. Gözlerini uçuşan toz ve kum taneciklerine karşı sımsıkı kapatmış, zorlukla ilerliyordu.

Cite'ye girince rüzgârdan korunmuş oldu. Bir an durup giysilerini dü-

zeltti, dış ve iç duvarların arasındaki boşlukta, yolun tam ortasından akan suyla çizmelerini

ıslatmamaya dikkat ederek ilerledi. Bir kuyunun yanında iki küçük oğlan pompayla metal bir kovaya su dolduruyordu. Sağda solda yakın zamanda yıkılmış gecekonduların kalıntıları göze çarpıyordu. Yı-

kılan evlerden birinin, ikinci kat yüksekliğindeki kapkara şömine bacası olduğu yerde kalmıştı.

Otelden ayrılmadan önce Bastide haritasının yanı sıra rehber kitabı da almadığına pişman olarak yolu sorunca şatonun dümdüz ileride olduğunu öğrendi ve batı duvarı boyunca yürümeye başladı. Yürürken bir terslik olduğu duygusuna kapıldı. Uzaktan görünen dış manzaralardan ve rüzgâr alan turnuva sahalarından sonra iki duvar arası tahmin ettiğinden daha loş, daha kasvetliydi. Üstelik çok pisti. Kaygan taşların üstü çamurla kaplıydı.

Her çeşit pislik ve çöp, hendekleri doldurmuştu.

Askeri garnizonun bulunduğu Comtal Şatosu'na giden ahşap tabelanın gösterdiği yönü izleyerek daracık sokakta yürümeyi sürdürdü. Burası da hayal kırıklığı yaratmıştı. Daha önce okuduklarından şatonun yüzlerce yıl önce Cite'nin sahipleri olan Trencavel Hanedanlığının evi olduğunu öğrenmişti. Bu yüzden Rhöne ya da Loire nehirleri kıyısındaki peri masallarını andıran şatolardan birini göreceğini tahmin etmişti. Uzun giysili hanımların dolaştığı, şövalyelerin savaşa gitmek üzere hazırlandığı büyük avlular ve salonlar canlandırmıştı gözünde.

Comtal Şatosu ise hem o zamanlar hem de şimdi zevksiz, sıradan, yalın askeri bir binaydı. Duvarların gölgesindeki Tour de Vade, barut deposu olarak kullanıyordu. Kapıdaki nöbetçi dişlerini karıştırıyordu. İhmal edilmiş, tamammül edilen ama sevilmeyen bir görünümü vardı.

Leonie bir süre şapkasının geniş kenarının altından bakıp şatoya giren dar geçitte ve köprüde bir romantizm belirtisi aradı ama bulamadı.

Çite semtini turistik bir bölge olarak yeniden canlandırma girişiminin **376**

Tapınak

başarılı olamayacağına karar verdi. Bu sokakların ziyaretçilerle dolup taşması olanaksızdı. Çağdaş zevklere çekici gelmeyecek son derece sıkıcı bir yerdi. Makineyle kesilmiş taşlar ve zemin karolarıyla yeni onarılmış

duvarlar, otantik çevrenin ne kadar bozulduğunu fazlasıyla vurguluyordu.

Çalışmalar bitince atmosferin biraz değişeceğini umuyordu. Yeni lokantalar, dükkânlar, hatta bir otel, dolambaçlı sokaklara canlılık getirebilirdi.

Daracık geçitlerde yürüdü. Kendisi gibi birkaç ziyaretçi daha vardı. Ellerini kürk manşonlarda ısıtan hanımefendiler, silindir şapkalı bastonlu beyefendiler Leonie'ye selam verdiler.

Rüzgâr burada şiddetini artırmıştı. Leonie cebinden mendilini çıkarıp nemli havadan korunmak için ağzını, burnunu örtmek zorunda kaldı. Karmaşık, engelli yollarda yürüyüp teraslandırılmış sebze bahçelerinin önüne geldi. Eski bir büyük taş haç, sebze tarhlarına, asmalara, tavuk kümesle-rine ve tavşan yuvalarına tepeden bakıyordu. Aşağıda birbirine yaslanmış

minik evler vardı.

Bulunduğu noktadan bakınca nehrin ne kadar kabardığını daha iyi görüyordu. Kaynayan siyah sular değirmenlerin arasında hızla akarak kanatlarını döndürüyordu. Öte yanda Bastide semti görünüyordu. Saint Michel Kilisesi'nin sivri çan kulesi ve kaldıkları otele yakın olan Saint Vincent Kilisesi'nin ince, uzun kulesi seçilebiliyordu. Leonie kaygılanmaya başlamıştı. Gözlerini gökyüzüne kaldırınca, yükselen sular nedeniyle nehrin bu yakasında mahsur kalabileceğini fark etti. Basse Ville birden çok uzaktaymış gibi göründü. Eğer sel suları yüzünden burada kalırsa Anatole'e anlatmayı düşündüğü Bastide semtinin daracık sokaklarında yolunu kaybetme bahanesi işe yaramayacaktı.

Başının üzerindeki bir hareket dikkatini çekti. Gri gökyüzünde simsiyah görünen sonbahar kargaları rüzgâra karşı savaşarak kulelerin, burçların üzerinde uçuyordu.

Leonie harekete geçti. İlk yağmur damlası yanağını ıslattı. Ardından daha iri, daha soğuk damlalar hızla düşmeye başladı. Aniden gök gürültü-

sü duyuldu ve her taraf sular altında kaldı.

Bunca zamandır beklenen fırtına sonunda patlamıştı.

59

O Q

Leonie sığınacak bir yer aradı ama bulamadı. Şatoyla aşağıdaki Barbacane semtini bağlayan dik ve taşlı yokuşta ne bir ağaç, ne bir bina, ne de bir kulübe vardı. Cite'ye geri dönmek için yukarı tırmanma fikrine yorgun bacakları itiraz etti.

Aşağıya inmekten başka çıkar yol yok.

Taşların üzerinden oluk gibi akan suyla ıslanmaması için eteğini bileklerine kadar kaldırıp tökezleyerek indi. Rüzgâr kulaklarında uğuldarken, yağmur damlaları şapkasının altına iniyordu, mantosu açılmış bacaklarına dolanmıştı.

Yokuşun üzerindeki taş haçın yanında durmuş kendisini izleyen iki erkeği fark etmedi. Adamların biri iyi giyimli, kibar, zevkli, paralı ve statü sahibi gibi görünüyordu. Öteki kısa boylu, esmerdi ve Napolyon tarzı kalın bir pelerine sarınmıştı. Birkaç kelime konuştular. Eldivenli, yaşlı askerin kirli avucuna paralar aktarıldı ve iki erkek ayrıldı. İhtiyar asker Cite'nin içinde gözden kayboldu.

Beyefendi görünümlü Leonie'yi izledi.

Saint Gimer Meydanı'na indiği zaman Leonie sırılsıklam olmuştu.

Bir lokanta ya da kafe göremeyince tek seçeneği kiliseye sığınmaktı.

Sevimsiz modern basamaklardan hızla tırmanıp siyah korkuluğun aralık duran demir kapısından geçti.

378

Tapınak

Binanın ahşap kapısını açıp içeri girdi. Sunakta ve kenardaki ibadet yerlerinde mumların yanmasına karşın Leonie titredi. İçerisi daha so-

ğuktu. Yağmur damlacıklarından kurtulmak için ayaklarını yere vurarak silkindi, ıslak taş ve tütsü kokusunu içine çekti. Bir an kararsız kaldı ama uzun süre Saint Gimer Kilisesi'nde mahsur kalabileceğini düşünüp şıklıktan çok nezleye yakalanmamanın daha önemli olduğuna karar verip ıslak eldivenleriyle şapkasını çıkardı.

Gözleri loş ışığa uyum sağlayınca, başkalarının da fırtınadan kaçmak için kiliseye sığındığını gördü. Garip bir topluluktu. Orta bölümde ve ke-narlarda insanlar sessizce dolaşıyorlardı. Silindir şapkalı, kalın paltolu bir beyefendi, koluna giren hanımefendiyle birlikte, sanki burunlarına kötü bir koku gelmiş gibi sıranın birinde dimdik oturuyordu. Çoğu çizmesiz ve kötü giyimli semt halkı döşeme taşlarının üzerine çömelmişti. Hatta bir eşek ve iki kolunun altında birer tavuk taşıyan bir kadın bile vardı.

"Olağandışı bir manzara," dedi kulağının dibinde bir ses. "Ama bir sığınağın, kendisine gelen kim olursa kucakladığını unutmamak gerekir."

Leonie şaşkınlıkla dönüp bakınca tam yanında bir beyefendinin durduğunu gördü. Gri silindir şapkası, redingotu, gümüş saplı bastonu ve oğlak derisi eldivenleri hangi sınıfa mensup olduğunu belirtiyordu. Giyi-minin geleneksel zarafeti gözlerinin maviliğini vurguluyordu. Leonie bir an onu daha önce görmüş olduğunu düşündü. Daha iri yapılı, geniş omuzlu olmasına karşın ten rengi ve yüz hatlarının ağabeyini çağrıştırdığını fark etti.

Adamın dimdik bakışlarında ve Leonie'nin göğsünde beklenmedik bir heyecan yaratan tilkiyi andıran hatlarında bir başkalık vardı. Kalbinin hızla çarpmaya başladığını, ıslak giysilerinin altında cildinin ısınıverdiği-ni hissetti.

"Ben..." diye söze başlarken yanakları kızardı ve bakışlarını yere indirdi.

"Bağışlayın beni, sizi incitmek istemedim," dedi adam. "Normal şartlar altında elbette tanıştırılmadığım bir hanımefendiye doğrudan hitap etmezdim. Hatta böyle bir yerde bile." Gülümseyerek devam etti. "Ama olağandışı şartlar altındayız değil mi?"

379

Kate Mosse

Adamın nezaketi Leonie'ye güven verdi.

Gözlerini kaldırıp, "Evet, olağandışı koşullar," diye yanıtladı.

"Yani fırtınadan kaçan yolcularız. Bence normal görgü ve davranış

kuralları bir süre için askıya alınabilir." Şapkasını çıkarınca, yüksek alnı ve yakasının tam kenarında bitmek üzere kesilmiş parlak saçları ortaya çıktı. "Yani bu süre içinde arkadaşlık edebilir miyiz? Böyle bir istekte bu-lunarak sizi incitmiyorum, değil mi?"

Leonie başını salladı. "Hayır, inanmıyorsunuz," dedi açıkça. "Üstelik burada oldukça uzun bir süre kalabiliriz."

Kendi sesinin kulaklarına hoşa gitmeyecek kadar ince, tiz ve gergin gelmesinden hoşlanmadı. Ama yabancı adam hâlâ gülümsüyordu, dikkat etmemiş gibiydi.

"Oldukça uzun," diyerek çevresine baktı. "Görgü kurallarını göz önün-de tutarak, eğer kendimi size tanıtmaya cüret edebilirsem, artık yabancı sayılmayız. Ayrıca koruyucularınızın kaygılanmasına gerek kalmaz."

"Oh, şey ben..." dedi ve durakladı. Yalnız başına olduğunu açıklaması sağduyulu bir davranış olmazdı. "Kendinizi tanıtırsanız memnun olurum."

Adam yarım bir reveransla cebinden kartvizitini çıkardı. "Adım Victor Constant, matmazel."

Leonie zarif kabartma yazılı kartı bir heyecan kıpırtısıyla aldı ve üzerindeki ismi inceler gibi görünerek heyecanını gizlemeye çabaladı.

Hoşa gidecek bir şey söylemeye çalıştı. Kiliseye girer girmez eldivenlerini çıkardığına pişman oldu. Erkeğin turkuvaz bakışları altında kendini çıplak gibi hissediyordu.

"Adınızı soracak kadar küstah olabilir miyim?"

Leonie'nin dudakları bir gülüşle aralandı. "Elbette. Ne kadar aptalım.

Kartvizitlerimi... şey... yanıma almadığıma pişman oldum," diye yalan söyledi nedenini düşünmeden. "Adım Leonie Vernier."

Constant genç kızın çıplak elini tutup dudaklarına götürdü. *"Memnun oldum."*

Erkeğin dudakları cildine değdiği anda Leonie adeta yerinden sıçradı.

Yanakları kızardı ve böyle bir tepki gösterdiği için çekingenliğe kapılıp aceleyle parmaklarını çekti.

Adam nezaketle fark etmemiş gibi davrandı ve Leonie bu davranışından dolayı ondan hoşlandı.

"Niçin bir koruyucum olduğunu varsayıyorsunuz?" dedi konuşabileceğinden emin olunca. "Yanımda

kocam da olabilir."

"Olabilir ama hiçbir erkeğin sizin gibi genç ve güzel karısını yalnız bırakacak kadar kibarlıktan yoksun olduğunu düşünemem," diyerek çevresine baktı. "Üstelik böyle bir toplumun içinde."

Birlikte karmakarışık insan topluluğuna baktılar.

Leonie bu iltifattan mutlu oldu ama gülümsemesini saklamayı ba-

şardı.

"Belki kocam yardım çağırmaya gitmiştir."

"Hiçbir erkek bu kadar aptal olamaz," derken sesindeki vahşi tutku, Leonie'nin yüreğinin hızla çarpmasına yol açtı.

Başını eğip genç kızın nikâh yüzüğü bulunmayan çıplak ellerine baktı.

"Çok zeki olduğunuz belli Mösyö Constant," diye yanıtladı Leonie.

"Üstelik evli olmadığım konusunda da haklısınız."

"Hangi koca böyle bir kadının yanından bir dakika için bile olsa ay-rılmak ister?"

Leonie başını yana eğdi. "Herhalde siz karınıza böyle davranmıyorsunuz değil mi?" diye sordu. Kendine hâkim olamadan cesur sözcükler dudaklarından dökülüvermişti.

"Ne yazık ki evli değilim," dedi Constant gülümseyerek. "Eğer bu kadar değerli bir varlığa sahip olabilirsem, ona çok daha fazla sahip çıkarım demek istemiştim."

Mavi ve yeşil gözler bir an çarpıştı. Duygu yoğunluğunu gizlemek için Leonie yüksek sesle gülünce, Saint Gimer semtinin geçici vatandaş-

ları dönüp ona baktılar.

Constant parmağını dudaklarına götürdü. "Şışşt... Anlaşılan bizim neşemiz takdir edilmiyor."

Sesini biraz daha alçaltınca, Leonie ona yaklaşmak zorunda kaldı.

Neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaşmışlardı. Leonie bedeninin

sağ tarafının sanki şöminenin önünde duruyormuş gibi ısındığını hissetti.

Göle bakan yüksek burunda otururlarken Isolde'ün aşk hakkında söyledikleri aklına geldi. İlk kez böyle bir duyguya kapılıyordu.

"Size bir sır verebilir miyim?" dedi adam.

"Elbette."

"Sizi buraya getiren şeyin ne olduğunu biliyorum Matmazel Vernier."

Leonie kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Tek başına maceraya atılan genç bir hanımefendi havasına sahipsiniz.

Yağmurdan ıslanmış durumda tek başınıza kiliseye girmeniz, sizi şemsi-yeyle koruyacak bir hizmetçinin yanınızda olmadığını gösterir. Zümrütleri andıran gözleriniz de bu anın heyecanıyla parlıyor."

Yakında duran bir İspanyol ailenin yüksek, öfkeli sesleri Constant'ın dikkatini çekti. Leonie pek kendinde değildi ama yine de tehlikeyi algı-

ladı. Yaşadığı anın yoğunluğuyla daha sonra pişman olacağı şeyler söyle-yebilirdi.

Aldığı iltifatı aklından geçirdi.

Gözleriniz zümrüt gibi parlıyor.

"Bu bölgede birçok İspanyol tekstil işçisi var," dedi Constant genç kızın tedirginliğini hissetmiş gibi. "Ortaçağ şatosunun onarımı 1847'de başlayıncaya kadar Çite, tekstil endüstrisinin merkeziydi."

"Çok bilgilisiniz Mösyö Constant," dedi genç kız dikkatini dağıtmamaya çabalayarak. "Onarım çalışmalarına mı katılıyorsunuz? Yoksa mimar mısınız?"

Erkeğin mavi gözlerinin keyifle parladığını fark etti. "İltifat ediyorsunuz Matmazel Vernier, ama değilim. O kadar önemli biri değilim. Yalnızca amatörce ilgi duyuyorum."

"Anlıyorum."

Leonie eğlenceli bir şeyler söyleyemediğini fark etti. Sohbeti sürdürmeye hevesli olarak erkeğin ilgisini çekecek bir konu aradı. Kendisini zeki, hazırcevap, çekici olarak düşünmesini istiyordu. Victor Constant onun yardımı olmadan konuşmayı sürdürdü.

"On birinci yüzyılın sonlarında buraya çok yakın bir yerde Saint Gimer'e ithaf edilen bir kilise varmış. Eski kilise çok kötü durumda oldu-382

ğundan 1859'da onarımdan vazgeçilmiş ve yenisinin inşa edilmesine karar verilmiş."

"Anlıyorum," dedi Leonie ve kendine kızdı.

Ne kadar sıkıcı görünüyorum. Ne kadar aptalım.

"Kilise inşaatı Mösyö Viollet-le-Duc'ün gözetimi altında başlamış ve tasarımının tamamlanması için Mösyö Cals adında yerel bir mimar işba-

şına getirilmiş."

Ellerini omuzlarına koyup doğruca orta bölüme bakması için Leonie'yi döndürdü. Ani bir ısı dalgası bedenine yayılınca Leonie soluğunu tuttu.

"Mihrap, mimber, ibadet yerleri ve paravanların hepsi Viollet-le-Duc'ün eserleri. Güney ve kuzeyin stillerini bir araya getiren tipik bir çalışma. Birçok eşyayı eski binadan buraya taşıdılar. Gerçi benim zevkime göre fazla modern ama yine de karakteri olduğu söylenebilir. Aynı fikirde değil misiniz Matmazel Vernier?"

Leonie erkeğin ellerinin omzundan çekilirken usulca sırtının ortasına dokunduğunu hissetti. Sesine güvenemediği için başını sallamakla yetindi.

Duvardaki kutsal emanetlerin durduğu sandığın altın rengi gölgesinde, yerde oturan bir kadın kollarında huzursuzca kıpırdanan bebeğine ninni söylemeye başladı.

Dikkatin başka yöne çekilmesine sevinen Leonie başını çevirip hakti.

Aquela Trivala

Alı qu'un polit quartier

Es plen de gitanos.n

Sözcükler Leonie ile Victor'a kadar geliyordu.

"Basit şeylerde büyük bir cazibe vardır," dedi adam.

"Bu Occitan dili," dedi Leonie etkilemeye çabalayarak. "Kimsenin duymadığını varsaydıkları zaman evdeki hizmetçiler de bu dili konuşuyor."

(*) Aquela Trivala

Bu güzel k o m ş u l u k

Sadece çingeneler var.

Erkeğin dikkat kesildiğini hissetti.

"Evdekiler mi?" dedi Constant. "Özür dilerim ama giysilerinize ve davranışlarınıza bakınca sizin bu bölgeye gezmeye geldiğinizi düşünmüş-

tüm. Sizi gerçek bir Parisli sanmıştım."

İltifatı duyan Leonie gülümsedi. "Mösyö Constant yine keskin zekâ-

nızı sergilediniz. Gerçekten ağabeyimle Languedoc bölgesine gezmeye geldik. Paris'te Saint-Lazare Garı yakınında Sekizinci Bölge'de yaşıyorum. O bölgeyi bilir misiniz?"

"Yalnızca Mösyö Monet'nin tablolarından bilirim."

"Salon penceresinden Place d'Europe görünüyor," diye devam etti Leonie. "Eğer mahalleyi tanıdıysanız, evimizin yerini çıkarabilirsiniz."

Constant üzülerek omzunu silkti. "Bu durumda eğer çok uygunsuz bir soru değilse Matmazel Vernier niçin Languedoc'a geldiğinizi sorabilir miyim? Geziye çıkmak için mevsim oldukça geç."

"Bir aylığına bir akrabamızda kalıyoruz. Yengemizde."

Constant yüzünü buruşturdu. "Acınızı paylaşıyorum."

Dalga geçtiğini algılaması epey uzun sürdü.

"Yoo," diye güldü. "Isolde hiç de öyle bir yenge değil. Naftalin ve kolonya kokusu yok. Çok genç, güzel ve üstelik o da Parisli."

Erkeğin gözlerinde bir keyif kıvılcımının çaktığını gördü. Anlaşılan karşılıklı kur yapmaktan o da en az Leonie kadar zevk alıyordu.

Son derece zararsız bir eğlence.

Constant elini kalbinin üzerine koyup hafifçe reverans yaptı.

"Hatamı kabul ediyorum."

"Sizi bağışlıyorum," diye yanıtladı Leonie sevimli bir tavırla.

"Şu Parisli genç ve güzel Isolde, şimdi Carcassonne'da mı yaşıyor."

Leonie başını salladı. "Hayır. Kasabaya birkaç günlüğüne geldik.

Isolde'ün merhum kocasından kalan araziyle ilgili bazı işleri vardı. Bu akşam bir konsere gideceğiz."

Constant başıyla onayladı. "Carcassonne çok güzel bir kent. Son on yılda çok gelişti. Artık harika lokantalar, dükkânlar ve oteller var." Bir an duraklayıp sordu. "Yoksa ev mi kiraladınız?"

Leonie güldü. "Buraya birkaç gün için geldik Mösyö Constant. Saint Vincent Oteli bizim gereksinimlerimizi yeterince karşılıyor."

Kilisenin kapısı açıldı ve ani bir rüzgâr dalgasıyla başka insanlar da yağmurdan kaçmak için içeri girdi. Islak eteği soğuk bacaklarına çarpınca Leonie titredi.

"Fırtına sizi ürkütüyor mu?" diye sordu Constant hemen.

"Hayır," dedi Leonie ama erkeğin kaygılanmasına sevindi. "Isolde'ün evi dağlarda. Son iki haftadır bundan daha kötü şimşekli, gök gürültülü fırtınalar atlattık."

"Yani Carcassonne'dan uzaktasınız?"

"Limoux'nun kuzeyinde, Haute Vadisi'ndeyiz. Rennes-les-Bains adlı kaplıca kasabası yakınındayız." Gülümseyerek adama baktı. "Orasını biliyor musunuz?"

"Üzgünüm bilmiyorum. Ama doğrusunu isterseniz bu bölge ilgimi çekiyor. Belki de yakın gelecekte orayı ziyaret ederim."

Bu sevimli iltifat karşısında Leonie kızardı. "Her yerden oldukça uzak ama kırların manzarası harika."

"Rennes-les-Bains sosyetesi kalabalık mı?"

Leonie güldü. "Değil ama biz sakin yaşamdan mutluyuz. Ağabeyimin kentte yoğun bir iş yaşamı var. Burada dinleniyoruz."

"Sanırım Midi bölgesi daha epey zaman sizi ağırlamaktan mutluluk duyacaktır," dedi adam yumuşak bir sesle.

Leonie sakin ifadesini korumak için çabaladı.

Hâlâ tartışan İspanyol aile birdenbire ayağa kalktı. Arkasını dönen Leonie, kilise kapısının açık durduğunu fark etti.

"Yağmur duruyor gibi galiba Matmazel Vernier," dedi Constant. "Ne kadar yazık."

Son sözleri öylesine alçak sesle söylemişti ki, ilgisini bu kadar açıkça belirttiği için şaşıran Leonie yan gözle ona baktı. Ama yüz ifadesi oldukça masumdu ve bu kez genç kız yanlış yorumlayıp yorumlamadığını düşün-dü. Tekrar kapıya doğru baktı. Güneşin adeta gözleri kör eden parlak ışığı ıslak basamakları aydınlatmıştı.

Silindir şapkalı beyefendi yanındaki hanımın kalkmasına yardım etti. Dikkatli adımlarla oturdukları sıradan çıkıp kapıya doğru yürüdüler.

Teker teker diğerleri de onları izledi. Leonie kilisenin ne kadar kalabalık olduğunu fark edince şaşırdı. Neredeyse hiçbirini görmemişti.

Mösyö Constant kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Erkeğin sesi belkemiğinden aşağıya bir titreme indirdi. Leonie yalnızca bir saniye durakladı. Sonra adeta ağır çekilmiş bir filmdeymiş gibi eldivensiz elini uzatıp gri ceketinin üzerine koyduğunu fark etti.

"Çok naziksiniz."

Leonie Vernier ile Victor Constant, kiliseden birlikte çıkıp Saint Gimer Meydanı'na doğru yürümeye başladılar.

60

o o

Perişan görünümüne karşın, Leonie kendini Saint Gimer Meydanındaki en mutlu kişi olarak hissediyordu. Böyle bir dakikayı sık sık düşlemiş

olduğu halde bir erkekle kol kola yürümenin bu kadar doğal gelmesi doğ-

rusu olağandışıydı.

Üstelik hayal kurmuyorum.

Victor Constant ilgili ama uygunsuz davranışları olmayan kusursuz bir beyefendiydi. Sigara içmek için izin istedi ve Leonie izin verince Anatole'ün sevdiği markadan çok farklı olan kalın kahverengi Türk sigaralarından birini ona uzattı. Leonie ikram ettiği sigarayı reddetti ama kendisine yetişkin gibi davranılması hoşuna gitti.

Aralarındaki sohbet tahmin edileceği gibi, havadan, Carcassonne'un güzelliklerinden, Pirenelerin görkemli manzarasından sürüp gitti ve sonunda Vieux Köprüsü'ne ulaştılar.

"Üzgünüm ama sizden burada ayrılmak zorundayım," dedi Constant.

Hayal kırıklığına kapılan Leonie, bunu belli etmemeyi başardı.

"Çok nazik, çok düşünceli davrandınız Mösyö Constant." Bir an duraklayıp devam etti. "Benim de dönmem gerek. Ağabeyim merak edi-yordur."

Bir an için bocalayıp durdular. Fırtına koşullarının olağandışılığından dolayı alışılmamış biçimde dostluk etmek ile bu dostluğu bir adım ileriye götürmek birbirinden çok farklıydı.

Gerçi kendini geleneklerle sınırlanmış olarak düşünmekten hoşlanmazdı ama yine de erkeğin konuşması için bekledi. Bu arada ona gülümseyerek, herhangi bir davetin reddedilmeyeceğini de açıkça belirtti.

"Matmazel Vernier." Erkeğin sesindeki hafif titreme Leonie'nin ho-

şuna gitti.

"Efendim, Mösyö Constant?"

"Eğer çok küstah bir laf gibi görünürse umarım beni bağışlarsınız ama Gambetta Meydam'nı dolaşma zevkine erişip erişmediğinizi merak ediyordum," dedi adam sağ tarafi işaret ederek. "Buradan en fazla iki üç dakika uzaktadır."

"Bu sabah dolaştım."

"Eğer müzikten hoşlanıyorsanız, her cuma sabahı saat on birde harika bir konser var," diyerek mavi gözlerinin tüm etkisiyle ona baktı. "Ben kesinlikle yarın sabah dinlemeye gideceğim."

Görgü kurallarını aşmadan onu davet etme inceliğini gösterdiği için Leonie sevincini zorlukla gizledi.

"Carcassonne'da kaldığımız sürece Isolde müzik etkinliklerine katılmamı önermişti," dedi Leonie başını yana eğerek.

"Bu durumda yarın yine karşılaşacağımızı umuyorum matmazel,"

dedi Constant şapkasını çıkarıp selam verirken. "Üstelik ağabeyiniz ve Isolde ile tanışma onuruna da erişeceğim." Öylesine duygu yüklü bir bakışla bakıyordu ki, Leonie bir an birbirlerine bağlandıklarını, oltanın ucundaki balık gibi ona doğru kaçınılmaz bir biçimde kaydığını hissetti.

Soluğunu tutarken şu dakikada Mösyö Constant'ın kendisini belinden kavrayıp öpmesinden başka şey istemediğini düşünüyordu.

"Görüşmek üzere," dedi adam.

Sözcükleri büyüyü bozdu. Sanki adam en derin düşüncelerini okuya-biliyormuş gibi Leonie kızardı.

"Evet, doğru," diye kekeledi. "Görüşünceye kadar."

Ve arkasını dönüp benliğinde kaynayan umutları daha fazla sergile-yip kendini utandırmadan hızlı adımlarla Pont Vieux Sokağında yürüyüp gitti.

388

Tapınak

Arkasından bakan Constant, sekerek yürüyüşünden, başını dik tutu-

şundan, duruşundan onun izlendiğinin farkında olduğunu anladı.

Anasına bak kızını al.

Doğrusu çok fazla kolaydı. Okul çocuğu gibi kızarmalar, irileşen gözler, pembe dilinin ucu görünecek biçimde dudaklarını ayırmalar. Eğer isteseydi o anda, orada onu ayartabilirdi. Ama bunu yapmak amacına uygun değildi. Duygularıyla oynamak daha doyurucuydu. Elbette kendisine âşık ederek onu mahvedecekti. Kardeşinin zor kullanılarak alınıp götürülmesinden çok, böyle bir durumda olması Vernier'ye daha fazla acı verecekti.

Ve kız ona âşık olacaktı. Kolay etkilenebilirdi, gençti, alınıp götürülmeye hazırdı.

Açması bir durum.

Constant parmaklarını şaklattı. Biraz geriden onları takip etmiş olan mavi pelerinli adam hemen yanında belirdi.

"Beyefendi."

Constant kısa bir not yazıp Saint Vincent Oteli'ne götürmesini söyledi. Mektubu okuyunca Vernier'nin yüz ifadesini görmek karşı konulmaz bir fikirdi. Ona ıstırap çektirmek istiyordu. Hem Vernier'ye hem de o sür-tüğe. Bundan sonraki birkaç gün boyunca beklemelerini, taciz olmalarını, darbenin ne zaman ineceğini merak ederek sürekli arkaya bakmalarını istiyordu.

Adamın yağlı avucuna bir para kesesi koydu.

"Onları takip et. Yanlarından ayrılma. Nereye gittiklerini bana her zamanki yöntemle bildir. Anlaşıldı mı? Kız otele varmadan önce bu notu götürebileceğinden emin misin?"

Adam hakarete uğramış gibi baktı. "Burası benim kasabam," diye homurdandı ve topuklarının üzerinde dönüp Höpital des Malades'ın arkasındaki daracık geçitte koşmaya başladı.

Constant kızı aklından çıkarıp bundan sonra atacağı adımı düşündü.

Kilisedeki sıkıcı flört sürecinde kız ona yalnızca Carcassoıine'da kaldıkları otelin adını söylemekle kalmamış, daha da önemlisi Vernier ile sürtüğün gizlenmek için nereye gittiklerini de açıklamıştı.

389

Kate M o s s e

Rennes-les-Bains kasabasını ve terapi merkezlerini biliyordu. Üstelik onun amacına da uygun bir yerdi. Carcassonne'da onlara karşı bir girişim-de bulunamazdı. Kent çok kalabalık olduğundan buradaki bir yüzleşme hemen dikkat çekerdi. Ama ya kırların ortasında her yerden uzak bir arazi?

Kasabada bazı bağlantıları, özellikle tanıdığı bir adam vardı. Vicdansız ve acımasız adama daha önce bir iyilik yapmıştı. Şimdi borcunu ödemesi için ikna etmenin hiçbir zorluğu olmayacaktı.

Constant bir faytona binip Bastide'in merkezine döndü ve Barbes Bulvarındaki Cafe des Negociants'ın arkasındaki daracık sokaklara daldı.

Özel kulüplerin en özelleri buradaydı. Şampanya içebilir, hatta bir kız bulabilirdi. Gerçi ülkenin güneyindeki kızlar onun yeğlediği açık renk tenli sarışınlar yerine koyu tenliydi ama bu kez bir farklılık yapabilirdi.

Kutlama yapma havasına girmişti.

390

61

o o

Leonie yürüyüş yollan ve kenarlarındaki su birikintilerinde güneş

ışıklarının yansıdığı Gambetta Meydanı'ndan hızlı adımlarla geçti, çirkin bir belediye binasının önünden yürüdü ve Bastide semtinin merkezine ulaştı.

Çevresindeki dünyanın kalabalığının farkında bile değildi. Kaldırımlar insan doluydu, sokaklar fırtınanın şiddetiyle tepelerden inen kara sular ve çöplerle kaplanmıştı.

Öğleden sonra yaptığı gezinin sonuçları şimdi aklına geliyordu. Yarı koşar adımlarla ıslak sokakları aşarken, sinirleri kırılma noktasına kadar gerilmiş Anatole'ün kendisini nasıl azarlayacağı düşünceleri beynini doldurmuştu.

Yine de pişman değilim.

İtaatsizlik ettiği için hiç kuşkusuz cezalandırılacaktı ama oralara gitmemiş olmayı istediğini asla söyleyemezdi.

Duvardaki tabelaya bakınca tahmin ettiği gibi Carriere Mage Sokağı'nda değil Courtejaire Sokağı'nda

bulunduğunu fark etti. Yolunu kaybetmişti. Sırılsıklam olan kent haritası elinde dağıldı. Mürekkep akmış ve sokak adları okunmaz hale gelmişti. Leonie tanıdığı bir binaya rastlamak için önce sağa, sonra sola döndü ama tüm dükkânlar kötü hava koşulları yüzünden kepenklerini kapatmıştı ve Bastide'in dar sokakları birbirine benziyordu.

Birkaç kez yanlış yollara saptı ve Saint Vincent Kilisesi'ni, ardından Port Sokağı'nı ve oteli bulması bir saatten fazla sürdü. Ana girişin basamaklarını tırmanırken kilise çanının saat altıyı çaldığını duydu.

Lobiye girerken ağabeyiyle karşılaşmadan önce odasına çıkıp ıslak giysilerini değiştirmek istiyordu. Ne var ki Anatole elinde sigarasıyla re-sepsiyonun önünde dolaşıyordu. Leonie olduğu yerde kaldı. Anatole onu görünce fırtına gibi yaklaştı ve omuzlarından tutup sertçe sarstı.

"Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı. "Neredeyse aklımı kaçıracaktım."

Leonie, ağabeyinin öfkesi karşısında öylece kalmıştı.

"Eeee?" dedi ağabeyi.

"Ben... ben özür dilerim. Fırtınaya yakalandım."

"Benimle oyun oynama Leonie!" diye haykırdı Anatole. "Senin tek başına sokağa çıkmanı yasaklamıştım. Saçma bir bahaneyle Marieta'yı yolladm ve ortadan kayboldun. Tanrı aşkına nerelerdeydin? Anlat bana lanet olsun."

Leonie'nin gözleri büyüdü. Ağabeyi daha önce hiç hakaret etmemişti.

Bir kez bile. Asla.

"Başına her şey gelebilirdi! Hiç bilmediği bir yerde tek başına dolaşan genç bir kız. Her şey!"

Leonie, ilgisini gizlemeden onları dinleyen otel müdürüne baktı.

"Anatole lütfen," diye fısıldadı. "Açıklayabilirim. Kimsenin bizi din-lemeyeceği bir yere gitsek. Örneğin odalarımıza gitsek. Ben..."

"Bana itaat etmeyip Bastide'in dışına mı çıktın?" Kardeşini tekrar sarstı. "Eee? Gittin mi?"

"Hayır," diye yalan söylerken gerçeği anlatamayacak kadar korkmuş-

tu. "Gambetta Meydanı'nda dolaştım, Bastide'in güzel evlerine baktım.

Marieta'yı şemsiye alması için gönderdim ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama yağmur

başlayınca açıkta gezmektense, kendimi korumam gerektiğini senin de düşüneceğini varsaydım. Sizleri bulmak için Carriere Mage'a gittiğimizi söyledi mi sana?"

Anatole'ün yüz ifadesi biraz daha karardı.

"Hayır, bana böyle bir şey söylemedi," dedi sertçe. "Bizi gördünüz mü?"

"Hayır, ben."

Anatole yeniden saldırdı. "Böyle olsa bile, yağmur bir saat önce durdu.

Saat beş buçukta buluşmaya karar vermiştik. Yoksa bunu da mı unuttun?"

"Hatırlıyorum ama."

"İnsan bu kentte sürekli saatin kaç olduğunu öğreniyor. Kilise çanlarını işitmeden bir tek adım bile atamıyorsun. Bana yalan söyleme Leonie.

Sakın çok geç olduğunu fark etmediğini söyleme, sana inanmam."

"Böyle bir bahane ileri sürmeyecektim," dedi adeta mırıltıyla.

"Yağmur yağarken nereye sığındın?"

"Bir kiliseye," diye yanıtladı duraksamadan.

"Hangi kilise? Nerede?"

"Hangisi olduğunu bilmiyorum. Nehrin yakınında."

Anatole sertçe kolundan tuttu. "Bana doğruyu mu söylüyorsun Leonie? Nehri aşıp Cite'ye gittin mi?"

"Kilise Cite'de değildi," derken gözlerini yaş bürümüştü. "Lütfen Anatole, canımı acıtıyorsun."

"Kimse yanına geldi mi? Sana zarar vermeye kalkışan oldu mu?"

"Vermediklerini görüyorsun," dedi kolunu kurtarmaya çabalarken.

Anatole'ün gözlerinde böyle bir öfke daha önce hiç görmemişti. Ağabeyi birdenbire kolunu bıraktı ve adeta onu itip kendinden uzaklaştırdı.

Leonie'nin soğuk parmaklan usulca Mösyö Constant'ın kartvizitini koyduğu cebe gitti.

Eğer bunu şimdi görürse...

Anatole bir adım geriledi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın." Soğuk ve sevgisiz sesi Leonie'nin iliğine kadar ürpermesine neden oldu. "Her zaman senden daha iyi davranmanı beklerdim, ama bugün..."

Leonie ani bir öfkeye kapıldı ve yanında biri olmadan yürüyüşe çıkmak dışında bir şey yapmadığını haykırmak istedi ama dilini tuttu. Anatole'ü da-ha fazla kızdırmanın anlamı yoktu.

"Affet beni," dedi başını eğerek.

Anatole arkasını döndü. "Odana git ve bavulunu topla."

Yoo, olamaz.

Gözleri dışarı uğradı. Bir anda kavgacı ruhu geri döndü.

"Bavul toplamak mı? Niçin toplamak zorundayım?"

"Bana soru sorma Leonie, yalnızca dediğimi yap."

Eğer bu akşam kentten ayrılırlarsa yarın sabah Gambetta Meydanı'n-da Victor Constant ile buluşamayacaktı. Leonie konsere gidip gitmeme konusunda kararsızdı ama bu kararı kendisi vermek istiyordu.

Eğer konsere gitmezsem kim bilir hakkımda ne düşünecek?

Leonie ağabeyinin koluna sarıldı. "Lütfen, sana yalvarıyorum, senden özür diledim. İstersen beni cezalandır ama bunu yapma. Carcassonne'dan ayrılmak istemiyorum."

Anatole kolunu silkeledi. "Daha başka fırtına ve sel uyarıları yapıldı.

Bu işin seninle ilgisi yok," dedi sertçe. "Senin itaatsizliğin yüzünden Isolde'ü Marieta ile birlikte daha önceden istasyona göndermek zorunda kaldım."

"Ama konser var," diye bağırdı Leonie. "Kalmak istiyorum! Lütfen!

Söz vermiştin."

"Git, bavulunu topla!" diye bağırdı Anatole.

Şimdi bile Leonie durumu kabullenmek istemiyordu.

"Böylesine aniden yola çıkmak istemeni gerektirecek ne oldu?" diye sorarken sesi epey yükselmişti. "Yoksa Isolde'ün avukatlarla yaptığı toplantıyla mı ilgili?"

Anatole kardeşinden tokat yemiş gibi geriledi. "Hiçbir şey olmadı."

Birdenbire bağırmaktan vazgeçti. Yüz ifadesi yumuşadı. "Başka konserler de izlersin," dedi yumuşak bir sesle. Kolunu omzuna sarmak istedi ama Leonie onu itti.

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı.

Gözlerinde yaşlarla merdivenden yukarı odasına doğru koşarken kendisini kimin gördüğüne aldırış etmiyordu. Yatağın üzerine yüzükoyun uzandı ve hıçkırıklara boğuldu.

Ben gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim.

Ama yapacak bir şey olmadığını biliyordu. Kendine ait çok az parası vardı. Hava koşullarının kötüleşmesi bahanesini kabul etmemişti ama ani **394**

Tapınak

ayrılışının nedeni ne olursa olsun, başka seçeneği yoktu. Anatole onu inat-

çılığı için cezalandırmaya kararlıydı ve en kesin yolu seçmişti.

Hıçkırıkları kesilince kuru bir giysi bulmak için dolaba gitti ve se-yahat pelerininden başka bir şey olmadığını şaşkınlıkla gördü. Ortaklaşa kullandıkları odaya daldı ve Marieta'nın neredeyse her şeyi toplayıp götür-müş olduğunu fark etti.

Islanıp ağırlaşmış giysileriyle hizmetçi kızın tuvalet masasının üzerinde bıraktığı birkaç parça özel eşyasını topladı. Pelerinini aldı ve koridora çıktığı anda Anatole ile karşılaştı.

"Marieta bana giyecek bir şey bırakmamış," dedi gözleri öfkeyle parlayarak. "Giysilerim ıslak ve üşüyorum."

"Çok iyi," dedi Anatole koridorun karşısındaki odasına girip kapıyı çarparken.

Leonie arkasını dönüp kendi odasına girdi.

Ondan nefret ediyorum.

Ona gösterecekti. Son derece düzgün ve görgülü davranmaya özen göstermişti ama şimdi Anatole daha sert önlemler almaya zorluyordu.

Konserdeki buluşmaya niçin gelemeyeceğini Mösyö Constant'a mektupla bildirecekti. En azından adam onun hakkında kötü düşünmezdi. Belki de dostlukları bu kadar kısa sürdüğü için duyduğu üzüntüyü Leonie'ye mektup yazarak bildirirdi.

Yüzü isyan ve kararlılıkla kızarmış, masaya oturup beyaz bir mektup kâğıdı çıkardı. Cesaretini yitirmeden önce birkaç satır karalayıp, bu mektup eline geçtiği takdirde Rennes-les-Bains Postanesi'nden alınmak üzere yanıtlarsa haberin eline ulaşacağını bildirdi. Domaine de la Cade'ın

adresini açıkça yazacak kadar ileri gitmedi.

Anatole öfkeden kuduracak.

Leonie aldırış etmiyordu. Ağabeyi bunu hak etmişti. Eğer ona çocukmuş gibi davranmayı sürdürürse, Leonie de çocuk gibi davranacaktı.

Eğer kendi kararlarını vermesine izin vermezse, bundan böyle ağabeyinin isteklerini göz önüne almayacaktı.

Zarfı kapatıp adresi yazdı. Bir an durakladı ve çantasından parfüm şişesini çıkarıp romanlardaki kadınların yaptığı gibi mektubun üzerine **395**

birkaç damla döktü. Kendisinden bir iz kalmasını umarak zarfı dudaklarına götürdü.

işte. Şimdi oldu.

Artık yapması gereken tek şey Anatole fark etmeden mektubun ertesi sabah belirli bir saatte Gambetta Meydanı'nda Mösyö Constant'a ulaştırılması için otel müdürüne vermekti.

Bundan sonra bekleyip neler olacağına bakacaktı.

Koridorun karşısındaki odada Anatole başını ellerinin arasına almış

oturuyordu. Leonie'nin gelişinden yarım saat önce otele elden getirilmiş

olan mektup avucunda buruşturulmuştu.

Mektup bile denemezdi. Beş sözcük ruhuna kurşun gibi işlemişti.

"HENÜZ BİTMEDİ."

Ne imza, ne gönderen adresi vardı ama Anatole ne demek istediğini çok iyi anladığından korkuyordu. Paris'te bıraktığı günlüğün son sayfasına yazdığı tek sözcüğün yanıtıydı.

"SON."

Umarsızlıkla başını kaldırdı, kahverengi gözleri parlıyordu. Yanakları çökmüş, geçirdiği şoktan bembeyaz kesilmişti.

Her nasılsa Constant öğrenmişti. Cimeterie de Montmartre'daki cenaze töreninin sahte olduğunu, Isolde'ün yaşadığını ve hatta Anatole ile birlikte burada, Midi bölgesinde bulunduğunu biliyordu.

Anatole parmaklarını saçlarında dolaştırdı. Nasıl? Constant onların Carcassonne'da olduklarını nereden öğrenmişti? Anatole, Leonie, Isolde ve evdeki hizmetçilerden başka burada olduklarını

kimse bilmiyordu. Kaldıkları oteli ise bilen yoktu.

Avukat biliyordu. Ve rahip biliyordu.

Ama onlar da bu otelde kaldıklarını bilmiyorlardı.

Anatole dikkatini toplamak için kendini zorladı. Nerede bulunduklarının nasıl ortaya çıktığını merak etme lüksüne şu anda sahip değildi.

Constant'ın onları nasıl bulduğunu daha sonra düşünebilirdi ama şimdi ne yapmaları gerektiğine karar vermek zorundaydı.

396

Tapınak

Isolde'ün korkmuş yüzü aklına gelince omuzları çöktü. Bu bilgiyi ondan saklamak için dünyaları verirdi ama mektubun gelişinden birkaç dakika sonra yanına geldiği için Anatole gerçeği saklayamamıştı.

Öğleden sonra yaşadıkları neşe bir anda küle dönüşmüştü. Saklanma-dan, korkmadan yeni bir yaşama başlama sevinci ellerinden alınmıştı.

Mutlu haberi bu akşam Leonie'ye vermeye niyetlenmişti. Kaşları çatıldı. Bugünkü saçma davranışından sonra kararını değiştirdi. Nikâh törenine kız kardeşini almama kararının doğruluğu kanıtlanmıştı. Leonie aklı başında davranmasına güvenilmeyeceğini göstermişti.

Anatole pencereye yaklaştı ve kepengin ahşap çıtalarını aralayıp dı-

şarı baktı. Karşı duvarın dibinde eski bir asker pelerinine sarınmış oturan bir sarhoştan başta sokakta kimse yoktu.

Kepengin çıtalarını kapattı.

Constant'ın gerçekten Carcassonne'da bulunduğunu öğrenmenin bir yolu yoktu ya da ne kadar yakında olduğunu. İçgüdüleri derhal Rennes-les-Bains'e dönmelerinin en iyisi olacağını söylemişti.

Eğer Constant adresi bilseydi mektubu Domaine de la Cade'a gönde-rirdi düşüncesinin yarattığı umuda sarılmak zorundaydı.

397

45

O O

Leonie sessizlik içinde ellerini önünde kavuşturmuş lobide Anatole'ü bekliyordu. Gözleri meydan

okuyordu ama otel müdürünün kendisini elever-mesi korkusuyla sinirleri iyice gerilmişti.

Anatole ona bir tek söz etmeden merdivenden aşağıya indi. Ön büroya gidip müdürle kısaca konuştu ve onları tren istasyonuna götürmek için bekleyen *faytonun* durduğu sokağa indi.

Leonie rahatlayarak içini çekti. "Teşekkür ederim mösyö," dedi alçak sesle.

"Rica ederim küçükhanım," dedi adam göz kırparak. Eliyle göğüs cebini yokladı. "Mektubun istediğiniz gibi ulaştırılmasını sağlayacağım."

Leonie adama veda edip Anatole'e yetişmek için aceleyle merdivenden indi.

"Gir içeri," dedi Anatole tembel bir uşakla konuşur gibi soğuk bir sesle. Leonie yanakları kızararak arabaya bindi.

Anatole öne eğilip arabacının eline bir gümüş para sıkıştırdı. "Olabildiğince hızlı git."

Tren istasyonuna kadar kısacık yolculukta kız kardeşiyle tek kelime konuşmadı. Hatta yüzüne bile bakmadı.

Kasabanın sular altındaki sokaklarında trafik çok ağır ilerliyordu ve trenin kalkmasına birkaç dakika kala istasyona ulaştılar. Ön taraftaki birinci sınıf vagona binmek için kaygan platformda aceleyle yürüdüler.

398

Tapınak

Görevli onlara kapıyı açıp içeri buyur etti. Kapı gürültüyle kapandı. Isolde ile Marieta köşeye yerleşmişti.

"Isolde," diye bağırdı Leonie, genç kadını görünce huysuzluğunu unu-tarak. Yanaklarında bir tek damla renk yoktu ve gri gözleri kan çanağına dönmüştü. Isolde'ün ağlamış olduğundan emindi.

Marieta ayağa kalktı. "Kendi vagonuma geçmektense madam ile kalmamın daha iyi olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Doğru yapmışsın," dedi Anatole gözlerini Isolde'den ayırmadan.

"Ben kondüktörle her şeyi hallederim."

Kanepede Isolde'ün yanına oturdu ve gevşek elini avucuna aldı.

Leonie de onlara yaklaştı. "Sorun nedir?"

"Korkarım soğuk algınlığına yakalandım," dedi Isolde. "Yolculuk ve lıava beni çok yordu." Gri gözleriyle Leonie'ye baktı. "Konseri kaçırdığın için senin adına üzülüyorum. Ne kadar hevesle

beklediğini biliyorum."

"Senin sağlığının öncelik taşıdığını elbette Leonie de kabul ediyor,"

diye atıldı Anatole kardeşinin yanıtlamasına fırsat vermeden. "Ayrıca onun bugünkü düşüncesiz gezintisinden sonra evden bu kadar uzak bir yerde bulunma riskini göze alamazdık."

Ağabeyinin siteminin haksızlığı Leonie'yi incitti ama dilini tutmaya başardı. Carcassonne'dan aceleyle ayrılmalarının nedeni ne olursa olsun, Isolde'ün hastalandığı açıkça belliydi. Hiç kuşkusuz kendi evinin rahatlı-

ğında bulunmayı yeğliyordu.

Eğer Anatole bunıı söyleseydi, hiç şikâyet etmezdim.

Kendisine nasıl haksızlık ettiğini düşünüyordu. Onu affetmeyecekti.

Kavgayı Anatole'ün çıkardığına ve aslında suçlanacak bir şey yapmadığı-

na kendini inandırdı.

Bu fikirle içini çekti, yüzünü astı ve anlamlı bir tavırla camdan dışarı baktı.

Ama gittikçe artan hoşnutsuzluğunu görüp görmediğini anlamak için Anatole'e bakarken, Isolde için kapıldığı kaygılar, ağabeyi ile yaptığı mü-

nakaşanın anılarının silinmesini sağladı.

Düdük öttü. Buhar ıslak, rüzgârlı havaya yükseldi. Tren hareket etti.

Birkaç dakika sonra karşıdaki perona yanaşan Marsilya treninden Müfettiş Thouron ile iki Parisli polis indi. Beziers yakınında şiddetli yağı-

şın neden olduğu toprak kayması yüzünden tren iki saat kadar gecikmişti.

Thouron'u, Carcassonne jandarmasından Müfettiş Bouchou karşıladı ve iki adam tokalaştılar. Bacaklarını döven paltolarını ve şapkalarını sım-sıkı tutarak şiddetli rüzgâra karşı yağmurun altında ilerlemeye çalıştılar.

İstasyonun iki tarafını bağlayan altgeçidi su bastığından istasyon şefi so-kağa açılan küçük yan kapıda durmuş, rüzgârla savrulup menteşelerinden kopmaması için zincirini sımsıkı tutmuş onları bekliyordu.

"Beni karşıladığınıza memnun oldum Bouchou," dedi Thouron. Uzun ve rahatsız yolculuktan sonra

yorgun ve sinirliydi.

Bouchou göbekli, kırmızı yüzlü, emeklilik yaşına yakın, Thouron'un Midi bölgesiyle bağdaştırdığı esmer tene ve tıknaz fiziğe sahip bir adamdı.

Ama daha ilk bakışta dost canlısı gibi göründüğünden Thouron'un kuzeyli, daha da kötüsü Parisli olarak, kendisi ve adamlarının yöre halkı tarafından kuşkuyla karşılanacakları kaygısının temeli olmadığı anlaşıldı.

"Yardımcı olabilirsem sevinirim," diye bağırdı Bouchou rüzgârın uğultusunu bastırıp sesini duyurmak için. "Yine de sizin konumunuzda birinin böyle bir yolculuğa çıkmış olması beni şaşırtıyor. Konu yalnızca Vernier'yi bulup annesinin öldürülmüş olduğunu ona bildirmek değil mi?"

Keskin gözlerini Thouron'a çevirdi. "Yoksa daha fazlası mı var?"

Müfettiş içini çekti. "Şu rüzgârdan kurtulalım, size anlatırım."

On dakika sonra *Yüksek Mahkeme* binası yakınında dinlenme korkusu olmadan konuşabilecekleri bir kafeye girdiler. Müşterilerin çoğu ya jandarma ya da hapishane çalışanıydı.

Bouchou iki bardak *La Micheline* adlı yerel likörden ısmarladı ve dinlemek için iskemlesini yaklaştırdı. İçkiyi kendi damak tadına göre biraz tatlı bulduğu halde yine de hoşlanan Thouron olayın ana hatlarını açıkladı.

Bir Komüncünün dul eşi ve son zamanlarda çok önemli, madalya sahibi bir savaş kahramanının metresi olan Marguerite Vernier, 20 Eylül Pazar akşamı evinde ölü bulunmuştu. Aradan bir ay geçmesine karşın en **400**

Tapınak

yakın akrabaları olan oğluyla kızını bulup annelerinin kaybını bildirmek mümkün olmamıştı.

Gerçi Vernier zanlı olarak görülmüyordu ama buna karşın, bazı ilgi çekici noktalar ortaya çıkmıştı. İki kardeşin izlerini kaybettirmek için bilinçli olarak çabaladıklarının kanıtlarına ulaşılmıştı. Sonuçta Thouron'un adamlarının Vernier kardeşlerin daha önce düşünüldüğü gibi Saint-Lazare Garı'ndan doğu ya da kuzeye değil, Montparnasse Garı'ndan güneye doğru yola çıktıklarını öğrenmeleri zaman almıştı.

"Daha doğrusu adamlarımdan biri çok uyanık olmasaydı, bundan fazlasını öğrenemezdik," diye itiraf etti Thouron.

"Devam edin," dedi Bouchon bakışları ilgiyle keskinleşerek.

"Dört hafta sonra, evlerini yirmi dört saat gözetlemeyi haklı gösterecek bir nedenim olamazdı," diye açıkladı Thouron.

Bouchou omzunu silkti. *"Elbette."*

"Ne var ki Gaston Leblanc adlı bir adamım, Berlin Sokağı'nda Vernier'lerin alt katında oturan Debussy ailesinin hizmetçilerinden biriyle dost olmuş. Hizmetçi kız, Leblanc a apartman kapıcısının bir adama bir zarf verip karşılığında para aldığını anlatmış."

Bouchou dirseklerini masaya dayadı. "Kapıcı bunu itiraf etti mi?"

Thouron başını salladı. "Önce inkâr etti. Bu gibi insanlar bunu hep yapar. Ama tutuklanma tehdidi altına girince Vernier'lerin evine gelen tüm mektupları vermek için epey yüksek miktarda para aldığını itiraf etti."

"Kimden almış?"

Thouron omzunu silkti. "Kim olduğunu bilmediğini iddia etti. Mektupları bir uşağa verip parayı aldığını söylüyor."

"Ona inanıyor musunuz?"

"Evet," dedi Thouron içkisini bitirirken. "Sonunda inandım. Kapıcı zarfin üstündeki yazının Anatole Vernier'nin elyazısına benzediğini de açıkladı. Aude bölgesinin posta damgasını taşıyormuş."

"Bu yüzden siz de buraya geldiniz?"

Thouron yüzünü astı. "Elimizde pek fazla bilgi yok ama tek ipucu da bu."

Bouchou birer içki daha ısmarlamak için elini kaldırdı. "Madam Vernier'nin romantik ilişkisinden dolayı konu hassaslaşıyor."

Thouron başını salladı. "General Du Pont çok ünlü ve etkili bir adam.

Suçlu olduğu düşünülmüyor ama..."

"Bundan emin misiniz?" diye sözünü kesti Bouchou. "Yoksa müdürü-

nüz bir skandalin ortasında kalmamayı mı yeğliyor?"

Thouron'un ilk kez dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Yüz hatları bir anda değişti ve kırk yaşından çok daha genç göründü.

"Du Pont aleyhine bir suçlama olduğu takdirde üstlerimin huzursuz olacağını inkâr edemem," diye yanıtladı sözcükleri özenle seçerek. "Ama şansımıza generalin bu işten sorumlu olmadığını gösteren pek çok unsur var. Üstelik o da, bu gölgenin üzerinde dolaşmasından bir an önce kurtulmak istiyor.

Katil yakalanıp mahkemeye çıkarılmadıkça haklı olarak dedikoduların süreceğini ve isminin lekeleneceğini düşünüyor."

Thouron generalin masum olduğuna inanmasını sağlayan nedenleri sayarken Bouchou dikkatle dinledi. Adını vermeyen birinin polise yaptığı ihbar, adli tıp uzmanının cinayetin Du Pont'un herkesin gözü önünde bir konser izlerken işlendiğini belirtmesi, birinin kapıcıya rüşvet vermesi...

"Rakip bir âşık olabilir mi?"

"Bunu ben de düşündüm," diye itiraf etti Thouron. "İki şampanya kadehinin yanı sıra şöminede kırık bir viski bardağı vardı. Vernier'nin odasının arandığı belliydi ama hizmetçiler büfenin üzerinde duran çerçeveli bir fotoğraftan başka hiçbir şeyin alınmadığında ısrar ettiler."

Thouron cebinden Paris'teki fotoğraf stüdyosunda aynı zamanda çekilmiş benzer bir fotoğraf çıkardı. Bouchou yorum yapmadan fotoğrafa baktı.

"Vernier kardeşler belki Aude bölgesindeydiler ama şu anda artık olmayabilirler. Burası büyük bir bölge ve eğer Carcassonne'da ya da taşra-da özel bir evde kalıyorlarsa onlar hakkında bilgi edinmenin oldukça zor olduğunu biliyorum."

"Fotoğrafın kopyası var mı?"

Thouron başını salladı.

402

Tapınak

"Öncelikle Carcassonne'daki otelleri ve pansiyonları, ardından gü-

neydeki turistik kasabaları uyarırım. Taşradan çok kalabalık bir kentte da-ha az dikkati çekerler diye düşünüyorum." Fotoğrafa dikkatle baktı. "Kız çok göz alıcı bir tip değil mi? Böyle bir ten rengi burada yaygın değildir."

Fotoğrafı yeleğinin cebine yerleştirdi. "Bunu bana bırakın Thouron. Neler yapabileceğimize bakacağım."

Müfettiş içini çekti. "Size minnettarım Bouchou. Bu olay uzadıkça uzadı."

"Rica ederim, Thouron. Şimdi yemek yiyelim mi?"

Pirzolanın ardından buharda pişmiş erikli puding yediler ve bir şişe Minervois bölgesinin sert kırmızı şarabını mideye indirdiler. Rüzgâr ve yağmur kafeyi dövmeyi sürdürüyordu. Başka müşteriler ıslak çizmelerini yere vurup, şapkalarını sallayıp kurutmaya çalışarak gelip gidiyorlardı.

Belediye başkanının Aude Nehri'nin yatağını aşmaya yakın olduğu ve sel taşkını olabileceği konusunda bir uyarı yayımladığı söylentisi dolaştı.

Bouchou homurdandı. "Her sonbahar bunu söylerler ama hiçbir zaman gerçekleşmez!"

Thouron kaşlarını çattı. "Hiçbir zaman mı?"

"En azından yıllardır," diye itiraf etti Bouchou sırıtarak. "Sanırım bu gece de koruma setleri yeterince sağlam kalacaktır."

Leonie, Anatole ve Isolde'ü güneye götüren tren Limoux İstasyonu'na yaklaşırken saat sekizi biraz geçe, fırtına Haute Vadisi'ni vurdu.

Gök gürledi, ardından bir şimşeğin zikzak çizgisi mor gökyüzünü aydınlattı. Isolde bağırınca Anatole yanına gitti.

"Ben yanındayım," diye rahatlatmaya çalıştı.

İkinci gök gürültüsü ve şimşek Leonie'nin irkilmesine neden oldu ve fırtına ovalardan yaklaşmaya başladı. Akdeniz çamları, çınar ve kayın ağaçları gitgide şiddetlenen rüzgârla eğilip büküldü. Düzgün sıralar biçiminde dikilmiş asmalar bile fırtınanın öfkesiyle sarsıldı.

Leonie buharlanmış camı eliyle silip yarı dehşet yarı heyecana kapı-

larak çevrelerini saran fırtınayı izledi. Tren güçlükle yoluna devam etti.

Adeta yumruk gibi inen yağmur tarafından uçurumların dik yamaçların-403

dan kökünden sökülen ağaçların, kırılan dalların tıkadığı rayların temiz-lenmesi için birkaç kez durmak zorunda kaldılar.

Her istasyonda neredeyse inenlerin iki katı yolcu binince tren tıklım tıklım doldu. Vagonların ince camlarını döven yağmura karşı şapkalar aşağıya çekilmiş, yakalar kaldırılmıştı. İstasyonlarda bekleme süresi gitgide uzadı ve fırtınadan kaçanlar vagonları doldurdu.

Birkaç saat sonra Cuiza'ya ulaştılar. Vadide fırtına o kadar şiddetli değildi ama *faytonlar* çoktan hareket etmişti ve etrafta kiralanacak bir araba görülmüyordu. Anatole bir dükkân sahibini çırağını katırla eve kadar gönderip Pascal'la arabayı buraya getirmesi için ikna etmeyi başarmıştı.

Beklerken garın yanındaki iç karartıcı lokantaya sığındılar. Hava ko-

şulları bu kadar kötü olmasa bile akşam yemeği için çok geç kalmışlardı.

Isolde'ün bembeyaz yüzünü ve Anatole'ün gizlemediği endişesini gören patronun karısı onlara acıdı ve dumanı tüten sığır eti çorbası, kuru kara ekmek ve bir şişe sert Tarascon şarabı servis etti.

Fırtınadan kaçan iki erkek daha lokantaya girdi ve Aude Nehri'nin Carcassonne'da yatağından taşmak üzere olduğu haberini verdi. Trivalle ve Barbacane semtlerini daha şimdiden sel suları basmıştı.

Kapkara suların Saint Gimer Kilisesi'nin basamaklarına vurduğunu zihninde canlandıran Leonie bembeyaz kesildi. Ne kadar kolayca mahsur kalabilirdi. Eğer anlatılanlar doğruysa, dolaştığı sokaklar sular altındaydı.

Aklına bambaşka bir düşünce geldi. Acaba Victor Constant güvende miydi?

Onun tehlike altında olduğu fikrinin yarattığı işkence, Domanie de la Cade'a kadar sürdü ve yorgun atların kaygan ve tehlikeli yoldaki mücadelesini pek fark etmedi.

Eve giden araba yoluna girdiklerinden, tekerlekler ıslak taşlara ve çamura saplanıyordu. Isolde neredeyse kendini kaybetmişti. Bilincini yitirmemek için çabalarken gözkapakları açılıp kapanıyordu. Teni ise oldukça soğuktu.

Anatole talimatlar yağdırarak eve daldı. Marieta hanımefendisinin uyumasını sağlamak için bir toz ilaç karıştırmaya giderken başka bir hizmetçi Isolde'ün çarşaflarının nemini alması için *moine* denilen yatak ısıtıcısını hazırladı. Üçüncüsü şöminedeki ateşi canlandırdı. Isolde'ün yü-

Tapınak

niyemeyecek kadar zayıf düştüğünü fark eden Anatole onu koçağına alıp merdivenden yukarı taşıdı. Bozulmuş topuzundan sarkan uzun sarı saçları siyah ceket kolunun üzerinde ipek gibi görünüyordu.

Leonie şaşkınlıkla arkalarından baktı. Düşüncelerini toplayana kadar herkes bir yana çekilmiş, kendi işini kendisi görmek için tek başına kalmıştı.

İliklerine kadar üşümüştü, üst kata çıkıp, hemen soyunup yatağına girdi. Çarşaflar ıslak gibiydi. Şömine yanmıyordu. Oda konuksever ve sevimli değildi.

Uyumaya çalıştı ama Anatole'ün koridoru arşınlayan ayak sesleri kesilmemişti. Daha sonra çizmelerinin sesi alt kattaki holden geldi. Gece nöbeti tutan bir asker gibi ileri geri yürüyordu. Ön kapı açıldı.

Sonra sessizlik.

Leonie huzursuz bir uykuya dalıp düşünde Victor Constant'ı gördü.

405

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Otel de la Cade

Ekim 2007

45

O O

30 EKİM 2007 SALI

Hal'i görünce Meredith'in kalbi hızla atmaya başladı. Küçük bir sehpanın çevresine yerleştirilmiş üç koltuktan birine yayılmış, daha önce üzerinde olan kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle oturuyordu. Mavi kazağını ise açık kahverengiyle değiştirmişti. Uzaktan gözlerken, Hal elini kaldırıp alnına düşen asi saçlarını geriye itti.

Tanıdık hareket karşısında Meredith gülümsedi. Kapıyı arkasından kapanmaya bırakıp ona doğru yürüdü.

Yaklaşınca Hal ayağa kalktı.

"Merhaba," dedi Meredith elini omzuna koyarken. "Zor bir öğleden sonra mıydı?"

"Daha iyilerini yaşamıştım," diyerek yanağından öptü ve garsonu çağırmak için arkasını döndü. "Sana ne ısmarlayabilirim?"

"Dün akşam tavsiye ettiğin şarap güzeldi."

"Bir şişe Domaırıe Begude lütfen Georges ve üç bardak."

"Üç bardak mı?" diye sordu Meredith.

Hal'in yüzü gölgelendi. "Buraya gelirken amcama rastladım. Senin için sakıncası olmayacağını düşünüyordu. Daha önce *sohbet* ettiğinizi söyledi. Seninle bir içki içmek için buluşacağımı söyleyince, o da gelmek istedi."

"Olamaz," dedi Meredith, Hal'in edindiği izlenimi silmek için. "Beni buraya bıraktıktan sonra nereye gittiğini sordu, ben de emin olmadığımı söyledim. Hepsi bu kadar."

"Tamam."

"Pek *sohbet* etmek denemez," dedi genç kadın altını çizerek. Ellerini dizlerine dayayıp öne eğildi. "Öğleden sonra neler oldu?"

Hal önce kapıya sonra ona baktı.

"Ne diyeceğim, niçin akşam yemeği için bir masa ayırtmıyorum? Söze başlayıp birkaç dakika sonra amcam gelince yarıda kesmek istemem. Böylece kısa sürede yanından ayrılmamız daha doğal görünür. Ne dersin?"

Meredith sırıttı. "Yemek fikri harika. Öğle yemeğini atladım. Açlıktan ölüyorum."

Hal memnun bir ifadeyle yerinden kalktı. "Hemen dönerim."

Ardından bakan Meredith o kapıya doğru yürürken, geniş omuzlarından hoşlanmıştı. Sanki kadının kendini izlediğini fark etmiş gibi bir an duraklayıp arkasına baktı. Bakışları bir an için kilitlendi. Hal gülümseyerek koridorda gözden kayboldu.

Kâküllerini geriye atma sırası Meredith'e gelmişti. Boğazında bir sıcaklık hissetti, avuçları ıslanmıştı ve böylesi liseli kız saçmalıkları kar-

şısında başını salladı.

Georges ayaklı bir buzluk içinde şarap şişesini masaya getirdi ve la-le biçimi büyük kadehi doldurdu. Adeta sodaymış gibi Meredith birkaç büyük yudum içti ve masadaki içki mönüsünü yelpaze gibi sallayarak serinlemeye çalıştı.

Yerden tavana yükselen raflardaki kitapların hangilerinin, orijinal kütüphaneye ait olup yangından kurtulduğunu düşündü. Bunu Hal'in bilip bilmediğini merak etti. Özellikle matbaacı Bousquet ailesini de hesaba katınca, Lascombe ile Vernier ailelerini birleştiren bir bağ olabileceği fikri aklına geldi. Öte yandan buradaki kitapların tümü ikinci el eski kitap satı-

şından alınmış olabilirdi.

Pencereden dışardaki karanlığa baktı. Bahçenin uzak ucundaki ağaç-

ların bir gölge ordusu gibi sallanıp hareket ettiklerini gördü. Sanki biri **410**

Tapınak

pencerenin önünden geçip içeri bakıyormuş gibi üzerinde dolaşan gözleri hissetti. Meredith gözlerini kıstı ama hiçbir şey göremedi.

Ardından birinin gerçekten yaklaşmakta olduğunu hissetti. Ayak seslerini duyabiliyordu. Küçük bir beklenti titremesi belkemiğinden aşağıya kaydı. Pırıl pırıl parlayan gözleriyle gülümseyerek arkaya döndü.

Hal yerine amcası Julian Lavvrence ile göz göze geldi. Adamın ne-fesinde hafif bir viski kokusu vardı. Utanarak yüz ifadesini değiştirdi ve ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Bayan Martin," dedi Julian usulca omzuna dokunarak. "Lütfen rahatsız olmayın."

Meredith'in sağ tarafındaki koltuğa yerleşen Julian uzanıp kadehine şarap doldurdu. Hal'in orada oturduğunu söylemesine fırsat vermemişti.

"Sağlığınıza," dedi kadehini kaldırarak. "Yeğenim yine ortadan kayboldu galiba."

"Akşam yemeği için masa ayırtmaya gitti," diye yanıtladı Meredith.

Kibar, açıklayıcı, ama hepsi bu kadar.

Julian gülümsemekle yetindi. Üzerinde açık renk bir keten takım elbise ve üst düğmesi açık bırakılmış mavi bir gömlek vardı. Meredith'in onu gördüğünde olduğu gibi rahat ve denetimi elinde tutan biri gibi görünüyordu ama sanki yüzü biraz kızarmıştı. Meredith'in gözleri koltuğun kolçağında duran sol eline kaydı. Görünüşü kırk gibi olsa da eli ellili yaşların sonuna yaklaştığını gösteriyordu ama yanık tenliydi ve kırmızı deriyi kavrayan eli güçlüydü. Parmağında yüzük yoktu.

Sessizliğin baskısı altında kaldığını hisseden Meredith gözlerini kaldırıp adama baktı. Yeğeni gibi o da dimdik bakıyordu.

Tıpkı Hal'in gözleri.

Kıyaslama yapmamak için kendini zorladı.

Julian kadehini masaya bıraktı. "Tarot kartları hakkında ne biliyorsunuz Bayan Martin?"

Soru karşısında şaşkına dönen Meredith niçin özellikle bu konuyu seçtiğini merak etti. Düşünceleri lobinin duvarından aldığı fotoğrafa, çantasındaki kart destesine, dizüstü bilgisayarındaki etiketlenmiş sitelere, örtüşen müzik notalarına kaydı. Julian bütün bunları bilemezdi ama sanki **411**

yakalanmış gibi Meredith'in yanakları hafifçe kızardı. Daha da kötüsü Meredith'in kendini husursuz hissetmesinden keyif alıyor gibiydi.

"Öldür ve Yaşa adlı filmdeki Jane Seymour'ın oynadığı rol diyebilirim," dedi şaka yapmaya çabalayarak. "Hepsi bu kadar."

"Ah şu güzel Solitaire," dedi Julian kaşlarını kaldırarak.

Meredith de ona baktı ama yanıt vermedi.

"Doğrusu Tarot tarihi ilgimi çekiyor ama insanın baktırdığı fala göre yaşamını planlama olgusuna inanmıyorum," dedi Julian.

Amcayla yeğenin seslerinin ne kadar birbirine benzediğini düşündü Meredith. Adeta her sözcüğü çok özelmiş gibi yuvarlayarak konuşuyorlardı.

Aralarındaki en büyük fark ise Hal'in duygularını açıkça sergilemesiydi.

Buna karşılık Julian her zaman alaycı bir duruşa sahipti. İğneleyici. Kapıya doğru bir göz attı ama içeri giren olmadı.

"Tarot kartlarını yorumlamanın ardındaki ilkeleri biliyor musunuz Bayan Martin?"

"Pek bildiğim bir konu değil," derken adamın başka bir konuya geç-

mesini istiyordu.

"Öyle mi? Oysa yeğenimden aldığım izlenime göre ilgi alanınıza giriyormuş. Bu sabah Rennes-le-Château'da yürürken tarot kartlarından söz ettiğinizi söyledi." Omzunu silkti. "Belki de yanılıyorum."

Meredith hafızasını yokladı. Tarot kartları hiç aklından çıkmıyordu ama Hal ile konuştuğunu da anımsamıyordu. Julian sabit, sorgulayan gözlerle meydan okurcasına dimdik ona bakıyordu.

Sonunda Meredith soğuk bir sessizliği atlatmak için yanıtlamaya karar verdi. "Bence kartlar rasgele dağıtılıyor ama kartların karıştırılması görünmeyen bir bağlantının görünür hale getirilmesini sağlıyor."

Julian kaşlarını kaldırdı. "Çok güzel anlattınız." Bakışlarını ayırmadan devam etti. "Hiç tarot falı baktırdınız mı Bayan Martin?"

Kendini tutamayarak güldü. "Niçin soruyorsunuz?"

"Yalnızca merak ettim."

Kendisini böylesine huzursuz hissetmesine yol açtığı için öfkelenerek ona baktı. Böyle duygulara kapılmasına izin verdiği için de bir yandan kendine kızıyordu.

Aynı anda omzuna bir el dokundu. İrkilerek bakınca Hal'in gülümseyerek yanında durduğunu gördü.

"Üzgünüm, seni ürkütmek istememiştim."

Hal, amcasını başıyla selamladı ve Meredith'in karşısındaki boş koltuğa oturdu. Buz kovasındaki şişeden bardağına şarap doldurdu.

"Tarot kartlarından söz ediyorduk," dedi Julian.

"Öyle mi?" dedi Hal bakışlarını ikisinin üzerinde dolaştırarak. "Neler konuşuyordunuz?"

Gözlerinin içine bakan Meredith mesajı aldı. Kalbi sıkıştı. Tarot konusunda bir tartışmaya katılmak istemiyordu ama Hal'in bunu polis komi-serliğine yaptığı ziyaretten uzak tutacağını düşündüğü belliydi.

"Bayan Martine fal baktırıp baktırmadığını sormuştum," dedi Julian.

Yanıtlamak üzereydi.

Meredith önce ona sonra Hal'e baktı. Birkaç saniye içinde farklı bir sohbet konusu bulamazsa buna devam etmek zorunda kalacaktı.

"Aslında baktırdım," dedi sonunda sıkıcı bir şeyden söz eder gibi.

"Birkaç gün önce Paris'te. İlk ve son kez."

"Keyifli bir deneyim miydi Bayan Martin?"

"Elbette ilginçti. Ya siz Bay Lavvrence? Siz hiç fal baktırdınız mı?"

"Lütfen Julian deyin." Meredith adamın yüzünde eğlenmeyle karışık bir ifade dolaştığını fark etti. İlgi düzeyi artmış mıydı?

"Yoo hayır," dedi Julian. "Bana göre bir şey değil ama tarot kartlarıyla bağlantılı simgeselliğe ilgi duyduğumu itiraf edebilirim."

Kuşkuları doğrulanırken Meredith sinirlerinin gerildiğini hissetti.

Havadan sudan bir sohbet değildi. Julian belirli bir hedefin peşindeydi.

Bir yudum şarap daha içti ve yüzüne anlamsız bir ifade yerleştirdi. "Öyle mi?"

"Örneğin rakamların simgeselliği."

"Dediğim gibi, bu konuyu pek bilmiyorum."

Julian elini cebine attı. Meredith gerildi. Cebinden bir tarot destesi çı-

karması korkunç olurdu. Ucuz bir numaraydı. Aklından geçenleri okuyormuş gibi bir an ona baktı ve cebinden Gauloise paketiyle Zippo çakmağını çıkardı.

"Sigara içer misiniz Bayan Martin?" diyerek paketi uzattı. "Ama korkarım dışarıda içmemiz gerekecek."

Kendini aptal yerine koyduğunu böylesine açık ettiği için öfkelendi Meredith ve başını salladı. "Sigara kullanmıyorum."

"Çok akıllıca." Julian sigara paketiyle çakmağı masanın üzerine bırakıp konuşmaya devam etti. "Örneğin Rennes-le-Château Kilisesi'nin rakam simgeselliği büyüleyicidir."

Bir şeyler söylemesini bekleyerek H a l e baktı Meredith ama genç adam konuşmamaya kararlıydı.

"Dikkatimi çekmedi."

"Öyle mi? Özellikle yirmi iki rakamı çok sık karşınıza çıkıyor."

Hal'in amcasına duyduğu antipatiye karşın, Meredith konuya kapıldı-

ğını fark etti. Julian'ın ne anlatacağını merak ediyordu. Yine de ilgileni-yormuş gibi görünmek istemiyordu.

"Nerede?" Sözcükler biraz sertçe dökülmüştü dudaklarından. Julian gülümsedi.

"Girişteki vaftiz kurnası, şeytan Asmodeus heykeli. Gördüğünüzden eminim."

Meredith başını salladı.

"Asmodeus'un, Süleyman'ın tapınağının koruyucularından biri ol-duğu varsayılır. Tapınak MÖ 598 yılında yıkılmıştı. Harflerin rakamsal değerlerini - b e ş artı dokuz artı sekiz- toplarsanız, yirmi ikiye

ulaşıyorsunuz. Büyük Arkana destesinde yirmi iki kart bulunduğunu biliyorsunuz sanırım Bayan Martin?"

"Biliyorum."

"İyi o zaman," diye omzunu silkti Julian.

"Sanırım bu rakam başka yerlerde de ortaya çıkıyor, öyle mi?"

"22 Temmuz, bu kilisenin ithaf edildiği St. Marie Magdeleine Yortusu'dur. Ayin haçlarının on üç ve on dördüncü tabloları arasında onun bir heykeli var; ayrıca sunağın arkasındaki renkli camlı üç pencerenin ikisinde de resmi yer alıyor. Başka bir bağlantı ise Tapınak Şövalyelerinin son lideri olan Jacques de Molay. Tapınak Şövalyeleriyle vadideki Bezu'da bağlantılar olduğu sanılıyor. Tam adını söylersek Molay, yoksul Tapınak **414**

Tapınak

Şövalyelerinin yirmi ikinci *Biiyiik Üstadıydı.* Bir de Hz. İsa'nın haçtan haykırışının Fransızca transkripsiyonu var. *"Tanrı, niye beni terk ettin!"*

Bu cümlede de yirmi iki harf var. Ayrıca yirmi ikinci ilahinin açılış cümlesini oluşturuyor."

Anlattıkları soyut bir biçimde ilgi çekiciydi ama niçin bunlardan söz ettiğini anlayamıyordu. Tepkisini mi ölçmek istiyordu? Tarot konusunda ne kadar bilgisi olduğunu mu öğrenmek istiyordu?

Daha da önemlisi, niçin?

"Son olarak da, Rennes-le-Château rahibi Berenger Sauniere 22 Ocak 1917 tarihinde öldü. Ölümüyle bağlantılı garip bir öykü var. Söylentilere göre bedeni arazisinin terasında bir tahta yerleştirilmiş ve önünden geçen köylüler giysisinin eteğindeki püskülleri koparmışlar. Doğrusunu isterseniz, Waite Tarot destesindeki *Tılsımlar Kralı'mn* imgesini çağrıştırıyor."

Julian omzunu silkti. "Ya da iki artı iki ile öldüğü yılın rakamlarını toplarsanız, sonuçta..."

Meredith'in sabrı taşmıştı. "Toplama işlemini yapabilirim," dedi alçak sesle ve Hal'e döndü. "Yemek rezervasyonumuz saat kaçta?" diye sordu yüksek sesle.

"Yediyi çeyrek geçe. On dakikamız var."

"Elbette," dedi Julian sözünün kesilmesine aldırış etmeden. "Şeytanın avukatını oynayan biri, herhangi bir sayıyı alıp belirgin bir özelliği oldu-

ğunu gösterecek biçimde bağlantılar kurabilir."

Şişeyi alıp kadehini doldurmak isteyince Meredith eliyle kadehin ağzını örttü. Hal başını salladı. Julian omzunu silkti ve kendi kadehini doldurdu.

"Hiçbirimiz araba kullanacak değiliz," dedi kayıtsızca.

Meredith, Hal'in yumruklarını sıktığını fark etti.

"Yeğenim anlattı mı bilmiyorum Bayan Martin ama Rennes-le-Châ-

teau Kilisesi'nin bir zamanlar bu arazide bulunan bir bina örnek alınarak inşa edildiğini öne süren bir kuram var."

Meredith dikkatini tekrar ona verdi.

"Öyle mi?"

"Kilisede önemli miktarda tarot imgesi var," diye devam etti Julian.

"Kral, Ermiş, Kâhin... Bunları hatırladığınızdan eminim, tarot ikonografi-sinde, yerleşmiş kilisenin simgesidir."

"Ben gerçekten bilmiyordum."

Julian anlatmayı sürdürdü. "Bazıları biçimsel olarak *Büyücü'rmn,* Hz.

İsa betimlemesini çağrıştırdığını söyler ve ayin haçları bölümündeki tabloların dördünde kuleler var. Elbette terastaki Magdala Kulesi'ni de hesaba katmak gerekir."

"Ama o hiç benzemiyor," dedi Meredith kendine hâkim olamadan.

Julian öne eğildi. "Neye benzemiyor Bayan Martin?" Adamın sesinden sanki onu suçüstü yakalamış gibi heyecanlandığını hissetti.

"Kudüs," dedi aklına ilk gelen sözcük olarak.

Julian kaşlarını çattı. "Ya da belki gördüğünüz tarot kartlarına benzemiyor."

Masaya sessizlik çöktü. Hal'in kaşları çatılmıştı. Utanca mı kapıl-mıştı yoksa Meredith ile amcası arasındaki gerginliği algılamış ve yanlış

mı yorumlamıştı Meredith karar veremiyordu.

Julian ani bir hareketle kadehindeki şarabı bitirdi, bardağı masaya bıraktı, koltuğu arkaya iterek ayağa kalktı.

"Ben sizi baş başa bırakayım," diye gülümsedi. Sanki birbirleriyle çok keyifli bir yarım saat

geçirmişlerdi. "Bayan Martin, burada bizimle kaldı-

ğınız sürenin zevkli geçeceğini umarım." Elini yeğeninin omzuna koydu.

Hal geri çekilmemek için kendini zorladı. "Bayan Martin'den ayrılınca bir dakikalığına çalışma odama uğrar mısın? Seninle görüşmem gereken bazı noktalar var."

"Bu gece mi?"

Julian bakışlarını Hal'den ayırmadı. "Bu gece."

Hal durakladı ve başını sertçe salladı.

Julian gidinceye kadar sessizce oturdular.

"Anlamıyorum sen nasıl..." diye söze başladı Meredith ve sustu. Bir numaralı kural: Hiç kimsenin ailesini eleştirme.

"Ona nasıl dayanabiliyorum, değil mi? Yanıt: Dayanamıyorum. İşlerimi halledince, burdan çekip gideceğim."

416

Tapınak

"Gidiş tarihin yaklaşıyor mu?"

Düşünceleri amcasından nefret etmekten babasının yasını tutmaya dönüşünce, öfkesinin yok olduğunu gördü Meredith. Elleri ceplerine gö-

mülmüş, gölgeli gözleriyle ona bakarak ayağa kalktı.

"Sana yemekte anlatırım."

417

F: 27

45

O O

Julian yeni bir şişe açıp kadehini doldurdu ve kopya tarot destesiyle çalışma masasına oturdu.

Sonuçsuz deneme.

Bousquet, yıllardır kopya tarot kartlarını inceliyor, gözünden kaçmış

gizli bir anahtar ya da bir şifre arıyordu. Aude Vadisi ne gelip dağların, kayaların, hatta nehirlerin altına gömülmüş ve keşfedilmemiş hazinelerin söylentilerini duyduğundan beri orijinal kartları aramaya devam ediyordu.

Domaine de la Cade'ı satın alınca tıpkı kendisinden önceki sahipleri gibi, o da Rennes-le-Château'yu saran öykülerin bir aldatmaca olduğuna ve bu öykülerin tam ortasında yer alan on dokuzuncu yüzyılın aforoz edilmiş rahibi Sauniere'nin ruhsaldan daha çok maddesel hazinelerin peşinden koştuğuna inanmıştı.

Ardından orijinal tarot kartlarının yalnızca bir tek mezarın değil, Vizigot İmparatorluğumun tüm hazinesinin yerini gösterdiği söylentileri kulağına gelmişti. Hatta belki MS birinci yüzyılda Romalılar ve Roma çö-

künce de beşinci yüzyılda Vizigotlar tarafından yağmalanan Süleyman'ın tapınağının hazineleri bile bu kartlarda gizli olabilirdi.

Üstelik kartların arazinin bir yerinde gizlendiği de söyleniyordu.

Kazılara sistematik olarak Vizigot tapınağının kalıntılarından başlayıp tüm araziyi elden geçiren Julian cebindeki her kuruşu kartları bulmak için

harcamıştı. Arazi yapısı engebeli olduğu için çalışmalar epey pahalıya mal olmuştu.

Hiçbir şey bulunamamıştı.

Bankadan kredi alamaz duruma gelince, otelin kazancını harcamaya başlamıştı. Otelin kâr getiriyor olması çok işine geliyordu, ama bu sektörde para kazanmak kolay değildi. Sabit giderler yüksekti. Kredi geri ödemeleri başladığı zaman otel, henüz ayakları üstünde durmaya başlamıştı. Yine de Julian sürekli para çekiyor; yani, bir cins kumar oynuyordu ve aradığını bulunca her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu.

Julian bardağını bir dikişte bitirdi.

Biraz zaman.

Aslında ağabeyinin suçuydu. Seymour daha sabırlı olabilirdi. Karde-

şine güvenebilirdi. İşe karışmamalıydı. Julian neredeyse işi bitiriyordu.

Parayı geri ödeyecektim.

Kendi kendine başını sallayarak Zippo çakmağın kapağını açtı, bir sigara çıkarıp yaktı ve derin bir nefes çekti. Hal karakoldan çıktıktan sonra Couiza'daki komiserle konuşmuştu. Komiser, genç adamın soru sormaktan vazgeçmesinin daha iyi olacağını söylemişti. Julian, yeğeniyle konuşacağı-

na söz vermiş ve komiseri ertesi hafta içki içmeye davet etmişti.

Şişeye uzanıp, bardağına iki parmak içki daha doldurdu. Barda yaptıkları sohbeti düşündü. Bilinçli olarak beceriksizce davranmış, tekniğini gizlememişti, ama Amerikalı kadını yenilgiye uğratmanın en iyi yolu buydu. Kadın tarot hakkında konuşmaya hevesli değildi. Açıkgözdü. Üstelik çekiciydi de.

"Ne? Ne biliyor ki?"

Kulağına gelen sesin masada trampet çalan parmaklarından çıktığını fark etti. Sanki kendisine ait değilmiş gibi eline baktı ve hareketsiz kalmaya zorladı.

Çalışma masasının kilitli çekmecesinde devir belgeleri imzalanıp, Esperaza'daki notere geri götürülmek üzere hazır bekliyordu. Oğlan aptal **419**

değildi. Domaine de la Cade'da kalmak istemiyordu. Julian nasıl Seymour'la birlikte iş yapamadıysa, Hal ile de yapamazdı. Planları hakkında Hal ile görüşmek için cenazeden sonra ona zaman tanımıştı.

"Benim suçum değil," dedi yüksek sesle. Sözcükleri ağzında geveli-yordu.

Amerikalı kızla bir daha konuşmalıydı. Eğer kız orijinal Bousquet destesi hakkında bir şey bilmiyorsa, burada ne işi vardı? Kızın varlığı-

nın Seymour'ın kazası, acınacak durumdaki yeğeni ya da otelin parasal konularıyla bağlantılı olmadığını artık biliyordu. Julian ile aynı nedenle burada bulunuyordu. Amerikalı bir şıllığın gelip, kartları elinden alması için bunca eziyete katlanmamıştı doğrusu.

Bakışlarım karanlık ormana dikti. Gece iyice çökmüştü. Julian uzanıp, lambanın düğmesine bastı ve bir çığlık attı.

Ağabeyi tam arkasında duruyordu. Morgda gördüğü gibi cansız, balmumu gibi, yüzü kazadan yaralanmış, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Ayağa fırlayınca iskemle yere yuvarlandı. Viski bardağı masanın cilalı yüzeyinde kayıp devrildi.

Julian arkasına döndü.

"Sen olamazsın..."

Oda bomboştu.

Ne olduğunu anlamadan bakışları gölgeleri, pencereyi dolaştı ve sonunda algıladı. Karanlık camda gördüğü kendi solgun yüzünün yansı-

masıydı. Kan çanağına dönmüş gözler ağabeyine değil kendisine aitti.

Julian derin bir soluk aldı.

Ağabeyi ölmüştü. Bundan emindi. İçkisine Rufenol'ü kendisi katmıştı.

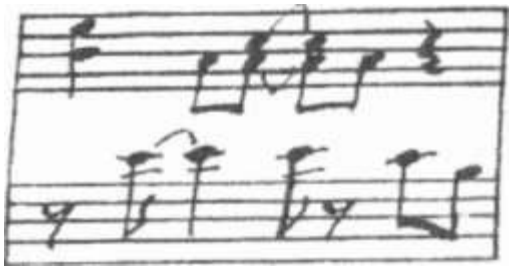
Arabayı Rennes-les-Bains dışındaki köprüye kadar götürmüş, epey uğra-

şıp Seymour'ı sürücü koltuğuna oturtmuş ve freni boşa almıştı. Arabanın aşağıya düşüşünü izlemişti.

"Bunu yapmaya sen zorladın," diye homurdandı.

Pencereye bakarak gözlerini kırpıştırdı. Hiçbir şey görünmüyordu.

420

Tapınak

Derin, bitkin bir soluk verip, eğildi ve iskemleyi yerden kaldırdı. Bii süre başı eğik, eklemleri bembeyaz kesilmiş elleriyle iskemlenin arkalığı-

na tutunarak durdu. Kürekkemiklerinin arasından sırtından aşağıya akan ter damlacıklarını hissediyordu.

Sonra kendini topladı. Sinirini bastırmak için bir sigara yakıp karanlık ormana baktı.

Orijinal kartların hâlâ orada olduğundan emindi.

"Bir dahaki sefere," diye mırıldandı. Çok yaklaşmıştı. Bunu hissediyordu. Bir dahaki sefere şansı yaver gidecekti. Emindi.

Bardaktan dökülen viski, masanın kenarından ağır ağır halıya dam-lamaya başlamıştı.

421

O O

"Pekâlâ, konuş bakalım," dedi Meredith. "Neler olduğunu anlat bana."

Hal dirseklerini masaya dayadı. "Sözün özü, dava dosyasını yeniden açmak için bir neden görmüyorlar. Karar onları tatmin ediyor."

"Nedir karar?" diye usulca sordu.

"Kaza sonucu ölüm. Babam sarhoşmuş," dedi sertçe. "Arabanın kontrolünü yitirmiş, Salz Nehri üstündeki köprüden uçmuş. Rapora göre alkol sınırını epey aşmıştı."

Pencere önündeki girintilerden birinde oturuyorlardı. Erken saatte restoran boş olduğundan kimse onları duymadan rahatça konuşabilirlerdi.

Titrek mum ışığında Meredith beyaz keten örtünün üzerinden uzanıp, elini tuttu.

"Anlaşılan bir tanık varmış. Yakınlarda oturan Doktor Shelag O'Donnell adlı İngiliz bir kadın."

"Yararı olmaz mı? Kazayı görmüş mü?"

Hal başını salladı. "Sorun da bu zaten. Dosyaya bakılırsa kadın fren sesi ve lastiklerin gıcırtısını duymuş ama kazayı görmemiş."

"Rapor etmiş mi?"

"Hemen değil. Komisere göre birçok sürücü Rennes-les-Bains'e yaklaşırken viraja çok hızlı giriyor. Ancak ertesi sabah cankurtaranı ve polisin nehirden çıkardığı arabayı görünce, ikiyle ikiyi toplamış." Hal bir an durakladı. "Onunla konuşabilirim. Belki hatırladığı bir şeyler vardır."

"Hatırladıklarını polise anlatmamış mıdır?"

"Onun güvenilir bir tanık olduğunu düşünmedikleri izlenimine ka-pıldım."

"Hangi açıdan?"

"Açıkça söylemediler, ama kadının içkili olduğunu ima ettiler. Ayrıca yolda lastik izi olmadığından, bir şey duymasının mümkün olmadığını da söylediler. Yani polise göre böyle. Bana kadının adresini vermediler, ama dosyadan telefon numarasını almayı başardım. Daha doğrusu..." Bir an durup devam etti. "Yarın için onu buraya davet ettim."

"Sence iyi bir fikir mi?" dedi Meredith. "Eğer polis, senin bu işe burnunu soktuğunu düşünürse, daha fazla yardımcı olmaktan kaçınmaz mı?"

"Zaten benden bıktılar," dedi sinirli bir tavırla. "Ama doğrusunu istersen, kafamı bir duvara vuruyormuşum gibi geliyor. Artık aldırış etmiyorum. Haftalardır polisin beni ciddiye alması için çalışıyorum. Burada sabırla bekliyorum ama bir sonuca ulaşamıyorum." Yanakları kızararak sustu. "Özür dilerim. Seni de sıkıyorum."

"Önemli değil," derken bazı açılardan Hal ile amcasının ne kadar birbirine benzediğini düşünüyordu. İkisi de kolayca alevleniyor, ardından suçluluk duygusuna kapılıyorlardı. Bu arada, Hal'in böyle bir kıyaslama-dan hoşlanmayacağını da biliyordu.

"Söylediklerimi doğru kabul etmen için hiçbir neden olmadığım biliyorum, ama yapılan resmi açıklamalara da inanmıyorum. Babamın mü-

kemmel biri olduğunu söylemiyorum. Doğrusunu istersen pek fazla ortak noktamız da yoktu. Son derece soğuk ve sakin bir adamdı, olay çıkaracak biri hiç değildi ve içki içtikten sonra asla araba kullanmazdı. Fransa'da bile. Asla."

"Yanlış yargılara varmak çok kolay, Hal," dedi Meredith usulca.

"Hepimiz yapmış olabiliriz," diye ekledi asla yapmadığı halde. "Bir kadeh fazla içeriz, şansımıza güveniriz."

"Söylüyorum sana, babam asla yapmazdı. Şarap içmeyi severdi, ama içki içtiği zaman direksiyona geçmemek konusunda inatçıydı. Bir tek kadeh içse bile." Omuzları aşağıya çöktü. "Annem sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü," diye devam etti daha sakin bir sesle. "Öğleden sonra saat üçte, yaşadığımız köyde beni okuldan almaya geliyordu. Şampanya fıçısına düş-

tüğü bardan çıkan BMW'li bir geri zekâlı hız yapıyormuş."

Hal'in resmi açıklamayı kabul etmekte niçin bu kadar zorlandığını Meredith şimdi daha iyi anlıyordu, ama olayların farklı olmasını arzulamak ne yazık ki gerçeği değiştirmiyordu. Kendisi de aynı yollardan geçmişti.

Eğer istekler, vaatler olsaydı öz annesi sağlığına kavuşurdu. Bunca olay ve kavga yaşanmazdı.

Hal başını kaldırıp, ona baktı. "Babam içkili olduğu zaman araba kullanmazdı."

Meredith hafifçe gülümsedi. "Ama rapor alkollü olduğunu gösteriyor-sa..." Soruyu tamamlamadan bıraktı. "Bu konuyu açtığın zaman polis ne dedi?"

Hal omzunu silkti. "Benim olayların etkisinde kaldığım ve doğru dü-

rüst düşünemediğime inandıkları belli."

"Pekâlâ, şimdi başka açılardan bakalım. Tahliller hatalı olamaz mı?"

"Polis olmaz diyor."

"Başka şeyler de araştırmışlar mı?"

"Ne gibi?"

"Örneğin uyuşturucu?"

Hal başını salladı. "Gerekli olduğunu düşünmemişler."

Meredith düşünceye daldı. "Çok hızlı gidiyor olamaz mıydı? Tam virajda arabanın kontrolünü yitirmiş olamaz mı?"

"Yolda lastik izi yokmuş. Ayrıca bu görüş, kanındaki alkolü açıklamaya yetmiyor."

Meredith bakışlarını ona dikti. "Öyleyse ne Hal? Ne demek istiyorsun?"

"Ya raporlar sahte ya da birisi içkisine ilaç kattı."

Meredith'in yüz ifadesi duygularım eleverdi.

"Bana inanmıyorsun," dedi Hal.

"Bunu demedim," diye atıldı. "Ama bir düşün Hal. Böyle bir şey mümkün olsa bile, kim yapar bunu ve niçin yapar?"

Hal gözlerini kırpmadan uzun süre yüzüne bakınca, Meredith ne demek istediğini anladı.

"Amcan mı?"

Hal başıyla onayladı. "Öyle olmalı."

"Ciddi olamazsın," diye itiraz etti. "Yani demek istiyorum ki, aynı fikirleri paylaşmadığınızı biliyorum ama... bu durumda bile... onu suçlamak..."

"Saçma gibi görünüyor, ama biraz düşün Meredith. Başka kim olabilir?"

Meredith başını salladı. "Bu düşüncenden polise de bahsettin mi?"

"Açıkça söylemedim ama dosyanın Ulusal Jandarma Teşkilatı'na gös-terilmesini istedim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ulusal Jandarma Teşkilatı cinayetleri araştırır. Şu anda bu olay bir trafik kazası olarak görülüyor. Ama eğer Julian ile bir bağlantısı olduğunu kamtlayabilirsem, bir kez daha düşünmelerini sağlayabilirim." Dikkatlice yüzüne baktı. "Eğer sen Doktor O'Donnell ile konuşursan, eminim her şeyi açıkça anlatacaktır."

Meredith arkasına yaslandı. Bu çılgınca bir senaryoydu. Hal'in se-naryonun gerçek olduğuna kendini yüzde yüz inandırdığını görebiliyordu.

Onun duygularını anlıyordu, ama yanıldığından da emindi. Birini suçlamaya, öfkesini çıkarmaya ve kayıp duygusuyla başa çıkmaya ihtiyacı vardı.

Gerçek ne kadar kötü olursa olsun, bilmemenin daha da kötü olduğunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Geçmişi geride bırakıp, ileriye gitmenizi olanaksızlaştırıyordu.

"Meredith?"

Hal'in dikkatle baktığını fark etti. "Özür dilerim, düşünüyordum."

"Yarın Doktor O'Donnell gelince, burada olabilir misin?"

Meredith duraksadı.

"Çok sevinirim."

"Sanırım," dedi sonunda. "Elbette."

Hal rahatlayarak içini çekti. "Teşekkür ederim."

Garson yanlarına gelince hava değişti, daha az yoğun, daha normal bir buluşma biçimini aldı. İkisi de biftek ısmarlayınca Hal etle iyi giden yerel bir kırmızı şarap seçti. Bir süre birbirlerine kaçamak bakışlarla baktılar, beceriksizce gülümsediler, ne diyeceklerini bilemediler.

Sessizliği Hal bozdu. "Her neyse, benim sorumlarımdan bahsettiğimiz yeter. Şimdi, bana, gerçekten neden burada bulunduğunu söyler misin?"

Meredith kaskatı kesildi. "Efendim?"

"Debussy hakkındaki kitap için değil, öyle değil mi? Ya da en azından yalnızca kitap için değil."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

Hal kızardı. "Örneğin bu sabah ilgini çeken şeyler pek Lilly Debussy ile ilgili değildi. Rennes-les-Bains'in tarihi ve burada yaşayanlarla ilgile-niyorsun." Sırıtarak devam etti. "Ayrıca piyanonun

üzerindeki fotoğraf yok olmuş. Sanırım biri ödünç almış."

"Benim aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu sabah yakından inceliyordun..." dedi özür dileyen bir gülümseyişle. "Ayrıca amcamla... emin değilim, belki yanılıyorum, ama sanki onu denetlemeye gelmişsin gibi... Birbirinizden pek hoşlanmıyorsunuz."

Aniden susuverdi.

"Amcanı denetlemeye geldiğimi mi düşünüyorsun? Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Şey, olabilir, belki," diyerek omzunu silkti. "Hayır bilmiyorum."

Meredith şarabından bir yudum aldı.

"Seni incitmek istemedim."

Meredith elini kaldırıp sözünü kesti. "Bakalım doğru anlamış mıyım.

Babanın ölümünün kaza olduğuna inanmadığın için tahlil raporlarıyla oy-nanmış olabileceğini, içkisine ilaç karıştırılabileceğini ve arabasının zorla yoldan çıkarılabileceğini..."

"Evet ama..."

"Sözün kısası, babanın ölümünde amcanın parmağı olabileceğinden şüpheleniyorsun. Haklı mıyım?"

"Şey böyle söyleyince... biraz..."

Meredith konuşurken sesi yükselmeye başladı. "Yani ben ortaya çı-

kınca, akıl almaz bir nedenle herhangi bir şekilde işin içinde olduğumu düşünüyorsun öyle mi? Bunu mu demek istiyorsun Hal? Yani ben bir çeşit Nancy Drevv filan mıyım?"

Arkasına yaslanıp gözlerini ona dikti.

Hal'in yüzü hafifçe kızardı. "Seni incitmek istemedim. Babamın nisan ayında, hani şu sana anlattığım konuşmadan sonra, söylediği bazı şeyler Julian'ın burayı yönetme biçiminden rahatsız olduğu izlenimini verdi bana. Bir şeyler yapmaya hazırlanıyordu."

Tapınak

"Eğer böyle olsaydı, baban, sana açıkça söylemez miydi? Eğer bir sorun varsa, nasıl olsa seni de etkileyecekti."

Hal başını salladı. "Babam böyle biri değildi. Dedikodudan, söylentilerden nefret ederdi. Gerçekleri tam olarak bildiğinden emin olmadıkça, bana bile bir şey söylemezdi. Ona göre suçu kanıtlanıncaya kadar kişi masumdur."

Meredith düşündü. "Pekâlâ, bunu anlıyorum. Ama yine de sen aralarında bir şeylerin ters gittiğini algıladın değil mi?"

"Belki önemsiz bir konuydu, ama bana ciddiymiş gibi geldi. Yalnızca para değil, Domaine de la Cade ve arazinin geçmişiyle ilgili..." Omzunu silkerek sözünü tamamladı. "Özür dilerim Meredith, yeterince iyi anlata-madım."

"Sana hiçbir şey bırakmadı mı? Bir dosya? Herhangi bir not?"

"İnan bana, her tarafı aradım. Hiçbir şey yok."

"Ve amcanı araştırması için birini işe aldığı sonucuna vardın. Bakalım bir şeyler ortaya çıkacak mı?" Susup yüzüne baktı. "Niçin bana sormadın?" derken gözleri öfkeyle parlıyordu, ama niçin sormadığını da gayet iyi biliyordu.

"Çünkü bugün öğleden sonra babamı düşünürken, böyle olabileceği aklıma geldi."

Meredith kollarını kavuşturdu. "Yani dün akşam barda benimle ko-nuşmaya başlamanın nedeni bu değildi?"

"Elbette hayır!" dedi Hal, gerçekten şaşırmıştı.

"Niçin öyleyse?" diye ısrar etti Meredith.

Hal kızardı. "Tanrım, Meredith biliyorsun. Açıkça belli değil mi?"

Bu kez kızarma sırası Meredith'e gelmişti.

OO

Hal yemeğin parasını ödemekte ısrar etti. Faturayı imzalamasını izleyen Meredith teknik olarak otelin sahibiydi, ama amcasının parayı ödemesini isteyip istemeyeceğini düşündü. Onun için hissettiği endişeler su yüzüne çıktı.

Restorandan çıkıp lobiye doğru yürüdüler. Merdivenin yanında Hal elini tuttu.

El ele, sessizce üst kata çıktılar. Meredith çok sakindi, sinirli ya da kararsız değildi. Bunu isteyip istemediğini düşünmek zorunda da değildi.

Kendini iyi hissediyordu. Nereye gideceklerini bile konuşmamışlar, en iyi-sinin Meredith'in odası olduğuna kendiliğinden karar vermişlerdi. Şu anda onlar için en doğrusu buydu.

Başka bir müşteriye rastlamadan birinci kat koridorunun sonuna geldiler. Sessiz koridorda Meredith'in anahtarı gürültüyle kilitte döndü ve kapı açıldı. Neredeyse resmi sayılacak bir duruşla el ele içeri girdiler.

Dolunayın ışığı pencereden içeri girip, zeminde desenler çiziyor, aynanın ve masanın üzerinde duran fotoğrafın çerçevesinden yansıyordu.

Bunlar Anatole ve Leonie Vernier ile Isolde Lascombe'un fotoğraflarıydı.

Meredith lambayı yakmak üzere uzandı.

"Yapma," dedi Hal alçak sesle.

Usulca ensesinden tutup kendine doğru çekti. Tıpkı Rennes-les-Bains'deki kilisenin dışında olduğu gibi Meredith, onun yün ve sabun karı-

şımı kokusunu içine çekti.

Tapınak

Kırmızı şarabın izini taşıyan dudakları birleşti. İlişkilerinin, arkadaş-

lıktan farklı bir yöne kayışını belirtir gibi önce yavaşça ve kararsızca...

Meredith bir sıcaklığın ayaklarından başlayarak, bacaklarına, midesine, oradan başına kadar yayıldığını hissetti.

Hal eğilip tek bir hareketle onu kollarına aldı, yatağa taşıdı. Meredith'in elindeki anahtar kalın halıya düştü.

"Ne kadar hafifsin," diye fısıldadı ensesini öperken.

Usulca yatağın üzerine bıraktı ve sansürden korkan bir Hollywood yıldızı gibi ayakları sıkıca yere basarak yanına oturdu.

"Sen..." diye başlayıp, durdu, tekrar denedi. "Emin misin?"

Meredith parmağını onun dudaklarına değdirdi. "Şışşşt."

Ağır ağır gömleğinin düğmelerini çözdü ve erkeğin eline yol gösterdi.

Hal'in soluğunu tuttuğunu fark etti ve odayı dolduran alacalı gümüş rengi ışıkta göğsünün inip kalkışını gördü. Maun yatağın üzerinde bağdaş kurup oturdu, uzanıp onu öperken koyu renk saçları yüzüne döküldü. Boy fark-ları artık yok olmuştu.

Hal kazağını çıkarmaya çalışırken Meredith ellerini tişörtünün altına sokunca ne yapacağını şaşırdı ve gülerek ayağa kalkıp soyundular.

Meredith hiç çekingen değildi. En doğal, en doğru şeyi yapıyorlardı.

Rennes-les-Bains'de olmak zamanın dışında olmak gibiydi. Sanki birkaç günlüğüne normal yaşamının dışına çıkmıştı, sonucunu düşünmeden hareket ediyordu, farklı kuralların geçerli olduğu bir dünyada yaşıyordu.

Meredith, üzerindeki son giysiyi de çıkardı.

"Off!" dedi Hal.

Meredith, ona doğru bir adım attı, çıplak vücutlarının birbirine değmesi öylesine mahrem, öylesine şaşırtıcıydı ki. Erkeğin onu ne çok arzuladığını, ama beklemeye razı olduğunu, kendi hızıyla ilerlemesine izin verdiğini hissediyordu.

Meredith, genç adamın elini tuttu ve yatağa doğru çekti. Bedenlerinin verdiği sıcaklığa karşılık keten çarşaflar ütülü ve serindi. Bir dakika kol kola tıpkı taş mezardaki bir şövalye ile hanımefendisi gibi yan yana yattı-

lar. Hal dirseğinin üzerinde doğruldu ve saçını okşamaya başladı.

Dokunuşlarıyla rahatlayan Meredith derin bir soluk aldı. Şimdi er-keğin eli aşağıya doğru iniyor, omzunu, boynunu, göğüslerini okşuyor, parmaklarını onun parmaklarına geçiriyor, dudakları ve dili vücudunun üzerinde fısıldıyordu.

Meredith arzu ateşinin tüm bedeninde, damarlarında, kemiklerinde yandığını hissediyordu. Ona

yaklaşırken öpücüklerden daha fazlasını istiyordu. Bekleyiş dayanılmaz olurken, Hal pozisyonunu değiştirdi. Genç adamın buz mavisi gözlerine bakan Meredith, bir an için kendisinin nasıl biri olduğuyla ilgili tüm olasılıkların onun gözlerinden yansıdığını gördü.

"Emin misin?"

Meredith gülümseyerek ona yol gösterdi.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Meredith.

Bir süre birbirlerinin kolları arasında olmanın verdiği huzurla hareket-sizce yattılar. Hal önce yavaş, sonra hızla hareket etmeye başladı. Meredith ellerini erkeğin sırtına koydu; kanının damarlarında hızla aktığını hissetti.

Erkeğin gücünü, kollarının kuvvetini hissedebiliyordu. Dilini Hal'in dudaklarının üzerinde dolaştırdı.

Duyduğu arzu ve ihtiyaçtan Hal daha da hızlandı ve solukları sıklaştı.

Yaşadığı anın heyecanına kapılarak Meredith ona daha sıkı sarıldı. Hal, onun adını haykırdı, titredi ve bir anda hareketsiz kaldılar.

Meredith'in şakağında atan nabzı yavaşladı. Erkeğin ağırlığı altında ezildiğini hissetti, ama kıpırdamadı. Kollarını Hal'in bedenine sarıp, gür saçlarını okşadı. Erkeğin yüzünün ıslandığını, sessizce ağladığını fark etmesi zaman aldı.

"Oh, Hal," diye mırıldandı acıyarak.

"Bana kendinden söz et," dedi Hal daha sonra. "Sen, benim hakkımda çok şey biliyorsun, niçin burada olduğumu biliyorsun, ama ben senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum Bayan Martin."

Meredith güldü. "Ne kadar resmileştiniz, Bay Lavvrence," diyerek elini erkeğin göğsünde dolaştırdı.

Hal parmaklarını yakaladı. "Ciddiyim! Nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Nereden geldiğini, ailenin ne iş yaptığını da. Haydi anlat."

Meredith parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. "Pekâlâ. Yaşam öyküsü geliyor. Milwaukee'de büyüdüm, on sekiz yaşına kadar orada yaşa-dım, ardından Kuzey Carolina'da üniversiteye gittim. Lisansüstü araştırmalarımı orada yaptıktan sonra St. Louis ve Seattle dışında iki fakültede öğretmenlik yaptım. Bu arada Debussy nin yaşam öyküsü kitabını bitir-mek için sponsor arıyordum. Birkaç yıl sonraya gelelim. Beni evlat edinen aile Milvvaukee'den, eski okulumun yakınındaki Chapel Hill'e taşındı. Bu yılın başında Kuzey Carolina Üniversitesi'nden pek uzak olmayan özel bir üniversitede iş teklifi aldım ve sonunda bir yayıneviyle anlaştım."

"Evlat edinen aile mi?"

Meredith içini çekti. "Öz annem Jeannette, bana bakamayacak durumdaydı. Mary uzaktan akrabam olur. Jeannette'in hastalandığı zamanlar onların yanında kalırdım. İşler kötüye gidince, sürekli kalmaya başladım.

Birkaç yıl sonra öz annem ölünce, beni resmen evlat edindiler."

Yalın, özenle seçilmiş sözcükler, gece yarısı gelen telefonlara, beklenmedik ziyaretlere, sokaklardaki haykırışlara, çocuk Meredith'in hasta ve geçimsiz annesine karşı hissettiği sorumluluk yüküne haksızlık eder gibiydi. Olayları sıradan bir şeymiş gibi aktarması da bunca yıl sonra hâlâ taşıdığı suçluluk duygusunu, annesinin öldüğünü duyunca üzülmek yerine rahatladığını hissetmesini açıklamaya yetmiyordu.

Bu yüzden kendini affetmiyordu.

"Zorlu bir yaşam," dedi Hal.

Meredith, genç adamın İngilizlere özgü küçümsemesine gülümsedi ve biraz daha sokuldu ona.

"Şanslıydım," diye devam etti. "Mary harika bir kadındır. Keman ve ardından piyano çalmaya beni o yöneltti. Her şeyi ona ve Bill'e borçluyum."

Hal sırıttı. "Yani gerçekten Debussy'nin yaşamöyküsünü mü yazıyorsun?" diye dalga geçti.

Meredith şaka yollu koluna vurdu. "Elbette yazıyorum!"

"Ama burada bulunmanın nedeni yalnızca bu değil," dedi Hal sonunda. Başını çevirip, odanın öte yanındaki çerçeveli fotoğrafa baktı. "Bu konuda haklıyım, değil mi?"

Meredith çarşafı çekerek yerinde doğruldu ve yalnız omuzları açıkta kaldı.

"Evet haklısın."

Henüz konuşmaya hazır olmadığını hisseden Hal de doğruldu ve ayaklarını yere indirdi. "İstediğin bir şey var mı? İçecek bir şey?"

"Bir bardak su fena olmaz."

Erkeğin banyoya gitmesini, birkaç saniye sonra elinde iki diş fırçası bardağıyla dönüp mini bardan su şişesini çıkarmasını izledi. Hal tekrar yatağa girdi.

"İşte burada."

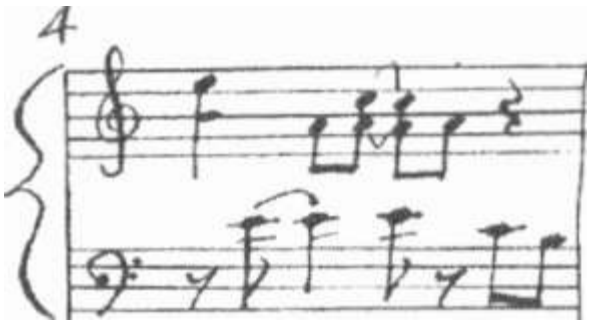
"Teşekkürler," dedi Meredith ve şişeden kocaman bir yudum aldı.

"Şimdiye kadar öz annemin ailesinin Birinci Dünya Savaşı sırasında ya da sonrasında Fransa'nın bu yöresinden Amerika'ya göç ettiği dışında hiçbir şey bilmiyordum. Dedemin babası olduğundan emin olduğum bir gencin, Fransız askeri üniformasıyla 1914 yılında, Rennes-les-Bains Meydanı'nda çekilmiş bir fotoğrafı var. Anlatılanlara göre bu genç Milvvaukee'ye gelmiş, ama elimde bir soyadı olmadığı için hakkında doğru dürüst bir şey öğrenemedim. Milwaukee'de on dokuzuncu yüzyılın başlarından itibaren Avrupalı nüfus epey fazlaymış. İlk yerleşen Avrupalı, Jacques Veau adlı bir Fransız tüccarmış. Milvvaukee, Menomonee ve Kinnickinnic nehirlerinin birleştiği noktadaki dağlarda bir dükkân açmış. Yani anlatılanların doğru olabileceğini düşünüyorum."

Gerçeklere bağlı kalarak, Domaine de la Cade'a gelince öğrendiği her şeyi anlattı. Lobideki resmi niçin aldığından, büyükannesi Lousia Martin'den miras kalan müzik notasından söz etti, ama tarot kartlarına değinmedi. Biraz önce barda, bu konu hakkında yeterince keyifsiz bir sohbet yapmışlardı ve şu anda Hal'e amcasını anımsatmak istemediğinden emindi.

"Yani kimliği bilinmeyen askerin Vernier ailesine mensup olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Hal, Meredith konuşmaktan yorulup su-sunca.

Genç kadın başını salladı. "Fiziksel benzerlikler çok fazla. Ten rengi, yüz hatları. Genç bir kardeş ya da bir yeğen olabilir, ama tarihleri ve yaşını **432**

Tapınak

göz önüne alınca onların soyundan geldiğini düşünüyorum." Bir an durdu ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Yemeğe inmeden önce Mary'den bir e-posta geldi. Milwaukee'nin Mitchell Point Mezarlığında Vernier soyadlı birinin yattığının kaydını bulmuş."

Hal gülümsedi. "Sence babası Anatole Vernier mi?"

"Bilmiyorum. Bir sonraki adım bu," diyerek içini çekti. "Leonie'nin oğlu olabilir mi?"

"O zaman soyadı nasıl Vernier olur?"

"Eğer Leonie evlenmemişse olur."

Hal başını salladı. "Haklısın."

"Öyleyse bir anlaşma yapalım. Yarın Doktor O'Donnell ile görüştükten sonra Vernier'leri

araştırmamda yardımcı olacaksın."

"Anlaştık," dedi Hal. Meredith'in gerildiğini hissediyordu. "Bu konunun üzerinde çok fazla durduğumu düşünüyorsun, ama burada olmanı istiyorum. Saat onda gelecek."

"Pekâlâ," diye mırıldanırken, iyice uykusu gelmişti. "Dediğin gibi, başka bir kadınla daha rahat konuşabilir."

Gözlerini açık tutmak için çabalıyordu. Yavaş yavaş Hal'den uzaklaş-

tığını hissetti. Gümüş rengi ay, siyah Midi göğünde yolculuğunu sürdürü-

yordu. Aşağıdaki vadiden, geçen saatleri bildiren çan sesleri geldi.

433

F: 28

45

O O

Düşünde Meredith lobideki piyanonun önünde oturuyordu. Tuşların serinliği ve çaldığı melodi tanıdık geliyordu. Louisa'nın imza parçasını her zamankinden çok daha iyi çalıyordu, sevimli ama akılda kalıcı.

Sonra piyano ortadan kayboldu; Meredith dar ve boş bir koridorda yürümeye başladı. Koridorun sonunda bir ışık ve kullanılmaktan ortası çökmüş taş basamaklar vardı. Gitmek için geri döndü, ama olduğu yerde durduğunu fark etti. Burasının Domaine de la Cade'ın içinde bir yer oldu-

ğunu biliyor, ama evin ya da bahçenin neresinde bulunduğunu çıkaramı-

yordu. Tam bir kare biçimindeki ışık, Meredith yanından geçerken tıslayıp titreyen duvardaki gaz lambasından geliyordu. Merdivenin tepesinde, tam karşısında bir av sahnesini gösteren eski ve tozlu goblen bir duvar halısı asılıydı. Adamların yüzlerindeki acımasız ifadelere, mızraklarının üzerindeki kan lekelerine baktı bir an. Düş gören gözleriyle bakarken adamların bir hayvan avlamakta olmadıklarını fark etti. Ne bir ayı, ne bir yabandomuzu, ne de bir kurt. Bunların yerine çatallı arka ayakları üzerinde duran, insanı andıran yüzünde öfke ifadesi okunan siyah bir yaratık vardı. Pençelerinin ucu kırmızı bir şeytan.

Asmodeus.

Arkada alevler görünüyordu. Orman yanıyordu.

Düşünde; hem ağırlaşan, hem de ağırlığını yitiren elleriyle eski tahta kapıyı iterken, Meredith inledi ve yatağında yer değiştirdi. Gaz lambasının **434**

ya da ay ışığının yarattığı aydınlıkta zemindeki gümüş tozundan oluşan halı görünüyordu.

Hava durgundu. Aynı zamanda oda, boş bırakılmış bir yer gibi nemli ya da soğuk değildi. Sanki gelecekte gibiydi. Şimdi Meredith tekrar piyano sesi duyuyordu, ama bu kez ses çarpılmış, bozulmuştu. Bir panayırın ya da atlıkarıncanın ürküten, kötü sesi.

Solukları hızlandı. Soğuk metal kilide uzanırken, uykulu elleri çar-

şaflara sarıldı.

Kapıyı itip açtı. Taş basamağın üzerinden atladı.

Ne kuşlar havalandı, ne de kapının ardına gizlenmiş birilerinin sesi geldi. Şimdi bir çeşit küçük kilisenin içinde duruyordu. Yüksek tavanlı, zemini taş döşeli, sunağı ve renkli cam pencereleri olan bir kilise. Duvarı kaplayan resimlerin tarot kartlarından alındığı belliydi. Bir tapınak... Mutlak bir sessizlik vardı. Yalnızca kendi ayak seslerinin yankısı sessizliği bozuyordu. Ne var ki, ağır ağır hava fısıldamaya başladı. Karanlıkta sesler, gürültüler duyuyordu. En azından sessizliğin ardında sesler vardı ve şarkı söyleniyordu.

Meredith ilerlerken sanki ışıkta kaybolmuş, ruhlar geçmesi için yol açıyormuş gibi havanın ikiye ayrıldığını hissetti. Tapmağın içi soluğunu tutmuş, onun yüreğinin atışlarına tempo tutuyordu.

Dört pencerenin tam ortasında sekizgen bir duvarın içine yerleştirilmiş sunağa yaklaştı. Yerde siyaha boyanmış bir taşın üzerinde duruyordu.

Taşın çevresinde yere kazınmış harfler vardı.

Bana yardım edin.

Orada biri vardı. Sessiz karanlıkta bir şey hareket ediyordu. Meredith çevresindeki boşluğun daraldığını, kendi içine geçtiğini hissetti. Hiçbir şey göremiyordu, ama orada biri olduğunu biliyordu. Havanın dokusunda canlı, soluk alan bir varlık vardı. Onu daha önce de görmüştü... köprünün altında, yolda, yatağının ayakucunda. Hava, su, ateş ve şimdi de toprak.

Tarot'un dört grubu tüm olasılıkları içeriyordu.

Duyun beni. Dinleyin beni.

Meredith dingin ve huzur dolu bir yere doğru düşüyordu. Korkmuyordu. Artık kendisi değildi, bedeninin dışında durmuş içeri bakıyordu. Şimdi kendi uykulu sesini işitti.

"Leonie?"

Örtüye sarınmış figürün çevresindeki karanlıkta farklı bir nitelik vardı, rüzgârı andıran bir hava hareketi. Yatağın ayakucunda dururken, görüntü hafifçe başını oynatmıştı. Kapüşonu arkaya kayarken cismi olmayan bakır rengi bukleler aşağıya sarkmıştı. Teni yarı saydamdı. Şeffaf gözleri yeşildi. Maddesi olmayan biçim. Pelerinin altında uzun siyah bir giysi. Formu olmayan şekil.

Ben Leonie yim.

Meredith sesleri beyninde duyuyordu. Eski zamanlardan kalma genç bir kız sesi. Yine odanın havası değişti. Sanki boşluk rahatlayarak içini çekmişti.

Uyuyamıyorum. Biri beni buluncaya kadar asla uy uyamayacağım.

Gerçeği dinleyin.

"Hangi gerçeği? Ne hakkında?" diye fısıldadı Meredith. Işık değişiyor, gevşiyordu.

Öykü kartlarda.

Bir hava akımı, ışığın parçalanması, geri çekilen bir şeyin, birinin pırıltısı. Atmosfer yine değişti. Leonie'nin geride tuttuğu bir tehdit vardı artık karanlığın içinde. Hayaletin nazik varlığı yok olmuş, yerini yıkıcı bir şey almıştı. Bir kötülük. Baskıcı bir soğukluk Meredith'e yaklaşıyordu.

Denizdeki sabah sisi gibi tuz, balık ve dumanın keskin kokusu. Yine tapı-

nağa geri dönmüştü. Neden kaçması gerektiğini bilmiyordu, ama kaçmak gereksinimi duyuyordu. Ağır ağır kapıya doğru gerilediğini fark etti.

Arkasında bir şey vardı. Siyah bir görüntü ya da bir çeşit yaratık...

Meredith onun soluğunu ensesinde hissediyor, buz gibi havada ağzından çıkan beyaz buharı görüyordu, ama taş, orta bölüm daralıyordu. Ahşap kapı gitgide küçülüyor ve uzaklaşıyordu.

Bir, iki, üç, hop! Hazır ol ya da olma, seni almaya geliyorum.

Gölgelerin arasında hız kazanan, sıçramaya hazırlanan bir şey ayaklarına yaklaşmıştı. Kapıldığı korku bacaklarına güç verince Meredith koşmaya

haşladı. Spor ayakkabıları döşeme taşlarının üzerinde kayıyordu. S u l u k I. **m** hemen arkasından geliyordu.

Neredeyse ulaştım.

Kendini kapıya doğru atınca, omzunun çerçeveye çarptığını ve acının kolundan aşağıya indiğini

hissetti. Yaratık tam arkasındaydı, kürkünün tüyleri batıyor, demir ve kan kokusu, adeta eriyip, Meredith'in cildine, kafasına, ayaklarının tabanına nüfuz ediyordu. Kilidi açmaya çalıştı, kur-caladı, kendine doğru çekti, ama kapı açılmadı.

Omzunun üstünden arkaya bakmamaya, mavi ürkütücü gözlerinin ba-kışına yakalanmamaya özen göstererek kapıyı yumrukladı. Çevresindeki sessizliğin derinleştiğini hissetti. Yaratığın ıslak, soğuk ve sert kollarının boynuna yaklaştığını hissetti. Denizin kokusu onu ölümcül derinliklere doğru çekiyordu.

45

O O

"Meredith! Meredith! Her şey yolunda. Güvendesiniz, her şey yolunda."

Sıçrayarak uyandı ve soluk almaya çalıştı. Bedenindeki tüm kaslar gerilmiş, tüm sinirler kesilmişti. Pamuklu çarşaflar iç içe geçmişti. Parmakları kaskatı kesilmişti. Sanki yaratığın öfkesi teninden içeri sızmış

gibi yiyip bitiren bir öfkeyle kaplandığını hissetti.

"Meredith her şey yolunda! Ben yanındayım."

Şaşkınlık içinde kendini kurtarmaya çalışırken, sımsıkı saran sıcak bedenin zarar değil, güven vermeye çalıştığını hissetti.

"Hal."

Omuzlarındaki gerginlik yok oldu.

"Bir karabasan gördün," dedi Hal. "Hepsi bu. Bitti artık."

"O kız buradaydı. Kız buradaydı... sonra... o şey geldi ve..."

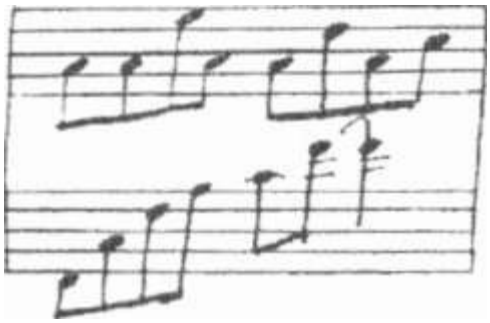
"Şışşt, bitti artık," dedi Hal tekrar.

Meredith dikkatle ona baktı. Elini uzatıp, parmaklarını yüzünde do-laştırdı.

"Kız geldi... ve sonra onun peşinden gelen..."

"Burada bizden başka kimse yok. Yalnızca bir karabasan. Artık sona erdi."

Gölgelerin arasından her an birinin ortaya çıkmasını bekliyor gibi Meredith çevresine bakındı. Aynı zamanda rüyanın da bittiğini biliyordu.

çekti, sımsıkı göğsüne bastırdı. Soluk alıp, verirken kaburgalarının inip kalktığını hissetti.

"Onu gördüm," diye mırıldanırken Hal'den çok kendisiyle konuşur gibiydi.

"Kimi?" diye fısıldadı Hal.

Meredith yanıtlamadı.

"Her şey yolunda," diye tekrarladı Hal. "Hadi uyu artık."

Alnını okşayıp, onlarla birlikte yaşamaya başladığı zaman tıpkı Mary'nin yaptığı gibi kâküllerini geriye atıp, karabasanlarını yatıştırmasını bekledi.

"Kız buradaydı," diye yineledi.

Hal'in elinin nazik, tekrarlanan hareketiyle kapıldığı korkudan sıy-rıldı. Sıcaklık ve duyguları geri gelirken, gözkapaklarıyla birlikte kolları, bacakları ve bedeni ağırlaştı.

Saat sabahın dördü.

Bulutlar ayı örtünce her taraf karanlığa gömülmüştü. Birbirini tanı-

mayı öğrenen sevgililer sarmaş dolaş, sabahın güneş doğmadan önceki koyu maviliğine gömülerek uykuya daldılar.

DOKUZUNCU BOLUM

Orman

Ekim-Kasım 1891

45

O O

23 EKİM 1891 CUMA

Ertesi sabah Leonie uyanınca uykuya dalmadan önce olduğu gibi ak-lına ilk gelen düşünce Victor Constant oldu.

Temiz havayı yüzünde hissetmek için aceleyle giyindi ve bahçeye çıktı. Bir gün önceki fırtınanın belirtileri ortadaydı. Dallar kırılmış, sarsıcı rüzgâr yaprakları savurmuştu. Şimdi ise her şey durulmuştu ve şafağın pembe göğü pırıl pırıldı. Uzakta, Pirene Dağları'nın tepesindeki gri fırtına bulutları kötü havanın tekrar geleceğini bildiriyordu.

Gölün çevresinde yürüdü, dalgalı suya bakan küçük burunda biraz durakladı ve eve döndü. Giysisinin eteği çiyden ıslanmış parlıyordu. Ayakları ıslak otlar üzerinde neredeyse hiç iz bırakmıyordu.

Dışarı çıkarken kilitlemediği ön kapıdan içeri girip, çizmelerini kalın paspasa sildi. Kapüşonunu geriye attı, pelerininin tokasını çözüp, metal askıya astı.

Kırmızı-siyah karoların üstünden yemek salonuna doğru yürürken, Anatole'ün kahvaltı için aşağıya inmemiş olduğunu umuyordu. Gerçi Isolde'ün sağlığı konusunda kaygılıydı, ama Carcassonne'dan kararlaştırılandan ön-ce döndükleri için hâlâ yüzü asıktı ve ağabeyine kibar davranmak zorunda kalmak istemiyordu. Kapıyı açınca içeride yalnızca masanın ortasındaki metal nihaleye kırmızı-mavi desenli emaye kahve demliğini yerleştiren hizmetçiden başkasının olmadığını gördü.

Marieta hafifçe reverans yaptı. "Matmazel."

"Günaydın."

Leonie yürüyüp oval masanın uzak ucunda yüzü kapıya dönük, her zaman oturduğu iskemleye yerleşti.

Aklında bir tek düşünce vardı. Eğer fırtına Carcassonne'da ara vermeden sürüyorsa, otelin müdürü herhalde mektubu Victor Constant'a Gambetta Meydanı'nda teslim etmeyi başaramamıştı. Ya da belki yağmur yüzünden konser iptal edilmişti. Mektubun Mösyö Constant'ın eline geçip geçmediğini bilmemek onu üzüyordu.

Elbette bana yazıp mektubumu aldığını haber vermezse.

İçini çekerek peçetesini açtı. "Ağabeyim indi mi, Marieta?"

"Hayır matmazel. İlk siz geldiniz."

"Ya yengem nasıl? Dün geceki rahatsızlığını atlattı mı?"

Marieta bir an durdu ve büyük bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı.

"Bilmiyor musunuz matmazel? Madam geceleyin çok kötü oldu ve Senyör Anatole kasabadan doktor çağırmak zorunda kaldı."

"Nee?" dedi Leonie. Hemen ayağa fırladı. "Hiç bilmiyordum. Yanına gitmeliyim."

"Onu yalnız bırakmak en iyisi," dedi Marieta hemen. "Yarım saat önce madam bebek gibi uyuyordu."

Leonie yerine oturdu. "Eee, doktor ne dedi? Doktor Gabignaud geldi değil mi?"

Marieta başıyla onayladı. "Madamın üşüttüğünü ve durumunun gittikçe ağırlaştığını söyledi. Ateşini düşürmek için ona bir toz ilaç verdi.

Bütün gece doktorla ağabeyiniz onun yanında kaldı."

"En son koyduğu teşhis ne?"

"Bunu Senyör Anatole'e soracaksınız, matmazel. Doktor, onunla özel olarak görüştü."

Leonie kendini çok kötü hissetti. Daha önceki kötü düşüncelerinden ve evin başka bir yerinde, böyle bir kriz yaşanırken tüm geceyi uyuyarak geçirmiş olduğu için kendini suçlu hissediyordu. Midesinde sanki birbirine karışmış bir iplik yumağı vardı. Bir tek lokmanın bile boğazından geçeceğinden emin değildi.

Ne var ki Marieta tuzlu jambon, kümesten gelme taze yumurtalar, ılık beyaz ekmek ve yayık tereyağı ile dolu bir tabakla gelince, biraz yiyebileceğini hissetti.

Sessizlik içinde kahvaltı ederken düşünceleri nehrin dışına firlamış

bir balık gibi ileri geri gidip geliyordu. Önce yengesinin sağlığı için endi-

şeleniyor, ardından Mösyö Constant hakkında daha keyifli fikirler ortaya çıkıyor ve tekrar Isolde'e dönüyordu.

Holden geçen birinin ayak sesleri kulağına geldi. Peçetesini masaya firlatıp kapıya koştu ve Anatole ile karşılaştı.

Ağabeyinin yüzü solgundu, gözlerinin altındaki kara parmak izini andıran gölgeler hiç uyumadığını gösteriyordu.

"Üzgünüm Anatole, daha şimdi duydum. Marieta, Isolde yengeyi rahatsız etmektense, rahatça uyumasının daha iyi olacağını söyledi. Doktor tekrar gelecek mi? Yengem..."

Berbat görünümüne karşın Anatole gülümsedi. Soru yağmurunu önlemek istercesine elini kaldırdı. *"Sakin ol,"* dedi kolunu omzuna atarak.

"En kötüsü geçti."

"Ama."

"Isolde iyileşecek. Gabignaud harikaydı. Uyumasına yardımcı olmak için ona bir ilaç verdi. Oldukça güçsüz, ama ateşi düştü. Artık birkaç gün dinlendikten sonra iyileşecektir."

Leonie birden gözyaşlarına boğulunca kendisi de şaşırdı. Sakin, nazik yengesini ne kadar çok sevdiğini şimdiye kadar fark etmemişti.

"Hadi *petite*," dedi ağabeyi şefkatle. "Ağlamana gerek yok. Her şey yoluna girecek. Heyecanlanacak bir şey yok."

"Bir daha münakaşa etmeyelim," diye yakardı Leonie. "Aramız kötü olduğu zaman kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ben de," dedi Anatole ve cebinden mendilini çıkarıp kardeşine uzattı.

Leonie gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kurulayıp burnunu sildi.

"Hiç de bir hanımefendiye yakışır bir davranış değil," diye güldü Anatole. " *Annen* bu halinden hiç hoşlanmazdı." Sırıtarak yüzüne baktı.

"Kahvaltı ettin mi?"

Leonie başını salladı.

"Ben etmedim. Bana eşlik eder misin?"

Gün boyunca Victor Constant düşüncelerini aklının bir köşesine iten Leonie, ağabeyinin yanından pek ayrılmadı. Şu anda Domaine de la Cade ve burada yaşayanlara duyduğu sevgiyle şefkat yüreğinin ve aklının odak-landığı tek noktaydı.

Hafta sonunda Isolde yatağından çıkmadı. Çok güçsüzdü, çabuk yo-ruluyordu, öğleden sonraları Leonie, ona kitap okuyordu ve yavaş yavaş

yanaklarına renk gelmeye başlamıştı. Anatole, onun adına araziyle ilgili işlerle uğraşıyor ve hatta akşamları onun odasında oturuyordu. Uşaklar böyle bir samimiyeti yadırgasalar bile, Leonie'nin yanında hiç söz etmi-yorlardı.

Birkaç kez ağabeyinin, bir sırrını açıklamaya hazırlanıyormuş gibi yüzüne baktığını fark etti. Ama ne zaman bir şey sorsa Anatole gülümsü-

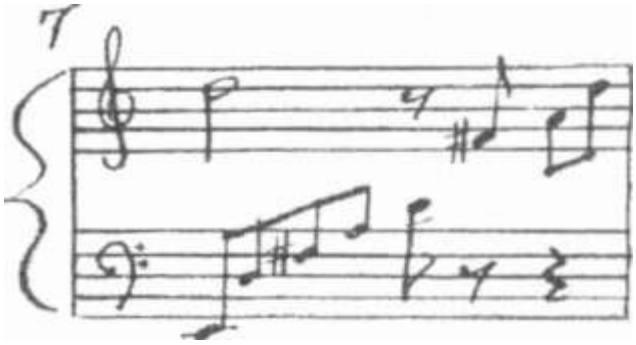
yor, hiçbir şey olmadığını söylüyor ve yaptığı işe dönüyordu.

Pazar gecesi Isolde'ün iştahı, yatağına bir yemek tepsisi götürülecek kadar açılmıştı. Yüzündeki çökmüş, gerilmiş ifadenin yok olması, birkaç gün önceki kadar zayıf görünmemesi Leonie'yi sevindirdi. Cildi parlıyor, gözleri ışıldıyordu. Anatole'ün de bunu fark ettiğini anlamıştı Leonie. Rahatlamış gibi ıslık çalarak evin içinde dolaşıyordu.

Uşakların bölümündeki en önemli sohbet konusu Carcassonne'daki sel taşkınıydı. Cuma sabahından pazar akşamına dek kasabanın içi ve çevresi fırtınalardan sarsılmıştı. İletişim askıya alınmış, hatta bazı yerlerde tümüyle kesilmişti. Rennes-les-Bains ile Quillan'ın durumu da pek iyi sayılmazdı, ama sonbaharın fırtına mevsiminde bu kadarı beklenirdi doğrusu.

Pazartesi akşamı Carcassonne'u vuran felaketin haberi Domaine de la Cade'a ulaştı. Üç gün boyunca hiç durmamacasına yağan yağmur tepelerdeki köylerden çok vadiyi vurmuş ve Aude Nehri yatağından taşmıştı.

Bastide semti ile nehrin yakınındaki alçak araziler sel suları altında kalmıştı. İlk gelen haberler Trivalle ile Barbacane semtlerinin tümüyle suyla kaplandığı biçimindeydi. Çite ile Bastide semtini birleştiren Vieux Köprü-

sü suya gömülmüştü, ama üzerinden geçilebiliyordu. Hopital des Maiades Hastanesi'nin bahçelerini diz boyu siyah sel suları kaplamıştı. Nehrin sol yakasında birkaç bina taşkın sularına kapılmıştı.

Kabaran nehrin Paıcherou savağı yakınında ağaçlar köklerinden sö-

külmüş, çamurun içinde ayakta kalmaya çabalıyordu.

Leonie haberleri gitgide artan bir kaygıyla dinliyordu. Mösyö Constant'ın durumu için endişeliydi. Onun başına kötü bir şey geldiğini düşünmesi için bir neden yoktu, ama kapıldığı kaygı bitmek bilmiyordu. Üstelik sel suyu altında kalan semtleri tanıdığını ya da bu konuyla özel olarak ilgilendiğini Anatole'e itiraf edememesi durumunu daha da kötüleştiriyordu.

Leonie, kendini azarladı. Yanında yalnızca bir saat geçirdiği bir insan için böylesine güçlü duygular beslemek son derece saçmaydı. Yine de Mösyö Constant, onun romantik aklında yer almıştı ve düşüncelerini ondan uzaklaştıramıyordu. Ekimin ilk haftalarında pencerenin önünde oturup, Paris'teki annesinden mektup beklerken, şimdi, ayın sonunda Carcassonne'dan gelip Rennes-les-Bains Postanesinde kendisini bekleyen bir mektup olup olmadığını merak ediyordu.

En önemli soru kendi başına kasabaya nasıl gideceğiydi? Böylesine hassas bir işi sevimli Pascal ya da tatlı Marieta'ya bile teslim edemezdi.

Kaygılandıran bir nokta daha vardı: Eğer otel müdürü konser iptal edilme-diği halde mektubu kararlaştırılan saatte Gambetta Meydanı'nda Mösyö Constant'a ulaştıramamışsa, ilkelerine sadık olduğunu hissettiği adam herhalde bu konudan uzak kalmayı onur meselesi yapardı.

Adamın onu nerede bulacağını bilmediğinin farkındaydı. Ayrıca kararlaştırdıkları buluşma yerine gelmediği için hakkında kötü düşünüyor olması fikri de hiç aklından çıkmıyordu.

45

O O

Aradığı fırsat üç gün sonra karşısına çıktı.

Çarşamba akşamı Isolde akşam yemeğini Anatole ve Leonie ile birlikte aşağıda yiyecek kadar iyileşmişti. Çok az yemek yedi ya da daha doğrusu birçok yemeğin tadına baktı, ama hiçbirinden hoşlanmadı. Carcassonne'da Leonie'nin aldığı kahve çekirdeklerinden hazırlanmış taze kahve bile hoşuna gitmedi.

Anatole, onun üzerine düştü, iştahını açacak birçok şey önerdi, en sonunda biraz beyaz ekmek, yayık tereyağı ile bal yemeye ikna edebildi.

"İstediğin herhangi bir şey var mı? Ne istersen, ne yapar eder senin için bulurum."

Isolde gülümsedi. "Her şeyin tadı çok garip geliyor."

"Ama yemelisin," dedi Anatole sertçe. "Gücünü kazanmak zorunda-sın ve..."

Cümlesini tamamlamadı. Leonie aralarında geçen bakışı fark etti ve ne söyleyecekken vazgeçtiğini merak etti.

"Yarın Rennes-les-Bains'e gidip istediğin her şeyi alabilirim."

Leonie'nin beyninde bir şimşek çaktı. "Ben gidebilirim," derken sesinin neşeli çıkması için çalışıyordu. "Anatole'ü buradan uzaklaştırmaktan-sa, kasabaya inmek benim için eğlenceli olur." Isolde'e bakarak devam etti.

"Senin zevkini biliyorum yenge. Eğer sabah araba gerekli değilse, Pascal, beni götürebilir. Magasins Bousquet'den bir kutu şekerli zencefil alırım."

Isolde'ün soluk gri gözlerindeki ilgi kıvılcımını görünce memnun oldu.

448

Tapınak

"İşte bunu yiyebileceğimi itiraf ediyorum," dedi genç kadın.

"Ayrıca belki," derken Isolde'ün en sevdiği yiyecekleri aklından geçiriyordu. " *Pastaneye* uğrayıp bir kutu Jesuites pastası alabilirim. Ne dersin?"

Leonie bol kremalı keklerden nefret ediyordu, ama Isolde'ün ara sıra kendini şımarttığını biliyordu.

"Şu anda benim için ağır gelir," diye gülümsedi Isolde. "Ama karabiberli bisküviler hiç de fena sayılmaz."

Anatole, ona bakarak gülümsedi.

"Pekâlâ, sorun çözüldü." Uzanıp Leonie'nin minik elini avucuna aldı.

"Eğer istersen seve seve seninle gelebilirim, *küçüğüm."*

"Hiç gerek yok. Benim için bir macera olacak. Eminim burada zamanını dolduracak epey işin vardır."

Anatole, Isolde'e baktı. "Doğru," diye onayladı. "Eğer tek başına gidebileceğinden eminsen Leonie."

"Kesinlikle eminim," dedi Leonie aceleyle. "Saat onda yola çıkarım ve öğle yemeğine kadar dönmüş olurum. Bir liste hazırlarım."

"Bunca sıkıntıya katlandığın için çok teşekkür ederim," dedi Isolde.

"Benim için zevk," diye yanıtlarken gerçeği söylüyordu.

Pascal fark etmeden postaneye uğrayabilirse, Mösyö Constant'ın kendisine yönelik iyi ya da kötü niyeti hakkında bir fikir sahibi olacaktı.

O gece yatağına yatınca Constant'tan gelen bir mektubu elinde tutmanın nasıl bir duygu olacağını düşledi. Böyle bir aşk mektubu neler anlatır, hangi duyguları yansıtırdı...

Uykuya dalıncaya kadar Mösyö Constant'ın hayali mektubundaki zarif sevgi ve saygı sözcüklerine karşı en az yüz tane yanıt hazırladı.

29 Ekim Perşembe sabahı hava harikaydı.

Domaine de la Cade, orada burada beyaz bulutların salındığı uçsuz bucaksız mavi göğün altında yumuşak bakır rengi bir ışığa gömülmüştü.

Üstelik hava ılıktı. Fırtınalı günler geçmiş yaz esintilerinin anılarını bı-

rakmıştı. Güzel bir *pastırma yazı*.

Saat onu çeyrek geçe Leonie üzerinde bu yolculuk için özenle seçtiği koyu kırmızı elbisesi, ceketi ve şapkasıyla Perou Meydanı'nda arabadan indi. Elinde alışveriş listesiyle Gran'Rue üzerinde dolaşıp teker teker dükkânlara girip çıktı. Magasins Bousquet, Les Freres Marcel Pâtisserie et Chocolaterie, ekmek fırını ve biraz iplik aldığı tuhafiyecinin paketlerini taşımak için Pascal, ona eşlik ediyordu. Maison Gravere'e bitişik, Anatole ile gezerken kahve içtikleri kafeye oturup nar şurubu içerken tanıdık bir ortamda bulunduğunu düşünüyordu.

Sanki Leonie kasabaya ve kasaba ona aitti. Gerçi tanıdığı birkaç kişi ona soğuk davranmış, hanımlar kafalarını çevirmiş, kocaları pek şapkalarını çıkarıp selam vermemişti, ama kendisine hakaret edildiği fikrine kapılmadı. Doğma büyüme Parisli olduğu halde Aude bölgesinin ağaçlarla kaplı dağları ve gölleri arasında kendini daha canlı, daha hayat dolu hissediyordu. Büyük kentte böyle bir duyguya kapılmamıştı.

Yaşadıkları Sekizinci Bölge'nin kirli sokaklarını, dumanını ve özellikle özgürlüğüne getirilen kısıtlamaları düşünmek şimdi onu dehşete düşürüyordu. Eğer Anatole Noel'de gelmesi için annelerini ikna etmeyi başarırsa, yeni yıla ve hatta daha sonrasına kadar Domaine de la Cade'da kalmaktan mutlu olurdu.

İşleri çabucak bitti. Saat on birde, Pascal'a belli etmeden postaneye gitmek dışında yapacağı bir şey kalmamıştı. Paketleri, meydanın güneyinde, su yalağının yanında bekleyen yeğenine emanet ettiği arabaya götürmesini söyledi ve Mösyö Baillard'ı ziyaret etmek istediğini bildirdi.

Pascal'ın yüz ifadesi sertleşti. "Onun Rennes-les-Bains'e döndüğünü bilmiyordum, Matmazel Leonie."

Göz göze geldiler. "Ben de emin değilim, ama oraya kadar yürüyüp geri gelmek zor değil. Perou Meydanı'nda seninle buluşuruz."

Bunları söylerken mektubu kimse görmeden okuma fırsatını yakaladığını da düşündü. "Hatta Pascal," diye ekledi aceleyle. "Beni burada bırakabilirsin. Domaine de la Cade'a yürüyerek dönebilirim. Beklemen gereksiz."

Pascal'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Dönüş yolunu yaya olarak dönmeniz sizi burada bırakmamı Senyör Anatole'ün hoş karşılayacağından emin de-450

Tapınak

ğilim." Yüz ifadesi Carcassonne'da Leonie'nin yanından ayrılmasına göz yumduğu için Marieta'nın azar işittiğini açıkça belirtiyordu.

"Yalnız bırakmaman için ağabeyim kesin bir talimat verdi mi?" diye sordu derhal. "Verdi mi?"

Pascal talimat vermediğini kabul etmek zorunda kaldı.

"İyi öyleyse. Ormandan geçen yolu biliyorum. Bildiğin gibi Marieta bizi Domaine de la Cade'ın arka kapısından getirmişti, onun için yolu biliyorum. Belki de bu yılın en son güneşli gününde ağabeyimin güzel havadan yararlanmamı istemeyeceğini hiç sanmam."

Pascal kıpırdamadı.

"Hepsi bu kadar," dedi Leonie gereğinden daha sert bir sesle.

Pascal bir süre duygusuz bir ifadeyle ona baktı ve birdenbire sırıttı.

"Nasıl arzu ederseniz Matmazel Leonie," dedi sakin sesiyle. "Senyör Anatole'e hesap verecek olan sizsiniz ben değil."

"Beni yalnız bırakman için ısrar ettiğimi söyleyeceğim."

"İzninizle Marieta'ya kapının kilidini açmasını ve yolun yarısına kadar inip sizi karşılamasını söylerim. Belki yolunuzu şaşırırsınız."

Huysuzluğuna karşılık Pascal'ın iyi niyeti ve onun iyiliğini düşünüyor olması Leonie'yi utandırdı. Tüm o cesur tavırlarına karşın, ormandan tek başına geçme fikri onu biraz kaygılandırıyordu.

"Teşekkür ederim Pascal," dedi usulca. "Söz veriyorum, hemen döne-ceğim. Yengem ve ağabeyim farkına bile varmayacak."

Pascal başını salladı ve eli kolu paketlerle dolu arkasını dönüp gitti.

Leonie bir süre ardından baktı.

Tam köşeyi dönerken gözüne bir şey takıldı. Mavi pelerinli bir kişinin sanki görünmek istemiyormuş gibi kiliseye giden dar yola saptığını fark etti. Leonie bir an kaşlarını çattı, ama nehre doğru yürürken bu olayı ak-lından çıkardı.

Pascal'ın izleyebileceğini düşünerek postaneye Mösyö Baillard'ın evinin bulunduğu sokaktan dolaşarak gitmeye karar vermişti.

Isolde'ün birkaç ahbabına selam verdi ama kimseyle sohbet edip zaman yitirmedi. Birkaç dakika içinde istediği yere ulaştı. Küçük evin mavi kepenklerinin açık olduğunu görünce şaşırdı.

Leonie durdu. Isolde, Mösyö Baillard'ın yakın gelecekte Rennes-les-Bains'e dönmeyeceğini söylemişti. En azından St. Martin Yortusu'na kadar dönmesi beklenmiyordu. Acaba bu arada ev başkasına mı kiralanmıştı?

Yoksa zamanından önce mi dönmüştü?

Nehir kenarına ulaşınca dönüp, postaneye giden Hermite Sokağı'na baktı. Mektubun gelme olasılığının heyecanına kapılmıştı. Günlerdir bundan başka bir şey düşünemiyordu. Ama heyecanlı beklentinin keyfini çıkardıktan sonra umudunun kırılacağından da korkuyordu. Mösyö Constant yanıt vermemiş olabilirdi.

Üstelik haftalardır Mösyö Baillard ile görüşmenin özlemini çekiyordu. Eğer evine uğramadan geçer ve onunla dostluğunu tazeleme fırsatını kaçırdığını daha sonra öğrenirse, asla kendini affetmezdi.

Eğer bir mektup varsa, on dakika daha bekleyebilir.

Leonie bir adım atıp kapıyı tıklattı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Başını kapının boyalı yüzeyine yaklaştırdı ve ayak seslerini duydu.

"Tamam," dedi bir çocuk sesi.

Kapı açılırken bir adım geriledi. Davet edilmeden geldiği için ani bir utanca kapılmıştı. Gözleri

karadut renginde, koyu renk saçlı küçük bir oğlan ona bakıyordu.

"Mösyö Baillard evde mi? Benim adım Leonie Vernier. Madam Lascombe'un yeğeniyim. Domaine de la Cade'da oturuyor."

"Sizi bekliyor muydu?"

"Hayır. Buradan geçiyordum ve bir uğrayayım dedim. Eğer müsait değilse..."

"Kim o?"

Oğlan arkasını döndü. Mösyö Baillard'ın sesini duyan Leonie gülümsedi. Cesaretini toplayıp seslendi.

"Benim, Leonie Vernier, Mösyö Baillard."

Beyaz takım elbisesiyle adam koridorda göründü. Leonie onu davet gecesinden anımsıyordu. Giriş holünün loş ışığında bile gülümsediğini fark etmişti.

"Matmazel Leonie," dedi yaşlı adam. "Bu ne sürpriz."

452

Tapınak

"Yengem rahatsız olduğundan, onun adına bazı işleri hallettim ve Pascal eve döndü. Rennes-les-Bains'den ayrıldığınızı duymuştum, ama kepenkleri açık görünce, ben..."

Gevezelik ettiğinin farkına varıp sustu.

"Uğradığınıza sevindim. Lütfen içeri girin."

Leonie kararsız kaldı. Gerçi tanınmış bir insandı, Isolde yengenin ahbabıydı, Domaine de la Cade'a konuk olarak geliyordu, ama yalnız ya-

şayan bir beyefendinin evine genç bir kızın tek başına girmesinin yakışık almayacağını aklından geçirdi.

Ama kim görecek ki?

"Teşekkür ederim," dedi Leonie. "Çok sevinirim."

Eşikten içeri girdi.

453

71

o o

Koridoru geçip Mösyö Baillard'ı izleyerek evin arka tarafındaki kü-

çük odaya girdi. Duvarın biri tek parça büyük bir camdan yapılmıştı.

"Oh, bu manzara bir tablo kadar güzel."

"Öyledir. Ben çok şanslıyım."

Geniş taş şöminenin yanındaki yüksek arkalıklı koltuğa yakın duran sehpadaki küçük gümüş çanı çaldı. Aynı oğlan içeri girdi. Leonie belli etmeden gözlerini odada dolaştırdı. Birbirine benzemeyen iskemleler, kanepenin arkasında küçük bir masayla basit döşenmiş bir odaydı. Şö-

minenin karşı duvarını kaplayan kütüphanenin tüm rafları tıklım tıklım doluydu.

"İşte buyrun," dedi adam. "Lütfen oturun. Bana haberlerinizi aktarın Matmazel Leonie. Domaine de la Cade'da her şeyin yolunda olduğunu umarım. Yengenizin rahatsız olduğunu söylediniz. Ciddi bir şey değildir umarım."

Leonie şapkasıyla eldivenlerini çıkarıp, adamın karşısındaki koltuğa yerleşti.

"Oldukça düzeldi. Geçen hafta fırtınaya yakalandık ve yengem soğuk aldı. Doktor çağırdık, şimdi daha iyi ve her geçen gün daha iyi olacak."

"Durumu biraz kritik," dedi adam. "Üstelik henüz ilk günler, ama her şey yoluna girer."

Anlamsız sözler karşısında şaşırarak ona baktı Leonie ve aynı anda küçük oğlan, üzerinde iki süslü cam kadeh ve gümüş sürahi olan bir pirinç **454**

Tapınak

tepsiyle içeri girdi. Üzerinde dönen baklava biçimi desenler olan sürahi, kahve demliğine benziyordu. Leonie aklından geçen soruyu soramadı.

"Kutsal topraklardan geliyor," dedi ev sahibi. "Yıllar önce ölen eski bir dostumun armağanı."

Küçük uşak koyu kırmızı sıvıyla dolu bir kadeh uzattı.

"Nedir bu Mösyö Baillard?"

"Guignolet denilen yerel bir kiraz likörü. Benim hoşuma gidiyor.

Özellikle şu karabiberli bisküvilerle iyi gidiyor." Başını sallayınca oğlan tabağı Leonie'ye uzattı. "Bu yörenin özel bir bisküvisidir, her yerde bulunur, ama bence Freres Marcel'in dükkânında yapılanlar en iyisidir."

"Ben de biraz aldım," dedi Leonie. Bir yudum *guignolet* içti ve hemen öksürmeye başladı. Çok tatlı, keskin yabanıl kiraz kokulu, ama çok sert bir likördü.

"Tahmin ettiğimizden daha erken döndünüz," dedi Leonie. "Yengem, bana sizin ancak kasım sonunda belki de Noel'de döneceğinizi söylemişti."

"İşlerim sandığımdan daha çabuk bitti; onun için erken döndüm.

Kasabada söylentiler dolaşıyordu. Burada daha fazla işe yarayacağımı düşündüm."

İşe yaramak? Leonie bunun garip bir sözcük olduğunu düşündü, ama üzerinde durmadı.

"Nereye gitmiştiniz mösyö?"

"Bazı eski dostlarımı ziyaret ettim," dedi Baillard sakin bir sesle.

"Ayrıca dağlarda bir evim var. Montsegur Kalesi'nden pek uzak olmayan Los Seres adlı minik köyde. Tamir isteyip istemediğini gidip bir kontrol ettim."

Leonie kaşlarını çattı. "Öyle mi? Kışı dağlarda geçirmek yerine kasabada bir ev tuttuğunuz izlenimine kapılmıştım."

Adamın gözleri parladı. "Dağlarda epey kış geçirdim matmazel. Ba-zıları çok sert, bazıları daha yumuşaktı." Düşüncelere dalmış gibi bir an sustu." Son haftalarda siz ne yaptınız? Son karşılaşmamızdan bu yana yeni maceralar yaşadınız mı?"

Leonie, adamın bakışlarına karşılık verdi. "Eğer bunu soruyorsanız, tapınağa tekrar gitmedim Mösyö Baillard."

Adam gülümsedi. "Evet, bunu demek istemiştim."

"Yine de tarot kartlarının hâlâ ilgimi çektiğini itiraf ediyorum," derken adamın yüz ifadesini inceledi, ama yılların yorgunluğunu taşıyan yüzü hiçbir duygusunu yansıtmıyordu. "Ayrıca bir dizi tablo yapmaya başladım."

Bir an duraklayıp devam etti. "Duvarlardaki imgelerin kopyaları."

"Öyle mi?"

"Sanırım ön çalışma diyebiliriz. Hayır, aslında kopya demeliyiz."

Baillard öne eğildi. "Hepsini siz mi yaptınız?"

"Şey, hayır," diye yanıtladı, kapalı bir ifade olduğunu düşünerek."Yalnızca baştakileri. Büyük Arkana adını verdikleri tarot kartlarını ve çoğunu ben yapmadım. Bazı imgeleri denemeye pek hevesli olmadığımı fark ettim.

Örneğin *Şeytan."*

"Ve *KuleT*

Leonie'nin yeşil gözleri kısıldı. "Doğru. *Kule'y'ı* de yapmadım. Neden..."

"Bu resimleri ne zaman yapmaya başladınız matmazel?"

"Yemek davetinin olduğu gün. Öğleden sonram boştu ve vaktimi değerlendirmek istedim. Bilinçli bir hareket olmamasına rağmen kendimi kaptırdığımı fark ettim ve devam etmeye karar verdim."

"Siz hangisi olduğunu sorabilir miyim?"

"Güç." Leonie bir an duraksadı ve resme baktığı anda benliğini kaplayan duyguları anımsayarak titredi. "Yüz, benim yüzümdü. Niçin böyle oldu dersiniz?"

"Güç kartının özelliklerini kendinizde gördüğünüzü söylemek en kolay açıklama olacaktır."

Leonie daha fazlasını söylemesini bekledi ama Mösyö Baillard'ın bu konuda daha fazla konuşmayacağını algıladı.

"Amcamın ve *Les Tarots* adlı kitabında yazdığı deneyimlerinin gitgide daha fazla ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim," diye devam etti. "Size baskı yapmak istemiyorum Mösyö Baillard, ama acaba kitabında anlattığı olayları yaşadığı zaman amcamı tanıyor muydunuz?" Bu sorudan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak için adamın yüzünü inceledi, ama Mösyö Baillard'ın ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. "Olayın annemin Domaine de **456**

Tapınak

la Cade'dan ayrılmasından sonra ya da amcamla yengemin evlenmesinden önceki yıllara denk geldiğini düşünüyorum." Duraksayarak devam etti.

"Saygısızlık etmek istemiyorum, ama sanırım amcanı yalnızlığı seven bir erkekmiş. Başkalarıyla pek dostluk kurmazmış değil mi?"

Mösyö Baillard'a yanıtlama fırsatı vermek için Leonie bir kez daha susup bekledi. Ne var ki, yaşlı adam damarları çıkmış elleri kucağında, dinlemekten mutluymuş gibi sessizce oturuyordu.

"Isolde yengemin söylediklerine dayanarak," diye devam etti Leonie,

"Abbe Sauinere, Rennes-le-Château'ya bölge rahibi olarak gelince, amcamı onunla tanıştırdığınız izlenimine kapıldım. Tıpkı sizin gibi yengem de ta-pınakta olup biten ve bir rahibin işe el koymasını gerektiren şeylerle ilgili bazı söylentilerin dolaştığını ima etti."

"Ah!" Audric Baillard parmak uçlarını birbirine bastırdı.

Leonie derin bir soluk aldı. "Ben... Abbe Sauniere, amcam adına bir şeytan çıkarma işlemi mi gerçekleştirdi? Olay bu mu? Böyle bir şey... tapı-

nağın içinde mi oldu?"

Bu soruyu sorduktan sonra Leonie sakince bekledi. Sessizliğin ikna gücünü kullandı. Neredeyse sonsuz gibi gelen bir süre odadaki tek ses saatin tik taklarıydı. Koridorun ötesinden tabak çanak gürültüleri ve ahşap

/.emin üzerinde dolaşan süpürgenin sesi kulağına geldi.

"Mekânı kötülükten arındırmak için," dedi sonunda. "Böyle mi oldu?

Bir ya da iki kez ben de sanki görüverdim, ama annemin onun varlığını çocukken hissetmiş olacağını şimdi algılıyorum. Çünkü erken bir tarihte Domaine'den ayrılmış."

*W**

72

O O

"Bazı tarot destelerinde şeytanı temsil eden kart, Hz. Süleyman'ın yanlış ibadet etmekle suçlandığı Yoksul Tapınak Şövalyeleri'nin idolü olan Baphomet'in kafası resmedilmişti," dedi Baillard en sonunda.

Leonie başını salladı, ama neden böyle bir açıklama yaptığını anlamadı.

"Buradan pek uzakta olmayan Bezu'daki tapınağın bir papaz evi ol-duğu söylenirdi," diye devam etti yaşlı adam. "Elbette böyle bir şey yoktu.

Tarihi kayıtlar açısından kolektif bellekte Albigenler ile Yoksul Şövalyeler birbirine karıştırılır. Gerçi her ikisi de aynı dönemde yaşamışlar, ama aralarında bağlantı yoktu. Zamanlama rastlantısı örtüşme sayılmaz."

"Bunların Domaine de la Cade ile bağlantısı nedir Mösyö Baillard?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Tapınağı ziyaret ettiğinizde Asmodeus heykelini gördünüz değil mi? Hani omzunda *okunmuş bir su kabı* taşıyan heykel?"

"Gördüm."

"Ashmadia ya da Asmodai diye bilinen Asmodeus adı, büyük bir olasılıkla Farsçada gazap iblisi anlamına gelen *aeshmadaeva* sözcüğünden türetilmiştir. Asmodeus sonradan kutsal kabul edilen Tobit Kitabı'nda olduğu gibi Eski Ahit'in sahte biri kopyası sayılan Hz. Süleyman'ın *Vasi-yetimde.* de yer alır. Bu kitabın Süleyman tarafından hazırlanıp yazıldığı söylenir, ama tarihi gerçekler açısından böyle olmadığı bilinir."

458

Tapınak

Eski Ahit hakkında çok az bilgisi olmasına karşın Leonie başını salladı. Ne Anatole ne de kendisi kilise okuluna gitmişti. Anneleri dinsel batıl inançların çağdaş hassasiyetle bağdaşmadığını söylerdi. Cemiyet ya-

şamında ve davranışlarında geleneksel olmasına karşın Marguerite ateşli bir kilise karşıtıydı. Leonie birdenbire annesinin bu duygularının çocukluk yıllarını geçirdiği Domaine de la Cade ile bir bağlantısı olup olmadığını merak etti ve ilk fırsatta ona sormaya karar verdi.

Mösyö Baillard'ın sakin sesi, genç kızı daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Kral Süleyman'ın Büyük Tapınak'ın inşaatına yardımcı olması için Asmodeus'u çağırmasının öyküsü anlatılır. Özellikle şehvetle ilişkilendiri-len bir iblis olan Asmodeus gelir, ama varlığı rahatsız edicidir. Süleyman'ın krallığının günün birinde parçalanacağını söyler."

Baillard ayağa kalkıp, bir raftan kahverengi deri ciltli küçük bir kitap aldı. Aradığı paragrafı buluncaya kadar incecik sayfaları narin parmaklarıyla çevirdi.

"Şöyle diyor: 'Benim takımyıldızım ininde yatan bir hayvan gibidir, diye konuştu iblis. Yani bana çok şey sorma Süleyman çünkü zamanla senin krallığın bölünecek. Senin bu görkemin geçicidir. Bir süre işkence yapmamız için bize sahipsin, ama sonra insanların arasına dağılacağız ve insanlar bize hükmeden meleklerin adını bilmediklerinden bizi tanrı yerine koyacaklar.' Süleyman'ın *Vasiyet'* i, bölüm beş, dize dört ve beş,"

diyerek kitabı kapattı Baillard.

Bir an nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemeyen Leonie sesini çıkarmadı.

"Daha önce de söylediğim gibi Asmodeus cinsel arzularla ilişkilendi-rilen bir iblistir," diye devam etti Baillard. "Özellikle yeni evlilere düşmandır. Sahte Tobit Kitabı'nda anlatılanlara göre Sarah adlı kadına işkence yapar ve evliliklerinin hiçbirine izin vermez, her seferinde kocalarını öldü-

rür. Sekizinci seferde melek Raphael, Sarah'ın son koca adayına bir balığın kalbini ve karaciğerini kor halindeki kömürlerin üzerine koymasını söyler.

Kötü koku, Asmodeus'u uzaklaştırır ve Mısır'a kaçmasına neden olur. Burada Raphael onu bağlar ve etkisiz hale getirir."

459

Kate Mosse

Leonie bu sözleri duyunca tapınakta duyumsadığı iğrenç kokuyu anımsayarak titredi. Anlaşılmaz bir rutubet, duman ve deniz kokusu al-mıştı.

"Bu öyküler çok eski gibi geliyor değil mi?" dedi ev sahibi. "Aslında amaç büyük gerçeği ortaya çıkarmak, ama çoğunlukla bu öyküler o gerçeği gizliyor." İnce, uzun parmaklarıyla deri ciltli kitaba vurdu. "Süleyman'ın *Vasiyet'* inde ayrıca Asmodeus'un suyun yanında bulunmaktan nefret ettiği söyleniyor."

Leonie oturduğu yerde doğruldu. "Acaba bu nedenle mi, omzunun üzerine kutsal su kâsesi yerleştirildi? Olabilir mi Mösyö Baillard?"

"Olabilir. Asmodeus başka dinsel içerikli yapıtlarında da karşımıza çıkıyor. Örneğin Tobit'teki Asmodeus'tan daha az kötü bir karakter olarak Talmud'da Asmodai ile benzeşiyor. Onun arzulan Süleyman'ın eşleri ve Bat-şeba üzerinde odaklanıyor. Daha sonra, on beşinci yüzyılın ortasın-da Asmodai şehvet iblisi olarak, bence iblislerin ve onların kötü işlerinin oldukça basit bir kataloğu olan *Malleus Maleficarum* adlı kitapta ortaya çıkıyor. Bir koleksiyoncu olarak belki ağabeyiniz bu kitabı biliyordur."

Leonie omzunu silkti. "Belki."

"Yılın farklı dönemlerinde iblislerin güçlerinin en güçlü duruma geldiğine inananlar vardır."

"Öyleyse Asmodeus ne zaman en güçlü konuma geliyor?"

"Kasım ayında."

"Kasım," diye yineledi Leonie. Bir an düşündü. "Pekâlâ Mösyö Baillard batıl inançlarla varsayımların, kartların, tapınağın, sudan korkan ve evlilikten nefret eden iblisin arasındaki bağlantı nedir?"

Baillard kitabı yerine bıraktı, pencereye yaklaşıp ellerini pervaza dayadı, arkası ona dönük olarak durdu.

"Mösyö Baillard?" diye dürttü Leonie.

Yaşlı adam arkasını döndü. Büyük pencereden içeri dolan bakır rengi güneş ışığı bir an için adamın çevresinde bir hale yarattı. Leonie eski bir tabloda görebileceği bir Eski Ahit peygamberinin resmine

bakıyormuş

duygusuna kapıldı.

Adam odanın ortasına doğru yürüyünce, görüntü yok oldu.

460

Tapınak

"Matmazel, köyün batıl inançları her şey çığırından çıktığında, vadilerde ve ağaçlı yamaçlarda bir iblisin dolaştığından söz ettiği zaman, bunları uydurma öyküler olarak kulak ardı etmemeliyiz. Domaine de la Cade'ın da aralarında bulunduğu bazı yerlerde çok eski güçler hâlâ işba-

şında." Devam etti. "Ya da bazıları ruhlarla iletişim kurmak için böyle bir yaratığı canlandırdıkları zaman, kötülüğün denetim altına alınamayaca-

ğını bilmezler."

Leonie buna inanmıyordu, ama aynı zamanda kalp atışları hızlandı.

"Amcam bunu mu yaptı Mösyö Baillard? Amcamın kartlar ve tapı-

nağın ruhu aracılığıyla şeytan Asmodeus'u canlandırdığına inanmamı mı istiyorsunuz? Onu denetim altında tutamadığını fark ettiğini mi? Bunca yaratık öyküsünün aslında gerçek olduğunu mu? Yani amcamın vadideki ölümlerden bir nevi sorumlu olduğunu mu? Bunları bildiğini mi?"

Audric Baillard gözlerinin içine baktı. "Biliyordu."

"Demek bu nedenle Abbe Sauniere'nin yardımını istemek zorunda kaldı?" diye devam etti Leonie. "Ortaya çıkardığı canavarı yok etmek için.

Isolde yenge bunu biliyor muydu?"

"Onun buraya gelişinden önce oldu. Bilmiyordu."

Leonie yerinden kalkıp pencereye yaklaştı. "Buna inanmıyorum," de-di aniden. "Böyle öyküler... iblisler, şeytanlar... Böyle öykülere çağdaş dünyada yer yoktur." İşin acı yönünü düşünürken sesi alçaldı. "Şu çocuklar,"

diye fısıldadı. Yürüdükçe tahta zemin çatırdıyordu. "Buna inanmıyorum,"

diye tekrarladı, ama sesindeki kesinlik kaybolmuştu.

"Kan kanı çeker," dedi Baillard alçak sesle. "Bazı şeyler de kötülüğü kendine çeker. Bir mekân, bir nesne, bir kişi kendi kötü amaçlarının gü-

cüyle kötü koşulları, kötülükleri, günahları kendine doğru çeker."

Leonie durdu; düşünceleri bin bir farklı yöne dağılmıştı. Nazik ev sahibine baktı ve tekrar yerine oturdu.

"Bunları kabul etsem bile, kartlar için ne diyeceksiniz Mösyö Baillard? Eğer yanlış anlamadımsa, kullanıldıkları koşullara dayalı olarak kartlar iyilik ya da kötülüğün gücü olabilir diyorsunuz."

"Doğru. Bir kılıcın iyilik ya da kötülük için kullanıldığını düşünün.

Bunu sağlayan çeliğin kendisi değil, onu sallayan eldir."

Leonie başını salladı. "Kartların kaynağı nedir? Onları kim boyadı ve hangi amaçla? Amcamın yazdıklarını ilk kez okuduğumda tapınağın duvarındaki resimlerin her nasılsa yerlerinden kalkıp kartların üzerine yerleştiklerini düşündüm."

Audric Baillard gülümsedi. "Eğer böyle olsaydı Matmazel Leonie tam bir deste değil yalnızca sekiz kart olurdu."

Leonie hayal kırıklığına uğradı. "Evet sanırım haklısınız. Aklıma gelmemişti."

"Ama yine de sözlerinizde bir gerçek payı yok değil."

"Öyleyse Mösyö Baillard söyleyin bana, niçin özellikle bu sekiz tablo seçilmiş?" Yeşil gözleri aklına yeni gelen bir fikirle parladı. "Duvarda kalan imgeler amcamın kendine çektikleri olabilir mi? Başka koşullar altında, dünyalar arasında böyle bir iletişim kurulurken başka kartların imgeleri duvardaki tablolar biçimine gelir mi?"

Audric Baillard dudaklarında uçuk bir gülüşün dolaşmasına izin verdi.

"Daha az değerli kartlar ya da oyun kâğıtları diyelim, inançları nedeniyle katliam yapan, baskı yapan, aykırı görüşlerin kökünü kazımak isteyen, dünyayı kana bulayan insanların yaşadığı mutsuz dönemlere aittir."

"Yani Albigenler mi?" dedi Leonie, Lanquedoc'un on üçüncü yüzyıldaki trajik tarihi hakkında Isolde ile Anatole'ün konuştuklarını anımsayarak."

Yaşlı adam başını salladı. "Keşke tarihten daha çabuk ders alınsaydı matmazel, ama korkarım ki değil."

Sesinin ciddiyetinde, sözlerinin ardında yüzyılları kapsayan bir bilgeliğin yattığını algılıyordu Leonie. Şimdiye dek geçmiş olaylara hiç ilgi duymadığı halde, artık bir olayın bir başkasına nasıl yol açtığını öğrenmek istiyordu.

"Albigenler'den değil, daha sonraki din savaşlarından, on altıncı yüzyıl-da Katolik Guise Hanedanlığı ile daha kolay anlaşılması için Bourbon'lu Huguenot Hanedanlığı arasındaki çatışmalardan söz ediyorum." Bir an ellerini havaya kaldırıp indirdi. "Her zaman olduğu gibi, inancın gereksinimleri toprakların ve hükmedenlerin gereksinimlerine ayrılmaz bir biçimde bağlanır."

"Kartlar bu dönemden mi kalma?" diye ısrar etti Leonie.

"Elli altı kartın orijinali uzun kış gecelerini geçirmek için İtalyanların *tarrochi* oyunundan esinlenerek hazırlanmış. Sözünü ettiğim dönemden yüz yıl kadar önce İtalyan Sarayı ve soyluları böyle eğlenceleri ortaya çı-

karmış. Cumhuriyet kurulunca da saray kartlarının yerini gördüğünüz gibi *Maître, Maîtresse, Fils* ve *Fille* almış."

"Kılıçların kızı," dedi Leonie tapınağın duvarındaki resmi anımsayarak. "Ne zaman?"

"Açıkça bilinmiyor. Aslında Devrim'in hemen öncesinde, eğlenceli tarot oyunu Fransa'da bambaşka bir şekil almış. Bir geleceği görme sistemi, görünen ve bilinen ile görünmeyen ve bilinmeyen arasında bağlantı kurma yöntemi olmuş."

"Yani kart destesi daha önceden Domaine de la Cade'da bulunuyordu, öyle mi?"

"Elli altı kart o evde yaşayanların değil, evin malıdır. Mekânın es-ki ruhu deste üzerinde çalıştı; efsaneler ve söylentiler kartlara daha fazla anlam ve amaç kattı. Gördüğünüz gibi kartlar sırayı tamamlayacak birini bekliyordu."

"Amcamı."

Baillard başıyla onayladı. "Lascombe, Paris'teki iskambil kâğıdı falcılarının yayımladığı, Antoine Court de Gebelin'in eski ve Eliphas Levi ile Romain Merlin'in çağdaş yazılarını okudu ve baştan çıktı. Kendisine miras kalan kart destesine Büyük Arkana'nın, hayatın temel dönüşlerinde ve ötesinde nelerin yattığından söz eden yirmi iki kartını ekledi. Kendisine çağırmak istediklerini tapınağın duvarına astı."

"Yirmi iki kartı müteveffa amcam mı boyadı?"

"Evet, o boyadı," dedi ve duraklayıp devem etti. "Matmazel Leonie, özel bir mekânda, koşullar böyle bir şeye izin verdiği zaman tarot kartları aracılığıyla iblislerin, hayaletlerin çağrılabileceğine kesin olarak inanıyor musunuz?"

"Her şey çok açık, Mösyö Baillard ama yine de inandığımı belirt-meliyim." Durup düşündü. "Ama kartların ruhları nasıl kontrol ettiğini anlayamadım."

"Hayır," dedi Baillard. "Amcanız da bu hatayı yaptı. Kartlar ruhları çağırabilir, ama asla kontrol edemez. Tüm olasılıklar, karakterler, insani arzular, iyilik ve kötülük, bizim uzun ve birbiriyle örtüşen öykülerimiz, imgelerin içindedir, ama ortaya çıktıkları zaman kendi başlarına hareket ederler."

Leonie kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Duvardaki tablolar o mekânda en son çağrılan kartların imgeleridir.

Ama biri, bir fırça darbesiyle herhangi bir imgenin yüz hatlarını değiştirirse, tablolar farklı özellikler kazanır. Kartlar farklı öyküler anlatır."

"Söylediklerinizher yerdeki kartlar için geçerli mi?" diye sordu Leonie. "Yoksa yalnızca Domaine de la Cade ve oradaki tapınak için mi geçerli?"

"Orası, mekânın ruhunun, imgelerin ve seslerin özgün bir bileşimidir matmazel. Aynı zamanda bu mekân, kartların üzerinde oynar. Örneğin şu anda *Güç* kendini özellikle sizinle ilişkilendiriyor. Sizin sanatçılığınızın aracılığıyla."

Leonie dikkatle ona baktı. "Ama ben kartları görmedim. Aslında ben kartların resimlerini yapmadım; yalnızca duvarda gördüklerimi sıradan resim kâğıtlarına çizdim."

Adam ağır ağır gülümsedi. "Her şey göründüğü gibi değildir, matmazel. Üstelik çizerken kendinizden fazla şeyler çizdiniz. Ağabeyinizi ve yengenizi de bu tablolara kattınız, değil mi?"

Leonie kızardı. "Bu resimler yalnızca burada geçirdiğimiz günlerin anısı için hazırlandı."

"Belki," diyerek başını yana eğdi. "Böyle resimler aracılığıyla sizin öyküleriniz, sizin anlatabileceğinizden çok daha uzun süre yaşayacaktır."

"Beni korkutuyorsunuz mösyö," dedi Leonie sertçe.

"Niyetim bu değildi."

Tarot kartlarını duyduğundan bu yana dilinin ucunda olan soruyu sormadan önce Leonie bir süre durakladı. "Bu deste hâlâ var mı?"

Yaşlı adam bilge gözlerini ona dikti. "Deste duruyor," dedi sonunda.

"Evin içinde mi?" diye sordu hemen.

"Abbe Sauniere başka birinin eline geçip baştan çıkmasını önlemek için amcanıza kartları yok etmesi, yakması için yalvardı. Tapınağı da."

Baillard başını salladı. "Ama Lascombe bir düşünür idi. Nasıl Abbe kendi tanrısını inkâr edemezse, o da böylesine eskilere dayanan bir nesneyi yok edemezdi."

"Öyleyse kartlar arazinin bir yerinde mi saklı? Tapınakta olmadığından eminim."

"Güvenli bir yerde. Nehir yatağının kuruduğu, krallarının gömülü olduğu yerde."

"Eğer öyleyse, o zaman..."

Audric Baillard parmağını dudaklarına götürdü. "Bunları sizin meraklı doğanızı sakinleştirmek için anlattım Matmazel Leonie körüklemek için değil. Bu öyküye nasıl ilgi duyduğunuzu, ailenizi ve onları şekillendi-ren olayları daha iyi anlamak istediğinizi biliyorum. Ama uyarımı tekrar ediyorum: Özellikle konuların böylesine hassas bir dengede durduğu bu zamanlarda kartları aramak hiç iyi sonuçlanmayacaktır."

"Bu zamanlar derken ne demek istiyorsunuz Mösyö Baillard? Kasım ayı yaklaşıyor diye mi yoksa?"

Ne var ki, yüz ifadesi bu konuda daha fazla konuşmayacağını belirtiyordu. Leonie usulca ayağıyla tempo tuttu. Sormak istediği birçok soru vardı. Derin bir soluk aldı, ama daha ağzını açmadan Baillard konuşmaya başladı.

"Bu kadarı yeterlidir."

Açık pencereden Saint-Celse ve Saint-Nazaire kiliselerinin çan sesi duyuldu. Gitgide zayıflayan tek bir nota sabahın bittiğine işaret ediyordu.

Çan sesi Leonie'yi şimdiki zamana getirdi. Yapacağı işi unutmuştu.

Aceleyle ayağa fırladı.

"Beni bağışlayın Mösyö Baillard, sizi fazla meşgul ettim." Eldivenlerini giydi. "Bu arada yapmam gereken işlerimi unuttum. Eğer acele edersem... belki postane kapanmadan yetişebilirim..."

Şapkasını bir eliyle kavrayıp, kapıya doğru koştu. Audric Baillard zarif ve sonsuz bir figür olarak ağır ağır ayağa kalktı.

Kate Mosse

"Eğer izin verirseniz mösyö, sizi tekrar ziyaret edebilir miyim? *Gö-*

rüşmek üzere."

"Elbette matmazel, çok mutlu olurum."

Leonie el sallayarak kapıyı açtı, hızla koridoru geçti ve ön kapıdan so-kağa fırlarken Audric Baillard sessiz odada derin düşüncelere daldı. Küçük oğlan gölgelerin arasından çıkıp genç kızın arkasından kapıyı kapattı.

Baillard tekrar yerine oturdu.

"Si es atal es atal,'v> diye mırıldandı eski dilde. "Ama konu bu kız olunca, keşke böyle olmasaydı diyorum."

(*) Olması gerekenler olacaktır.

466

72

O O

Leonie eldivenlerinin düğmelerini iliklemeye çalışarak, Hermite Sokağı'nda koşuyordu. Sağa dönünce postane karşısına çıktı.

Çift kanatlı ahşap kapı kapalı ve kilitliydi. Yumruğuyla kapıya vurup seslendi.

"Lütfen!" Saat on ikiyi üç dakika geçiyordu. Muhakkak içeride birileri vardı. "Kimse var mı? Gerçekten çok önemli!"

Yaşam belirtisi yoktu. Tekrar vurdu ve seslendi, ama kimse yanıtlamadı. Karşı taraftaki pencerede incecik iki gri saç örgüsü sarkan sinirli bir kadın belirdi ve gürültü yapmaması için ona bağırdı.

Leonie özür dilerken böyle davranarak dikkatleri üzerine çektiği için aptallık ettiğini fark etti. Eğer Mösyö Constant'tan gelmiş bir mektup varsa bile, uzun bir süre daha orada duracaktı. Postanenin

öğleden sonra açılmasını bekleyecek kadar uzun bir süre Rennes-les-Bains'de kalamazdı.

Bir kez daha gelmesi gerekiyordu

Duygulan karmakarışıktı. Özellikle yapmak istediği işi beceremediği için kendine kızıyordu, ama aynı zamanda kendisine bir ceza verildiğini de hissediyordu.

En azından Mösyö Constant'ın kötü bir şey yazıp yazmadığını bilmiyorum.

Karmakarışık mantığı garip bir biçimde onu sevindirdi.

Leonie nehre doğru indi. Sol tarafta kaplıca müşterileri *bains forts'* un demir zengini buharı tüten suyunda oturuyorlardı. Arkalarında beyaz ürii-467

Kate Mosse

formaları, geniş kenarlarıyla kafalarının üzerine oturmuş deniz kuşlarını andıran şapkalarıyla hemşireler, hastaların sudan çıkmasını bekliyorlardı.

Nehrin öte yanına geçip Marieta'nın onları götürdüğü patikayı buldu.

Ormanın yapısı değişmişti. Sonbaharın yaklaşması ya da şiddetli fırtına nedeniyle bazı ağaçların yaprakları dökülmüştü. Leonie'nin ayaklarının altındaki toprak altın, şarap kırmızısı ve bakır yapraklarla örtülmüştü. Bir an durup üzerinde çalıştığı suluboya resimleri düşündü. *Joker* imgesi aklı-

na geldi ve belki de fon rengini ormanın sonbahar rengine benzetmesinin daha güzel olacağını düşündü.

Yamacı tırmanırken daha yukarıdaki yaprak dökmeyen ağaçların yeşil örtüsü onu sarmaladı. İncecik dal parçaları, yapraklar, yerlerinden oynamış taşlar ayaklarının altında hışırdıyordu. Dökülmüş çam kozalakları ve atkestanesi ağaçlarının parlak kahverengi meyveleri yeri örtmüştü.

Bir an evini özlediğini hissetti. Annesinin her ekim ayında ağabeyi birlikte onları atkestanesi toplamak için Monceau Parkı'na götürdüğünü anımsadı.

Çocukluğunun sonbaharlarının duygularını ve dokularını hatırlayarak parmaklarını birbirine sürttü.

Rennes-les-Bains gözden kayboldu. Kasabanın hâlâ gürültüsünü duyabileceği mesafede olduğunu düşünüp adımlarını sıklaştırırken aynı zamanda uygarlıktan uzaklaşmakta olduğunu da hissediyordu. Bir kuş

kanatlarını hızla çarparak havalanınca ürktü. Minik bir yaban güvercini olduğunu fark edince sinirlice güldü. Uzaktan av tüfeklerinin sesi kula-

ğına geldi ve bir tanesini Charles Denarnaud'nun ateşleyip ateşlemediğini merak etti.

Leonie hızlandı ve kısa sürede araziye ulaştı. Domaine de la Cade'ın arka kapısını görünce, derin bir soluk aldı. Aceleyle ilerlerken her an hizmetçinin anahtarla ortaya çıkmasını bekliyordu.

"Marieta?"

Yalnızca kendi sesi yankılandı. Sessizliğin içinde kimsenin orada bulunmadığını anladı. Kaşlarını çattı. Pascal'ın söylediğini yapmaması ola-

ğandışıydı. Gerçi Marieta her şeyi çabuk unutuyordu ama yine de güvenilir biriydi.

Ya da belki geldi ve beklemekten sıkıldı.

468

Tapmak

Leonie kapıyı sarsınca kilitli olduğunu anladı. Önce sinirlendi, sonra hayal kırıklığı içinde ne yapması gerektiğini düşündü.

Arazinin tümünü dışarıdan dolaşıp ön kapıya kadar yürümek istemiyordu. Sabahki koşuşturmalar ve yokuş yukarı yürümek onu oldukça yormuştu.

içeri girmenin başka bir yolu olmalı.

Isolde'ün evin dışında çalışan çok az kişiyle böylesine büyük bir araziyi bakımlı tutabileceğine zaten inanmıyordu. Leonie narin biriydi ve dikkatle bakarsa arasından geçebileceği bir boşluk bulacağına inanıyordu.

Ondan sonra da evin yolunu bulmak kolaydı.

Sağa sola bakınarak ne tarafa gitmesi gerektiğini karar vermeye çalıştı ve daha bakımsız olan bölgelerin evden uzak köşeler olduğunu düşünerek doğuya döndü. Eğer bunu başaramazsa en kötüsü araziyi çepeçevre yürü-

yüp ön kapıya ulaşabilirdi.

Hızlı adımlarla yürürken çitlerin arasına bakıyor, yabangüllerini çekiştiriyor, kara böğürtlen çalılarının kötü düğümlerinden kaçınmaya çalışıyor, dövme demir parmaklıkların arasından geçebileceği bir yer arıyordu. Domaine de la Cade'a ilk geldikleri gün kapının yakınındaki kısımların sağlam olduğu dikkatini çekmişti. Kapıdan uzaklaştıkça, ihmal ve bakımsızlık belirtileri artıyordu.

Ancak beş dakika kadar aradıktan sonra bir boşluk keşfetti. Şapkasını çıkardı, eğildi ve derin bir soluk alıp daracık delikten geçince rahatladı.

İçeri girince ceketindeki dikenleri ve yaprakları silkeledi, eteğindeki çamuru temizledi ve eve yaklaştığı için yeni bir enerjiyle yürümeye başladı.

Arazi oldukça dikti, ağaçların oluşturduğu örtü karanlık ve bunaltı-

cıydı. Kayın korusunun uzak tarafında olduğunu ve eğer dikkat etmezse kendini tapınağın önünde bulacağını fark etti. Kaşları çatıldı. Başka bir yol yok mu?

İzlenecek belirgin bir yol yerine daracık patikalar birbirini kesiyordu.

Tüm açıklıklar ve korular birbirine benziyordu. Yönünü saptamak için ağaçların oluşturduğu gölgeliğin üzerinde kalan güneşe güvenmekten başka çaresi kalmamıştı, ama bu ortamda pek de güvenilir gibi değildi.

Dümdüz ileri yürüdüğü takdirde bahçelere ve eve yaklaşacağını düşündü.

Tapınağın fazla yakınından geçmeyeceğini umuyordu.

Yamaçtan aşağıya küçük bir açıklığa doğru giden patikaya yöneldi ve ağaçların arasında Aude Nehri'nin öte yanındaki ormanı gördü. Buradaki eski taş anıtları Pascal daha önce ona söylemişti. Bu arada, Şeytan'ın Koltuğu, Boynuzlu Dağ gibi şeytanı çağrıştıran isimli yerlerin tümünün Domaine de la Cade'dan göründüğünü keşfetti. Gözleriyle ufuk çizgisini taradı. Pascal'ın bu yörede *le benitier* adıyla bilindiğini söylediği La Blanque ile La Salz nehirlerinin birleştiği noktadaydı.

İblisin çarpık bedeninin ve kötü bakışlı mavi gözlerinin imgesini bey-ninden silmek için kendini zorladı. Engebeli arazide yürürken bir heykelin, kitaptaki bir resmin bunca tedirginlik vermesinin saçma olduğuna kendini ikna etmeye çabalıyordu.

Yamaç birden dikleşti. Çizmelerinin altında toprağın yapısı değişti.

Artık eğreltiotları ve çam kozalaklarıyla kaplı değildi, çalılarla çevrelenmişti. Yeşil bir manzaranın ortasında kahverengi bir kâğıt parçasına benziyordu.

Durup ileri doğru baktı. İleride yoluna engel olacak gibi görünen dik bir yamaç vardı. Tam tepesinde ise durduğu yeri bir kemer gibi örten doğal bir yükselti yer alıyordu. Birdenbire kurumuş bir dere yatağında bulunduğunu fark etti. Bir zamanlar daha yüksek tepelerdeki Kelt pınarlarından çağlayarak akan sular tepelerin arasında bu derin çöküntüyü oluşturmuştu.

Mösyö Baillard'ın sözleri aklına geldi.

Güvenli bir yerde. Nehir yatağının kuruduğu, krallarının gömülü olduğu yerde.

Leonie dikkatli bakışlarla toprağı, ağaçlan, çalıları araştırırken, ola-

ğandışı herhangi bir şey görmeye çalışıyordu. Bir yabanıl ardıç çalısının kökleriyle neredeyse görülmeyecek gibi örtülmüş, gri düz bir taş ve yanındaki hafif çukur gözüne takıldı.

Yaklaşıp yere çömeldi. Elini uzatıp birbirine karışmış dalları çekti ve köklerin arasındaki ıslak yeşil boşluğa baktı. Halka biçiminde dizilmiş

sekiz taşı şimdi daha iyi görebiliyordu. Taşların altına herhangi bir şeyin gizlenip gizlenmediğini anlamak için elini yaprakların arasına sokunca eldivenleri yeşil balçık ve çamurla kaplandı.

En büyük taş kolayca yerinden çıktı. Leonie ağırlığını topuklarına verip taşı kucağına aldı. Yüzeyine siyah zift ya da boyayla daire içinde beş

köşeli bir yıldız çizilmişti.

470

Tapınak

Tarot destesinin saklandığı yeri bulup bulmadığını anlamak için taşı bir yana bırakıp bir tahta parçasıyla diğerlerinin kenarlarını kazdı. Çamurun içinde duran kalın kumaşı fark edince, onu yerinde tutmak için taşların yerleştirildiğini anladı.

Tahta parçalarını kürek gibi kullanarak taşları ve kiremit parçacıklarını kazıyıp kumaşı sonunda yerinden çıkardı. Küçük bir deliği örten bir kapak. Heyecanla deliğin içindekine ulaşmak için çamuru, solucanları ve kara böcekleri tahta küreğiyle temizledi ve sonunda sert bir şeye rastladı.

Biraz daha uğraşınca iki tarafında metal sapları olan ahşap bir kutu ortaya çıktı. Kirli eldivenleriyle saplarından tutup yukarı doğru çekti. Toprak onu vermemek için inat ediyordu, ama Leonie çekiştirip döndürerek sonunda bulunduğu yerden çıkarmayı başardı.

Zorlukla soluk alarak kutuyu toprağın kuru bir yerine taşıdı ve kuma-

şın üzerine yerleştirdi. Eldivenlerini bu iş için feda edip yüzeyini temizledi ve ağır ağır ahşap kapağı açtı. İçinde annesinin en değerli eşyalarını sakladığına benzer metal bir kasa duruyordu. Kasayı çıkarıp, kutuyu kapattı ve üzerine oturttu. Üzerindeki minik asma kilit açık duruyordu. Usul usul kapağını açtı.

Ağaçların altı oldukça loştu ve kasanın içindeki her neyse koyu renk-liydi. Gözleri loşluğa alışınca, koyu renk kumaşa sarılı bir paket olduğunu anladı. Bir deste kart olabilecek biçim ve ölçülerdeydi. Kirli avuçlarını tertemiz iç eteğine sildi ve dikkatle kumaşın dört köşesini açtı.

Oyun kâğıtlarından daha büyük bir kartın arka yüzüne bakıyordu.

Koyu yeşil zemin üzerine gümüş ve altın rengi incecik çizgilerin karmaşık deseniyle süslenmişti.

Leonie bir süre durup cesaretini topladı. Soluğunu verdi, içinden üçe kadar saydı ve en üstteki kartı tersine çevirdi.

Upuzun, ucu kırmızı püsküllü giysili, taş bir taraçada bir tahtta oturmuş garip bir adam imgesi ona bakıyordu. Arka plandaki dağlar tanıdık gibi geldi. Kartın altındaki yazıyı okudu: Tılsımların Kralı.

Dikkatle bakınca kralın yüzü yabancı gelmedi. Birden kime benzedi-

ğini çıkardı. Tapınaktaki şeytanı kovmak için çağırılan ve kart destesini yok etmesi için amcasına yalvaran rahipti. Berenger Sauniere.

Mösyö Baillard'ın yarım saat önce söylediği gibi amcasının rahibin önerisine kulak asmadığının kanıtı elindeydi.

"Matmazel. Matmazel Leonie?"

İsmini duyunca irkilerek arkasını döndü.

"Matmazel?"

Pascal ile Marieta sesleniyordu. Çok uzun zamandır görünmeyince anlaşılan onu aramaya çıkmışlardı.-Aceleyle kartları kumaşa sardı. Yanına almak istiyordu, ama üzerinde kartları gizleyebileceği bir şey yoktu.

Bulduğu şeyi kimsenin öğrenmesini istemediğinden, başka bir seçe-neği olmadığına karar verdi ve isteksizce kartları metal kasaya, ardından tahta kutuya yerleştirip tekrar deliğe soktu. Ayağa kalkıp çamura bulanmış

çizmeleriyle toprağı kutunun üzerine itti. İşi bitince lekelenmiş eldivenlerini de yere attı ve onların üstünü de örttü.

Şimdiye dek kimsenin desteyi bulamadığı gerçeğine inanmak zorundaydı. Bundan sonra da bulan olmayacaktı. Hava kararınca geri dönecek ve güvenli bir biçimde kartları alıp götürecekti.

"Matmazel Leonie!"

Marieta'nın sesindeki korkuyu duyabiliyordu.

Geldiği yolu izleyip yükseltiye tırmandı, ağaçların arasındaki patikadan uşakların sesinin geldiği yöne doğru koştu. Nereden koşmaya başla-dığını belli etmemek için ormana saptı ve hazineyle arasına epey mesafe koyduğuna inanınca durup seslendi.

"Ben buradayım. Marieta! Pascal! Buradayım!"

Birkaç dakika içinde ağaçların arasındaki açıklıkta göründüler. Leonie'nin giysilerinin durumunu gören Marieta olduğu yerde kalakaldı.

"Eldivenlerimi kaybettim." Bu yalanı hiç düşünmeden kolayca söylemişti. "Aramak için geri dönmek zorunda kaldım."

Marieta dikkatle ona baktı. "Peki, buldunuz mu matmazel?"

"Ne yazık ki hayır."

"Giysileriniz..."

Leonie çamurlu çizmelerine, lekeli eteklerine baktı. "Bir yerde aya-

ğım kaydı ve ıslak toprağa düştüm, hepsi bu."

Marieta'nın bu açıklamadan şüphelendiğini görüyordu ama genç hizmetçi dilini tutacak kadar zekiydi. Sessizlik içinde eve doğru yürüdüler.

72

O O

Öğle yemeğini bildiren çan çalmadan önce Leonie'nin tırnaklarının altındaki topraklan temizleyip giysilerini değiştirecek pek az zamanı oldu.

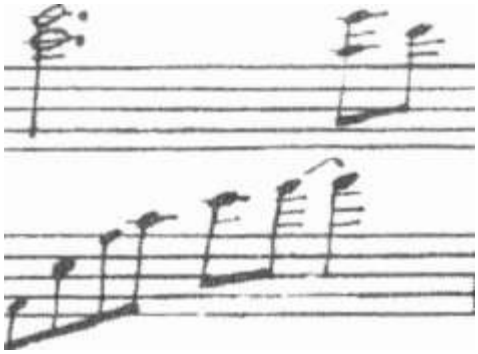
Isolde onlara yemek salonunda katıldı. Leonie'nin kasabadan aldıklarına çok sevinmişti. Biraz çorba içebildi. Yemekten sonra genç kızın kendisine eşlik etmesini istedi. Leonie bu isteği seve seve yerine getirdi, ama sohbet edip kâğıt oynarlarken aklı hâlâ başka yerlerdeydi. Ormana dönüp kartları nasıl alabileceğini tasarlıyordu. Ayrıca Rennes-les-Bains'e tekrar nasıl gidebilecekti?

Günün geri kalanı sakin geçti. Güneş batarken gökyüzü bulutlandı, vadiyi ve kasabayı yağmur ıslattı, ama Domaine de la Cade etkilenmedi.

Ertesi sabah Leonie her zamankinden daha geç kalktı.

Koridora çıkınca aşağıdaki holde yemek salonuna mektup tepsisini götüren Marieta'yı gördü. Mösyö Constant'ın her nasılsa adresini öğrenip buraya mektup göndereceğini düşünmek anlamsızdı. Aslında erkeğin kendisini tümüyle unutmasından korkuyordu, ama Leonie sürekli özlem ve romantik olasılıklar sisi içinde yaşadığından, sıkıntı veren, karmaşık koşullan kolayca hayal edebiliyordu.

Carcassonne'dan adresine gelmiş bir mektup bulma umudu olmasa da, Marieta'nın yolunu kesmek için merdivenden uçarcasına indi. Victor Constant'ın kilisede verdiği kartvizitin üzerindeki aile armasını belleğine kazımıştı ve bu armayı zarfin üzerinde görmekten hem korkuyor, hem de görmek istiyordu.

Kate M o s s e

Ahşap kapı ile pervaz arasındaki çatlağa gözünü dayadığı anda Marieta içeriden kapıyı açıp boş tepsiyle dışarı çıktı.

İkisi de hayretle bağırdı.

"Matmazel!"

Gürültünün Anatole'ün dikkatini çekmesini önlemek için Leonie ka-pıyı kapattı.

"Carcassonne'dan gelen bir mektup var mı Marieta?"

Hizmetçi kız meraklı gözlerle ona baktı. "Gözüme çarpmadı, matmazel."

"Emin misin?"

Marieta şaşırmış gibi görünüyordu. "Her zamanki el ilanları, Paris'ten Senyör Anatole için bir mektup ve kasabadan ağabeyinize ve yengenize gelmiş birer mektup vardı."

Leonie rahatlayarak soluğunu bırakırken bir yandan da hayal kırıklı-

ğına uğramıştı.

"Davetiye olduklarını sanıyorum," diye ekledi Marieta. "Zarflar çok kaliteliydi ve çok şık bir yazıyla yazılmıştı. Önemli bir aile arması taşıyordu. Pascal mektupların elden getirildiğini söyledi. Eski bir pelerin giyen garip bir adam getirmiş."

Leonie kalakaldı. "Pelerini ne renkmiş?"

Marieta hayretle ona baktı. "Bilmiyorum matmazel. Pascal söylemedi. Eğer izin verirseniz..."

"Elbette," diyerek geri çekildi Leonie.

Eşikte bir an kararsız kalarak ağabeyinin yanına gitmekten niçin çekindiğini çözemedi. Herhalde kapıldığı suçluluk duygusu mektupların kendisiyle ilgili olduğunu düşünmesine yol açmıştı. Hepsi bu... İyi bir açıklama, diye geçirdi içinden ama hâlâ huzursuzdu.

Arkasını dönüp ses çıkarmadan yukarı koştu.

72

O O

Anatole kahvaltı masasında oturmuş görmeyen gözlerle elindeki mektuba bakıyordu.

İkinci sigarasını sürdürmeden üçüncüsünü yaktı. Odanın içi ağır bir sigara dumanıyla kaplıydı. Masanın üstünde üç zarf duruyordu. Henüz açmadığı zarfın üzerinde Paris posta damgası vardı. Diğer ikisi gravürcü Stern'in cam vitrinini süsleyen tipte kabartma bir arma taşıyordu. Aynı soylu ailenin armasını taşıyan mektup önündeki boş tabağın üzerindeydi.

Aslında Anatole bir gün böyle bir mektubun hep kendisine ulaşaca-

ğını düşünürdü. Isolde'e ne kadar güvence vermeye çalışırsa çalışsın, eylül ayında Panorama Pasajı'nda yaşadığı saldırıdan sonra bunu hep beklemişti.

Bir hafta önce Carcassonne'daki otelde ona ulaşan alaycı mektup, Constant'ın aldatmacayı bildiğini ve daha da kötüsü onların peşinde olduğunu teyit etmişti.

Gerçi Anatole, Isolde'ün korkularını gidermeye çalışmıştı, ama genç kadının Constant hakkında anlattıkları neler yapabileceğinden korkmasına yol açmaya yetmişti. Constant'ın hastalığının ilerleyişi, kontrol edemediği siniri, kendisine karşı yanlış yapmış bir kadından intikam almak için elinden geleni ardına koymayacak bir erkek olduğunu gösteriyordu.

Görünürde son derece düzgün ve kibar olmasına karşın incelikle hakaret eden resmi bir dille yazılmış mektuba tekrar baktı. Victor Constant ertesi gün, 31 Ekim Pazar akşamı güneş batarken kendisini düelloya davet ediyordu. Constant tabanca kullanmayı seçmişti. Yasadışı düellonun kim-

senin dikkatini çekmemesi için özel bir mülk olan Domaine de la Cade arazisi içinde en uygun yeri seçmeyi Vernier'ye bırakmıştı.

Rennes-les-Bains'deki Reine Oteli'nde kaldığını ve onurlu bir erkek gibi bu meydan okumayı kabul ettiğini bildiren yanıtını beklediğini de eklemişti.

Montmartre Mezarlığı'nda elindeki kozu oynadığı için Anatole ilk kez pişmanlık duymuyordu. Mezarlıkta Constant'ın varlığını hissetmişti.

Arkasını dönüp onu oracıkta vurmamak ve sonuçlarına katlanmamak için tüm gücünü kullanmıştı. Bu sabah mektubu açınca ilk düşüncesi doğruca kasabaya gitmek ve Constant ile yüzleşmek olmuştu.

Ama böylesine kontrolsüz bir karşılık, konuyu kapatmaya yeterli olmazdı.

Uzun bir süre sessizce yemek salonunda oturdu. Sigarası yanıp bitince bir tane daha yaktı, ama kendini içemeyecek kadar bitkin hissediyordu.

Düello için bir yardımcıya gereksinimi vardı; yöreden biri olabilir mi?

Charles Denarnaud'ya sorsa nasıl olur? En azından görmüş geçirmiş bir adamdı. Doktor olarak da Gabignaud'yu çağırabileceğini düşündü. Gerçi genç doktorun böyle bir istek karşısında dehşete düşeceğinden emindi ama reddetmeyeceğini de biliyordu. Isolde'ün sağlığı nedeniyle onunla olan ilişkisi konusunda sırlarını Gabignaud ile paylaşmak zorunda kalmıştı. Bu nedenle kendisi için olmasa bile Isolde için, doktorun böyle bir daveti geri çevirmeyeceğini düşünüyordu.

Tatmin edici bir sonuca ulaşacağına kendini ikna etmeye çabaladı.

Yaralanan Constant, onun elini sıkmak, kan davasının sona erdiğini bildirmek zorunda kalıyor. Her nedense ikna olamıyordu. Düelloyu Anatole kazansa bile, Constant'ın dövüş kurallarına uyacağından emin değildi.

Elbette bu meydan okumayı kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Son bir yıldır bazı davranışları pek onurlu sayılmasa da, Anatole onurlu bir insandı. Eğer Constant ile düelloyu kabul etmezse hiçbir şey değiş-

meyecekti. Isolde, sürekli Constant'ın saldıracağı korkusuyla dayanılmaz bir stres altında yaşayacaktı. Eğer bu daveti reddederse, kendisine ve ya-kınlarına karşı sürdürülen karalama kampanyasının şiddetleneceğini de biliyordu.

Son günlerde uşakların bölümünde Domaine de la Cade hakkında bazı öykülerin kasabada dolaştığının dedikodularını duymuştu. Jules Lascombe döneminde çevreyi dehşete boğan canavarın tekrar ortaya çıkmasıyla ilgili rahatsız edici söylentiler vardı. Böyle bir skandalin canlandırılmasının anlamsız olduğunu düşündüğünden üzerinde durmamıştı. Şimdi ise Constant'ın bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Mektubu avucunda buruşturdu. Çocuğunun, babasının bir korkak ol-duğunu bilerek büyümesine izin veremezdi. Düello davetini kabul etmek zorundaydı. Kazanmak için ateş edecekti.

Öldürmek için...

Anatole parmaklarıyla masada tempo tuttu. Hiçbir şeyden korkmuyordu, ama keskin nişancı olmadığının da farkındaydı. Üstelik tabancadan çok eskrim kılıçları kullanmakta başarılıydı.

Bu düşünceyi bir kenara itti. Bu işi Pascal ya da belki Charles Denarnaud'nun yardımıyla halledebilirdi. Şu anda alması gereken önemli kararlar arasında bu konuyu karısına açıp açmamak da vardı.

Bir sigarayı daha söndürdü. Isolde düelloyu kendiliğinden öğrenebilir mi? Böyle bir haber hastalığının tekrarlamasına neden olup bebeğin sağlığını tehlikeye atabilirdi. Hayır, ona söylemeyecekti. Bu sabah gelen mektuplardan söz etmemesini Marieta'ya bildirecekti.

Constant'ın elyazısıyla Isolde'e gönderilmiş olan mektubu ceketinin göğüs cebine yerleştirdi. Belki durumu çok uzun süre gizleyemeyecekti ama en azından birkaç saatliğine huzurunu korumasını sağlayabilecekti.

Keşke Isolde'ü bir yerlere gönderebilseydi. Yeterli bir açıklama olmadan Domaine de la Cade'dan ayrılmasını istemenin saçmalığını fark edince dudaklarında acı bir gülüş dolaştı. Ona teklif edemeyeceği tek şey olduğundan bu düşünceyi uzatmanın anlamı yoktu.

Sırrını Leonie'ye açıklayıp açıklamamaya karar vermek daha kolaydı.

Anatole sonunda Isolde'ün haklı olduğunu anlamıştı. Kız kardeşine karşı hâlâ küçük bir çocuk gibi davranıyor, genç bir hanım olduğunu kabul edemiyordu. Genellikle onu düşüncesiz davranan, çocuksu, sinirine hâkim olamayan ve çenesini tutamayan ya da tutmak istemeyen biri olarak

görüyordu. Buna karşılık Isolde'e büyük bir sevgi duyduğunu biliyor ve Carcassonne'dan dönüşlerinden bu yana yengesine olan davranışlarında bunu görebiliyordu.

Leonie ile geçen hafta sonu konuşmaya karar vermişti. Isolde ile yaşadığı aşk ilişkisini başlangıcından bu yana anlatıp şu anda içinde bulundukları durumu açıklamaya zaten niyetlenmişti.

Isolde'ün sağlık durumu bu konuşmayı ertelemişti ama bugün aldığı düello daveti bu sohbetin bir an önce yapılmasını gerekli kılmıştı. Anatole parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. Evlilik öyküsünü bugün anlatmaya karar verdi. Leonie'nin tepkilerine bakarak düellodan söz edip etmemeye karar verebilirdi.

Tüm mektupları alıp ayağa kalktı ve yemek salonundan hole çıkıp zili çaldı.

Marieta geldi.

"Matmazel Leonie'ye, öğleyin benimle kütüphanede buluşmasını söyler misin? Onunla özel olarak konuşmak istiyorum, bu nedenle kimseye söz etmesin. Bunun çok önemli olduğunu belirt lütfen Marieta. Ayrıca bu sabah gelen postadan Madam Isolde'e söz etme. Ben kendim ona açıklayacağım."

Marieta şaşırmış gibi göründü ama Anatole'ün emirlerini sorgulama-dan yerine getirecekti.

"Pascal nerede?"

Hizmetçi kızın yanakları kızarınca Anatole şaşırdı. "Sanırım mutfakta, senyör."

"On dakika sonra evin arkasında beni beklemesini söyle ona."

Anatole odasına gidip giysilerini değiştirdi. Constant'a kısa ve resmi bir yanıt yazıp, mürekkebi kuruttu, meraklı gözlerden uzak tutmak için zarfi mühürledi. Pascal mektubu öğleden sonra teslim edebilirdi. Artık aklındaki tek düşünce, Isolde ve bebeği için, mermiyi nasıl isabet ettire-ceğiydi.

Paris'ten gelen mektup açılmadan yeleğinin cebinde duruyordu.

478

Tapınak

Leonie yatak odasında bir aşağı bir yukarı yürüyüp Anatole'ün niçin kendisini özel olarak görmek istediğini düşünüyordu. Acaba oynadığı oyunu mu keşfetmişti? Ya da Pascal'ı gönderip kasabadan yalnız geldiğini mi öğrenmişti?

Açık pencerenin altından gelen sesler dikkatini çekti. Ellerini taş

pervaza dayayıp eğilince Anatole ile elinde uzun ahşap bir kutu taşıyan Pascal'ın bahçede yürüdüklerini gördü. Bir tabanca kutusunu andırıyordu.

Gerçi Leonie evde silah görmemişti, ama amcasının bazı silahları olduğu-nu varsayıyordu.

Acaba ava mı çıkıyorlar?

Ava gitmediklerini düşününce kaşları çatıldı. Anatole'ün üzerinde av kıyafetleri yoktu. Üstelik ellerinde tüfek değil yalnızca tabanca vardı.

Adlandıramadığı için daha da artan bir korku bir anda tüm benliğini sardı. Şapkasını, ceketini kaptı ve çizmelerini geçirdi. Ağabeyini takip edecekti.

Sonra durakladı.

Anatole sık sık onu düşünmeden hareket etmekle suçlardı. Bomboş

oturup beklemek Leonie'nin karakterine aykırıydı, ama ağabeyini izlemenin ne yararı olacaktı? Eğer masum bir amaçla yola çıkmışsa Leonie'nin evcil bir köpek gibi peşinden gitmesi, en azından onu kızdıracaktı. Öğleyin kız kardeşiyle görüşmek istediğine göre uzağa gidiyor olamazdı. Şömine rafindaki saate baktı. İki saati vardı.

Şapkasını yatağın üzerine fırlattı, ayakkabılarını çıkardı ve etrafına bakındı. En iyisi öğle saatindeki buluşmaya kadar odasında oturup uğraşacak bir şeyler bulmaktı.

Boya malzemelerine baktı. Bir an durakladı ve çalışma masasına gidip kâğıtlarıyla fırçalarını açtı. Resimlerine devam etmek için ideal bir fırsat çıkmıştı karşısına. Tamamlaması gereken üç tane daha vardı.

Fırçasını ıslatıp siyah boyayla tapınaktaki sekiz tablonun altıncısının dış hatlarını çizmeye başladı.

Kart XVI: *Kule*

479

72

O O

Rennes-les-Bains'deki Reine Oteli'nin birinci katındaki özel salonda iki erkek rutubetli sabahın soğuğunu alması için yakılmış şöminenin kar-

şısında oturuyordu. Biri Parisli diğeri Carcassonne'lu iki uşak saygılı bir mesafede duruyor ve beyefendiler kendilerine doğru bakmadığı zamanlar birbirlerini şüpheyle süzüyorlardı.

"Bu işte sizin hizmetinizi isteyeceğinden emin misiniz?"

Bir gece önce içtiği kaliteli brendiden dolayı hâlâ yüzü kırmızı olan Charles Denarnaud pahalı purosundan yapraklar yanıncaya kadar derin bir nefes çekti. Lekeli yüzünde bir kendini beğenmişlik ifadesi okunuyordu.

Başını arkaya atıp tavana doğru beyaz bir duman halkası üfledi.

"Bana katılmayacağınızdan emin misiniz Constant?"

Victor Constant kızarmış cildini gizleyen eldivenli elini kaldırdı. Bu sabah kendini iyi hissetmiyordu. Avın neredeyse sonuna yaklaştığını bilmek sinirlerini altüst etmişti.

"Vernier'nin sizden rica edeceğinden emin misiniz?" diye tekrarladı.

Constant'ın sesindeki sertliği işiten Denarnaud yerinde doğruldu. "Bu adam konusunda yanıldığımı sanmıyorum," dedi aceleyle karşısındakini küçümsemiş gibi davrandığını fark ederek. "Rennes-les-Bains'de Vernier'nin pek fazla tanıdığı olmadığı gibi böyle bir konuda yardım alacağı kimse de yok. Benimle görüşeceğinden eminim. Zamansızlık nedeniyle daha uzaklardan birine başvurması olanaksız."

480

Tapınak

"Doğru," dedi Constant kupkuru bir sesle.

"Sanırım tıp adamı olarak kasabanın doktorlarından Gabignaud'nun hazır bulunmasını isteyecektir."

Constant başını salladı. Kapıya yakın duran uşağa döndü.

"Mektuplar bu sabah teslim edildi mi?"

"Evet beyefendi."

"Ev halkına kimliğini açıklamadın değil mi?"

Adam başım salladı. "Bu sabahki postayla birlikte verilmesi için uşa-

ğa teslim ettim."

Constant bir an düşündü. "Ortalıkta dolaşan söylentilerin kaynağının sen olduğunu bilen biri var mı?"

"Jules Lascombe'un uyandırdığı canavarın tekrar görüldüğü hakkındaki bir iki lafı ortaya yaymaya hevesli birkaç kişiye fısıldadım. Hainlik ve batıl inançlar gerisini halletti. Yaşanan fırtınalar her şeyin yolunda gitmediğinin kanıtı olarak görüldü."

"Mükemmel," diyerek eliyle işaret etti Constant. "Domaine de la Cade arazisine git ve Vernier'yi gözetle. Güneş batarken rapor ver."

"Pekâlâ beyefendi."

Napolyon tarzı mavi pelerini iskemlenin üzerinden alıp sarındı ve kapıya doğru geri geri yürüyüp bulutlu sokağa çıktı.

Kapının kapanma sesini duyan Constant ayağa kalktı.

"Bu konunun bir an önce fazla dikkat çekmeden çözümlenmesini istiyorum Denarnaud. Anlaşıldı mı?"

Görüşmenin ani bir biçimde sona ermesine şaşıran Denarnaud ayağa kalktı.

"Elbette beyefendi. Her şey kontrol altında."

Constant parmağını şaklattı. Özel uşağı elinde bir keseyle yaklaştı.

Adamın hastalıklı yüzü ve cildini gören Denarnaud elinde olmadan bir adım geriledi.

"Size söz verilenin yarısı," dedi Constant parayı uzatarak. "İş benim istediğim gibi bitince, geri kalanını alacaksınız. Beni anlıyorsunuz değil mi?"

Denarnaud'nun açgözlü elleri keseyi kaptı.

"Üzerimde başka bir silah bulunmadığını teyit edeceksiniz," dedi Constant soğuk, sert bir sesle. "Bu noktayı açıkça biliyorsunuz."

"Her birinde birer mermi bulunan bir çift düello tabancası olacak. Eğer üzerinizde başka bir silah varsa bile, ben onu fark etmeyeceğim." Sırnaşık bir gülüşle baktı. "Yine de sizin gibi bir beyefendinin ilk atışta başarılı olamayacağına inanmıyorum."

Constant, bu yaltaklanmaya küçümseyerek baktı.

"Asla ıskalamam."

482

72

O O

"Lanet olsun, cehenneme kadar yolu var," diye haykırdı Anatole topu-

ğuyla toprağı tekmelerken.

Pascal ormanın bir açıklığında, yabanıl ardıç çalılarının arasında oluşturduğu derme çatma atış alanına doğru yürüdü. Şişeleri tekrar sıraya dizdi, Anatole'ün yanına döndü ve tabancayı doldurdu.

Altı atışın ikisini ıskalamış, biri bir kayın ağacının gövdesine, ikincisi ahşap çite saplanmış, titreşimler üç şişeyi devirmişti. Yalnızca bir mermi hedef olan şişeye isabet edip kalın camı sıyırmıştı.

"Bir daha deneyin efem," dedi Pascal sakin bir sesle. "Bakışınızı sabit tutun."

"Ben de bunu yapıyorum," diye homurdandı Anatole sinirlenerek.

"Gözünüzü hedefe kadar kaldırın ve tekrar aşağıya bakın. Namludan çıkan merminin yolunu hayal edin." Pascal biraz uzaklaştı. "Kımıldamayın efem. Nişan alın. Acele etmeyin."

Anatole kolunu kaldırdı. Bu kez karşısındaki hedefi içtiği biranın şi-

şesi değil Victor Constant olarak hayal etti.

"Şimdi," dedi Pascal usulca. "Sakin olun kımıldamayın. Ateş."

Anatole tam ortasından vurdu. Şişe patlayıp tıpkı ucuz bir havai fişek gibi dağıldı. Ağaçların gövdelerinde yankılanan ses kuşların korku içinde yuvalarından uçmalarına neden oldu.

Namlunun ucundan minik bir duman bulutu çıktı. Anatole dumanı üfledi ve gözleri mutlulukla

parlayarak Pascal'a döndü.

483

Kate M o s s e

"İyi atıştı," dedi uşak. Ablak, heyecansız yüzü ilk kez düşüncelerini yansıtıyordu. "Ve... bu düello ne zaman olacak?"

Anatole'ün yüzündeki gülümseme silindi. "Yarın gün batarken."

Pascal hedefe yaklaşıp sağlam kalan şişeleri tekrar sıraya dizdi. "Bakalım ikinci kez vurabilecek misiniz efem?"

"Tanrı izin verirse, bir tek kez ateş edeceğim," dedi Anatole kendi kendine.

Yine de tüm şişeler kırılıp ormanı barut, mermi ve bayat bira kokusu sarıncaya kadar Pascal'ın tabancayı doldurmasına izin verdi.

§ 01 j/f

§ rrfl f

484

72

O O

Saat tam on ikiye beş kala Leonie odasından çıkıp koridoru geçti ve aşağıya indi. Duygularına hâkim, serinkanlı bir görünümü vardı, ama kalbi tıpkı bir oyuncak askerin teneke trampeti gibi çarpıyordu.

Geniş holü geçerken topukları evin sessizliğinde uğursuz bir gü-

rültüyle yere basar gibiydi. Ellerine bakınca tırnaklarında hâlâ yeşil ve siyah boya lekelerinin olduğunu gördü. Sabah saatlerini kaygılı bir şekilde geçirmiş olmasına rağmen *Kule* tablosunu bitirmiş ama tatmin olmamıştı.

Ağaçların yapraklarını ne kadar hafif boyasa ya da gökyüzünü ne kadar renklendirmeye çalışsa da fırça izlerinde irkiltici ve kasvetli bir hava göze çarpıyordu.

Kütüphane kapısına giden dar koridordaki vitrinlerin önünden geçti.

Ağabeyiyle yapacağı konuşmaya öylesine odaklanmıştı ki cam vitrinlerde-ki madalyalar, biblolar, anı eşyaları dikkatini bile çekmedi.

Eşikte bir süre bekledi ve çenesini kaldırıp şu an olduğundan daha cesur davranarak kapıya vurdu.

"Gel."

Anatole'ün sesini duyunca kapıyı açıp içeri girdi.

"Beni görmek istemişsin?" diye sorarken sanki sevgili ağabeyinin değil de bir yargıcın karşısına çıkıyormuş gibiydi.

"Evet," diye gülümsedi Anatole. Yüz ifadesi ve kahverengi gözlerinin bakışı genç kızı rahatlattı, ama öte yandan ağabeyinin de kaygılı olduğunu hissediyordu. "İçeri gir Leonie. Gel otur."

"Beni korkutuyorsun Anatole," dedi alçak sesle. "Çok ciddi görünü-

yorsun."

Anatole elini kız kardeşinin omzuna atıp, goblen minderli iskemleye götürdü. "Seninle çok ciddi bir konuda konuşmam gerekiyor."

Oturması için iskemleyi çekti, biraz uzaklaştı ve ellerini arkasında kavuşturup kardeşine baktı. Ağabeyinin parmaklarının arasında bir zarf olduğunu fark etti Leonie.

"Nedir bu?" diye sorarken en kötü korkularının gerçekleşmiş olaca-

ğını düşünerek bir an sarsıldı. Ya Mösyö Constant herhangi bir şekilde ev adresini öğrenip buraya mektup yazdıysa? "Elindeki mektup annemden mi geliyor, Paris'ten mi?"

Aklından uçup giden bir şeyi bir anda anımsamış gibi Anatole'ün yüzünde tuhaf bir ifade dolaştı ve kayboldu.

"Hayır... Yani... bu da bir mektup, ama benim sana yazdığım bir mektup."

Bir an bir şeylerin yolunda olmadığını düşündü. "Bana mı?"

Anatole eliyle saçlarını düzeltip içini çekti. "Kendimi oldukça garip hissediyorum," dedi alçak sesle. "Konuşmamız gereken bazı konular var ama, şu anda karşında kendimi âciz, dili tutulmuş gibi hissediyorum."

Leonie güldü. "Nasıl olabilir bu? Benim karşımda olmaktan utanç duymadığına eminim."

Şaka yapmak istemişti, ama Anatole'ün yüzündeki ciddi ifade dudak-larmdaki gülüşü dondurdu. Yerinden fırlayıp ona doğru koştu.

"Konu nedir? Annem mi? Isolde mü?"

Anatole elindeki mektuba baktı. "İtirafımı kâğıda dökmeyi yeğledim."

"İtiraf mı?"

"Bu mektupta seninle çok daha önce paylaşmış olmam gereken bazı bilgiler var. Isolde paylaşmak istedi, ama ben buna izin vermedim."

"Anatole," diye bağırdı kolunu sarsarak. "Anlat bana."

"Yalnız başına okusan daha iyi olur. Şimdi çok ciddi bir durum oluştu ve benim derhal ilgilenmem gerekiyor. Üstelik senin yardımın da şart."

Kolunu Leonie'nin küçük elinden kurtarıp mektubu uzattı.

"Umarım beni bağışlarsın," dedi sesi çatlayarak. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Kapı takırdayarak kapandı, kütüphane sessizliğe gömüldü.

Anatole'ün açıkça görülen üzüntüsü ve biraz önce yaşadıkları karşı-

sında şaşkına dönen Leonie elindeki zarfa baktı. Kendi ismi siyah mürek-keple, ağabeyinin zarif elyazısıyla yazılmıştı.

İçinden ne çıkacağından korkarak bir süre inceledi ve yırtıp açtı.

Perşembe, 30 Ekim

Benim tatlı, küçük Leonie'm

Sen hep beni, sana çocukmıtşsun gibi davranmakla suçla-dm. Hatta henüz saçlarına kurdele takılırken, kısacık etekler giyerken ve ben okul ödevlerimle uğraşırken bile bunu söylerdin.

Bu kez suçlamakta haklısın. Yarın akşamüstü kayın ormamndaki açıklıkta ailemizi mahvetmek için her türlü girişimi yapan bir adamla karşılaşacağım.

Eğer işler benim lehime sonuçlanmazsa, senin bana sormak isteyeceğin birçok soruyu yanıtsız bırakmak istemiyorum. Düellonun sonucu ne olursa olsun, gerçeği bilmeni istiyorum.

Isolde'ü tüm ruhum ve yüreğimle seviyorum. Mart ayında onun cenazesi diye düzenlenen törene katılmıştın. Çok kısa, talihsiz bir ilişki yaşadığı bir erkeğin elinden hepimizi kurtarmak, emniyette olmak için böylesine umarsız bir girişimde bulunmuş-

tuk. Isolde'ün sahte ölümünü ve cenazesini düzenlemek, altında yaşadığı gölgeden kurtulmasının tek yoluydu.

Leonie uzanıp iskemlenin arkalığını tuttu ve dikkatle oturdu.

Bu aldatmacayı senin çözümleyeceğini umduğumu itiraf ediyorum, ilkbaharın ve yazın zorlu günlerinde bana gazeteler aracılığıyla saldırılar sürerken, senin maskeyi düşürüp beni suç-

layacağını düşündüm, ama anlaşılan ben de rolümü iyi oynamışım. Yüreği ve amacı tertemiz olan sen, benim dudaklarımın ve bitkin gözlerimin etrafındaki çizgilerin kederden çok çapkınlıktan oluştuğundan şüphelenir miydin?

Isolde'iin seni aldatmayı hiç istemediğini açıklamak zorundayım. Domaine de la Cade'a gelip

onunla tanıştığın anda, senin beni gerçekten sevdiğine inandı, zaman içinde kendisine de benzer bir kız kardeş sevgisini göstereceğini umut etti ve ahlaki kaygıları bir yana bırakıp kurduğumuz tezgâhta bizi destekleyeceğini söyledi. Ben onunla aynı fikirde değildim.

Aptallık etmişim.

Belki de bu dünyadaki son günümde bu satırları yazarken, en büyük hatamın ahlak açısından korkmak olduğunu itiraf ediyorum. Birçok hatanın arasından yalnızca bir tanesi.

Ama Domaine de la Cade'ın huzurlu bahçelerinde seninle ve Isolde ile güzel haftalar geçirdim.

Dahası da var. Son bir aldatmaca. Eğer bağışlayamayacak-san bile, en azından anlayacağını umuyorum. Carcassonne'da sen sokakları dolaşırken Isolde ile ben evlendik. Onun adı artık Madam Vernier ve hem sevgi, hem de yasal bağlarla senin karde-

şin sayılır.

Üstelik yakında baba olacağım.

Ama hayatımızın en mutlu gününde o adamın bizi bulduğu-nu öğrendik. Carcassonne'dan apar topar ayrılmamızın gerçek nedeni de budur. Isolde'iin hastalanmasının nedeni de budur.

Zayıflayan sinirlerinin daha fazla dayanamayacağı belliydi. Bu konu sonsuza dek çözümlenmeden kalamaz.

Cenaze töreninin sahte olduğunu öğrenen adam bizi önce Carcassonne ardından Rennes-les-Bains'e kadar takip etmiş. Bu nedenle düello davetini kabul ettim. Konuyu sonsuza dek kapatmanın tek yolu buydu.

Yarın akşamüstü onunla karşılaşacağım. Daha önce de ol-duğu gibi yine senin yardımına ihtiyacım var küçüğüm. Düelloyu Isolde'iin önceden bilmemesi için bana yardımcı olmalısın. Eğer sağ olarak dönemezsem, karımın ve çocuğumun güvenliğinden senin sorumlu olmanı istiyorum. Evin mülkiyeti tümüyle bize ait.

Seni seven ağabeyin

A...

488

Tapınak

Leonie'nin elleri kucağına düştü. Tutmaya çalıştığı gözyaşları sessizce yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. Aldatmacalar için, iki kardeşi birbirinden uzaklaştıran yanlış anlamaların acısı için ağlıyordu. Isolde için, Anatole ile birlikte onu aldattıkları için ve kendisi onları asla aldatmadığı için ağlıyordu. Duygularından arınıncaya kadar ağladı.

Ardından düşünceleri keskinleşti. Anatole'ün bu sabah erkenden evden çıkmasının nedenini şimdi daha iyi anlıyordu.

Birkaç gün, daha doğrusu saat içinde ölmüş olabilir.

Pencereye koşup sonuna kadar açtı. Sabahın berrak havasından sonra bulutlar çıkmıştı. Güneşin zayıf ışıklarında her şey durgun ve nemliydi.

Bir sonbahar sisi bahçelerde dolaşıyor, dünyayı aldatıcı bir dinginlik kaplıyordu.

Yarın akşam günbatımında.

Kütüphanedeki aynaya bakınca her zamanki gibi göründüğü halde kendini bu kadar farklı hissedebilmesinin çok garip, olduğunu düşündü.

Gözleri, yüzü, çenesi, ağzı üç dakika önce neredeyse yine oradaydı.

Leonie titredi. Ertesi gün *Azizler Yortusııydu.* İyilik ve kötülüğün arasındaki tülün en fazla inceldiği korkunç bir güzellik gecesi. Böyle olaylar işte böyle zamanlarda yaşanırdı. İblislerin ve kötülüklerin zamanıydı.

Düelloya engel olmalıydı. Bunu ancak Leonie engelleyebilirdi. Böylesine korkunç bir oyunun devam etmesine izin verilmemeliydi. Bu düşünceler hızla beyninde akarken bile, yararsız olduğunun farkındaydı. Anatole'ü seçtiği yoldan caydırmayı başaramazdı.

"Hedefi ıskalamamalı," diye mırıldandı. Onunla yüzleşmeye hazır olarak kapıyı açtı.

Ağabeyi yoğun bir sigara dumanı bulutu arasında durmuş, mektubu okurken geçen dakikaların endişesi yüzüne vurmuştu.

"Oh, Anatole," diyerek ona sarıldı.

Anatole'ün gözleri doldu. "Bağışla beni," diye fısıldadı. "Çok ama çok üzgünüm. Beni bağışlayabilir misin, küçüğüm?"

72

O O

Günün geri kalanını Leonie ile Anatole birlikte geçirdiler. Öğleden sonra Isolde odasında dinlenmeye çekilerek onlara konuşma fırsatı yaratmıştı. Anatole beklentinin yükü ve koşulların kendisine karşı aldığı cepheyle öylesine ezilmişti ki, Leonie kendini büyük kardeş gibi hissediyordu.

Bunca zamandır aldatıldığı için kapıldığı öfkeyle, ağabeyinin Isolde'e duyduğu aşkı korumak için gösterdiği çabaya duyduğu şefkat arasında bölünmüş gibiydi.

"Bu kandırmacayı annem biliyor muydu?" sorusunu defalarca sorarken Montmarte Mezarlığı'nda içi boş bir tabutun başında durmuş olması aklından çıkmıyordu. "Yoksa bu oyuna katılmayan tek kişi ben miydim?"

"Ona anlatmadım," dedi Anatole. "Ama olayın göründüğünden farklı olduğunu anladığını sanıyorum."

"Ölen olmadı," dedi alçak sesle. "Ya klinik? Bir bebek var mıydı?"

"Hayır. Aldatmacayı destekleyen başka bir yalandı."

Anatole'ün yanından ayrıldığı kısacık sürelerde ertesi günün neler getirebileceği korkusunu yaşıyordu Leonie. Ağabeyi düşmanı hakkında pek fazla konuşmuyor, yalnızca birlikte oldukları süre içinde Isolde'e büyük zarar verdiğini söylüyordu. Adamın Parisli olduğunu ve onun için hazırladığı şaşırtmacaya karşın izlerini bulup kendilerini Midi bölgesine kadar takip ettiğini söylemekle yetiniyordu. Carcassonne'dan Rennes-les-Bains'e gelişi karşısında ise şaşkınlığa düştüğünü gizlemiyordu. Yine de adamın ismini açıklamıyordu.

Adamın tutkusunun ve intikam arzusunun öyküsünü, ağabeyini gazete sütunlarındaki karalama girişimlerini, Panorama Pasajı geçidindeki saldırının öyküsünü, Isolde ve Anatole'ü yok etmek için bunca çabayı dinlerken ağabeyinin sözlerinin ardındaki korkuyu algılayabiliyordu.

Anatole hedefi ıskaladığı takdirde sonucun ne olacağını hiç konuş-

madılar. Düellodan sağ kurtulup onları koruyamadığı takdirde gece karanlığında Isolde ile birlikte Domaine de la Cade'dan kaçmanın bir yolunu bulacağına ağabeyinin ısrarı üzerine söz verdi.

"O zaman, onurlu bir adam değil, öyle mi?" diye sordu. "Yani sence düello kurallarına uyar mı?"

"Uymayacağından korkuyorum," dedi Anatole ciddi bir sesle. "Eğer yarın işler kötü giderse, onu aramaya geldiğinde Isolde'ün burada olmamasını isterim."

"Şeytana benziyor."

"Olayların başka türlü sonuçlanacağını düşündüğüm için ben de aptala benziyorum."

Gece olup Isolde uyumak için tekrar odasına çekilince, Anatole ile Leonie salonda buluşup ertesi gün yapacaklarını planlamaya karar verdiler.

Kendisi de bir aldatmacayı yaşamış olduğundan Leonie böyle bir oyunun parçası olmak istemiyordu, ama sağlık durumu nedeniyle Isolde'ün olanları şimdiden bilmemesinin daha iyi olacağını da kabul ediyordu.

Anatole kararlaştırılan saatte kendisi Pascal ile birlikte evden çıkarken karısını oyalamasını istemişti

kardeşinden. Yardımcısı olması için Charles Denarnaud'ya gönderdiği davet hemen kabul edilmişti. İsteksiz bir katı-

lımcı olan Doktor Gabignaud da gerekirse tıbbi yardımda bulunmak için hazır bulunacaktı.

Bütün olanlara boyun eğdiği halde Leonie'nin ağabeyinin isteklerine uymaya hiç niyeti yoktu. Anatole'ün böyle bir çatışmaya girdiğini bilerek hiçbir şey yapmadan salonda oturup beklemek istemiyordu. Güneş battıktan sonra gece yarısına kadar Isolde'le ilgilenecek birini bulmalıydı.

491

Kate Mosse

Yine de niyetlendiği itaatsizliğin hiçbir belirtisini göstermiyordu.

Ayrıca Anatole kendi hararetli planlarına öylesine dalmıştı ki, kardeşinin kabullenişinden şüphe duymayı aklına bile getirmiyordu.

Ağabeyi yatak odasına giden yolu aydınlatmak için bir mumla dışarı çıkınca, Leonie biraz daha kalıp, düşünmeye başladı.

Güçlü olacaktı. Korkularının kendisini esir almasına izin vermeyecekti. Her şey yolunda gidecekti. Anatole düşmanını yaralayacak ya da öldürecekti. Başka bir seçeneği aklına bile getirmiyordu.

Saatler ilerlerken, sadece iyi dileklerin işleri yoluna koymayacağını fark etti.

492

80

o o

31 E K İ M CUMARTESİ

Azizler Yortusu pembe ve soğuk bir şafakla başladı. Leonie üzerinde hissettiği baskı yüzünden pek iyi uyuyamamıştı. Kahvaltıdan sonra Anatole sabah saatlerini Isolde ile birlikte geçirdi.

Kütüphanede oturan Leonie, onların güldüğünü, fısıldaştığını, planlar yaptığını duyuyordu. Anatole

ve Isolde'ün mutluluğunu düşünürken, bunun ne kadar kolayca elinden alınabileceğini bilmek daha da fazla acı veriyordu.

Kahve içmek için yanlarına gidince Anatole başını kaldırıp kardeşine baktı, bir an için bakışları duygu yüklüydü. Gözlerindeki üzüntü, korku, ıstırabı görünce, kendi yüz ifadesiyle ağabeyini elevereceğinden çekinerek başını çevirdi.

Öğle yemeğinden sonra kâğıt oynayıp yüksek sesle kitap okuyarak, önceden planladıkları gibi Isolde'ün dinlenme saatini ertelediler. Ancak saat dörtte Isolde odasına çekilip akşam yemeğine kadar yatacağını açıkladı. Onunla birlikte salondan çıkan Anatole on beş dakika sonra üzgün bir ifadeyle geri döndü.

"Uyuyor."

Bulutların ardından son parıltılarını saçan güneşin kayısı rengine boyadığı gökyüzüne baktılar. Leonie sonunda direncini yitirdi. "Henüz geç değil," diye bağırdı. "Düelloyu iptal etmek için daha zaman var." Ağabeyinin eline sarıldı. "Sana yalvarıyorum Anatole, oraya gitme."

Anatole kız kardeşine sımsıkı sarılıp kendine doğru çekince o çok tanıdık sandal ağacı saç losyonu kokusu Leonie'nin burnuna geldi.

"Artık onunla karşılaşmayı reddedemeyeceğimi biliyorsun küçüğüm,"

dedi alçak sesle. "Başka türlü sona ermeyecek. Ayrıca oğlumun büyüyünce babasının bir korkak olduğunu düşünmesini istemiyorum." Kardeşine biraz daha sıkı sarıldı. "Ne de, cesur ve metin kız kardeşimin böyle düşünmesini isterim."

"Ya da kızının," dedi Leonie.

Anatole, gülümsedi. "Ya da kızımın."

Koridordaki ayak seslerine kulak kabarttılar.

Pascal elinde Anatole'ün paltosuyla merdivenin yanında duruyordu. Yüz ifadesinden bu olayın bir parçası olmak istemediği açıkça anlaşılıyordu.

"Zaman geldi senyör," dedi Pascal.

Leonie, ağabeyine bir daha sarıldı. "Lütfen Anatole. Lütfen gitme.

Pascal gitmesine izin verme."

Anatole usulca Leonie'nin parmaklarını ceketinin kolundan çekerken Pascal sempatiyle onlara

bakıyordu.

"Isolde'e göz kulak ol," diye fısıldadı. "Benim Isolde'üme. Odamda bir mektup bıraktım. İşler yolunda gitmezse..." Cümlesini tamamlamadı.

"Hiçbir şeye muhtaç olmasın. Ne o, ne de bebeği. Onların güvende olmasını sağla."

Pascal paltosunu giymesine yardım etti ve iki erkek hızlı adımlarla ön kapıya doğru yürürken Leonie umarsızlıkla arkalarından baktı. Anatole dönüp parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Seni seviyorum, küçüğüm."

Akşamüstünün nemli havası bir anda içeri doldu ve kapı arkalarından kapandı. Leonie çizmelerinin çakıltaşları üzerindeki sesi duyulmaz olana dek dinledi.

Sonra gerçekler yüzüne tokat gibi indi. En alt basamağa oturup, başını kollarına dayadı ve hıçkırmaya başladı. Merdivenin altındaki gölgeden Marieta ortaya çıktı. Bir an durakladı ve Leonie'nin yanına oturup kolunu omzuna attı.

"Her şey yoluna girecek matmazel," diye mırıldandı. "Pascal, beye-fendiye bir zarar gelmesine izin vermez."

494

Tapınak

Tuzağa düşmüş yabanıl bir hayvan çığlığını andıran hüzün, korku ve umarsızlık yakarışı Leonie'nin dudaklarından yükseldi. Isolde'ü uyandırmayacağına söz verdiğini anımsayıp gözyaşlarını bastırdı.

Ağlama nöbeti uzun sürmedi. Başı dönüyor, garip bir biçimde duygularından arındığını hissediyordu. Boğazına bir şey takılmış gibiydi.

Bluzunun manşetiyle gözlerini kuruladı.

"Benim..." Isolde'e nasıl hitap edeceğini bilemediğinden bir an durakladı. "Benim yengem hâlâ uyuyor mu?"

Marieta ayağa kalkıp önlüğünü düzeltti. Yüz ifadesi Pascal'ın her şeyi ona açıkladığını gösteriyordu.

"Madamın uyanıp uyanmadığına gidip bakmamı ister misiniz?"

Leonie başını salladı. "Hayır, rahatsız etmeyelim."

"Size bir şey getirebilir miyim? Örneğin biraz ıhlamur?"

Leonie de ayağa kalktı. "Hayır, artık iyiyim." Gülümsemeye çalıştı.

"Eminim yapacak çok işin vardır. Ayrıca ağabeyim geri döndüğünde acık-mış olacaktır. Beklemesini istemem."

Bir an göz göze geldiler.

"Pekâlâ matmazel," dedi Marieta sonunda. "Mutfağın hazır olmasını sağlarım."

Leonie bir süre daha holde kalıp evi dinledi. Yapacaklarına kimsenin tanık olmayacağını fark edince memnun oldu. Her tarafın sessiz olduğuna inanıp merdiveni tırmandı ve odasına doğru koştu.

Anatole'ün odasından gelen sesleri duyunca aklı karıştı. Yarım saat önce onu, Pascal ile birlikte evden çıkarken gördüğü için şu anda duyduklarına inanamıyordu.

Odasına gitmeye karar verdiği anda kapı açıldı ve Isolde neredeyse kollarına düştü. Sarı saçları dağılmış, giysisinin ense düğmesi açılmıştı.

Uykusundan bir şeytan ya da hayalet görerek uyanmış gibi tuhaf bir hali vardı. Leonie boğazmdaki kırmızı yara izini fark edince başını çevirdi.

Her zamanki zarif, kontrollü, kendine hâkim yengesini bir histeri krizinin eşiğinde görünce, sesi istediğinden daha sert çıktı.

"Isolde! Ne oldu? Neyin var?"

Şiddetli bir kriz geçiriyormuş gibi Isolde başını yandan yana atıyor, elindeki kâğıdı sallıyordu.

"Gitti! Dövüşmeye gitti!" diye bağırdı. "Bunu engellemeliyiz."

Anatole'ün yatak odasında bıraktığı mektubu zamanından önce bulduğunu anlayan Leonie bir anda buz kesti.

"Uyuyamayınca onu görmek istedim. Anatole yerine bunu buldum."

Isolde susup Leonie'nin gözlerinin içine baktı. "Sen biliyordun," dedi al-

çak ve sakin bir sesle.

Leonie bir an, Anatole'ün ormanda bir düello yapmak için yürümekte olduğunu unuttu. Gülümsemeye çalışarak uzanıp Isolde'ün elini tuttu.

"Attığınız adımları biliyorum. Evlendiğinizi..." dedi alçak sesle. "Keş-

ke orada olsaydım."

"Leonie, çok isterdim..." Isolde bir an durakladı. "Sana anlatmak istedik."

Leonie, ona sarıldı. Bir anda roller değişmişti.

"Anatole'ün baba olacağını da biliyor musun?" diye fısıldadı Isolde.

"Biliyorum. Aldığım en güzel haber."

Isolde birden geri çekildi. "Ama bu düelloyu da biliyordun?"

Leonie durakladı. Soruya kaçamak bir yanıt vermek üzereyken vazgeçti. Aralarında gereğinden fazla yalan vardı.

"Biliyordum," diye itiraf etti. "Mektubu dün biri getirmiş. Yanında Denarnaud ile Gabignaud var."

Isolde bembeyaz kesildi. "Elden geldi diyorsun?" diye fısıldadı. "Yani o, yakındaydı. Hatta buradaydı?"

"Anatole hedefi ıskalamayacaktır," dedi Leonie, kendi söylediğine inanmıyordu.

Isolde başını dikleştirip omuzlarını geriye attı. "Ona gitmeliyim."

Ruhsal durumunun ani değişikliği karşısında şaşıran Leonie ne diyeceğini bilemedi.

"Gidemezsin!" diye karşı çıktı.

Isolde aldırış bile etmedi. "Düello nerede yapılacak?"

"Isolde, sen iyi değilsin. Onu takip etmeye kalkışman aptallık olur."

"Nerede?"

Leonie içini çekti. "Kayın ormanında bir açıklıkta. Tam yerini bilmiyorum."

"Yabanıl ardıçların yetiştiği yer. Müteveffa kocam da ara sıra oraya atış talimi yapmaya giderdi."

"Olabilir. Anatole daha fazlasını söylemedi."

"Giyinmeliyim," diyerek kendini Leonie'nin ellerinden kurtardı.

Genç kızın, onu izlemekten başka çaresi kalmamıştı. "Hemen çıksak ve tam yerini bulsak bile, unutma ki Anatole, Pascal ile birlikte yarım saat önce gitti."

"Eğer hemen gidersek, engel olabiliriz."

Korsesini giymekle zaman yitirmeden, Isolde gri yürüyüş elbisesini ve ceketini giyip zarif ayaklarını çizmelerine soktu. Düğmelerini gelişigü-

zel ilikleyip kapıya koştu. Leonie bir adım gerisinden geliyordu.

"Rakibi sonuca boyun eğecek midir?" diye sordu Leonie, Anatole'ün biraz önce söylediğinden farklı bir yanıt duymak umuduyla.

Isolde durup gri gözlerinde umarsız bir bakışla ona döndü.

"O... o onurlu bir adam değildir."

Hem güvence aramak, hem de onu rahatlatmak için Leonie elini tuttu ve o anda aklına başka bir soru takıldı. "Bebek ne zaman dünyaya gelecek?"

Bir an için Isolde'ün bakışları yumuşadı. "Her şey yolunda giderse haziranda. Yaz bebeği olacak."

Koridordan geçerken Leonie, dünyanın renkleri adeta sertleşti, diye düşündü. Bir zamanlar sevilen, değer verilen cilalı masa, kapılar, piyano ve içine Leonie'nin tapınakta bulduğu notayı yerleştirdiği goblen tabure sanki onlara sırtını dönmüştü. Soğuk, cansız nesneler...

Giriş kapısının arkasına asılı kalın pelerinlerinden birini Isolde'e uzattı, diğerine de kendi sarındı ve kapıyı açtı. Günbatımı serinliği bir kedi gibi bacaklarına sarıldı. Yanan lambayı raftan aldı.

"Ne zaman karşılaşacaklar?" diye sordu Isolde alçak sesle.

"Günbatımında. Saat altıda."

Gökyüzünün maviliği gitgide koyulaşıyordu.

"Eğer zamanında orada olacaksak, acele etmeliyiz," dedi Leonie.

"Hadi çabuk ol."

o o

"Seni seviyorum küçüğüm," diye tekrarladı Anatole kapı arkalarından gıcırdayarak kapanırken.

Ellerinde birer lambayla, Denarnaud'nun arabasının beklediği yolun sonuna doğru yürüdüler.

Bu işin bir parçası olmak istemediği her halinden belli olan Gabignaud'yu Anatole başıyla selamladı. Charles Denarnaud, Anatole ile tokalaştı.

"Sen, doktorla arkada, senin adamınla ben önde gideceğiz," dedi Denarnaud serin akşam havasında sesini yükselterek.

Tente açıktı. Gabignaud ile Anatole arabaya bindiler. Bu kişilerle aynı arabanın içinde olmaktan huzursuz olan Pascal ile Denarnaud, karşılarına oturup uzun silah kutusunu dizlerine yerleştirdiler.

"Kararlaştırılan yeri biliyor musun Denarnaud?" diye sordu Anatole.

"Arazinin doğusunda, kayın ormanında."

Denarnaud eğilip arabacıya yolu tarif etti. Arabacının dizginleri oynatmasını, koşum takımlarının durgun akşam havasında takırdayarak hareket etmesini dinledi Anatole.

Konuşmaya istekli olan bir tek Denarnaud idi. Öykülerinin çoğu, ka-tıldığı ve genelinde yardımcısı olduğu kişi için sonu iyi biten düellolardan söz ediyordu. Adamın kendisini rahatlatmaya çalıştığını anladı Anatole ama susmasını yeğlerdi doğrusu.

498

Tapınak

Dimdik oturup manzaraya bakarken belki de dünyayı son görüşü olacağını düşünüyordu. Yolu çevreleyen ağaçlar kırağıyla kaplanmıştı. Atların sert toprak üzerindeki nal sesleri parkta yankılanıyordu. Soluk bir mehtap tüm görkemiyle yükselirken kararan gökyüzü ayna gibi parlıyordu.

"Bunlar benim silahlarım," diye açıkladı Denarnaud. "Kendim doldurdum. Kutu mühürlü. Bunların mı yoksa rakibinin silahlarının mı kullanılacağı konusunda kura çekeceksiniz."

"Biliyorum," diye atıldı Anatole ve terslendiği için özür diledi. "Özür dilerim Denarnaud. Sinirlerim gerildi. Yakından ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Kuralları bir kez daha gözden geçirmek daima yararlıdır," dedi Denarnaud. Daracık arabanın içinde sesi gereğinden daha yüksek çıkıyordu. Anatole tüm kabadayılığına karşın onun da gergin olduğunu hissetti.

"Yanlış anlaşılma olmasını istemeyiz. Bildiğim kadarıyla bu işler Paris'te daha farklı yürüyor."

"Sanmıyorum."

"Atış talimi yapıyor muydun Vernier?"

Anatole başıyla onayladı. "Evde bulunan silahlarla."

"Onlarla rahat ateş ediyor musunuz? Nişan alması iyi mi?"

"Keşke daha fazla zamanım olsaydı."

Araba engebeli arazide ilerlemeye başladı.

Anatole, sevgili Isolde'ünün yastığa dağılmış saçları ve narin, beyaz kollarıyla uyuyuşunu gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Leonie'nin parlak, yeşil, sorgulayıcı gözlerini düşündü. Henüz doğmamış çocuğunun yüzünü hayal etti. Sevdiği kişilerin yüzlerini belleğine kazımaya çalıştı.

Bunu, onlar için yapıyorum.

Ama dünya takırdayan arabaya, Denarnaud'nun kucağındaki ahşap kutuya, yanında oturan Gabignaud'nun sinirli soluklarına kadar küçül-müştü.

Anatole faytonun sola döndüğünü hissetti. Tekerleklerin altında toprak daha da engebeli bir hal almıştı. Denarnaud arabanın yan tarafına vurup arabacıya sağ taraftaki dar yola girmesini söyledi.

İki tekerlekli araba bakımsız ağaçların arasındaki patikaya saptı ve bir açıklığa geldi. Diğer tarafta bir araba daha duruyordu. Ne göreceğini daha önceden bilmesine karşın Tourmaline Kontu Victor Constant'ın siyah üzerine altın sarısı armasını tanıyınca Anatole irkildi. Tüyler ve gözlükler takılmış iki doru at ayaklarını sert soğuk toprağa vurarak bekliyordu. Arabanın yanında bir grup erkek vardı.

Önce Denarnaud indi. Ardından Gabignaud, elinde silah kutusuyla Pascal indi ve Anatole onları izledi. Öteki arabanın yanındakilerin hepsi siyah giysili olduğu halde uzak mesafeden bile Constant'ı tanıdı. Ani bir tiksintiyle titrerken operadaki isyan gecesinde Panorama Pasajı'nda kendisine saldıran kırmızı çiçekbozuğu suratlı adamı da tanıdı. Yanında duran daha kısa boylu, yoksul, ahlaksız görünümlü eski bir Napolyon pelerinine bürünmüş ihtiyar askerin yüzü de yabancı değildi.

Anatole derin bir soluk aldı. Isolde ile tanışıp âşık olduğu dakikadan itibaren Victor Constant'ın varlığı aklından hiç çıkmamıştı, ama iki erkek ocak ayındaki ilk ve tek kavgadan bu yana karşılaşmamışlardı.

Vücudunu saran öfke dalgasına şaşırdı. Yumruklarını sıktı. Şu anda gerekli olan düşüncesiz bir intikam arzusu değil, serinkanlılıktı. Birdenbire orman çok küçük göründü gözüne. Kayın ağaçlarının çıplak gövdeleri üzerine gelir gibiydi.

Toprağın üzerine çıkmış bir ağaç köküne takılıp sendeledi, neredeyse düşüyordu.

"Sakin ol Vernier," diye mırıldandı Gabignaud.

Anatole aklını başına topladı ve Denarnaud'nun, Constant'ın yanına doğru gidişini izledi. Pascal kollarında sanki bir çocuk tabutuymuş gibi taşıdığı ahşap kutuyla peşinden yürüyordu.

Yardımcılar birbirini resmi biçimde selamladı ve açıklığın ortasına doğru yürüdüler. Anatole, Constant'ın ok gibi delen, soğuk bakışlı gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Bu arada adamın pek iyi görünmediğini de fark etti.

Yardımcılar Pascal'ın bir gün önce hazırladığı derme çatma atış talim yerine yaklaştılar ve iki erkeğin duracağı yerleri adımlayarak ölçtüler. Pascal ile Constant'ın adamı yerleri belirtmek için ıslak toprağa birer baston çaktılar.

500

Tapınak

"Nasılsınız?" diye mırıldandı Gabignaud. "Size herhangi bir şey ge-tirmemi..."

"Hiçbir şey," diye kestirdi Anatole. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Denarnaud yanına geldi. "Silah seçimi kurasını kaybettiğimizi üzülerek bildiriyorum." Anatole'ün omzuna vurdu. "Eminim fark etmeyecektir.

Önemli olan namlu değil, nişandır."

Anatole kendini uykusunda yürür gibi hissediyordu. Çevresindeki her şey boğuklaşmıştı, sanki başka birinin başına geliyordu. Rakibinin silahını kullanacağı için kaygılanması gerektiğini biliyordu, ama duygulan donmuş gibiydi.

İki grup birbirine yaklaştı.

Denarnaud, Anatole'ün paltosunu çıkarttı. Constant'ın adamı da aynı-

sını yaptı. Denarnaud'nun gösterişli bir hareketle üzerinde başka bir silah, ya da kalkan görevini görecek bir cüzdan ya da kâğıt olup olmadığını anlamak için Constant'ın ceket ve yelek ceplerini kontrol etmesini izledi.

Denarnaud başını salladı. "Her şey yolunda."

Constant'ın adamı ellerini ceplerinde gezdirirken Anatole de kollarını havaya kaldırdı. Saatinin cebinden alınıp zincirinin açıldığını fark etti.

"Yeni bir saat mi beyefendi? Üstelik isminiz yazılı. Harika bir işçilik."

Hırıltılı sesi tanımıştı. Paris'teki saldırıda babasının saatini cebinden çalan adamdı. Anatole, adama vurmamak için yumruklarını sıktı.

"Bırak onu," diye homurdandı sertçe.

Adam efendisine baktı ve omzunu silkerek uzaklaştı.

Denarnaud dirseğinden tutup, yere çakılı bastonlardan birinin yanına götürdü. "Vernier burası sizin yeriniz."

Iskalamamak zorundayım.

Eline bir silah tutuşturuldu. Soğuk ve ağır silah, müteveffa amcasının tabancalarından daha kaliteliydi. Uzun namlusu özenli cilalanmış ve kabzasına Constant'ın isminin başharfleri kazınmıştı.

Anatole çok yükseklerden kendine bakıyormuş duygusuna kapıldı.

Simsiyah saçlı, bıyıklı, yüzü solmuş, burnu soğuktan kızarmış kendisine çok benzeyen bir adama bakıyordu sanki.

Karşısında ise onları Paris'ten Midi bölgesine kadar takip etmiş olan adama çok benzeyen biri duruyordu.

Uzaklardan bir ses duyuldu. Birdenbire, anlamsızca, hızla bu iş biti-rilecekti.

"Hazır mısınız beyler?"

Anatole başını salladı. Constant başını salladı.

"Birer atış."

Anatole kolunu kaldırdı. Constant da kolunu kaldırdı.

Aynı ses tekrar duyuldu. "Ateş."

Tüm duygularından arınmış olan Anatole ne bir şey duyuyor, ne görüyor, ne de koku alıyordu. Hiçbir şey yapmadığını düşünüyordu, ama kolundaki kaslar kasıldı, parmağı tetiği çekti ve horozun düşme tıkırtısı duyuldu. Barutun ateşlendiğini ve bir duman bulutunun yükseldiğini gördü.

İki kurşun sesi ormanda yankılandı. Ağaçlardan panik içinde havalanan kuşlar bir an önce uzaklaşmak için hızla kanat çırptılar.

Anatole'ün ciğerlerindeki hava boşaldı. Bacakları büküldü. Dizlerinin üstüne düşerken Isolde ile Leonie'yi düşünüyordu. Sıcak bir banyonun rahatlatıcı etkisi gibi bir sıcaklık soğuk bedenine yayılıyordu.

"Vuruldu mu?" Gabignaud'nun sesi olup olmadığından emin değildi.

Çevresinde toplanan koyu renkli figürlerin Denarnaud ya da Gabignaud olup olmadıkları belli değildi. Yalnızca siyah ve gri çizgili pantolonlar, ağır çizmeler, kalın kürk eldivenlere bürünmüş elleri seçebiliyordu. Sonra kulağına bir ses çalındı. Soğuk havada adını haykıran biri vardı.

Anatole yere yuvarlandı. Isolde'ün kendisine seslendiğini hayal ediyordu. Aynı anda ötekilerin de bu sesi duyduğunu fark etti. Çevresine top-lananlar geri çekilince, ağaçların arasından kendisine doğru koşan Leonie ile Isolde'ü gördü.

"Hayır. Anatole, hayır!" diye haykırıyordu Isolde. "Hayır!"

Aynı anda görüş alanının hemen dışında başka bir şey dikkatini çekti.

Gözleri kararıyordu. Oturmaya çabaladı ama yan tarafına bıçak saplanmış

gibi ani bir sancıyla soluğu kesildi. Elini Isolde'e uzattı ama gücü kalmamıştı. Yere yığıldığını hissetti.

Her şey ağır çekimdeymiş gibiydi. Neler olacağını algıladı. Önce gözleri bunu kabullenemedi. Denarnaud düello kurallarının yerine getirilip **502**

Tapmak

getirilmediğini kontrol etmişti. Yalnızca bir tek atış. Ama Constant düelloda kullandığı silahı yere atmış, ceket cebinden namlusu iki parmağının arasına sığacak kadar küçük bir tabanca çıkarıyordu. Kolu yukarı doğru kalktı, sağa döndü ve tetiği çekti.

Yalnızca bir tane olması gerekirken başka bir tabancası daha vardı.

Anatole haykırdı, ama çok geç kalmıştı.

Isolde'ün bedeni bir an adeta havada asılı kaldı ve merminin şiddetiyle arkaya doğru sarsıldı. Gözleri önce şaşkınlık ardından şok ve acıyla açıldı.

Anatole onun yere düştüğünü gördü.

Anatole göğsünden bir haykırışın yükseldiğini hissetti. Çevresinde herkes bağırıyor, haykırıyordu. Gerçek olamaz gibi geliyordu ama tam bu kargaşanın ortasında sanki biri kahkahalarla gülüyordu. Görüşü zayıfladı, beyazın yerini siyah aldı, dünyanın renkleri soldu.

Karanlık üzerine çökmeden önce duyduğu son ses buydu.

503

72

O O

Bir çığlık havayı böldü. Leonie de duydu, ama önce bu sesin kendi dudaklarından çıktığını algılayamadı.

Gözleriyle gördüklerine inanmayarak olduğu yerde kalakaldı. Bir sahneye bakıyormuş gibiydi. Orman ve içindeki kişiler fırça, boya ya da kameranın objektifiyle ölümsüzleştirilmiş gibiydi. Gerçek; kanlı canlı benliklerinin cansız, hareketsiz resimleriydi.

Bir anda bütün olan biteni algılamaya başladı. Bakışlarını karanlığa dikince gerçeğin kanlı el izleri aklına kazındı.

Isolde ıslak toprağın üzerinde gri giysisi kırmızıya boyanmış yatı-

yordu.

Bir kolu üzerinde doğrulmaya çabalayan, yüzü acıyla buruşmuş Anatole, tekrar yere yuvarlanıyor. Gabignaud tam yanında çömelmiş.

En şaşırtıcı olanı ise katilin yüzüydü. Isolde'ün böylesine korktuğu, Anatole'ün nefret ettiği adamın yüzü karşısındaydı.

Tüm cesaretini yitirince vücudunu bir soğukluk kapladı.

"Hayır," diye fısıldadı.

Cam kadar keskin suçluluk duygusu tüm savunmasını yıktı. Utanç, ardından öfke yatağını yıkan bir nehir gibi bedenini sardı. Birkaç adım ötede Carcassonne gezisinden bu yana düşlerini süsleyen adam duruyordu.

Victor Constant.

Anatole'ün katili. Isolde'iin işkencecisi.

Onu buraya getiren Leonie miydi?

504

Tapınak

Aynı kişi olduğundan hiç kuşku duymamasına karşın, arabanın kapı-

sındaki armayı görmek için elindeki lambayı havaya kaldırdı.

Ani, şiddetli, tüm benliğini saran bir öfke dalgasına kapıldı. Kendi güvenliğini bir yana bırakıp ağaçların gölgesinden çıkıp Anatole ile Gabignaud'nun çevresinde duranlara doğru koştu.

Doktor donup kalmış gibiydi. Yaşananların getirdiği şok, hareket etme yeteneğini yitirmesine yol açmıştı. Sallanıp silkelendi ve neredeyse tökezleyip düşüyordu. Çılgın gözlerle Victor Constant ile

adamlarına ve silahları kontrol edip düello koşullarının yerine getirildiğini bildiren Charles Denarnaud'ya baktı.

Leonie, önce Isolde'ün yanına ulaştı. Kendini yere atıp genç kadının pelerinini kaldırdı. Açık gri giysisinin sol tarafı bir serada zamansız açmış

bir çiçek gibi kırmızıya dönüşmüştü. Leonie eldivenini çıkardı. Isolde'ün giysisinin kolunu yukarı sıyırıp nabzını aradı. Çok hafifti, ama hiç olmazsa atıyordu. Az da olsa bir yaşam belirtisi vardı. Ellerini bitkin bedeninde gezdirince merminin koluna isabet ettiğini anladı. Eğer pek fazla kan kaybetmezse, sağ kalabilirdi.

"Doktor Gabignaud, yaşıyor," diye bağırdı. "Yardım edin. Çabuk.

Pascal!"

Anatole aklına geldi. Ağzının ve burnunun çevresindeki soluğunun hafif dumanını görünce belki de öldürücü yara almamıştır, diye düşündü.

Ayağa kalkıp ağabeyine doğru bir adım attı.

"Olduğunuz yerde kalırsanız, çok memnun olurum Matmazel Vernier. Siz de Gabignaud."

Constant'ın sesiyle olduğu yerde kalakaldı. Adamın silahını kaldırmış

eli tetikte, her an ateş etmeye hazır olduğunu ancak şimdi fark ediyordu.

Üstelik bir düello tabancası da değildi. *Le Protector* adıyla bilinen çanta ya da cepte taşınmak üzere üretilmiş bir savunma silahıydı. Annesinin de buna benzer bir tabancası vardı.

Silahında hâlâ kurşun vardı.

Leonie kulağına fısıldayacağı sevgi sözcüklerini hayal ettiği için kendinden tiksiniyordu. Çekingenliğini ve kendi şöhretini bir yana atıp adamın dikkatini çekmek için çabalamıştı.

Ve onu, ben buraya getirdim.

Sinirlerine hâkim olmak için kendini zorladı. Çenesini kaldırıp dimdik gözlerinin içine baktı.

"Mösyö Constant." Adı dilinde zehir tadı bırakmıştı.

"Matmazel Vernier," dedi adam silahı Gabignaud ile Pascal'dan ayırmadan. "Beklenmedik bir onur. Vernier'nin sizi böyle bir çirkinliğe tanık etmek isteyeceğini sanmazdım."

"Buraya kendim geldim."

Constant başıyla işaret etti. Uşağı ile Carcassonne'un Çite adlı orta-

çağdan kalma semtinde dolaşırken kendisini izleyen pis asker ortaya çıktı.

Constant'ın ne kadar ayrıntılı bir plan yaptığını şimdi anlıyordu.

İki adam, Gabignaud'nun kollarını arkaya çekti, elindeki lambayı yere attı. Cam kırıldı, ıslak yapraklara değen ateş söndü. Daha Leonie ne olduğunu anlamadan uzun boylu adam ceketinin altından bir silah çıkarıp Gabignaud'nun şakağına dayadı ve tetiği çekti.

Gabignaud havaya sıçradı. Kafasının arkası parçalanıp celladını kan ve kemik parçasına boğdu. Bedeni sarsıldı ve yere yuvarlandı.

Bir insanı öldürmek, ruhunu bedeninden ayırmak ne kadar kısa sü-

rüyor.

Bu fikir aklından gelip geçti. Midesinin bulandığını hissedip elleriyle ağzını örttü ve yere eğilip ıslak toprağa kustu.

Gözünün ucuyla Pascal'ın küçük adımlarla arkaya doğru çekildiğini fark etti. Kaçmaya kalkıştığına inanamadı. Onun sadakatinden hiç şüphe duymamıştı ama şu anda başka ne yapabilirdi ki?

Aynı anda Pascal, onun bakışını yakaladı ve amacını işaretle açıkladı.

Leonie doğrulup Charles Denarnaud'ya döndü. "Mösyö," dedi yüksek sesle dikkatleri kendine çekerek. "Sizin bu adamın tarafında olmanıza çok şaşırdım. İkiyüzlülüğünüzün haberi yayılınca lanetleneceksiniz."

Denarnaud, kibirle yüzünü buruşturdu. "Bu haberi kim yayacak Matmazel Vernier? Burada bizden başka kimse yok."

"Dilini tut," diye emretti Constant.

506

Tapınak

"Kız kardeşinize, ailenize hiç değer vermiyor musunuz?" diye meydan okudu Leonie. "Bu davranışınızla onları da rezil ediyorsunuz."

Denarnaud cebini yokladı. "Paranın sesi daha yüksek çıkar ve daha uzun süre duyulur."

"Denarnaud, yeter artık!"

Constant'a bakan Leonie, sanki hareketlerini kontrol edemiyormuş

gibi kafasının sürekli titrediğini ilk kez fark etti.

Ardından Anatole'ün ayağının da kıpırdadığını fark etti.

Hâlâ yaşıyor mu? Olabilir mi? Benliğini saran rahatlama bir süre sonra yerini korkuya bıraktı. Eğer yaşıyorsa ancak Constant, onun öldüğüne inandığı sürece canlı kalabilirdi.

Karanlık çökmüştü. Gerçi doktorun lambası kırılmıştı, ama geri kalan lambalar toprağa düzensiz sarı ışık havuzları saçıyordu.

Leonie âşık olduğunu sandığı adama doğru bir adım atmak için kendini zorladı.

"Buna değer mi mösyö? Kendinizi lanetlemek? Üstelik hangi nedenle? Kıskançlık mı? İntikam mı? Onur için olmadığı açıkça belli." Bu kez Pascal'ı gölgelemek için yana doğru bir adım attı. "Bırakın ağabeyime bakayım. Isolde'e bakayım."

Artık Constant'ın yüzündeki aşağılama ifadesini görecek kadar yaklaşmıştı. Yüz hatlarının saygın ve asil olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. İnanılmaz derecede iğrençti, gözbebekleri kötü gözlerinde birer topluiğne başından büyük değildi. Leonie'yi tiksindiriyordu.

"Emir verecek durumda değilsiniz Matmazel Vernier." Constant başını pelerinine sarınmış yatan Isolde'e çevirdi. "Ve şu sürtük. Tek bir mermi onun için büyük iyilikti. Bana çektirdiği kadar onun da acı çekmesini isterdim."

Leonie adamın mavi gözlerine dimdik baktı. "Artık sizin erişemeyeceğiniz bir yerde," dedi. Gerçek olmayan sözler kolayca dudaklarından dökülmüştü.

"Size inanmadığım için beni bağışlayın Matmazel Vernier. Gözlerinizde tek bir damla yaş bile yok." Gabignaud'nun kaskatı kesilmiş be-507

Kate M o s s e

denine bir göz attı. "Sinirleriniz çok kuvvetli, ama taş kalpli olduğunuza inanmıyorum."

Öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanıyormuş gibi bir an duraklayınca, kendi bedenine isabet edecek kurşunu bekleyen Leonie gerildiğini hissetti.

Pascal'ın saldırıya geçmeye hazır olduğunu fark etti. O tarafa bakmamak için çaba gösterdi.

"Daha doğrusu, karakter olarak bana annenizi anımsatıyorsunuz,"

dedi Constant.

Dünya soluğunu tutmuş gibi her şey bir anda hareketsizleşti. Soğuk akşam havasında dolaşan beyaz bulutlar, ağaçların çıplak dallarında rüzgârla kıpırdayan son yapraklar, ardıç çalılarının hışırtıları...

Sonunda Leonie konuşmaya başardı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. Her sözcük kurşun gibi havaya düştü.

Adamın mutluluğunu hissedebiliyordu. Bir tabakhanenin ekşi, keskin kokusu gibi bedeninden yükseliyordu.

"Annenizin başına gelenlerden haberiniz yok mu?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Paris'te herkes bunu konuşuyordu," dedi Constant. "Bana söylediklerine göre Sekizinci Bölge jandarmasının mercimek kadar beyniyle çözmek zorunda kaldığı en kötü cinayetlerden biriymiş."

Bir tokat yemiş gibi geriledi Leonie. "Annem öldü mü?"

Dişleri takırdamaya başladı. Constant'ın sessizliği sözlerinin doğru-luğunu kanıtlıyordu, ama Leonie'nin aklı bunu kabul edemiyordu. Eğer kabul ederse, sendeleyip düşecekti. Ve bu arada Anatole ile Isolde de güç-

ten düşüyordu.

"Size inanmıyorum," demeyi başardı.

"Ah ama inanıyorsunuz Matmazel Vernier. İnandığınızı yüzünüzden okuyorum." Kolunu indirip silahını Leonie'nin üzerinden çekti. Leonie bir adım geriledi. Tam arkasında Denarnaud'nun yer değiştirip, yaklaştığını, yolunu kapattığını hissetti. Constant da hızlı adımlarla aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Gözünün ucuyla Pascal'ın eğildiğini ve evden getirdikleri kutudaki silahlardan birini aldığını gördü.

508

Tapınak

"Dikkat!" diye bağırdı Pascal.

Leonie hiç duraksamadan kendini yere atarken başının üzerinden geçen kurşun Denarnaud'ya isabet etti. Sırtından vurulan adam yere yuvarlandı.

Constant hemen karanlığa doğru silahını ateşledi, ama hedefini tuttu-ramadı. Pascal'ın çalıların arasından Constant'ın arkasına doğru gittiğini duydu Leonie.

Constant'ın emriyle ihtiyar asker, Leonie'nin yattığı yere yaklaştı.

Öteki adam ormanın kenarına doğru koşuyor, rasgele ateş ederek Pascal'ı arıyordu.

"Burada!" diye bağırdı adam efendisine.

Constant tetiği çekti. Yine mermi boşa gitti.

Koşan ayak sesleri toprağı titretti. Gürültünün geldiği yöne bakan Leonie bağırışları duydu.

"Dur!"

Leonie karanlığın içinden Marieta'nın sesini duydu. Gözlerini kısınca birkaç tane lambanın gitgide yaklaştığını gördü. Bahçıvanın oğlu Emile açıklığın öte yanından bir elinde alevli bir meşale diğerinde bir sopayla ortaya çıktı.

Constant'ın durumu değerlendirdiğini gördü Leonie. Ateş etti, ama oğlan daha hızlıydı, bir kayın ağacının ardına saklandı. Constant kolunu kaldırdı, karanlığa doğru bir el daha ateş etti. Sonra bu tarafa dönüp Anatole'ün göğsüne iki mermi daha sallayan Constant'ın yüzündeki deli ifadeyi fark etti Leonie.

"Hayır!" diye haykırarak elleri ve dizleri üzerinde çamurların içinde ağabeyine yaklaştı. "Hayır!"

Marieta da dahil sekiz uşak çıktı ortaya.

Constant durmadı. Paltosunu sırtından atıp, ormandan gölgelere, harekete hazır bekleyen faytonuna doğru yürümeye başladı.

"Tanık kalmasın," dedi adamlarına.

Uşağı yanıt vermeden döndü ve ihtiyar askerin kafasına bir el ateş

etti. Ölen adamın yüzünde inanılmaz bir şaşkınlık ifadesi vardı. Dizleri büküldü ve yere yığıldı.

Gölgelerin arasından çıkan Pascal ikinci tabancayı da ateşledi. Constant'ın tökezlediğini, neredeyse yere düştüğünü, ama topallayarak ormandan çıktığını gördü Leonie. Katliam ve kargaşanın içinde araba kapısının kapandığını, atların hareketlendiğini ve ağaçların arasından arka kapıya doğru gittiğini fark etti.

Marieta çoktan Isolde ile ilgilenmeye başlamıştı. Pascal koşup yanın-da diz çöktü. Leonie'nin

dudaklarından bir hıçkırık yükseldi. Güçlükle ayağa kalkıp birkaç metre ötedeki ağabeyine gitti.

"Anatole?" diye fısıldadı. Kolunu geniş omuzlarına sımsıkı sardı, sarstı, uyandırmaya çalıştı. "Anatole lütfen."

Sessizlik biraz daha derinleşti.

Leonie, ağabeyinin kalın paltosunu tutup, bedenine sardı. Soluğu kesildi. Mermilerin açtığı deliklerden neredeyse tüm kanı yattığı yere boşalmıştı. Başını kollarına alıp, saçlarını arkaya doğru attı. Anatole'ün kahverengi gözleri açıktı, ama artık ölmüştü.

72

O O

Constant kaçınca orman boşaldı.

Pascal'ın yardımıyla Marieta yarı baygın Isolde'ü eve götürmek için Denarnaud'nun arabasına bindirdi. Gerçi kolundaki yara çok ciddi değildi ama fazla kan kaybetmişti. Leonie, onunla konuşmaya çalıştı, ama Isolde yanıt vermedi. Yatağına yatırılmasına izin verdi ama ne kimseyi görüyor ne de tanıyor gibiydi. Sanki başka bir dünyadaydı.

Leonie soğuktan titriyordu, saçlarına, giysilerine kan, barut ve ıslak toprak kokusu sinmişti, ama Anatole'ün yanından ayrılmayı reddediyordu.

Bahçıvanın oğluyla ahırlardaki seyisler, Constant'ı kaçırmak için silah olarak kullandıkları sopalar ve paltolarıyla derme çatma bir sedye yaptı-

lar. Anatole'ün güçsüz bedenini omuzlarının üzerinde taşırlarken soğuk, karanlık havayı ellerindeki meşaleler aydınlatıyordu. İlan edilmemiş bir cenazenin yas tutan tek takipçisi gibi Leonie onları izledi.

Daha sonra Doktor Gabignaud eve getirildi. İhtiyar askerle hain Denarnaud'yu almak için tek atlı araba gönderilecekti.

Leonie eve ulaştığında Domaine de la Cade'ı saran felaketin haberi yayılmıştı. Pascal hemen Rennes-le-Château'ya bir haberci gönderip Berenger Sauniere'e olayı bildirip yardımını istedi. Marieta da ölülerin yanında oturması ve defin hazırlıkları için köyden birini getirtmişti.

Madam Saint-Loup, elinde bedeninin iki katı büyüklüğünde kumaş

bir çanta taşıyan küçük bir oğlanla birlikte geldi. Leonie yapacağı işlerin ücretini konuşmaya hazırlanırken, kadın komşusu Mösyö Baillard'ın **511**

her şeyi hallettiğini bildirdi. Adamın nezaketi ve cömertliği Leonie'nin kırmızı gözlerini yaşarttı.

Ölüler yemek salonuna konmuştu. Madam Saint-Loup yanında getirdi-

ği bir şişeden porselen kâseye bir sıvı boşaltırken Leonie de onu izliyordu.

"Okunmuş su matmazel," dedi kadın sorulmamış soruyu yanıtlayarak. İçine bir şimşir dalı attı, iki mum yaktı ve ölülerin arkasından okunan dualardan birini okumaya başladı. Küçük oğlan başını eğerek dinledi.

"Kutsal peder bu kulunu al..."

Eski ve yeni geleneklerin karışımı sözler odada uçuşurken Leonie hiçbir şey hissetmiyordu. Ne kutsal merhamet, ne Anatole'ün öbür dünyaya göç edişinde bir huzur, ne de ruhuna giren ve onları birleştiren bir ışık vardı. Yaşlı kadının sunduklarında teselli ve şiirsellik yoktu, yalnızca sonsuza dek yankılanacak bir kayıp vardı.

Madam Saint-Loup sustu. Oğlandan çantasmdaki büyük makası istedi ve Anatole'ün kan içinde kalmış giysilerini kesmeye başladı. Ormanın pislikleri ve aldığı yaralar nedeniyle giysileri keçeleşmiş ve kirlenmişti, yapılan işi zorlaştırıyordu.

"Matmazel?"

Anatole'ün cebinden çıkan iki zarfı Leonie'ye uzattı. Gümüş zarfı Constant'ın siyah arması süslüyordu. Paris posta damgasını taşıyan diğer zarf açılmamıştı. Her ikisinin kenarları da pas kırmızısına boyanmış gibiydi.

Leonie ikinci mektubu açtı. Sekizinci Bölge jandarması resmi bir dille annelerinin 20 Eylül Pazar gecesi öldürüldüğünü Anatole'e bildiriyordu.

Henüz katil yakalanamamıştı. Müfettiş Thouron imzasını taşıyan mektup birkaç adres değiştirip sonunda Rennes-les-Bains'e ulaşmıştı.

Derhal kendileriyle temas kurulması isteniyordu.

Leonie soğuk avucunda mektubu buruşturdu. Bir saat önce ormanda Constant'ın söylediği acımasız sözler şimdi mektubun resmi siyah beyaz yazısında gerçeklik kazanmıştı. Annesi ölmüştü. Üstelik aradan bir aydan fazla zaman geçmişti.

Annesinin sahiplenilmemiş, yası tutulmamış ölümü Leonie'nin üzgün yüreğini daha da burktu. Anatole gittiğine göre artık bu işler ona kalıyordu. Başka kim vardı?

Tapınak

Madam Saint-Loup, Anatole'ün yüzünü, ellerini öylesine şefkatle temizliyordu ki izlemek Leonie'ye

acı verdi. Yaşlı kadın daha önce de defalarca kullanıldığı belli olan sararmış, siyah iplikle birbirine tutturulmuş

birkaç beyaz keten çarşaf çıkardı.

Leonie artık bakamayacaktı.

'Abbe Sauniere gelince haber verin," diyerek dışarı çıkıp yaşlı kadını Anatole'ün bedenini kefene sarması için yalnız bıraktı.

Kurşun gibi ağırlaşmış bacaklarla ağır ağır basamakları çıkıp Isolde'ün odasına yöneldi. Marieta, hanımefendisinin yanındaydı. Leonie'nin tanımadığı, siyah silindir şapkalı, sivri uçlu yakalı bir doktor yanında beyaz önlüklü bir hemşireyle birlikte köyden gelmişti. Kaplıcanın sağlık görevlilerini gönderen de Mösyö Baillard idi.

Leonie odaya girdiğinde doktor, Isolde'e sakinleştirici bir iğne yapı-

yordu. Hemşire, genç kadının giysisini sıyırmış, kalın gümüş enjektörü ince koluna batırmıştı.

"Durumu nasıl?" diye fısıldadı Leonie, Marieta'ya.

Hizmetçi başını salladı. "Aramızda kalmak için mücadele ediyor, matmazel."

Leonie yatağa yaklaştı. Eğitimsiz gözü bile Isolde'ün ölümle yaşam arasında durduğunu fark ediyordu. Ateşten yanıyordu. Altındaki çarşaf terden ıslanınca değiştirildi. Hemşire ancak bir dakika kadar cildini serin-letmeye yeten soğuk keten bantları alnına yerleştirmeyi başardı.

Doktorun yaptığı iğne etkisini gösterince ateşi düştü ve Isolde örtülerin altında sanki Kore hastalığına tutulmuş biri gibi titremeye başladı.

Isolde'ün sağlığı için duyduğu kaygı ve korku Leonie'nin biraz ön-ce tanık olduğu şiddetin görüntülerinin tekrarlanmasını engeller gibiydi.

Çok fazla düşünürse kayıpların ağırlığı tüm benliğini saracaktı. Annesi ölmüştü. Anatole ölmüştü. Isolde ile doğmamış bebeğinin yaşamı hâlâ tehlikedeydi.

Gökyüzünde mehtap yükseldi. Azizler Yortusu.

Saat on bire gelirken kapı tıklatıldı ve Pascal girdi içeri.

"Matmazel Leonie," dedi alçak sesle. "Sizi görmek isteyen birileri var."

"Rahip mi? Abbe Sauniere mi geldi?"

Pascal başını salladı. "Mösyö Baillard ve polisler."

Doktordan izin isteyip, Marieta'ya olabildiğince çabuk döneceğini söyleyen Leonie aceleyle Pascal'ın ardından koridora çıktı.

Merdivenin başında durup holdeki silindir şapka ve yağmurluk kalabalığına baktı. İki adamın üzerinde Paris jandarmasının üniforması, üçüncüsünün üzerinde ise aynı üniformanın taşra biçimi vardı. Koyu renk ciddi kılıkların ormanında açık renk giysili biri hemen göze çarpıyordu.

"Mösyö Baillard," diye seslenip koşarak merdivenden inerek adamın ellerine sarıldı. "Geldiğinize çok sevindim. Anatole..."

Sesi titredi. Kelimeler dudaklarından dökülemedi.

Baillard başını salladı. "Saygılarımı sunmaya geldim," dedi ve ya-nındakilerin duymaması için sesini alçaltarak devam etti. "Ya Madam Vernier? Onun durumu nasıl?"

"Kötü. Doktor şu anda yarasından çok akıl sağlığı ile ilgileniyor. Ger-

çi mermi kolunun iç tarafına isabet etmiş, ama mikrop kapmaması çok önemli." Leonie, adamın ne dediğini bir anda algılayıp sustu. "Onların evlendiğini biliyor muydunuz?" diye fısıldadı. "Ama ben bilmiyordum...

Nasıl..."

Baillard parmağını dudaklarına yasladı. "Bu sohbeti şu anda, böyle bir toplulukta yapmak doğru olmaz." Gülümseyerek yüzüne baktı ve sesini yükseltti. "Matmazel Leonie bu beyefendilere Domaine de la Cade yolunda rastladım. Tamamen rastlantı!"

İki polisten genç olanı şapkasını çıkarıp yaklaştı. Sanki günlerdir uyumuyormuş gibi gözlerinin altında mor halkalar belirmişti.

"Müfettiş Thouron," diyerek elini uzattı. "Paris'ten, Sekizinci Bölge jandarmasından. Başınız sağ olsun, Matmazel Vernier. Üstelik size bir kötü haberim daha var. Haftalardır bu haberi vermek için ağabeyinizi ve sizi arıyordum."

Leonie cebindeki mektubu çıkardı. "Kendinizi üzmeyin sayın mü-

fettiş," dedi duygusuzca. "Annemin öldüğünü biliyorum. Bu mektup çok uzun bir yol kat ederek dün gelmiş. Ayrıca bu akşamüstü Vic..."

Adını söylemek içinden gelmediğinden sustu.

Thouron'un gözleri kısıldı. "Sizi ve müteveffa ağabeyinizi bulmak çok zor oldu."

Perişan ve yorgun görünümünün ardında genç adamın çok zeki ve akıllı olduğu gözlerinden belli oluyordu.

"Bu akşam yaşanan trajedinin ışığında, Paris'te bir ay önce gerçek-leşen olayların arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum."

Leonie, bakışlarını önce Mösyö Baillard'a ardından Müfettiş Thouron'un yanında duran adama çevirdi. Kır saçları, esmer teniyle tipik bir Midi bölgesi insanıydı.

"Beni henüz meslektaşınızla tanıştırmadınız Müfettiş Thouron," dedi Leonie resmi görüşmeyi elinden geldiğince ertelemeye çalışarak.

"Bağışlayın beni. Beyefendi, Carcassonne jandarmasından Müfettiş

Bouchou. Sizi bulmak için bana yardımcı oldu."

Leonie, adamlara baktı. "Anlamıyorum Müfettiş Thouron. Hem Paris'ten bir mektup gönderiyorsunuz, hem de kalkıp buraya kadar geliyorsunuz? Nasıl oluyor bu?"

İki erkek bakıştı.

"Bu sohbeti daha özel bir yerde sürdürmeyi önerebilir miyim beyler?"

dedi Audric Baillard sakin ama itiraz kabul etmez bir sesle.

Yaşlı adamın koluna dokunduğunu hissedince kararın kendisine bıra-kıldığını algıladı Leonie.

"Salonda şömine yanıyor," dedi.

* * *

Dama tahtasını andıran döşeme taşlı holü geçtiler ve Leonie kapıyı açtı.

Anatole'ün salondaki anıları o kadar güçlüydü ki, sendeledi. Gözünde onu, şöminenin önünde sırtını ısıtmak için ceketinin kuyruklarını kaldırmış, saçları parlayarak dururken canlandırdı, ya da yemek davetinin yapıldığı gece elinde sigarasıyla pencerenin önünde Doktor Gabignaud ile konuşuyordu. Leonie ile Isolde yirmi bir oynarlarken yeşil çuha örtülü masaya eğilmiş onları izliyordu. Benliğini odanın dokusuna yazmış olduğunu Leonie şimdiye kadar fark etmemişti.

Görevlileri salona davet edip, Leonie'yi yarı uyur biçimde kanepeye oturtma görevi Baillard'a kalmıştı.

Thouron, 20 Eylül'de annesinin öldürülmesi ve cesedinin bulunmasıy-la başlayan olayları, kısa süreli araştırma sonunda Carcassonne ve ardından Rennes-les-Bains'e gelişini anlattı. Leonie sözcükler çok uzaklardan geliyormuş gibi dinliyordu. Anlamakta güçlük çekiyordu. Gerçi Thouron çok sevdiği annesinden söz ediyordu, ama Anatole'ün kaybı yüreğinin çevresine kaim duvar ördüğünden başka hiçbir duygu giremiyordu. Marguerite için yas tutacak zamanı olacaktı. Nazik ve onurlu doktor için de yas tutacaktı, ama şu anda aklında sadece Anatole ve onun karısıyla doğmamış

çocuğunu korumak için verdiği söz vardı.

"Sonunda kapıcı gelen mektupları vermek için para aldığını itiraf etti.

Debussy'lerin hizmetçisi de cinayetten önceki ve sonraki günlerde Berlin Sokağında dolaşan bir adamdan söz etti." Thouron duraklayıp devam etti.

'"Eğer müteveffa ağabeyinizin annenize yazdığı mektup olmasaydı, sizi nasıl bulurduk hiç bilmiyorum."

"Adamın kimliğini tespit ettiniz mi Thouron?" diye sordu Baillard.

"Yalnızca görüntü olarak. Hasta görünümlü bir adam. Teni kırmızıy-dı, sivilceli kafasında hiç saç yok gibi."

Leonie irkilince üç çift göz ona çevrildi.

"Onu tanıyor musunuz Matmazel Vernier?" diye sordu Thouron.

Tarif ettiği adam tabancanın namlusunu Doktor Gabignaud'nun şa-kağına dayayıp tetiği çekmişti. Kan ve kemik parçalarının ormana dağılmasına yol açmıştı.

Derin bir soluk aldı. "Victor Constant'ın uşağı."

Thouron ile Bouchou bakıştı. "Tourmaline kontu mu?"

"Anlayamadım?"

"Constant ile Tourmaline kontu aynı kişidir. Koşullara ya da yanındakilere göre iki isminden birini kullanır."

"Bana kartını verdi," dedi Leonie duygusuz bir sesle. "Victor Constant."

Audric Baillard'ın elini rahatlatmak için omzuna koyduğunu hissetti.

"Bu olayda Tourmaline kontu zanlı mı, Müfettiş Thouron?" diye sordu yaşlı adam.

Müfettiş bir an durakladı ve gizli tutmanın yararı olmayacağına karar verdi. "Onun da Mösyö Vernier'den birkaç gün sonra Paris'ten Midi'ye gelmiş olduğunu saptadık."

Leonie duymadı bile. Yalnızca Victor Constant elini tuttuğu zaman yüreğinin nasıl attığını düşünüyordu. Anatole'ü kandırıp adamın kartını nasıl gizlemişti. Hayal dünyasında gece gündüz ona nasıl yer vermişti.

Constant'ı buraya kadar kendisi getirmişti. Leonie'nin yüzünden Anatole ölmüştü.

"Leonie," dedi Baillard yumuşak bir sesle. "Madam Vernier'nin kaçtığı adam Constant mıydı? Senyör Anatole bu akşam onunla mı düello yaptı?"

Yanıtlamak için kendini zorladı. "Evet," dedi ölü gibi bir sesle.

Baillard salonun öte tarafındaki yuvarlak içki masasına yaklaşıp Leonie'ye bir bardak brendi doldurdu ve geri döndü.

"Yüz ifadelerinizden beyler, bu adamı tanıdığınızı varsayıyorum,"

dedi Baillard bardağı genç kızın eline tutuştururken.

"Tanıyoruz," diye onayladı Thouron. "Soruşturmada adı birkaç kez geçti, ama cinayetle arasında bağlantı kuramıyoruz. Son haftalara kadar intikam almak için Mösyö Vernier aleyhine zeki ve kurnaz bir kampanya yürütmüş ve sonunda biraz dikkatsizleşmiş."

"Ya da fazla kibirlenmiş," diye ekledi Bouchou. "Carcassonne'un Barbes semtindeki bir eğlence yerinde bir olay oldu... ve bir kız kötü biçimde sakatlandı."

"Tutarsız davranışlarının gittikçe artmasının hastalığının hızlı ilerleyi-

şiyle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Artık beynini etkilemeye başladı."

Thouron sustu ve Leonie'nin duymaması için, "Frengi," diye fısıldadı.

Baillard kanepenin arkasından dolaşıp Leonie'nin yanına oturdu.

"Bildiklerinizi Müfettiş Thouron'a anlatın," dedi elini tutarak.

Leonie içkisinden bir yudum daha aldı. Alkol boğazını yaktı, ama ağzındaki ekşi tadı da giderdi.

Gizlemenin ne yararı var?

Montmartre Mezarlığı'ndaki cenaze töreninden, Panorama Pasajı'ndaki saldırıdan başlayıp sevgili

taşıtından inişlerine ve bu akşam Domaine de la Cade ormamndaki kanlı olaylara kadar yaşanan her şeyi sırasıyla anlattı.

Mart, eylül, ekim...

Üst katta Isolde, Anatole'ün vurulup düştüğünü gördüğü anda bedenini saran beyin hummasının etkisiyle yatıyordu.

Hayaller, düşünceler aklına gelip gidiyordu. Gözleri aralık, bir an için kendini, titreyen mum ışığı kahverengi gözlerine yansıyan Anatole'ün kollarında yatıyor gibi görüyor ve görüntü soluyordu. Genç adamın yüzü silinip kafatası ortaya çıkmaya başlamıştı. Ölü bir kafanın kemikleri, diş-

leri ve gözlerinin bulunduğu yerdeki boşluklar görülüyordu.

Fısıltılar, sesler, Constant'ın kötülük dolu soğuk ses tonu aşırı ateş-

lenmiş beynine sinsice sızıyordu. Yastığın üzerinde yandan yana dönüyor, kafasındaki yankılardan kurtulmaya çabalıyor ama yalnızca ahenksiz gürültüyü şiddetlendiriyordu. Hangisi ses, hangisi yankıydı?

Düşünde oğlunu hiç tanımadığı babası için ağlarken gördü. Aralarında sanki bir cam varmış gibi Anatole'den ayrı kalmıştı. Her ikisine de seslendi, ama dudaklarından hiç ses çıkmadı, kimse onu duymadı. Elini uzatınca aradaki cam paramparça oldu ve mermer kadar soğuk bir cilde dokunduğunu hissetti.

Yalnızca bir heykel.

Anılar, düşler, önseziler. Halatları sökülmüş bir akıl.

Saat gece yarısına, büyücülerin saatine yaklaşırken, rüzgâr uğuldama-ya, ıslık çalmaya, evin ahşap pencere pervazlarını takırdatmaya başladı.

Huzursuz bir gece. Dışarıda dolaşılacak, güvenli bir gece değil.

ONUNCU BOLUM

Göl

Ekim 2007

93

O O

31 EKİM 2007 ÇARŞAMBA

Meredith tekrar uyandığında Hal gitmişti.

Elini uzatıp yanında uyuduğu yere dokundu. Çarşaf soğuktu ama yastığa kokusu sinmiş, başının izi kalmıştı.

Panjurlar kapalı, oda karanlıktı. Meredith saate baktı. Sekiz. Hizmet-

çilerin kendisini görmelerini istemediğinden Hal'in kendi odasına dön-düğünü düşündü. Usulca elini yanağına götürüp hatırlamasa bile, verdiği veda öpücüğünün izlerini aradı.

Bir süre örtülerin altına büzülüp Hal'i, yanındayken hissettiklerini, dün gece dışa vurmasına izin verdiği kendi duygularını düşündü. Düşünceleri Hal'den bakır saçlı Leonie'ye, gece kendisini ziyaret eden genç kıza kaydı.

Uyuyamıyorum.

Bu sözcüğü Meredith gördüğü düşlerden anımsıyordu. Söylenmemişti ama duymuştu. Acıma hissi, huzursuzluk, Leonie'nin kendisinden bir şey istemesi...

Meredith yataktan kalkıp ayaklarını sıcak tutmak için kaim çoraplarını giydi. Hal kazağını dün gece üzerine attığı iskemlede unutmuştu.

Yüzüne yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Kendisine birkaç beden büyük gelen kazağı üzerine geçirdi.

521

Kate M o s s e

Büyük büyükbabası Vernier'nin sepya fotoğrafı dün geceki yerde duruyordu. Olasılıklar onu çekiyordu. Aklından geçen birbiriyle uyumsuz fikirler gece boyunca yerlerini bulmuştu.

Atılacak ilk adım Anatole Vernier'nin evlenip evlenmediğini bulmaktı ama bunu düşünmek yapmaktan daha kolaydı. Ayrıca iki kardeşin Isolde Lascombe ile arasında nasıl bir bağ olduğunu çözmek zorundaydı.

Fotoğrafın çekildiği 1891 yılında bu evde yaşıyorlar mıydı yoksa yalnızca ziyarete mi gelmişlerdi? Sıradan insanlar hakkında internette çok fazla bilgi edinemeyeceğini dün öğrenmişti. Aile tarihi sitelerine girip bir bilgi kırıntısına ulaşmak için isimlere, doğum ve ölüm tarihleriyle yerlerine ihtiyacınız vardı.

Bilgisayarını açınca Mary'den herhangi bir yanıt gelmediğini görüp hayal kırıklığına uğradı, ama şaşırmadı. Chapel Hill'e yeni bir e-posta yollayıp son yirmi dört saatte yaptıklarını açıkladı ve bir şeyleri daha kontrol etmesini istedi. Hal hakkında hiçbir şey söylemedi. Leonie hakkında hiçbir şey söylemedi. Mary'yi kaygılandırmanın anlamı yoktu. Teması kesmeye-ceğine söz verip gönder tuşuna bastı.

Biraz üşümüş ve susamış olduğunu fark edip çaydanlığı doldurdu.

Suyun kaynamasını beklerken, çalışma masasının üzerindeki rafta duran kitaplara göz attı. *Diables et Esprits Malefiques et Phantomes de la Montagner>* başlığı ilgisini çekince uzanıp aldı. İlk sayfada yerel bir yazar olan Audric S. Baillard'ın eski bir yapıtının yeni baskısı olduğu belirtilmişti.

Yazar Pirene Dağları'nda Los Seres köyünde yaşamış ve 2005 yılında öl-müştü. İlk baskı tarihi belirtilmemişti, ama yerel bir klasik olduğu belliydi.

Arka kapağındaki eleştiriler Pirene Dağları folkloru konusunda açıklayıcı bir kitap olduğunu belirtiyordu.

İçindekiler listesine bakınca öykülerin Couiza, Coustaussa, Durban, Espereza, Fa, Limoux, Rennes-les-Bains, Rennes-le-Château, Quillan gibi bölgelere ayrıldığını gördü. Rennes-les-Bains ile ilgili bölümün ba-

şında 1900 yılında o zaman Perou adıyla bilinen şimdiki Deux Rennes Meydanının siyah-beyaz bir fotoğrafı vardı. Meredith asker üniformalı (*) Dağların Cinleri ve Uğursuz Ruhları ve Hayaletleri.

522

Tapınak

atasının çınar ağacının yayılmış dalları altında durduğu yeri tam olarak görebiliyordu.

Çaydanlık ıslık çaldı. Bir bardağa bir paket sıcak çikolata tozu döküp, iki şeker attı ve kitapla birlikte pencerenin önündeki koltuğa yerleşip okumaya başladı.

Kitaptaki öyküler birbirine benziyordu. Her yerde iblis ve şeytan efsaneleri kuşaklar boyu, hatta bin yıl geriye gidiyor, folklor ile adlarını haritada okuduğu Şeytanın Koltuğu, Boynuzlu Dağ ve Şeytan Gölü gibi doğal oluşumları birbirine bağlıyordu. İlk sayfaya tekrar dönüp ilk baskı tarihi hakkında bir ipucu aradı. Son öykü 1900'lerden kalmaydı, ama yazar ancak birkaç yıl önce öldüğüne göre bunları daha sonra toparlamış da olabilirdi.

Baillard'ın yazı stili açık ve dağınıktı, gerçeklere dayanan bilgileri asgari süslemeyle veriyordu. Domaine de la Cade hakkında bir öykü bulunduğunu görünce heyecanlandı. Bu arazi Lascombe ailesinin eline 1562-1568 yılları arasında Katolikler ile Huguenot'lar arasında yaşanan Din Savaşları sırasında geçmişti. Eski aileler çökmüş, onların yerini Katolik Guise ailesi ya da Kalvinist Bourbon ailesine sadakat gösterip ödüllendiri-len yeni zenginler almıştı.

Babası Guy Lascombe 1865'te ölünce arazi Jules Lascombe'a miras kalmıştı. 1885'te Isolde Labourde ile evlenen Jules 1891'de çocuk sahibi olmadan ölmüştü. Bulmacanın bir parçası daha yerine oturmuştu. Fotoğrafta görünen Jules'ün sonsuza dek genç görünen karısına gülümseyerek baktı.

Bu arada Isolde'ün adına Rennes-les-Bains Mezarlığı'nda Lascombe-Bousquet aile mezarlığında rastlamadığını anımsadı. Acaba neden?

Araştırılması gereken bir nokta daha.

Tekrar kitaba döndü. Baillard şimdi Domaine ile ilgili efsaneleri anlatıyordu. Yıllarca Rennes-les-Bains çevresinde çocuklara ve ıssız çiftlik-lerde çalışanlara saldıran ürkütücü, acımasız yabanıl canavar dedikoduları alıp başını gitmişti. Bu saldırıların en belirgin işareti kurbanın yüzünde üç geniş yara açan pençe izleriydi. Olağandışı izler.

Hal'in babasının arabası uçuruma yuvarlanınca aldığı yaralan anımsadı Meredith. Rennes-le-Château'daki Vizigot sütununa yerleştirilmiş

Meryem heykelinde de aynı izler vardı. Hemen ardından gördüğü karabasanın parçalan aklına geliverdi. Loş merdivenin başında asılı duran goblen duvar halısı... Kovalanma, pençelerin ve siyah tüylerin cildine, ellerine dokunması duygusu...

Bir, iki, üç, hop.

Rennes-les-Bains Mezarlığındaki Birinci Dünya Savaşı'ndayaşamını yitirenler için inşa edilen anıtta yazılı isimler gözlerinin önünde canlandı: Saint-Loup.

Rastlantı mı?

Sabah serinliğinden ve gecenin anılarından sıyrılmak için Meredith tekrar okumaya başladı. 1870-1885 yılları arasında pek çok ölüm ve kaybolma olayı yaşanmıştı. Ardından göreceli sakin bir dönem geçmiş ve 1891

sonbaharından başlayarak yerel efsanelere göre Domaine de la Cade arazisinin sınırları içindeki Vizigot tapınağında yaşayan bir iblis hakkındaki öyküler, kulaktan kulağa yayılmaya başlamıştı. Altı yıl boyunca ölümler, faili meçhul saldırılar gerçekleşmiş ve her şey birdenbire 1897'de sona er-mişti. Yazar gerçi açıkça söylemiyordu, ama terörün sona ermesinin evin bir bölümüyle tapınağın bir yangında yıkılmasıyla bağlantılı olduğunu ima ediyordu.

Meredith kitabı kapatıp koltuğa kıvrıldı. Sıcak çikolatasını yudumla-yıp düşüncelerini sıraya sokarken kendisini rahatsız eden noktayı keşfetti.

Folklor ve efsaneleri anlatan bir kitap nasıl olur da tarot destesinden söz etmez? Audric Baillard araştırmaları sırasında mutlaka bu kartları duymuştu.

Bu desteyi Bousquet ailesi, yakın çevrenin manzarasını kartların arkasına yerleştirip yayımlamıştı. Üstelik kitapta anlatılan dönemle örtüşüyordu.

Yazar özellikle kartlardan bahsetmemiş olabilir mi?

Aniden ürperdi. Tuhaf bir serinlik, adeta havada aniden hissedilen de-

ğişim... Birinin varlığı... Odada değil ama yakında... Uçup kaçıcı, yalnızca bir izlenim.

Leonie mi?

Meredith ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Uzun metal kilidi, pencere kanatlarını ve panjurları açtı. Soğuk hava gözlerini yaşarttı. Rüzgâr gövde-lerinin arasında dolanırken ağaçların tepeleri sallanıyor, ıslık çalıyor, içini

çekiyordu. İçindeki müziğin yankılarını taşıyan hava huzursuzdu. Notalar esintiyle dağılıyordu. Arazinin kendi melodisi...

Bahçeye doğru bakarken hareket eden biri gözüne takıldı. Eğilip ba-kınca kapüşonu başına çekilmiş, uzun pelerinli zarif bir figürün binanın yanından çıktığını gördü.

Rüzgâr biraz daha sertleşmiş gibiydi, diğer taraftaki çayırları bahçeden ayıran yüksek şimşir çitin arasındaki kemerli açıklıktan yarışırcasına esiyordu. Gerçi oldukça uzaktı, ama beyaz köpüklü dalgaların gölün kıyı-

sındaki otları ıslattığını görebiliyordu.

Resim, izlenim ya da görüntü gölgelerin arasında kalıyor, pembe gök-te dolaşan beyaz bulutların arasından süzülen soluk güneşin yükselen ışı-

ğından kaçınıyordu. İncecik bir çiy tabakasıyla kaplanmış otların üzerinde adeta kayarcasına yürüyordu. Meredith ıslak toprağın, sonbaharın, yanan kütüklerin, odun ateşlerinin kokusunu içine çekti. Kemiklerin kokusu, sanki burnuna geliyordu.

Büyülenmiş gibi sessizlik içinde görüntünün gölün öte yanma iler-lemesini izledi. Görüntü bir an göle bakan burnun üzerinde durakladı.

Meredith'in bakışları sanki zum yapan bir kamera gibi daralıp yaklaştı.

Kapüşonun arkaya düşüp kızın yüzünün açıldığını hayal etti. Soluk, simetrik, bir zamanlar zümrüt gibi parlayan yeşil gözlü bir yüzdü. Rengi olmayan gölge. Sabah ışığında şeffaf gibi görünen, dövülmüş bakır rengi bukleleri kırmızı giysisinin omuzlarından incecik beline doğru süzüldü.

Biçimsiz bir şekil. Adeta kendi bakışlarıyla Meredith'e umutlarını, korkularını, hayallerini yansıtmıştı.

Sonra ormanın içinde gözden kayboldu.

"Leonie?" diye fısıldadı Meredith.

Uzun bir süre gölün öte yanından, görüntünün durduğu yerden gözlerini ayırmadı. Uzaklarda hava dingindi. Gölgelerde hiçbir şey kıpırdamı-

yordu.

Sonunda içeri çekilip pencereyi kapattı.

Birkaç gün, hatta birkaç saat önce olsa, korkudan çıldırabilirdi. Aynada kendi yüzüne bakıp Jeanette'in yansımasını gördüğü zamanlardaki gibi.

Ama artık korkmuyordu.

Nedenini bilmiyordu ama her şey değişmişti. Aklı berraktı. Meredith iyiydi. Korkmuyordu. Delirmiyordu. Görüntüler, ziyaretler bir müzik par-

çası gibi birbirini izleyen dilimlerdi. Rennes-les-Bains Köprüsü altında...

Su... Sougraigne yolunda... toprak... Otelde... özellikle varlığını en güçlü hissettiği bu odada... hava...

Hava grubunu oluşturan Kılıçlar, zekâ ve anlayışı simgeliyordu. Suyla bağlantılı olan Kupalar duygularla ilgiliydi. Toprak grubu Tılsımlar, fiziksel gerçekleri, hazineleri temsil ediyordu. Dört grubun biri eksikti. Eksik olan ateş grubu Asalar, enerji ve çelişkiyi simgeliyordu.

Öykii kartlardadır.

Belki de bu dörtlü geçmişte tamamlanmıştı, ama bugün bir araya gelmiyordu. Yüz yıl kadar önce Domaine de la Cade'ın büyük bir bölümünü yok eden yangında tamamlanmış olabilir mi?

Laura'nın verdiği kopya desteyi alıp bir gece önce yaptığı gibi imgelere teker teker bakıp sırlarını açıklamalarını istedi. Kartları yan yana dizerken beynini boşalttı. Rennes-les-Château'dan dönerken Hal ile konuştuklarını, Vizigotların krallarını ve soylularını hazineleriyle birlikte mezarlıklar yerine gizli mezarlara nasıl gömdüklerinden söz ettiklerini düşündü. Gö-

mü odası inşa edilinceye kadar nehrin yatağı değiştiriliyor ve kral gizli mekâna gömülüp nehir tekrar eski yatağına getiriliyordu.

Eğer orijinal deste yangından kurtulmuşsa, Domaine de la Cade sınırları içinde gizlenmişse, eski bir Vizigot mezarından daha güvenli bir yerde olabilir mi? Baillard'ın kitabı tapınağın da o dönemden kaldığına işaret ediyordu. Eğer arazide bir nehir varsa, en kusursuz gizleme yeri olabilirdi.

Göz önünde ama kesinlikle ulaşılamayan bir yer...

Dışarıda, güneş bulutlardan sıyrılmayı başardı. Uykusuzluktan başı döner gibiydi, ama bir yandan da adrenalini yükselmişti. Saate bir göz attı.

Hal, Doktor O'DonnelFın saat onda geleceğini söylemişti. Daha bir saat vardı.

Aklına geleni yapması için yeterli zamanı vardı.

Hal kendi odasında durmuş Meredith'i düşünüyordu.

526

Tapınak

Bir gece önce uyumasına yardımcı olduktan sonra kendisi uyanık kalmıştı. Işığı yakıp onu rahatsız etmek istemediğinden kendi odasına dönmüş ve Shelag O'Donnell ile buluşmadan önce notlarını bir kez daha gözden geçirmişti. Hazırlıklı olmak istiyordu.

Saatine baktı. Dokuz. Meredith'i tekrar görmeden önce bir saat daha beklemesi gerekiyordu.

En üst kattaki odasının güney ve doğuya bakan pencereleri bahçeleri, arkadaki gölü, yan taraftaki mutfak ve hizmet alanını kesintisiz görmesini sağlıyordu. Kapıcılardan birinin siyah bir çöp torbasını bidona atışını izledi.

Başka biri soğuktan korunmak için kollarını göğsünde kavuşturmuş sigara içiyordu. Soluğu temiz sabah havasına minik beyaz bulutlar yayıyordu.

Hal önce pencerenin kenarına oturdu, derken su içmek için odanın öbür köşesine gitmeyi düşündü, kararım değiştirdi. Sakin oturamayacak kadar gergindi. Doktor O'Donnell'ın tüm yanıtları vereceğine

umut bağ-

lamaması gerektiğini biliyordu, ama en azından babasının öldüğü geceyle ilgili olarak bazı bilgiler verebilirdi. Polisin olayı bir trafik kazası yerine kuşkulu bir ölüm vakası olarak tekrar araştırmasını sağlayacak bir şeyler anımsayabilirdi.

Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı.

Meredith tekrar aklına gelince, gülümsedi. Belki her şey bittikten sonra Amerika'da onu ziyaret etmesine izin verebilirdi. Kendine hâkim oldu. Birkaç günlük tanışıklığın ardından bunları düşünmek saçmalıktı.

Çok uzun zamandır biri böyle duygulara kapılmamıştı.

Onu durduracak ne vardı? İşi yoktu, Londra'daki evi bomboştu.

Amerika'da da yaşabilirdi. Canı ne isterse onu yapabilirdi. Parası olacaktı.

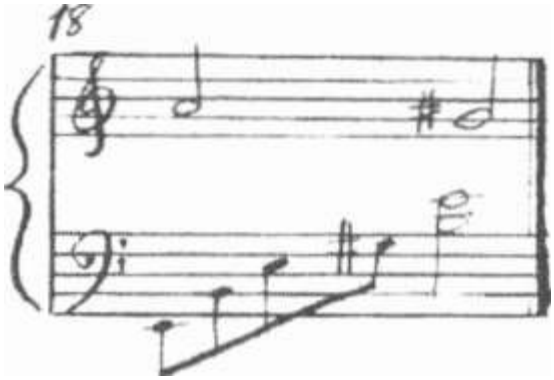
Hisselerini amcasının satın almak istediğini biliyordu.

Eğer Meredith, onu orada isterse.

Hal yüksek pencerenin önünde durup otelin günlük yaşamının aşa-

ğıda sessizce sürmesini izledi. Kollarını başının üzerine kaldırıp esnedi.

Araba yolundan bir otomobil yaklaşıyordu. Uzun boylu, zayıf, kısa koyu renk saçlı bir kadının inip kararsız adımlarla basamakları tırmanmasını izledi.

Birkaç dakika sonra komodinin üzerindeki telefon çaldı. Resepsiyon görevlisi Eloise konuğunun geldiğini bildirdi.

"Ne! Neredeyse bir saat erken gelmiş."

"Beklemesini söyleyeyim mi?" diye sordu Eloise.

Hal durakladı. "Hayır, sorun değil. Hemen inerim."

İskemlenin arkasından ceketini kaptı ve dar servis merdiveninden iki katı koşarak indi. Aşağıya ulaşınca durup ceketini giydi ve görevlilere ait telefonu kullandı.

* * *

Meredith kot pantolonu üzerine uzun kollu tişörtünü ve Hal'in açık kahverengi kazağını giyip, çizmelerini ayağına geçirdi. Dışarısının soğuk olduğunu düşünerek kot ceketini, eşarbını ve yün eldivenlerini aldı. Kapıyı açtığı anda telefon çaldı.

Hemen geri döndü. "Merhaba," dedi Hal'in sesini duyup sevinerek.

Genç adamın yanıtı kısa ve kesindi. "Konuk geldi."

85

O O

"Kim? Leonie mi?" diye kekeledi, düşünceleri bir anda birbirine karışmıştı.

"Kim? Hayır, Doktor O'Donnell. Şimdi burada. Ben resepsiyondayım.

Aşağıya gelip bize katılabilir misin?"

Meredith pencereye doğru bir göz atıp gölde yapacağı gezinin şimdilik ertelendiğini anladı.

"Elbette," diye içini çekti. "Bana beş dakika ver."

Hal'in kazağını çıkarıp kendi dik yakalı kazağını giydi, saçlarını taradı ve odadan çıktı. Sahanlığa ulaşınca aşağıya baktı. Hal uzun boylu, koyu renk saçlı bir kadınla konuşuyordu. Kim olduğunu anımsaması biraz zaman aldı. Buraya geldiği akşam Deux Rennes Meydanında duvara dayanmış sigara içen kadındı.

"İşe bak," diye mırıldandı.

Meredith yaklaşınca Hal'in gözleri ışıldadı.

"Merhaba," diyerek genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve elini Doktor O'Donnell'a uzattı. "Ben Meredith. Beklettiğim için özür dilerim."

Kadının gözleri kısıldı, nereden tanıdığını çıkaramıyordu.

"Cenaze akşamı birkaç kelime konuşmuştuk," diye yardımcı oldu Meredith. "Meydandaki pizzacının önünde."

"Öyle mi?" Hatırlayınca yüz hatları gevşedi. "Doğru."

529

F: 34

Kate M o s s e

"Bara kahve getirmelerini söyleyeceğim," dedi Hal yolu gösterirken.

"Rahatça konuşabiliriz orada."

İki kadın, onu izlerken Meredith buzları eritmek için doktora havadan sudan sorular soruyordu. Ne zamandan beri Rennes-les-Bains'de yaşıyordu? Bölgeyle bağlantısı neydi? Ne iş yapıyordu? Her zaman sorulan sorular...

Shelagh O'Donnell kolayca yanıtlıyordu, ama sözlerinin ardında bir gerginlik vardı. Çok zayıftı. Gözleri sürekli hareket ediyor, parmaklarını durmadan başparmağına sürtüyordu. Meredith en fazla otuzlarının ba-

şında olduğunu tahmin etti, ama çok daha yaşlı birinin cildine sahipti.

Gecenin geç saatinde gördüklerini polisin ciddiye almamasının nedenini anlamıştı.

Bir akşam önce Hal'in amcasıyla oturdukları masaya oturdular. Gün-düz barın atmosferi çok farklıydı. Balmumu cila ve taze çiçek kokuları, açılmayı bekleyen koliler arasında bir gece öncenin şarap ve kokteyl anıla-rını anımsamak kolay değildi.

"Teşekkürler," dedi Hal, garson kız kahve tepsisini masaya bırakınca.

Kahve servisi yapılırken sessizlik oldu. Doktor O'Donnell kahvesini sütsüz içiyordu. Meredith, onu ilk gördüğünde bileğindeki kırmızı yara izleri dikkatini çekmişti. Yaraların kaynağını merak etti.

"Her şeyden önce, benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için size teşek-kür ederim," dedi Hal.

Genç adamın sakin, mantıklı, soğukkanlı konuşması Meredith'i rahatlattı.

"Babanızı tanırdım. İyi bir insandı, iyi bir dosttu, ama şunu söylemem gerekir ki, size anlatacağım fazla bir şey yok."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Hal. "Ama ben olayları sıralarken lütfen dinleyin. Kazanın üstünden bir ay geçtiğini biliyorum, ama soruşturmanın beni memnun etmeyen bazı noktaları var. O gece hakkında bana bir şeyler anlatacağınızı umuyordum. Polisler sizin bir şeyler duymuş olduğunuzu söylemişlerdi."

Shelagh bakışlarını Meredith'e, ardından Hal'e çevirdi ve tekrar uzaklara baktı. "Hâlâ Seymour'ın içkili olduğu için mi yoldan çıktığını söylü-

yorlar?"

"Ben de bunu kabul edemiyorum. Babam böyle bir şey yapmaz."

Shelagh pantolonundan bir iplik parçası çekti. Kadının ne kadar gergin olduğunu görüyordu Meredith.

"Hal'in babasıyla nasıl tanıştınız?" diye sordu özgüvenini kazandırmak için.

Araya girmesi Hal'i şaşırttı, ama Meredith belli belirsiz başını sallayınca, istediği gibi konuşmayı yönlendirmesine izin verdi.

Doktor O'Donnell gülümsedi. Yüzü bir anda değişince, eğer yaşam onu bu kadar ezmeseyrniş çok çekici görünebilirmiş, diye geçirdi içinden Meredith.

"O akşam, meydanda bana *bien-aime('>* ne demek diye sormuştunuz."

"Doğru."

"İşte Seymour böyle biriydi. Herkesin sevdiği bir insan. Onu iyi tanı-

mayanlar bile saygı duyardı. Her zaman kibardı, garsonlara, tezgâhtarlara nazik davranırdı, saygı gösterirdi, yani farklı..." Cümlesini tamamlamadı.

Meredith ile Hal bakışırken aynı şeyi düşünüyorlardı. Shelagh, Seymour'ı Julian Lawrence ile kıyaslıyordu. "Burada çok uzun kalmazdı," diye devam etti Shelagh. "Ama onunla tanıştığım zaman..."

Duraklayıp ceketinin düğmesiyle oynadı.

"Eee?" diye atıldı Meredith, "Onunla tanıştığınız zaman..."

Shelagh içini çekti. "Birkaç yıl önce kötü bir dönem geçirdim. Ya-kındaki Sabarthes Dağlan'nda bir arkeolojik kazı yerinde çalışıyordum ve bir işin içine çekildim. Bazı hatalı kararlar verdim. Sözün kısası o tarihten bu yana işler iyi gitmedi. Sağlığım pek iyi değil. Ancak haftada birkaç saat Couiza'daki atölyelerde değerlendirme yaparak çalışıyorum." Tekrar durakladı. "On sekiz ay kadar önce yerleşmek için Rennes-les-Bains'e geldim. Buradan pek uzak olmayan Los Seres adlı köyde kocası ve kı-

zıyla birlikte yaşayan Alice adında bir arkadaşım var. Yani burası benini yerleşmem için uygun bir yerdi."

Meredith köyün adını tanıdı. "Los Seres, yazar Audric Baillard'ın geldiği köy değil mi?"

(*) Çok sevilen, gözbebeği.

Hal Meredith'e baktı.

"Biraz önce onun yazdığı bir kitabı okuyordum. Babanın ikinci el kitaplarından biri."

Genç kadının bunu anımsadığına memnun olarak gülümsedi Hal.

"Evet doğru," dedi Shelag. "Arkadaşım Alice de onu iyi tanırdı." Gözlerinin rengi koyulaştı. "Ben de tanıştım."

Hal'in yüz ifadesi sohbetin ona bir şey anımsattığını gösteriyordu, ama sesini çıkarmadı.

"Bazı sorunlarım vardı. Çok fazla içiyordum." Hal'e bakarak devam etti. "Babanızla Couiza'daki bir barda tanıştım. Yorgundum, belki de çok fazla içmiştim. Sohbete başladık. Çok nazikti, benim için endişelendi. Be-ni Rennes-les-Bains'e arabayla getirmekte ısrar etti. Bunun kaçamakla bir ilgisi yoktu. Ertesi sabah evime geldi ve arabamı almak için beni tekrar Couiza'ya götürdü." Duraksayıp devam etti. "Bundan bir daha söz etmedi ama ne zaman İngiltere'den gelse, bana uğrardı."

Hal başını salladı. "Yani sizce araba kullanacak durumda değilse, direksiyona geçmezdi öyle mi?"

Shelagh omzunu silkti. "Kesin olarak söyleyemem ama böyle davranacağına inanmıyorum."

Meredith ikisinin de biraz saf olduğunu düşünüyordu. Çoğu kişi düşünülenin tam aksini yapabilirdi. Bunun yanında, Shelagh'nın Hal'in babasına duyduğu hayranlık ve saygı onu etkiliyordu.

"Polisler, Hal'e, sizin kazayı duyduğunuzu sandığınızı ama ancak ertesi sabah farkına vardığınızı söylemişler. Doğru mu?"

Shelagh titreyen eliyle kahve fincanını aldı, birkaç yudum içti ve ta-kırdatarak tabağına bıraktı.

"Doğrusunu isterseniz, ne duyduğumu bilmiyorum. Bağlantılı olup olmadığından da emin değilim."

"Devam edin."

"Viraja çok hızlı giren araçların fren ya da lastik gıcırtısına benzemiyordu. Sanırım bir çeşit gümbürtüydü. O sırada John Martyn'nin *SolidAir* adlı albümünü dinliyordum. Oldukça yumuşak bir müziktir, ama eğer par-

ça geçişlerindeki sessizlik olmasaydı, dışarıdaki sesi asla duyamazdım."

"Saat kaçtı?"

"Saat bir civarıydı. Kalkıp pencereden baktım, ama hiçbir şey göre-medim. Kapkaranlıktı. Arabanın geçip gittiğini varsaydım. Sabahleyin nehrin kıyısında cankurtaran ile polis aracını görünce duyduğum ses aklıma geldi."

Hal'in yüz ifadesi Shelagh'nın lafı nereye getireceğini anlamadığını gösteriyordu ama Meredith anlamıştı.

"Bir dakika," dedi Meredith. "Bakalım doğru anladım mı? Pencereden bakınca far ışığı görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Shelagh başını salladı.

"Polise bunu söylediniz mi?"

Hal'in bakışları iki kadın arasında gidip geldi. "Bunun niçin önemli olduğunu anlayamadım."

"Belki değildir," dedi Meredith hemen. "Ama çok garip. Baban alkol sınırını aşmış bile olsa, ki böyledir demiyorum, farlarını yakmadan yola çıkar mıydı?"

Hal kaşlarını çattı. "Ama eğer arabası köprüden suya yuvarlandıysa, farları kırılmış olabilir."

"Doğru ama sen daha önce arabanın fazla hasarlı olmadığını söylemiştin," diye devam etti Meredith. "Ayrıca polisler, sana Shelagh'nın fren sesi gibi bir şey duyduğunu söylediler, değil mi?"

Hal başıyla onayladı.

"Şimdi ise Shelagh bize fren sesi duymadığını söylüyor."

"Ben hâlâ..."

"İki sorum var. Birincisi polis raporu niçin doğru değil? İkincisinin spekülasyon olduğunu itiraf ediyorum, ama eğer baban virajda arabanın kontrolünü yitirip nehre yuvarlandıysa daha fazla ses ve görülecek bir şey olurdu. Tüm lambaların aynı anda kırıldığına inanmıyorum."

Hal'in yüz ifadesi değişmeye başladı. "Yani arabanın başkası tarafından aşağıya itildiğini mi söylemek istiyorsun? Sürücü dışında biri mi?"

"Bu da bir açıklama," dedi Meredith.

Birbirlerine bakarlarken roller değişmişti. Hal şüpheye kapılırken Meredith bir vaka inşa etmeye başlamıştı.

"Bir şey daha var," dedi Shelagh. Bir an için onun varlığını unutmuş

gibi hayretle yüzüne baktılar. "On beş dakika kadar sonra yatağa giderken, başka bir aracın geçtiğini gördüm. İlk olay nedeniyle hemen dışarı baktım."

"Ve?" dedi Hal.

"Mavi bir Peugeot güneye, Sougraigne yönüne gidiyordu. Bu aracı kazadan biraz sonra, yani saat bir buçukta gördüğüm, sabah aklıma geldi.

Eğer kasabadan gelmişse sürücünün nehre uçan aracı görmemesi olanaksızdı. Niçin hemen polise haber vermemiş?"

Otelin arkasında görevlilere ayrılan otoparkta duran aracı düşünen Hal ile Meredith bakıştılar.

"Mavi bir Peugeot olduğundan nasıl emin olabilirsiniz?" diye sordu Hal sesini sakin tutmaya çalışarak. "Dışarısı karanlıktı."

Shelagh kızardı. "Benim arabamın eşiydi. Burada yaşayan herkes galiba bu modeli kullanıyor," dedi kendini savunurcasına. "Ayrıca yatak odamın penceresinin hemen dışında bir sokak lambası var."

"Bunu anlattığınız zaman polisler ne dedi?"

"Önemli olduğunu düşünmediler," diyerek kapıya doğru baktı. "Üz-günüm, gitmek zorundayım."

Shelagh ayağa kalkınca Meredith ile Hal de onu takip ettiler.

"Bakın," dedi Hal elleri ceplerinde. "Bunun büyük bir angarya oldu-

ğunu biliyorum, ama Couiza'daki karakola benimle birlikte gelmeniz için sizi nasıl ikna edebilirim? Oradakilere bize anlattıklarınızı anlatmalısı-

nız."

Shelagh başını salladı. "Bilmiyorum. Ben zaten ifade verdim."

"Biliyorum. Ama eğer beraber gidersek," diye ısrar etti Hal. "Kaza raporunu gördüm ve sizin anlattıklarınızla tutmuyor." Parmaklarını saçla-rında dolaştırdı. "Sizi ben götürebilirim." Mavi gözlerini kadına dikti. "Bu konuyu çözmek istiyorum. Babam için..."

Yüzündeki üzgün ifadeden Shelagh'nın ne kadar zorlandığını anladı Meredith. Polislerle görüşmek istemediği açıktı. Ama sonunda Hal'in babasına duyduğu sevgi kazandı. Kadın, polise gitmeyi kabul etti.

534

Tapınak

Hal rahatlayarak içini çekti. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.

Sizi saat on iki gibi alırım. İşlerinizi halledersiniz. Uygun mu?"

Shelagh başıyla onayladı. "Bu sabah yapmam gereken bazı acele iş-

lerim var. Bu nedenle buraya da erken geldim. Ama saat on birde evde olurum."

"Pekâlâ. Adresiniz nedir?"

Shelagh adresini verdi. Bu koşullar altında biraz çekinerek tokalaş-

tılar ve lobiye geçtiler. Meredith odasına doğru gidip Doktor O'Donnella arabasına kadar eşlik etmesi için Hal'i yalnız bıraktı.

Bar ile arkadaki büro bölümünü ayıran kapının kapanma sesini hiç-

biri duymadı.

535

93

O O

Julian Lavvrence'ın soluklan hızlanmıştı. Nabzı şakaklarında atıyordu. Çalışma odasına girerken kapıyı öylesine hırsla çarptı ki kütüphanenin camları şangırdadı.

Ceket cebinde sigara paketiyle çakmağını aradı. Elleri titrediğinden sigarasını yakmak için çakmağı birkaç kez çakmak zorunda kaldı. Komiser, Shelagh O'Donnell adında bir İngiliz kadının tanık olarak ortaya çık-tığını ama aslında pek bir şey görmediğini söylemişti. Kadının adı yabancı değildi, ama Julian üzerinde durmamıştı. Polisler onu ciddiye almadığına göre önemli olamazdı. Üstelik kadının bir ayyaş olduğunu söylemişlerdi.

Kadın bu sabah otele gelince de Julian ikiyle ikiyi toplayamamıştı.

İşin komik tarafı Couiza'daki antikacı dükkânlarına sık sık gittiğinden Hal ve Meredith Martin ile yapacağı sohbeti dinlemek için barın arkasındaki bölüme geçmiş olmasıydı. Bayan Martin'in Bousquet Tarot destesini konuşmak için onu çağırdığını düşünmüştü.

Konuşmayı dinlerken O'Donnell adının niçin tanıdık geldiğini çözdü.

2005 temmuzunda Sabarthes Dağlan'ndaki kazı yerinde bir kaza olmuştu.

Julian ayrıntıları anımsamıyordu, ama adı şimdi aklına gelmeyen yerel bir yazarın da aralarında bulunduğu çok sayıda insan ölmüştü. Bunlar artık önemli değildi.

Önemli olan kadının Julian'ın arabasını görmüş olmasıydı. Yakın çevrede çok sayıda benzeri olduğundan gördüğü arabanın ona ait oldu-

ğunu kanıtlaması olanaksızdı, ama dengenin bozulmasına yol açabilirdi.

536

Tapınak

Polisler daha önce O'Donnell'ı ciddi bir tanık olarak görmemişlerdi, ama eğer Hal ısrar ederse, fikir değiştirebilirlerdi.

O'Donnell'ın mavi Peugeot ile Domaine de la Cade arasındaki bağ-

lantıyı henüz kurmadığını, aksi takdirde bu sabah buraya gelmeyeceğini düşünüyordu. Ancak, bu bağlantıyı kurması riskini göze alamazdı.

Bir şeyler yapmak zorundaydı. İşte tekrar tıpkı ağabeyinin durumunda olduğu gibi harekete geçmeye zorlanıyordu. Julian çalışma masasının arkasındaki duvarda asılı duran tabloya baktı. Eski tarot simgesi sonsuz olasılıklar sunarken, kendisi kapana kısılmış gibiydi.

Tablonun altındaki rafta arazide yaptığı kazılarda ortaya çıkanlar duruyordu. Yıkık tapınağın birkaç taştan oluşan bir yıkıntı olduğu gerçeğini kabullenmesi uzun sürmüştü. Yine de bir iki şey eline geçmişti. Üzerinde AV harflerinin kazılı olduğu hasarlı, ama pahalı bir cep saati ve içinde iki minyatür resim bulunan bir madalyonu gölün yakınındaki mezarlardan çıkarmıştı.

Geçmişe değer veriyordu. Bu yüzden kartları bulmak önemliydi. Bu-günün sorunlarını çözmek ise önemsiz gibiydi.

Julian sinirlerini yatıştırmak için bir bardak brendi doldurdu kendine.

Bir yudumda bitirip saate baktı.

Onu çeyrek geçiyor.

Kapının arkasına asılı ceketini aldı, ağzına bir nane şekeri attı, araba anahtarlarını kaptı ve dışarı çıktı.

537

93

O O

Hal söz verdiği gibi Doktor O'Donnell'ı almaya gitmeden önce Couiza'daki karakolla telefonda görüşürken Meredith yanından ayrıldı.

Usulca yanağından öperken genç adam sessizce daha sonra görüşürüz dedi ve telefon konuşmasına geri döndü. Meredith resepsiyondaki nazik görevliye nereden bir kürek ödünç alabileceğini sordu. Eloise bu garip iste-

ğe tepki göstermedi ve bahçede çalışan bahçıvanın yardımcı olabileceğini söylemekle yetindi.

"Teşekkür ederim, ona sorarım," dedi Meredith ve eşarbını boynuna sarıp cam kapıdan terasa çıktı. Sabah sisi dağılmıştı, ama otlar hâlâ gümüş

renkli çiyle parlıyordu. Pembe ve beyaz bulutların süslediği göğün altında her taraf altın ve bakır rengine bürünmüştü.

Havada şimdiden Cadılar Bayramı ateşlerinin kokusu vardı. Kokuyu içine çekerken çocukluğunun sonbaharlarını anımsadı. Mary ile birlikte balkabaklarını lamba yapmak için özenle keserlerdi. Komşulardan şeker toplamak için özel kostüm hazırlarlardı. Genellikle Meredith iki göz deliği ve siyah kalemle ürkütücü bir ağız boyanmış beyaz bir çarşafa bürünüp arkadaşlarını hayalet kılığında ziyaret ederdi.

Çakıllı yola doğru basamaklardan inerken şu anda Mary'nin ne yaptı-

ğını merak etti. Orada saatin sabahın beşi olduğunu fark etti. Mary uyku-dadır diye düşündü. Daha sonra arayıp Cadılar Bayramı'nı kutlayabilirdi.

Bahçıvan görünmüyordu, ama el arabası ortadaydı. Bir süre adamın gelmesini bekledikten sonra yaprakların üzerinde duran küçük küreği alıp cebine tıktı ve göle doğru yürümeye başladı. Küreği hemen getirecekti.

Garip bir duyguydu, ama sanki daha önce bahçede dolaşan görüntü-

nün ayak izlerini takip eder gibiydi.

Gördü mü? Hayal mi etti?

Dönüp otele baktı ve hangi pencerenin kendi odasına ait olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Gördüğünü sandığı şeyi bu kadar uzaktan görebilir miydi?

Gölün sol tarafını dolanınca, arazinin burada yükselmiş olduğunu gördü. Otların üzerinden tırmanıp otelin tam karşısına gelen küçük burna ulaştı. Çılgınca bir fikirdi, ama o görüntünün burada olduğuna kesinlikle inanıyordu.

Daha doğrusu haya! ettiği.

Hilal biçiminde bir taş bank vardı. Yüzeyi çiyle parlıyordu. Meredith bankı eldivenli eliyle kurulayıp oturdu. Suyun kenarında durduğu her zaman olduğu gibi Jeanette'in anıları ve yaşamına son verme biçimi gözlerinin önünde canlandı. Ceplerine taş doldurup, Michigan Gölü'nün ortasına doğru yürümüştü. Yıllar sonra Meredith lisedeyken Virginia Woolf'un da bu şekilde intihar ettiğini öğrenmişti, ama annesinin bunu bildiğini sanmıyordu.

Şimdi ise göle bakarak otururken kendini huzurlu hissetmesine şa-

şırdı. Öz annesini düşünüyordu, ama her zamanki suçluluk duygusuna ka-pılmamıştı. Ne kalbi hızla çarpıyor, ne utanç ne de pişmanlık hissediyordu.

Sakin ve özel bir düşünme yeri bulmuştu. Ağaçlardaki kargaların sesleri, arka tarafında kalan yüksek şimşir çitte ardıç kuşlarının daha tiz cıvıltıları, geniş bir gölün evle arasına mesafe koymasına rağmen evi görebilmesi...

Biraz daha oturdu ve tekrar yürümeye karar verdi. İki saat önce ta-pınağın kalıntılarına hemen gidemediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Shelagh O'Donnell'ın otelde anlattıklarından sonra Hal'in çok meşgul olacağı belliydi. Saat birden önce geri dönmesini beklemiyordu.

Cep telefonunu çıkarıp çekip çekmediğini kontrol etti. Hal isterse onunla bağlantı kurabilirdi.

Islak otların üzerinde kaymamaya dikkat ederek gölün kenarında dolaştı ve çevresini inceledi. Patika bir yönde gölü dolanıp eve doğru uza-539

nıyordu. Diğer yönde kayın ağaçlarının oluşturduğu ormana doğru giden otlarla örtülmüş bir patika vardı.

Meredith soldaki patikayı yeğledi ve birkaç dakika içinde güneş ışığı-

nın zorlukla göründüğü sık ağaçların arasına daldı. Bir süre sonra birbiriyle kesişen patikalar karşısına çıktı. Bir kısmı yukarıya tırmanıyor, bir kısmı aşağıya vadiye doğru iniyordu. Önce Vizigot tapınağının kalıntılarını bulup oradan başlayarak kartların saklanabileceği yerleri aramak istiyordu.

Göze çarpan bir yere gizlenmişse herhalde yıllar önce bulunmuştu, ama işe başlamak için iyi bir noktaydı.

Meredith küçük bir açıklığa giden patikaya saptı. Birkaç dakika sonra yamaç dikleşti. Ayaklarının altında toprağın yapısı değişti. Kaygan taşlar ve çakıllar üzerinde dikkatle yürürken çam kozalaklarını, yere düşmüş

incecik dalları yerinden oynatıyordu. Sonunda adeta köprü benzeri doğal bir düzlüğü ulaştı. Tam

altında dik açıyla düzlüğü kesip çevresindeki yeşil ağaçların arasında kahverengi görünen bir yol dikkatini çekti.

Uzakta, ağaçların arasından büyük taş anıtlar gözüne çarptı. Yeşil tepenin üstünde gri görünen taşlar herhalde Rennes-le-Château'dan dönerken Hal'in gösterdiği megalitlerdi.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Hal'in sözünü ettiği Şeytanın Koltuğu, Şeytan Gölü gibi doğal olu-

şumlar buradan görünüyordu. Üstelik bu noktadan bakınca tarot kartları-

nın arka planında kullanılan manzaralar da karşısına çıkmıştı.

Tapınak, Vizigot döneminden kalmıştı. Acaba arazinin sınırları içinde başka Vizigot mezarları olabilir mi? Meredith çevresine bakındı. Burasının kuru bir dere yatağı olduğunu en cahil insan bile anlayabilirdi.

Heyecanını kontrol altında tutmaya çabalayarak aşağıya inebileceği bir yol aradı. Yürüyecek bir yol bulamayınca yere çömeldi, arkaya döndü ve kendini kenardan aşağıya sarkıttı. Bir an dirseklerine dayanarak havada kaldı. Sonra kendini bıraktı ve dizlerinin üzerine, yere indi.

Ayağa kalkıp aşağıya doğru yürümeye başladı. Kuru geçen bir yaz mevsiminin sonundaki kurumuş dere yatağı gibiydi, ama hafif sonbahar yağmuruyla da ıslanmıştı. Yerinden oynayan taşlar ve ıslak toprakta kaymamaya özen göstererek olağandışı bir şeyleri aramaya başladı.

540

Tapınak

İlk başta birbirine girmiş, çiyle parlayan orman altı çalılarının arasında hiçbir açıklık yok gibiydi. Biraz ileride, daracık patika lunaparktaki korku treni gibi dik bir şekilde aşağıya inmeden önce sığ çöküntü dikkatini çekti. Biraz yaklaşınca iğne gibi batan yaprakları ve yeşil, mor meyveleriy-le yayılan ardıç çalısının kökleri arasında düz gri bir taş gördii. Çöküntü bir mezar olacak kadar büyük değildi, ama gri taş şans eseri orada duruyor gibi görünmüyordu. Meredith cep telefonunu çıkarıp birkaç fotoğraf çekti.

Elini uzatıp birbirine karışmış çalıları araladı. İncecik dallar sağlam ve sırım gibiydi, ama köklerin arasındaki ıslak yeşil boşluğu görebilecek kadar ayırmayı başardı.

Aniden adrenalinin yükseldiğini hissetti. Sekiz tane taş çember bi-

çiminde dizilmişti. Bu düzen belleğini zorladı ve daha iyi görmek için gözlerini kısıp bakınca *Güç* imgesinin tacındaki yıldızları anımsadı. Bulunduğu noktadan bakınca kartın arka planını oluşturan manzaranın tüm renkleriyle karşısında durduğunu fark etti.

Gitgide artan bir heyecanla ellerini yaprakların arasına sokup en bü-

yük taşı çıkarırken yeşil balçık ile çamurun ucuz yün eldivenlerinin içine sızdığını hissetti. Eliyle yüzeyini temizledi ve mutlulukla içini çekti. Siyah boya ya da ziftle bir çember içinde beş köşeli yıldız şekli çizilmişti.

Tılsımlar Grubu simgesi. Hazine Grubu.

Birkaç fotoğraf daha çekip taşı bir kenara bıraktı. Ödünç aldığı kü-

reği cebinden çıkarıp taşların ve pişmemiş kil tuğla parçalarının arasını kazmaya başladı. Kil parçalarından birini alıp inceledi. Bir çatı kiremitine benziyordu, ama evden bu kadar uzakta ne işi vardı.

Küreğin metal ucu sert bir nesneye çarptı. Zarar vermemek için Meredith küreği bırakıp elleriyle kazmaya başladı. Eldivenlerini çıkarıp, parmaklarıyla çamurun içinde solucanları, kara böcekleri ayıkladı.

Sonunda kalın bir kumaş eline geldi. Kumaşın köşelerini açınca sedef kakmalı küçük bir kutunun kapağı ortaya çıktı. Bir mücevher kutusu ya da bir hanımefendinin dikiş kutusu olabilecek kadar şık ve pahalı görünüyordu. Kapağın üzerinde matlaşmış pirinçten iki harf göze çarpıyordu.

LV.

Meredith gülümsedi. Leonie Vernier. Öyle olması gerekir.

Kapağı açmaya çalıştı ama bir an için durdu. Ya kartlar içindeyse? Bu ne anlama geliyor? Acaba gerçekten görmek istiyor mu?

Yalnızlığın üzerinde baskı yarattığını hissetti. Şimdiye kadar ormanın sesleri güven vericiydi, ama artık baskı yaratmaya, tehdit etmeye başla-mıştı. Telefonunu çıkarıp saate baktı. Hal'i aramalı mıydı? Birinin sesini, özellikle onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Vazgeçti. Polislerle yaptığı görüşmenin tam ortasında rahatsız edilmek istemezdi. Bir süre durup mesaj çekti ve hemen pişman oldu. Saptırma hareketi... Muhtaç durumda gibi görünmeyi istemiyordu.

Önünde duran kutuya bir daha baktı.

Öykü kartlardadır.

Meraktan ve toprağı eşelemekten ıslanmış ellerini kot pantolonuna kuruladı. Ağır ağır kapağı açtı. Kutunun içi iplikler, kurdeleler, yüksüklerle doluydu. Kapağın iç tarafına nakış iğneleri yerleştirilmişti. Soğuktan ve toprakla uğraşmaktan kızarmış elleriyle iplik makaralarının birkaçını çıkardı, kumaşların arasına daldı.

Kartlar oradaydı. Gümüş ve altın çizgili ağaç dalları bir makine yerine elle boyanmış gibi

görünüyordu. Parmaklarını üzerinde dolaştırdı.

Dokusu farklıydı. Modern plastik yüzeyin düzgünlüğünden farklı olarak sanki parşömene boyanmıştı.

Üçe kadar saydı ve cesaretini toplayıp en üstteki kartı çevirdi.

Kendi yüzü karşısındaydı. Kart XI, *Adalet*.

Elle boyanmış imgeye bakarken kafasının içinde yükselen fısıltıları fark etti. Annesini taciz eden sesler gibi değildi. Düşünde duyduğu nazik, yumu-

şak sesler sonbahar ağaçlarının gövdeleri, dalları arasında dolaşıyordu.

Burada, bu mekânda, zaman sonsuzluğa doğru gidiyor.

Meredith ayağa kalktı. Yapılacak en mantıklı iş kartları alıp eve gitmekti. Odasının rahatlığında, notlarına bakıp, internete girip, kopya desteyle karşılaştırıp incelemekti.

Ama yine Leonie'nin sesini duyuyordu. Bir an içinde tüm dünya şu ufacık mekâna sığacak kadar küçülmüş gibiydi. Burnundaki toprak ko-542

Tapınak

kusu, tırnaklarının altındaki toz ve çamur, topraktan kemiklerine sızan rutubet.

Ama burası olması gereken yer değil.

Bir şey onu ormanın derinliklerine doğru çağırıyordu. Rüzgâr şiddetleniyor, sesi yükseliyor, ormanın seslerinden daha farklı sesler duyuyordu.

Düşen yapraklarda, biraz ileride çıplak ağaç gövdelerine çarpan dallarda hafif bir melodi duyuyordu.

Tek tek notalar, minör anahtarda hüzünlü bir melodi ve aklında onu hep tapınak kalıntısına doğru çeken sözcükler.

Burada, bu mekânda zaman sonsuzluğa doğru gidiyor.

Julian arabasını kilitlemeden Rennes-les-Bains'in dışındaki otoparkta bıraktı ve hızlı adımlarla Deux Rennes Meydanı'nı geçip Doktor O'Donnell'ın oturduğu daracık yan sokağa saptı.

Kravatını gevşetti. Koltuk altları terden ıslanmıştı. Durumu düşün-dükçe kaygıları derinleşmişti. Yalnızca kartları bulmak istiyordu. Bunu önleyen ya da erteleyen hiçbir şeye tahammül edemezdi. İşler yarım kalmamalıydı.

Ne diyeceğini düşünmemişti. Yalnızca kadının Hal ile birlikte karakola gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Köşeyi dönünce evinin bahçesini nehre inen ıssız yoldan ayıran duvarın üzerinde bağdaş kurmuş oturan kadını gördü. Bir yandan sigara tutan elini saçlarında dolaştırırken bir yandan da cep telefonuyla konuşuyordu.

Neler anlatıyordu?

Julian ani bir baş dönmesiyle durakladı. Şimdi kadının aksanını, tekdüze sözcüklerini duyabiliyordu ama şakağından yükselen kanın zonk-laması her şeyi açıkça anlamasını önlüyordu.

Dinleyerek bir adım daha yaklaştı. Doktor O'Donnell öne eğildi ve sigarasını gümüş bir küllüğe bastırdı. Bazı sözcükler Julian'ın kulağına çalındı.

"Arabayı halletmem gerekiyor."

Julian dengesini korumak için elini duvara dayadı. Ağzında kurutulmuş balık gibi ekşi bir tat vardı. Bu tadı yok etmek için bir içki içmeliydi.

543

Kate M o s s e

Doğru dürüst düşünmeden çevresine bakındı. Çitin altında, yerde bir sopa vardı. Sopayı aldı. Kadın hâlâ konuşuyor, bin türlü yalan söylüyordu. Niçin konuşmaya son vermiyordu ki?

Julian sopayı kaldırdı ve olanca gücüyle kadının kafasına indirdi.

Shelag O'Donnell korkuyla bir çığlık attı. Ses çıkarmasını önlemek için Julian tekrar vurdu. Kadın taşların üzerine yığıldı. Sessizlik...

Julian silahı elinden attı. Bir an kaskatı kesilip durdu. Sonra yaptığına inanmayarak sopayı çitin altına ayağıyla itti ve hızla koşmaya başladı.

544

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lahit

Kasım 1891-Ekim 1897

88

OO

DOMAINE DE LA CADE

1 KASIM 1891 PAZAR

Anatole, Domaine de la Cade topraklarına gömülmüştü. Isolde'ün sık sık yeşil gölgelerin altındaki taş banka oturup gölü seyrettiği, vadiye bakan kısım mezar yeri olarak seçilmişti.

Yalnızca Audric Baillard'ın koluna girerek ayakta durabilen Leonie'nin Mösyö Fromilhague'ın ve Madam Bousquet'nin katıldığı sade cenaze törenini Abbe Sauniere yönetti.

Yatak odasında sürekli gözetim altında tutulan Isolde'ün cenaze töreninin yapıldığından haberi bile yoktu. Kendi sessiz dünyasına gömülmüş, zamanın ne kadar hızlı ya da yavaş geçtiğini bilmeden yaşıyordu. Varlığı sadece bedeniyle sınırlıydı. Aydınlığı ve karanlığı fark ediyor, bazen ateş-

ten yanıyor, bazen soğuktan titriyor, ama iki dünya arasında bir noktada sıkıştığını ve eliyle bir yana çekemediği bir tüle büründüğünü biliyordu.

Anatole'ün cenazesine katılanlar ertesi gün Doktor Gabignaud'nun, Rennes-les-Bains bölgesinin kilisesinde yapılan cenaze törenine de katıl-dılar. Bu kez kasabada doktoru tanıyan ve hayran olan herkes törene geldiği için oldukça kalabalıktı. Doktor Courrent konuşma yapıp Gabignaud'nun mesleğine olan tutkusundan, çalışkanlığından, görev bilincinden bahsetti.

Cenazelerden sonra, yaşadığı travmatik olaylar nedeniyle ve genç omuzlarına yüklenen bunca sorumlulukla Leonie, Domaine de la Cade'a

kapanmış ve pek dışarı çıkmaz olmuştu. Ev halkı bitmek bilmeyen, tekdü-

ze, sıkıcı bir gündelik yaşama kapılmıştı.

Çıplak kayın ormanında kar erken yağıp bahçeleri ve parkı beyaz bir örtüyle kaplamıştı. Donan göl alçalan bulutların altında ayna gibi parlı-

yordu.

Doktor Courrent'in yardımcısı olarak Gabignaud'nun yerini alan genç bir doktor her gün kasabadan gelip Isolde'ün sağlığını kontrol ediyordu.

"Madam Vernier'nin nabzı bu akşam hızlı atıyordu," dedi genç doktor steteskopunu boynundan çıkarıp siyah çantasına yerleştirirken. "Üzüntü-

sünün derinliği ve özel durumunun getirdiği stres nedeniyle korkarım ruh sağlığının tümüyle iyileşmesi uzun zaman alacak."

Aralık ayında hava biraz daha kötüleşti. Kuzeyden esen sert rüzgârlar evin çatısına ve pencerelerine dalgalar halinde çarpan dolu ve buz tanecikleri taşıdı.

Aude Vadisi hüzün içinde donmuştu. Barınacak yeri olmayanlar arasındaki bazı şanslılar komşularının evlerine sığınmışlardı. Çamur ve buza gömülmüş büyükbaş hayvanlar tarlalarda açlık çekiyordu. Nehirler dondu.

Yollar geçilmez oldu. İnsanlar ve hayvanlar yiyecek bulamadı. Tüm canlılar teker teker yok olmaya başlamıştı. Söndürülmüş mumlar gibi ne ışık, ne sıcaklık kalmıştı geriye.

Rennes-les-Bains bölge kilisesinde Cure Boudet, ölüler için ayinler yönetiyor ve çanlar yaslı ölüm notalarını çalıyordu. Coustaussa'da Cure Geliş kapılarını açarak papaz evinin soğuk döşeme taşlarını evsizlere sığı-

nak olarak sundu. Rennes-le-Château'da Abbe Sauniere, kırlarda dolaşan kötülükleri vaazlarına konu edip cemaati tek doğru kilisede kurtuluşu aramaya davet ediyordu.

Domaine de la Cade'da çalışanlar, yaşananlardan ve kendi oynadıkları rolden dolayı sarsılmışlar, ama soğukkanlılıklarını korumuşlardı. Isolde'ün sağlığı düzelmediğinden Leonie'yi evin hanımı olarak kabul etmişlerdi.

Bu arada üzüntüden Leonie'nin iştahı iyice kapanmıştı ve yeterince din-lenemiyordu. Genç hanımının zayıflayıp yüzünün solduğunu görmek Marieta'yı korkutuyordu. Yeşil gözlerindeki ışıltı gitmişti ama cesaretini hâlâ **548**

Tapmak

koruyordu. Isolde ile henüz doğmamış bebeğini koruyacağına dair verdiği sözü unutmamıştı ve yerine getirmek için elinden geleni yapıyordu.

Victor Constant, Paris'te Marguerite Vernier'nin, Rennes-les-Bains'de Anatole Vernier'nin ölümlerinden ve eski soyadı Lascombe olan Isolde Vernier'ye karşı cinayet girişiminden suçlu bulunmuştu. Ayrıca Carcassonne'da bir fahişeye saldırmasından doğan bir dava daha vardı.

Doktor Gabignaud, Charles Denarnaud ve bu kötü işlere bulaşan üçüncü bir kişinin de tetiği kendisi çekmediği halde Victor Constant'ın emriyle öl-dürüldüğü daha fazla araştırmaya gerek duyulmadan mahkeme tarafından kabul edilmişti.

Kasabahalkı Anatole ile Isolde'ün gizlice evlenmesini hoş karşılamıyordu. Nikâhın ilk kocasının ölümünden kısa bir süre sonra kıyılmasından çok, yeni eşinin ilk kocasının yeğeni olması kabullenmeyi zorlaştırıyordu.

Ama zaman içinde Domaine de la Cade'daki düzen kabul edilecek gibi görünüyordu.

Kiler duvarına yaslanmış odun yığını hızla azalıyordu. Bebeği karnında büyürken Isolde'ün ruh sağlığı çok az iyileşme belirtisi gösteriyordu. Gece gündüz yatak odasındaki şömine gürül gürül yanıyordu. Günler çok kısa olduğundan karanlık tekrar basmadan güneş gökyüzünü bile ısıtamıyordu.

Üzüntünün esiri olan Isolde geçici olarak ayrıldığı dünya ile ötesindeki keşfedilmemiş dünya arasında yol ağzında duruyordu. Beynindeki fısıltılar eğer ileri giderse güneşli ormanlarda kendisini bekleyenlere ka-vuşacağını söylüyordu. Anatole yumuşak sarmalayan bir ışık içinde onu bekliyor olacaktı. Korkacak bir şey yoktu. Merhamet olduğuna inandığı dakikalarda ölmek ve Anatole ile birlikte olmak istiyordu. Ama dünyaya gelmek isteyen bebeğinin ruhu çok güçlüydü.

Her zamanki gibi karamsar ve sessiz bir öğleden sonrada Isolde narin kollarına ve bacaklarına duyuların geri döndüğünü hissetti. Önce parmakları duyumsamaya başladı. Öylesine belirsizdi ki... başka bir şeyle karıştırılabilirdi. Amacı olmayan otomatik bir yanıttı. Badem biçimli tırnaklarının ucunda ve altında minik bir karıncalanma... Sonra soluk tenli ayaklan örtülerin altında kıpırdandı. Ardından ense kökünde bir iğnelen-me oldu.

Hareket ettirmek isteyince, eli itaat etti.

Isolde bir ses duydu. Haytr bu kez benliğini saran durmak bilmeyen fısıltılar yerine bir iskemlenin çekilme gıcırtısıydı kulağına gelen. Aylardır ilk kez bir ses, kulağına ışık ve zamanla çarpılmamış, yiikselmemiş ya da alçalmamış olarak geliyor ve yankılanmadan bilincine ulaşıyordu.

Birinin üzerine doğru eğildiğini, soluğunun sıcaklığını hissetti.

"Madam?"

Gözlerini kırpıştırdı. Birinin koşarak uzaklaştığını, kapıyı açtığını, koridorda bağırdığını işitti. Aşağıdan gelen ses yumakları şiddetleniyordu.

"Matmazel Leonie! Hanımefendi uyandı!"

Aydınlık karşısında Isolde gözlerini kırptı. Biraz daha gürültü oldu ve soğuk parmaklar elini tuttu. Ağır ağır başını çevirdi, yeğeninin kaygılı, genç yüzünü kendisine bakarken gördü.

"Leonie?"

Parmaklarının sıkıldığını hissetti. "Buradayım."

"Leonie..." Isolde'ün sesi tekledi. "Anatole, o..."

Isolde yavaş bir iyileşme süreci geçirdi. Yürüdü, yemek yedi, uyudu, ama tam anlamıyla iyileşmedi ve gri gözlerinin ışıltısı soldu. Üzüntü onu her şeyden uzaklaştırdı. Düşündüğü, gördüğü, duyumsadığı, kokladığı her şey acı anıları hatırlatıyordu.

Çoğu akşamlar Leonie ile birlikte salonda oturuyor, Anatole'den söz ediyor, ince beyaz parmaklarıyla gitgide büyüyen karnını okşuyordu. Isolde ilk karşılaşmalarından başlayarak aşk öyküsünü anlatırken Leonie dikkatle dinliyordu. Birlikte yaşamak adına Montmartre Mezarlığı'nda sahte bir cenaze töreni düzenlemişler, büyük fırtına öncesinde Carcassonne'da gizlice nikâh kıyıp kısa bir mutluluk yaşamışlardı.

Isolde bu öyküyü kaç kere anlatırsa anlatsın, sonu hep aynıydı. Peri masallarını andıran aşk öyküsü bir türlü mutlu sona ulaşamıyordu.

Sonunda kış bitti. Karlar eridi ama şubat ayında sabahları sert bir kı-

rağı tabakası ortalığı beyaza boyamaya devam etti.

Domaine de la Cade'da Leonie ile Isolde üzüntüleri, yasları içinde birbirine kenetlenmiş, bahçedeki gölgeleri seyrediyorlardı. Audric Baillard **550**

Tapınak

ile Madam Bousquet dışında pek ziyaretçileri yoktu. Madam Bousquet, Jules Lascombe evlenince araziyi kaybetmesine rağmen cömert bir dost ve nazik bir komşu gibi davranıyordu.

Ara sıra Mösyö Baillard, polisin hâlâ 31 Ekim gecesi karanlıktan yararlanarak Rennes-les-Bains'deki Reine Otelinden kaçan ve Fransa'da bir daha görülmeyen Victor Constant'ı aramayı sürdürdüğü haberlerini getiriyordu.

Polis özellikle onun hastalığına sahip erkeklerin tedavi edildiği çeşitli kaplıcaları ve akıl hastanelerini soruşturmuş ama bir sonuca varamamıştı.

Büyük servetine el konulması için hükümet girişimlerde bulunmuştu. Ba-

şına ödül bile konmuştu. Buna karşın kimse onu görmemişti, kimse ondan bahsetmiyordu.

Isolde'ün Montmartre Mezarlığı'ndaki sahte cenaze töreninin yıldö-

nümü olan 25 Mart'ta Leonie'ye Müfettiş Thouron'dan resmi bir mektup geldi. Constant'ın sınırı geçip İspanya ya da Andorra'ya kaçtığına inandıklarından avın sınırlarını daraltacaklarını bildiriyordu. Kaçak suçlu Fransa'ya giriş yaptığı takdirde tutuklanıp giyotine gönderilecekti. Bu nedenle Madam ve Matmazel Vernier'nin artık ondan korkmasına gerek yoktu.

Mart ayının sonunda kötü hava koşulları evden çıkmasını önleyince Leonie, eline kalemi alıp Anatole'ün eski arkadaşı ve eski komşuları Achille Debussy'ye bir mektup yazdı. Artık Claude Debussy adını kullandığını duymuştu, ama bu ismi yazmaya henüz kendini alıştıramamıştı.

Karşılıklı mektuplaşma Leonie'nin sınırları daracık yaşamında bir boşluğu dolduruyor ve daha da önemlisi kırık yüreğinde Anatole ile bir ba-

ğın sürmesini sağlıyordu. Achille, ona bir zamanlar Anatole ile dolaştıkları sokaklarda, caddelerde neler olup bittiğini anlatıyor, kimin kiminle çekiş-

tiğinin dedikodusunu aktarıyor, akademideki önemsiz rekabet olaylarını, gözden düşen ya da yükselen yazarları, birbiriyle kavga eden ressamları, aşağılanan bestecileri, skandal olan ilişkileri anlatıyordu.

Gerçi Leonie artık çok uzaklarda kalan bu dünyayla ilgilenmiyordu, ama Anatole ile yaptığı sohbetleri anımsattığından hoşuna gidiyordu. Eskiden Anatole, Achille ile Le Chat Noir kulübündeki eğlenceden dönünce odasına gelip yatağın ayakucundaki eski koltuğa yayılır ve Leonie de

örtüleri çenesine kadar çekip anlattığı öyküleri dinlerdi. Debussy genellikle kendinden söz edip sayfaları örümcek ağını andıran yazısıyla dolduruyordu. Mektupları okumak, kendini kötü yazgısından uzaklaştırdığı için Leonie'nin hoşuna gidiyordu. Ateist arkadaşlarıyla birlikte pazar sabahı Saint-Gervais Kilisesi'ne gidip Gregoryen ilahileri sırtlarını mihraba dö-

nüp dinleyerek hem cemaati, hem de ayini yöneten rahibi aşağılamalarını okuyunca gülümsemekten kendini alamamıştı.

Isolde'ü yalnız bırakamazdı ama yolculuğa çıkacak durumda olsa bile Paris'e gitme fikri çok acı veriyordu. Henüz çok erkendi. Leonie'nin iste-

ğiyle Achille ile Gaby Dupont On Altıncı Bölge'deki Passy Mezarlığı'na sık sık gidiyor ve Marguerite Vernier'nin mezarına çiçek bırakıyorlardı.

General Du Pont'un son bir cömertlik gösterisi olarak bedelini ödediği mezarın, ressam Edouard Manet'nin mezarının yakınında olduğunu Achille mektubunda yazmıştı. Huzurlu, gölgeli bir yerdeydi. Leonie annesinin böyle kişiler arasında yatmaktan mutlu olacağını düşündü.

Nisanla birlikte hava tıpkı bir generalin savaş meydanına girişi gibi birdenbire değişti. Saldırgan, gürültülü, kavgacı... Dağların zirvelerinde uçuşan bulutlar birbirini kovaladı. Günler biraz uzadı, sabahlar daha ılık olmaya başladı. Marieta iğnelerini ipliklerini ortaya çıkarıp değişen bedenine

uyması için Isolde'ün gömleklerine geniş pililer yaptı, eteklerine parçalar ekledi.

Mor, beyaz, pembe kır çiçekleri sert toprağın yüzeyine çıkıp, yüzlerini güneşe çevirdi. Bir fırçadan damlayan boyalar gibi parça parça renkler canlandı, sıklaştı, yolların kenarındaki yeşilliklerin arasından göze çarpmaya başladı.

Utangaç bir tavırla adeta parmak uçlarında yürüyen mayıs, daha uzun yaz günlerini müjdeleyerek gelip durgun sularda güneş ışıklarını yansıttı.

Rennes-les-Bains sokaklarına inen Leonie sık sık Mösyö Baillard'ı ziyaret ediyor ya da Madam Bousquet ile buluşup Reine Oteli'nin salonunda çay içiyordu. Mütevazı evlerin dışına asılan kafeslerinde kanaryalar şakıyordu.

Çiçeklenen portakal ve limon ağaçlarının keskin kokusu sokakları dolduruyordu. Her köşede İspanya'dan dağları aşıp getirilen turfanda meyveler satılıyordu.

552

Tapınak

Sonsuz mavi gökyüzünün altında Domaine de la Cade birdenbire görkemli görünüşünü geri kazanmıştı. Sıcak haziran güneşi Pirene Dağla-rı'nın karlı beyaz tepelerini parlattı. Sonunda yaz geldi.

Achille, Paris'ten yazdığı mektubunda hocası Maeterlinck'in *Pelleas et Melisande* adlı son tiyatro oyununun müziğini yapması için izin verdiğini söylüyordu. Ayrıca Emile Zola'nın 1870 yazındaki Fransa-Prusya Savaşı'nı konu alan *Bozgun* adlı romanını da gönderdi. Hüküm giymiş

Komüncülerin oğulları olarak bu romanın kendisi kadar Anatole'ün de ho-

şuna gideceğini düşündüğünü yazmıştı. Leonie, romanı zorlanarak okudu, ama böylesine zarif bir armağan gönderdiği için Achille'in duygusallığını takdir etti.

Düşüncelerinin tarot kartlarına kaymasına izin vermedi. Kartlar Ca-dılar Bayramı'nın kötü olaylarıyla bağlantılıydı. Abbe Sauniere'i amcasına yardım ederken neler gördüğünü ya da yaptığını anlatması için ikna ede-memişti, ama Mösyö Baillard'ın kötü dönemlerde Asmodeus adlı iblisin vadide dolaştığını anlatması aklından çıkmıyordu. Gerçi bu batıl inançlara inanmıyor ya da inanmaya kendini zorluyordu ama yine de böylesi bir te-rörün tekrar yaşanması riskini göze alamazdı.

Annesiyle ağabeyinin çok acı anılarını hatırlattığından tamamlan-mamış tablolarını ortadan kaldırdı. *Şeytan* ile *Kule* yarım kalmıştı. Yabanıl ardıç çalılarının çevrelediği ormana da bir daha gitmedi. Düellonun yapıldığı, Anatole'ün öldüğü yere yakın olduğundan düşündükçe yüreği burkuluyordu. O yöne yürümeyi aklından geçirmek bile zor geliyordu.

Isolde'ün doğum sancıları Saint John Baptist Yortusu'nun kutlandığı 24 Haziran Cuma sabahı başladı.

Mösyö Baillard gizli arkadaş ve yoldaş ağını kullanarak Los Seres köyünden bir ebe buldu. Ebeyle

doğum hemşiresi doğum için tam zamanında hazır oldular.

Öğle saatleri olduğunda doğum iyice yaklaşmıştı. Leonie alnını so-

ğuk bezlerle siliyor, ardıç ve hanımeli kokusunun temiz havayla birlikte odaya dolması için pencereleri açıyordu. Marieta tatlı beyaz şarap ve balla ıslatılmış bir süngerle dudaklarını siliyordu.

Çay saatinde hiçbir zorluk yaşamadan Isolde sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdi.

Leonie, bebeğin doğumuyla birlikte Isolde'ün sağlığına tamamen kavuşacağını düşünüyordu. Daha az huzursuz, daha az kırılgan olacaktı.

Anatole'ün ölümüyle uzaklaştığı dünyaya, oğlunun doğumuyla geri dönecekti. Leonie gibi tüm ev halkı da Anatole'ün bebeğinin Isolde'ün ihtiyaç duyduğu yaşama sevincini geri getireceğine inanıyordu.

Ne var ki, doğumdan üç gün sonra Isolde'ün üzerine kara bir gölge çöktü. Oğlunun durumunu sık sık soruyordu, ama Anatole'ün ölümünden hemen sonra kapıldığı hastalıklı duruma düşmemek için büyük bir mücadele verdiği de ortadaydı. Babasının kopyası olan minik oğlan, annesinin yaşamını sürdürmesine yardımcı olmaktan çok yitirdiklerini hatırlamasına yol açıyordu.

Bir sütanne işe alındı.

Yaz günleri gelip geçerken Isolde iyileşme belirtileri göstermedi.

Nazikti, kendisine söylendiği zaman oğluyla ilgili görevlerini yerine getiriyordu ama bunun dışında, kendi dünyasında yaşıyordu.

Isolde uzak davranırken, Leonie minik yeğenine karşılıksız, koşulsuz bir aşkla bağlandı. Louis-Anatole neşeli bir bebekti, babasının siyah saç-

ları, uzun kirpiklerini, annesinin gri gözlerini almıştı. Onunla geçirdiği uzun saatlerde Leonie başlarına gelen felaketi unutuyordu.

Temmuzun, ağustosun aşırı sıcak günleri geçerken, Leonie her şeyi unutmuş bir halde yeni bir umutla uyanıyor, ama yaşadıkları aklına gelince gölgeler yine benliğini sarıyordu. Buna karşın, Anatole'ün oğluna herhangi bir zarar gelmemesi için verdiği karar iyimser yönünü yakalamasına yardım ediyordu.

_ r :

O O

1892 sonbaharı, 1893 ilkbaharına döndüğünde Constant, Domaine de la Cade'a dönmemişti. Leonie, onun öldüğüne inanıyor ama bundan emin olmak istiyordu.

1893 ağustosu tıpkı bir yıl önceki gibi Afrika çölü sıcaklığı ve kurak-lığıyla geçti. Kuraklığın ardından gelen yağmurlar Languedoc bölgesinde toprak kaymalarına yol açıp çamurların altında çok eskiden beri gizli kalmış mağaraları ve benzeri gizli yerleri ortaya çıkardı.

Achille Debussy iyi bir mektup arkadaşı olmayı sürdürdü. Aralık ayında Noel'i kutlamak için yazdığı mektupta Societe Nationale'in(*> bir konserinde üçleme olarak tasarladığı bestelerin birincisi olan *L'Apres-Mi-di d'un Faune* adlı eseri çalacağını bildirdi. Ormanda dolaşan yarı-insan yarı-keçi yaratığın doğayla uyumlu betimlemesini okurken Leonie iki yıl önce ağaçların arasındaki açıklıkta bulduğu kart destesini anımsadı. Bir an oraya geri gidip tarot kartlarının yerinde durup durmadığına bakmayı aklından geçirdi.

Ama bu sadece düşüncede kaldı.

Paris'in sokakları, caddeleri yerine artık dünyası doğuda kayın ormanı, kuzeyde uzun araba yolu, güneyde çim bahçelerle çevriliydi. Minik oğlana ve ilgileneceğine söz verdiği güzel ama hasta kadına duyduğu sevgi onu besliyordu.

(*) SocielĞ Nationale de Musique 25 Şubat 1871'de Fransız müziğini geliştirmek amaçlı kurulmuştur.

Louis-Anatole kendisini küçüğüm diye çağıran ev ve kasaba halkının sevgilisi oldu. Son derece muzip ve her zaman sevimliydi. Babasından çok halası gibi sürekli soru soran ama dinlemesini de bilen bir çocuktu. Boyu uzadıkça Leonie ile birlikte Domaine de la Cade'ın patikalarında, ormanlarında dolaşmaya başlamışlardı ya da gölde yüzmesini öğreten Pascal ile beraber balık tutmaya gidiyordu. Ara sıra da Marieta ağaç çileği suflesi, çikolatalı puding pişirirken karıştırma kabını ve tahta kaşıkları yalamasına izin veriyordu. Mutfak masasına yanaştırılan eski üç ayaklı tabureye çıkıyor, hizmetçi kızın bileklerine kadar inen kolalı, beyaz önlüğünü takı-

yor ve düşmemesi için tam arkasında duran Marieta, ona ekmek hamuru yoğurmasını öğretiyordu.

Leonie, onu Rennes-les-Bains'e gezmeye götürdüğünde en sevdiği şey Anatole'ün de hoşlandığı sokak kafelerinden birinde oturmaktı. Karmakarışık bukleli saçları, beyaz farbelalı gömleği, kısa kahverengi kadife pantolonuyla yüksek ahşap tabureye oturup ayaklarını aşağıya sallandırıyordu. Kiraz şurubu ya da taze sıkılmış elma suyu içip çikolatalı krema yiyordu.

Üçüncü yaş gününde Madam Bousquet, ona bir bambu balık oltası armağan etti. Ertesi Noel'de Mösyö Fromilhague bir kutu kurşun asker gönderip Leonie'nin de yeni yılını kutladı.

Ona ortaçağda kuzeyli işgalcilere karşı Midi bölgesinin bağımsızlı-

ğını savunan şövalyelerin öykülerini anlatan Audric Baillard'ı da sık sık ziyaret ediyordu. Küçük oğlan, Domaine de la Cade'ın kütüphanesinde toz içinde duran eski tarih kitaplarına gömülmektense Mösyö Baillard'ın geçmişi canlandırarak anlatışını dinlemeyi yeğliyordu. Louis-Anatole en çok 1209 yılında Carcassonne'un kuşatılması sırasında cesur erkeklerin, kadınların ve hatta kendisinden biraz büyük çocukların Haute Vadisi'nin gizli köylerine kaçışlarını anlatan öyküleri seviyordu.

Dört yaşına basınca Audric Baillard, ona kabzası oymalı, adının başharfleri kazılı bir ortaçağ savaş kılıcının kopyasını armağan etti. Halası Leonie, Pascal'ın yeğenlerinden birinin yardımıyla Quillan'dan beyaz yeleli, burnunun üzerinde beyaz bir benek bulunan bakır rengi küçük bir midilli aldı. Sıcak yaz günlerinde Louis-Anatole bir şövalye oyunu oynuyor, düşmünlarla savaşıyor, at üstündeki mızrak dövüşlerinde zafer kazanıyor, Pascal'ın bu amaçla arka bahçedeki ahşap korkuluğa dizdiği teneke **556**

Tapınak

kutuları deviriyordu. Salon penceresinden bakan Leonie, küçük bir kızken Anatole'ün Monceau Parkı'nda koşup oynamasını, ağaçlara tırmanmasını aynı hayranlık ve kıskançlıkla izlediğini anımsıyordu.

Küçük oğlanın müziğe de yeteneği vardı. Anatole'ün çocukluğunda başarısız piyano dersleri için boşa harcanan para oğlunda değer kazanı-

yordu. Leonie, Limoux'dan gelen bir piyano öğretmeni buldu. Haftada bir kez profesör, boynunda beyaz mendili, düzeltilmemiş sakalıyla tek atlı arabayla uzun yoldan geliyor ve iki saat boyunca Louis-Anatole'e beş

parmak alıştırmaları ve gamları öğretiyordu. Her dersin sonunda dokunuşunu kusursuzlaştırması için piyano çalarken oğlanın ellerinin üzerine iki tane su dolu bardak yerleştirmesi için Leonie'ye ısrar ediyordu. Leonie ile Louis-Anatole başlarını sallıyor, bir ya da iki gün bunu yapmaya çabalıyorlardı, ama su dökülüp oğlanın kadife pantolonunu ya da Leonie'nin eteklerini ıslatınca kahkahalar arasında bundan vazgeçip gürültülü düetler çalmayı yeğliyorlardı.

Küçük oğlan yalnız kalınca usulca piyanoya gidip denemeler yapıyordu. Merdivenin sahanlığında duran Leonie, oğlanın parmaklarının yarattığı yumuşak, akılda kalıcı melodileri dikkatle dinliyordu. Oğlan çalmaya nereden başlarsa başlasın hep sonunda la minör anahtarına gidiyordu.

Leonie uzun zaman önce tapınaktan çaldığı ve hâlâ piyano taburesinde sakladığı notayı ona verip vermemeyi düşünüyordu. Ama müziğin gücünden ve mekân üzerindeki etkisinden ürkerek bu fikirden vazgeçiyordu.

Bu arada Isolde bir alacakaranlık dünyasında yaşıyor, Domaine de la Cade'ın odalarında, koridorlarında tıpkı bir hayalet gibi dolaşıyordu. Çok az konuşuyor, oğluna nazik davranıyor ve hizmetçiler tarafından saygı gö-

rüyordu. Leonie'nin zümrüt yeşili gözlerine bakınca benliğinin derinliklerinde bir kıvılcım çakıyordu. Kısa bir an için üzüntüler ve anılar gözlerinde parlıyor; ardından bir karanlık pelerin benliğini yeniden kaplıyordu.

Bazı günler daha iyi oluyordu. Ara sıra bulutların ardından ortaya çıkan güneş gibi gölgelerinden sıyrılıyordu. Beyninde sesler dönüp dolaşmaya başlayınca, elleriyle kulaklarını örtüp ağlıyor ve Marieta, onu usulca loş

odasına götürüp daha iyi günlerin gelmesini bekliyordu. Zamanla huzur içinde geçen zamanlar kısaldı. Çevresindeki karanlık koyulaştı. Anatole **557**

hiç aklından çıkmıyordu. Louis-Anatole ise eski halini bilmediğinden annesini olduğu gibi kabul ediyordu.

Sürdürdüğü yaşam hiç de Leonie'nin hayal ettiği gibi değildi. Âşık olmak, dünyayı gezmek isterdi. Ama yeğenini seviyor, Isolde'e acıyor ve Anatole'e verdiği sözü tutmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Bakır rengi sonbaharlar yerini beyaz kışlara bırakınca, Marguerite Vernier'nin Paris'teki mezarı kalın bir kar tabakasıyla kaplanıyordu. Yeşil ilkbaharlar parlak altın sarısı göklere, güneşten sararmış çayırlara dönü-

yor, Anatole'ün Domaine de la Cade Gölü'ne bakan mezarının çevresinde yaban gülleri karmakarışık boy atıyordu.

Toprak, rüzgâr, su ve ateş... doğal dünyanın değişmeyen düzeni.

Huzurlu yaşamları sonsuza dek sürmeyecekti. 1897 yılının Noel'i ile yılbaşı arasında işlerin ters gittiğini gösteren belirtiler, hatta uyarılar birbiri ardına ortaya çıkmaya başladı.

Quillan'da bir baca temizleyicisinin oğlu düşüp boynunu kırdı. Esperaza'daki şapka fabrikasında çıkan yangında dört İspanyol kadın işçi yaşamını yitirdi. Bousquet ailesinin atölyesinde bir çırak sağ elini kızgın metal baskı makinesine kaptırıp dört parmağını yitirdi.

Genel huzursuzluk, Leonie için Mösyö Baillard'ın Rennes-les-Bains'den ayrılacağını haber vermesiyle daha da arttı. Yerel kış panayırlarının zamanı gelmişti. 19 Ocak'ta Brenac'ta, 20 Ocak'ta Campagne-sur-Aude'da ve 22 Ocak'ta Belvianes'te panayır yapılacaktı. Baillard uzaktaki köyleri dolaşacak ve dağların zirvelerine doğru çıkacaktı. Louis-Anatole'ün resmi olmayan vasiliği görevinden çok daha eskiye dayanan, daha bağlayıcı zo-runluluklarını daha fazla erteleyemeyeceğini anlatırken, gözleri kaygıyla bulutlanmıştı. Leonie, yaşlı adamın bu kararına memnun olmadı ama onu sorgulamaması gerektiğini de biliyordu. Kiraların toplandığı kasım ayındaki St. Martin Yortusu'ndan önce döneceğine söz verdi.

Baillard'ın yolculuğunun aylar süreceğine üzülmüştü, ama herhangi bir karar verince asla sözünden

dönmeyeceğini de Leonie gayet iyi biliyordu.

Acele yola çıkışı ve ardındaki açıklanmayan nedenler, Leonie'ye dostu ve koruyucusunu ne kadar az tanıdığını gösterdi. Aslında onun kaç yaşında **558**

Tapınak

olduğunu bile bilmiyordu, ama Louis-Anatole, hep anlatacak bunca öyküsü olduğuna göre en az yedi yüz yaşında olması gerektiğini öne sürerdi.

Audric Baillard'ın gidişinden birkaç gün sonra Rennes-le-Château'da bir skandal patlak verdi. Abbe Sauniere'nin kilisesini onarım çalışmaları neredeyse bitmek üzereydi. 1897 yılının ilk aylarında Toulouse'daki özel bir üreticiye ısmarladığı heykeller teslim edilmişti. Heykellerin arasında kafasının üstünde kutsal su kâsesi duran çarpılmış bir iblis heykeli de vardı. Halktan ateşli itiraz sesleri yükseldi. Bunun ve bazı diğer heykellerin bir tapınak için hiç de uygun olmadığı görüşü ileri sürüldü. Belediye başkanı ile başpiskoposa gönderilen bazı imzasız protesto mektuplarında Sauniere'nin dava edilmesi isteniyordu. Ayrıca rahibin bundan sonra mezarlıkta kazı yapmaması da isteniyordu.

Kilise çevresinde geceleri yapılan kazılardan ya da Sauniere'nin gece boyunca yakındaki dağlarda hazine aradığı söylentilerinden Leonie'nin haberi yoktu. Cemaatine bağlı olduğuna inandığı bir rahip hakkındaki tartışmalara ya da gittikçe şiddetlenen şikâyet dalgasına katılmadı. Bazı heykellerin tapınaktakilere tıpatıp benzemesi onu da huzursuz ediyordu.

Sanki biri Abbe Sauniere'ye hem yol gösteriyor, hem de başını derde sokmak istiyor gibiydi.

Sauniere'nin bu heykelleri amcasının sağlığında görmüş olduğunu biliyordu Leonie. Öyleyse bu olaydan on iki yıl sonra bunca zarara yol açan imgeleri tekrar ortaya çıkarmayı niçin seçmiş olduğunu anlayamıyordu.

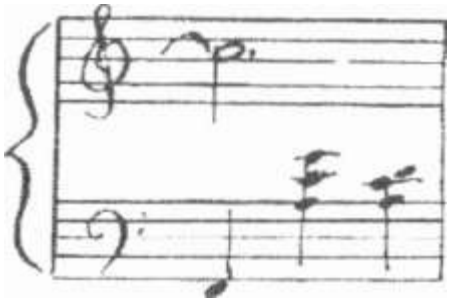
Dostu ve akıl hocası Audric Baillard yolculuğa çıktığından korkularını paylaşacağı kimse kalmamıştı.

Huzursuzluk dağlardan aşağıya vadiye ve Rennes-les-Bains'e kadar yayıldı. Birdenbire yıllar önce kasabayı tedirgin eden sorunların geri dön-düğü fısıltıları duyulmaya başlandı. Rennes-les-Bains ile Rennes-le-Châ-

teau arasındaki gizli tünellerin, Vizigotların gömü odalarının dedikoduları etrafa yayıldı. Daha önce de olduğu gibi vahşi bir canavarın Domaine de la Cade'da barındığı inanışı güç kazandı. Köpeklere, keçilere, hatta bü-

yükbaş hayvanlara saldıran kurt ya da dağ kedilerinin, kapanlardan ve avcı tüfeklerinden korkmadığı söyleniyordu. Söylentilere göre doğadışı bir yaratıktı ve doğa kurallarıyla yönetilmiyordu.

559

Kate Mosse

Gerçi Pascal ile Marieta, dedikoduların Leonie'nin kulağına gitmesini önlemeye çalışıyorlardı ama daha kötü bazı öyküler onun kulağına geliyordu. Kampanya gizli yürütüldüğünden, açıkça suçlama yapılmadı-

ğından Leonie'nin Domaine de la Cade ve ev halkına yönelik şikâyetlere yanıt vermesi olanaksızdı.

Hain dedikoduların kaynağını bulmak olanaksızdı, ama gitgide şiddetlendiği belliydi. Kış sona erip yağmurlu bir ilkbahar başlarken Domaine de la Cade'da doğaüstü olayların yaşandığı söylentileri fazlalaştı. Hayaletlerin, iblislerin dolaştığı, gece karanlığında tapınakta şeytana tapılan ayinlerin yapıldığı konuşuluyordu insanlar arasında. Jules Lascombe'un dönemindeki karanlık günler geri geliyor gibiydi. Acımasızlar, 1891 Cadı-

lar Bayramı'nda yaşananları işaret ediyor ve doğanın huzursuz olduğunu söylüyorlardı. Eski günahların cezalandırılması isteniyordu.

İblisin vadiye inmesini önlemek için yol kenarındaki kayalara eski büyüler, eski dilde yazılar yazılıyordu. Kenardaki taşlara siyah ziftle beş

köşeli yıldızlar çiziliyordu. İşaretlenmemiş adak yerlerine çiçek ve kurde-leden oluşan armağanlar bırakılıyordu.

Leonie bir öğleden sonra Louis-Anatole ile Perou Meydanında küçük oğlanın en sevdiği yer olan çınar ağaçlarının altında otururken söylenen bir söz dikkatini çekti.

"Lou Diable se ris."

Domaine de la Cade'a dönünce sözcüklerin anlamını Marieta'ya sordu.

"Şeytan gülüyor," diye tercüme etti hizmetçi isteksizce.

Eğer Leonie bunun olanaksız olduğunu bilmeseydi, yayılan söylenti ve dedikodularda Victor Constant'ın parmağı olduğundan şüphelenirdi.

Böyle bir düşünce aklından geçtiği için kendine kızdı.

Constant ölmüştü. Polisler buna inanıyordu. Ölmüş olması gerekirdi.

Eğer yaşıyorsa niçin onları yaklaşık beş yıl rahat bıraktıktan sonra geri dönmüştü.

22

560

90

o o

CARCASSONNE

Temmuz sıcağı Rennes-le-Château ile Rennes-les-Bains arasındaki yeşil çayırları kahverengiye dönüştürdüğünde Leonie bu kapalı yaşama artık dayanamadığını hissetti. Manzara değişikliğine ihtiyacı vardı.

Domaine de la Cade hakkındaki öyküler iyice şiddetlenmişti. Son kez Louis-Anatole ile Rennes-les-Bains'e gittiğinde ortam öylesine sevimsizdi ki, uzun süre ayak basmamaya karar verdi. Bir zamanların gülümsemele-ri, selamlamalarının yerini şimdi sessizlik ya da şüpheli bakışlar almıştı.

Louis-Anatole'ün tüm bu dışlamalar yüzünden mağdur olmasını istemiyordu.

Leonie bu gezi için milli bayram tarihini seçti. Yüz yıl önceki Bastille baskını kutlamasının bir parçası olarak 14 Temmuz'da Carcassonne'un ortaçağdan kalma şatosunda havai fişek gösterileri yapılacaktı. Anatole ve Isolde ile yaptığı kısacık, acıklı ziyaretten bu yana kente ayak basmamıştı, ama beşinci yaş günü için yeğenine gecikmiş bir armağan olacağından bütün kaygılarını bir kenara bıraktı.

Birlikte gelmesi için Isolde'ü ikna etmeye kararlıydı. Yengesinin sinirleri son zamanlarda oldukça kötüydü. Birilerinin kendisini izlediğinden, gölün öte yanından gözetlediğinden, suyun altından bazı yüzlerin göründüğünden söz ediyordu. Hiç ateş yakılmadığı zaman bile ormandan **561**

F: 36

Kate M o s s e

dumanların yükseldiğini iddia ediyordu. Leonie, onu uzun bir süre Marieta'nın becerikli ellerine teslim etmek istemiyordu.

"Lütfen Isolde," diye fısıldadı elini okşayarak. "Buradan biraz uzaklaşmak sana iyi gelecek. En azından güneşin yüzüne vurduğunu hissede-ceksin." Usulca parmaklarını sıktı. "Senin gelmen benim için çok önemli.

Louis-Anatole için de... Ona vereceğin en güzel doğum günü armağanı olacak. Lütfen bizimle gel."

Isolde yaşadığı derin acılarla bilgelik kazanmış ama hiçbir şey görmeyen derin gri gözleriyle ona baktı.

"Eğer sen istiyorsan gelirim," dedi pırıl pırıl sesiyle.

Leonie, büyük bir sevinçle ona sarılınca genç kadın da şaşırdı. Giysilerinin ve korsesinin altında ne kadar zayıfladığını fark etti ama üzerinde durmadı. Isolde'ün kabul edeceğini beklemediği için çok şaşırmıştı. Belki de yengesi artık geleceğe bakacağının işaretini veriyordu. Güzel oğluyla yakınlaşmaya başlayabilirdi.

Küçük grup trenle Carcassonne'a doğru yola çıktı.

Marieta hanımefendisiyle ilgilenirken, Louis-Anatole'ü Fransız ordusunun son zamanlarda Batı Afrika'da, Dahomey'de ve Fildişi Sahili'nde neler yaptığını anlatarak oyalamak Pascal'a kalmıştı. Çöllerden, kükreyen şelalelerden, gizli yaylalardaki kayıp dünyalardan öylesine keyifle söz ediyordu ki, Leonie anlattıklarını gazetelerden çok Mösyö Jules Verne'in kitaplarından aldığını düşündü. Louis-Anatole de, Mösyö Baillard'ın anlattığı ortaçağ şövalyelerinin öykülerini onlara aktardı. Son derece doyurucu ve kana susamış bir yolculuk böyle tamamlandı.

14 Temmuz'da öğle saatlerinde kente vardılar ve aşağı Bastide semtinde, Saint-Michel Katedrali yakınında bir otele yerleştiler. Altı yıl önce Isolde, Leonie ve Anatole'ün birlikte kaldıkları otelden oldukça uzaktaydı-

lar. Leonie öğleden sonrasını heyecanlı yeğeniyle kenti gezerek geçirdi ve istediği kadar dondurma yemesine izin verdi.

Dinlemek için saat beşte otele döndüler. Isolde pencerenin önündeki kanepeye uzanmış Barbes Bulvarı'nı süsleyen bahçeleri seyrediyordu.

Havai fişek gösterisini izlemeye gelmeyeceğini tahmin eden Leonie'nin yüreği burkuldu.

Yine de yanıldığını umarak hiçbir şey söylemedi, ama gösteriyi izleme zamanı yaklaşınca Isolde kalabalığa karışmak istemediğini söyledi.

Annesinin geleceğini hiç beklememiş olan Louis-Anatole hayal kırıklığına uğramadı. Ama Isolde'ün böylesine özel bir günde bile oğlu için canlan-maması karşısında Leonie fazlasıyla sinirlendi.

Marieta, hanımefendisiyle ilgilenirken Leonie ile Louis-Anatole, Pascal'la birlikte dışarı çıktılar. Gösteriyi kentte yaşayan, L'Or-Kina aperitifi ile "La Reine des Liqueurs" olarak bilinen Micheline likörünün üreticisi Mösyö Sabatier adlı bir işadamı düzenliyordu. Bu yıl deneme amaçlı düzenlenmiş ve eğer başarılı olursa ertesi yıl daha görkemli bir hale getirileceği vaat edilmişti. Sabatier'nin varlığı Louis-Anatole'ün minik avuç-

larıyla topladığı el ilanlarında, hediyelik eşyalarda, duvarlara yapıştırılan afişlerde sürekli karşılarına çıktı.

Güneş batarken halk Aude Nehri'nin sağ kıyısındaki Trivalle semtinde toplanıp Çite bölgesinin yenilenen kale duvarlarına gözünü dikti.

Çocuklar, büyük villaların bahçıvanları, hizmetçileri, tezgâhtar kızlar, ayakkabı boyacısı gençler bir zamanlar Leonie'nin Victor Constant ile sığındığı Saint-Gimer Kilisesi'ni doldurdular. Leonie bu anıyı aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Sol kıyıda herkes Höpital des Malades'in dışında toplandı. Çocuklar Saint-Vincent-de-Paul Kilisesi'nin duvarına tırmandı. Bastide semtinde insanlar Porte des Jacobins kapısına ve nehir kıyısına doluştu. Hiç kimse neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

"Gel bakalım, küçüğüm," dedi Pascal, küçük oğlanı omzuna alırken.

Leonie, Pascal ve Louis-Anatole, Vieux Köprüsü üzerinde suya bakan sivri çıkıntılardan birine yerleşmişti. Leonie büyük bir sır verirmiş gibi Carcassonne piskoposunun cumhuriyetin büyük kutlamasını izlemek için sarayından çıktığını yeğeninin kulağına fısıldadı.

Karanlık çökerken yakındaki lokantalarda yemek yiyenler de eski köprüye doluştu. Yeğenine bakan Leonie, belki de bu geç saatte sokakta bulunmasının doğru olmadığını, gürültü ve barut kokusunun onu korku-563

tacağını düşünerek kaygılandı ama Louis-Anatole'ün yüzündeki ifadeyi piyanoda beste yaparken Achille'in yüzünde gördüğünü anımsadı.

Leonie, kaybetme duygusuna kapılmadan anılarına dalıp keyif alabildiğini fark edince gülümsedi.

Aynı anda kentin ışıkla kucaklaşması başladı. Ortaçağdan kalma duvarlar turuncu ve kırmızı alevlerle, kıvılcımlarla, her renkte dumanlarla sarıldı. Karanlık göğe yükselen fişekler patladı.

Keskin kokulu buhar bulutları tepeden nehre doğru inip izleyenlerin gözlerini yaşarttı, ama gösterinin görkemi, rahatsızlığı telafi etti. Mora dönmüş mavi gökyüzü yeşil, beyaz, kırmızı fişeklerle parlıyor, şatonun duvarları parlak ışıklar, alevler içinde kalıyordu.

Leonie, Louis-Anatole'ün minik, sıcak elinin usulca omzuna dayandı-

ğını hissedip elini tuttu. Acaba yeni bir başlangıç mı? Çok uzun zamandır yaşamına hükmeden keder artık pençesini gevşetecek ve daha parlak bir geleceğin beklentisine yer verecekti.

"Geleceğe," diye mırıldandı Leonie, Anatole'ü anımsayarak.

Anatole'ün oğlu bunu duydu. " *Geleceğe* Leonie hala," diye yanıtladı.

Duraksayıp sordu. "Eğer uslu çocuk olursam, önümüzdeki yıl tekrar gelir miyiz?"

Gösteri sona erip kalabalık dağılınca Pascal uyuklayan oğlanı otele kadar kucağında taşıdı.

Leonie, yeğenini yatırdı. Tekrar aynı macerayı yaşayacaklarına söz verip yanağından öptü ve her gece olduğu gibi hayaletleri ve kötü ruhları uzak tutmak için bir mumu yanar bıraktı. Günün heyecanı ve duygularıyla yorgun düşmüştü. Ağabeyinin anıları, Victor Constant'ın onu bulmasında kendi oynadığı rol bütün gün belleğini kemirmişti.

İyi bir uyku çekip dinlenebilmek için bir bardak sıcak brendi içinde beyaz bir tozu eritip bir uyku ilacı hazırladı. Ağır ağır yudumladı ve örtü-

lerin altına girip derin ve düşsüz bir uykuya daldı.

Soluk sabah ışığı dünyayı şekillendirirken, sisli bir şafak Aude Nehri'nin sularını sardı. Nehrin kıyısı, Bastide semtinin sokakları, kaldırım-564

ları kâğıtlarla kaplanmıştı. Bir şimşir bastonun kırık başlığı, birkaç nota sayfası, sahibinin başından uçmuş bir bere kalabalığın ayakları altında ezilmişti. Her yerde Mösyö Sabatier'nin el ilanları göze çarpıyordu.

Sabahın dinginliğinde sakin Aude Nehri'nin suları bir ayna gibi parlı-

yordu. Carcassonne halkının Tistou adıyla çağırdığı yaşlı kayıkçı Baptistin Cros ağır, düz altlı mavnasını durgun sularda Paîcherou savağına doğru yürütüyordu. Nehrin yukarı kesimine doğru uzaklaştıkça milli bayram kutlamalarının izleri azalıyordu. Ne boş fişek kovanları, ne de küçük bayraklar, el ilanları, çevreye sinmiş barut kokusu ya da yanık kâğıtlar kalmıştı geriye. Gökyüzü siyahtan, maviye, beyaza dönüşürken sabit ba-kışları, kuzeydeki Noire Dağı üzerindeki mor ışıklara dikilmişti.

Tistou'nun mavna küreği suyun içinde bir nesneye dokundu. Alışık bir hareketle dengesini sağlayıp ne olduğunu görmek için döndü.

Bir cesetti.

Yaşlı nehir kayıkçısı ağır ağır mavnayı çevirdi. Sular teknenin ahşap kenarına kadar yükseldi, ama içine girmedi. Tistou bir an durakladı. Nehir geçişini bir kıyıdan ötekine bağlayan yüksek teller, en ufak bir esinti olmamasına rağmen yumuşak sabah havasında şarkı söyler gibiydi.

Ahşap küreği çamura saplayıp mavnayı durdurarak diz çöktü ve suyun derinliklerine baktı. Yeşil yüzeyin altında bir kadın bedeni vardı. Yüzü-

koyun yatmış suyla sürükleniyordu. Tistou memnun oldu. Boğulanların camı andıran ölü gözlerini, maviye dönmüş dudaklarını ve şaşkın bakışı görünce unutmak kolay değildi. Suyun içinde pek uzun süre kalmamış, diye düşündü Tistou. Bedeni henüz şekil değiştirmemişti.

Upuzun sarı saçları yosunlar gibi ileri geri salınırken, kadın garip bir huzura kavuşmuş gibi görünüyordu. Tistou'nun ağır akan düşünceleri saç-

ların hareketiyle büyülenmişti. Kadının sırtı geriye bükülmüştü; kolları, bacakları giysisinin altında sanki nehir yatağına tutunmuş gibi zarafetle sürükleniyordu.

Yine bir intihar vakası, diye geçirdi içinden.

Tistou bacaklarını iki yana açtı, dizlerini oturma yerine dayadı ve eğildi. Uzanıp kadının gri giysisini yakaladı. Nehir suyuyla ıslanıp ça-murlanmış olmasına karşın kumaşın kalitesi hemen anlaşılıyordu.

doğru çekti. Mavna tehlikeli biçimde sallandı, ama Tistou bunu defalarca yapmış olduğundan devrilme noktasına ne zaman geleceğini iyi biliyordu.

Derin bir soluk alıp tekrar çekti ve daha iyi kavrayabilmek için giysinin yakasından tuttu.

"Bir, iki, üç gel," dedi yüksek sesle ceset mavnanın kenarından yukarı çıkıp ağa takılmış bir balık gibi ıslak güverteye düşerken.

Tistou boynuna bağladığı mendille alnını kuruladı ve simgesi olan kasketi başına yerleştirdi. Hiç düşünmeden ellerini göğsüne götürüp haç çıkardı. İnanç değil, içgüdüsel bir hareketti.

Cesedi sırtüstü çevirdi. Artık genç olmamasına rağmen hâlâ güzel bir kadındı. Gri gözleri açıktı. Saçları suyun içinde dağılmıştı, ama kibar bir hanım olduğu belliydi. Beyaz, yumuşak elleri hayatta kalmak için çabalamadığını gösteriyordu.

Bir kumaşçı ile bir terzinin oğlu olan Tistou, kaliteli Mısır pamuğunu gördüğü anda tanırdı. Giysinin yakasında Parisli bir terzinin etiketi vardı.

Boynundaki gümüş madalyonun içinde de hem kendisinin, hem de koyu renk saçlı, genç bir erkeğin minyatür resimleri vardı. Tistou kolyeyi olduğu yerde bıraktı. Dürüst bir adamdı; kentin ortasındaki savaklarda dolaşıp buldukları cesetleri yetkililere teslim etmeden önce soyup soğana çeviren leş kargalarına benzemezdi, ama sudan çıkardığı kişilerin kimliğini öğ-

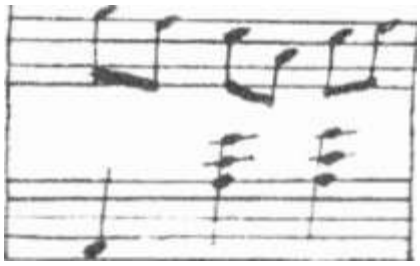
renmek isterdi.

Isolde'ün kimliği hemen ,-aptandı. Marieta, onu uyandırıp hanımefendisinin odasında olmadığını bildirince Leonie, sabahın ilk ışıklarında kayıp bildirisinde bulunmuştu.

İşlemler tamamlanıp, belgeler imzalanıncaya kadar birkaç gün daha Carcassonne'da kaldılar. Karardan kimsenin şüphesi yoktu: Akıl dengesi bozulunca intihar etmişti.

Leonie, Isolde'ü son kez Domaine de la Cade'a karanlık, bulutlu, sessiz bir temmuz günü geri getirdi. Yaşamına kendi elleriyle son verip büyük bir günah işlediğinden kilise, kutsanmış toprağa gömülmesine izin vermeyecekti. Üstelik Leonie, onun Lascombe aile mezarlığına gömülmesi fikrine de dayanamıyordu.

566

Tapınak

Couiza ile Rennes-les-Bains arasında, yıkık bir şatonun yer aldığı Coustaussa köyünden Cure Gelis'in yönettiği özel bir cenaze töreniyle Isolde, Domaine de la Cade arazisine gömüldü. Gerçi Abbe Sauniere'den de bu töreni yönetmesini isteyebilirdi ama hâlâ heykellerle ilgili eleştiriler sürdüğünden bir de bu skandala bulaşmasını istememişti.

20 Temmuz 1897 günü Isolde'ü, göle bakan burunda Anatole'ün yanı-

na gömdüler. Otların arasına isimlerini, doğum ve ölüm tarihlerini yazan yeni bir taş yerleştirildi.

Louis-Anatole'ün elini sımsıkı tutmuş, alçak sesli duaları dinlerken altı yıl önce Paris'teki bir mezarlıkta Isolde'e bir kez daha veda etmiş oldu-

ğunu anımsadı. O günün anıları bir anda benliğini sarınca, soluğunu tuttu.

Berlin Sokağı'ndaki evin salonunda kapalı bir tabutun karşısında ellerini kavuşturup durmuştu. Büfenin üstündeki cam kâsede tek bir palmiye yaprağı duruyordu. Ayin ve ölümün iç bayıltıcı kokusu, cesedin kokusunu örtmek için yakılan tütsü ve mumların kokusu evin içine sinmişti. Ama o zaman tabut boştu. Bir kat aşağıda Achille durmadan piyano çalıyor, siyah beyaz notalar üst kata yükseliyor ve Leonie artık çıldırmak üzere olduğunu düşünüyordu.

Tabutun ahşap kapağına inen toprağın sesini dinlerken, Anatole'ün bugünü görmemiş olmasıyla teselli buluyordu.

Ruh halini hissetmiş gibi Louis-Anatole uzanıp minik kolunu halası-

nın beline doladı.

"Kaygılanma Leonie hala. Sana, ben bakacağım."

567

91

o o

Pirene Dağları'nın İspanya tarafındaki bu otele konuk birkaç hafta önce gelmişti. O günden bu yana

içtiği sigaraların kötü kokusu sinmişti özel salona.

Ağustos ayının sıcak bir günüydü, ama konuk sanki kış ortasındaymış

gibi kalın gri redingotunu ve yumuşak dana derisi eldivenlerini giymişti.

Bedeni bir deri bir kemik kalmıştı ve kafası sorulmamış bir soruya olumsuz yanıt verir gibi sürekli sallanıyordu. Titreyen eliyle meyankökü birasını dudaklarına götürdü. Kenarları kabuk tutmuş sivilcelerle dolu ağzıyla dikkatle içti. Bitkin görünümüne karşın gözleri hâlâ emretme gücünü koruyor, bakanların ruhlarına bir hançerin keskin darbesi gibi işliyordu.

Bardağını kaldırdı.

Uşağı elinde siyah bira şişesiyle yaklaşıp efendisinin bardağını doldurdu. Bir an için, çarpılmış bedenli sakat adamla, kafası kaşımaktan kızarmış, kabarmış kır saçlı uşağı garip bir tablo oluşturdular.

"Ne haberler var?"

"Kadının boğulduğunu söylüyorlar. İntihar etmiş," diye yanıtladı uşak.

"Ya öteki?"

"O, çocukla ilgileniyor."

Constant yanıt vermedi. Yıllar süren sürgün yaşamı, hastalığın acı-

masız ilerleyişi onu güçten düşürmüştü. Bedeni çöküyordu. Artık kolayca yürüyemiyordu. Ama aklı daha da keskinleşmişti. Altı yıl önce istediğin-568

den çok daha hızlı hareket etmek zorunda kalmıştı. İntikam alma zevkini tadamamıştı. Yalnızca Vernier'ye işkence etmek amacıyla kız kardeşini le-kelemek istediğinden artık bu konunun önemi kalmamıştı. Ama Vernier'nin çabuk ve temiz ölümü onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi de Isolde'ün intihar ederek bir kez daha kendisine ihanet ettiğini düşünüyordu.

Aceleyle sınırı aşıp İspanya'ya kaçınca, 1891 Cadılar Bayramı'ndaki olaylar sırasında sürtüğün aldığı kurşun yarasına karşın ölmediğini, üstelik bir de oğlan doğurduğunu ancak on iki ay sonra öğrenmişti. Kadının, elinden bir kez daha kurtulmuş olması iyice takıntı haline dönüşmüştü.

İntikamını tamamlama arzusu altı yıl boyunca sabırla beklemesini sağlamıştı. Mal varlığına el koyma girişimleri neredeyse onu mahvedecekti. Servetinin korunması ve nerede olduğunun ortaya çıkmaması, avukatlarının yeteneği ve ahlaksızlığı ile başarılı olmuştu.

Sınırın öte yanında kendisine duyulan ilgi bitene kadar temkinli ve dikkatli yaşamak zorunda kalmıştı. Sonunda geçen kış Müfettiş Thouron terfi etmiş ve Paris emniyetini çok fa2la meşgul eden Dreyfus adlı subayın davranışlarını araştıran grubun başına getirilmişti. Constant'ın beynini kemiren Isolde'den intikam alma arzusu açısından daha geçerli olan nokta ise Carcassonne jandarmasından Müfettiş Bouchou'nun dört ay önce emekliye ayrıldığı haberinin gelmesiydi.

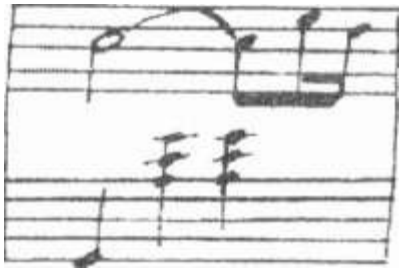
Artık Constant'ın sessizce Fransa'ya dönebilme yolu açılmıştı.

İlkbaharda adamını yollayıp bu zemini hazırlamaya başlamıştı. Belediye ve kilise yetkililerine gönderdiği imzasız mektuplarla Domaine de la Cade ve özellikle Jules Lascombe döneminde yaşanan olaylarla yakından bağlantısı olduğu bilinen Abbe Sauniere hakkında bir fısıltı kampanyası-

nın ateşini körüklemek zor olmamıştı. Geçmişte bir şeytanın, bir iblisin kırlarda terör estirdiği söylentilerini herkes gibi Constant da duymuştu.

Şimdi ise para verdiği işbirlikçileri bir canavarın vadilerde dolaştığı ve büyükbaş hayvanlara saldırdığı dedikodularını yaymaya başlamışlardı.

Uşağı köy köy dolaşıp kalabalıkları harekete geçirmiş, Domanie de la Cade topraklan içindeki tapınağın bir kez daha gizli güçlerle ilgili olayların merkezi olduğu söylentilerini yaymıştı. Uşak öncelikle gezgin mahkemeleri kasabadan kasabaya takip edenler, dağların ıssız yerlerinde koyun güden çobanlar, sokaklarda ya da yük arabalarının altında yatan çıplak ayaklı **569**

Kate M o s s e

dilencileri etkilemişti. Constant'ın zehirlerini kumaşçıların, camcıların, büyük malikânelerde çalışan ayakkabı boyacılarının, temizlikçilerin ve orta hizmetçilerinin kulaklarına akıtmıştı.

Köylüler batıl inançlara sahip oldukları için kolayca kandırılıyorlardı.

Gelenekler, efsaneler ve tarih, adamın anlattığı uyduruk öyküleri doğruluyordu. Yaralıların üzerindeki izlerin herhangi bir hayvanın pençesine ait olmadığı fısıltıları oraya buraya aktarılıyordu. Geceleri garip uluma seslerinin duyulduğu, berbat bir kokunun yayıldığı söyleniyordu. Tüm kanıtlar Domaine de la Cade'daki bir kadının kocasının yeğeniyle evlenmesi gibi bir olayın şeytanın lanetini uyandırdığını gösteriyordu.

Şimdi ise dedikodusu yapılan üç kişi de ölmüştü.

Görülmeyen ipliklerle Constant, Domaine de la Cade çevresine ağım örüyordu.

Kendi adamının üstlenmediği saldırıları ise dağların yüksek ya-maçlarında dolaşan kurt ya da dağ kedilerinin olağan vahşetinin sonucu olduğunu varsayıyordu.

Artık Bouchou da emekliye ayrıldığına göre harekete geçme zamanı gelmişti. Zaten çok uzun süre beklemiş ve böylece Isolde'ü istediği gibi cezalandırma fırsatını kaçırmıştı. Ayrıca cıva tedavisi, şifalı sular, laudanum gibi bitmek bilmeyen tedavilere karşın Constant ölmek üzereydi.

Artık bilincinin de yavaşladığının farkındaydı. Bunu kendisi de kolayca anlayabiliyordu. Gölgeler sonsuza kadar çökmeden önceki zihin açıklığı-

nın kısa ve son alevinden korkuyordu.

Constant sınırı eylül başında geçip Rennes-les-Bains'e gitmeye karar verdi. Vernier ölmüştü. Isolde ölmüştü. Ama oğlan hâlâ yaşıyordu.

Yeleğinin cebinden altı yıl önce Vernier'ye Panorama Pasajında yapı-

lan saldırıda çalınan saati çıkardı. İspanya'nın gölgeleri uzarken, çürüyen frengili parmaklarıyla saati evirip çeviriyordu. Aklında sadece Isolde vardı.

570

93

O O

20 Eylül'de, Marguerite Vernier'nin öldürülmesinin yıldönümünde bir çocuk daha kayboldu. Bir aydan uzun bir süredir kaybolan ilk çocuktu ve Sougraigne'nin aşağısında nehrin kıyısından kaçırılmıştı. Kızın cesedi Fontaine des Amoureux yakınında bulunduğunda alnındaki pençe izleri ve yanaklarındaki kırmızı kesiklerle yüzü tanınmaz hale gelmişti. Sahip çıkılmayan sokak çocuklarından farklı olarak Aude ve Salz köylerinde akrabaları bulunan tanınmış bir ailenin çok sevilen en küçük kızıydı.

İki gün sonra şeytanın yaşadığına inanılan bir dağ gölü olan Lac de Barrenc yakınındaki ormanda iki erkek çocuk kayboldu. Bir hafta sonra bulunan cesetleri çürümüş haldeydi, bir hayvanın saldırısına uğramış oldukları ancak çok sonra anlaşılabildi.

Leonie tarihlerin çakışmasına aldırış etmemeye çalışıyordu. Çocukların zarar görmeden bulunmasını umut ederken araştırma ekiplerine evin içinde ve dışında çalışanların da yardımcı olmalarını teklif etti. Önerisi reddedildi. Louis-Anatole'ün iyiliği için sakin görünmeye gayret ederken bir yandan da fırtına geçinceye kadar Domaine de la Cade'dan ayrılmalarının daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştı.

Mösyö Fromilhague ile Madam Bousquet dağlardan inen vahşi kö-

peklerin ya da kurtların saldırdığı konusunda ısrar ediyorlardı. Gündüzleri Leonie de bir iblis ya da doğaüstü bir yaratık söylentilerini duymazlıktan geliyordu. Ama karanlık çökünce tapınağın tarihi

hakkında bildikleri ve tarot kartlarının hâlâ kendi topraklarında olduğu düşüncesi güvenini sarsıyordu.

Kasabanın havası gittikçe çirkinleşti ve sonunda halk onlara sırtını döndü. En önemsiz zarar verme girişimlerinde bile Domaine hedef alınmaya başlandı.

Bir öğleden sonra ormandaki yürüyüşünden eve dönerken ahırlardan birinin önünde birkaç uşağın durduğunu fark etti.

Merakla adımlarını sıklaştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerinde dehşet ifadesiyle ona dönen Pascal iri bedeniyle arkasındakini görmesini engellemeye çalıştı.

"Hiçbir şey yok madam."

Leonie önce ona ardından bahçıvana ve oğlu Emile'e baktı. Bir adım daha yaklaştı.

"Pascal?"

"Lütfen madam, sizin görmemeniz gereken bir manzara."

Leonie'nin bakışları sertleşti. "Hadi, hadi," dedi. "Ben çocuk değilim.

Benden gizlediğiniz şeyin o kadar da kötü olabileceğine inanmıyorum."

Pascal yine kıpırdamadı. Uşağın aşırı koruyucu davranışı ile kapıldığı merak arasında kalan Leonie uzanıp eldivenli eliyle koluna dokundu.

"İzin verirsen Pascal."

Tüm gözler şimdi Pascal'ın üzerindeydi. Adam bir süre kıpırdamadı ve sonra ağır ağır yana çekilip gizlemek için çabaladığı şeyi Leonie'nin görmesine izin verdi.

Birkaç gün önce derisi yüzülmüş bir tavşan kalın bir kürkçü çivisiyle kapıya çakılmıştı. Ahşap kapının üzerine kanla çizilmiş kaba saba bir ha-

çın çevresinde böcekler uçuşuyordu. Tam altına siyah ziftle PAR CE SIGNE

TU LE VAINCRAS"" yazılmıştı.

Pis koku ve bu görüntü midesini bulandırınca Leonie eliyle ağzını kapattı. Ama kendine hâkim olmayı başardı. "Hemen ortadan kaldır Pascal," dedi. "Ve düşünceli davranışına memnun olurum." Çevresindekilerin gözlerine bakarken kendi korkusunun onların batıl inançlı gözlerinde yansıdığını fark etti. "Hepinizin."

(*) Bu işaretle yeneceksin.

572

Tapınak

Yine de Leonie'nin kararlılığı sarsılmadı. Hiç olmazsa Mösyö Baillard geri dönmeden Domaine de la Cade'dan ayrılmayacaktı. Yaşlı adam St. Martin Yortusu'nda geleceğini söylemişti. Son zamanlarda Hermite Sokağı'ndaki evi vasıtasıyla ona gönderdiği mektuplar seyrekleşmişti ve eline ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordu.

Durum daha da kötüleşti. Bir çocuk daha kayboldu. 22 Ekim'de, Anatole ile Isolde'ün gizli nikâhının yıldönümünde, bir avukatla karısının beyaz kurdeleler ve dantelli eteklerle dolaşan minik kızı Perou Meydanı'ndan kaçırıldı. Fiyatlar daha da yükseldi.

Kötü bir rastlantı sonucu kızın parçalanmış bedeninin bulunduğu gün Leonie, Rennes-les-Bains'deydi. Ceset Domaine de la Cade'dan pek uzak olmayan Şeytanın Koltuğu adlı tepede bulunmuştu. Çocuğun kanlar içindeki parmakları arasına bir demet yabanıl ardıç tutuşturulmuştu.

Bunu duyan Leonie mesajın kendisi için bırakıldığını algılayıp buz kesti. Tahta araba Graıı'Rue Sokağı'ndan aşağıya inerken ardından köy-lülerin oluşturduğu düzensiz bir kortej geliyordu. Gündelik yaşamlarının zorluklarıyla sertleşmiş yetişkin erkekler açıkça ağlıyorlardı.

Hiç kimse konuşmadı. Sonra kırmızı suratlı, öfkeli ifadeli bir kadın Leonie'yi gördü ve işaret etti. Halkın suçlayıcı bakışları üstüne çevrilince Leonie korkuya kapıldı. Suçlayacak birini arıyorlardı.

"Hemen gitmeliyiz madam," diye fısıldadı Marieta aceleyle uzaklaş-

tırarak.

Arabanın beklediği yere doğru yürürken ne kadar korktuğunu belli etmek istemeyen Leonie başını dik tutmaya gayret etti. Mırıltılar şiddetlendi. Haykırışlar, hakaretler, taciz edici sözler tokat gibi benliğine indi.

"Uzak değil" dedi Marieta kolundan çekerek.

tki gün sonra kütüphanenin aralık penceresinden içeri gazyağına bulanmış alevli bir bez parçası atıldı. Ciddi bir hasar vermeden önce fark edildi ama ev halkı ürkek ve tetikte bekliyordu.

Pascal, Marieta ve Leonie'nin kasabadaki dostlarıyla tanıdıkları, arazide bir canavarın yaşamadığına halkı inandırmak için ellerinden geleni yaptılar ama batıl inançlı insanlar kararını vermişti. Tıpkı Jules Lascombe'un zamanında olduğu gibi dağın eski iblisinin geri döndüğüne kesinlikle

inanıyorlardı.

573

Kate Mosse

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Leon ie lıer ne kadar Domaine'e çektirilen işkencede Victor Constant'ın parmağı olduğunu görmezlikten gelmeye çalışsa da bir yandan da adamın her an saldırmaya hazırlandığını düşünüyordu. Jandarma yetkililerini bu konuda uyarmaya çalıştı. Kendi adına girişimde bulunmaları için belediye başkanına, Mösyö Fromilhague'a yalvardı ama sonuç alamadı. Domaine tek başına kalmıştı.

Üç gün süren yağmurdan sonra işçiler, çeşitli yerlerde çıkan yangınları söndürdü. Kundaklama saldırıları... Gece karanlığında ön merdivene bırakılmış iç organları dışarı çıkarılmış bir köpek leşi genç hizmetçilerden birinin bayılmasına yol açtı. Anatole ile Isolde'ün yakın akraba oluşundan dolayı aralarındaki ilişkinin vadiye böyle bir terör getirdiğini anlatan açık saçık, ayrıntılı, imzasız mektuplar gelmeye başladı.

Korku ve şüphelerinde yalnız başına kalan Leonie kasaba halkını bir nefret dalgasına sürüklenmesinin arkasında Constant'ın olduğunu anladı.

Gerçi gece karanlığında bile kendi kendine yüksek sesle söylemiyordu, ama bu işkencenin asla sona ermeyeceğini biliyordu. Victor Constant'ın takıntıları hiç sona ermezdi. Eğer Rennes-les-Bains yakınındaysa, ki Leonie bundan korkuyordu, Isolde'ün ölmüş olduğunu çoktan öğrenmişti.

İşkencenin arazinin içlerine kadar girmesi Louis-Anatole'ün güvenli bir yere götürülmesini gerektiriyordu. Çok geçmeden Domaine de la Cade'a geri dönebileceklerini umarak yanına pek az eşya alacaktı. Burası Louis-Anatole'ün eviydi. Constant'ın oğlanın bu hakkını elinden almasına izin vermeyecekti.

Bu planı yapmak uygulamaktan daha kolaydı.

Ancak Leonie'nin gidebileceği bir yer yoktu. General Du Pont faturaları ödemeyi kesince Paris'teki ev çoktan boşaltılmıştı. Audric Baillard, Madam Bousquet ve Mösyö Fromilhague dışında pek fazla arkadaşı yoktu.

Achille çok uzaktaydı ve bütün zamanını konserler alıyordu. Victor Constant yüzünden Leonie'nin hiçbir akrabası kalmamıştı.

Ama başka seçeneği yoktu.

Pascal ile Marieta'dan başkasına sırrını açmadan yolculuk hazırlıklarına başladı. Constant'ın son saldırıyı Cadılar Bayramında yapacağından **574**

Tapınak

emindi. Bu tarih yalnızca Anatole'ün ölüm yıldönümü değildi. Isolde aklının başında olduğu bir ara, 31 Ekim 1890 günü kısa ilişkilerinin sona ermesi gerektiğini Constant'a söylemiş olduğunu anlatmıştı. Bundan sonra olaylar başlamıştı.

Eğer Azizler Yortusu'nda saldırıya geçerse onların gitmiş olduğunu görmesinde kararlıydı.

31 Ekim günü soğuk ve ferah havada Leonie paltosunu ve şapkasını giyip yabanıl ardıçların yetiştiği açıklığa gitmeye niyetlendi. Tarot kartlarını bulması için Constant'a bırakmak istemiyordu, ama böylesine büyük bir ormanda tesadüf eseri bulabileceğine de pek inanmıyordu. Louis-Anatole ile birlikte geri dönünceye kadar, Mösyö Baillard da burada olmadığından, kartları saklaması için Madam Bousquet'ye vermeyi tasarlıyordu.

Terasa açılan kapıdan çıkmak üzereyken Marieta'nın seslendiğini duydu. Koridora doğru bakarak cevap verdi.

"Buradayım. Ne oldu?"

"Bir mektup var madam," diyerek Marieta elindeki zarfı uzattı.

Leonie kaşlarını çattı. Son aylardaki olaylardan sonra olağandışı her şeye dikkatli yaklaşması gerekiyordu. Zarfa bakınca elyazısını tanımadı.

"Kimden geliyor?"

"Çocuk, Coustaussa'dan geldiğini söyledi."

Çatık kaşlarıyla Leonie zarfı açtı. Bölgenin yaşlı rahibi Antoine Geliş

çok önemli bir konuyu görüşmek üzere öğleden sonra onu davet ediyordu.

Rahip münzevi olarak bilindiğinden ve burada geçirdiği altı yıl içinde Leonie, onu ancak iki kez Louis-Anatole'ün vaftiz ve Isolde'ün cenaze töreninde gördüğünden böyle bir davet alınca çok şaşırdı.

"Yanıt verecek misiniz madam?" diye sordu Marieta.

Leonie başını kaldırdı. "Çocuk hâlâ burada mı?"

"Burada."

"İçeri getir lütfen."

Ufak tefek, zayıf görünüşlü, fındık rengi pantolon, açık yakalı gömlek giymiş, boynuna kırmızı bir mendil bağlamış oğlan elinde kasketiyle hole girdi. Korkudan taş kesilmiş gibi görünüyordu.

"Korkacak bir şey yok," dedi Leonie, çocuğu rahatlatmak için. "Sen bir hata yapmadın. Yalnızca bu mektubu sana Cure Gelis'in kendisinin verip vermediğini sormak istedim."

Oğlan, hayır anlamında başını salladı.

Leonie gülümsedi. "Öyleyse kimin verdiğini söyleyebilir misin?"

Marieta, çocuğu öne doğru itekledi. "Hanımefendi sana bir soru sordu."

Yavaş yavaş, Marieta'nın sert davranışları karşısında Leonie, öğrenmek istediklerini en sonunda öğrendi. Alfred, büyükannesiyle birlikte Coustaussa köyünde yaşıyordu. Hisar yıkıntıları arasında oyun oynarken papaz evinin ön kapısından çıkan bir adam mektubu acele Domaine de la Cade'a götürmesi karşılığında bir sent vereceğini söylemişti.

"Cure Gelis'in yeğeni bir kadın var Madam Leonie," diye atıldı Marieta. "Onun yemeğini hazırlar, çamaşırlarını yıkar."

"Mektubu veren adam uşak mıydı?"

Alfred omzunu silkti.

Oğlandan daha fazla şey öğrenemeyeceğini anlayan Leonie gitmesine izin verdi.

"Oraya gidecek misiniz madam?" diye sordu Marieta.

Leonie düşündü. Yolculuğa çıkmadan önce tamamlaması gereken epey işi vardı. Buna karşılık Cure Gelis'in ciddi bir neden olmadıkça böyle bir mektup göndermeyeceğini de biliyordu. Alışılmamış bir durumdu.

"Gideceğim," dedi biraz durakladıktan sonra. "Pascal'a söyle hemen ön kapıda arabayla beni beklesin."

Saat tam üç buçukta Domaine de la Cade'dan ayrıldılar.

Sonbahar ateşlerinin kokusu havayı ağırlaştırmıştı. Yolda geçtikleri evlerin ve çiftliklerin kapılarına şimşir ve biberiye demetleri asılmıştı.

Kavşaklarda Cadılar Bayramı için geçici yol kenarı adak yerleri hazırlanmıştı. Kâğıt ve kumaş parçalarına yazılmış eskiden kalma dualar ve ricalar adak olarak sunulmuştu.

Rennes-les-Bains ve Rennes-le-Château mezarlıklarında olduğu gibi tüm dağ köylerinde de siyah giysili dul kadınların eski mezarların önünde

diz çöküp öbür dünyaya göçmüş sevdiklerinin kutsanması için dua ettiklerini biliyordu. Bölgeye çöken uğursuzluk nedeniyle bu yıl dua edenlerin sayısı artmıştı.

Sırtları terden ıslanıp burunlarından soğuk havada duman çıkana kadar atları zorladı Pascal. Yine de Coustaussa'ya ulaşıp anayoldan köye çı-

kan dik yokuşu tırmanmaya başladıklarında hava neredeyse kararıyordu.

Leonie vadideki kilise çanlarının saat dördü çaldığını duydu. Pascal'ı arabanın yanında bırakıp terk edilmiş köyde yürüdü. Coustaussa minicik bir köydü, bir avuç ev vardı. Ne ekmek fırını, ne de kafe göze çarpıyordu.

Kiliseye bitişik olan papaz evini kolayca buldu. İçeride yaşam belirtisi yok gibiydi. Görebildiği kadarıyla ışık yanmıyordu. Gitgide artan bir hu-zursuzlukla ağır kapıyı çaldı. Kimse gelmedi. Kimse yanıtlamadı. Bir kez daha sertçe vurdu.

"Cure Geliş?"

Birkaç dakika sonra kiliseyi denemeye karar verdi. Gittikçe kararan havada taş duvarı izleyip kiliseye ulaştı. Ön ve yan kapılar kilitliydi. Çar-pık bir çengele cızırdayan, loş bir yağ kandili asılmıştı.

Sabırsızlanarak sokağın karşısındaki evin kapısını çaldı. Ayaklarını sürüyerek gelen yaşlı bir kadın kapıdaki metal ızgarayı açıp baktı.

"Kim o?"

"İyi akşamlar," dedi Leonie. "Cure Geliş ile randevum vardı, ama kapıyı açan olmadı."

Yaşlı kadın somurtkan ve şüpheci gözlerle baktı, ama yanıtlamadı.

Leonie cebinden bir sent çıkarıp uzatınca açgözlülükle kaptı.

"Ritou burada değil," dedi sonunda.

"Ritou mu?"

"Rahip. Couiza'ya gitti."

Leonie bakakaldı. "Olamaz. Daha iki saat önce kendisinden bir mektup aldım. Beni evine davet ediyordu."

"Gittiğini gördüm," dedi kadın neşeli bir ses tonuyla. "Onu arayan ikinci kişisiniz."

Leonie elini uzatıp kadının metal ızgarayı kapatmasını önledi. Minicik bir ışık parçası sokağa salındı.

"İlk gelen kişi nasıl biriydi? Bir erkek mi?"

Sessizlik. Leonie bir sent daha çıkardı.

"Fransız," dedi kadın tükürürcesine. Aşağılamak istediği belliydi.

"Ne zaman geldi?"

"Güneş batmadan önce. Hâlâ aydınlıktı."

Şaşkınlıkla elini geri çekti Leonie. Izgara hemen kapandı.

Gecenin serinliğine karşı pelerinine sarındı. Oğlanın Coustaussa'dan Domaine de la Cade'a yürüdüğü süre içinde Cure Gelis'in beklemekten vazgeçip gittiğini varsaymaktan başka çaresi kalmamıştı. Acaba daha önemli bir işi mi vardı?

Boşa geçen yolculuktan sonra eve dönmek için acele ederek pelerinin cebinden çıkardığı kâğıt kalemle kendisiyle görüşemediği için ne kadar üzgün olduğunu belirten bir not yazdı ve papaz evinin duvarındaki mektup kutusuna attı. Doğruca Pascal'ın yanına döndü.

Dönüş yolunda Pascal atları daha da hızlandırdı, ama her dakika ol-duğundan uzun gibi geldiği için Domaine de la Cade ışıkları görününce, Leonie neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Buz tutmuş araba yolunda atlar yavaşlayınca Leonie yere atlayıp eve koşmayı bile düşündü.

Sonunda iki tekerlekli araba durdu ve koşarak merdiveni tırmanırken kendisi yokken adını koyamadığı kötü bir şeylerin olmuş olacağından korkuyordu.

Louis-Anatole koşarak geldi. "O geldi," diye bağırdı.

Leonie'nin kanı dondu.

Lütfen Tanrım hayır. Victor Constant olmasın.

Kapı ardından sertçe kapandı.

"Merhaba, matmazel," dedi bir ses gölgelerin arasından.

Leonie kulaklarına inanamadı.

Adam karanlıktan çıkıp onu selamladı. "Çok uzun zamandır yok-tum."

Leonie kollarını uzatarak öne doğru koştu. "Mösyö Baillard. Hoş

geldiniz, hoş geldiniz."

Yaşlı adam olduğu yerde zıplayan Louis-Anatole'e gülümsedi.

"Bu genç adam benimle yakından ilgilendi. Piyano çalarak beni eğ-

lendirdi."

Louis-Anatole daha fazla davet beklemeden siyah-kırmızı çini döşeli zeminde koşup piyano taburesine oturdu ve çalmaya başladı.

"Dinle beni Leonie hala," diye seslendi. "Bu notayı taburede buldum, kendi kendime öğreniyorum."

Büyük çaba göstererek la minör anahtarında sakin ve yumuşak melodiyi minik elleriyle akorları bölmeden çalmaya çalışıyordu. Melodi sonunda duyuluyordu. Anatole'ün oğlu tarafından böylesine güzel çalınabilirdi.

Tapınak 1891.

Leonie'nin gözleri yaşardı. Audric Baillard'ın kupkuru eliyle elini tuttuğunu hissetti. Son akort duyulmaz olana dek sessizce dinlediler.

Louis-Anatole ellerini kucağına indirdi, sessizlikte son yankıları din-ledikten sonra derin bir soluk aldı ve gururlu bir ifadeyle onlara baktı.

"İşte, kendim çalıştım. Senin için Leonie hala."

"Çok yeteneklisiniz efem," dedi Baillard alkışlayarak.

Louis-Anatole'ün yüzü keyifle ışıldadı. "Büyüdüğüm zaman eğer asker olamazsam, Amerika'ya gidip ünlü bir piyanist olacağım."

"Çok soylu meslekler," diye güldü Baillard. Yüzündeki gülümseme silindi. "Ama şimdi yetenekli genç dostum, halanla konuşmam gereken bazı konular var. Bize izin verir misin?"

"Ama ben."

"Çok uzun sürmez küçüğüm," dedi Leonie. "Konuşmamız bitince hemen seni çağıracağız."

Louis-Anatole içini çekti, omzunu silkti, sırıtarak mutfağa doğru ko-

şarken Marieta'ya seslendi.

Küçük oğlan gidince Mösyö Baillard ile Leonie salona geçti. Yaşlı adamın özenli ve dikkatli sorularına Leonie ocak ayında onun Rennes-Les-Bains'den ayrılışından bu yana yaşanan trajik, gerçeküstü, şaşırtıcı olayları anlattı ve Victor Constant'ın dönmüş olması konusundaki şüphelerini açıkladı.

"Yaşadığımız sıkıntıları size yazdım," derken sesindeki sitemi gizle-yemedi. "Ama mektuplarımı alıp almadığınızı bilmiyordum."

"Bazıları elime ulaştı ama sanırım bir kısmı kayboldu," dedi adam ciddi bir sesle. "Madam Isolde'ün trajik ölümünü ancak bugün dönünce öğrendim. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Yaşlı adama bakan Leonie ne kadar kırılgan ve yorgun göründüğünü fark etti. "Bir bakıma kurtuldu. Uzun zamandır mutsuzdu," dedi alçak sesle. Ellerini kavuşturdu. "Anlatın bana, nerelerdeydiniz? Dostluğunuzu çok özledim."

Baillard dua edermiş gibi uzun, ince parmaklarını birleştirdi.

"Eğer benim için çok önemli bir konu olmasaydı, kesinlikle sizi yalnız bırakmazdım," dedi alçak sesle. "Yıllardır beklediğim birinin sonunda geri döndüğünü duydum, ama..." Adam duraklayınca Leonie sözcüklerin ardındaki çıplak acıyı algıladı. "Ama beklediğim kadın değildi."

Leonie'nin aklı bir an karıştı. Bir kez böylesine duygu yüklü konuş-

masına tanık olmuştu, ama sözünü ettiği kızın yıllar önce öldüğü izlenimine kapılmıştı.

"Ne dediğinizi anladığımdan emin değilim, Mösyö Baillard," dedi sözcüklerini özenle seçerek.

"Hayır," dedi adam usulca. Sonra yüzüne bir kararlılık ifadesi yerleş-

ti. "Eğer bilseydim, Rennes-les-Bains'den ayrılıp gitmezdim." İçini çekti.

"Ama bu yolculuktan yararlanıp, Louis-Anatole ve sizin için sığınacak bir yer hazırladım."

Leonie'nin yeşil gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Ama kaçma kararını ben bir hafta önce verdim," diye itiraz etti. "Ya da daha kısa bir süre önce. Siz on aydır yoktunuz. Nereden..."

Ağır ağır gülümsedi Baillard. "Böyle bir yerin gerekli olacağını çok uzun zaman önce düşünmüştüm."

"Ama nasıl?"

Yaşlı adam elini kaldırdı. "Şüphelerinizde haklısınız Madam Leonie.

Victor Constant gerçekten de Domaine de la Cade yakınlarında."

Leonie kaskatı kesildi. "Eğer kanıtınız varsa, yetkilileri uyarmalıyız.

Şimdiye dek benim kaygılarımı ciddiye almadılar."

"Kanıtım yok, ama şüphelerim doğrulandı. Ama Constant'ın bir tek nedenle burada olduğuna eminim. Bu gece yola çıkmalısınız. Dağdaki evim sizi bekliyor. Yolu Pascal'a tarif ederim." Bir an durup devam etti.

"Pascal ve artık karısı olduğunu sandığım Marieta da sizinle birlikte gelecek değil mi?"

Leonie başıyla onayladı. "Niyetimi yalnız onlara açıkladım."

"Los Seres'te istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Güven içinde dönünceye kadar."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Leonie yaşlı gözlerle çevresine bakındı. "Bu evden ayrılacağım için üzülüyorum," dedi usulca. "Annem ve Isolde için mutsuz bir evdi. Oysa ben, yaşadığım tüm üzüntülere karşın, burasını bir yuva olarak gördüm."

Bir an durup tekrar konuştu. "Size itiraf etmem gereken bir şey var Mösyö Baillard."

Adamın bakışları keskinleşti.

"Altı yıl önce tapınağa tekrar gitmeyeceğime size söz vermiştim. Ve sözümü tuttum. Kartlara gelince, itiraf etmem gerekir ki, o gün Rennes-les-Bains'de sizden ayrıldıktan sonra... yani düellodan ve Anatole'ün..."

"Hatırlıyorum."

"Orman yoluyla eve dönüp gizlendiği yeri bulup bulamayacağıma bakmaya karar verdim. Yalnızca tarot kartlarını arıyordum."

Yüzünde hayal kırıklığı, hatta sitem ifadesi görmeyi bekleyerek adamın yüzüne baktı. Gülümsediğini fark edince şaşırdı.

"Ve kartların gizlendiği yeri buldunuz."

Soru değil tümceydi.

"Doğru. Ama inanın bana kartlara baktım ve tekrar aynı yere gizle-dim. Şimdi orada bırakmak istemiyorum. Constant onları bulabilir ve..."

Leonie konuşurken Audric Baillard ceketinin cebine elini soktu ve tanıdık siyah ipek kumaşa sarılı paketi çıkarıp açtı. En üstte *Güç* kartı duruyordu.

"Kartları almışsınız!" diye heyecanla bağırdı Leonie, ona doğru bir adım atarak. Sonra durdu. "Oraya gittiğimi biliyor muydunuz?"

"Büyük bir nezaketle eldivenlerinizi işaret olarak bırakmışsınız.

Unuttunuz mu?"

Leonie bakır saçlarının köklerine kadar kızardı.

Baillard siyah ipek kumaşı tekrar kapattı. "Tıpkı sizin gibi ben de kartların Victor Constant gibi bir adamın eline geçmesinin doğru olmayacağını düşündüm. Ve... belki de bizim için gerekli olurlar."

"Kartların gücünü kullanmamam konusunda beni uyarmıştınız," diye itiraf etti Leonie.

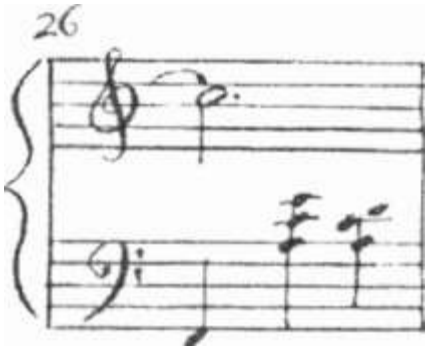
"Başka bir seçeneğiniz yoksa kullanmamalısınız," dedi sakin bir sesle. "Artık zamanın gelmiş olmasından korkuyorum."

Leonie kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. "Hemen gidelim buradan." Kalın kışlık jüponunun ve çoraplarının bacaklarını kaşındırdı-

ğını hissetti. Isolde'ün armağanı olan sedef saç tarakları keskin dişler gibi cildine saplanıyordu. "Gidelim. Hemen!"

Başlarına kötü olaylar gelmeden önce Domaine de la Cade'da Anatole ve Isolde ile yaşadığı mutlu günleri anımsadı birdenbire. 1891 yılının çok uzaklarda kalmış sonbaharında, Paris'in parlak ışıklarından sonra delinmez, mutlak karanlıktan ne kadar korkmuştu.

Bir varmış bir yokmuş.

Tapınak

O zamanlar başka bir kızdı. Masum, karanlığın ya da kederin dokunmadığı bir kız. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırınca, gözlerini yumdu.

Koridordaki koşan ayak sesleri anılarını silip götürdü. Yerinden fırlayıp gürültünün geldiği yöne döndüğü anda salon kapısı açıldı ve Pascal içeri daldı.

"Madam Leonie, Senyör Baillard," diye bağırdı. "Adamlar geldi...

Bahçe kapılarını zorlayıp içeri girmişler!"

Leonie pencereye koştu. Uzaklarda karanlık gökyüzünde altın ve ko-yu sarı parlayan meşalelerin ışığı seçilebiliyordu.

Daha yakından kırılan bir cam sesi geldi.

O O

Marieta'dan kendini kurtaran Louis-Anatole koşarak salona girdi ve kendini Leonie'nin kollarına attı. Yüzü solmuş, altdudağı titriyordu, ama bir yandan da gülümsemeye çalışıyordu.

"Kim onlar?" diye sordu alçak sesle.

Leonie, ona sımsıkı sarıldı. "Onlar kötü adamlar küçüğüm."

Tekrar pencereye dönüp elini gözlerine siper etti. Henüz uzaktaydılar ama yaklaşıyorlardı. Her saldırganın elinde bir meşale diğerinde ise bir silah vardı. Savaşa giden bir orduya benziyordu. Leonie, adamların Constant'ın saldırı işaretini vermesini beklediklerini varsaydı.

"Ne kadar kalabalıklar," diye mırıldandı. "Tüm kasabayı bizim aley-himize nasıl çevirdi?"

"Var olan batıl inançları su yüzüne çıkardı," diye yanıtladı Baillard.

"İster cumhuriyetçi ister kralcı olsun hepsi bu topraklarda dolaşan iblis öykülerini dinleyerek

büyümüştür."

"Asmodeus."

"Farklı zamanlarda farklı isimler alır, ama her zaman yüzü aynıdır.

Kentin iyi insanları gündüzleri böyle öykülere inanmadıklarını söyleseler bile, gece olunca daha derindeki ruhlar, onlara fısıldamaya başlar. Koparan, parçalayan ve öldürülemeyen doğaüstü yaratıklardan, örümceklerin ağlarını ördüğü loş ve yasak yerlerden söz eder."

Haklı olduğunu biliyordu Leonie. Paris'te Garnier Sarayı'ndaki isyanın yaşandığı gecenin anıları gözünün önüne geldi. Daha geçen hafta **584**

Tapınak

Rennes-les-Bains'de tanıdığı kişilerin yüzünde gördüğü nefret ifadesini anımsadı. Kan dökme arzusunun bir kalabalığı ne kadar çabuk ve kolay saracağını biliyordu.

"Madam?" dedi Pascal ısrarla.

Leonie meşale alevlerinin siyah göğü aydınlattığını, araba yolunu çevreleyen yüksek kestane ağaçlarının ıslak yapraklarında yansıdığını görüyordu. Perdeleri çekip pencereden uzaklaştı.

"Isolde ile ağabeyimi mezarlarında taciz ettikleri yetmiyormiş gibi,"

diye mırıldandı. Louis-Anatole'ün siyah kıvırcık saçlarına bakarken, duymadığını umuyordu.

"Onlarla konuşamaz mıyız?" diye sordu küçük oğlan. "Bizi rahat bı-

rakmalarını söyleyemez miyiz?"

"Konuşma zamanı artık geçti küçük dostum," diye yanıtladı Baillard.

"Bazen nedeni ne kadar kötü olursa olsun, harekete geçme dürtüsü dinleme arzusundan daha güçlü olur."

"Onlarla savaşacak mıyız?"

Baillard gülümsedi. "İyi bir asker ne zaman durup düşmanıyla çatışa-cağını ve ne zaman geri çekileceğini bilir. Bu gece savaşmayacağız."

Louis-Anatole başını salladı.

"Umut var mı?" diye fısıldadı Leonie.

"Umut her zaman vardır," dedi adam alçak sesle. Ardından yüz ifadesi sertleşti. Pascal'a döndü. "Araba hazır mı?"

Pascal başını sallayarak onayladı. "Tapınağın yakınındaki açıklıkta hazır bekliyor. Kalabalığın dikkatini çekmeyecek kadar uzakta. Kimseye görünmeden oradan çıkıp gidebileceğimizi umut ediyorum."

"İyi, iyi. Arka taraftan gidip, patikayı geçeceğiz, ormana gireceğiz ve ilk hedeflerinin ev olması için dua edeceğiz."

"Ya uşaklar?" diye sordu Leonie. "Onlar burada kalmamalı."

Pascal'ın dürüst bakışlı ablak yüzüne derin bir kızarıklık yerleşti.

"Gitmeyecekler. Evi savunmak istiyorlar."

"Bizim yüzümüzden kimsenin zarar görmesini istemem Pascal," dedi Leonie.

"Onlara söylerim madam ama kararlarını değiştireceklerini sanmı-

yorum."

Leonie, adamın gözlerinin yaşardığını fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi alçak sesle.

"Seninle buluşuncaya kadar Marieta'nla biz ilgileniriz."

"Tamam, Senyör Baillard."

Bir an durup karısını öptü ve salondan çıktı.

Bir süre kimse konuşmadı. Durumun umarsızlığı tekrar akıllarına gelince herkes hareketlendi.

"Leonie yalnızca en gerekli eşyalarını almalısın. Marieta hemen Madam Leonie'nin bavulunu ve kürklerini al. Uzun ve soğuk bir yolculuk yapacağız."

Marieta yutkundu.

"Marieta, bavulumda dikiş kutusunun içinde küçük bir dosya var.

Şu büyüklükte resimler." Elleriyle bir dua kitabı ölçüsü gösterdi. "Dikiş

kutusunu yanına al. Güvende olsun. Ama dosyayı bana getir, olur mu?"

Marieta başını sallayarak dışarı çıktı.

Leonie, kızın gitmesini bekleyip Mösyö Baillard'a döndü.

"Bu savaş sizin savaşınız değil Audric."

"Sajhe," dedi adam usulca. "Dostlarım bana Sajhe der."

Hiç beklenmedik açıklamasından onur duyup gülümsedi Leonie.

"Pekâlâ Sajhe. Yıllar önce bana ölülerin değil canlıların benim hizmetleri-me gereksinim duyacaklarını söylemiştiniz. Hatırlıyor musunuz?" Başını eğip yeğenine baktı. "Şu anda yalnızca o önemli. Eğer onu götürürseniz, en azından görevimi başardığıma inanacağım."

Yaşlı adam gülümsedi. "Aşk... gerçek aşk sabırlıdır Leonie. Ağabeyin, Isolde, annen, bunu biliyordu. Sen onları yitirmedin."

Domaine de la Cade'daki ilk davetten sonra göle bakan burundaki taş

bankta otururken Isolde'ün söylediklerini anımsadı Leonie. Gerçi henüz o zaman kim olduğunu bilmiyordu, ama Isolde, Anatole'e duyduğu aşktan söz ediyordu. Öylesine güçlü bir aşktı ki, onsuz Isolde'ün yaşamı dayanılmaz olmuştu. Leonie de böyle bir aşk yaşamak isterdi.

"Louis-Anatole'ü Los Seres'e götüreceğinize söz vermenizi istiyorum," dedi Leonie ve duraksadı. "Ayrıca size bir zarar gelirse, asla kendimi affetmem."

Baillard başını salladı. "Henüz benim zamanım gelmedi Leonie. O

yolculuğa çıkmadan önce yapmam gereken daha pek çok işim var."

Ceket cebinden ucu görünen tanıdık sarı ipek mendile kaçamak bir bakış attı Leonie.

Marieta elinde Louis-Anatole'ün sokak giysileriyle kapıda göründü.

"Hadi, çabuk olalım."

Küçük oğlan, uysal bir tavırla ona yaklaşıp giydirmesine izin verdi.

Sonra aniden hole koştu.

"Louis-Anatole!" diye seslendi Leonie.

"Almam gereken bir şey var," dedi oğlan birkaç dakika sonra elinde nota kâğıdıyla kapıda görünüp. "Gittiğimiz yerde müziksiz kalmak istemeyiz," dedi yetişkinlerin üzgün yüzlerine bakarak. "Neyse, artık kalmayacağız!"

Leonie çömeldi. "Çok haklısın küçüğüm."

"Ama nereye gittiğimizi bile bilmiyorum," diye kekeledi oğlan.

Evin dışında bir haykırış yükseldi. Bir savaş narası.

Leonie ayağa kalkarken yeğeninin minik elinin avucuna sarıldığını hissetti.

Azizler Yortusu'nda yaşanan olayların körüklediği korkularıyla, karanlığın içinde meşaleler, sopalar ve av tüfekleriyle silahlanmış adamlar eve doğru ilerlemeyi sürdürdüler.

"Yani başlıyor," dedi Baillard. "Cesaret, Leonie."

Bakışları kenetlendi. Ağır ağır, istemeyerek tarot destesini genç kıza uzattı.

"Amcanın yazdıklarını hatırlıyor musun?"

"Elbette."

Hafifçe gülümsedi. "Kitabı kütüphaneye geri götürdüğün ve bir daha ellemediğini bana söylediğin halde hatırlıyor musun?" diye usulca azarladı.

Leonie kızardı. "Belki bir iki kere içindekileri okumuş olabilirim."

"Belki de şanslısın. Yaşlılar her zaman bilge değildir. Kaderinin buna bağlı olduğunu biliyorsun değil mi? Eğer yaptığın resimlere can verirsen, iblisi çağırırsan, seni de götüreceğini biliyorsun, değil mi?"

Yeşil gözlerinde korku dolaştı. "Biliyorum."

"Pekâlâ."

"Yine de iblisin, yani Asmodeus'un amcamı niçin götürmediğini anlamıyorum."

Baillard omzunu silkti. "Kötülük kötülüğü çeker. Amcan yaşamından vazgeçmek istemediğinden iblisle mücadele etti, ama bundan sonra sonsuza dek damgalandı."

"Ya eğer ben..."

"Bu kadar yeter," dedi Baillard sertçe. "Zamanı gelince her şey açık-lığa kavuşur."

Leonie siyah ipek kumaşa sarılı paketi alıp pelerininin büyük cebine yerleştirdi, şömine rafına koşup köşesinde duran kibrit kutusunu aldı.

Parmak uçlarında yükselip yaşlı adamın alnına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler Sajhe," diye fısıldadı. "Kartlar için. Her şey için."

Leonie, Audric Baillard, Louis-Anatole ve Marieta salondan çıktığın-da hol karanlıktı.

Her köşede, her girintide Leonie bir haraketlilik seziyordu. Artık uzun boylu güçlü bir erkek olan bahçıvanın oğlu Emile eline geçen tüm silahlarla evin içinde çalışanları organize ediyordu. Eski bir misket tüfeği, vitrinden aldığı bir kılıç, sopalar... Bahçede çalışanlar, av tüfekleri, kürekler, tırmıklar ve kazmalarla silahlanmışlardı.

Her gün birlikte olduğu insanların yüzlerindeki bu korkuyu görünce Louis-Anatole'ün şok geçirdiğini fark etti Leonie. Çocuk halasının elini daha sıkı tuttu.

Leonie, adamlara yaklaşıp sesini yükseltti.

"Yaşamınızı tehlikeye atmanızı istemiyorum. Sadık ve cesur insanlarsınız. Eğer buna tanık olsalardı ağabeyim ile Madam Isolde de tıpkı benim gibi düşünürdü, ama bizim kazanabileceğimiz bir savaş değil bu."

Tanıdık yüzlere dikkatle baktı. "Lütfen size yalvarıyorum, zamanınız varken, buradan gidin. Ailelerinize, çocuklarınıza dönün."

Kimse kıpırdamadı. Piyanonun üzerindeki siyah-beyaz fotoğrafın camı parlayınca dikkatini çekti. Leonie kararsız kaldı. Çok uzun zaman önce Perou Meydam'nda geçirdikleri güneşli öğleden sonranın hatırası.

Anatole oturuyor, Isolde ve kendisi arkasında duruyordu. Bir an fotoğrafı **588**

Tapınak

yanına almayı düşündü, ama yalnızca en gerekli eşyalarını almak konusundaki talimatı anımsayıp vazgeçti. Portre, evi ve içindekileri korur gibi her zamanki yerinde asılı kaldı.

Yapacak başka bir şey kalmadığını gören Leonie ile Louis-Anatole camlı metal kapıdan terasa çıktılar. Baillard ile Marieta onları izledi. Arkalarından bir ses yükseldi.

"İyi şanslar Madam Leonie. Sana da ufaklık. Döndüğünüz zaman biz burda olacağız."

"Size de iyi şanslar," diye yanıtladı oğlan tatlı sesiyle.

Dışarısı soğuktu. Kırağı yanaklarını ve kulaklarını acıttı. Leonie pelerinin kapüşonunu örttü. Evin arka tarafından kalabalığın gürültüsü geliyordu. Gerçi epey uzaktaydılar, ama yine de korku yaratıyorlardı.

"Nereye gidiyoruz Leonie hala?" diye fısıldadı Louis-Anatole.

Leonie, çocuğun sesindeki korkuyu fark etti. "Pascal'ın arabayla beklediği ormana doğru gidiyoruz."

"Niçin bizi orada bekliyor?"

"Çünkü kimsenin bizi duymasını ya da görmesini istemiyoruz," dedi Leonie aceleyle. "Sonra sessizce Mösyö Baillard'ın dağdaki evine gideceğiz."

"Yol uzun mu?"

"Uzun."

Oğlan bir süre sustu ve sonra sordu. "Ne zaman geri döneceğiz?"

Leonie dudağını ısırdı. "Bunu bir saklambaç oyunu olarak düşün. Yalnızca bir oyun." Parmağını dudaklarına götürdü. "Şimdi acele etmeliyiz Louis-Anatole. Ve son derece sessiz olmak zorundayız."

"Ve cesur..."

Leonie'nin parmaklan cebindeki kart destesine dokundu. "Ah evet,"

diye mırıldandı. "Ve cesur olmak zorundayız."

TV"

589

93

O O

"Yangını başlatın!"

Gölün yakınında Constant'ın emriyle adamlar meşalelerini şimşir çitin tahtamsı gövdesine dokundurdu. Birkaç dakika içinde çitin önce dalları, ardından gövdeleri yanmaya, La Cite'nin duvarlarındaki havai fişekler gibi patlamaya başladı. Alevler yükseldi, sallandı ve çevreyi sardı.

Soğuk ses bir kez duyuldu. "Hücum!"

Adamlar bahçelere daldılar, suyun kenarından dolaştılar, çiçek tarhlarını çiğnediler. Süs ağaçlarını devirerek terasa çıkan basamakları tırmandılar.

Constant, sanki Champs-Elysees Bulvarı'nda bir geçit törenini izliyor-muş gibi bir elinde sigarası, diğer eliyle bastonuna dayanmış topallayarak arkalarından geliyordu.

Aynı gün saat dörtte Leonie Vernier, Coustaussa yolundayken, Constant ailesini perişan etmek için

yine bir çocuğu öldürüp evine bıraktırmıştı.

Adamın parçalanmış cesedi bir kağnıyla Perou Meydanı'na getirilirken Constant orada bekliyordu. Tükenmiş enerjisine karşın halkın ilgisini çekmek kolay olmuştu. Böylesine korkunç yaraları herhangi bir hayvan değil ancak doğaüstü bir yaratık açabilirdi. Domaine de la Cade'da saklanan bir yaratık. Bir şeytan, bir iblis.

O sırada Domaine de la Cade'da çalışan bir seyis de Rennes-les-Bains'deydi. İnsanlar üzerine yürüyüp bu yaratığın nerede saklandığını, kimin denetlediğini öğrenmek istediler. Hiçbir şey saçma sapan büyücü-

lük öykülerini itiraf etmesini sağlayamadı ve böylece kalabalık daha da öfkelendi.

Kendi gözleriyle görmek için eve baskın yapma önerisi Constant'tan geldi. Birkaç dakika içinde herkes bu fikre ısındı. Domaine de la Cade'a yapılacak baskını yönetmesini halkın kendisinden istemesini sağladı.

Yürümekten bitkin düşen Constant terasın altında durakladı. Kalabalığın ikiye ayrılıp evin ön ve yan tarafını sarmasını, arkadaki terasın taş

merdivenini tırmanmasını izledi.

Sarmaşıklara tırmanan küçük bir oğlan elindeki meşaleyi kumaşın kenarına sokuşturunca, terası örten çizgili tente alev aldı. Gerçi ekim ayının havasından dolayı nemliydi, ama birkaç saniye içinde meşale yere düştü. Yağ, kumaş ve ateş kokusu havayı doldurup boğucu bir siyah duman çıktı ortaya.

Kargaşanın arasında bir ses duyuldu. "İblisler!"

Alevler köylülerin duygularını körüklemiş gibiydi. Çelik burunlu bir çizmenin tekmesiyle ilk pencere kırıldı. Bir cam parçası adamlardan birinin kalın kışlık pantolonuna batınca, bir tekmeyle uzağa fırlattı. Başka pencereler de kırıldı. Şık, zarif odalar, perdeleri tutuşturmak için meşalelerini içeri sokan kalabalığın şiddetine teker teker teslim oldu.

Uç adam bir taş saksı alıp bir koçbaşı gibi kullanarak kapıyı zorladı.

Cam ve metal kıvrıldı, çerçeve bükülünce paramparça oldu. Üçlü elindeki saksıyı bıraktı. Kalabalık hole ve kütüphaneye daldı. Yağ ve zifte bulanmış paçavralarla maun rafları tutuşturdular. Kuru sayfalar ve antika deri ciltler saman kadar çabuk alev alınca kitaplar yanmaya başladı. Çatırdayan ve saçılan alevler raflardan raflara sıçradı.

Saldırganlar perdeleri yere indirdi. Isının artmasıyla, çerçevelerin bükülmesinden ve iskemle ayaklarıyla aldığı darbelerden öteki pencereler de kırıldı. Leonie'nin ilk kez oturup *Les Tarots* adlı kitabı okuduğu masayı devirdiler, pirinç bağlantılarıyla biraz uğraşıp merdiveni yerinden söktüler.

Alevler halıların kenarlarını yalamaya başladı ve büyük çaplı bir yangın oluştu.

Saldırganlar kırmızı-siyah taş döşeli hole çıktılar. Bacaklarını beceriksiz hareketlerle öne atan Constant ağır ağır onları izledi.

İşgalcilerle evi savunanlar ana merdivenin altında karşı karşıya geldiler.

Uşakların sayısı çok azdı, ama cesurca çarpıştılar. Onlar da iftiralar-dan, dedikodulardan, söylentilerden çok etkilenmişlerdi ve Domaine de la Cade'ın şöhreti kadar kendi onurlarını da korumaya çalışıyorlardı.

Genç bir uşak kendisine yaklaşan adama sersemletici bir yumruk indirdi. Hiç beklemediği darbeyi alan köylü, kafasından kanlar fışkırırken arkaya doğru sendeledi.

Hepsi birbirini tanıyordu. Birlikte büyümüşlerdi, bir kısmı akraba, arkadaş ve komşuydu ama düşman gibi savaşıyorlardı. Emile bir zamanlar kendisini omzunda okula götüren adamın çelik burunlu acımasız tekmesiyle yere yuvarlandı.

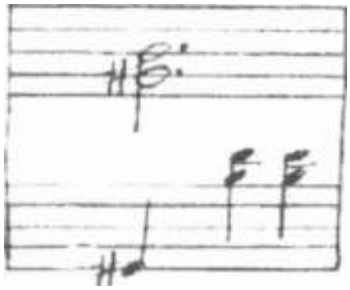
Haykırışlar şiddetlendi.

Av tüfekleriyle silahlanmış bahçıvanlar ve arazide çalışanlar kalabalığa doğru ateş edince bir saldırgan kolundan, bir başkası bacağından yaralandı. Yaralardan kan sızmaya başladı, darbelerden korunmak için kollar havaya kalktı. Ama sayıca fazla olan saldırganlar ev halkını sindirdi. Önce yaşlı bahçıvan yere düştü ve biri ayağıyla bastırınca kırılan kemiğinin sesi kulağına geldi. Emile daha uzun süre dayandı, sonunda iki adam onu yakaladı ve üçüncüsü yere yıkılıncaya kadar yumruğunu yüzüne indirdi. Emile bu adamların oğullarıyla bir zamanlar oyun oynamıştı. Onu kucaklayıp korkuluğun üzerinden aşağıya attılar. Bir saniye kadar adeta havada asılı kaldı ve baş aşağı merdivenin altına düştü. Kolları, bacakları garip bir açıyla yayılmıştı. Ağzının kenarından ince bir kan sızıyordu ama gözlerinde hiç hareket yoktu. Ölmüştü.

Marieta'nın kuzeni, kıt akıllı ama doğruyla yanlışı ayırt edebilen Antoine, tanıdığı bir adamın elinde kemerle yaklaştığını fark etti. Kaçırılıp öldürülen çocuklardan birinin babasıydı. Acı ve keder yüzüne yansımıştı.

Bir saniye durup düşünmeden Antoine, adamın boynuna atıldı ve güreşerek yere indirmeye çalıştı. Gerçi iri yapılı ve güçlü bir gençti ama kavga etmesini bilmiyordu. Birkaç saniye içinde kendini yerde buldu. Ellerini kaldırdı ama çok geç kalmıştı.

Kemer yüzünde patladı, metal toka açık gözüne girdi. Antoine'ın dünyası kızıla boyandı.

Tapınak

Constant, ısı ve ise karşı eliyle yüzünü korumaya çalışarak merdivenin altında durmuş, uşağının gelip rapor vermesini bekliyordu.

"Kaçmışlar," dedi soluk soluğa. "Her tarafı aradım. Yaşlı adam ve kâhyayla birlikte on beş dakika önce buradan gitmişler."

"Yaya olarak mı?"

Uşak başını salladı. "Bunu salonda buldum mösyö."

Victor Constant titreyen elini uzattı. Ayaklarına iki sevgilinin bağlandığı tuhaf bir iblis imgesi olan bir tarot kartı. Duman görüşünü engeller-ken bakışlarını odaklamaya çalıştı. Sanki iblis hareket ediyor, bir yükün altındaymış gibi kıvranıyordu. Âşıklar Isolde ile Vernier'ye benzemeye başlamıştı.

Dumandan yanan gözlerini eldivenli eliyle ovuştururken aklına bir fikir geldi.

"Gelis'in işini bitirince, bu tarot kartını cesedinin yanına bırak. Hiçbir şey olmasa bile akıl karıştırır. Coustaussa halkı kızın onun evine gittiğini biliyor."

Uşak başını salladı. "Ya siz ne yapacaksınız mösyö?"

"Arabaya gitmeme yardım et. Bir çocuk, bir kadın ve ihtiyar bir adamın çok uzağa gittiklerini sanmıyorum. Bence arazinin içinde bir yerde saklanıyorlardır. Dik yamaçlar ağaçlarla kaplı. Gidebilecekleri bir tek yer var."

"Ya şunlar?" dedi uşak başıyla kalabalığı işaret ederek.

Çatışma alevlenirken çığlıklar şiddetlenmişti. Birazdan talan etmeye başlayacaklardı. Küçük oğlan bu gece kaçmayı başarsa bile, geri dönmesi için hiçbir nedeni olmayacaktı. Beş parasız kalacaktı.

"Bırak istediklerini yapsınlar," dedi Constant.

O O

Ormana girince karanlıkta ilerlemek çok zor oldu. Louis-Anatole güçlü bir çocuktu, Mösyö Baillard yaşma karşın oldukça hızlı yürüyordu ama yine de hızlı gidemiyorlardı. Yanlarında bir lamba getirmişler ama saldırganların dikkatini çekmesinden çekindikleri için yakmamışlardı.

Leonie bunca zamandır gitmediği tapınağın yolunu ayaklarının kolayca bulduğunu fark etti. Yokuş yukarı tırmanırken, uzun siyah pelerininin eteği düşen sonbahar yapraklarını hışırdatıyordu. Yabanıl ardıç çalıların yetiştiği ormanı, Anatole'ün öldüğü açıklığı, gölün kıyısındaki burnun üzerindeki ağabeyi ile Isolde'ün mezarlarını defalarca dolaşmıştı ve belki bir daha bunları göremeyeceğini düşününce yüreği burkuluyordu. Kayalar, tepeler, korular, ağaçlıklı patikalar sanki hayatından, karakterinden birer parçalardı.

"Geldik mi Leonie hala?" diye sordu Louis-Anatole, on beş dakika kadar yürüdükten sonra. "Çizmelerim ayağımı sıkıyor."

"Neredeyse geldik," diyerek oğlanın elini sıktı. "Dikkat et ayağın kaymasın."

"Biliyor musun ben örümceklerden hiç korkmuyorum," derken sesi söylediklerini yalanlıyordu.

Açıklığa ulaşınca adımlarını yavaşlattılar. Leonie'nin ilk gelişinden anımsadığı porsuk ağaçlarının sınırladığı yol artık iyice kapanmış, yaprakların örtüsü geçilmez olmuştu.

594

Tapmak

Pascal bekliyordu. Arabanın iki yanındaki soluk ışıklı iki lamba so-

ğuk havada cızırdıyor, atlar sert toprağa ayaklarını vuruyordu.

"Burası neresi Leonie hala?" dedi Louis-Anatole. Bir an için merakı korkusunu yenmişti. "Hâlâ bizim bahçede miyiz?"

"Evet. Burası eski mozole."

"Hani insanları gömdükleri yer mi?"

"Bazen."

"Niçin annemle babam buraya gömülmedi?"

Leonie duraksadı. "Çünkü onlar ağaçların, çiçeklerin arasında olmak isterlerdi. Gölün yakınında yan yana yatıyorlar. Hatırladın mı?"

Louis-Anatole kaşlarını çattı. "Yani kuşları duymak için mi?"

Leonie gülümsedi. "İyi bildin."

"Bu nedenle mi beni buraya hiç getirmedin?" diyerek kapıya yaklaştı.

"Burada hayalet yok diye mi getirmedin?"

Leonie elini uzatıp oğlanı tuttu. "Şimdi zamanımız yok Louis-Anatole."

Oğlanın suratı asıldı. "İçeri giremez miyim?"

"Şimdi olmaz."

"İçeride örümcek var mı?"

"Belki vardır, ama sen örümceklerden korkmadığına göre sorun olmaz."

Başını salladı, ama yüzü solmuştu. "Başka bir gün yine geliriz. Hava aydınlıkken."

"Güzel bir fikir."

Mösyö Baillard'ın koluna dokunduğunu hissetti Leonie.

"Daha fazla gecikmeyelim," dedi Pascal. "Constant, bizim evde olmadığımızı fark etmeden önce aramıza olabildiğince fazla mesafe koyalım."

Eğilip Louis-Anatole'ü arabaya bindirdi. "Bakalım ufaklık bir gece yarısı macerasına hazır mısın?"

Louis-Anatole başını salladı.

"Yol uzun sürecek."

"Barrenc Gölünden uzak mı?"

"Gölden de uzak," dedi Pascal.

"Bence önemli değil," dedi Louis-Anatole. "Marieta, benimle oyun oynayacak mı?"

"Oynayacak."

"Leonie hala da masal anlatacak."

Yetişkinler hüzünlü gözlerle birbirine baktılar. Mösyö Baillard ile Marieta sessizce arabaya binince Pascal sürücü koltuğuna oturdu.

"Hadi gel Leonie hala," dedi Louis-Anatole.

Leonie sert bir hareketle arabanın kapısını kapattı. "Ona iyi bakın."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Baillard aceleyle. "Constant hasta. Geçen zaman ve hastalığın doğal ilerleyişi bu intikam çabasını kısa zamanda sona ulaştırabilir. Eğer beklersen, her şey kendiliğinden geçebilir."

"Belki olabilir," diye yanıtladı Leonie sertçe. "Ama bu tehlikeyi göze alamam. Belki üç yıl, belki beş hatta on yıl bile sürebilir. Louis-Anatole'ün böyle bir gölge altında büyümesine, sürekli merak etmesine, gözlerini karanlığa dikmesine izin veremem. Bir köşede onu bekleyen, ona zarar vermek isteyen birinin tehdidi altında yaşamamalı."

Berlin Sokağı'ndaki evin penceresinden aşağıya bakan Anatole. En küçük şeyde bir tehlike gören, bakışlarını ufuk çizgisinden ayırmayan Isolde'ün solgun yüzü.

"Hayır," dedi kesin bir sesle. "Louis-Anatole'ün böyle bir yaşam sürmesini istemiyorum." Gülümsedi. "Bitmek zorunda. Şimdi, bu gece, burada." Derin bir soluk aldı. "Siz de buna inanıyorsunuz, Sajhe."

Lambanın titrek ışığında bir an göz göze geldiler. Yaşlı adam başını salladı.

"İlk fırsatta kartları eski yerine geri götürürüm. İnan bana."

"Leonie hala," dedi Louis-Anatole kaygılı bir sesle.

"Küçüğüm, benim yapmam gereken bir şey var," diye yanıtladı Leonie sesini düzgün tutmaya çalışarak. "Yani şu anda senin yanında olamayaca-

ğım. Pascal, Marieta ve Mösyö Baillard ile güvende olacaksın."

Bu ayrılığın geçici olmadığını içgüdüleriyle algılayıp kollarını ona uzatırken yüzü buruşmuştu.

596

Tapınak

"Hayır!" diye bağırdı. "Seni bırakmak istemiydiıın lı.ıl.ı Nmı hıı.ık mayacağım."

Koltuğun kenarına doğru atılıp kollarını halasının **b o y n u n a** doladı Leonie, onu öptü, saçlarını okşadı ve kollarından sıyrıldı

"Hayır!" diye haykırdı oğlan çırpınarak.

"Marieta'ya iyi davran," derken sözcükler boğazına takıldı. "Mösyö Baillard ile Pascal'a da göz kulak ol."

Geri çekilip elini arabanın kenarına vurdu. "Gidin," diye bağırdı.

"Gidin."

Pascal kamçıyı şaklattı ve araba öne doğru hareketlendi. Louis-Anatole'ün gitgide duyulmaz olan sesini işitmemek için Leonie kendini zorladı.

Kırağı kaplı, sert toprağın üzerindeki tekerlek sesleri sona erince, dönüp eski taş tapınağın kapısına doğru yürüdü. Gözlerinde yaşlarla metal tokmağı tuttu. Bir an durup omzunun üstünden arkaya baktı. Uzaktaki kıvılcımlar, turuncu parlaklık siyah gökyüzüne doğru uzanan gri bulutu fark etti. Ev yanıyordu.

Kararlıydı. Tokmağı çevirdi, kapıyı itti ve eşikten geçip tapınağa girdi.

597

93

O O

Onu, serin ve ağır bir hava karşıladı.

Leonie'nin gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Cebinden kibrit kutusunu çıkardı, bir lambanın cam kapağını açıp fitilini yaktı.

Asmodeus'un mavi gözleri üzerine dikildi. Leonie orta bölüme doğ-

ru ilerledi. Sunağa doğru yürürken duvardaki resimler titredi, sallandı ve sanki üzerine doğru gelmeye başladı. Döşeme taşlarını kaplayan toz tanecikleri tapınağın sessizliğinde çizmelerinin altında çıtırdıyordu.

Önce ne yapması gerektiğinden emin değildi. Eli, cebindeki kartlara gitti. Öteki eliyle ayrılmaya kıyamadığı kendisinin, Anatole'ün ve Isolde'ün fotoğraflarını deri dosyanın içinde katlı olarak tutuyordu.

En sonunda Mösyö Baillard'a, kartları kendi gözüyle gördükten sonra amcasının yazdığı kitabı defalarca okuyup kelimesi kelimesine ezberledi-

ğini itiraz etmişti. Mösyö Baillard'ın kartların içerdiği yaşam ile rüzgârın taşıdığı müziğin birlikte hayaletleri nasıl çağırdığı konusunda anlattıkları yine de aklında bir şüphe kırıntısı bırakmıştı.

Böyle olabilir mi?

Leonie kartların, mekânın ya da müziğin bir araya gelmesinin bu etkiyi yarattığını düşünüyordu.

Eğer efsaneler gerçekse, tüm şüphelerine karşın, kendisi için geri dö-

nüşün olmayacağını da biliyordu. Ruhlar ona sahip çıkacaktı. Geçmişte bir kez denemiş, ama başarılı olamamışlardı. Bu gece eğer Constant'ı alacak-larsa kendisini götürmelerine de karşı koymayacaktı.

Ve Louis-Anatole güvende olacaktı.

598

Tapınak

Ani bir sürtünme, vurma sesiyle sıçradı. Gürültünün kaynağını araş-

tırınca, dışarıdaki bir ağacın çıplak dallarının cama çarptığını fark edip rahatlayarak içini çekti.

Lambayı yere bırakıp bir kibrit çaktı ve duvardaki metal apliklerin içindeki içyağı mumları yaktı. Eski fitillerin üzerinden yağ damlacıkları akıp soğuk metala çarpınca katılaşmaya başladı, ama sonunda tapınağın içi titrek sarı bir ışıkla doldu.

Mihrabın içindeki sekiz tablonun her hareketini izlediğini hissederek öne ilerlerdi. Sunağın önünde yıllar önce Jules Lascombe'un taş zemine Domaine'in adını yazdığı yeri buldu. C-A-D-E.

Doğru mu, yanlış mı yaptığını bilmeden cebinden tarot kartlarını çıkardı, örtüyü açtı ve amcasının sözcükleri beyninde yankılanırken tüm desteyi kare taşın tam ortasına bıraktı. Deri dosyanın bağlarını çözdü ama fotoğrafları içinden çıkarmadan destenin yanına yerleştirdi.

Kartların gücünü kullanarak başka bir boyuta yürüyeceğim.

Leonie başını kaldırdı. Bir anlık bir durgunluk oldu. Dışarıda ağaçla-rın arasında dolaşan rüzgârın sesini duydu. Dikkatlice dinledi. Mumların dumanı titremeden yükseliyordu ama kayın ağaçlarının, sırayla uzanan porsuk ağaçlarının dalları arasından tiz bir ıslık gibi incecik bir müzik sanki kulağına geliyordu. Sonra kapının altından, renkli camlı pencereler-le metal çerçevelerin aralığından müzik içeri girdi.

Tapınağın içinde aniden serin bir hava hissetti ve yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Kitaptaki sözcükleri anımsayarak gülümsedi. Artık korkmuyor, yalnızca meraklanıyordu. Kısacık bir an sekizgen mihraba bakınca sanki *Güç* imgesinin yüzü hareket etti. Boyanmış suratta uçuk bir gülümseme belirdi.

Kızın yüzü bir an için kendi çizdiği tarot resimlerindeki kendi yüzüne benzedi. Aynı bakır rengi saçlar, aynı yeşil gözler, aynı sert bakışlar.

Benliğim ve hem geçmiş, hem gelecek benliklerim aynı anda var oldular.

Çevresinde bir hareketlilik hissetti. Kartlar mı, yoksa ruhlar mı canlanmıştı, bunu bilemiyordu. Umutlu ve istekli bakışlarında *Aşıklar* kartı, Anatole ile Isolde'ün sevgili yüz hatlarına büründü. Leonie elinde terazisi, uzun eteğinde notalarla *Adalet* imgesinin ardında Louis-Anatole'ün yüz **599**

hatlarını scçebildiğini düşündü. Tanıdığı küçük çocuk, kartın üzerindeki kadının hatlarında belirdi. Gözünün ucuyla bakınca Audric Baillard'ın yani Sajhe'nin yüz hatlarını *Büyücü'* nün genç yüzünde gördü.

Müziğin benliğini sarmasını beklerken kıpırdamadan duruyordu.

Yüzler, giysiler, manzaralar hareket ediyor, değişiyor, yıldızlar gibi parlı-

yor, adeta müziğin görünmeyen akımıyla pırıltılı havada asılı duruyordu.

Benlik duygusunu yitirdi. Boyut, mekân, zaman, kütle... hepsi önemsizdi artık.

Titreşimler ve havanın hışırtısıyla hayaletlerin hiç dokunmadan, nazik, yumuşak bir biçimde omuzlarına, ensesine sürtündüğünü, alnında do-laştığını, kendisini sarmaladığını varsaydı. Sessiz bir kaos oluşuyor, sessiz fısıltılar ve iç çekişlerin ahenksiz gürültüsü büyüyordu.

Leonie kollarını öne doğru uzattı. Kırmızı giysisi ve siyah pelerini hâlâ üzerinde olmasına karşın kendini hafif, şeffaf, suyun üzerinde yüzer gibi hissediyordu. Onlara katılması için bekliyorlardı. Uzattığı ellerini yukarı çevirince avuçlarında sonsuzluğun simgesinin belirdiğini açıkça gördü. Sekiz rakamına benzeyen bir simge.

"A'ı'ci lo tems s'en va res l'eternitat."

Sözcükler tertemiz dudaklarından döküldü. Bunca zaman bekledikten sonra artık ne anlama geldiğini biliyordu.

Burada, bu mekânda zaman sonsuzluğa doğru yöneliyor.

Leonie gülümsedi, Louis-Anatole'ü ardında, annesi, ağabeyi ve yengesini önünde düşünerek ışığa doğru adım attı.

Engebeli arazide arabanın sarsıntısı onu çok rahatsız etmiş, ellerinde ve sırtında yaralar açmıştı. Bandajların arasından cerahat aktığını hissediyordu.

Constant arabadan indi.

Bastonuyla toprağı yokladı. Biraz önce burada iki at durmuştu. Tekerlek izleri tek bir arabanın tapınaktan uzağa doğru gittiğini gösteriyordu.

"Burada bekle," diye emretti.

Tapınağa giden yolu çevreleyen sık porsuk ağaçlarının arasında dola-

şan rüzgârın gücünü hissediyordu. Rüzgârdan korunmak için redingotunun

yakasını yukarı doğru kaldırdı. Kokladı. Koku alma duyusunu neredeyse yitirmişti ama sevimsiz bir koku, tütsü ve sahilde çürüyen yosunların kötü kokusu burnuna geldi.

Gözleri soğuktan yaşarıyordu ama içerideki ışıkları fark etti. Oğlanın orada saklanmış olması düşüncesi gücünü tekrar kazanmasını sağladı. Yü-

rürken suyu andıran hışırtıya, telgraf tellerinin arasında esen rüzgârı ya da tren gelirken metal rayların titreşimini andıran ıslık sesine aldırış etmedi.

Adeta müzik gibiydi.

Leonie Vernier'nin ışık, duman ve ses kullanarak kalkıştığı ya da kalkışmadığı hilelerle dikkatini dağıtmamaya kararlıydı.

Constant ağır kapıya yaklaşıp tokmağı çevirdi. Tokmak önce hareket etmedi. Kilitlendiğini ya da önüne açılmasın diye bir şeyler yığıldığını var-sayarak bir kez daha denedi. Birdenbire açılıverdi. Dengesini yitirip yarı tökezleyerek tapınağa girdi.

Genç kız tam karşısında sırtı ona dönük, sekiz kenarlı mihrabın ortasına yerleştirilmiş sunağın önünde duruyordu. Kendini gizlemek için çaba göstermiyordu. Oğlandan ise hiçbir iz yoktu.

Çenesini ileri uzatıp gözleriyle etrafı taradı, bastonuyla döşeme taş-

larına vurarak beceriksiz adımlarla orta bölüme doğru ilerledi. Kapının yanında sanki üzerindeki heykel sökülüp alınmış gibi üstü çentikli boş bir sütun vardı. Birkaç boş sıranın etrafındaki duvarlara yerleştirilmiş tanıdık aziz heykelleri sunağa yaklaşan adamı izliyordu.

"Matmazel Vernier," diye seslendi onu fark etmemesine sinirlenerek.

Genç kız, yine kıpırdamadı. Sanki adamın varlığından habersizdi.

Constant durup sunağın önündeki taşa yayılmış kartlara baktı. "Nedir bu saçmalık?" diyerek kare taşa bastı.

Birden, Leonie, ona döndü. Kapüşonu arkaya düştü. Constant gözlerini ışıktan korumak için hastalıklı ellerini siper etti. Dudaklarındaki gü-

lümseme yok oldu. Anlamıyordu. Kızın yüz hatlarını, Berlin Sokağı'ndaki evden çaldığı resmi çağrıştıran buklelerini, sert bakışlarını görüyordu, ama sanki başka bir biçime bürünmüştü.

Constant, kızın karşısına geçtiğinde, onun büyülenmiş ve körleşmiş

gibi olduğu yerde dikildiğini, sonra da yavaş yavaş değişmeye başladığını gördü. Derisinin altından kemikleri, sinirleri ve kafatası görünüyordu.

601

Kate Mosse

Constant haykırdı.

Bir şeyler üzerine çullandı ve daha önce fark etmediği sessizlik çığlık ve uluma halini aldı. Yaratıkların kafasına girmesini önlemek için ellerini kulaklarına bastırdı ama tırnaklar ve pençeler bedeninde hiçbir iz bırak-madan parmaklarını geri çekti.

Duvardaki imgeler şimdi kendi varlıklarının karanlık biçimlerine dönüp yere inmişlerdi. Tırnaklar, parmaklar pençelere; gözler ateş ve buza dönüştü. Constant korunmak için başını göğsüne indirip kollarını kaldırırken bastonu yere düştü. Dizüstü yere yuvarlandı ve kalbi ritmini yitirirken soluk almak için çabaladı. Yerdeki kare taştan uzaklaşmak için ileriye doğru hareket etmek istedi ama ezici bir rüzgâr gibi görünmeyen bir güç sürekli olarak geriye gitti. Ulumalar, müziğin titreşimi gitgide yükseliyordu. Kafasının içinde yankılanan ses hem içeriden, hem dışarıdan gelir gibiydi. Aklını kaçırıyordu.

"Hayır!" diye haykırdı.

Ama seslerin gücü ve şiddeti yükseldi. Ne olduğunu anlayamadan Leonie'yi aradı. Artık onu göremiyordu. Işık fazla parlaktı. Çevresindeki hava akkor haline gelmiş dumanla parlıyordu.

Arkasından ya da cildinin yüzeyinden farklı bir ses geldi. Yabanıl bir hayvanın pençeleri kemiklerini tırmıklar gibiydi. İrkildi, sarsıldı, acıyla bağırdı ve bir hava esintisi onu yere yığdı.

Birdenbire göğsünün üzerine çömelen balık ve katran kokan, sert kır-mızı derili, alnında boynuzlara, garip delici bakışlara sahip mavi gözlü, korkunç, çarpık bir iblis göründü. İblisin var olmadığını biliyordu. Ama işte vardı. Asmodeus'un yüzü ona bakıyordu.

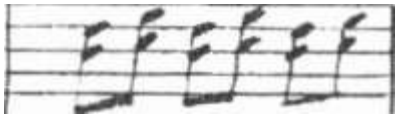
"Hayır!" İblis, onu almadan önce son bir haykırış için ağzı açıldı.

Aniden tapınağın içindeki hava duruldu. Ruhların fısıltıları, iç çekiş-

leri gitgide hafifledi ve sonunda sessizlik çöktü. Kartlar yere yayılmıştı.

Duvardaki imgeler yine ikiboyutlu biçimlerine geri döndü, ama ifadeleri ve tavırları belli belirsiz değişmiş gibiydi. Her biri Domaine de la Cade'da yaşamış ve ölmüş kişilerle benzerlik taşıyordu. Tıpkı Leonie'nin tabloları gibi...

602

Tapınak

Dışarıdaki açıklıkta Constant'ın uşağı rüzgâr, duman ve ışıktan korkarak büzüldü. Efendisinin bir kez, ardından bir kez daha haykırdığını duydu. İnsana benzemeyen sesin verdiği korkuyla donup kaldı.

Ancak sessizlik çöküp, tapınağın içindeki ışıklar yok olunca saklandığı yerden çıkacak cesareti buldu. Yavaş yavaş ağır kapıya yaklaştı ve aralık olduğunu fark etti. Hafifçe itince kapı açıldı.

"Beyefendi?"

İçeri girdi, bir daha, "Beyefendi?" diye seslendi. Soluğu andıran bir esinti tapınağın içindeki dumanı silip süpürdü ve duvardaki lambanın ışığı etrafı aydınlattı.

Efendisinin bedenini gördü. Sunağın önünde, çevresine yayılmış oyun kâğıtlarının arasında yüzükoyun yatıyordu. Uşak hızla koştu ve efendisinin bir deri bir kemik kalmış bedenini sırtüstü çevirdi ve geriledi. Constant'ın yüzünde yabanıl bir hayvanın vahşi izleri gibi üç derin kırmızı yarık vardı.

Pençe izi gibi... Öldürdüğü çocukların yüzlerine kendi eliyle bıraktığı izler gibi...

Adam hiç düşünmeden haç çıkardı ve öne eğilip efendisinin korkuyla büyümüş gözlerini kapattı. Constant'ın kalbinin üzerinde duran dikdört-gen kartı fark edince eli havada kaldı. *Şeytan.*

Bu kart hep burada mıydı?

Ne olduğunu çözemeden elini cebine sokup efendisinin Coustaussa'daki Cure Gelis'in cesedinin yanına bırakmasını emrettiği kartı aradı.

Cebine koyduğuna yemin edebilirdi ama şimdi cebi boştu.

Düşürmüş müydü? Başka bir açıklaması olabilir mi?

Bir aydınlanma anından sonra uşak efendisinin cesedinin yanından ayrılıp, heykellerin görmeyen bakışları arasından orta bölümden geriye, tapınaktan dışarıya, kartın üstündeki buruşmuş, asık surattan uzağa doğru koşmaya başladı.

Aşağdaki vadide gece yarısı çanları çalmaya başladı.

İÜ

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yıkıntılar

Ekim 2007

93

O O

D O M A I N E DE LA CADE

31 EKİM 2007 ÇARŞAMBA

"Doktor O'Donnell," diye seslendi Hal tekrar.

Saat on ikiyi on geçiyordu. On beş dakikadır Shelagh O'Donnell'ın evinin önünde bekliyordu. Kapıyı tekrar çalmayı denedi. Komşuları da evde olmadığından, biraz dolaşmaya çıkmış ve tekrar geri dönüp kapıyı çalmıştı. Hâlâ yanıt yoktu.

Doğru yerde olduğundan emindi. Adresi defalarca kontrol etmişti ve kadının randevuyu unutacağını sanmıyordu. Olumlu düşünmeye çabalı-

yordu, ama her geçen saniye sinirleri biraz daha geriliyordu. Neredeydi acaba? Bu sabah trafik yoğundu, acaba bir yerlerde takılıp kaldı mı? Yoksa duş yaptığı için mi duymamıştı?

En mantıklısı olduğunu itiraf ettiği en kötü senaryo ise Shelagh'nın birlikte karakola gitmekten vazgeçmesiydi. Polislerden hoşlanmadığı ortadaydı ve yanında Hal ya da Meredith olmayınca belki cesaretini yitirmişti.

Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı, bir adım geriledi ve panjurları kapalı pencerelere baktı. Aude Nehri yanındaki sevimli evlerden biriydi. Evin bir tarafı nehre bakıyor, diğer tarafı ise yeşile boyalı demir ve bambu çitle yoldan gizleniyordu. Evin arkasına geçtiği takdirde bahçeyi daha rahat görebileceği aklına geldi. Evleri izledi ve tekrar geri döndü.

Hangi ev olduğunu tahmin etmek zordu ama duvar renklerini tanıyordu.

Biri mavi diğeri açık sarıya boyanmıştı. Sonunda hangisinin Shelagh O'Donnell'ın evi olduğuna karar verdi.

Çite dik açı yapan alçak bir duvar vardı. Terası görmek için biraz yaklaşırken umuda kapıldı. Sanki orada biri var gibiydi.

"Doktor O'Donnell? Benim, Hal Lawrence."

Yanıt yok.

"Doktor O'Donnell? Saat yarım."

Eve bitişik küçük terasta yüzüstü yatıyordu. Rüzgâra karşı korunaklı bir yerdi, güneş ekim sonu için oldukça sıcaktı, ama yine de güneşlenmek için uygun bir hava değildi. Belki de kitap okuyordu. Ama her ne yapıyorsa Hal'i görmezlikten gelmeye, sanki orada yokmuş gibi davranmaya çalıştığı belliydi. Bakımsız iki büyük saksı Hal'in görüşünü engelliyordu.

"Doktor O'Donnell?"

Cebindeki telefonun titreşimini hissetti. Pek dikkat etmeden çıkarıp mesajı okudu.

"Onları buldum. Şimdi tapınaktayım."

Önce görmeyen gözlerle mesaja baktı, ardından beyni çalışmaya baş-

ladı ve Meredith'in ne demek istediğini anlayınca gülümsedi.

"En azından birimiz verimli bir sabah geçiriyoruz," diye mırıldandı ve tekrar kendi işine döndü. Vazgeçmeye niyetli değildi. Bu sabah kendileriyle görüşmesi için komiseri ikna etmek için bu kadar uğraştıktan sonra Shelagh'nın ortadan kaybolmasına izin veremezdi.

"Doktor O'Donnell!" diye seslendi tekrar. "Orada olduğunuzu biliyorum."

Merak etmeye başladı. Fikrini değiştirmiş bile olsa, Hal'in varlığına hiç aldırış etmemesi garipti doğrusu. Bu gürültüleri duymazlıktan gele-mezdi. Bir an durakladı ve duvarın üstüne tırmandı. Terasta, çitin altına doğru itilmiş kalın bir sopa duruyordu. Sopayı eline alınca bir ucunda bazı lekeler olduğunu fark etti.

Kan lekesi.

Shelagh O'Donnell'ın hareketsiz bedenin olduğu yere doğru koştu.

Birkaç kez darbe aldığını görmek için bir tek bakış yeterliydi. Nabzını yokladı. Hâlâ soluk alıyor ama pek de iyi görünmüyordu.

608

Tapınak

Telefonunu çıkarıp titreyen parmaklarla ambulans çağırdı.

"Şimdi," diye bağırdı adresi üç kez tekrarladıktan sonra. "Evet, soluk alıyor! Ama çabuk, haydi!"

Hal telefonu kapattı. Hızla eve girip kanepenin arkalığına örtülmüş

battaniyeyi kapıp dışarı koştu. Sıcak tutmak için dikkatle kadının üzerine örterken yerinden kıpırdatmaması gerektiğini biliyordu. Tekrar eve girdi ve ön kapıdan sokağa çıktı. Atacağı adım için suçluluk duyuyordu ama cankurtaranın gelmesini Rennes-les-Bains'de bekleyecek zamanı yoktıı.

Geri dönmek zorundaydı.

Komşu evin kapısını yumrukladı. Bir kadın kapıyı açınca neler oldu-

ğunu anlattı ve ambulans gelene dek O'Donnell'ın yanında kalmasını rica etti. Kadına itiraz edecek firsat vermeden arabasına koştu.

Motoru çalıştırıp gaz pedalına yüklendi. Bu olayın sorumlusu bir tek kişi olabilirdi. Hemen Domaine de la Cade'a dönmeli ve Meredith'i bulmalıydı.

Julian Lawrence arabanın kapısını çarparak kapattı ve otelin merdi-venlerini tırmandı.

Paniğe kapılmış olmamalıydı.

Yüzünden aşağıya akan ter damlacıkları gömleğinin yakasını ıslatmıştı.

Tökezleyerek resepsiyona girdi. Çalışma odasına gidip sakinleşmek zorundaydı. Sonra ne yapacağına karar verebilirdi.

"Mösyö? Mösyö Lawrence?"

Görüşü biraz bulanıklaşmıştı, arkasını dönünce resepsiyon görevlisi-nin kendisine el salladığını fark etti.

"Mösyö Lawrence," diye söze başladı Eloise ve cümlesini değiştirdi.

"İyi misiniz?"

"Ben iyiyim," diye tersledi Julian. "Ne var?"

Eloise irkildi. "Yeğeniniz bunu size vermemi istedi."

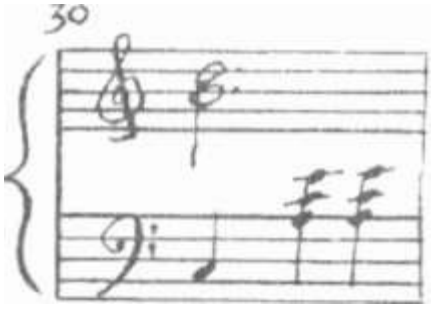
Julian aralarındaki mesafeyi üç adımda aldı ve kızın elindeki kâğıdı kaptı. Kısa notta Hal, kendisiyle saat ikide görüşmek istediğini yazmıştı.

Juilan kâğıdı avucunda buruşturdu. "Ne zaman verdi bunu?"

"Saat on buçuk sularında mösyö, siz çıktıktan biraz sonra."

609

F: 39

Kate Mosse

"Yeğenim otelde mi?"

"Sanırım saat on ikiden biraz önce sabah gelen konuğuyla buluşmak üzere Rennes-les-Bains'e gitti. Bildiğim kadarıyla da geri dönmedi."

"Amerikalı kız da yanında mıydı?"

"Hayır, o, bahçeye çıktı," diye yanıtladı teras kapısına bakarak.

"Ne zaman?"

"En azından bir saat önce beyefendi."

"Ne yapacağını söyledi mi? Ya da nereye gideceğini? Yeğenimle ne konuştuğunu duydun mu Eloise? Herhangi bir şey işittin mi?"

Davranışlarının genç kadını ürkütmeye başladığı belliydi, ama yine de sakin bir tavırla yanıtladı.

"Hayır beyefendi ama..."

"Ne?'

"Dışarı çıkmadan önce bir şey... İngilizcesini hatırlamıyorum... bir kürek... ödünç alıp alamayacağını sordu."

Julian irkildi. "Bir kürek mi?"

Julian ellerini tezgâha vurup iki ıslak iz bırakırken Eloise ürkerek geri çekildi. Eğer toprağı kazmayacaksa, Bayan Martin kürek istemezdi, değil mi? Üstelik Julian'ın otelden ayrılmasını da beklemişti.

"Kartlar," diye mırıldandı. "Nerede olduklarını biliyor."

"Bir şey mi oldu beyefendi? Kötü görünüyorsunuz," dedi Elosie kaygılı bir şekilde.

Julian yanıt vermeden arkasını döndü, sert adımlarla holü geçip teras kapısını açtı ve duvara çarpmasına aldırış etmedi.

"Yeğeniniz dönünce kendisine ne diyeyim?" diye seslendi Eloise.

Resepsiyonun arkasındaki küçük pencereden Julian'ın gidişini izledi.

Madam Martin'den farklı olarak göle değil, ormana doğru gidiyordu.

610

93

O O

İleride bir porsuk ağacı sırası ve eski bir patikanın izleri vardı. Patika hiçbir yere gitmiyormuş gibi görünüyordu, ama Meredith yakından bakın-ca bir binanın temellerini ve birkaç kırık taşı fark etti. Bir zamanlar burada bir bina varmış.

işte burası.

İçinde kartların bulunduğu kutuyu sımsıkı tutarak bir zamanlar tapı-

nağın bulunduğu yere doğru yürüdü. Sanki kısa bir süre önce yağmur yağ-

mış gibi ayaklarının altında otlar ıslaktı. Çamurlu çizmelerinin tabanında terk edilmişliğin ve ıssızlığın duygusunu alıyordu.

Hayal kırıklığını umursamadı. Birkaç büyük taş, dış duvar kalıntıları dışında başka bir şey yoktu. Göz alabildiğine otlar uzanıyordu.

Dikkatli bak.

Meredith boşluğa bakınca yüzeyin tümüyle düz olmadığını fark etti.

Hayal gücünü biraz zorlayınca, bir tapınağın kalıntılarını görebileceğini fark etti. Yaklaşık yedi metreye üç metre büyüklüğünde alçaltılmış bah-

çeyi andıran bir yer vardı. Kutuyu biraz daha sıkı tutarak ilerledi ve bunu yaparken ayağını kaldırıp adım attı.

Sanki bir eşikten geçer gibi.

Bir anda ışık değişti. Biraz daha yoğunlaştı, donuklaştı. Kulaklarında rüzgârın sesi şiddetlendi, tıpkı sürekli yinelenen bir nota ya da telefon kab-lolarının arasında dolaşan bir esinti gibi... Hafif bir tütsü, ıslak taş ve eski ibadetlerin kokusunu alıyordu.

611

Kate Mosse

Kutuyu yere bırakıp çevresine bakındı. Havanın bir oyunuyla ıslak topraktan hafif bir sis yükselir gibiydi. Ardından görünmez bir el sırayla mumları yakıyormuş gibi, yıkıntıların etrafında teker teker ışık noktacıkları belirmeye başladı. Noktacıklar birleşince tapınağın yıkılmış duvarları şekillendi. İncecik bir bulutun ardından Meredith yerdeki harfleri gördü.

C-A-D-E. Yaklaşırken çizmelerinin altındaki yüzey de değişti. Toprak ve otların yerini sert döşeme taşları aldı.

Kot pantolonunun ıslanmasına aldırış etmeden yere diz çöktü. Kart destesini çıkarıp kutunun kapağını kapattı. Kartları kirletmemek için ceketini tersinden dikiş kutusunun üzerine serdi. Paris'te Laura'nın öğrettiği gibi kartları karıştırdı, sol eliyle üçe ayırdı. Orta, üst ve alt bölümleri tekrar üst üste getirdi ve iğreti masanın üzerine kapalı olarak yerleştirdi.

Uyuyamıyorum.

Meredith kendi falını okumaya kalkışamazdı. Aldığı notları her gözden geçirişte, anlamları biraz daha aklını karıştırmıştı. Mekân ile müziğin bağlantısına saygı göstererek belirli bir düzen ortaya çıkana dek yalnızca sekiz kartı açacaktı.

Laura'nın vaat ettiği gibi kartların öyküyü anlatmasını bekleyecekti.

İlk kartı çekti ve *Adalet'* in tanıdık yüzünü görünce gülümsedi. Kartları karıştırmasına ve kesmesine karşın kuru dere yatağında bulduğu zaman en üstte olan kart yine karşısına çıkmıştı.

İkinci kart olan *Kule* çatışma ve tehdidi simgeliyordu. Birincinin yanına bırakıp bir daha çekti. Bir eli cenneti, diğeri dünyayı işaret eden, başının üzerinde sonsuzluk simgesi bulunan mavi gözlü *Büyücü.* Biraz ürkütücü bir imgeydi; ne tamamen iyi, ne de tamamen kötüydü. Dikkatle bakarken kim olduğunu çıkaramadığı halde bu yüzü tanıdığını düşündü.

Dördüncü kartı görünce tekrar gülümsedi. Kız kardeşinin resimlediği haliyle, beyaz takım elbisesi, hasır şapkası ve elinde bastonuyla Anatole Vernier karşısındaydı. Ardından gelen *Rahibe* kartının imgesi olan Isolde Vernier güzel, zarif ve bilge idi. Sonra Isolde ile Anatole'ü birlikte gösteren *Âşıklar* kartı açıldı.

Tapınak

Yedinci kart *Şeytan'* di. Asmodeus'un ürkütücü yüz hatlarının canlanmasını izlerken eli bir an kartın üzerinde durakladı. Audric S. Baillard'ın kitabında anlattığı dağlardaki saldırıların sembolü iblis... Geçmişin ve bugünün kötülük öyküleri...

Çektiği kartların sırasına göre sonuncunun hangisi olacağını biliyordu. Tüm kahramanlar, Leonie'nin resimlediği biçimde buradaydı, ama sanki farklı bir öykü anlatırcasına biraz değişmişti.

Burnunda tütsü kokusu, hayalinde geçmişin renkleriyle zamanın geçip gittiğini fark etti. Daha önce yaşananların ve daha sonra yaşanacakların kartların açılmasıyla bir araya geldiği sürekli bir şimdiki zaman...

Her şey geçmişle bıtgün arasında oynuyor.

Parmaklarının ucuyla dokunduğu son kartı açmadan önce Leonie'nin gölgelerin arasından sıyrıldığını hissetti.

VIII. kart: ***Güç.***

Son kartı açmadan, soğuğa ve ıslaklığa aldırmayarak yere oturdu ve kutunun üzerine yaydığı kart oktavına baktı. Birden imgelerin değişmeye başladığını fark etti. Bakışları *Joker* kartına gitti. Daha önce görmediği minik bir renk damlacığı belirdi. Neredeyse görünmeyecek kadar küçük bir kan damlası gitgide büyüdü ve Anatole'ün beyaz giysisini kırmızıya boyadı. Kalbini örttü. Bir an için imgenin gözleri bakışlarıyla Meredith'i tuttu.

Gözlerini karttan ayıramayan Meredith, Anatole Vernier'nin ölümünü izlemekte olduğunu fark ederek soluğunu tuttu. İmge ağır ağır resimdeki toprağa doğru kayınca arkadaki Soularac ve Bezu dağları ortaya çıktı.

Daha fazlasını görmek istemiyordu, ama aynı zamanda başka bir se-

çeneğinin olmadığını da biliyordu. Yanındaki kartın üzerindeki harekete gözleri kaydı. Başlangıçta ince kollarını, uzun zarif parmaklarını saran beyaz eldivenleri ve uzun mavi elbisesiyle Isolde Vernier'nin güzel yüzü *Rahibe* kartından ona bakıyordu. Derken yüz hatları değişmeye başladı.

Rengi pembeden maviye döndü. Gözleri büyüdü, adeta yüzüyormuş gibi kolları başının üstüne yükseldi.

Boğuluyor.

Meredith'in öz annesinin ölümünün bir benzeri...

Etekleri donuk yeşil derin suyun içinde bacaklarının etrafında kabarırken, çamurlu parmaklar fildişi ayakkabıları ayaklarından çıkarttı ve kartın rengi koyulaştı.

Isolde'ün gözleri kapandı. Son bakışının korku ya da boğulmanın dehşeti yerine rahatlama yansıttığını gördü Meredith. Nasıl olabilir? Yaşamak ağır geldiği için ölmek mi istemişti?

Sıranın sonundaki *Şeytan* kartına bakıp gülümsedi. Şeytanın ayaklarına zincirlenmiş iki figür artık orada değildi. Sütunun altındaki zincirler boş duruyordu. Asmodeus yalnız kalmıştı.

Meredith derin bir soluk aldı. Eğer kartlar bir zamanlar olanları anlatıyorsa, Leonie'ye acaba ne olmuştu? Elini uzattı, ama kartı çeviremedi.

Gerçeği öğrenmek istiyordu, ama aynı zamanda değişen imgelerde okuya-cağı öyküden korkuyordu.

Tırnağını kartın köşesine taktı, gözlerini yumdu, üçe kadar saydı ve baktı.

Kart boştu.

Gördüklerine inanamayarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Kartı alıp tersine çevirdi, tekrar yüzüne çevirdi.

Kart tümüyle boştu. Bembeyazdı; Midi manzarasının yeşil ve maviliği bile yoktu.

Tam o anda bir ses daldığı düşünceden onu ayırdı. Kırılan bir dal, patikada yerinden oynayan bir taş, ağaçtan havalanan bir kuşun kanat sesi...

Meredith ayağa kalkıp arkaya doğru baktı ama hiçbir şey göremedi.

"Hal?"

O an hızla yüzlerce şey düşündü. Hepsini öteledi. Hal olması gerekirdi. Nereye gideceğini bir tek ona söylemişti. Burada olduğunu başka kimse bilmiyordu.

"Hal? Sen misin?"

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Ormanda hızlı adımlarla yürüyen biri, yaprakları hışırdatıyor, incecik dalları kırıyordu.

Eğer gelen Hal ise, niye cevap vermiyordu? "Hal? I İn, konuk . İ m i Meredith ne yapacağını bilmiyordu. Herhalde yapılarak nı .ıkıllua şey, gelen kişinin ne istediğini öğrenmek için beklemek yerine kıtçın.ık olmalıydı.

Hayır, en akıllıca davranış aşırı tepki vermemektir.

Tıpkı kendisi gibi başka bir otel müşterisinin de ormanda yllıiyilşc çıktığına inanmaya çalıştı. Yine de kartları topladı. Birkaç ianesinin d.ı ha bomboş olduğunu gördü. Çektiği ikinci kart olan Kıılc gilıi Hıt\u< ıı de boştu.

Sinir ve soğuktan katılaşmış beceriksiz parmaklarıyla kaili.ıı lop ladı. Çıplak bedeni üzerinde bir örümcek dolaşıyormuş duygusuna kapıldı.

Örümceği silkelemek için bileğini oynattı, ama hâlâ aynı hissi duymasına karşın kolunda hiçbir şey yoktu.

Şimdi farklı bir koku vardı. Birkaç dakika önce hayal ettiği düşen yapraklar, ıslak taş ya da tütsü yerine çürümüş balık veya durgun bir ko yun deniz kokusu sarmıştı çevreyi. Ve yanık kokusu... Vadiden yükselen sonbahar odun ateşlerinin tanıdık kokusu değil sıcak kül, keskin duman ve yanan taş kokusu.

O an geçti. Meredith gözlerini kırptı ve ani bir hareketle kendini geri çekti. Gözünün ucuyla bir hareket fark etti. Siyah tüyleri keçeleşmiş bir hayvan orman altı çalılarının arasında ilerliyordu. Açıklığı dolanıyordu.

Meredith donup kaldı. Bir kurt ya da yabandomuzu büyüklüğündeydi, ama Fransa'da hâlâ kurt olup olmadığından da emin değildi. Bir bacağından ötekine zıplar gibiydi. Meredith kutuyu sımsıkı tuttu. Garip, çarpık ön ayaklarını, meşini andıran yaralı cildini görebiliyordu. Bir an için yaratık delici mavi bakışlarını ona dikti. Sivri uçlu bir bıçak saplanmış gibi göğ-

sünde ani bir sızı hissetti. Yaratık arkasını dönünce kalbinin üzerindeki basınç azaldı.

Meredith yüksek bir ses duydu. Aşağıya doğru bakınca XI numaralı kartın imgesinin elindeki adaletin terazisinin düştüğünü gördü. Bronz ke-feler ve demir ağırlıkların taş zemine düşerken çıkardığı takırtı kulağına çalındı.

Seni almaya geliyorum.

615

Kate M o s s e

Laura'nın öngördüğü gibi iki öykü birbirine karışıyordu. Kartlar geç mişle bugünü bir araya getirmişti.

Meredith ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve gözle rini ormanın loşluğuna dikmiş, orada neler olup bittiğini anlamaya çalışırken diğer yönden gelen tehdidi unuttuğunu fark etti.

Kaçmak için çok geç kalmıştı.

Tam arkasında bir insan ya da bir şey vardı.

H * — *m*

M

MJ —I

616

100

o o

"Kartları bana ver," dedi adam.

Sesini duyunca Meredith'in yüreği ağzına geldi.

Kartları sımsıkı tutarak arkasını döndü ve irkildi. Daha önce Rennes-les-Bains'de ve otelde karşılaştığında her zaman iyi görünen Julian Lawrence şimdi perişan görünüyordu. Gömleğinin yakası açılmıştı ve ter içindeydi. Nefesi brendi kokuyordu.

"Orada bir şey var," dedi Meredith, düşünmeden dökülmüştü söz-cükler dudaklarından. "Bir kurt ya da ona benzer bir şey. Dinleyin beni...

Gördüm onu... Duvarların dışında..."

Akıl karışıklığı umarsız gözlerini gölgelerken Julian durakladı. "Duvar mı? Ne duvarı? Neden söz ediyorsun?"

Meredith bakındı. Mumlar hâlâ titreyerek Vizigot tapınağının biçimini oluşturan gölgeler yayıyordu.

"Göremiyor musunuz?" diye sordu. "Açıkça görülüyor, tapınağın ol-duğu yerde ışıklar parlıyor."

Adamın yüzünde kurnaz bir gülüş dolaştı. "Aha, ne yapmak istediği-ni anlıyorum, ama işe yaramaz. Kurtlar, hayvanlar, hayaletler son derece dikkat dağıtıcıdır ama istediğimi elde etmeme engel olamayacaksın." Bir adım daha yaklaştı. "Kartları ver bana."

Meredith sendeleyerek bir adım geriledi. Bir an için vermeye hazır gibiydi. Ne de olsa onun arazisindeydi, ondan izin almadan bahçeyi kaz-617

Kate M o s s e

mıştı. Julian değil, kendisi hatalıydı. Ama adamın yüzündeki ifade kanını dondurdu. Delici mavi gözlerinin gözbebekleri irileşmişti. Her yerden kilometrelerce uzakta, ormanın ıssız derinliklerinde bulunduklarını düşü-

nünce bütün bedeni korkudan titremeye başladı.

Bir çeşit denge kurması gerekiyordu. Adam dikkatlice gözleriyle etrafını tararken Meredith ürkerek bakıyordu.

"Desteyi burada mı buldun?" diye sordu Julian. "Hayır olamaz, ben burayı kazdım. Burada değildi."

Şimdiye dek Hal'in amcası hakkındaki iddialarına Meredith inanmamıştı. Hatta Doktor O'Donnell bile haklı olabilirdi. Kazadan sonra yoldan geçenin Julian Lawrence'ın mavi arabası olduğuna ve yardım etmek için durmadığına inanmaya kendini zorluyordu, ama artık bunların hiçbiri saç-

ma gibi gelmiyordu.

Meredith geriye doğru bir adım daha attı. "Her an Hal gelebilir."

"Ne olacak ki?"

Kaçıp kaçamayacağını kestirmek için çevresine bakındı. Julian'dan daha gençti ve daha hızlıydı. Ama Leonie'nin dikiş kutusunu yerde bı-

rakmak istemiyordu. Belki Julian kurtlardan söz ederek onu korkutmaya çalıştığını düşünüyordu, ama Meredith, adamın gelişinden hemen önce açıklığın çevresinde dolaşan bir yaratık gördüğünden emindi.

"Kartları verirsen, sana zarar vermem."

Meredith biraz daha geriledi. "Size inanmıyorum."

"Bana inanıp inanmaman önemli değil," dedi adam. Sonra bir anda sinirlenerek adeta kükredi. "Ver onları bana!"

Kartları göğsüne bastırarak geriledi Meredith. Aynı kokuyu tekrar aldı. Mide bulandıran çürük balık ve çevreye yayılmış yangın kokusu biraz daha artmıştı.

Lavvrence'ın gözü ise genç kadının elindeki kartlardan başka bir şey görmüyordu. Adım adım ona yaklaşırken elini uzattı.

"Ondan uzak dur!"

İkisi birden sesin geldiği yöne dönünce Hal'in ağaçların arasından çıktığını ve bağırarak amcasına doğru koştuğunu gördüler.

Lavvrence dönüp onu karşılamaya hazırlandı, kolunu geri çekip sağ

yumruğunu çenesinin altına indirdi. Şaşkına dönen Hal ağzından burnun-dan kan boşanırken yere

yuvarlandı.

"Hal!"

Savurduğu tekme amcasının dizine isabet etti. Lawrence sendeledi ama yere düşmedi. Hal ayağa kalkmak için mücadele ediyordu. Gerçi Julian daha yaşlı daha kiloluydu, ama Hal'den daha iyi dövüştüğü için yumruklarını daha sık kullanıyordu. Refleksleri de çok iyiydi. Ellerini bitiştirip tüm gücüyle Hal'in ense köküne indirdi.

Meredith koşup kartları dikiş kutusuna attı, kapağını kapattı ve tekrar yerde baygın yatan Hal'in yanına döndü.

Julian'ın kaybedecek bir şeyi yok.

"Kartları bana verin Bayan Martin."

Bir rüzgâr esintisi yangın kokusunu yaklaştırdı. Bu kez Lawrence da kokuyu aldı. Aklının karıştığı gözlerinden okunuyordu.

"Gerekirse seni öldürürüm," derken sesi öylesine sakindi ki, tehdidi daha da inandırıcı kılıyordu. Meredith cevap vermedi. Tapınak duvarlarında gördüğünü hayal ettiği titrek mum ışıkları şimdi turuncu, altın sarısı ve siyah alevlere dönüşmüştü. Tapınak yanıyordu. Kara bir dumar: açıklığı kaplıyor, taşları yalıyordu. Alçıdan aziz heykelleri tutuşurken üzerindeki boyanın çatlama seslerini duyduğunu hissetti. Pencerelerin camları dışarı doğru patladı ve metal çerçeveler büküldü.

"Göremiyor musunuz?" diye bağırdı. "Neler olduğunu görmüyor musunuz?"

Lawrence'ın yüzünde panik bulutları dolaştı ve gözlerini saf bir korku kapladı. Meredith arkasını döndü ama açıkça göremeyecek kadar geç kalmıştı. Siyah tüyleri keçeleşmiş bir hayvan, garip bir silkinme hareketiyle yanından geçti ve sıçradı.

Lavvrence haykırdı.

Adamın düşmesini, yerde sırtüstü sürünmeye çalışmasını, garip bir yengeç gibi sırtını çukurlaştırmasını Meredith dehşetle izledi. Görünmeyen bir yaratıkla güreşiyormuş gibi kollarını yukarı uzattı, boş havayı yumrukladı, bir şeyin yüzünü, gözlerini, ağzını parçaladığını söylüyordu

güçlükle. Elleriyle boğazını tutmuş kendini başka bir elin pençesinden kurtarmaya çalışıyordu.

Meredith fısıltıyı duydu. Leonie'nin sesinden daha kalın ve daha yüksek bir ses kafasının içinde yankılanıyordu. Sözcükleri anlamadı ama anlamını çözdü.

Fujhi, poudes; Escapa, norı.

Kaçabilirsin ama kurtulamazsın.

Lawrence'ın mücadelesinin sona erdiğini, yere yığıldığını gördü.

Açıklığı ani bir sessizlik kapladı. Çevresine bakındı. Otların üstünde duruyordu. Ne alevler, ne duvarlar, ne de mezar kokusu vardı.

Hal kıpırdanıyor, bir dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. Elini yüzüne götürdü ve kandan yapış yapış olmuş avucuna baktı.

"Neler oldu?"

Meredith koşup ona sarıldı. "Sana vurdu. Bir süre baygın kaldın."

Hal gözünü kırptı, başını çevirip amcasının yattığı yere baktı. Gözleri irileşti. "Sen..."

"Hayır," dedi Meredith hemen. "Ben, ona dokunmadım. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir an ayaktaydı..." Gördüklerini nasıl anlatacağını bilmedi-

ğinden sustu.

"Kalp krizi mi?"

Meredith, Julian'ın üzerine doğru eğildi. Yüzü bembeyaz, dudaklarıy-la burnunun çevresi mavimsiydi.

"Hâlâ yaşıyor," diyerek cebinden çıkardığı telefonu Hal'e attı. "Ambulans çağır. Eğer görevliler hemen gelirse..."

Hal telefonu aldı ama aramadı. Meredith gözlerindeki bakışı görünce aklından neler geçtiğini anladı.

"Hayır," dedi usulca. "Böyle olmamalı."

Göz göze bakışırlarken genç adamın mavi gözlerinde dolaşan acıyı ve amcasının yaptıklarının cezasını çekmesini istediğini okudu. Yaşam ve ölüm üzerinde güç sahibi olan bir büyücü...

"Hadi ara Hal."

Bir dakika daha, kararı havada asılı kaldı. Ardından gözleri bulutlandı ve kendine geldi. İntikam yerine adalet... Numarayı tuşladı.

620

Tapınak

Meredith artık korku yerine acıma duygusuyla Julian'ın yanına çö-

meldi. Adamın avuçları yukarı doğru bakıyordu. Sekiz rakamına benzeyen garip kırmızı bir iz vardı. Meredith, elini adamın göğsüne koydu ve farkına vardı: Artık soluk almıyordu.

Yavaş yavaş doğruldu. "Hal."

Genç adam, ona baktı. Meredith başını salladı.

"Artık çok geç."

f i

621

101

o o

11 KASIM PAZAR

On bir gün sonra Meredith göle bakan burunda durmuş küçük, ahşap tabutun toprağa indirilmesini izliyordu.

Meredith, artık Domaine de la Cade'ın yasal sahibi olan Hal ve hâlâ Julian'ın saldırısının izlerini taşıyan Shelag O'Donnell, küçük bir grup oluşturuyorlardı. Ayrıca yörenin rahibi ve belediyenin bir temsilcisi vardı.

Biraz ısrar edince belediye, Anatole ve Isolde Vernier'nin gömüldüğü yerde bir cenaze töreni daha yapılmasına izin vermişti. Julian Lawrence mezarları talan etmiş ama kemikleri bozmamıştı.

Şimdi, yüz yıl kadar sonra, Leonie de sevgili ağabeyi ile karısının yanında yatacaktı.

Meredith'in boğazı düğümlendi.

Julian'ın ölümünden birkaç saat sonra, Leonie'nin cesedi, tapınağın kalıntıları altındaki sığ mezardan çıkartılmıştı. Sanki dinlenmek için yere uzanmış gibi duruyordu. Buralarda çok geniş çaplı araştırma kazıları ya-pılmış olduğundan daha önce niçin bulunmadığını kimse bilmiyordu. Nasıl olup da yabanıl hayvanların kemikleri dağıtmadığını da anlamamışlardı.

Mezarın ucunda duran Meredith, Leonie'nin uyuyan bedeninin altındaki toprağın, üstündeki bakır rengi yaprakların ve bedenini saran kumaş

parçalarının renginin tarot kartlarından biriyle tıpatıp uyumlu olduğunu **622**

Tapınak

düşünüyordu. Üstelik kopya değil orijinal desteyle uyum içindeydi. VIII.

kart: *Güç.* Bir an için genç kızın soğuk yanağında gözyaşlarının yansıdı-

ğını düşledi.

Toprak, hava, ateş, su.

Formaliteler ve bitmek bilmeyen Fransız bürokrasisi nedeniyle 31 Ekim 1897 tarihinde Leonie'nin başına neler geldiğini çözmek şimdiye dek mümkün olmamıştı. Domaine de la Cade'da bir yangın çıktığı kayıtlara geçmişti. Güneş batarken çıkan yangın birkaç saat içinde evin büyük bir kısmını yok etmişti. En fazla zararı kütüphane ile çalışma odası görmüştü.

Üstelik yangının kasıtlı olarak çıkarıldığının kanıtları da vardı.

Ertesi sabah, Azizler Yortusu'nda, dumanı tüten yıkıntılar arasından birçok ceset çıkarılmıştı. Alevlerin arasında kapana kısılan uşaklar olduğu varsayılmıştı. Ayrıca burada çalışmayan, Rennes-les-Bains'den geldiği düşünülen bazı adamların cesedi de bulunmuştu.

Yeğeni Louis-Anatole de dahil olmak üzere Domaine de la Cade'da yaşayanlar kaçarken, Leonie Vernier'nin niçin burada kalmayı seçtiği de bilinmiyordu. Yangının nasıl bu kadar uzaklara yayıldığı ve tapınağı kül ettiği de anlaşılamamıştı. *Courrier d'Aude* ve diğer yerel gazeteler o gece rüzgârın şiddetli estiğini belirtmişti, ama evle Vizigot tapınağı arasındaki mesafeyi alevlerin alabilmesi mümkün müydü?

Meredith bunu çözeceğinden emindi. Zaman içinde tüm parçalar yerine oturacaktı.

Yükselen ışık, sırlarını bunca zamandır saklayan suya, ağaçlara ve manzaraya yansıyordu. Vadiden gelen hafif bir esinti ağaçları dolaştı. Rahibin sesi Meredith'i şimdiki zamana geri çağırdı. " *Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına."*

Hal'in elini tuttuğunu hissetti.

Amin. Öyle olsun.

Ağır siyah paltosuyla uzun boylu Cure, ona gülümsedi. Rahibin burnunun ucu kızarmış, nazik, kahverengi gözleri soğuk havada parlıyordu.

"Matmazel Martin, bu size kalmış."

Meredith derin bir soluk aldı. Zaman gelince çekingenleşivermişti.

İsteksizdi. Hal bir an parmaklarını sıktı ve elini bıraktı.

Duygularına hâkim olmaya çalışarak mezarın kenarına yaklaştı.

Julian Lavvrence'ın çalışma odasında bulunan iki küçük eşyayı cebinden çıkardı. Gümüş bir madalyon ve bir cep saati. Her ikisinin üzerine adlarının baş harfleri ve 22 Ekim 1891 tarihi kazınmıştı. Anatole Vernier ile Isolde Lascombe'un nikâh tarihi. Meredith bir an durakladı ve usulca eğilip eşyaları ait oldukları yere attı.

Hal'e bakınca genç adamın gülümsediğini ve belli belirsiz başını salladığını fark etti. Tekrar derin bir soluk alıp bir zarf çıkardı. Meredith'in değerli aile yadigârı olan müzik notasını Louis-Anatole okyanusu aşıp Fransa'dan Amerika'ya taşımıştı ve birkaç kuşak sonra Meredith'e miras kalmıştı.

Ayrılmak zor geliyordu, ama bu notanın da Leonie'ye ait olduğunu hissediyordu.

Yeşil otların üzerindeki gri arduvaz levhaya baktı.

LEONIE VERNİER

22 AĞUSTOS 1874 - 31 EKİM 1897

REÇUIESCAT IN PACEM

Meredith zarfi elinden bıraktı. Siyah eldivenli parmaklarından uçan beyaz zarf, durgun havada daireler çizerek aşağıya indi.

Bırakın ölüler uyusun. Bırakın ölüler huzur içinde olsun.

Ellerini göğsünde kavuşturup başını eğerek geriledi. Kısa bir süre herkes son saygılarını sessizce sundu. Sonra Meredith rahibe baktı.

"Teşekkürler, Mösyö Cure."

"Rica ederim."

Rahip her zaman yaptığı gibi burunda toplanmış olanları yanına ça-

ğırdı ve tepeden aşağıya gölün kenarına indirdi. Sabahın çiyleriyle parlayan bahçelerin arasından geçerken, yükselen güneş ışınları evin pencerelerine alev gibi yansıyordu.

Meredith birden durdu.

"Bana biraz zaman verir misin?"

Hal başını salladı. "Ben herkesi eve götürür, sonra gelip seıii alırım."

Hal'in teras merdivenini çıkmasını izledi ve tekrar dönüp göle baktı.

Biraz daha kalmak istiyordu.

Mantosuna sıkıca sarındı. Soğuktan el ve ayak parmaklan hissi/-

leşmiş, gözleri yanıyordu. Formaliteler bitmişti. Domaine de la Cade'dan ayrılmak istemiyordu, ama gitme zamanı gelip çatmıştı. Yarın bu saatte Paris'e gidiyor olacaktı. Ertesi gün, yani 13 Kasım Salı günü, Atlantik Okyanusu'nu aşan bir uçakla evine dönecekti. Bundan sonra da nereye gideceğini belirlemesi gerekiyordu.

Hal ile bir geleceği olup olmadığını düşünecekti.

Gölün ayna gibi dümdüz sularına, burna baktı. Eski taş bankın yanın-da, beli dar, kolları, eteği geniş beyaz ve yeşil giysili, maddesi olmayan, parlak bir figür gördüğünü sandı. Açık bırakılmış bakır rengi bukleleri güneşte parlıyordu. Arkasındaki kırağıyla kaplanıp gümüşe dönmüş ağaç-

lar metal gibi parlıyordu.

Meredith yine müzik sesi duyduğunu sandı, ama kafasının içinden mi, yoksa toprağın derinliklerinden mi geliyordu, emin değildi. Parşömen kâğıdı üzerindeki notalar sanki havaya yazılmış gibiydi.

Son kez olduğunu bilerek bakıyor, bekliyordu. Suyun üzerinde ani bir pırıltı oldu, belki bir ışık kırılmasıydı ama Meredith, Leonie'nin elini kaldırdığını gördü. Beyaz gökyüzüne doğru ince bir kol uzanmıştı. Uzun parmaklarını siyah eldivenler gizliyordu.

Tarot kartlarını, Leonie'nin yüz yıl önce kendisinin ve sevdiklerinin öyküsünü anlatmak için çizdiği kartları sandı. Cadılar Bayramı'nda Julian'ın ölümünü izleyen karmakarışık saatlerde, -Hal karakola gitmişti, Shelagh'nın tedavi edildiği hastaneyle Julian'ın kaldırıldığı morg arasında telefonlar sürekli çalıyordu- Meredith usulca kartları Leonie'nin dikiş

kutusuna yerleştirmiş ve ormanın içinde bulduğu yere bırakmıştı.

Tıpkı *Tapınak 1891* adlı beste gibi onlar da toprağa aitti.

Gözleri belirli bir mesafeye odaklanmıştı, ama görüntü soluklaşıyordu.

Buradan gidiyor.

Öykünün tümü anlatılıncaya kadar Leonie'yi burada tutan, adaletin yerini bulma arzusu olmuştu. Artık çok sevdiği dingin toprakta huzur içinde yatabilirdi.

Hal'in yanma geldiğini hissetti. "Nasıl gidiyor?" diye sordu genç adam usulca.

Bırakın ölüler huzur içinde yatsın. Bırakın ölüler uyusun.

Hal'in olup bitenden bir anlam çıkarmaya çalıştığını hissediyordu. On bir gündür sürekli konuşmuşlardı. Amcasından birkaç dakika sonra açık-lığa ulaşmasına kadar olup biten her şeyi anlatmıştı Meredith. Leonie'yi, Paris'teki tarot falını, yüz yıl önceye uzanan bunca insanın canına mal olan tutkuyu, iblisi, bu toprakların müziğini, öyküsünü, Domanie de la Cade'a kendisinin nasıl çekildiğini anlatmıştı. Efsaneler, mitler, tarih, ger-

çekler birbirine karışmıştı.

"Ben iyiyim. Biraz üşüdüm."

Meredith gözlerini baktığı noktadan ayırmadı. Işık değişiyordu. Kuş-

lar bile cıvıldamaktan vazgeçmişti.

"Anlamadığım bir şey var," dedi Hal ellerini ceplerine sokarken. "Ni-

çin sen? Evet, Vernier'lerle aranda bir aile bağı var ama yine de..."

Ne diyeceğini bilemediğinden cümlesini tamamlamadı.

"Belki," dedi Meredith usulca. "Hayaletlere inanmadığım için."

Artık Hal'in, soğuğun, Aude Vadisi'ne yayılan soluk mor ışığın ayır-dında değildi. Yalnızca gölün karşı tarafındaki genç kızın yüzünü görü-

yordu. Leonie neredeyse gitmiş sayılırdı. Görüntüsü değişiyor, kayıyor, bir notanın yankısı gibi uzaklaşıyordu.

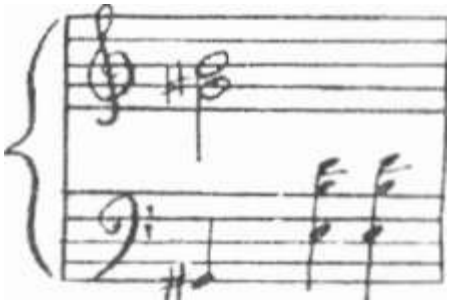
Griden beyaza ve hiçliğe dönüyordu.

Parlayan görüntü yok olurken Meredith elini kaldırıp salladı. Ağır ağır indirdi.

Sonunda sessizlik çöktü. Bir boşluk oluştu.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Hal tekrar. Sesi kaygılıydı.

Yavaşça başını salladı.

Tapmak

Meredith bulunduğu yerle arasındaki bağı koparmayı istemediğinden birkaç dakika daha boşluğa baktı. Sonra derin bir soluk alıp Hal'e uzandı.

Genç adam sıcaktı, canlıydı.

"Hadi geri dönelim," dedi Meredith.

El ele otelin arka tarafındaki terasa doğru yürüdüler. İkisinin de düşünceleri apayrı yönlere kaymıştı. Hal kahve içmeyi düşünürken, Meredith'in aklında Leonie vardı. Onu ne kadar özleyeceğini düşünüyordu.

3 f

627

SON SOZ

Üç Yıl Sonra

31 EKİM 2010 PAZAR

"Hanımefendiler, beyefendiler, iyi akşamlar. Benim adım Mark ve bu akşam Bayan Martin'i kitabevimizde ağırlamaktan onur duyuyoruz."

Hevesli ama az sayıda alkış sesi duyuldu, ardından minik dükkâna sessizlik çöktü. On sırada oturan

Hal, Meredith e cesaret verircesine gü-

lümsedi. En arkada kollarını kavuşturmuş ayakta duran yayıncısı, parma-

ğıyla her şey yolunda işareti yaptı.

"Çoğunuzun bildiği gibi," diye devam etti dükkân sahibi. "Bayan Martin, Fransız besteci Claude Debussy'nin geçen yıl piyasaya çıkan ve çok olumlu eleştiriler alan yaşamöyküsünün yazarıdır. Ama belki bilmediğiniz bir konu..."

Mark çok eski bir arkadaşıydı ve kitaptan söz etmeden önce ilkokuldan başlayıp lise ve üniversite yaşamını anlatmasından korkuyordu.

Meredith aklını başka yönlere kaydırdı. Kendisini bu noktaya getiren her şeyi düşündü. Araştırmak, kanıtları toplamak, tekrar tekrar kontrol etmek, Leonie'nin öyküsünün parçalarını bir araya getirmek ve bunları yaparken bir yandan da Debussy'nin yaşamöyküsünü zamanında teslim etmek üç yılını almıştı.

Gerçi Lilly Debussy'nin Rennes-les-Bains'i ziyaret edip etmediğini hiçbir zaman öğrenememişti, ama iki öykü çok daha heyecan verici bir bi-

çimde kesişmişti. Vernier ve Debussy ailelerinin Paris'te Berlin Sokağı'ndaki evde komşu olduklarını keşfetmişti. On Altıncı Bölge'deki Passy Mezarlığı'nda Debussy'nin mezarını ziyaret ettiğinde Manet, Morisot, **631**

Kate Mosse

Faure ve Andre Messager'in de orada yattıklarını ve köşedeki bir ağacın altında Marguerite Vernier'nin mezarının bulunduğunu öğrenmişti.

Ertesi yıl tekrar Hal ile birlikte Paris'e gidince Marguerite Vernier'nin mezarını ziyaret edip çiçek bırakmıştı.

Yaşamöyküsünü 2008 ilkbaharında yayınevine teslim ettikten sonra Domaine de la Cade ve kendi ailesinin Fransa'dan Amerika'ya göç etmesi üzerine yoğunlaşmıştı.

Çalışmaya Leonie ile başlamıştı. Rennes-les-Bains ve Abbe Sauniere ile Rennes-le-Château hakkındaki iddiaları okudukça, o tarihte Domaine de la Cade'da olup bitenler için bunların bir sis perdesi olarak ortaya atıldığı konusundaki Hal'in fikrini daha fazla benimsemişti. Abbe Sauniere'nin Rennes-le-Château'daki evinin bahçesinde 1950'lerde ortaya çıkarılan üç cesedin 31 Ekim 1897'de Domaine de la Cade'da yaşananlarla bağlantılı olduğunu düşünüyordu.

Cesetlerden birinin Anatole ile Marguerite Vernier'yi öldüren Victor Constant'a ait olduğuna inanıyordu. Kayıtlar Constant'ın İspanya'ya kaç-

tığını, çeşitli kliniklerde üçüncü derece frengi tedavisi gördüğünü ve 1897

sonbaharında Fransa'ya döndüğünü gösteriyordu. İkinci ceset, eve saldıran grubun içinde bulunan uşağına ait olabilirdi. Daha önce cesedi bulunamamıştı. Üçüncüsünün kimliğini saptamak çok zordu. Çarpık bir belkemiği, anormal uzun kollar ve boyu en fazla yüz yirmi santimlik bir insan.

Meredith'in dikkatini çeken başka bir olay ise Cure Antoine Gelis'nin 1897 ekiminde aynı gece Caustaussa'da öldürülmüş olmasıydı. Geliş mün-zeviydi. Yüzeysel bakınca bu cinayet, tarihlerin çakışması dışında Domaine de la Cade'da yaşananlarla bağlantılı gibi görünmüyordu. Önce kendi şöminesinin kömür maşası, ardından eski papaz evinin ocağında bulunan bir baltayla saldırıya uğramıştı. *Courrier d'Aude* gazetesi başına on dört darbe aldığını ve kafatasında çeşitli kırıklar olduğunu yazmıştı.

Son derece vahşi ve görünürde hiçbir amacı olmayan bir saldırıydı.

Katiller bulunanamıştı. Tüm yerel gazeteler o günlerde öyküyü yazmış

ve hemen hemen hepsi aynı ayrıntıların üzerinde durmuştu. Yaşlı adamı öldürenler yere yatırıp ellerini göğsünde kavuşturup bırakmışlardı. Ar-dından evi aramışlar ve bir kasayı zorlayıp açmışlardı. Rahibin işlerini

yapan yeğeni kasanın zaten boş olduğunu söylemişti. Evden hiçbir eşya alınmamıştı.

Meredith biraz daha araştırınca bir gazetenin satırlarına gömülmüş

iki ayrıntı dikkatini çekti. Birincisi Cadılar Bayramı'nda Leonie Vernier'ye çok benzeyen genç bir kızın Coustaussa'daki papaz evini ziyaret etmesiydi. Elyazısıyla yazılmış bir not bulunmuştu. İkinci ayrıntı ise ölen adamın parmaklarının arasına bir tarot kartının bırakılmış olmasıydı.

XV. kart: *Şeytan.*

Meredith bu haberi okurken tapınağın kalıntılarında yaşadıklarını anımsadı ve neler olduğunu anladığını varsaydı. Şeytan, uşağı Asmodeus aracılığıyla kendisine ait olanı almıştı.

Leonie'nin dikiş kutusuyla orijinal kartları kuru dere yatağına kimin sakladığı ise aydınlığa kavuşmadı. Meredith'in yüreği Louis-Anatole'ün bir gece gizlice Domaine de la Cade'a gelip halasının anısına kartları olması gereken yere bıraktığı fikrini destekliyordu. Aklı ise öykünün içindeki rolünü tam olarak kestiremediği Audric Baillard adlı adamın bunu yapmış olduğunu söylüyordu.

Aile geçmişi bilgilerini elde etmek daha kolay olmuştu. 2008 yazında ve sonbaharında Rennes-les-Bains Belediyesi'ndeki son derece çalışkan ve becerikli bir hanımın yardımıyla Louis-Anatole'ün öyküsünü bir araya getirmişti. Anatole ile Isolde'ün oğlu, Sabarthes Dağlarındaki Los Seres adlı minik bir köyde Audric Baillard'ın gözetiminde büyümüştü. Leonie'nin ölümünden sonra Louis-Anatole bir daha Domaine de la Cade'a dönmemiş

ve araziyi harap olmaya terk etmişti. Louis-Anatole'ün vasisinin, *Diables et Esprits Malefiques et*

Phantömes de la Moııtagne adlı kitabın yazarı Audric S. Baillard'ın babası hatta büyükbabası olduğunu varsayıyordu.

Louis-Anatole Vernier ailenin uşağı Pascal Barthes ile birlikte 1914

yılında Fransız ordusuna katılmış ve ön saflarda çarpışmıştı. Pascal çok sayıda madalya kazanmış, ancak savaşta hayatını kaybetmişti. 1918 yılın-da barış yapılınca Louis-Anatole, Domaine de la Cade'ı Bousquet soyadlı akrabalarına bıraktığını belirten resmi belgeleri imzalamış ve Amerika'ya doğru yola çıkmıştı. Para kazanmaya buharlı gemilerde ve vodvil göste-rilerinde piyano çalarak başlamıştı. Gerçi Meredith bu noktayı kanıtlaya-633

mıyordu ama belirli tarihte yolunun başka bir vodvil sanatçısı olan Paul Foster Case ile kesiştiğini düşünmeyi yeğliyordu.

Louis-Anatole, Milvvaukee 'nin bugün Mitchell Park olarak bilinen dış

mahallesine yerleşmişti. Öykünün bundan sonraki bölümünü ortaya çıkarmak kolay olmuştu. Lillian Matthews adında evli bir kadına âşık olmuş

ve Louisa adında bir kızı olmuştu. Kısa bir süre sonra ilişki sona erince anlaşılan Lillian ile Louis-Anatole'ün teması kesilmişti. Baba kız arasında bir iletişim olduğunun hiçbir kanıtını bulamamıştı, ama Louis-Anatole'ün kızının büyümesini hiç olmazsa uzaktan izlemiş olduğunu umuyordu.

Louisa müziğe olan yeteneğini babasından almıştı. Profesyonel bir piyanist olmuş ve Mississippi Nehri'nin buharlı gemileri yerine 1930'larda Amerika'nın konser salonlarında çalmıştı. Milvvaukee'deki ilk konserin-den sonra sahne kapısında kendisini bekleyen küçük bir paket bulmuştu.

İçinde üniformalı bir gencin fotoğrafı ve üzerinde *Tapınak 1891* yazılı bir nota kâğıdı vardı.

İkinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde Louisa konser çevrelerinde tanıştığı bir kemancıyla nişanlanmıştı. Burma'daki savaş esiri kampı deneyimleri kendisini mahvetmeden önce bile Jack Martin son derece gergin ve çabuk öfkelenen bir adamdı. Amerika'ya döndüğünde uyuşturucu ba-

ğımlısı olmuştu. Sanrılar ve karabasanlar görüyordu. Louisa ile Jeanette adını verdikleri bir kızları dünyaya geldi, ama durumları kötüye gidince 1950'lerde Jack ortadan kayboldu. Meredith, Louisa'nın pek de üzülmedi-

ğini düşünüyordu.

Üç yıl süren zahmetli araştırmalardan sonra bugüne kadar gelmişti.

Jeanette, büyükbabası Louise-Anatole'ün güzelliğini, yeteneğini ve karakterini alırken bir yandan da Fransız büyük büyükannesi Isolde ile kendi babası Jack'in kırılganlığını ve zayıflığını da almıştı.

Meredith kucağında duran kitabın arka kapağına baktı. Leonie, Anatole ve Isolde'ün Rennes-les-

Bains'de 1891 yılında çekilmiş olan fotoğrafı.

Kendi ailesi.

Kitabevinin sahibi Mark hâlâ konuşuyordu. Meredith göz göze gelince Hal eliyle ağzına fermuar çekme işareti yaptı.

634

Tapınak

Meredith sırıttı. 2008 ekiminde Amerika'ya taşınan Hal, genç kadının şimdiye dek aldığı en harika doğum günü armağanı olmuştu. Rennes-les-Bains'deki işlerin yasal yönü oldukça karmaşıktı. Araştırma uzun sürmüştü ve Julian Lavvrence'ın ölüm nedenini tam olarak saptamakta bazı sorunlar yaşanmıştı. Ne beyin kanaması, ne de kalp krizi söz konusuydu. Avuç-

larındaki açıklanamayan yara izleri dışında gözle görülür hiçbir travma belirtisi yoktu. Birdenbire kalbi durmuştu.

Eğer bu olaydan sağ kurtulsaydı herhalde ağabeyini öldürmek ve Shelagh O'Donnell'ı öldürmeye teşebbüsten yargılanırdı. Her iki olayın da ikincil kanıtları inandırıcıydı ama polis bu koşullar altında Seymour'ın ölümünü tekrar araştırmaya pek yanaşmıyordu. Shelagh da kendisine saldıran kişiyi görmediği gibi hiçbir görgü tanığı bulunamamıştı.

Buna karşılık sahtekârlık kanıtları vardı ve lulian Lavvrence'ın sap-lantısına para bulmak için otelin kazancına el koyduğu ve kazancı teminat gösterip kredi aldığı ortaya çıkmıştı. Yasadışı yollarla ele geçirdiği birçok Vizigot dönemine ait buluntular vardı. Kasasından arazideki kazıların ayrıntılı haritaları ve özel bir tarot destesi hakkında notlar tuttuğu sayısız defter çıkmıştı. 2007 kasımında Meredith sorguya çekilince, aynı destenin bir kopyasına sahip olduğunu itiraf etmiş ve orijinal destenin 1897'deki yangında kül olduğuna inandığını söylemişti.

Hal, 2008 martında Domaine de la Cade'ı satmıştı. Borçlar epey yüksek olduğundan pek kazançlı çıktığı söylenemezdi. Ama hayaletlerini gömmüştü. İlerlemeye hazırdı. Yine de, artık Quillan'da yaşayan Shelagh O'Donnell ile teması kesmemiş ve yeniyetmelik çağında iki çocuğu olan İngiliz ailenin, Domaine de la Cade'ı Midi bölgesinin en önde gelen aile otellerinden biri haline getirdiğini öğrenmişti.

"Hanımefendiler ve beyefendiler, Bayan Meredith Martin için alkış

lütfen."

Ani alkış patlamasının tek nedeninin Mark'm konuşmasını bitirmesi olduğunu sanmıyordu Meredith.

Derin bir soluk aldı, kendini topladı ve ayağa kalktı.

"Zarif takdimin için teşekkür ederim Mark, burada olmak çok güzel.

Bildiğiniz gibi bu kitabın başlangıcı Debussy'nin yaşamöykiisü üzerinde **635**

Kate Mosse

çalışırken yaptığım bir yolculuğa dayanıyor. Araştırmalarım beni Pirene Dağları'nda Rennes-les-Bains adında bir kasabaya götürdü ve kendi ai-lemin geçmişini soruşturmamı sağladı. Bu anı kitabının amacı geçmişin hayaletlerini gömmektir," dedi ve durakladı. "Kitabın kahramanı Leonie Vernier adında bir kadındır. Eğer o olmasaydı bugün ben burada olmazdım." Gülümseyerek devam etti. "Ama kitap annem Mary'ye ithaf edilmiş-

tir. Tıpkı Leonie gibi o da hayran olunacak bir kadındır."

Ön sırada Bili ile arasında oturan Mary'ye Hal'in bir mendil uzattı-

ğını gördü.

"Beni müzikle tanıştıran Mary oldu. Soru sormaya, aklımı tüm olasılıklara açık tutmaya yüreklendiren yine Mary idi. İşler ne kadar zorlu olursa olsun vazgeçmemeyi de o öğretti. Daha da önemlisi..." diye sırıtarak konuyu neşelendirdi. "Özellikle bu gece için çok önemli olan en harika Cadılar Bayramı balkabağı lambalarını yapmasını da o öğretti."

Arkadaş ve aile üyeleri gülmeye başladı.

Hem heyecanlı, hem de kaygılı bir halde odanın sessizleşmesini bekledi ve kitabı açıp okumaya başladı.

Öykü bir kemikler kentinde, öliimiin daracık sokaklarında başlıyor. Mezarların, taş meleklerin yer aldığı ve daha bedenleri mezarlarda soğumadan önce unutulmuşların hayaletlerinin dolaştığı Paris'in Montnıartre Mezarlığı nın sessiz bulvarlarında, yürüyüş yollarında ve çıkmaz sokaklarında geçiyor.

Sözcükleri izleyicilere doğru uçup, Cadılar Bayramı'nda anlatılan öykülerden birini oluştururken, eski binanın rahatlatıcı sesleri Meredith'e eşlik ediyordu. Ahşap zeminde gıcırdayan iskemleler, çatıdan gelen eski su borularının gurultusu, sokaktan içeri dolan araba kornaları, köşede vızıldayan kahve makinesi. Yan binadaki barın piyano müziği de duvardan içeri süzülüyordu. Siyah-beyaz notalar süpürgeliklerden, döşeme tahtalarından, tavanla duvarların arasında gizli girintilerden sızıyordu.

Okuyacağı bölümün sonuna yaklaşınca Meredith yavaşladı.

636

Tapınak

Aslında bu öykü bir Paris mezarlığında olmayan kemiklerle değil, bir kart destesiyle başlıyor.

Vernier Tarot kartlarıyla.

Bir anlık sessizlikten sonra alkışlar duyuldu.

Soluğunu tuttuğunu fark eden Meredith rahatlayarak soluk verdi.

Ailesine, dostlarına, meslektaşlarına bakarken bir an için odanın arka tarafında upuzun bakır rengi saçlı, parlak yeşil gözlü bir kızın durduğunu hayal etti.

Meredith, kıza gülümsedi. Tekrar baktığında hiç kimse yoktu.

Yaşamına dokunmuş olan tüm hayaletleri düşündü. Passy Mezarlığındaki Marguerite Vernier. Milwaukee'de üç nehrin birleştiği noktaya yakın olan mezarlıkta büyük büyükbabası Fransız askeri, Amerikan vatandaşı Louis-Anatole Vernier yatıyordu. Piyanist Louisa Martinin külleri rüzgâra serpiştirilmişti. Öz annesi Michigan Gölü sahilinde güneşin battığı yerde yatıyordu. Ama aklına en sık Domaine de la Cade arazisinde huzur içinde uyuyan Leonie Vernier geliyordu.

Hava, su, ateş, toprak.

"Teşekkür ederim," dedi Meredith alkışlar azalınca. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Sepulchre 1891

♩=82

18
22
26
30
34
38
42

639

YAZARIN NOTU:

VERNIER TAROT

KARTLARI HAKKINDA

Vernier Tarot Katlan bu kitap için tasarlanmış hayal ürünü bir destedir. Ressam Finn Campbell-Notman tarafindan klasik Rider Waite destesi (1910) kaynak alınmıştır.

İran, Çin, Eski Mısır, Türkiye ve Hindistan aynı iddialarda bulundu-

ğundan, uzmanlar *Tarot'* un antik kaynağı konusunda fikir birliğine varamamışlardır. Günümüzdeki *Tarot* kartlarının genellikle on beşinci yüzyıl ortasında İtalya'da kullanılanlar olduğu düşünülmektedir. En yaygın kartlar arasında belirgin parlak sarı, mavi ve kırmızı resimleri olan Marsilya Tarotu ve 1916'da İngiliz doğaüstü bilimcisi Arthur Edward Waite tarafından tasarlanan ve Amerikalı ressam Pamela Colman Smith tarafından resimlendirilen açıklayıcı Evrensel Waite destesi vardır. *Öldür ve Yaşa* adlı James Bond filminde Solitaire adlı kahraman, Evrensel Waite Tarot destesinden esinlenerek ressam Fergus Hall'in çizdiği desteyi kullanmıştır.

Tarot hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler çeşitli kitaplara ve web sayfalarından ulaşabilirler.

En ayrıntılı rehber Rachel Pollack'ın 1999 yılında Element Yayınevi tarafından basılan *The Complete Gıiide to Tarot* adlı kitabıdır.

641

F: 41

TEŞEKKÜR

Tapınak adlı kitabımı yazarken birçok kişinin desteğini, önerisini ve yardımını aldığım için çok şanslıyım. Yorumlardaki tüm hatalar hiç şüphesiz bana aittir.

Menajerim Mark Lucas yalnızca harika bir editör ve iyi bir dost değil aynı zamanda çok renkli *postit* kâğıtlarının tedarikçisidir ve bu kez kır-mızıları seçmişti! LAW'da çalışan herkese ve özellikle Alice Saunders, Lucinda Bettridge ve Petra Lewis'e yoğun çalışmaları ve destekleri için teşekkür ederim. Ayrıca ILA'daki ekibe. Sam Edenborough'ya ve coşkusu için Nicki Kennedy'ye; Anne Louise Fisher'deki Catherine Eccles ile Carcassonne'lu dostlara teşekkür borçluyum.

İngiltere'de kitabım Orion tarafından yayımlandığı için çok şanslı-

yım. Her şey Malcolm Edwards ve eşsiz Susan Lamb ile başladı. Bu kitap için dinamik yayıncı Jon Wood, çok becerikli ve sakin editör Genevieve Pegg ve yardımcı editör Jane Selley yoğun bir şekilde çalıştılar ve başından sonuna kadar tüm süreci eğlenceli hale getirdiler! Ayrıca üretim, satış, pazarlama, reklam ve daha ötesi için tüm isimsiz kahramanlara, özellikle Gaby Young, Mark Rusher, Dallas Manderson, Jo Carpenter ve LBS'deki herkese teşekkürler.

Amerika'da, George Lucas ve Putnam Yayınevi'ndeki harika editö-

rüm Rachel Kahan'a teşekkür etmek isterim. Ayrıca Almanya'da Droemer Yayınevi'nden Annette Weber; Fransa'da Lattes Yayınevi'nden Phillippe Dorey ile Isabelle Laffont'a teşekkür ederim.

642

Tapınak

Bana Fibonnaci pasajlarında yardımcı olan ve *Tapmak 1891* adını verdiğimiz harika melodiyi besteleyen yazar ve besteci Greg Nunes'e özel bir teşekkür borçluyum. Vernier Tarot destesinin sekiz kartı için Orion Yayınevi'nin sanat bölümü ve Finn Campbell-Notman'a minnettarım.

Atlantik Okyanusu'nun her iki kıyısındaki tarot yorumcularına ve meraklılarına cömertçe verdikleri öneriler, öğütler ve aktardıkları deneyimleri için şükranlarımı sunarım. Özellikle Covent Garden'dan Sue, Louise, Estelle ile Paul'e; Covent Garden'daki Mysteries'e; Meredith için fal bakan Ruby'ye (aynı zamanda romancı Jill Dawson) ve isimlerinin açıklanmasını istemeyen ancak bana çok yardımcı olanlara da teşekkür ederim.

Fransa'da, Mirepoix'da Martine Rouche ile Claudine l'Höte-Aze-

ırıa'ya; Rennes-les-Bains'de Regine Foucher'a, bana günlüğü gösteren Michelle ile Roland Hill'e; Carcassonne'da Madam Breithaupt ile ekibine; son on sekiz yıldır yardımlarını esirgemeyen Pieıre Sanchez ile Chantal Billautou'ya teşekkürlerimle.

Dostlarım Robert Dye, Lucinda Montefiore, Kate ve Bob Hingston, Peter Clayton, Sarah Mansell, Tim Bouquet, Cath ve Pat O'Hanlon, Bob ve Maria Pulley, Paul Arnott, Lydia Conway, Amanda Ross, Tessa Ross, Kamila Shamsie ve Rachel Holmes'a koskocaman teşekkürlerimle. Rennes-les-Bains'deki araştırma ekibinden Maria Rejt, Jon Evans ve Richard Bridges'e pizzacıda istediklerinden fazla zaman harcadıkları için şükran borçluyum!

Tüm aileme, özellikle harika insanlar olan annem ve babam Richard ve Barbara Mosse ile her şeyin yolunda gitmesini sağlayan kayınvalidem Rosie Turner'a sevgi ve şükranlarımı sunuyorum.

Her zaman mutlu, hevesli, neşeli ve destekleyici olan kızımız Martha kitabın biteceğinden hiç şüphe duymadı. Felix aylarca Sussex Downs'ta yürüdü, beyin fırtınaları oluşturdu, konu önerileri yaptı, öngörüler ve fikirler sundu, onun katkıları olmasaydı *Tapınak* bambaşka bir kitap olurdu.

Son olarak her zaman olduğu gibi Greg'e teşekkürler. Sevgisi, sadakati ve işlevsel öğütlerden dosyaları kaydetmeye, geceler boyu yemek hazırlamaya kadar tüm yardımları her şeyin farklı

olmasını sağladı. Hep olageldiği gibi.

Pas â pas... yolun her adımında.

643

TAPINAK

KATE MOSSE

OKUMA GRUBU NOTLARI

ÖZET OLARAK

Ekim 1891: Leonie Vernier adında bir genç kızla ağabeyi Anatole, Paris'in gaz lambalı sokaklarını bırakıp, Carcassonne yakınında, Domaine de la Cade adlı gizemli bir taşra evine gitmek için davet edilirler. Eski, karanlık ormanda Leonie yıkık dökük bir tapınağa rastlar ve başlangıcı yüz yıl öncesine dayanan cinayetler, hayaletler, ölüm ve yaşam üzerinde güç sahibi olan garip bir tarot destesini içeren gizemlere doğru çekilir.

645

Kate Mosse

Ekim 2007: Claude Debussy'nin yaşamöyküsü üzerinde çalışan Meredith Martin, Paris'e yaptığı araştırma gezisine biraz ara verip Rennes-les-Bains dışındaki ormanda yer alan güzel bir otele gider. Bu mekânın tarihiyle yaklaşık yüz yıl önce bir Cadılar Bayramı gecesinde yaşanan ve toplumu sarsan trajik olayların büyüsüne kapılır. Böylece onun kaderi Leonie'nin kaderiyle örülür. Ormanın ıssız bir noktasındaki tapınak kalıntı-

sına rastlayınca gizlediği sırların gömülmüş olmaktan çok uzak olduğunu keşfeder...

646

AYRINTILAR

1891 yılında Paris muhtemelen dünyanın kültür ve doğaüstü güçler başkentiydi. Yüz yıl süren çalkantılardan - D e v r i m , giyotin terörü, Napolyon İmparatorluğu, Prusya'ya acı bir yenilgi, Kömün'ün içindeki kanlı olaylar- sonra taş döşeli sokaklara yeni bir tarz ve iyimserlik duygusu

yayılmıştı. Fransa'nın sömürgecilik maceraları da başarılıydı, daha önce görülmemiş zenginliğe yol açıyor ve yeni kültürlerle tanışma olanağı sağlı-

yordu. Çok renkli bir ticari başarı olan Evrensel Fuar için inşa edilmiş olan Eiffel Kulesi gururla yükseliyordu. Ressamlar, müzisyenler, şarkıcılar, yazarlar Fransa'nın başkentine akın ediyorlardı.

Aynı zamanda paralı ve entelektüel sınıflarda alkol, uyuşturucu kullanımı ve cinsel yoldan bulaşan hastalıklar çok yaygındı. Flaubert, Maupassant gibi ülkenin en ünlü yazar ve düşünürleri frenginin yol açtığı deliliğe yenik düşmüşlerdi. Bu arada doğaüstü güçlere ve geleceği okuma konularına duyulan ilgi de artmıştı.

Leonie Vernier, ağabeyi Anatole'ün kötü bir çevreye kaydığını düş-

yünerek kaygılanıyordu. Yengesi, iki kardeşi Fransa'nın güneybatısındaki şatoya davet edince genç kız çok seviniyor. Alımlı bir dul ve üst sınıf bir kadın olan anneleri Marguerite, gitmelerine izin veriyor. Ne var ki, yola çıkmalarından kısa bir süre sonra Anatole'ün en büyük düşmanı olan Victor Constant onları kovalamaya başlıyor.

Pirene Dağlarının eteklerinde, Rennes-les-Bains köyü yakınındaki Domaine da la Cade adlı evde Leonie ile Anatole birkaç mutlu hafta ge-

çiriyorlar. Önce uşağı ardından Constant'ın kendisi ortaya çıkınca Leonie aldatıldığını fark ediyor.

Bu arada kitap kurdu olan Leonie evin kütüphanesinde ölen amcası tarafından yazılmış ve arazinin ıssız bir yerinde bulunan terk edilmiş ta-647

pınakta yapılan garip törenlerden söz eden bir kitabı buluyor. Önce kitabın kurgu olduğunu düşünüyor. Ama zaman içinde özellikle yöre tarihinin yazarı Audric Baiilard, onu, amcasının sembolik bir tarot destesi kullanarak, bir iblisi canlandırdığına ve şeytan çıkarma işlemi için yakındaki Rennes-le-Château köyünün papazı, Berenger Sauniere'den yardım aldığı-

na inandırıyor.

İki acıklı öykü intikam ve kayıpların felaketle sonuçlanan doruk noktasıyla birbirine örülüyor ve sonunda kurbanlar unutuluyor. Yüz yılı aşkın bir süre sonra Amerikalı yazar Meredith Martin, hem üzerinde çalıştığı Debussy'nin yaşamöyküsü, hem de kendi aile geçmişi için araştırmalar yapmak amacıyla Rennes-les-Bains'i ziyaret ediyor. Leonie ile Anatole belleklerden silinmiş ama tarot destesi hâlâ kırları taciz etme gücüne sahip gibi görünüyor...

Tartışmalar İçin Temalı Sorular

PERSPEKTİF

1. *Tapmak,* bir Paris mezarlığında ürkütücü ve aynı zamanda çok canlı bir sahneyle başlıyor. Okurlar her şeyi Leonie'nin bakış açısından görüyorlar, ama Leonie kandırılmıştır ve gerçekte neler olup

bittiğini bilmemektedir. Trajik entrikanın yapısına dair ipuçlarını ne zaman buldunuz?

2. "Bir başkasının ruhu, karşısındakinin dikkatle adım atması gereken karanlık bir ormandır." Claude Debussy son derece sabit fikirliydi, ama yine de kendini, başkalarının düşünce ve duygularında hayal etmenin derin doğasını anlamıştı. Kendinizi Leonie'nin dünyasına misafir oluyor gibi hissettiniz mi?

Tapınak

SAHNE

3. Birinci kısmın sonunda Leonie ile sevgili ağabeyi Paris'ten kaçıyor.

Fransa'nın başkentini ardınızda bıraktığınıza üzüldünüz mü? Daha ileride Constant'ın Marguerite'i öldürmesi ve Laboughe'nin polis araştırması gibi Paris'le bağlantılı olayları okurken keyif aldınız mı?

4. Eğer *Labirent* adlı romanı okuduysanız, genelinde tahkimatlı ortaçağ

kenti olan Carcassonne'da geçtiğini biliyorsunuz. Buna karşılık Rennes-les-Bains, Pirene Dağlan'nın eteklerinde küçük, ıssız bir kaplıca kasabasıdır ve Domaine de la Cade hayal ürünü bir yerdir. Bu farklılık *Tapınak* adlı romanın tanımladığı manzaralardan aldığınız keyfi de-

ğiştirdi mi?

KARAKTER

5. En azından başlangıçta Leonie son derece masum, ama inatçı genç bir kadın, daha doğrusu genç bir kızdır. Romanın günümüzde geçen kısmında kahraman Meredith Martin ise daha güngörmüş ve hatta biraz şüpheci bir kadındır. İki kadın kahraman arasındaki tezattan hoşlandınız mı?

6. *Labirent'* te rastladığınız karakterlerden ikisi *Tapınak'* ta da karşınıza çıkıyor. Biriyle 1891, diğeriyle 2007 yılında karşılaşıyorsunuz. Eğer *Labirent'* i okuduysanız, *Tapınak'* ın günümüzde geçen bölümünde *Labirent* öyküsünün tamamlandığını ve iki karakterden birinin yüz yılı aşkın bir süre sonra öldüğünü fark etmeniz bir farklılık yarattı mı?

Kate Mosse

TARİH

7. Leonie'nin babası Paris Komününün kanlı çatışmalarından sonra sürgüne gönderilmişti. Komşusu Claude Debussy klasik müzikte olu-

şacak değişimin öncüsü ve aynı zamanda yeni moda olan doğaüstü olaylarla ilgileniyordu. Karakterleri tarihsel bağlamda anlayabilmek için yazarın size yeterli bir zemin sunduğunu düşünüyor

musunuz yoksa on dokuzuncu yüzyılın son dönemindeki Fransa hakkında okuma ihtiyacı mı hissettiniz?

8. Rennes-les-Bains, Rennes-le-Château ve Abbe Sauniere'nin "gizemlerine" komşu olan bir köydür. Daha sonra Meredith'i, Leonie'nin öyküsüne çeken tarot destesiyle bağlantılı bir entrikadır. Belki *Tapı-*

naktı okumadan önce tarot ya da Sauniere hakkında bilginiz vardı.

Bilginizin olması öyküden zevk almanızda bir fark yarattı mı?

DOĞAÜSTÜ

9. Leonie'nin Domaine de la Cade'da keşfettiği, doğayla iç içe harika bir ev manzarası çoğu kişinin dünyadan kaçmak için düşündüğü bir mekândır. Yine de çevresinde Boynuzlu Dağ, Şeytan Gölü, Ölü Adam gibi kötülüğü çağrıştıran yer adlarıyla çevrilidir. Herhangi bir yerde kötülüğün yaşayabileceğine inanıyor musunuz? Hayal ürünü olan Domaine'de kötülüğün yaşadığını düşünüyor musunuz?

10. Yazar, M. R. James ve Algernon Blackvvood'un hayalet öykülerinin hayranıdır. *Tapınak'* ta adı geçen iblis gibi olağandışı unsurlar içeren bir romandan keyif almak için doğaüstü güçlere inanmak gerektiğini düşünüyor musunuz?

Tapmak romanının öyküsü, karakterleri ve geçtiği yerler hakkında daha fazla bilgi için www.sepulchre.co.uk ve Labirent için www.mosse-labyrinth.co.uk adreslerini ziyaret edin.

650

TAPINAK TURU

Giriş

Carcasonne'un ortaçağdan kalma Çite semti, Aude Nehri kıyısındaki alçak bir tepenin üzerine kurulmuştu, ama 19. yüzyılın *Bastide* semti öte-ki yakadadır. Midi Kanalı üzerindeki savaklardan sonra tren istasyonunu geçin ve dik yokuştan Saint-Vincent Mezarlığı'na tırmanın. Oymalı mezar taşları arasından güneyi kesintisiz görebileceğiniz bir yer bulun.

Bu noktadan Carcassonne tarihi kolayca algılanabilir. Önde yirminci yüzyılın başından kalan Hotel du Terminus, biraz ötesinde beş rengi kalenin burçları ve ufka doğru yeşil tepeler ile Pirene Dağları'nın karlı zirveleri görünür.

Tam bu noktada ben hayal dünyamda kibar Parisliler olan Leonie ve Anatole Vernier ile tanıştım... Rennes-les-Bains köyünün köhneleşmiş

kaplıcasında ve gizemli Rennes-le-Château'nun yukarısındaki ağaçlı tepelerde onları bekleyen trajediyi sezdim...

Kate Mosse,

Carcassonne, 15 Mayıs 2008

651

o o

1. M o n c e a u Parkı

Öğle yemeğinden sonra güzel havanın keyfini çıkarmak için Marguerite ile Leonie, yakındaki elçiliklerde yaşayan çocukların en sevdiği oyun yeri olan Monceau Parkında yürüyüşe çıktılar. Bir, iki, üç, lıop oynayan küçük oğlanların haykırışları çevreye yayılıyordu. Annesinin yüz ifadesinden geçmişi duygulanarak anımsadığını fark eden Leonie bu fırsattan yararlanıp sordu.

"Domaine de la Cade'da niçin mutsuzdunuz?"

Metroyla Monceau Parkı'na gidip Leonie ile Marguerite'ıı yürüdüğü yollarda dolaşın. Velasquez çıkmazındaki görkemli evlerde yaşayan çocukların burada oynadığını siz de görebilirsiniz. Ayrıca burada bazı ilginç piramitler de var. Geldiğiniz yolu kullanarak parkın kuzeyindeki metro istasyonu tarafından çıkın. Courcelles Bulvarını dikkatli geçin, Georges Berger Sokağı'ndan kuzeybatıya ilerleyin. Villiers ve Tocqueville sokaklarını geçip Legendre Sokağına girince sol tarafta Levis Meydanı'ndan biraz sonra göreceğiniz yer...

652

Tapınak

2. Claude Debussy M e y d a n ı *Meredith sırtını Cardinet Sokağı na döniip haritasını çıkardı, düzgün bir kare biçiminde katladı ve Claude Debussy Meydanını aramaya başladı. Bulduğu zaman lıayal kırıklığı daha da biiyiik oldu. Çirkin, hantal altı katlı binalar, köşede ucuz mallar satan bir dükkân vardı.*

Üstelik hiç kimse yoktu. Adeta terk edilmişti. Monceau Parkında yazarların, ressamların, mimarların zarif heykellerini düşününce, Paris'in en ünlü simalarından birini böylesine özensiz bir şekilde onurlandırması Meredith'i öfkelendirdi.

Eğer şanslıysanız Levis Sokağı'nda kurulan pazara rastlayabilirsiniz.

Yoldan aşağı ProsperGoubaux Meydan ı'na doğru yürüyün, meydanı geçip güneydoğuya giden Constantinople Sokağı'na girin. Saint-Lazare Garı'nın olağandışı manzarasını göreceksiniz. Araba yollan rayların üzerinden ge-

çiyor. 1890'larda buharlı trenlerin nasıl göründüğünü hayal edin.

Demiryollarının kesiştiği noktanın üzerinde asılı duran Europe Meydam'nda doğuya dönüp karşınızdaki sokağa girin.

Kate M o s s e

3. Liege Sokağı / Berlin Sokağı

Kanepenin arkasında yeşil, yünlü bir şal asılıydı. Şalı omuzlarına örttü, gaz lambasını kıstı ve ayaklarını altına alıp en sevdiği koltuğa yerleşti. Birdenbire alt kattan müzik sesi duyuldu. Leonie gülümsedi.

Achille yine piyanosunun başındaydı. Şömine rafındaki saate baktı.

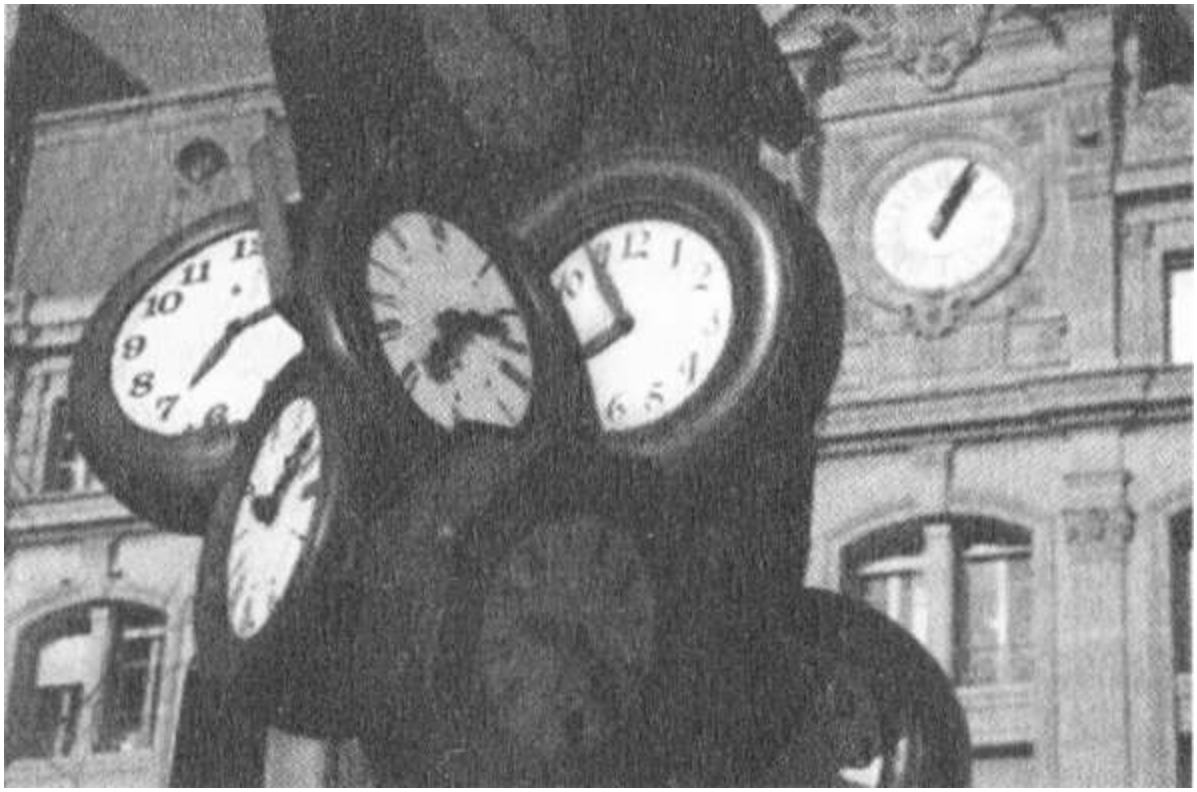
Gece yarısını geçiyor.

Fransa'nın birçok taşra kentinde hâlâ bazı sokak isimleri Almancadır.

Almanya'da da Fransız isimli birçok kasaba bulunur. Berlin'in en önemli meydanlarından birinin adı Pariser Platz'dır. Ama bildiğim kadarıyla artık Paris'te Almanca sokak ismi kalmamıştır. Bir Fransız politikacının "Alman karşıtlığı çılgınlığı" olarak adlandırdığı davranışla Leonie, Anatole, Marguerite ve Claude Achille Debussy'nin yaşadığı Berlin Sokağı'nın adı Liege Sokağı olarak değiştirilmiştir.

Liege Sokağı'nın ortasına gelince sağa Amsterdam Sokağı'na sapın.

Böylece güneye gideceksiniz...

Tapınak

4. Saint-Lazare Garı

Saint-Lazare Garına gelince eşyalarını başka bir arabaya taşıdılar.

Anatole arabacıyla sohbet eder gibi görünüyordu, ama hava soğuk olmasına karşın Leonie, onun ter içinde kaldığını fark etti. Yanakları kızarmış, ter damlacıkları şakaklarından süzülüyordu.

"Hasta mısın?" diye sordu endişeli bir şekilde.

Saint-Lazare Garı'ndan kalkan trenler genelde Normandiya ve Manş

Denizi kıyısına doğru gittiği için Anatole'ün takip edilmelerini güçleş-

tirmeye, Constant'ın peşlerinden gelmesini engellemeye çalıştığından Leonie'nin haberi yoktu. Günümüzde, Paris'in merkez garına her gün farklı yerlerden gelip gidenlerin karmaşasının gerçeküstü bir ifadesi olan saatlerden oluşan heykel, bilinen en iyi buluşma noktasıdır.

Havre Sokağı'ndan güneye, ardından Hausmann Bulvarı'ndan doğuya doğru gidip kavşağa ulaşınca karşınıza çıkacak olan...

Kate Mosse

5. Chaussee D ' a n t i n Sokağı

Meredith kaşlarını çattı. Hiç farkına varmadan Chaussee d'Antin Sokağı'na gelmişti. Debussy'nin yaşadığı yıllarda, sokağın altın-da, aşağı yukarı Meredith'in durduğu yerde Edmoıid Bailly'nin ünlü gizli öğretiler kitapçısı olmalıydı. Yüzyılın başlarındaki şa-

şaalı günlerinde şairler, doğaüstü güçlerle uğraşanlar, besteciler mistisizmin ve alternatif dünyaların yeni fikirlerini tartışmak için burada buluşurlardı. Bailly'nin kitabevinde huysuz genç Debıissy herhalde kendini ifade etmekte hiç zorlanmamıştı.

Meredith'in de fark ettiği gibi ne ya-

zık ki Edmond Bailly'nin gizli öğretiler

kitabevi de artık yok. Laura'nın tarot falı salonu da yok, ama bu işi yapan birçok

yer var.

Bu yolda yürürken Galeries Lafa-

yette gibi büyük mağazaları görmemek

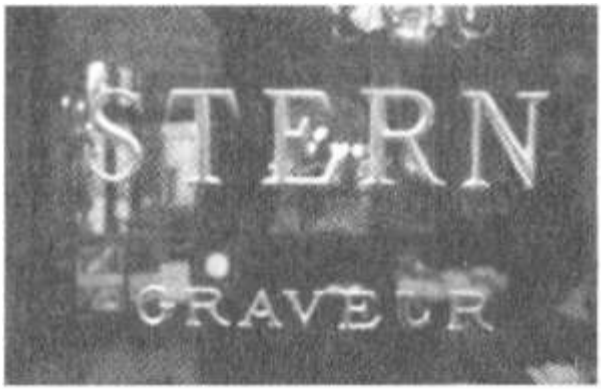
olanaksız. Ama Hausmann Bulvarı'nda beş yüz metre kadar yürüyünce sağ tarafta pek göze çarpmayan bir giriş göreceksiniz...

6. Panorama Pasajı

Hedef alındığından emin olarak Panorama Pasajı'na girdi. Henüz sönmemiş birkaç gaz lambasının ışığında pullar, adak bibloları, hediyelik eşyalar satan dükkânların ve altın yaldız süsleri kararmış eski bir dolabın durduğu antikacı vitrininin önünden geçti.

On dokuzuncu yüzyılın başlarında, bir ucuna büyük kentlerin panoramik resimlerinin yerleştirildiği ve bu özelliğinden dolayı Panora adını almış olan pasajın adıdır. Günümüzde pul ve kartpostal satan dükkânlar.

656

Tapınak

lokantalar ve 1834'ten hu yana varlığını sürdüren Paris'in efsane matbaacısı ve gravüıcüsü Stern'in dükkânı yer almaktadır. Eminim Anatole kartvizitlerini burada bastırıyordu.

Pasajın sonuna kadar yürüyün, sağa dö-

nün, ardından sola Vivenne Sokağı'na dönün.

Güneye, Borsa'ya doğru ilerleyin ve sağa dö-

nüp 4 Septembre Sokağı'na girin...

7. O p e r a M e y d a n ı

Hausmann Bulvarına giden bir otobüs Leonie ile Garnier Sarayı nın görkemli cephesi arasından geçerken üst katta biletleri zımbalayan biletçinin ıslık sesi duyuluyordu. Göğsüne bir Tonquin madalyası iliştirilmiş ihtiyar bir asker sarhoş bir ordu şarkısı söyleyerek ileri geri sallanıyordu. Hatta Leonie altın payetlerle süslü kostümü, siyah maskeli fötr şapkasının altında beyaza boyanmış yüzüyle dolaşan bir palyaço bile gördü.

"Beni burada nasıl bu kadar bekletebilir?

657

F: 4 2

Kate Mosse

Leonie'nin tanık olduğu Wagner karşıtı isyan gibi, 1891 yılında 30.000

işsizin yaşadığı Paris'te başka tehlikeler de kol geziyordu. Kentin dışında Creusot Şirketinin dökümhaneleri bundan sonraki kaçınılmaz savaş için top mermisi üretmeye başlamıştı. *Revue Illustree* adlı yayında Fransa'nın zenginliğini ve gelişmesini bir gazeteci şöyle yorumlamıştı: "Çağdaş Avrupa'nın ormanlarında ceplerinizde altın paralarla dolaşırken, kemerinize sıkıştırdığınız tabancanın kabzasının görünmesi herhalde iyi bir fikirdir."

Capucines Bulvarı'na girip Opera Meydan ı'ndan ayrılın ve Madeleiıie'e doğru yürüyün. Yüz elli metre kadar sonra sola Cambon Sokağı'na dönün ve güneye, Saint-Honore Sokağı'yla birleştiği noktaya doğru ilerleyin, karşınızdaki lokanta...

8. Voisin

Margueiite Vernier yanında General Georges Dıı Pont ile birlikte Cambon ve Saint-Honore caddelerinin köşesinde faytondan indi. Kavalyesi faytoncunun ücretini öderken, Marguerite akşam
658

Tapmak

serinliğine karşı etolüne biraz daha sıkı sarındı ve memnuniyetle gülümsedi. Ünlü pencereleri en ince Britanya dantelinden perdelerle örtülmüş Voisin, kentin en iyi lokantasıydı. Buraya getirmesi du Pont'un ona olan ilgisinin arttığını gösteriyordu.

1870 yılındaki açlık sırasında, Fransız kralcılar ve Prusya ordusunun işbirliğiyle Parisli Komüncüler kuşatıldığında "kentin en iyi lokantası"

olan Voisin'in mönüsünde fil çorbası, ayı kaburgası ve kanguru güveci gibi hayvanat bahçesinden "özgürlüğüne kavuşturulan" hayvanların eti bulunuyordu. Günümüzde ise bu kavşakta yemek yenecek tek yer Polonya kilisesinin aşevidir.

Cambon ve Saint-Honore sokaklarının köşesinden güneye doğru biraz yürüyünce Rivoli Sokağı'ndan, Tuileries Bahçeleri'nin korkuluklarını izleyerek Concorde Meydam'na ulaşabilirsiniz. Buradan metroya binip Montparnasse Garı'ndan tıpkı Leonie ile Anatole gibi güneye, Rennes-les-Bains'e kaçabilirsiniz.

659

RENNES-LES-BAİNS

OO

9. Salz Nehri

Carcassonne'a kadar hiçbir yere sapmadan yol aldı, otuz dakika sonra Mirepoix ve Limoın üzerinden geçmek için otoyoldan ay-rıldı. Couiza'da sola, Aıques tarafına döndü, dönemeçti yolda on dakika gidip tekrar sağa saptı. Saat altı olduğunda beklenti ve heyecanı artmıştı; bunca zamandır hep aklında olaı kasabaya neredeyse ulaşıyordu.

Ormanlar ve uçurumlardan sonra DI4 Karayolu kayalardan oluşan bir duvarın yanından ilerler. Büyük termal kaplıca binasının karşısında otoparklar vardır. Buradan başlayıp Meredith'in ayak izlerini takip ederek dik bir yokuştan Allee des Bains de la Reine'e ve Salz Nehri kıyısındaki mineral zengini sıcak kaplıca suyunun kaynadığı açık yüzme havuzuna inebilirsiniz. Ne var ki, Meredith ziyarete gittiğinde kaplıca kapalıydı. Yüz yıl kadar önce Leonie de aynı yoldan yürümüş, zengin hastaları ve onları ellerinde havlularla bekleyen uşaklarını görmüştü.

Tapınak

10. Karşı Yaka

Karşı yakanın atmosferi çok farklıydı... insanlardan ya da modadan etkilenmeyen daha dayanıklı bir ortamda bulundu-

ğunu hissetti. Yontulmamış, sivri tepeler tam önünden dimdik yükselmeye başlıyordu. Çalıların ve ağaçların alacalı yeşilleri, kahverengileri, bakır renkleri günbatımının renklerini taşıyordu.

Çekici olması gerekirken her nasılsa insanı rahatsız eden bir manzaraydı. Esas karakteri boyalı yüzeyin altına gizlenmişti ve sanki ikiboyıutluymuş gibi görünüyordu.

Nehrin kıyısında bir süre

ilerledikten sonra sola dönüp

Meredith'in suyun içinde "çağ-

daş Ophelia" diye tanımladığı

bir yüz gördüğü alçak beton

köprüye ve ana yağmur boru-

suna kadar yürüyebilirsiniz.

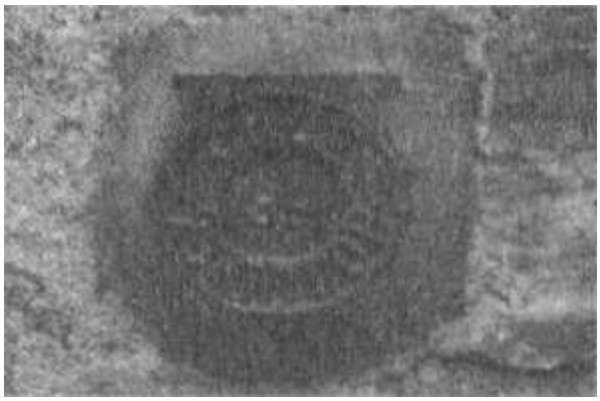
Öteki tarafa dönüp "yüzme

havuzunun beton tabanının"

yanından geçince, dar yüksek

binaların oluşturduğu yapay uçurumu göreceksiniz. Yoldan bakınca alçak gibi görünen binaların nehir kenarında iki, hatta üç katı suya doğru alçalır.

Biraz daha ileride, karşı kıyıda, Pont de Fer denilen demir, yaya köp-rüsünün yakınında büyük pembe binanın temelleri arasında küçük bir sıcak kaynak suyu havuzu vardır. Kış.ın termometre sıfır dereceyi gösterirken bile insanlar yüzeyden anlaşılmaz biçimde yükselen buhar arasında yüzüyorlar.

11. Sel

Pascal'ın izleyebileceğini düşünerek, postaneye, Mösyö Baillard'ın evinin bulunduğu sokaktan dolaşarak gitmeye karar verdi, holde'ün birkaç ahbabına selam verdi, ama kimseyle sohbet edip zaman yitirmedi. Birkaç dakika içinde istediği yere ıdaştı. Küçük evin mavi kepenk/erinin açık olduğunu görünce şaşırdı.

Nehirden, Rennes-les-Bains kasabasının merkezini oluşturan dolambaçlı sokaklara doğru çıkan dik bir taş merdiven var. Leonie'nin dolaştığı bu sokaklar bugüne kadar hiç değişmedi. Nehir kıyısından daracık sokaklaraçıkarsınız. Evlerin çoğunda geleneksel parlak mavi ya da gri-mavi kepenklerini göreceksiniz. Poste Sokağı'nın köşesinde, Audric Baillard'ıı hayalimde canlandırdığım evinin yakınında. 25 Ekim 1891

günü yağan korkunç yağmurun oluşturduğu sel sularının yüksekliğini gösteren levha duvarda duruyordu.

12. K ö p r ü

Marieta onları evlerin arasındaki gölgeli dar geçide soktu. Eski kemerli taş köprüye gelince parlak güneş yine göründü. Çok aşa-

ğılarda sular düz kayaların üzerinden akıyordu. Işık, yükseklik, boşluk duygusuyla başı dönen Leonie soluğunu tuttu.

Isolde'ün hizmetçisi Marieta, Leonie ile ağabeyini Perou Meydanı'n-da karşıladı. Birlikte nehre doğru yürüdüler. Günümüzde Pont de Fer adlı yaya köprüsünün yanı sıra dar, ama sağlam görünümlü taş araç köprüsünü de görebilirsiniz. Köprüyü geçince Marieta onları Isolde Lascombe'un güzel malikânesine ormanın içindeki kısa yoldan götürdü.

Tapınak

13. Deux Rennes Meydanı

Birdenbire gördü. Atası olan genç askerin fotoğrafı tanı burada, Pont Vieıı.y Köprüsü ne doğru uzanan evlerin çerçevelediği noktada, çınar ağaçlarının arasından ormanlık tepelerin göründüğü noktada çekilmişti.

Kasabanın merkezi olan Deux Rennes Meydanı'nı Leonie, Perou Meydanı olarak tanıyordu. Meredith bu meydanda Hal'in babasının cenaze törenini izledi ve köşedeki kilisenin arkasındaki mezarlıkta 31 Ekim 1891

tarihini taşıyan mezar taşlarını keşfetti. Böylece Pirene Dağları'nın etekle-rindeki bu köyde kendi geçmişiyle ilgili ilk ipuçlarına ulaşmış oldu.

14. Deux Rennes Yolu

Anacaddeyi geçip ışıklara doğru yürüdü ve dağın yamacına giden dik bir yokuşa saptı... Önemli noktaları gösteren rustik ahşap tabelayı okudu: L'Homme Mort, La Cabannasse, La Source de la Madeleine ve komşu köy Rennes-le-Châteaı'ya giden köy yolu.

Gran'Rue denilen anacaddeden güneye inerseniz Deux Rennes Yo-lu'na ulaşırsınız. Salz Nehri vadisindeki kaplıca kasabası Rennes-les-Bains ile tepedeki Rennes-le-Château köylerini birleştirdiği için bu ad verilmiştir.

1890'larda iki komşu köyün rahipleri Berenger Sauniere ile Henri Boudet hem birbirlerini ziyaret etmek, hem de Ölü Adam, Şeytan Gölü, Boynuzlu Dağ gibi kötü çağrışımlı doğal oluşumları olan kırlarda dolaşmak için sık sık bu yolu yürüyorlardı.

663

Kate Mosse

15. D o m a i n e De La C a d e

Meredith broşürde işaretlenmiş Sougraigne yolunu görüp sola saptı. Gözlerini ovuştururken araba kullanamayacak kadar yorulduğunu hissetti. Kenardaki çalılar, telgraf direkleri titriyor, salkınıyor gibiydi... Meredith frene asıldı. Yolun tam ortasında biri duruyordu. Uzun. kırmızı pelerininin kapüşonunu başına örtmüş bir kadın.

Meredith. Rennes-les-Bains'den güneye doğru çıkışta Sal/ Nehri'nden Sougraigne'e giden yolun sapağını buldu. Eğer Sougraigne üzerinden Fo-urtou'ya doğru gitmiş olsaydı. Tuz Çeşmesi adı verilen tuzun kaynağını ve 17. yüzyıl başlarında tuz vergisini denetleyen yıkık vergi dairesini ziyaret edebilirdi. Ama Meredith birkaç kilometre sonra anayoldan ayrılıp Rennes-les-Bains kasabasına yukarıdan bakan sık ağaçlıklı tepeye yükselen yola girdi. Eğer gerçekten böyle bir yol olsaydı, sizi doğruca, ağaçların arasına gizlenmiş, köy kilisesinin hüzünlü çan sesini duyan Domaine de la Cade a götürebilirdi.

16. Rennes-Les-Bains'den Rennes Le-Château'ya

"Seni arka yoldan, kırlardan Rennes-le-Château'ya götürü-

yorum. Couiza'ya gidip dolaşmaktan daha kısa sürecek," dedi Hal.

Ağaçlarla kaptı yamacı tırmanan yol kıvrımlar çiziyordu. Yeşilin, kahverenginin, kırmızının, bakırın ve altının her tonu seçilebiliyordu. Parlak sarı katırtırnakları, kestane, meşe, gümüş renkli fındık ve lıuş ağaçları görünüyordu. Çam ağaçlarının altında sanki yola işaret konmuş gibi kocaman kozalaklar yatıyordu.

664

Tapınak

Arka yolları iyi bildiği için Meredith'i, Berenger Sauniere'nin köyüne götüren Hal idi. Daracık köy yolunda kaybolmak çok kolaydır. Çoğunlukla büyük çiftlik araçları tarafından kullanılır ve bazen karşıdan gelen trafiğe yol vermek için epey uzun süre geri gitmek gerekir. Hal'in seçtiği yolu kullanmak isteyenler çok dikkatli olmalı.

Rennes-les-Bains'deıı çıkınca güneye yönelen Hal ile Meredith, Sougraigne çıkışından 2.1 kilometre sonra Labadouse levhasından sağa döndüler. Harika bir vadi yolundan 1.5 kilometre gidince ağaçların arasından sıyrılıp uzaktaki etkileyici kireçtaşı yamacı gördüler. Bir kilometre sonra Coume Sourde köyüne ulaştılar. Köyü geride bırakınca toprağın rengi kahverengiden kırmızıya döndü. Şanslarına harika bir ekim günü bu yolu yaptıkları için Pirene Dağları'nın karla kaplı sivri tepelerini uzaktan görebildiler.

Rennes-les-Bains'in yakınındaki Sougraigne çıkışından yaklaşık 6.2

kilometre sonra tepenin üzerindeki Rennes-le-Château köyü gözüktü.

İnişli bir yayla yolunda 2.5 kilometre giderken yabanıl kekik, katırtırnağı aradılar ve sol taraftaki bir burun üzerinde terk edilmiş yel değirmenini gördüler. Ardından keskin bir sol dönüşle ufuk çizgisinde siluet gibi görü-

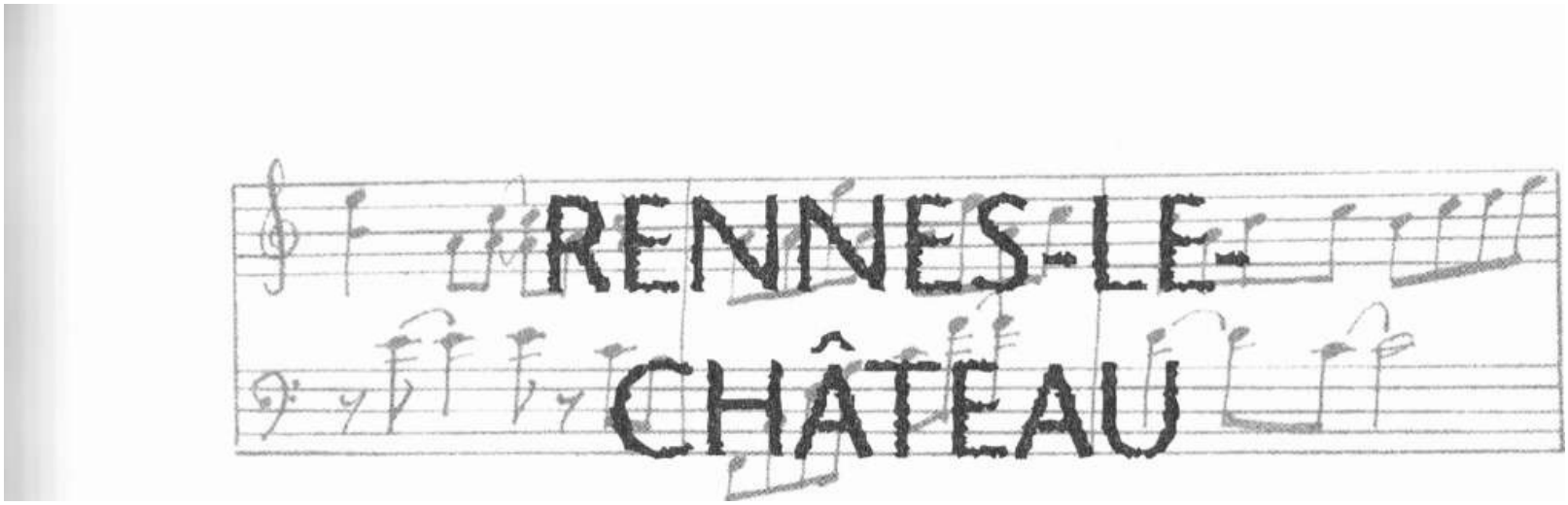
nen köye ulaştılar.

Hal yolun son dönemecini alırken, Meredith dikkatle ön camdan dışarı baktı.

Baş döndürücü yükseklikteki tepelerde evler ve başka binalar vardı. Ahşap bir tabela yolculara Rennes-le-Château ya hoş geldiniz diyordu.

Hal, P1 Belvedere otoparkının oklarını izledi ve su kulesinin yakınına park etti. Aralarında hayal ürünü *Labirent* mağarasının yer aldığı Pic de Soularac'ın da bulunduğu birçok dağı gösteren uzun bronz haritaya da pek uzak sayılmazdı.

665

o o

17. Güneş Saati

Otoparkın tam ortasında yuvarlak bir su kulesi vardı. Güneye bakan yüzündeki kare güneş saati yaz ve kış gündönümlerini gösteriyordu. Tepesindeki yazıyı okumak için Meredith elini gözlerine siper etti. A'ı'ci le tems s'en / Va res l'Eternitat.

Bugün "tozlu otaparkı" ziyaret ederseniz, su kulesinin duvarındaki zor anlaşılan yazıyı göremezsiniz. Boyayla üzeri kapatıldı.

18. M a g d a l a Kulesi

"Bu nedir?" diye sordu Meredith vadiye tepeden bakan mazgallı, alçak kuleyi işaret ederek.

"Magdala Kulesi. Sauniere çatı terasını, bahçesinin güneyindeki inanılmaz manzaralı taş yürüyüş yolunu ve kütüphane olarak bu kuleyi inşa ettirmiş."

"Herhalde orijinal koleksiyon burada değildir?"

"Sanmam," dedi Hal. "Babamın Domaine de la Cade'da yaptığı gibi onlar da belirli bir hava yaratmak için birkaç eski kitap yerleştirmişlerdir."

Otoparkın sağ tarafındaki Magdala Kulesi uçsuz bucaksız vadiye ba-kıyor. Eğer nereye bakacağınızı biliyorsanız, Limoux'dan güneye doğru giderken daha Couiza'ya gelmeden önce kuleyi görebilirsiniz. Kuleden bakınca yirmi iki kasaba ve köyün göründüğü söyleniyor.

666

Tapınak

19. Bethania Villası

"Sauniere şu Bethania Villası'nı, konukları için inşa ettirmiş,"

dedi Hal, önünde durdukları etkileyici binayı işaret ederek.

"Babamla ilk geldiğimizde halka açıktı ama karmakarışıktı. Bir odaya girince Sauniere'nin yatakta oturan balmumu heykeliyle karşılaşabiliyordunuz."

Olağanüstü manzaraya arkanızı dönün ve Sauniere'nin bahçesinin korkuluğu boyunca dar köy yolundan aşağıya yürüyün. Solda zarif konuk evini göreceksiniz. Carcassonne için bile etkileyici bir konut olan bina, tepenin üzerindeki bir köyde yer alınca daha da şaşırtıcı olmuyor.

20. Kilise

"Şu yazı TERRIBILIS EST LOCUS İTE Rennes-le-Château'yu saran komplo teorilerinin başka bir nedeni. Aslında bu cümlenin anlamı 'Bıı mekân huşıı verir', çünkü terribilis *sözcüğü çağdaş*

terrible (dehşet verici) sözcüğünden çok Eski Ahit'te geçtiği gibi kullanılmış. Ama nasıl yorumlandığını tahmin edebilirsin."

Berbat müziği ve sözde "Rennes-le-Château gizemlerine" bir gönderme olan "hazine sizsiniz" nasihatiyle, yeniden dine döndürülmüş kilise kapısının üzerinde bu yazıyı hâlâ okuyabilirsiniz. Yakındaki Meryem Ana heykeli görünüşe göre bir Vizigot sütununun üzerine yerleştirilmiş. Belki de Sauniere taşın içindeki boşlukta aradığı hazineleri ya da parşömenleri bulmuştu. Sütunun üstüne iki Vizigot sonrası mesajı kazılı: " *Penitence, Peııitence"* ve *"Mission 1891."* Meredith'in aklından geçtiği gibi "Yine bu tarih..."

667

Kate Mosse

21. Asmodeus

Meredith'in gözleri kapının yanın-

daki kutsal su kâsesine takıldı. Benetier, *doksan santim yüksekliğinde bir şeytan*

heykelinin omuzlarında duruyordu.

Kötü kırmızı suratı, çarpık bedeni, ür-

kütücü, delici mavi gözleri. Bıı şeytanı daha önce de görmüştü. En azından bir

imgesini görmüştü. Paris'te Laura'nın

fala başlamadan Büyük Arkana kartla-

rını masaya yaymıştı. Le Diable, *Bousqıiet Tarot destesinde XV numaralı kart.*

Kutsal su kâsesinin yukarısında alçıdan yapılmış dört havari heykeli haç oluşturuyordu. Haçın tam altında ise, "Bu işaret vasıtasıyla, onu fethe-deceksiniz" yazıyor. Bu slogan çoğu insana olağandışı gibi geliyor çünkü

"onu" derken iblisten söz ediyor ve sanki duvardaki haç, düğüm atmak gibi bir pratik bilgi parçasıymış ve iblis de karşılaşmanın kaçınılmaz olduğu sıradan bir düşmanmış gibi gösteriliyor. Yoksa ben de tıpkı başkaları gibi bundan çok fazla bir anlam mı çıkarıyorum?

22. Mezarlık

Mezarlığın yekpare meta! kapılarına yaklaşana kadar sessizlik içinde yürüdüler. Meredith başını kaldırıp kilitli kapının üzerine asılı porselen levhadaki yazıyı okudu: "Memento homo quia pulvis es et in pulverem reverteris."

'Anlamı nedir?" diye sordu Hal.

"Topraktan toprağa," dedi Meredith.

668

Tapınak

Belki de mezarlığın kapısının kilitli olması şaşırtıcı değildir. Kilitli kapının üzerindeki bilgisayarda yazılıp hava koşullarından ucuz plastik bir kılıfla korunan üzücü mesaj, mezarlığa yalnızca ölülerin akrabalarının girebileceğini belirtiyor. Kapının üstündeki taş lentoya kafatası ve kol kemikleri oyulmuş.

23. Coustaussa

Anatole, Leonie ve Isolde'ü güneye götüren tren Limoıvc istasyonu'na yaklaşırken, saat sekizi biraz geçe, fırtına Haute Vadisi'ni vurdu. Gök gürledi, ardından bir şimşeğin zikzak çizgisi mor gökyüzünü aydınlattı. Isolde bağırdı ve Anatole yanma gitti.

"Je suis lâ," *diye rahatlatmaya çalıştı.*

Rennes-le-Château'dan sonra Leonie ile Anatole'ün Pirene Dağla-rı'nın eteklerinde trenden indikleri Couiza'ya ulaşmak için keskin virajlar-la dolu dik bir yokuşu inmek gerekir. Tepenin üstündeki köyden aşağıya inen yolun yaklaşık üçte birine yaklaşınca sağ tarafta arabanızı çekip manzarayı seyretmenize olanak tanıyan bir park yeri vardır. Fırtınaların sıklıkla yaşandığı vadiye bakar. Sol tarafta demiryolunun ve nehrin üzerindeki tepede Berenger Sauniere'nin doğduğu Montazels köyünü, sağ

tarafta ise Coustaussa'nın yıkık şatosunu görebilirsiniz. Hayal ürünü Domaine de la Cade'ın yandığı 1897 yılında bu kasabanın gerçek yaşamdaki rahibi öldürülmüştü.

24. Manzara

Taşlar ve dökülen yaprakların örttüğü, ışığın yer yer pat ladığı patika gitgide dikleşip yükselerek ormanın derinliklerine doğru gidiyordu. Bir süre sonra patika daha geniş, toprak bir köy yoluna dönüştü... Leonie dönüp geldikleri yöne baktı. Aşağıda Rennes-les-Bains'in kırmızı ve gri dik çatıları hâlâ görülüyordu.

Arabadan indikleri meydanı ve otelleri seçebildi, ipek gibi yumu-

şacık akan yeşil ve gümüş rengi su bazen sonbahar yaprakları-

nın kızıllığını yansıtıyordu.

1890'lı yılların refah ve görkemli döneminden sonra kaplıca önemini yitirdi. Kış mevsiminde Rennes-les-Bains bir hayalet kasabayı andırıyor ama yine de güzel ve huzurlu bir yer. Koyu yeşil, bakır ve altın yapraklı ağaçların arasında kıvrımlı ve gizli patikalar var. Eğer şanslıysam hava açıksa gözlerimi ufka kaldırınca Pirene Dağları'nı ve Montsegur'e tepeden bakan Saint-Barthelemy'yi bile görebiliyorum. Eminim burada hiçbir öykü anlatıcı esinsiz kalmaz. Tüm ziyaretçiler zamanın ormanlar, nehirler, kireçtaşları, kahverengi ve kırmızı toprakla yarattığı doğal manzaranın güzelliği ve görkemine hayran kalır.